John Crawford,
M. D.

No. ________
THE
LIBRARY OF THE
UNIVERSITY
OF
MARYLAND.
PLATES.

Digitized by the Internet Archive
in 2014

https://archive.org/details/decausisetsignis00aret

ΑΡΕΤΑΙΟΥ ΚΑΠΠΑΔΟΚΟΥ,

ΠΕΡΙ

ΑΙΤΙΩΝ ΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΝ

ΟΞΕΩΝ ΚΑΙ ΧΡΟΝΙΩΝ ΠΑΘΩΝ,

ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΣΣΑΡΑ.

ΠΕΡΙ ΘΕΡΑΠΕΙΑΣ

ΟΞΕΩΝ ΚΑΙ ΧΡΟΝΙΩΝ ΠΑΘΩΝ,

ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΣΣΑΡΑ.

ARETÆI CAPPADOCIS,

DE

CAUSIS ET SIGNIS

ACUTORUM ET DIUTURNORUM MORBORUM,

LIBRI QUATUOR.

DE CURATIONE

ACUTORUM ET DIUTURNORUM MORBORUM,

LIBRI QUATUOR.

Cum MSS. duobus, Harleyano, & Vaticano, contulit

JOHANNES WIGAN A.M. Ædis Chriſti Alumnus.

Accedit, Præfatio: Diſſertationes in ARETÆUM: Variæ Lectiones: Notæ, & Emendationes: Tractatus de Ionicâ ARETÆI Dialecto: quodque difficiliores hujus Authoris voces exponit, Lexicon.

OXONIÆ,

E TYPOGRAPHEO CLARENDONIANO, MDCCXXIII.

UNIVERSITY OF MARYLAND
LIBRARY
Founded 1813

Crawford

VIRO CLARISSIMO

JOHANNI FREIND

M. D.

COLLEGII MEDICORUM

ET

R.S. SOCIO.

TUO hortatu inchoatam, Tua ope abſolutam, mitto Tibi, Vir Doctiſſime, novam hanc *Aretæi* Editionem. Quem cum haud modo in Scriptis Tuis eximie collaudes, ſed ad emaculandum limandumque hunc Authorem plurima mihi adjumenta comparaveris, non dubito quin pleriſque ſit futurus & acceptu non ingratus, & lectu non inutilis. Nam, præterquam quod, ingenio acri & multiplici Experientia fretus, omnibus etiam doctrinæ ſubſidiis inſtructus, tritis ſemper ac vulgaribus medendi viis minime inſiſtat: Obſervationes ſuas & curandi regulas, cum decora quadam authoritate propoſitas, graviſſimis rationum momentis confirmat, ſumma ſtyli elegantia illuſtrat. Propter hanc in Medicina exercenda peritiam, hanc in explicanda eloquentiam, vehementer Tibi placere video *Aretæum*; more ſcilicet magnorum virorum, qui ingenia optima ac ſuorum ſimilia, non modo in conſortiis vivorum, ſed etiam in mortuorum Libris, ſtudio & amore proſequuntur. Nam quid ego dicam de Eruditionis Tuæ varietate & copia? quantopere in diverſis *Medicinæ* partibus præcellas, quarum licet, ubi non apte omnes inter ſe connexæ reperiuntur, fructus in medendo ſit exiguus, tamen in ſingulis multum profeciſſe res eſt operæ non mediocris, id, inquam, Scripta

Tua, Doctorum jamdiu laudibus prædicata, abunde teſtantur. Quid autem de proſpero eo loquar, quo Morbos depellis levaſque, ſucceſſu? illud quidem quotidie commonſtrant ad Optimates decumbentes itiones Tuæ aſſiduæ, & innumeris omni affectuum genere languentibus vita ſaluſque a Te reddita. Hæc itaque nemini obſcura; non æque fortaſſe cognitus ſingularis quidam *Profeſſionis* Tuæ amor, quo impulſus, omni ratione hanc ornare nunquam deſinis: & illos qui huic ſe addicere ſtatuerunt conſiliis Tuis informas, familiaritate honeſtas, authoritate commendas; quod quidem a me præcipue non tacendum eſt, qui haud alio nomine fuerim vel a Te primo cognitus, vel ab eo tempore uſque ad hunc diem maximis benevolentiæ indiciis exceptus. Neque vero a me prætermitti poteſt, quam ſtudioſe ſemper, una cum *Collegis* Tuis Clariſſimis, *Academiarum* honorem atque commodum promoveas; qui gnaviter contendiſtis, ut liberali noſtræ inſtitutioni pretium ſuum tribui debuerit: neque fieri jam permittitis, ut cum iis, qui *Gradibus Academicis* diſtinguuntur, æqua dignitate Medicinam in *Urbe* factitet, quiſquis vel a populo, vel a ſeipſo, *Medici* nomine conſalutetur. Hæc, ut a Te geri, ita ab aliis ſciri & celebrari par eſt. Siquid interim temporis atque otii Tibi ſupereſt a perpetuo illo quo urgeris negotiorum pondere, cum *Aretæi* Opera multo jam in hac, quam in ſuperioribus Editionibus, emendatiora prodeant, id Tibi ad eorum lectionem cum voluptate iterandam per ſe ſatis incitamenti fore confido.

Sum

Tibi devinctiſſimus

JOHANNES WIGAN.

PRÆFATIO,

Varias *Aretæi* Editiones, & quid in hac præſtitum ſit, recenſens.

ARETÆI *Scripta hæc, priuſquam* Græce *lucem vidiſſent,* Latine *prodierunt,* Junio Paulo Craſſo, Profeſſore Patavino, *Interprete*; Venetiis *impreſſa, A. D.* 1552, *in* 4to. *In Præfatione* *Interpretationi ſuæ annexa hæc habet* Craſſus, " *forte* " *Liber quidam* Græce *manu ſcriptus, veterrimus & carioſus, in* " *manus meas incidit. In fronte Libri nomen Autoris inſcriptum erat,* " Aretæi *videlicet* Cappadocis. *De Morbis agebat, qui ſingulatim* " *humani corporis membra corripiunt. Ipſum avide, ut mihi moris* " *eſt, & ter & quater perlegi. Perlectus Liber, cum gaudio, tum* " *mœrore, animum perfudit meum; quippe gaviſus ſum tam egregii* " *Autoris Librum, qui vetuſtatis injuria hominumq; ſocordia in tene-* " *bris tot ſæcula jacuiſſet, in lucem Dei beneficio fuiſſe vindicatum:* " *indolui vero non mediocriter, ipſum non ſanum, non integrum, ſed* " *multis mendis inquinatum, multis magniſque vulneribus conciſum &* " *laceratum, ad manus noſtras delatum eſſe. Cæterum hæc fragmenta* " *colligere, utque pluribus uſui forent, Latina facere ac publicare ſa-* " *tius eſſe judicavi, quam ea in totum carie, tineis, ſituque deleri* " *permittere.*" *Poſt* Aretæi *laudem hæc deinde adjicit,* " *Quam mul-* " *tos in eo transferendo labores tulerim, quantum temporis atque olei* " *abſumſerim, vix queam dicere; quum plurimis undiq; vulneribus* " *confoſſus eſſet.* Ex tribus *tamen* collatis Exemplaribus *multa, quæ* " *deficiebant, reſtitui: quæ erant depravata, caſtigavi: quæ confuſa* " *erant, in ordinem redegi: per conjecturas etiam certiſſimas ab Ar-* " *tis Medicæ peritia deſumtas non paucos locos Librariorum incuria* " *vitiatos antiquæ & ſanæ lectioni reſtitui. De quibus autem am-* " *bigebam, neque ſinceram veritatem eruere mihique penitus ſatisfacere* Craſſi Latina Verſio.

" *poteram, eos* Aſteriſco *notavi, aliorumque judiciis penſitandos caſti-*
" *gandoſque reliqui*; *utq; in ſumma dicam, quantum huic Libro opis*
" *attulerim, qui candida mente & livore purgata ipſum curioſe lecti-*
" *tabunt, & cum Græcis Exemplaribus conferent, facile deprehendent.*" *In Margine Libri* variantes *paucula* Lectiones *inveniuntur, non Græce, ſed* Latine *tantum conſcriptæ. Cæterum in hac* Craſſi *Editione,* Libri de Diuturnorum Morborum Curatione Secundi *Capita* quinque, ſecundum *ſcilicet,* tertium, quintum, ſextum, *atque* ſeptimum *deſiderantur*; *quæ poſtea in aliis Editionibus, tam Græce, quam Latine, loco ſuo reſtituta ſunt.*

Quænam hujus operis partes in omnibus deſint Editionibus. *Utinam & aliæ hujus operis, quæ deſunt, partes e tenebris erui, & cum his quæ ſuperſunt in corpus unum atque perfectum reſarciri poſſent*; *cum manca hæc & miſeris modis lacera membra perito cuique arbitro tam exquiſita arte elaborata, tam vel in hac mutilatione pulchra videantur, ut ea nulli etiam integro Antiquitatis Monumento poſthabeant. Nam in Libris omnibus Manuſcriptis, quos vel ego vidi, vel Editores cæteri, non occurrunt de Cauſis & Signis Acutorum Morborum* Libri Primi *Capita* prima quatuor, *neque principium* quinti; in Libro de Diuturnorum Curatione Primo, *deſunt prorſus Caput* ſextum, *atque* ſeptimum, *principium etiam & finis* octavi, *dehinc autem* nonum, decimum, undecimum, *ac* duodecimum, *item* decimi tertii *principium & finis,* decimi quarti *finis, penitus denique* decimum quintum, & decimum ſextum; *in* Libro Secundo de Diuturnorum Curatione, *deficit Caput* primum, quartum, ſeptimi *finis,* octavum, nonum, decimum, undecimum, *cum principio* duodecimi. *In variis autem totius Operis partibus videntur deficere non modo verba quædam, ſed & plurimæ quandoque Lineæ. Porro in* Libro de Acutorum Curatione Primo, *Caput* ſeptimum (*de* Angina *ſcilicet medenda*) *in fine mancum eſſe, in aliqua vero parte ſaucium Caput* ſecundum Libri Secundi de Diuturnorum Curatione (*ubi de* Diabete *agitur*) *quod ab aliis Editoribus haud annotatum eſt, probavi* [a] *ex* Aëtio, *qui* Aretæum, *nonniſi in duorum iſtorum Affectuum tractatione, nominat*; & *ex eodem quædam ſe depromere teſtatur, quæ in his jam reperiri nequeunt. Caput etiam* ſextum Libri de Curatione Diuturnorum Secundi, *uti conjicio, minime integrum eſt, ſed potius maxima ex parte mutilum.*

Græca Goupyli Editio. Aretæum Græce *primum edidit* Jacobus Goupylus, *adjectis iis* Libri poſtremi *Capitibus* quinque, *quæ in* Craſſi *Verſione deſiderabantur. Græca e MS in* Galliarum Regis *Bibliotheca ſe expreſſiſſe teſtatur,* duorum *aliorum* Codicum *ope, quorum unum ſuis ſumptibus comparaverat, alterum e* Capelli *Muſæo depromſerat. Exemplar hoc* Pariſiis *nitidiſſime excuſum eſt, A. D.* 1554, *in* 8vo, *apud* Adrianum

[a] Vid. Notas ad calcem Verſionis horum Capitum.

Tur-

Turnebum, Typographum Regium. *Quin & maximam in hac Editione curam impendit* Goupylus, *utpote cum perpauca hic Typographorum Errata occurrant, &* trium *iſtorum* Codicum Collatione *ſententiæ plurimæ depravatæ caſtigentur, & in fine Libri* Variantes *adjiciantur Manuſcriptorum* Lectiones, *cum conjecturis aliquot non contemnendis.*

Eodem anno, ſcilicet 1554, *poſt Græca tamen publici juris facta,* Craſſi *Interpretatio* Pariſiis *edita eſt, apud* Guilielmum Morelium, *&* Jacobum Puteanum, *in* 8vo. *Huic Annotationes locorum ſubjiciuntur, qui in* Aretæi *Codice Græco ab Interpretatione* Craſſi *diſcrepant*; Autore, G. M. T. *quæ Notis noſtris ad Varias Lectiones intermixtæ reperientur. Hic item Capita illa* quinque, *quæ* Craſſus *non verterat, jam primum* Latine *traducta ſunt.* Anonymum *hunc fuiſſe* Goupylum *vix dubitari poteſt.* Latina Goupyli Editio.

Juxta proxime memoratam Editionem, Latinam Aretæi *Verſionem, inter Medicæ Artis Principes impreſſit* Henricus Stephanus, *Anno* 1567, *in fol. omiſſis tamen Notulis, quæ ſub fine* Anonymus *iſte Editor adjecerat.* Latina Henrici Stephani Editio.

Craſſi Verſio *ab ipſo recognita, traductis etiam ab eodem Capitibus* quinque, *quæ in priore ejus Editione deerant,* Baſileæ, *apud* Petrum Pernam, *Anno* 1581, *in* 4to, *primum impreſſa eſt: licet a* Craſſo, *ut ex Epiſtola ejus ad Lectores data patet, Anno* 1555 *abſoluta fuerit. Verum hæc in publicum non prodiiſſe ante Annum* 1581, *mortuo jam* Paulo Craſſo, *conſtat ex Typographi ad Lectorem Epiſtola, ubi hæc leguntur*; " *Ediderat jam ante* Junius Paulus Craſſus Aretæum *a ſe e Græco in Latinum verſum,* Venetiis : *nunc vero, ab ipſo ante obitum recognitum, & multis Capitibus ex Græco Exemplari auctum, (ut in Præfatione ſcribit) filius ejus* Celſus *ad nos miſit.* Secunda Craſſi Verſio Latina.

Omnium poſtrema eſt Editio, quæ Græco-Latine *prodiit,* Auguſtæ Vindelicorum, *Anno* 1603, *in fol. In prima Libri pagina hæc* Aretæi *ſcripta prædicantur eſſe* Græce *&* Latine *conjunctim edita,* tribus MSS Codicibus, Veneto, Bavarico, Auguſtano, collatis ; *cum Commentario, quo obſcura doctrina de nominibus & parte affecta morborum ſingulorum cum ſuis ſignis perſpicua Methodo illuſtratur, Autore* Georgio Heniſchio B. Medico Auguſtano. *In Præfatione ſua dicit hæc* Heniſchius, " Tria *inſpexi* Manuſcripta, Venetum, Bavaricum, & Auguſtanum. *Idem eſt initium in* Auguſtano, *quod in* Lutetiano *Exemplari : deficiunt autem in illo* ſex [a] *Capita, quæ deſiderata in prima Editione.* Venetum, & Bavaricum *contractius eſt, utrumque a ſexto Capite* περὶ Τετάνυ *demum incipiens, &* ſex *illis Capitibus ſimiliter carens. Hæc vero Capita, quæ non alibi, quam in* Regio *Codice, reperiuntur, genuina eſſe non ſine cauſa ambigo*; Aetius Græco-Latina Heniſchii Editio.

[a] Error hic *Heniſchii* eſt ; nam *quinque* tantum Capita in *Secunda* Editione adjecta ſunt.

" *enim*

"*enim ſermone* 11, *cap.* 1. *de* Diabete *agens, Optima, inquit,* (*ut ait*
" Aretæus) *eſt in dolio facta evaporatio ad exſudandum, eo modo ut*
" *caput extra dolium promineat, frigidumque aerem attrahat, reli-*
" *quum vero corpus omne caleſiat. Id autem in Capite de* Diabete,
" *quo* Aretæus *auctior redditur, non continetur: contineri deberet, ſi*
" *legitimum eſſet. Idem de reliquis judicium.*" *Quinam autem hic eſt argumentandi modus? Annon in* Aretæo *partes Capitum paſſim, perinde ac Capita integra, deſunt? Annon etiam in curanda* Angina, *prout ſupra monuimus, verba* Aretæi *ab* Aëtio *proferuntur, quæ in hoc Libro nuſquam legimus? Eodem itaque jure Caput illud de* Angina, *tanquam ſpurium, repudiare potuit. Verum in iſtis Capitibus ſcriptionis ſimilitudo, & medendi norma eadem, quæ in cæteris uſurpatur hujus Libri partibus, minimum dubitandi locum relinquunt, quin eidem quoque Authori aſcribi debeant. Quid quod ea, ut in* Regio, *ita & in* Harleyano *Codice* (*de quo infra loquemur*) *inveniamus. De Editione ſua hæc amplius* Heniſchius, "*Addidi autem Con-*
" *verſionem* Junii Pauli Craſſi, Medici & Profeſſoris Patavini. *Pau-*
" *ca quædam inſerta Textui Latino, & diverſo charactere impreſſa*
" *ſunt, ex Notis* Anonymi Galli. *In Margine* Variæ *ſunt* Lectiones,
" *partim annotatæ a* Jacobo Goupylo, *partim ex Codice* Auguſtano."
Item "*ne imperfectus eſſet* (*inquit*) Aretæus, *& ad uſum minus*
" *accommodatus, colores illius obliteratos purpuriſſo* Galeni, & Alexandri
" Tralliani, *imprimis vero* Pauli Æginetæ, *reconcinnare, & mancum*
" *ſuis partibus abſolvere volui, nec temere; multa enim ſunt apud*
" Æginetam *locis aliis, quæ ex* Aretæo *deſumta eſſe conſtat.*" *Hoc negotii ſane & inaniter ſuſcepit, neque feliciter executus eſt: cum Authores ab eo memorati in manibus doctorum vulgo haberentur, neque* Aretæo *ullo modo eſſent, vel in medendi, vel in ſcribendi genere, ſimiles;* Paulum *vero, licet* Aretæi *mentionem faciat, vix quicquam ex eo hauſiſſe deprehendo; plurima certe, & ea magni momenti, tum in deſcribendis tum in curandis morbis, Dialecto tantum immutata, in Libros ſuos tranſcripſit* Aëtius; *quæ loca ad imum Latinæ noſtræ Verſionis paſſim annotavimus. Cæterum* Heniſchius *Opus hoc Typis quidem ſatis nitidis* (*etenim Græci his, quibus in hac Editione utimur, haud diſſimiles ſunt*) *excuſum publico dari curavit: verum in obeundo ſuo munere ita ſe geſſit, ut ſummæ poſſit, vel incuriæ, vel inſcitiæ, vel utriuſque, merito accuſari. Nam præterquam quod elegantiſſimo huic Authori Commentarios nonniſi jejunos admodum atque futiles attexuerit, Textum ipſum,* tribus *licet MSS inſtructus, vix uno, ni fallor, emendavit loco.* Tria *hæc* MSS *in fronte Libri ab eo* collata *dicuntur; ſed Editorem ea tantum, ut in Præfatione inquit,* inſpexiſſe *crediderim. Quod ad* Venetum & Bavaricum *attinet, nullæ annotatæ ſunt ex iis* Variæ Lectiones, *cum ſe eas, quæ in Margine ſunt, excerpſiſſe dicat, partim ex* Goupyli *Editione, partim ex Codice* Auguſtano.

In

In hoc quidem conferendo, non modo ingenti illum accuratione, ſed & fide & velut religione quadam uſum eſſe facile crederes, cum quæ Librariorum manifeſtiſſima ſunt errata, & vel Accentuum differentias, pro variis Lectionibus apponat. Verum hæ omnes non ita magno in numero ſunt, ut mihi, qui duos *Codices* MSS. *cum Libris Editis contulerim, & animadverterim quot quantæq; in his occurrant diſcrepantiæ, magnam is in hac re videatur adhibuiſſe diligentiam. Porro, neſcio qua animi perverſitate, verba quædam e Textu expulit, quæ & Authoris ſenſui optime congruunt, & intellectu ſunt facillima; in eorum vero locum quaſdam inanes literas ſubſtituit (nam voces quidem Græcæ, nedum legitimæ Lectiones, neutiquam vocandæ ſunt;) & quanquam in* Auguſtano *Codice* Lectiones *aliquot reperiantur haudquaquam rejiciendæ, quarum pars in Textum admitti poſſit, pars etiam debeat, tamen harum nullam, quaſi malo quodam fato, illuc inſeruit. Immo Textum adeo non illuſtravit, ut leviuſcula omnia, ſive in Literis, ſive in Accentibus, errata ex* Goupyli *Editione in ſuam fideliter transferri, & alia inſuper incredibili numero, per ſolitam Typographorum negligentiam, irrepere ſit paſſus.* Latinam *quidem* Verſionem *ſine minima emendatione reliquit.*

Petri Petiti, *Medici* Pariſienſis, *in* Aretæum *Obſervationes brevi prodituras, ſibique inſcriptas teſtatus eſt* Menagius *ad* Laërtium, 1692, *editum,* p. 253; *ſed necdum prodiiſſe illas intellexiſſe ſe dicit* Fabricius [a]. *De* Petiti *hujus hæredibus curavi ut quæreretur* Pariſiis, *eo conſilio ut aliquid de his Obſervationibus amplius cognoſcerem; ſed quinam fuerint illi, certior fieri non potui. Nuſquam vero, cum* Fabricio, *puto exſtare Editionem* Pariſienſem Aretæi *Græco-Latinam, in* 4to; *quam auctam* Petri Petiti *Annotationibus memorat* Merklini Lindenius *renovatus, A.* 1686 *editus.*

Quod ad hanc Editionem attinet, id equidem oneris ſuſcepi impulſu ſolo Viri Clariſſimi Johannis Freind, *qui Authorem hunc, licet in doctorum manibus rariorem, inter* Græcos *tamen & ingenio & arte præſtantiſſimum, in Re Medica ipſe ſcriptis exornanda non minus eloquens & accuratus, quam in ea exercenda experiens atque felix, publicandum mihi emaculandumq; commendavit. Id profecto tres circiter abhinc annos aggreſſus ſum, & quid in hac re præſtiturus eſſem Literatis expoſui; multo autem maturius e Typographeo exiiſſet* Aretæus, *niſi propoſito meo obſtitiſſet valetudo perquam infirma. Nam in hujuſmodi negotiis labor haudquaquam tenuis eſt, utut tenuis ſit gloria.* Græcum Aretæi *Exemplar cum apud Bibliopolas ne quidem unum reperiri poſſet, & pauca ea, quæ in privatis Bibliothecis erant, a Viris doctis pariter & curioſis maximo in pretio haberentur,* Græca *hæc omnia manu mea exſcripta prælo commiſi. Ea ut priſtino ſuo nitori,* (Quid in hac Editione præſtitum ſit.)

[a] Bibliothec. Græc. L. 4. Pag. 102.

ſi ita fieri poſſet, quadantenus reſtituerentur, ſtudium curamq; haud mediócrem impendi. Etenim haud modo Libros duos editos inter ſe, ſed eos etiam cum Codicibus MSS duobus contuli. Horum alterum mihi ſuppeditavit e ditiſſima ſua Bibliotheca Dominus Dominus Harley, Comitis Oxonienſis Filius unicus, qui, Literarum cultor fautorq; eximius, ut Libros quoſq; optimos rarioreſq; undiq; ſummo ſtudio colligit, ita eos in Literatorum uſum pervolutandos ſumma cum facilitate impertit. Alter ut, juxta Exemplar MS in Vaticana Romæ Bibliotheca aſſervatum, exſcriberetur procuravi: quod non ſine magna, ut videtur, accuratione præſtitit Dominicus Regoletti, Græcus, ut ipſe ait, in eadem Bibliotheca Scriptor.

Codex Harleyanus.

Cæterum, in Harleyano Codice, deeſt pars illa Capitis de Cauſis & Signis Epilepſiæ, unde ordiuntur Libri Editi; alia tamen quæ in his leguntur, in eo itidem continentur omnia. Verum Capita illa poſtremi Libri quinque, quæ in prima Craſſi Verſione deerant, non in ſuo hic loco, ſed in primis MS paginis reperiuntur, aliquo inter iſta, & illud ubi de Cauſis Tetani agitur, vacuo relicto ſpatio. Capita etiam mutila in omnibus tria, de Curatione nempe Phthiſeos, Jecoris, & Lienis, extra ordinem in hoc MS poſita ſunt: utpote cum hoc de Liene illud de Phthiſi præcedat; quæ autem de Jecore ſcribuntur in fine totius Codicis adjecta ſint, poſt Curationem Elephantiaſis. Hoc ideo accidiſſe exiſtimo, quod non ex uno Exemplari aut eodem tempore omnia exſcripſerit Librarius; ſed, tranſpoſitis iſtis Capitibus poſt reliqui totius Libri exarationem in lucem unde unde protractis, ea illic deſcripſerit: cum in ſuis quidem locis aliquid intervalli relictum foret, ſed quod minus ad iſta recipienda eſſet amplum. Codex enim integer una & eadem manu ſcriptus eſt. Hic autem, licet trecentis annis parum antiquior eſſe videatur, plurimiſq; paſſim mendis laborans, eas tamen ex boni potius Exemplaris, quam Librarii, defectu contraxit. Nam alioqui ſcriptura, pro iſtis temporibus, ſatis nitida & accurata eſt; & graviſſima in hoc Errata aliis etiam MSS communia ſunt: & in eo monſtra iſta turpia verborum, quæ ubiq; occurrunt, punctulis, tanquam ſtigmate quodam, inuruntur. Porro ex eo plus adjumenti, in emendando Aretæo, habui, quam ſperare auſus ſum: cum omnes hujus Authoris MSS, de quibus ad me notitia pervenit, & parum veteres ſint, & maculis etiam fœdiſſimis inquinati; ſiquidem hujus ope non modo verbis Ionicæ ſuæ terminationes paſſim redditæ ſunt, ſed & proba ac ſana ſententiarum quarundam lectione nitido terſoq; huic Authori ſenſus proprius atq; elegans reſtitutus. Quare Codicem Aretæi, Harleyano emendatiorem, haud ullibi exſtare crediderim.

Codex Vaticanus.

Codex Vaticanus, ut ex Amico intelligo, qui hunc rogatu meo inſpexit exſcribendumq; curavit, valde recens eſt. Ex eo vix quicquam ſuppetiarum hauſi, niſi quod Dialectum quandoque, hujus authoritate, ubi cæteri MSS in hac re deficerent, emendaverim. Hic, ut cæteri, perquam vitioſus eſt. Aliis item, ut credo, magis mutilus; nam licet

iſta

iſta in principio, de Cauſis & Signis Epilepſiæ, contineat, omnia in eo deſunt, quæ poſt Stellulas in hac Editione Capiti de Curatione Melancholiæ interpoſitas habentur.

Haud inutiles etiam, licet numero paucæ, Variæ *fuerunt* Lectiones, *quas in ſuo utriuſque* Aretæo *Margini aſcriptas mecum communicarunt, Viri in Libris Græcis Latiniſq; verſatiſſimi, deque Re Literaria optime meriti,* Joannes Albertus Fabricius Hamburgenſis, & Michael Maittaire. *Lectiones has non fuiſſe docti cujuſpiam conjecturas, verum ex aliquo MS decerptas, ex hoc liquet, quod inter eas reperiantur aliquæ ſenſus plane expertes, quæque in iis quibus nos utimur* MSS *ſimiliter legantur.*

Latinam Verſionem *de novo dare libuit, quia* Craſſi Traductio, *licet haud prorſus aſpernanda, tamen ſæpiſſime, quoniam paucis vitioſiſq;* MSS *inſtructus id operis ſuſceperit, obſcura, ut fatetur ipſe, ac dubia ſit; mihi quidem inſuper duriuſcula ac parum elegans videtur, ita ut neque Græca legentibus multa planius explicet, & ipſa, ſine Græcorum auxilio, haud raro vix intelligi queat. Num in hac plus, quam in iſta, operæ adhibitum ſit, neſcio; noſtra non dubito quin Lectoribus futura ſit commodior: cum rerum, quibus ille deſtitutus eſt, ſupra dictarum ope, &* Aretæi *cum aliis Medicis antiquis, cum* Aëtio *præſertim, qui multa ex eo, nulla ejus facta mentione, evidentiſſime hauſit,* Aretæi *denique cum* Aretæo *ipſo comparatione, ſententias haud paucas, minime antea comprehenſu faciles, clare ſaltem hic expreſſas invenient. Ubicunque Græca ita corrupta ſunt, ut iis mederi prorſus deſperaverim, ea non ſine ſenſu aliquo, uti arbitror, probabili, Authoriſque de iis rebus tractationi haud incongruo, adumbrare tentavi. Hoc quicquid eſt, in* Verſione *licitum eſſe exiſtimavi: quoniam, re ſic inſtituta, Authori nulla fieri poteſt injuria; nam in* Textu Græco *nihil vel in melius, conjecturis tantum ac divinationibus meis, ſed omnia aliqua authoritate fretus, immutavi. Quoniam vero* Craſſum, *verbo verbum nimis fide reddentem, ſententias ipſas aliquando nec Latine ſatis nec dilucide efferre percepi, id potius mihi curæ fuit, ut integra orationis membra, quam ut voces quaſvis, plene & aperte, cum ea ſimul qua licuit brevitate, exponerem;* Celſique, *qui,* Tiberii *temporibus, non modo de* Medicina, *ſed & de* Rhetorica [a], *optime puriſſimeque ſcriptitavit, Phraſibus & loquendi formulis, quam ſæpiſſime potui, ſum uſus. Imis* Latinæ Verſionis *paginis* Notulas *quaſdam ſubjeci; ubi* Hippocratis *effata indicantur, quæ ſine ulla ſæpe mutatione ſcriptis ſuis immiſcuit* Aretæus, *ea ut plurimum ex germaniſſimis ejus Libris hauriens, uti ex* Aphoriſmis, Prognoſticis, & Libro de Victu Acutorum. *Ibidem locos etiam ſubnotavi, unde plurima clam in Commentarios ſuos in-*

Nova Verſio Latina.

[a] In *Quintiliano* reperiuntur aliqua *Celſi* de Rhetorica fragmenta.

truſiſſe

truſiſſe deprehendi Aetium : *eos item, qui aliis omnino ſimiles ſunt, quos* Aetius *ex* Archigene *ſeſe petere teſtatur; quod quidem, ſi quem unquam* Aretæi *ulterius emendandi cupido ceperit, ſtudiis ſuis haud incommodum reperiet. Quodque Morborum ſæpe, quorum Signa Cauſaſque explicaverat* Aretæus, *Curationes temporis injuria perierint, non abſurdum fore judicavi, ſi Lectores ad medendi rationem in iiſdem affectibus a Medicis ejuſdem* Sectæ *uſurpatam remitterem : præſertim cum ex his* Archigenes *&* Aretæus *vix quicquam de aliqua re ſcripſerint, quod non & in inſtituenda Medicina plane conveniat, & iiſdem fere verbis præcipiatur. Alia quoque, diverſæ Materiæ,* Notis *interpoſui, quorum præcipua ſunt quædam ad* Hiſtoriam Medicam *ſpectantia.*

Variæ Lectiones, & in has Notæ.

Variantium Lectionum *congeriem, e* Libris Editis *&* MSS *ante memoratis collectam, ad Editionis hujus Paginas Lineaſque accommodavi. Haud multa ex iis, ut opinor, quiſpiam eruet, quod faciliorem reddet* Aretæi *lectionem; nam quicquid ad eam rem facere videbatur,* Textui *ipſi haud dubitanter inſerui; inter* Varias Lectiones *iis, quæ ejecta ſunt, detruſis vocabulis : notato ſimul, quænam in unoquoque Libro voces ſint receptæ.* Dialecticas *vero vocularum formationes, quæ in* Editis *aliter ſe haberent, ſive has in* Harleyano *ſive in* Vaticano *Codice repererim, in* Textum *itidem admiſi; quibus in locis id factum ſit, aut utrius Codicis authoritate, declarare ſupervacaneum exiſtimans. Nimis multa, nimis gravia quoque & aperta Librariorum Errata metuo ne inter has* Lectiones *poſuerim; ſed vel ex his alia emendandi occaſionem aliquando arripui : & ex iis Lector intelliget, quam turpiter depravata ad nos pervenerint* Aretæi *ſcripta, quanta ideo in conjectando licentia indulgeri debeat, quamque nulla ſpes omnia corrigendi affulgeat. In* Notis *has* Lectiones *ſequentibus, cur quaſdam receperim, quaſdam rejecerim, rationem reddidi; aliæ ita manifeſte ſe tuentur, aliæq; ſeſe ipſas coarguunt, ut de iis nihil ultra dici poſſit. Quas feci in emendando,* Conjecturæ, *ut plurimum ſimilibus, vel* Hippocratis, *vel* Aetii, *vel* Aretæi *ipſius loquendi modis ſtabiliuntur.*

De Aretæi Dialecto Tractatus.

Tractatum de Aretæi Dialecto *componere decreveram; quæ res ideo prorſus negligi non debuit, quoniam adeo parvo in numero ad nos pervenerunt Scriptores* Ionici. *Hoc quod longe accuratius doctiuſq; quam ego id exequi potuiſſem, immo quod conſummatiſſime præſtitum ſit, humanitati debetur Viri eruditiſſimi* Michaelis Maittaire, *qui cum Librum ſuum inſignem de* Dialectis Græcis *edidit, nondum in* Aretæi *ſcripta inciderat : verum ubi poſtea Authorem hunc evolviſſet, & quædam de ejus Dialecto collegiſſet, ea rogatu Viri Cl.* Johannis Freind *diligentiſſime recenſuit, & una cum* Aretæi *Libris imprimi benevole permiſit.*

Aretæus

De Lexico.

Aretæus, ubi mendæ non ſubſunt, Scriptor utcunque perſpicuus, tamen quia verbis Antiquis, & Poeticis, & Ionicis, Hippocratis ſcilicet & Homeri ſtylum imitatus, frequentiſſime utatur, iis qui in Authorum iſtorum lectione non ſint plurimum verſati, haud raro intellectu difficilis videbitur. Habet etiam ipſe verba quædam ſibi propria ac peculiaria; in vocibus quoque novo more componendis, Poetarum ritu, uber, facilis, peritus. Quare Lexicon huic Operi attexere neceſſarium duxi, quod quidem minus doctis difficiliora explanaret Aretæi verba, Criticis autem novarum vocularum meſſem, vetereſque novo ſenſu uſurpatas, uno quaſi intuitu oſtenderet. Igitur quaſdam, & per ſe ſatis cognitas, & licet cum aliis vocibus haud communi more connexas, tamen ex orationis ſerie haud difficulter comprehendendas; eas item quæ dubiæ eſſent, variiſque ſenſibus in hoc Authore adhibitæ, Alphabetico Ordine digeſſi: ita ut etiam Indicis loco, quoad verba notatu digniora, (nam Rerum memorabilium in Libri totius fine ſubjicietur Index) hoc eſſe poſſit Lexicon. Medicamenta frequenter adhiberi præcipit Aretæus, quorum Compoſitio in his ejus Libris haud explicata eſt; (horum præparationem eum deſcripſiſſe veriſimile eſt in iis quæ de Re Pharmaceutica ſe confeciſſe perhibet commentariis) quapropter in Lexico locos in Antiquorum ſcriptis ſubnotare, unde Medicamentorum iſtorum formulæ peti poſſent, non inutile futurum putavi.

Differtationes in Aretæum.

Præfationem hanc ſubſequentur Diſſertationes aliquot de Aretæi Ætate, Secta, Opinionibus, Scientia Anatomica, & Praxi Medica; ubi quæ de his rebus memoratu digna reperire potui in unum redacta ordine exponentur.

Cæterum ut hæc omnia, accurate emendata, nitideque impreſſa, in publicum prodirent, nec operæ nec ſumtibus parcere volui. Textus præſertim Græcus unius tantum & alterius literulæ menda laborat,[a] Typis Oxonienſibus maximis atque optimis excuſus. Utinam & alii aliquando, qui in eadem lingua de his Rebus digne tractarunt, e magnifico noſtro Typographeo edantur. Nam cum, intra quinquaginta annos proxime elapſos, in celeberrima hac Academia plures, iiq; optimæ notæ, & omnis fere generis, Authores Græci, magis emaculate, magis ſumtuoſe, quam in ulla alia Europæ Urbe, impreſſi ſint, jure aliquo miremur, quod nihil quicquam Medici cujuſvis Græci, ne Galeni, ne Hippocratis quidem Opuſculum ullum Prælo fuerit unquam Oxonienſi ſubjectum. Primum itaque inde prodeuntem, inter Antiquos mole, non pretio exiguum, Lectores eruditi, benigne accipite Aretæum; & quicquid in hoc Opere peccatum ſit, ſtudiis his jam langueſcentibus faventes ignoſcite.

---

[a] Pag. 9. lin. 28. pro ὀδμὼν, lege ὀδμῶ. Pag. 27. lin. 16. pro ἔχατον, lege ἔσχατον. In Accentibus tria quatuorve leviuſcula ſunt Errata; ἔασι aut ἐᾶσι, prout ſors tulit, legetur, cum Vocem hanc utroque hoc modo notari apud diverſos ſcriptores obſervaverim.

DE ARETÆI ÆTATE.

QUONAM tempore floruerit *Aretæus*, haud ita facilè ſuſpicari licet, eò quòd nullius omnino Scriptoris, qui quidem ad nos pervenit, niſi *Homeri* & *Hippocratis* meminerit: neq; viciſſim ipſe, niſi a tribus Scriptoribus antiquis, Authore ſcilicet librorum quorundam qui ſub *Dioſcoridis* [a] nomine feruntur, *Aëtio* [b], & *Paulo* [c] denique, idq; ſtrictim & quaſi fortuitò, memoretur. Ex his *Aëtius quinto* ſaltem ſæculo non vetuſtior eſt, ſiquidem ex *Oribaſio*, *Juliani* Imperatoris Medico, qui ſub finem *quarti* inclaruit, multa paſſim ſe haurire teſtetur [d]. Immo ſi *Aëtium* ipſum conſulamus, invenietur adhuc recentior; nam & *Cyrillum* [e], Archiepiſcopum *Alexandrinum*, qui A. C. 444 mortuus eſt; & *Petrum Archiatrum* [f], *Theodorici* [g] ſcilicet *Gothi*, qui circa 500 imperavit, diſertè nominat. *Aëtio* ætate inferior eſt *Paulus*; (ſi *Arabibus* [h] fides, ſæculo ineunte *Septimo* clarus:) quippe qui quædam ex *Alexandro Tralliano* deſumit [i]: *Alexander* autem, qui *Romæ* (teſte *Agathia*) circa *Juſtiniani* tempora floruit, nonnulla mutuatur ex *Aëtio* [k]. *Dioſcorides* verò *Anazarbæus* ſine dubio Libros de Materiâ Medicâ compoſuit intra *Neronis Titique* imperia; is enim τοῦ Κρατίστου *Licinii* (vel *Lecanii*) *Baſſi* [l], quaſi tum viventis, mentionem facit: *Lecanius* autem *Baſſus* Conſulatum geſſit anno *Neronis* XI [m]; eodemque anno, quo *Plinius* Naturalem ſuam Hiſtoriam *Tito Veſpaſiano* (ſic enim cum *Cigalino* [n] arbitror) dicavit, e vitâ deceſſit.

---

[a] Dioſcorid. Euporiſt. pag. 112, Edit. 1598. [b] Tet. 2, Serm. 4, Cap. 47. & Tet. 3, Serm. 3, Cap. 1. [c] L. 4. Cap. 1. [d] Tet. 1, Serm. 2, Cap. 197. [e] Tet. 3, Serm. 1, Cap. 24. [f] Tet. 2, Serm. 4, Cap. 110. [g] Du Freſne Gloſs. in Voce Αρχίατρος. [h] Abul-Pharagii Hiſtor. [i] L. 3. Cap. 28. [k] L. 12. C. 8. [l] Præf. ad Mat. Medic. [m] Pigh. Annal. Rom. L. 18. [n] Præf. ad Plin. Nat. Hiſt.

Ab

Ab hâc itaque parte nihil contra *Voſſium* [o] dici poteſt, qui *Aretæum* diu ante *Cæſares* vixiſſe ſcribit, hoc innixus argumento, quòd linguâ uſus fuerit *Ionica*: quam quidem *Voſſius* aliquot ante hæc tempora ſæculis a nemine uſurpatam fuiſſe affirmat. Illud tamen a *Voſſio* perperam aſſeri probat *Menagius* [p], qui, ut alia omittam, *Arriani Indica*, *Adriano* Imperatori dicata, *Ionice* ſcripta eſſe monet. Cæterùm, quòd poſt initia *Cæſarum* exſtiterit *Aretæus*, ex hoc ipſius opere luculenter evinci poteſt: Etenim non modò *Antidoti* a Rege *Mithridate* confectæ, ſed etiam (uti animadvertit Vir Doctiſſimus, *Clericus* [q]) illius, quæ quoniam ei immiſcerentur carnes Viperinæ, ab *Aretæo* ἡ δι᾽ Ἐχιδνῶν [r], & ἡ διὰ Θηρίων [ſ], a cæteris verò *Græcis* Θηριακὴ vocata eſt, mentionem facit. Hujus autem Author fuit, *Neronis* Archiater, *Andromachus*: ejuſque componendi rationem Verſibus Elegiacis, qui apud *Galenum* [t] etiamnum exſtant, conſcriptam ad eundem Imperatorem miſit. Quin & Medicamentum διὰ Βησασᾶ, quod item, *Aëtio* teſte [u], ab *Andromacho* excogitatum eſt, adhiberi præcipit *Aretæus* [x]. Ita minimè dubium eſt, quin poſt initum a *Nerone* regnum Medica hæc ille Monumenta literis mandaverit.

Neque minùs certò affirmari poteſt, eundem *Dioſcoridi* fuiſſe ætate æqualem, ſi Libros de *Euporiſtis*, ubi occurrit *Aretæi* nomen, rectè illi aſcriptos eſſe judicemus. Hoc quidem negant nonnulli: audiamus autem, quid de hâc re ſentiat, *Dioſcoridis* Editor, *Sarracenus*. "Duos "hoſce libros, qui quidem omnium prope Morborum per Εὐπόριστα remedia, eaque Simplicia, aut certè ex paucioribus compoſita, complectuntur, plerique *Dioſcoridi Anazarbæo* aſcriptos falsò fuiſſe ſuſpicantur: nec immeritò. Enimvero vix quiſquam reperietur, cui vel primâ inſpectione non videantur partim ex illius libris de materiâ medicâ, partim ex aliorum quorundam Autorum ſcriptis, non quidem ipſius *Dioſcoridis*, ſed alius potiùs cujuſpiam operâ, collecti & quaſi conſarcinati: quippe cùm hìc ſimplicibus nonnullis prorſus aliæ tribuantur appellationes, quàm quæ apud illum extant, ac ſolæciſmi etiam compluſculi, in quos vix alibi Autor ille impegiſſe deprehenditur, paſſim occurrant. Attamen cum alioqui dicendi genus unum idemque conſtet eſſe, aut certè non ita ei diſſimile, quo *Dioſcorides* noſter ἐν τοῖς Ὑλικοῖς uſus eſt, prætereaque ſæpenumero ab *Aëtio* ad hunc eundem Autorem remedia varia referantur, quæ non aliunde quàm ex his ipſis *Parabilium* ad *Andromachum* libris deprompta nemo non judicet: unà cum piæ memoriæ doctiſſimis viris *Moibano* & *Geſnero* eò facilè adducor, ut credam & hoſce libros, æquè ac priores illos, *Dioſcoridi Anazarbæo* attribui oportere. Neque ve-

[o] De Philoſophia C. 13. [p] Amœnitat. Juris. [q] Hiſt. de la Medecine Part. 2, Liv. 4, Sec. 2, Ch. 3. [r] Pag. 150, lin. 5. [ſ] Pag. 134, lin. 28; & 47, 15. [t] De Antidot. L. 1. [u] Tet. 2, Serm. 4, Cap. 47. [x] Pag. 98, lin. 15.

"rò cum ſint, fuerintque ſemper, unius ejuſdemque ſtirpis diverſa Synonyma, quorum eſſent aliis alia ſignificantiora, cuiquam alienum videri debet, unum & eundem Scriptorem, prout ſuccurrit, modò hoc, modò illud nomen, ad arbitrium uſurpâſſe. Quin & pro diverſorum temporum ratione, quibus hæc ipſa ſcribi potuerunt, apud vulgum, *Quem penes arbitrium eſt & jus & norma loquendi*, diverſa quoque nomina invaluiſſe mihi ſit veriſimile. Quòd ad ſolæciſmos attinet, minimè dubium eſt, quin plerique librariorum ſeu incuriâ ſeu etiam inſcitiâ obrepſerint. Sed & nonnullos interdum ipſi *Dioſcoridi* per imprudentiam excidiſſe haudquaquam negaverim, quum & ad res magis quam ad ipſa verba attenderet, & eſſet illi ſermo *Græcus* inſolitus, ac inuſitatus, uti vel ipſe *Galenus*, lib. xi. Simplicium abundè teſtatus eſt. Nihilominus ut quæcunque *Dioſcoridis* nomine circumferebantur opera uno volumine comprehenderentur, hos etiam libros prioribus adjiciendos exiſtimavimus."

De eâdem hâc re quoque dubitatum eſt, ideo quòd nihil de hoc *Dioſcoridis* Opere dixerit *Galenus*. Atqui, præterquam quòd ſilentium nullâ in re teſtimonii loco haberi debeat, hi *Euporiſtôn* Libri, in quibus Remedia tantùm paratu facilia nudè ac ſimpliciter exponuntur, neque ita diligenter elaborati, neque adeò Medicinæ uſibus accommodati videntur, ut ab iis in medendi arte magnopere juvari potuerit, Vir in omnium Medicorum ſcriptis, & in Morborum curatione verſatiſſimus, *Galenus*. Etiam *Oribaſius*, qui omnia ſua Volumina ex aliorum ſcriptis contexuit, *Dioſcoridem*, licèt ex his ejus Libris plurima depromat, tamen haud quatenus ſatis ſit, de hâc re tractâſſe pronuntiat [y]. Quid? an non videmus *Galenum*, & *Plinii*, & *Erotiani*, ſemel [z] tantùm, idque leviter, feciſſe mentionem? licèt *Hiſtoriæ Naturalis* ab illo collectæ haud mediocris pars e Rebus *Medicis* conſtet; hic autem Vocum *Hippocraticarum* Interpretationem ita diligenter conſcripſerit, ut *Galenus*, idem ipſe agens, permulta ſit ex eo mutuatus. Adeò liquet minimè hos eum latuiſſe Authores, & tamen parum abfuiſſe, quin utrumque ſilentio prætermiſerit. Porrò *Galeni* ſcripta, in quibus ſolis idoneam is inveniſſet de hoc *Dioſcoridis* Opere loquendi occaſionem, ad manus noſtras minimè pervenerunt. Nam Libri de *Euporiſtis*, quos inter *Galeni* ſcripta reperimus, pro *Subdititiis* vulgò habentur. Id profectò non injuriâ; cùm, quæ de hâc re compoſuit *Galenus*, ea ſuo tempore non ſuperfuiſſe tradat *Oribaſius* [a], qui *Collectiones Juliano* dicatas de omni Re Medicâ ex optimorum Authorum ſcriptis in unum redegit, ita ut nihil omiſerit eorum quæ *Galenus* dixerit [b]. Certè *Oribaſius*, qui *Dioſcoridis Euporiſta* diſertè nominat, his ipſis, de quibus agimus, Libris uſus eſt: cùm ex iis, utì cuivis utrumque Authorem conferenti

[y] Præf. ad Euporiſt. [z] Fabric. Biblioth. Tom. 4, in Indice Scriptorum a Galeno allegatorum. [a] Præf. ad Euporiſt. [b] Præf. ad Med. Collect.

ſtatim patebit, magnam partem *tertii quartique* ad *Eunapium* Libri planè exſcripſerit. Neque alios ab his vidit, *Oribaſii* ætate non ita multo inferior, *Aëtius*: quoniam ex *Dioſcoridis Euporiſtis* aliqua ſe haurire [c] profitetur, quæ & in his quoque expreſſa [d] invenimus. Itaque ſicui minùs placuerit hos *Dioſcoridi* Libros attribuere, (qui cur ei tribui non debeant, haudquaquam percipio,) quiſquis tamen eorum fuerit Author, hunc, adeòque *Aretæum*, *Oribaſio* vetuſtiorem eſſe omnino ſtatuendum eſt. Cæterùm, ut ante *Oribaſii* ætatem Libri iſti, niſi ad *Dioſcoridem* revera pertinuiſſent, aſcripto ejus nomine venditarentur (præterquam quòd id ita eveniſſe nulla a Vetere quoquam injecta ſit ſuſpicio) videtur factu fuiſſe difficillimum. Etenim haud unquam Medicæ magis viguere Literæ, quàm in ſæculis *Dioſcoridi Oribaſioque* interjectis: utì conſtat ex magnâ illa inſignium Medicorum copiâ, quos hæc tempora profudere, quorumque nomina, et etiam ſcripta quædam adhuc in *Galeno*, *Oribaſio*, & *Aëtio* reperiuntur.

Fuerunt quidem, præter *Dioſcoridem Anazarbæum*, alii *duo*, qui de Rebus ad Medicinam pertinentibus ſcripſerunt, eodem nomine appellati. Horum alter, cognomento *Phacas*, *Antonii* & *Cleopatræ* familiaritate clarus [e]: alterum, quem & *Alexandrinum* & *Juniorem* vocat, paulò ante ſua tempora vixiſſe tradit *Galenus* [f]. Is autem qui *Euporiſta* compoſuit, hæc *Andromacho* inſcribit: cujus nominis *duo* itidem exſtiterunt, *Neronis* Archiater, & Archiatri Filius. Horum ne *Senioris* quidem ad ætatem *Phacas* iſte pervenire potuit; *Andromachi*, ſaltem *Junioris*, temporibus (neque enim certi quid de alterutrius *Andromachorum* morte novimus) florere poterat *Junior* ille *Dioſcorides*. Sed cùm *Aëtius Paulſque*, ſive quid ex Libris de *Materia Medica*, ſive ex *Euporiſtis* deſumant, nihil adjiciant, niſi ſe id ex *Dioſcoride* hauſiſſe: neque ſimul indicent, utro ex Opere, aut quo ex *Dioſcoride*, idem depromant, (quia in Medicamentorum explicatione *Anazarbæum* operam navâſſe erat omnibus notiſſimum) ambos hos eundem *Dioſcoridem* pro utriuſq; Operis Authore habuiſſe cenſendum eſt. Quòd ſi *Euporiſta Anazarbæo* demum adjudicemus, hæc ab illo, *Archiatro* potiùs, quàm ejus Filio, inſcripta fuiſſe probabile eſt. Nam *Erotianus* in Vocum *Hippocraticarum* Collectione, quam *Andromacho* dicat Archiatro, quædam ex *Dioſcoridis* Libris de Materiâ Medicâ profert: qui, cùm ab omnibus magnopere celebrentur, & *Euporiſtis* longè ſint accuratiùs perfectiùſque compoſiti, aliquo etiam poſt ea tempore conſcripti fuiſſe videntur. Itaque ſi hæc vera eſſe credamus, quæ certè ſunt maximè veriſimilia, *Aretæum*, non modò poſt ſuſceptum a *Nerone* Principatum, (de quo dubitandi non eſt locus) ſed & ante exactum *Titi* imperium, vixiſſe ſtatuendum eſt. Sin quis adhuc fieri poſſe affirmet, ut hæc de *Euporiſtis* Filio *Androma-*

[c] Tet. 2, Serm. 4, Cap. 2. [d] Dioſcor. Eup. Pag. 13, lin. 14. [e] Suidas in Lexic. [f] Præf. in Exegeſin. Vid. Ινδικὸν in Exegeſi.

chi

chi fuerint dicata, vel etiam a *Dioſcoride* illo *Juniore* compoſita, ne tum quidem quicquam, niſi hoc, evinceret; ſcilicet id tantùm ex hoc Scriptore certò colligi poſſe, quòd ſaltem vel *Trajani* vel *Adriani* temporibus haud inferior fuerit *Aretæus*.

Sed & ad opinionem noſtram confirmandam id etiam facit, quòd, non niſi intra determinatum illud, a *Neronis* ad *Adriani* uſque imperium, annorum intervallum, *Aretæi* ſatis commodè collocari poſſit ætas. Neque enim diutiùs Secta viguit *Pneumatica*, quorum opinionibus hunc ſeſe addixiſſe mox docebimus. Nam ex his, Medicorum ſuæ ætatis Princeps, *Trajano* & etiam *Adriano* rerum potiente (uti ex *Juvenale* [g] conſtat) inclaruit *Archigenes*; cujus præceptor fuit *Agathinus*, *Agathini* verò, Sectæ iſtius Author, *Athenæus*. Quare omnino neceſſe eſt, ut non procul a *Neronis* imperio Secta hæc initium acceperit. Præter eos, de quibus ſumus jam locuti, non niſi alii tres a *Galeno* memorantur *Pneumatici*, *Herodotus*, *Magnus*, & *Leonides*; quorum *Herodotus*, *Agathino* etiam Magiſtro uſus, *Romæ* magnâ cum laude artem ſuam exercuit [h]. Ante hunc, uti e *Cœlio Aureliano* diſcimus, ſcriptis ſuis innotuit *Magnus* [i]: *Leonides* autem *Archigeni* ſaltem æqualis fuit, quippe cujus mentionem faciat idem *Cœlius* [k], qui *Sorani* ſcripta ſe in *Latinum* Sermonem convertiſſe agnoſcit [l]: *Soranus* autem iſte, *Trajano Adrianoque* imperantibus [m], Medicinam excoluit. Contra Sectam hanc, tanquam jam demortuam & in Virorum illorum Libris duntaxat ſuperſtitem diſputat, *Antonini* Imperatoris Medicus, *Galenus*. Itaque non alio tempore *Aretæum* exſtitiſſe credibile eſt, quàm eo, intra quod aliqui ſaltem ejuſdem Sectæ viguere Medici.

At hìc ſcrupulus quidam injici poteſt, *Galenum* ſcilicet, qui innumera Medicorum nomina & opiniones ſcriptis ſuis ubique immiſcuit, ſi *Aretæum* ſubſequutus eſſet, non fuiſſe commiſſurum quin aliquam ejus alicubi feciſſet mentionem. Profectò fatendum eſt, hujuſmodi argumento multò faciliùs quemvis eò adduci poſſe, ut *Aretæum Galeno* fuiſſe juniorem, quàm ut *Euporiſta* illa ad *Dioſcoridem* non pertinere, exiſtimet. Neque enim omnino veriſimile eſt, ut *Galenus Hippocraticæ*, ſi quis alius, Artis Eloquentiæque admirator, ſi in *Aretæi* ſcripta unquam incidiſſet, hunc, Medicinæ Parenti ita ſimilem ac pene æmulum, memoratu dignum non judicâſſet. Neque verò, cùm idem hic multa de morborum tam cauſis, quàm remediis, doceat minimè vulgaria, ejus ſcripta ſine aliquâ vel honoris, vel reprehenſionis notâ, prætermiſiſſet *Galenus*; præſertim cùm *Pneumaticorum* cæteros frequenter collaudet, frequenter etiam coarguat. Cauſam verò, cur a *Galeno* Author noſter parum eſſe cognitus poſſet, invenio perquam probabilem. *Archigenis* (circa cujus ætatem vixiſſe *Aretæum*, & quocum Sectam habuiſſe communem docuimus) fragmenta, ſparſim apud *Aëtium* reſtantia, *Aretæi* ſcriptis ita omnino ſimilia ſunt, ut non mo-

[g] Sat. 6, l. 235; quam Satyram his temporibus ſcripſit. [h] Galen. [i] Ac. Morb. L. 2, Cap. 10. [k] Ac. Morb. L. 2, Cap. 1. [l] Ibid. [m] Suidas.

dò

dò curandi rationem, quæ & ipſa ſæpe ſingularis & duobus hiſce Authoribus quaſi propria eſt, ſed & eaſdem Deſcriptiones, Obſervationeſque, iiſdem ſententiis, iiſdem ferè verbis expreſſas, apud utrumq; frequentiſſimè legamus. Quare minimè mirum videri debet, ſi *Archigenes*, qui, eadem, quæ in *Aretæi* ſcriptis leguntur, libris ſuis comprehendit, quique in Urbe *Roma*, terrarum orbis Imperatrice, Medicinam exercuit, hujus famam nominis ſui celebritate præſtinxerit. Quid quòd verbis *Hippocraticis* quidem, ſed obſoletis, ſæpiſſime utatur *Aretæus*; &, cùm his temporibus fuſum illud & *Aſiaticum* dicendi genus invaleſceret, in deſuetudinem jam abierant, quæ *Hippocratem* ſecutus eleganter hic uſurpat, tum *Dialectus Jonica*, tum ſubtilis quædam ac venuſta orationis brevitas. Contrà, *Archigenes*, licèt in eo eadem ſit alioqui forma & quaſi color ſermonis, minimè tamen (quod ex illius ſcriptis apud *Galenum* reſtantibus patet) aut verbis, quæ *Ionibus* propria ſunt, utitur, aut communes, eorundem more, voculas unquam immutat: ſed *Atticam*, id eſt, vulgarem, ſequitur loquendi normam. Atqui *Aretæi* quidem Libros, ſi ad ipſius manus unquam perveniſſent, magni æſtimâſſet *Galenus*, qui, in *Hippocratis* ſcriptis ipſe verſatiſſimus, ea jam tum vel a *Græcis* minùs intellecta amplis doctiſque illuſtravit Commentariis; iidem verò *Aretæi* Libri a cæteris Medicis, utpote qui eadem, magis populari ſermone, docentem in manibus haberent *Archigenem*, negligi prorſus poterant, ideoque ne *Galeno* quidem ipſi innoteſcere.

Cæterùm, quod ad hos duos *Pneumaticos* attinet, nullo modo dubitari poteſt, quin alter alterius veſtigiis nimis preſſè inſtiterit. Faciliùs tamen adducor, ut credam *Archigenem* ex *Aretæo*, quàm hunc ſua ex illo ſumpſiſſe. Quippe *Aretæum Archigene*, uti jam monuimus, magis veriſimile eſt ætate aliquanto priorem, quàm eo vel poſteriorem, vel etiam ei æqualem fuiſſe. Porrò *Archigenes*, *Syria* licèt oriundus, *Romæ*, in luce atque conſpectu omnium, Artem ſuam profitebatur; & ejuſdem libri in manibus atque ore hominum verſabantur, non modò *Galeni*, ſed & eorum, qui *Aretæi* meminerunt, *Aëtii* ſcilicet *Paulique* temporibus.

Cappadox noſter ubinam locorum vitam egerit, incertum; proculdubio tamen in aliquâ regione hæc literis conſignavit, cui liberum cum *Roma* intercedebat commercium: quippe qui vina ægrotantibus *Italica* dari præcipiat, *Fundanum*, *Falernum*, *Signinum* [n]; quod cùm ita fuerit, quânam ſpe, quonam conſilio notiſſimi illius Authoris lucubrationes pro ſuis venditare potuit *Aretæus*? præſertim cùm nihil ferè in rebus, nihil in rerum explicatione immutârit, niſi quòd ſententias omnino ſimiles nitidâ quidem & eleganti, ſed antiquâ & inſuetâ, orationis formâ veſtierit. Certè de rebus tantùm, ab ipſo viſis

[n] Pag. 113, lin. 12.

atque

atque cognitis ſeſe loqui profitetur: opinionem ſuam de rebus dubiis ubique profert [o]: de reliquis duabus Medicinæ partibus, *Chirurgia* [p] ſcilicet & *Pharmacia* [q], ſeſe ſcripſiſſe teſtatur: & Medicamentum a ſe inventum prædicat [r]: propriâque Experientiâ [ſ] præcepta ſua confirmat ſingularis idem medendi artifex & Magiſter. An non longè faciliùs hominis obſcuri ſcripta, qui tamen cum eo Sectam haberet communem, & cujus neque patria ab illius gente, neque ætas ab illius ævo multùm erat remota, *Romæ* nondum inclaruiſſe comperiens, ſibi aſcribere potuit *Archigenes?*

Huic rei profectò ſimile quiddam admiſit *Aëtius*, qui *Aretæi* quidem in duorum affectuum tractatione mentionem fecit, multò tamen plura ex eodem, ſuppreſſo ejus nomine, paſſim traduxit: cùm iſte cæteroqui, tam in deſcriptionibus, quàm in curationibus morborum, vix quicquam, niſi alicujus authoritate, præcipiat. Præter *Aëtium* non niſi pauci admodum ſunt *Græci* Medici, *Galeno* juniores, quorum ſcripta ad hæc tempora pervenerunt, *Oribaſius*, *Alexander*, *Paulus*, *Actuarius*, *Theophilus*, &c. Hos *Aretæo* recentiores eſſe ſatis manifeſtum eſt. Ex his *Paulus* duntaxat *Aretæum* nominat: atqui nec ipſe *Paulus*, nec reliquorum aliquis quicquam ex eo, quantùm ex horum lectione comperio, hauſerunt. Hoc quidem eò magis mirum eſt, quòd, cùm Libros ſuos ex aliorum ſcriptis maximam partem confecerint, vix Medicamentum quodvis præcipiant, cujus uſum ii non Inventoris nomine inſigniant, nec ullam curandi rationem imperent, quam non alicujùs authoritate commendent. Ita vel inter *Græcos Aretæi* nomen parum inclaruiſſe percipimus. Immo neque, poſtquam in *Occidentalibus* his plagis *Græcæ* excoli cœperunt Literæ, ita multos ejus ſcripta lectitâſſe animadvertimus; ex quibus etiam doctiſſimos, uti *Henricum Stephanum*, *Mercurialem*, & *Foëſium*, Criticæ hæc magis, quàm Medicæ Scientiæ gratiâ, evolviſſe manifeſtum eſt. Quare utcunque Author hic poſt initia quidem *Neronis*, nondum cœpto tamen (uti videtur) *Domitiani* imperio, Medicinam ſcriptis jam illuſtrâſſet, hunc tamen a *Galeno* haud memorari res neutiquam mira eſt; cùm ab omnibus retro ſæculis uſq; ad hunc diem ea ſemper fuerit illius fortuna, ut non niſi paucis admodum innoteſceret.

---

[o] Pag. 58, lin. 30. [p] Pag. 128, lin. 13. [q] Pag. 148, lin 27. [r] Pag. 147, lin. 7.
[ſ] Pag. 43. lin. 20. & Pag. 90. lin. 27.

DE
ARETÆI
SECTA.

DE *Aretæi* Sectâ altum eſt apud Authores ſilentium: primus & unicus, quod ſciam, ex ipſius *Aretæi* ſcriptis probat, Vir multæ reconditæq; eruditionis, Cl. *Clericus* [t], eam fuiſſe, quam vocant *Pneumaticam.* Hujus autem diſciplinæ princeps fuit *Athenæus*, patriâ *Cilix*, *Attaliæ* natus (unde *Cœlio* dictus *Tharſenſis* [u]) cum *Plinio* ferè ætate conjunctus. De cujus quidem in rebus medicis Philoſophandi ratione hæc ex *Galeno* accipimus [x]. "Secundum *Athenæi* Sententiam, Elementa non ſunt quatuor illa prima corpora, ſc. Ignis, Aer, Aqua, Terra, ſed eorum qualitates, *Calidum*, *frigidum*, *Humidum*, & *Siccum*; ex quibus duo cauſarum *efficientium* munere fungi, puta Calidum & Frigidum; duo *materialium*, Siccum & Humidum ſupponit. *Quintum* verò ex *Stoicorum* opinione introducit, *Spiritum* cuncta penetrantem, a quo omnia contineantur & gubernentur. —— Et paulò poſt—— *Athenæus* verò & *Archigenes* *Spiritu* ſolo ea penetrante, tum naturalia conſiſtere, tum morbos univerſos hoc priùs offenſo creari dixerunt. Unde & *Pneumatici*, veluti qui omnia *Spiritibus* attribuant, nuncupantur.

Sed quanquam nemo eorum, qui paulò antè floruerant, Medicorum, *Galeno* teſte [y], ita accuratè ut *Athenæus* univerſam rei Medicæ rationem literis mandaverit, ejus tamen opera, quæ fuerant plurima, penitus interciderunt, præter reliquias quaſdam, eaſq; perpaucas, quas ſparſim hodie apud *Oribaſium* invenimus. Sed neq; in his litera ulla occurrit, quæ vel illius opinionem uberiùs exponat, vel doceat quidnam per *Spiritum* iſtum deſignare voluerit, quonam modo *pati* aut *offendi* iſtum putaverit, aut quâ ratione deniq; *Spiritus* iſtius vis ad morbos vel creandos vel tollendos pertinere cenſenda ſit. Nam quod de *pulſu* ſcribit *Athenæus*, quòd ſcilicet ſit "motus [z] per diſtentionem naturalem & involuntariam *Spiritus*, qui in arteriis eſt & in corde, quique ex ſeipſo & in ſeipſum movetur, unáq; cor moveat & Arterias," id perperam Cl. *Clericus* vel intelligere vel interpretari videtur. Nam

[t] Hiſtoire de la Medecine Part. 2, Liv. 4, Sec. 2, Ch. 3. [u] Acut. Morb. L. 2, Cap. 1. [x] De Sectis. [y] Element. 15. [z] Galen. de pulſ. differ. 4 14.

in hoc ipſo *Galeni* loco, non *Spiritus* legitur, ſed *Calidi*. Atqui *Spiritum* a *Calido* quid eſſe diſtinctum volunt *Pneumatici*.

Idem dicendum eſt de *Agathino*, *Magno*, *Herodoto*, atq; *Archigene*, qui *Athenæo*, & Sectâ, & ætate, ſucceſſerunt: quorum etſi ſatis multa *Galeni*, etiam & *Oribaſii* temporibus exſtiterint, perpauca tamen, eaq; momenti ſanè exigui, ad manus noſtras pervenerunt. Ita ut ſi quid de hâc medicorum Sectâ ſcire volumus, id nuſpiam niſi ab *Aretæo*, ex hâc itidem diſciplinâ profecto, petendum ſit.

Spiritum igitur *Aretæus* a Corde per pulmones trahi dicit [a], eumq; tertium quoddam, & ab [b] *Humoribus* & a *Solidis* partibus diverſum ponit, quorum omnium convenienti ordine & modo vitam hominis adminiſtrat *Natura*: in hoc *Hippocratem* haud dubiè ſecutus, qui corpus dividit [c] in *Solidas* partes, *Humores*, & ea quæ *impetum faciunt*. *Spiritus* adeò hic, cùm vim obtineat maximam, quaſi principium motûs eſt habitus; idemq; in humanâ fabricâ præſtat, quod in mundi membris *Virgilianus* iſte,

—— intus alit; totoſq; infuſa per artus
Mens agitat molem, & magno ſe corpore miſcet. [d]

Quæ quidem Philoſophia e *Stoicorum* Scholis manavit; qui animam mundi ubiq; diffuſam eſſe docuerunt, ita ut omnia, *Cicerone* interprete [e], uno divino & continuato *Spiritu* continerentur. Unde & *Galenus Chryſippum*, *Stoicorum* principem, *Pneumaticæ* etiam Sectæ *patrem* appellat.

Itaq; *Spiritus* hic, ſi rectam agendi normam ſine ullo impedimento ſequatur, univerſam machinam animat, alit, conſervat: eodem penitus compreſſo [f], homo non diu permanet, ſed repente moritur. Sin aliquo vitio laboret *Spiritus*, aut vi aliquâ labefactetur, quod idem eſt ac cùm eum *pati* & *offendi* dicunt *Pneumatici*, varia morborum genera oriuntur, pro cauſarum varietate diverſa.

Spiritum quippe multifariam affici poſſe docet *Aretæus*. Si enim in caſu *Epileptico* [g], intra pectus ferveat & incluſus omnia commoveat, facit ut ad reſpirationis exitus, os ſcilicet atq; nares, humorum inundatio prorumpat. Si intus naſcitur, frigidus ac iners, qui nec per ſuperiora nec inferiora facilè tranſmitti poteſt [h], ſed per inteſtinorum ſinus convolutus inhæret, *Ileon* parit. Refrigeratum & humiditate oppreſſum, conſequitur Aſthma [i]; cui igitur mulieres magis patent, quàm Viri, quia humidæ frigidæque ſunt: eodem in morbo, ex inflatione *Spiritus*, collum intumeſcit. Spiſſus, humidus, nebuloſus *Spiritus*, *Lienis Scirrhum* [k]; ſubtilis & reſolutus, tenuis & ſiccus, *Phrenitin* [l]; conge-

---

[a] Pag. 21. [b] 22. [c] Epidem. L. 6. Sect. 8. [d] Æn. L. 6. v. 726. [e] Natur. Deor. 2, 7. [f] 15. [g] 4. [h] 24. [i] 53. [k] 57. [l] 97, 99.

latus *Apoplexiam* [m] creat. Idem in *Tympania* licèt locum non mutet, ſed maneat undiq; æqualis [n], tamen ſi in nebulam quandam & aquam immutetur, tum etiam locum mutat, & *Aſciten* adeſſe haud obſcurè prænuntiat. Quòd ſi in imbecillo corpore parum firmus ſit, cum orbe quovis facilè convolvitur; quare ſi quidvis in circulo rotatum, aut circumvolutum turbinem inſpiciat *Vertigini* [o] obnoxius, metus eſt ne *Spiritu* etiam circumvoluto in morbum recidat. Eſt, ubi torpentem *Spiritum* [p] excitari; eſt, ubi, cucurbitularum ope, ex oppreſſis pulmonibus [q] foras protrahi jubet *Aretæus*. Sed ſuam de *Spiritu* ſententiam nullibi ita clarè aperit, ac cum *Anginæ Synanches* dictæ naturam explicat. "Mihi autem, inquit [r], videtur ipſius tantùm *Spiritus* id eſſe vitium, "qui pravâ quadâm mutatione in calidiſſimum ſicciſſimumq; convertitur, "ſine ullâ membri cujuſvis inflammatione. Neque ſanè id ita fieri valde "mirum videri debet; ſiquidem, in *Charoneis* ſpecubus, homines non affectu quopiam corporis acutiſſimè ſtrangulantur, ſed vel unico *Spiritus* "hauſtu interimuntur, priuſquam corpus ullo modo ſit affectum; quinetiam, ſine morſu quovis, ſed a linguâ canis recepto tantùm *Spiritu*, "in rabiem homo agitur. Eadem itaque *Spiritus* mutatio intra hominem fieri poteſt: quoniam in homine aliæ res innumeræ cum exterioribus cauſis ſimilitudinem habent. Succi ſunt, qui extra atque intra "corpus mortem inferunt; morbi venenis ſimiles ſunt, & ab epoto medicamento eadem, quæ in febribus, evomuntur. Quam ob cauſam factum "eſſe veriſimile eſt, ut in *Peſtilentia*, quæ *Athenas* afflixit, nonnulli *Peloponneſios venena* in puteos, qui in *Piræo* erant, conjeciſſe cenſerent; "etenim peſtilenti morbo magnam eſſe cum *venenis* affinitatem homines "non intelligebant.

Hæc ferè de *Spiritu*, *quinto* Sectæ *Pneumaticæ* principio, habet *Aretæus*: an rectè, an ſecus, ſenſerit, judicent alii: quod verò ad reliqua *quatuor*, calidum ſcilicet atque frigidum, ſiccum ac humidum ſpectat, ea in ſingulis ferè paginis ad explicandas, tum morborum cauſas, tum curandi rationes, adhibet.

Hunc in quampluribus cum *Methodicis* convenire, mihi utiq; non liquet; eumq; qui illius ſcripta paulo diligentiùs expenderit, ad hanc opinor ſententiam acceſſurum. Sanè a *Methodicorum* charactere nihil ferè eo remotius, qui quidem nec *locum affectum*, nec *cauſam*, nec *ætatem*, nec *tempeſtatem*, nec *regionem*, nec *ægri vim* aut *naturam* aut *habitum* curant, a ſolo *affectu* indicationem ſumere ſatis habentes, deq; eo non ſpeciatim ſed communiter & univerſè ſtatuunt, *i. e.* Κοινότητας quaſdam, quæ particularia comprehendant, ſequuntur: haſq; dicunt eſſe duas, præter aliam mixtam, quibus nomina ϛέγνωσις & ῥύσις; omnemque morbum vel ϛεγνὸν, vel ῥοώδες, *viz.* aſtrictum, vel fluentem, vel ex utroq; compoſitum. Indicia verò curationis eſſe, in aſtrictis relaxationem, in fluentibus aſtrictionem; in mixto, ei quod urget reſiſtendum. [ſ]

[m] 106. [n] 65. [o] 151. [p] 99. [q] 120. [r] 7. [ſ] Gal. de Sectis 291.

Ad

Ad hunc modum perſpicuè & luculenter *Sectæ Methodicæ* de Re Medicâ opinionem aperit *Galenus*. Quid autem huic ſimile effert *Aretæus?* qui de hoc *aſtrictionis fluoriſque* commento ne verbum quidem prodidit: qui cùm de morbis tractaret, id ſibi tanquam perpetuam ſcribendi regulam præſcripſit, ut eorum *Cauſas* præcipuè *Sedeſque* erueret, ſignorum varietatem & implicationes omni quâ poſſet ſubtilitate explicaret: quiq; cætera ita minutè & exquiſitè perſecutus eſt, ut quod ad Aeris conſtitutionem, ad Cœli oras, ad Naturæ vires, ad Corporis temperiem, ad Ætatum denique rationes ſpectaret, ne minimum quidem prætermiſerit? Exemplum liceat proferre. In *Phthiſi* [t] deſcribendâ, quo judicio, quâ accuratione, formam morbi & lineamenta adumbrat? ita ad naturam exprimitur facies iſta *Hippocratica*, ut etiam in conſpectu noſtro quaſi ſpectrum aliquod verſari videatur. Multa ibi de mali ipſius vario genere, multa de Symptomatum gradibus, nonnulla de præſagii notis diſſerit; quæ demum ætas, qui habitus, quæ regio huic labi ſuſcipiendæ maximè idonea ſit, haud vulgari acumine recenſet. Horum ferè ſingula apud *Methodicos*, ut unum pro omnibus adducam *Cœlium Aurelianum* [u], fruſtra quæſiveris. Ita parum cum *Methodicis* congruere videmus *Aretæum*. Quòd ſi in curandi ratione cum iis ſæpe conveniat, idem de cæteris quibuſcunque *Sectis* ſtatuendum: nam quod ad *Remediorum* delectum attinet, etiam *Dogmatici* atq; *Empirici*, quorum, de morborum rationibus opiniones diſſitiſſimæ ſunt, ne dicam contrariæ, haud valde inter ſe diſſentiunt.

Sed de *Secta Aretæi* ſatis; ad alia properandum eſt. Hoc unicum ſubjicere liceat, nihil eſſe hoc Scriptore ad naturæ veritatem efformatius, nihil diſtinctius, nihil enucleatius, nihil pictius: cujus ſanè ingenium, ut *Phidiæ* ſignum, nequit ſimul non & aſpici & probari. Iis quippe coloribus, tanquam exquiſitus artifex, morborum imagines effingit, ut eos inter legendum oculis uſurpare videamur.

Varia *Maniacorum* [x] ſpecimina, eaq; ferè ab aliis intacta, tanquam in Tabulâ, depicta, contemplari libeat: ut, "quibuſcunq; cum hilaritate "*Inſania* eſt, noctes dieſque rideant, ludant, ſaltent, ut in libidinem pa-"lam ferantur: & tanquam ex certamine aliquo victoriam adepti, cum "coronis incedant: ſpecies hæc aſtantibus innoxia eſt. Alii verò, qui "cum iracundiâ furunt, etiam veſtes ſuas aliquando diſcindunt, & mi-"niſtros obtruncant, & ſibimet ipſis mortem conſciſcunt; & hæc qui-"dem ſpecies non ſine periculo eſt etiam eorum, qui interſunt. Spe-"cies autem ſunt innumeræ. Qui ingenioſi, & eruditi ſunt, *Aſtronomi-*"*am* ſine præceptore, *Philoſophiam* per ſe ipſos callent, *Poetices* tan-"quam ex afflatu Muſarum periti ſunt; ita vel in morbis aliquid emo-"lumenti habet liberalis inſtitutio. Rudes autem & indocti homines, "vel pondera circumferunt, aut lutum in fictilia efformant, aut fabri-"lem artem exercent, aut lapides dolant. Vanis etiam opinionibus

---

[t] Pag. 47, 48. [u] Morb. Chronic. Lib. 2, Cap. 14. [x] Pag. 42. lin. 30.

" addicti ſunt; etenim homo fuit, qui ne *ampullæ* quædam deciderent " metuebat, quoniam ex iis unam ſe eſſe arbitraretur; & alius qui- " dam *laterem* eſſe ſe exiſtimans, bibere prorſus noluit, ne humore dif- " flueret.

" Hæc etiam Hiſtoria famâ divulgata eſt: Faber erat quidam, qui, cùm " eſſet domi, prudens omnino fuit artifex, ligna peritè metiebatur, " ſcindebat, complanabat, clavis connectebat, aptabatque, domum ſoler- " ter exſtruebat: cum iis, qui opera locabant, colloqui, paciſci, juſtam- " que poterat laboris mercedem exigere. Is adeò, intra locum, ubi ar- " tem exercebat ſuam, mente planè conſtabat: at ſi vel ad forum, vel " ad balneum, vel aliò, quâvis de causâ, eſſet egreſſurus, inſtrumenta " deponens primò ingemiſcebat, deinde in ipſo exitu conſtringebat hu- " meros; poſtquam autem e domeſticorum conſpectu, & ab opere ſuo, " ejuſque limitibus proceſſiſſet, homo prorſus inſaniebat: & ſi rever- " teretur illico, redibat etiam ad ſe; ita mens ejus & artis locus iiſ- " dem erant circumſcripta terminis.

Epilepticum [y] verò, totis artubus contortum atq; convulſum; *Tetano* [z] laborantem, quaſi fidiculis diſtractum diſcerptumque; quis eſt qui, cùm ſemel perlegerit, non ſtatim ſe præſentem adeſſe & coràm intueri quodammodo ſentiat: ita ut a *malo victis* (cum *Aretæo* loquor) *nullam ultra medicinam adhibere conatus una cum iis dolere tantum* condiſcat. Quæ ſanè illius atque omnium, uti arbitror, judicio, *magna eſt Medici infelicitas.*

DE ARETÆI IN REBUS ANATOMICIS SCIENTIA.

ARETÆUS Rei *Anatomicæ* ſcientiam, tum ad morborum cauſas, tum ad medendi rationes inveſtigandas, ita neceſſariam eſſe judicavit, ut in ipſo ſingulorum ferè Capitum initio quædam de fabricâ partis affectæ perſtrinxerit. In quo quidem *Eraſiſtrati* atq; *Herophili* veſtigiis inſtitiſſe videtur, qui *Sectæ Dogmaticæ* Principes ha-

[y] Pag. 3, 4. [z] Pag. 5, 6.

biti,

biti, neminem, niſi in hâc arte verſatum, Medici Munere, uti decebat, fungi poſſe voluerunt. Itaque, Scriptor utcunq; brevis atq; conciſus, hunc locum fuſiùs atque diſtinctiùs, quàm ii, qui inter Veteres de Morbis tractârunt, explicuit *Aretæus*. Quàm verò ille Rerum *Anatomicarum* notitiam habuerit, ipſius *Aretæi* interpres fidus, paucis perſequar.

Cor igitur ex illius ſententiâ, vitæ atque roboris principium [a] eſt; in eo anima, & natura [b] ejus locatur. Quod & *Hippocrates*, & *Chryſippus Stoicus* docuit. Quare *Syncope* [c], cum *Cordis* vitæq; morbus ſit, humanæ conſtitutioni planè adverſaria eſt, & vinculorum quædam diſſolutio eſt, quibus facultas continetur vitalis. *Cor* [d] verò, viſcus calidum, in medio *Pulmonum* jacet, quod reſpirationis vitæq; principium eſt: illud etiam frigidi aëris attrahendi deſiderium *Pulmoni* injicit, ſiquidem eum incendit: *Cor* autem eſt id quod attrahit.

Pulmo [e] autem naturaliter doloris eſt expers, quoniam illius ſubſtantiæ raritas quædam ineſt, *lanæ* aſſimilis; *Arteriæ* verò per eum diſſeminantur, aſperæ, cartilaginoſæ, eæque etiam doloris immunes: muſculos nuſquam, nervos tantùm exiguos habet & tenues, qui motui ipſius inſerviunt. Et hæc vera cauſa eſt, cur in *Peripneumonia*, quæ *Pulmonis inflammatio* eſt, dolorem *Pulmo* non percipiat, ſed adſit pectoris quædam gravitas, quæ tamen dolore vacet. *Membranæ* [f] verò omnes, per quas *Pulmo Pectori* annectitur, ſenſu acutiſſimo præditæ ſunt: quæ ſi cùm eo inflammentur, accedit etiam dolor: veluti cum *Pleuritis* comitem habeat *Peripneumoniam*.

Eadem etiam ratio eſt in *Sanguinis Rejectione*, quòd in eo tantùm caſu [g], ubi ſanguis ex *Pulmone* fertur, qui affectus omnium eſt graviſſimus, ægri, etiam cùm ad ultima ventum eſt, de ſe non deſperent, quia ſcilicet *Pulmo* dolorem non ſentiat. Nam, vel in exiguo dolore, laborantes mortem horreſcunt, & plerique magis exterrentur quàm læduntur: contrà, cùm in maximis affectibus dolor abeſt, nullus etiam mortis ſubeſt timor; & id mali magis pernicioſum eſt, quam terrificum.

Arteriarum pulſus ſanguinem propellunt; quare ſi vulnerentur eæ, ob frequentem earum motum oræ vulneris non facilè committuntur [h]. *Arteria Craſſa* [i], quæ ſecundùm dorſi ſpinam juxta *Venam Cavam* protenditur, *Aorta* ſcilicet (ab *Aretæo* poſt *Praxagoram* [k] Αρτηρία Παχέιη dicta) unà cum *Vena Cava Inflammationem* patitur: quæ quidem *Inflammatio* a Veteribus *Cauſi* ſpecies vocata eſt. In eâ enim notæ ſimiles iis, qui in *Cauſo*, oriuntur; Febris etiam, ſicut in *Cauſis*, ad *Syncopen* tendit: etenim *Venæ* radix eſt *Jecur*, *Arteriæ* verò principium *Cor*. Haud abs re igitur exiſtimes ſuperiores horum viſcerum partes præcipuè laborare; Cor enim *Arteriæ* calorem impertit, *Venæ* autem Jecur ſangui-

[a] Pag 21, lin. 26. [b] Pag. 22, lin. 2. [c] Pag. 21, lin. 17. [d] Pag. 15, lin. 11.
[e] Pag. 15, lin. 22. [f] Pag. 15, lin. 27. [g] Pag. 20, lin. 30. [h] Pag. 18, lin. 43.
[i] Pag. 135, lin. 6. [k] Ruffus Epheſius de Appellat. Corp. Human. Lib. 1, Cap. 34.

nem:

nem: & cùm utraque magna ſit, magnæ item ſunt quæ his innaſcuntur *Inflammationes*. Eadem verò [l] *Arteria* in *Venæ Cavæ Inflammationibus*, juxta ſpinam, palpitat; quod a pulſu in alterâ præcordiorum parte ſignificatur. Nam *Arteria*, juxta *Venam* ad ſiniſtrum latus poſita, cum illâ conſentit, utpote quæ in omne corpus diducatur. De hoc *Arteriæ Venæque* hujus affectu vix ulla apud Antiquos, quorum ſcripta in manibus noſtris verſantur, reperiri poteſt mentio. Quicunq; autem de eo tractaverint, *Praxagoræ* opinionem in hâc re ſecuti ſunt; qui, uti e *Ruffo Epheſio* diſcimus, in eâ *Vena*, quæ a *Jecore* in *Renes* mittit propagines, *initium* eſſe *Febrium* affirmavit: ſolamque eam, Κοίλην, ipſe nominavit: quanquam alii illam itidem, quæ ſurſum in Cor per ſeptum tranſverſum evadit, ita [m] appellaverint. Ita quoque eandem vocat, ambaſque has ejuſdem *Venæ* continuationem eſſe docet *Aretæus*.

Venæ a *Jecore*, tanquam radice, oriuntur, ab eoque ſanguinem accipiunt. A *Portis Jecoris* [n], inter ejus extrema, *Vena* lata procedit, quæ, in tenues ac plures uſque diviſa, in totum denique *Jecur* per venas adeò minutas diſtribuitur, ut eæ viſum effugiant. Harum ſummis oſculis aliarum venarum extremitates committuntur, quæ ex tenuibus pluribuſque majores pauciores ſque fiunt, & in medio tandem *Jecore* in *Venam* unicam atque grandem coaleſcunt. Inde per diviſionem duæ factæ ultra *Jecur* pertinent. Harum altera, primam *Jecoris* fibram ſurſum penetrans, in gibbâ ejus parte iterum emergit: & poſtea, *Septo tranſverſo* perforato, intra pectus protenſa, nulli rei adhæreſcens, ſed ibidem ſuſpenſa, *Cordi* inſeritur; *Vena Cava* hæc vocatur. Altera, quintâ & inferiore *Jecoris* fibrâ uſq; ad gibbam ejus partem trajectâ, juxta ſpinam exit, eiq; uſq; ad coxas prætenditur; hæc etiam *Vena Cava* eſt: idem enim nomen obtinet, quoniam una atq; eadem *Vena* eſt, initium ſumens a *Jecore*. Nam ſi quis velit, lamellam poſſit, a ſuperiore *Vena Cava*, quæ ad *Cor* pertingit, in eam, quæ juxta *Spinam* ſerpit, rurſuſq; a *Spina* per *Jecur* intra *Cor*, tranſmittere; eadem enim via eſt.

In *Vena* hâc, præter *Inflammationem* ſupra memoratam, oriuntur Affectus, quæ vocantur Κέδματα [o]: in quo caſu *Sanguinis*, ex iſtius ruptione, *profuſio* citiſſimè interimit.

In *Cavam* autem [p] in *Cubito Venam* ex omnibus præcipuis viſceribus eſt Sanguinis via: hæc autem quæque hâc ſuperior *Vena* eſt, unius *Venæ* in brachio ſunt propagines, quo fit ut nihilo magis juvet, ſuperiorem, quàm hanc, incîdere: nam propaginum ignari ſunt, quotquot ſuperiorem *Stomacho* & *Jocinori* annectunt. At ſi a *Liene* fiat ſanguinis profuſio, Siniſtræ manus *Venam* illam, quæ inter minimum digitum atque annularem jacet, Medicorum nonnulli incîdere jubent, quoniam ad *Lienem* uſq; pertinere arbitrantur: ſed ipſa etiam inferioris *Venæ Cubiti* propago eſt: cur itaq; hanc prope digitos potiùs, & non in *Cubito* quis

[l] Pag. 28, lin. 36. [m] Lib. 1, Cap. 33. [n] Pag. 27, lin. 31. [o] Pag. 28, lin. 21. [p] Pag. 122, lin. 14.

inci-

incîderit? Etenim in *Cubito* major eſt, & ſanguinem faciliùs effluere permittit.

Opus *procreandi* [q] *Sanguinis* ad *Jecur*, quod eſt *Venarum radicatio*, pertinet; unde & illius maxima pars *ſanguinis* quædam *concretio* eſt. Etenim, ut alimento in *Jecur* [r] ſemper patet introitus, nec alia via eſt, per quam cibus in omne corpus a *Ventriculo* & *Inteſtinis* diducatur; ita & ex hoc viſcere in univerſum corpus ſanguinis emanatio eſt. Quæ & *Eraſiſtrati* fuit ſententia. *Portæ Jecoris* ex membranis, nerviſq;, tenuibus quidem illis, maximi tamen ad vitam momenti, atque ex Venis grandibus contexuntur. Itaque exiguæ inflammationes ſæpiſſime ibidem oriuntur. Præterea, ut *Philoſophi* quidam prodiderunt, huic loco *Animæ appetitus* inſidet. *Bilis* [ſ] autem in *Jecore* creatur, quæ per *Veſicam* in hoc viſcere ſitam ſecernitur, & per vias quaſdam in inteſtina defertur. Quæ viæ ſi vel *Inflammatione* vel *Scirrho* obſtruantur, & iſta exundet *Veſica*, *bilis* retro fluit; itaque ſanguini commiſcetur, qui per omne corpus dimanans, *bilem* quoque in omnia membra ſecum trahit; inde in *Ictero* corporis ſpecies *bile* tingitur. Stercus autem album eſt, argillæque ſimile, neq; *bilis* colore tinctum, quoniam humoris iſtius affluxu caret: unde alvus etiam ſicca eſt, quia *bile* neque madeſcit neque ſtimulatur.

[t] *Lienis* Alimentum nigrum eſt, iſque ſanguinem atrum quaſi deterget & elaborat. *Lien* eſt viſcus rarum, [u] & naturæ diſſolubilis: [x] itaque vitiis, *Vomicæ* puta aut *Abſceſſui*, facilè obnoxius.

[y] *Stomachus* Voluptatis ac moleſtiæ dux eſt; &, eò quod Cordi facultatum omnium principio, ſit vicinus (ſiquidem Cordis Pulmonumque medio [z] annectitur, & unà cum illis ſpinæ adhæreſcit,) ad robur animique ſive firmitatem, ſive demiſſionem, per conſenſum cum *Animâ* multum valet. Hæc *Stomachi* præcipua eſt facultas. Ex Voluptate naſcitur, bona concoctio, carnoſus corporis habitus, colorque vividus; ex moleſtiâ, his contraria, & interdum animi dejectio, *Stomacho* alimenti indigente. *Stomachi* verò affectus proprii ſunt [a] *Nauſea*, *Vomitus*, *Cibi faſtidium*, *Singultus*, *Eructatio*, & ea nonnunquam acida. Licèt verò *Stomachi* conſtitutio [b] in *Stomachicis* plerumq; ſiti vacet, in eo tamen *Sitis* [c] origo & fons eſt.

Colon etiam, pariter ac *Ventriculus*, [d] *Concoctioni* inſervit, [e] ab eoque ad *Jecur* deducitur alimentum. Neque verò alimentum omne per canales tantùm ſenſibus expoſitos, ſed vel multo majorem ejus partem univerſo corpori Natura per *Vapores* ſubminiſtrat, qui ab omni in omnem partem facile tranſeunt, a Naturâ, etiam per ſolida atque denſa, diducti. *Colon* autem inteſtinum eſt [f] prægrande, & undequâque fuſum atque

---

[q] Pag. 26. [r] Pag. 133, lin. 21. [ſ] Pag. 58, lin. 29. [t] Pag. 59, lin. 8. [u] Pag. 57, lin. 22. [x] Pag. 57, lin. 35. [y] Pag. 74, lin. 1. [z] Pag. 75, lin. 3. [a] Pag. 21, lin. 34. [b] Pag. 164, lin. 6. [c] Pag. 160, lin. 20. [d] Pag. 76, lin. 5. [e] Pag. 59, lin. 15. [f] Pag. 26, lin. 1.

ſinuatum: tenuibus inteſtinis & carnoſius, & craſſius, & noxæ tolerantius; itaque cum hîc inſederit dolor *Colicus*, levius eſt periculum. Affectis quippe *tenuibus inteſtinis*, [g] tenuis & acutus ſubeſt dolor; ubi verò *Colon* laborat, plurima eſt humoris abundantia, & gravitas ei inhæret. Porrò propter illius ſitum atque connexionem, dolor modò ad coſtas pertingit, ac *Pleuritidis* opinionem facit, ſiquidem in his etiam oritur febris; modò hîc aut illic ſub iis coſtis, quæ *Nothæ* vocantur, percipitur; ita ut *Jecur*, aut *Lienis* dolere videatur, rurſuſque ad Ilia deſcendit. Quibuſdam etiam ob eandem cauſam *Oſſi Sacro* infigitur, & femoribus, Muſculiſque teſticulorum qui *Cremaſteres* appellantur; cujus quidem rei rationem ipſe non ignorans Medicorum quorundam inſcientiam perſtringit, qui in hoc caſu *Cremaſteras* excîderant, quaſi propriam mali cauſam in ſe continuiſſent [h]. Quid *Recentiores Anatomici* afferunt ad veritatem propius adductum?

Inteſtinorum [i], uti *Ventriculi*, ſunt *Tunicæ duæ*, quarum altera alteri obliquè ſuperincumbit: quando igitur harum connexio diſſolvitur, uti nonnunquam fit in *Dyſenteria*, *interior Tunica ſecundum* longitudinem abſiſtens foras exit, multiſque veritatem ignorantibus excreti ipſius inteſtini metum injicit, & *exterior* tantum intus remanet, carnemque contrahit, & ad cicatricem perducitur, homoque ſaneſcit; id *inferius Inteſtinum* tantummodo patitur, quippe cujus *Tunicæ* carnoſæ ſint.

Renes naturâ glanduloſi ſunt, [k] ſed colore rubicundiores, *Jocinori* potius ſimiles quam *mammis teſticuliſque*; hi enim glandes ſunt, ſed albidiores. *Renes* autem teſticulorum figuram referunt, magis lati tamen & incurvi. His ſinus inſunt exigui, collo anguſtiori, percolandæ urinæ inſervientes: ex quibus nervoſi duo exeunt, fiſtularum inſtar, canaliculi, ſive *Vreteres*, qui *Veſicæ* humeris utrinque inſeruntur; & ab utroque *Rene* æqualis eſt ad *Veſicam* Urinæ via. Natura ſinus *Renum* oblongos, & *Vreteribus*, qui anguſtiores ſunt, æquales fabricavit [l].

Veſica [m] craſſitudinis eſt admodum exiguæ, *Nervuſque* naturâ exiſtit; quapropter neque carnem contrahit, neque ad cicatricem facile perducitur. In repletione diſtenditur, & cum inanis eſt, conſidit; itaque idem in *Vlcere*, quod *Articulus*, in extenſione & contractione, patitur: atqui in *Articulo* omnia difficulter ſaneſcunt *Vlcera*. Ad hæc urina bilioſa & acris *Vlcus*, ſi *Veſicam* occupaverit, erodit.

Prope ſe invicem jacent *Anus* & *Veſica* [n]; quamobrem in *Recti* inflammatione, *Veſica* urinæ difficultate afficitur; & in *Veſicæ Affectibus*, *Sedes* nihil dejicit, quanquam haud ſit alvus ſicca.

Membranæ ſunt [o] ilibus affixæ, quæ *Vteri* ligamenta ſunt nervoſa: harum illæ, quæ *Vteri* fundo inſeruntur juxta lumbos, tenues ſunt: alteræ juxta cervicem ejus hinc atque hinc *Ilibus* adhæreſcentes, valde

g Pag. 25, lin. 37. h Pag. 77, lin. 30. i Pag. 79, lin. 37. k Pag. 69, lin. 5.
l Ibid, lin. 25. m Pag. 72, lin. 24. n Ibid, lin. 10. o Pag. 84, lin. 13.

nervoſæ

nervoſæ exiſtunt, lat æque tanquam navigii vela. Itaque ſi omnes hæ *Membranæ* relaxentur, ſede ſuâ foras exit *Uterus*. Apparet aliquando ex *duabus Uterum* ſuccingentibus *Membranis interior*, & ab alterius continuitate divellitur: etenim *duæ* tantum Membranæ iſtius diviſuræ ſunt: quarum hæc ob humoris fluxionem abſcedit, ſicut etiam ex *abortu* & *partu* violento: tum verò *Chorio* adhæreſcit; nam ſi illud vi extrahitur, ſimul prodit *Uteri Tunica*: at ſi fœmina mortem evaſerit, in ſedem ſuam regreſſa, ei ad amuſſim connectitur, vel paululum extra propendet. *Uteri* aliquando *oſculum*, uſque ad *cervicem* duntaxat, prolabitur; ſed ultro ſe recipit, ſi ſuffimenta adhibeantur, vel obſtetricis manu ſenſim placideque reponatur.

Caput ſenſuum *Nervorumque* originis locus eſt, [p] ſanguinemque a corde potius attrahit quam aliis membris impertit. Itaque cùm morbi cauſa *Nervis* inſit, ſenſus noxâ haud vacant. Nervi licet [q] illinc undiquaque oriantur, tamen *Sinciput* [r] locus eſt omnium ſenſuum communis: ab eoque omnia adjumenta, omneſque noxæ derivantur. Quare in *fomentis* adhibendis, uſque ad *verticem* tantùm, neque ulteriùs procedere oportet. Neque ſolùm *Senſus* initium eſſe a *Nervis* [s], ſed membrorum actionem & *motum* omnem ab iis ortum habere, *Eraſiſtrati* ſequax, voluit *Aretæus*. Proinde ſi infra *Caput* " principium aliquod afficiatur, uti *Medullæ Spi-* " *nalis* Membrana, partes, quæ eodem nomine vocantur, & etiam continuæ " ſunt, reſolvuntur; *dextræ*, ſi *Nervi* dextri læſi fuerint: ſi ſiniſtri, lævæ. " At ſi mali principium ſit in *Capite*, *Nervis* affectis dextris, ſiniſtræ re- " ſolvuntur partes: lævis itidem patientibus, dextræ. Hujus rei cauſa eſt, " quòd *Nervorum* ſitus juxta originem invertitur; etenim dextri non " in directum ad dextras partes, uſque ad finem, pertingunt: ſed utri- " que origini ſuæ inſerti, continuò ſe invicem tranſeunt in figuram li- " teræ *Græcæ* X, ad oppoſitam partem tendentes. Utque in ſummâ di- " cam, ſive totum ſimul corpus, ſive aliqua membra, vel ab alterutrâ, " vel ab utrâque parte reſolvuntur; *Nervi* interdum, qui a *Capite* ori- " untur, laborant, qui, ut paucis dicam, *ſenſu* facilè privantur, ſed per " ſeipſos, *motum* haud ita facilè amittunt: iidem, ſi per conſenſum, " ab his qui *motui* inſerviunt, aliquid vitii contraxerint, *motus* quoque " paululum deperdunt: aliquid enim *motus*, quanquam haud ita mul- " tum, naturaliter habent per ſe. Interdum verò læduntur *Nervi*, qui " ex aliis muſculis exeuntes in aliis terminantur: & hi ſunt, qui præ- " cipuam *motus* partem continent, eûmque *Capitis Nervis* impertiunt; " ab iſtis enim plurimum *motus* hi derivant, licèt per ſe habeant paulu- " lum; iſti igitur *motus* defectionem præcipuè patiuntur: rarò autem, " aut, ut ego arbitror, nunquam, per ſe ſenſum amittunt. Et ſi fortè " faſciculus quiſpiam *Nervorum*, qui ex oſſe quovis proficiſcentes in alio

[p] Pag. 95, lin 30. [q] Pag. 102, lin. 22. [r] Pag. 109, lin. 12. [s] Pag. 45, lin. 30.

" finiuntur,

“ finiunturſiunt, vel exſolutus fuerit, vel diſruptus, impotentes & tra-
“ huntur partes, *ſenſu* tamen non privantur.

Nervis autem Morbus proprius eſt, juxta *Aretæum*, *Tetanus* [t]: iiſque præcipuam ineſſe *Melancholiæ* [u] cauſam docet: eos in *Phrenitide* [x] laborare, ac ſæpe contrahi: omnium autem *Nervorum* affectum eſſe *Arthritidem* [y].

Hæc ferè ad rem *Anatomicam* ſpectantia expoſuit *Aretæus*; non ut humani corporis fabricam quaſi diſſector doceret, ſed ut, quod Medici eſt, illius notitiam ad morborum rationes explicandas accommodaret: *Dogmaticorum* morem ſecutus, qui, *cum interioribus partibus & dolores & morborum varia genera naſcantur, neminem putant his adhibere poſſe remedia, quas ipſe ignorat* [z]. Itaque in nullius magiſtri verba juratus, licèt modo ad *Hippocratis*, modo ad *Eraſiſtrati*, modò ad *Herophili* ſententiam accedat, ſuam tamen interea opinionem liberè interponit.

DE

Curandi ratione, quam tenuit *Aretæus*.

UTI ex proprio, non ex alieno penu hæc de Medendi Arte Monumenta depromſit *Aretæus*, ita in eâdem *Naturæ ductum* [a], & *Magiſtram*, quam ipſe vocat *optimam* [b], ſecutus eſt *Experientiam*; nec quidem ille magis in ſtylo efformando, quàm in remediis adhibendis, peritus artifex & concinnus. Eo ordine, eo judicio, ita diſtinctè plenèque traduntur curandi rationes, ut vix quicquam in hoc genere ex ſummi ſcriptoris manibus exierit abſolutius. Quæ ab Antiquioribus dicta, eorum alia, utpote optima, ſelegit, alia limavit & expolivit: quædam ipſe primus haud infeliciter tentavit. Sed hæc aliàs: nunc quod hujus loci eſt, varia medendi genera, quibus ille eſt uſus, perbreviter recolamus.

De Vomitione. Vomitum cieri, tam in acutis, quàm diuturnis morbis, *Hippocratis* veſtigiis inſiſtens, præcipit *Aretæus*. Quippe ſi *Bilis* aut *pituita* exundet, ſi cibi corrupti [c], aut humorum, ſive *cruditas* [d] ſubſit, ſive *copia* [e], ſi accedat *nauſea* [f], ſi porrò *ſtimulo* quodam aut corporis *contentione* [g] uti oporteat, ſi denique *altas radices egerit* morbus [h], ita ut cætera incaſſum fuerint remedia, hæc curandi via optimo conſilio adhibetur. Vomitio autem interdum *Aqua tepida* [i], aut *oleo* [k],

---

[t] Pag. 21, lin. 16. [u] Pag. 153, lin. 26. [x] Pag. 94, lin. 28. [y] Pag. 85, lin. 10. [z] Celſus in Præfat. [a] Pag. 150, lin. 4. [b] Pag. 103, lin. 14. [c] In Ileo. Pag. 132, lin. 12. & in Epileptico Puerorum Paroxyſmo. Pag. 107, lin. 17. [d] Ibid. & in Cholera. Pag. 130. [e] In Cæliacis. Pag. 164, lin. 16. [f] In Apoplexia. Pag. 105, lin. 18. [g] Ibid. [h] In Elephantiaſi. Pag. 167, lin. 15. & Pag. 168, lin. 25. [i] In Cholera. Pag. 130, lin. 4. & Cæliaco Morbo. Pag. 164, lin. 16. [k] In Ileo. Pag. 132, lin. 14.

interdum

interdum *Mulſa*[l] aut *radiculis*[m], idque modò *jejuno*[n] ſtomacho, modò à *cœna*[o] & a *radicularum* eſu commodè effici poteſt, ſiquidem leniter agendum ſit: ſin efficacius quid requiratur, *Helleborum* utrumque commendat, ſed maximè *album*; ultimum valentiſſimumque omnium evacuantium auxilium[p]. Hoc autem dari jubet cum *Alica* aut *Lente* inciſum ad ʒij; vel imbecillioribus cum melle decoctum ad cochlearia duo vel tria[q]. Quod itidem factitavit, ejuſdem diſciplinæ ſequax, *Herodotus*[r]. Sed alias eaſque haud mediocres virtutes habet *Helleborus albus*; "Neque enim *Vomitum* modò provocat[s], ſed eſt medicamentorum "etiam omnium ad humores *purgandos* efficaciſſimum: non excreto- "rum varietate & copiâ, id enim *Cholera* morbus potentiùs facit; neque "verò intentionibus & violentiâ inter Vomendum, id enim Nauſea in "mari validiùs præſtat. Cæterùm neque vim neque qualitatem malam "habet; quo fit ut laborantibus ſalutem reddat, & per exiguam pur- "gationem, & cum intentione parvâ. Porrò vetuſtorum omnium "morborum, qui radices jam altas egerint, cùm reliqua auxilia nihil "quicquam opis præſtiterint, id unicum remedium eſt: ſiquidem *igni* "facultate par eſt *Helleborus albus*, & quicquid ignis uſtione facit, "illo plus *Helleborus* albus per interiora diſcurrens operatur: Spirati- "onem nempe facilem ex difficili, ex malo colore bonum, & ex macie "habitum corporis pinguem efficit." Et hanc fortaſſe medicinam libentius adhibuit *Aretæus*, *claro* ductus *Herophili præconio*[t], *qui Helleborum fortiſſimo duci ſimilitudine æquabat; concitatis enim intus omnibus, ipſum in primis exire.*

Id obiter notandum, ab *Aretæo* præcipi *Vomentia*, non modò ut *primæ viæ* expurgentur, aut quicquid crudi Ventriculo inhæſerit, ſurſum ejiciatur, quod quidem unicè Veteres attendiſſe videntur; ſed ut motu illo vehementi & contentione quâ inter vomendum Ventriculus cæteraque viſcera cientur[u], tum ſolidæ partes ſuccuti ac ſtimulari, tum humores aut reſolvi aut revelli poſſint. Itaque omnibus ferè in *Capitis* morbis *Vomitum* excitari jubet. Et recentior experientia nos abunde docuit, quam vim in morbis *Chronicis*, ubi altas radices egerint, exerceat hæc medendi via, præſertim in *Iſchiade*, in *Tumoribus Oedematoſis*, in *Ictero*.

De Purgatione. *Purgantia*, in morbis pleriſque *Chronicis*, vel ad educendos humores, vel ad revellendos, vel ubi quid ſtimulo cieri oporteat, paſſim adhibet *Aretæus*. Horum alia ex mediâ Materiâ, uti *Thymus Atticus*, *Coccus Cnidius*, *Aloe*, *Hiera*, quam quidem ad

---

l In Cœliaco Morbo, Pag. 164, lin. 16. m In Cœliaco Morbo, Pag. 164, lin. 16. & Elephantiaſi, Pag. 167, lin. 15. & Melancholia, Pag. 154, lin. 12. & Scotomate, Pag. 147, lin. 27. n In Cœliaco Morbo, Pag. 164, lin. 16. & Elephantiaſi, Pag. 167, lin. 15. & Melancholia, Pag. 154, lin. 12. o In Elephantiaſi, Pag. 167, lin. 16. & Scotomate, Pag. 147, lin. 27. p Pag. 146, lin. 41. q In Scotomate, Pag. 147, lin. 32. r Oribaſ. Med. Col. Lib. 8, Cap. 1, 2, 3, 7. s Pag. 168, lin. 26. t Plin. Hiſtor. Natur. 25, 5. u Pag. 105, lin. 19.

℥ij dari præcipit: alia ex valentiore conſtant, ut *Cneorum* puta, *Elaterium*, *æs combuſtum*, & *Helleborus* niger. Efficaciſſimum verò omnium vel ſurſum vel deorſum purgantium, *Helleborus* albus. Et his quidem vel per ſe vel cum Ptiſanâ & Mulsâ uti convenit.

DE CLYSTERIBUS. Alvus itidem ducitur ope *Enematis*, idque commodè, ſiquid in inteſtinis emolliendum aut excernendum ſit, vel ſiquid a Viſceribus aut a Capite revellendum. Itaque in omnibus ferè morbis, quos comitatur *Inflammatio*, perpetui ſunt uſûs. *Enematum* materia pro varietate morbi multiplex eſt: *Sal*, *Nitrum*, *Hyſſopus*, *Ruta*, *Centaureum*, *Terebinthina*, *Caſtoreum*, ex *Oleo* vel *Aqua* decocta. Quòd ſi ſtimulo opus fuerit, injicienda ſunt acriora, quæ *pituitam* & *bilem* educant, veluti *Euphorbium* ac *Colocynthis*. [x]

DE SANGUINIS MISSIONE. Sanguinem in morbis quibuſcunque, ſive Diuturnis ſive acutis, utut in his frequentiùs, mitti jubet *Aretæus*. Etenim cùm acuti ſint, perſæpe ita in præcipiti ſtat vita, ut niſi hæc medendi via malum abegerit, illico moriendum ſit: igitur ille, cunctatione omni abjectâ, hoc auxilii genus præ cæteris eſſe tentandum judicat. Quare cum ſanguis incenſus fuerit, uti in peracutis morbis plerumque accidit, venam maturè atque fidenter aperit. In Renum inflammatione v. gr. expeditè & copiosè. In Anginâ Sanguinem educit, latiori inciſione, ut cum impetu & confertim exeat, quoniam ita fluens erit & ad calorem quam citiſſimè mitigandum, & ad ſtrangulationem ſolvendam, & ad reliqua omnia mala imminuenda efficax: in Pleuritide primo die & iterum eodem die extrahit: in Peripneumoniâ & Jecoris & Venæ Cavæ Inflammatione, *duarum* ſimul venarum ſectionem præcipit: in omni denique Hæmorrhagiâ, actutum, eo judice, ſecanda eſt Vena, & aſſiduè, poſtquam paululum ſanguinis detractum ſit, iterum detrahendum eſt, & eodem die, & poſtridie, & die perendino. Ita in Venæ Cavæ inflammatione idem opus ſæpius repetit. Sed ſanguinem mittere uti frequenter eſt res admodum delicata & nonnunquam periculi ſatis plena, ita acerrimo judicio utendum eſſe monet: quò fit, ut in Anginâ, Pleuritide, Peripneumoniâ, qui morbi ſunt maximè præcipites, utcunque quoad anima deficere incipiat, continuari debeat Sanguinis detractio, non tamen quoad omnino defecerit, eum fluere ſinendum ſit. Etiam in Apoplexiâ præſtat, inquit, debito minus mittendo delinquere: nam ſi largiori detractione opus eſſe videatur, & bonæ aliquæ appareant notæ, vena poteſt iterum incîdi. Ad eundem modum in Jecoris & Venæ Cavæ inflammatione, in Cephalæâ, in Melancholiâ, multus ſed non confertim, bis nempe ac ter, idque alio die, mittendus eſt Sanguis, ut vires interim confirmentur. Idem in omnibus diuturnis [y] morbis præſtare convenit.

Venas autem in diverſis corporis partibus, præcipue quidem in *Cubito*,

[x] Apoplex. Pag. 105, lin. 1. [y] Pag. 143, lin. 30.

&

& in *Talo*, quandoque autem ſub *Lingua*, in *Fronte*, in *Naribus*, in *Pube*, [z] incîdere jubet. Primus autem ex Scriptoribus, quorum Opera his diebus ſuperſunt, *venæ Sectionis* in *Manu*, mentionem facit *Aretæus* : in eo loco, ubi contra Medicos quoſdam diſputat, qui *Siniſtræ Manus* Venam illam, quæ inter minimum digitum atque annularem jacet, in Rejectione Sanguinis, [a] incîdi voluerunt: primus itidem menſuram Sanguinis, quæ aliquando emitti debeat, ad *Heminam* [b] ſcilicet, aut ad *Heminæ dimidium*, [c] præſcripſit : quod quidem accuratiſſimi Scriptoris, Cl. *Danielis Clerici*, diligentiam fugit, cum *Aretæum* de hâc re nihil prodidiſſe affirmet. [d]

Hæc de Venarum Sectione. Secuit etiam, nullo quod ſciam Authore inductus, in Cephalæâ, Vertigine atque Epilepſiâ, *Arterias :* eaſq; ad verticem, ad oculi angulos, juxta naſum, eas tum ante, tum pone aurem ſitas, earumque *Majores* quidem ramuſculos [e] aperiri commodè poſſe ſcribit : quanquam harum utiq; quæ *anterius* ad aurem jacent, nullam apud Scriptores mentionem fieri perperam affirmet *Severinus*. [f]

De Cucurbitulis. Cucurbitularum uſus apud *Aretæum* uti & apud *Hippocratem* frequentiſſimus, in omnibus ferè morbis, ubi ſanguinem mitti oporteat : idque tam in lentis quàm in ſubitis caſibus ; in *Lethargo*, *Cephalæa*, *Melancholia*, *Epilepſia*, *Cœliaca* atque *Iliaca Paſſione*, ac etiam *Hyſterica*, perinde ut in *Apoplexia*, *Tetano*, *Phrenitide*, *Syncope*, *Peripneumonia*, *Cholera*, *Jecoris*, aliarumque partium, *Inflammationibus*. Et hoc quidem ille factitavit, pro morbi naturâ, diverſimodè, & in variis locis. In *Melancholicis*, Cucurbitas Jocinori & Ventriculo, aut hujus ori admovet ; dorſo item aut inter ſcapulas, quâ parte adhæreſcit illi Stomachus. In *Phreniticis*, atque *Lethargicis*, *vertici* potius ; in *Apoplecticis*, & *Tetano* correptis, *occipiti* imprimendas eſſe cenſet. Et in hoc ultimo quidem affectu eæ ab utroque ſpinæ latere applicandæ : ſed parum admodum flammæ adhibendum : nam arcta Cucurbitulæ labiorum impreſſio dolores convulſioneſque excitat : oportet ergo diu trahere, ac leniter potiùs, quàm brevi tempore feſtinanter id efficere. Contrà in *Pleuritide*, Cucurbitula debet eſſe magna, undequaque lata, & ad dolentem locum ambiendum capax : multaque ſub eâ flamma ſuccendenda eſt ; non modo ut carnem attrahat, verùm etiam ut ante ignis extinctionem calefaciat. Extincto igne, ſi ſcarificando tantum ſanguinis detraxeris, quantum vires permiſerint, evidentiſſimum eſt in *Pleuriticis* auxilium.

Cucurbitulas etiam *Siccas*, ſine ferro, quas Κύφας vocant, adhibet, aut Coxis eaſque [g] dorſo aut inter [h] ſcapulas, aut abdomini infra umbilicum [i] affigi præcipit.

---

[z] Quando ſecetur quæpiam ex his Vena, v. Indicem in voce Phlebotomia. [a] Pag. 122. l. 18. [b] 140. [c] Pag. 145, lin. 12. [d] Hiſtoire de la Medecine, Part. 3. Liv. 3. Ch. 4. 144. [f] Chirurg. Effic. 40. [g] Phrenit. 98. Apoplex. 106. Ileos. 132. Choler. 131. Ibid.

De Sanguisugis. Reſtat & alia ſanguinis mittendi via, ab *Hippocrate* & veteris ævi medicis haud quaquam memorata: eam primus, Hirudinum ope, inſtituiſſe vel ſaltem ſcriptis mandaſſe, videtur *Themiſon*, [k] *Aſclepiadis* auditor, qui ætate paulò *Aretæum* præcurrit. Sed utcunque hoc fuerit *Themiſonis* inventum, nulla ejus apud *Celſum* nec etiam apud *Galenum* occurrit mentio. *Aretæus* autem Hirudines tribus in locis admoveri jubet: in Satyriaſi nempe ad ſanguinem ex intimis locis educendum; in Cœliaco affectu, eas poſt cucurbitulas apponit: in Jecoris denique inflammatione, nonnullis Hirudines magis quam ſcarificationem prodeſſe ſcribit: ſiquidem beſtiolæ morſus interiùs deſcendit, & majores eroſiones facit: unde ſanguinis profluvium, ab his concitatum, ægriùs ſupprimitur. Poſtquam autem animal ſaturatum exciderit, Cucurbitulam affigit, quæ ex intimis partibus ſanguinem jam attrahat.

De Medicamentis: Ut in ſignis Morborum explicandis, ea præcipuè quæ ad *Prognoſin* pertinent *Aretæus Hippocratis* authoritate ſtabilivit; (quem, *Celſo* [l] teſte, recentiores quoque Medici, quamvis quædam in *Curationibus* mutârint, tamen hæc optimè *præſagiſſe* faſſi ſunt) ita in Acutorum Curatione ejuſdem veſtigia preſsè ſecutus eſt, præſertim quoad Victûs inſtitutionem, ac miſſionem Sanguinis. Medicamenta, in peracutis affectibus, præter Vomitoria & Purgantia, per Os ſumenda, aliquando præcipit: ſed ea neque varia admodum, neque multiplicia. Horum quippe Ægrotantium optimam medelam, eodem duce, [m] ab *Alimento* peti judicavit; neque raró ea, quæ ægrotantibus offert, Medicamenta eorum cibo, quaſi furtim, [n] immiſcet. Cibum verò cunctis Febricitantibus humidum eſſe aptiſſimum poſt Medicinæ parentem docet: [o] *Ptiſanæ* præſertim variás præparationes exhibens, ejuſq; virtutes Magiſtri ſui verbis prædicans: ita ut ad Febrilem æſtum temperandum Sorbitionibus potiſſimùm confidat. Itaque ſive Urinam [p] cieri, ſive humores attenuari, & incìdi, [q] ſive ſputa educi, [r] ſive alvum liquari [s] cupit, cum Ptiſanis atq; juſculis modò ſimplicibus, modo in quibus Medicamenta ad id idonea diſſolvuntur, id exequitur. Utcumq; autem victu tenui in Febribus utatur, in iis tamen ubi vires jam deficiunt, ſicut in Morbo *Cardiaco*, ſive is per ſe, ſive ex alio, uti *Phrenitide*, oriatur, a paulò largiori cibo, vinique præſertim potione, nullis adhibitis Medicamentis, ſubſidium unicum petit. Vinum enim, inquit, in ſubſtantiâ celeriter alit, uſq; ad extrema ubiq; permeat, robori robur adjicit, Spiritum torpentem excitat, frigus calore temperat, humorum redundantiam comprimit, extrorſum erumpentia atq; diffluentia coercet: Ad hæc odore ſuàve ac Jucundum eſt, ad con-

---

k Cæl. Aurelian. in Cephalæâ. l Præf. ad. Lib. 2. m Hippocr. Lib. de Aliment. n Pag. 115, lin. 15. Pag. 124, lin. 38. o Pag. 96. p Letharg. Phrenit. q Pleur. Perip. r Ibid. s Ib.

firmandas

firmandas vires vitamq; reſtaurandam valens, & ad mentem in furore mitigandam efficaciſſimum. [t] Eo itaq; uti præcipuè *Cardiaco* utitur, ſed cum eâ cautione, ut neq; in Inflammationibus [u] propinetur (quoniam in his dolores auget, ſed ubi hæ abſunt, naturam inſtauret) neque ita meracum, ut hominem inebriet nervoſq; offendat [x]. Id ideo cum cibo aquâq; mixtum aliàs dari præcipit, eam mediocritatem interim ſecutus, ut neque æger inediâ conſumatur, neque cibi copia opprimatur [y]. Hâc præcipuè viâ in Curatione *Acutorum*, quibus Febres conjunguntur, nititur: vix niſi in *Pleuritide* quidem & *Peripneumoniâ* Medicamenta paulò largiùs adhibens, ea ſcilicet quæ humores extenuent & ad tranſpirandum idoneos reddant, quæque eoſdem lubricos fluxoſq; ita ut per ſuperiora educi poſſint, efficiant [z]. In his itidem duobus [a] Morbis Medicamenta *ſomnifera* devorari jubet, quæ ut Antiqui omnes perrarò præceperunt, ita ſub mortem, quanquam hanc ab iis acceleratam minimè ſenſiſſe videatur, Communi autem præjudicio deterritus, uſurpari vetat. Nam ſi, inquit, in ipſo Strangulatûs impetu & morbo appropinquante, id genus Medicamenti exhibeas, Te necis authorem vulgus eſſe arbitrabitur [b]. Siquidem & Anodynis in *Ileo* uti haud dubitat, [c] *Theriacâ* puta, *&c.* licet in eodem Morbo ſomnifera Medicamenta Medico vix adhibere licere dixiſſet, niſi [d] ita ut, cùm præſentia mala haud evitari poſſe manifeſtè prævideat, ægrum aliquando gravitate capitis torpidâ ſopiat. Ex omnibus autem, quotquot adhibet, tam ad Acutos quam Diuturnos morbos, medicamentis, præcipuè *Caſtoreo* utitur: utpote quod nervorum morbis mederi cenſeat, in Lethargo [e] ſcilicet, Apoplexiâ, Tetano, ſuffocatione Hyſtericâ, Satyriaſi, Epilepſiâ, Gonorrhæâ. Id itaq; cùm inter omnia concoctionem promoventia [f] excellat, modò potui dat, modò in inteſtina infrà injicit, modò in nares, utpote omnium ſternutamenta excitantium optimum, inſpirat: externis deniq; applicationibus, *Perfuſionibus* ſcilicet, *Illitionibus*, & *Cataplaſmatis* immiſcet. In curandis autem morbis diuturnis paulò frequentiùs medicamenta præcipit, quorum præcipua ſunt quæ ad concoctionem faciunt, uti *Abſinthij* ſuccus, *Theriaca*, *Mithridatium*, *Beſtini* Antidotus, *Caſtoreum*, [g] &c. præcipit etiam ea quæ *Urinam* movent, uti in Jecoris abſceſſu & Renum affectibus: aliquando & *ſudorem* moventia quæq; perſpirationis vias fluxiliores [h] efficiunt, præſcribit. Sed nuſpiam ita prolixus eſt in remedijs adhibendis, ac in morbo illo omnium contumaciſſimo, Elephantiaſi. Id quidem obiter notandum, quòd *Hippocratem* ſecutus uti quiete in Acutis multùm utitur, ita ad Diuturnos exercitia maximè commendat. Horum

---

[t] Phrenit. 99. [u] Syncop. 127, 1. [x] Choler. [y] Syncop. 127, & 128. [z] 120, 30. [a] Pleurit. 117, 35. [b] Peripneum. 121, 1. [c] 132, 30. [d] Ib. 9. [e] 102, 23. [f] 150, 43. [g] 151, [h] 136.

ille varia genera perſcribit: quæ non modò in Diuturnis morbis adhiberi vult, ſed etiam poſt Acutorum deceſſum, ubi ij in longos tranſiverint [i]. In ordinandâ victûs ratione valde accuratus eſt: præſertim omnia quæ ad *Lactis*, Aſinini, Caprini, equini, ovilli, etiam muliebris uſum pertinent, multis in locis fuſiùs exponit.

Quod ad *externa* Remedia ſpectat, ea tam in acutis quam diuturnis morbis frequentiſſimè uſurpat. In hoc quidem cum *Methodicis* maximè congruens, uti etiam in evidentium ſignorum deſcriptione; cùm alioqui tam in cauſis ſubtilioribus enarrandis ex *Anatomiâ* ſcilicet petitis, quàm in magnorum remediorum indicationibus, ab ijs ut plurimum diſſentiat. Itaq; *Perfuſiones*, *Epithemata*, *Fomenta*, *Illitiones*, *Cataplaſmata*, *Suffimigia*, *Embregmata*, *Balnea*, &c. omnis ferè pagina deſcribit, ad refrigerandum & calefaciendum, ad humectandum & ſiccandum, ad relaxandum & aſtringendum, ad emolliendas partes & roborandas, ut humores per habitum digerantur, ut corpora fluxa & ad perſpirationem apta reddantur. Horum materia moduſq; quo adhiberi debeant ubiq; occurrit. De *Sinapiſmis* itidem & *Phœnigmis* frequens eſt mentio: in quo auxilij genere ſæpius cum *Archigene* convenit, qui, docente *Ætio*, de his multa ſcriptitavit.

Quædam deniq; ex *Chirurgiâ* petit; in Epilepſiâ *terebram* cranio adhibet; in capitis dolore, *uſtionem*; *ferramentum* igne Candens in abſceſſu Jecoris ſuadet; de Aſperâ arteriâ *ſecandâ* loquitur, quamvis ſectionem ipſam improbat. In *Calculoſis* Veſicam incidi jubet, locumq; inciſionis deſignat: ad Urinam eliciendam *Cathetere*, niſi inflammatio adſit, utitur. Hæc ferè habet Chirurgica: & ſane dolendum eſt periiſſe ea, non modò quæ de hoc [k] ipſo argumento ſcripſit, ſed quæ de omni [l] genere *febrium*, quæ de morbis [m] *mulierum*, quæ de *Pharmaciâ* ſeorſim expoſuit. Ingens ſanè hoc rei Medicæ diſpendium, quòd vel minima Scriptoris elegantiſſimi Monumenta interciderint.

[i] Syncop. Maraſm. [k] 128, 155. [l] 103. [m] 116.

F I N I S.

ΑΡΕΤΑΙΟΥ ΚΑΠΠΑΔΟΚΟΥ,

ΠΕΡΙ

ΑΙΤΙΩΝ ΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΝ

ΟΞΕΩΝ ΚΑΙ ΧΡΟΝΙΩΝ

ΠΑΘΩΝ,

ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΣΣΑΡΑ.

ΠΕΡΙ

ΘΕΡΑΠΕΙΑΣ

ΟΞΕΩΝ ΚΑΙ ΧΡΟΝΙΩΝ

ΠΑΘΩΝ,

ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΣΣΑΡΑ.

ΕΝ

ΟΞΟΝΙΑ.

ΑΡΕΤΑΙΟΥ
ΚΑΠΠΑΔΟΚΟΥ,

ΠΕΡΙ

ΑΙΤΙΩΝ ΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΝ
ΟΞΕΩΝ ΠΑΘΩΝ,

Βιβλιον Πρωτον.

Περὶ Φρενιτικῶν. * * * * * Κεφ. α΄.

Περὶ Ληθαργικῶν. * * * * * * β΄.

Περὶ Μαρασμοῦ. * * * * * * γ΄.

Περὶ Αποπληξίης. * * * * * * δ΄.

Περὶ Επιληψίης. * * * ε΄.

Περὶ Τετάνου. ϛ΄.

Περὶ Συνάγχης. ζ΄.

Περὶ τῶν κατὰ τὴν Κιονίδα παθῶν. η΄.

Περὶ τῶν κατὰ τὰ Παρίσθμια ἑλκῶν. θ΄.

Περὶ Πλευρίτιδος. ι΄.

* * * * * * * * * *

* * * * * * * * *

* * * * * * * * * *

* * * * * * * * *

* * * * * * * * * *

* * * * * * * * *

* * * * * * * * * *

ΠΕΡΙ

ΕΠΙΛΗΨΙΗΣ.

Κεφ. έ.

* * * * * * * * * * *

* * * * * * * * * *

* * * * * * * * * * *

* * * * * * * * * *

* * * * * * * * * * *

* * * * * * * * * *

* * * ἀμβλύτητες, ἴλιγγοι, τενόντων βάρεα, φλεβῶν ἐν τῷ τραχήλῳ πληρώσιες καὶ διατάσιες· ναυτία τὰ πολλὰ μὲν ἐπὶ σιτίοις, οὐχ ἥκιστα δὲ καὶ ἐπ' ἀσιτίῃσι καὶ βληχρή· καὶ φλέγμα ἐμέεται συχνόν· ἀποσιτίη καὶ ἀπεψίη ἐπὶ σμικροῖσι ἐδέσμασι· φυσώδεες, ἐπηρμένοι ὑποχόνδρια. Τάδε μὲν οὖν διηνεκέα.

Ην δὲ πλησίον εἴδεος ᾖ τοῦ παροξυσμοῦ, κύκλῳ μαρμαρυγαὶ πρὸ τῆς ὄψιος πορφυρέων, ἢ μελάνων, ἢ πάντων ὁμοῦ συμμεμιγμένων, ὡς δοκέειν τὴν ἐν οὐρανῷ τετανύσθαι ἶριν· ἦχοι ὤτων· βαρυοδμίη· ὀργίλοι, πικρόχολοι παραλόγως. Κατέπεσον γοῦν τινὲς ὑπὸ προφάσιος ἐξ ἀθυμίης. μετεξέτεροι δὲ ῥεύματι ποταμοῦ ἀτενέες ἐνιδόντες, ἢ τροχῷ δινευμένῳ, ἢ βέμβικι ἑλισσομένῃ. ἄλλοτε δὲ ὄσφρησις βαρέων ὀσμέων κατέβαλε, ὥσπερ γαγάτου λίθου. Τοῖσδε μὲν οὖν ἐν τῇ κεφαλῇ τὸ κακὸν ἐστηρίχθη τε, καὶ ἐντεῦθεν πημανθὲν ἄρχεται. μετεξετέροισι δὲ καὶ ἀπὸ τῶν πόῤῥωτέρω τῆς κεφαλῆς νεύρων, ὁκόσα ξυμπαθέα τῇ ἀρχῇ γίγνεται. Δάκτυλοι γοῦν μεγάλοι χειρῶν ἢ ποδῶν ξυνέλκονται, καὶ

πόνος

πόνος, καὶ νάρκη, καὶ τρόμος ἕπεται, καὶ ἐς κεφαλὴν τουτέων ἡ ὁρμὴ ἥκει. ἢν ἕρπον τὸ κακὸν εἰς τὴν κεφαλὴν ἵκηται, πάταγος τουτέοισι γίγνεται, ὡς ἀπὸ πληγῆς ἢ ξύλου, ἢ λίθου· καὶ ἐξανιστάντες ἐκδιηγεῦνται, ὡς ὑπό τευ ἐξ ἐπιβουλῆς παταχθέντες. ἡ δὲ μὲν τοίη ἀπάτη γίγνεται, ὁκόσοισι τόδε πρῶτον τὸ κακὸν ξυνέπεσε. Οἷς δὲ ξυνήθες τὸ πάθος, ἢν ἐπὴν μὲν ἡ νοῦσος ἐς δάκτυλον δὲ ἤδη ἀφίκηται, ἢ ἀπὸ τοῦ ἄρξηται, ξυνήθεας ἀρωγοὺς καλέουσι τοὺς παρεόντας, προγνῶσι τοῦ μέλλοντος ὑπ' ἐμπειρίης· διασφίγγειν τε καὶ ἀνακλάειν καὶ ξυντείνειν δέονται τὰ κατάρχοντα μέρεα· καὶ αὐτοὶ δὲ ἑωυτέοισιν ἕλκουσι τὰ μέρεα, ὅκως περ τὴν νοῦσον ἐξαιρεύμενοι· καὶ σφέων ἡ τοιήδε ἐπικουρίη κοτὲ καὶ ἐς τὴν ἡμέρην, σημασίην διώσαντο. Πολλοῖσι δὲ φόβος ἐστὶ, ὡς ἐπιόντος θηρίου, ἢ σκιῆς φαντασίη, καὶ οὕτω κατέπεσον.

Ἐν δὲ τῇ σημασίῃ ἀναισθήτως μὲν κέεται ἄνθρωπος· χεῖρες δὲ ὑπὸ σπασμοῦ ξυνέχονται· σκέλεα οὐ διαπεπλεγμένα μοῦνον, ἀλλὰ τῇδε κἀκεῖσε βαλλόμενα αὐτοῖς ἀπὸ τῶν τενόντων. Ἐσφαγμένοισι ταύροισι ἤδε ἰκέλη ἡ ξυμφορή. αὐχὴν ἀγκύλος· κεφαλὴ ποικίλως διάστροφος. ἄλλοτε μὲν γὰρ ἐς τὸ πρηνὲς τοξοῦται, ὥστε ἐς τὸ στέρνον ἡ γένυς ἐρείδει. ἄλλοτε δὲ ἐς τὸ μετάφρενον ἀνακλᾶται, ὅκως τοῖς ἀπὸ τῆς κόμης ἑλκομένοισι βίῃ, ὥστε ἔνθα ἢ ἔνθα ἐπὶ τοὺς ὤμοις ἵζανει. Χάσκουσι μέγα· στόμα ξηρόν· γλῶσσα προμήκης, ὡς καὶ κίνδυνον τρώματος μεγάλου γίγνεσθαι, ἢ ἀποτομῆς· κοτὲ σπασμῷ ξυνερείσουσιν οἱ ὀδόντες· ὀφθαλμοὶ ἐνδεδινημένοι· βλέφαρα τὰ πολλὰ διέχοντα ξὺν παλμῷ, ἢν δὲ ἐπιμύσαι κοτὲ ἐθέλοιεν, οὐ ξυμβάλλουσι τὰ βλέφαρα, ὡς καὶ τὰ λευκὰ ὁρῆσθαι ἐξ ὑποφάσιος. ὀφρύες ἄλλοτε μὲν ἐς τὸ μεσόφρυον ἀνειμέναι, ὅκως τοῖς χαλεπαίνουσι· ἄλλοτε δὲ ἐς τοὺς κροτάφους ἀπηγμέναι πολλόν τι μᾶλλον, ὡς τὸ δέρμα περὶ τὸ μέτωπον σφόδρα περιτετάσθαι, καὶ τὰς τοῦ μεσοφρύου ῥυτίδας ἐξαληλίφθαι. μῆλα ἐρυθρὰ, παλλόμενα· χείλεα, κοτὲ μὲν ἄμφω ἐς ὀξὺ μεμυκότα, ἄλλοτε δὲ ἐς τὰ πλάγια ἀπηγμένα, ὥστε τοῖσι ὀδοῦσι περιτείνεται, τοῖσι μειδιῶσι ὁμοίως· ἐρύθημα μήλων.

Ἐν αὔξῃ δὲ τοῦ κακοῦ, καὶ πελιδνότης τοῦ προσώπου προσγίγνεται· ἀγγείων τῶν ἐν τῷ αὐχένι διάτασις· ὡς ἐν πνιγὶ, ἀφωνίη· ἀναισθησίη, καὶ εἰ μέγα ἐμβοῆς· νυγμὸς δὲ, καὶ στεναγμὸς ἡ φωνή· καὶ ἡ ἀναπνοὴ, καὶ ἡ πνὶξ ὡς ἀπαγχομένῳ. σφυγμοὶ σφοδροὶ, καὶ ταχέες, καὶ σμικροὶ ἐν τῇσι ἀρχῇσι· μεγάλοι δὲ, καὶ βραδέες, καὶ νωθροὶ ἐπὶ τῷ τέλει· ἄτακτοι δὲ ἐς τὸ ξύνολον. αἰδοίων ξύντασις. Τάδε μὲν οὖν ἐς τέλος τῆς σημασίης πάσχουσι.

Ἢν δὲ ἐς ἄφεσιν ἀφικνέωνται τοῦ κακοῦ, οὖρα αὐτόματα, κοιλίης περίπλυσις· μετεξετέροισι δὲ καὶ γονῆς ἀπόκρισις, τῇ θλίψει καὶ πιέσει τῶν ἀγγείων, ἢ γαργαλισμῷ τοῦ πόνου, καὶ ὑγρασίης περιβολῆσι· γίγνονται γὰρ ἐν νεύροισι πόνοι καὶ τοῖσδε. στόμα δίυγρον· φλέγμα πολλὸν, παχὺ, καὶ ψυχρὸν, καὶ

εἰ ἕλκοις αὐτὸ, ἐπὶ μᾶλλον ἂν πλῆθος αὐτέου μηρύσαιο. Ην δὲ χρόνῳ μακρῷ καὶ πόνῳ πολλῷ βρασθῇ μὲν τὰ ἔνδον τοῦ θώρηκος, πνεῦμα δὲ ἐγκατειρχθὲν τὰ πάντα σείσῃ, σπασμὸς δὲ καὶ τάραχος τῶν αἰτίων ἔῃ, κλύδων δὲ ὑγρῶν ἀναπνέῃ ἐς τὰς διαπνοὰς, στόμα, καὶ ῥῖνα, σὺν ὑγρῷ τὸ πνεῦμα, ἄνεσις δὴ τοῦ πρόσθεν πνίξιος ἁπάντων ἔοικε· ἀφρὸν δὲ ἀποπλύουσι, ὥσπερ ἐπὶ τοῖσι μεγάλοισι πνεύμασι ἡ θάλασσα τὴν ἄχνην· οὗτε καὶ ἐξανίστανται δῆθεν, ὡς τελευτήσαντος τοῦ κακοῦ. Επὶ δὲ τῇ ἀποπαύσι, νωθροὶ τὰ μέλεα τὰ πρῶτα, καρηβαρικοὶ, διαλελυμένοι, πάρετοι, ὠχροὶ, δύσθυμοι, κατηφέες, καμάτῳ καὶ αἰσχύνῃ τοῦ δεινοῦ.

ΠΕΡΙ
ΤΕΤΑΝΟΥ.

Κεφ. ϛ'.

ΣΠΑΣΜΟΙ οἱ Τέτανοι, κάρτα μὲν ἐπίπονοι, ὀξύτατοι δὲ κτεῖναι, ἀτὰρ οὐδὲ ῥηΐδιοι λυθῆναι. Μυῶν τῶν ἐν γνάθοισι, καὶ τενόντων τάδε πάθεα. ξυνδιδοῖ τε τὸ κακὸν ἐς τὸ πᾶν· ἅπαντα γὰρ ξυμπαθέα τῇσι ἀρχῇσι γίγνεται. Ιδέαι δὲ τῆς ξυνολκῆς εἰσι τρεῖς, ἐς εὐθὺ, ἐς τὸ κατόπιν, ἐς τοὔμπροσθεν. Ες εὐθὺ μὲν ὁ Τέτανος, οὗτε ἀστραβὴς ἄνθρωπος καὶ ἀκαμπὴς ἐντέταται. Αἱ δὲ ἐς τοὐπίσω, ἢ ἐς τοὔμπροσθεν ξυνολκαὶ ξὺν τῇ τάσι καὶ τῷ χωρίῳ ἴσχουσι τὴν ἐπίκλησιν. Τὴν μὲν γὰρ κατόπιν τοῦ νοσέοντος ἀνάκλισιν Οπισθότονον καλέομεν, τῶν τῇδε πεπονθότων νεύρων. Εμπροσθότονον δὲ, ἣν ἐς τοὔμπροσθεν καμπύληται ἄνθρωπος ἐπὶ τοῖσι πρόσθεν νεύροισι. Τόνος γὰρ νεύρων καὶ ἐντάσιος οὔνομα.

Προφάσιες δὲ τῶνδε μυρίαι. καὶ γὰρ ἐπὶ τρώματι φιλέουσι γίγνεσθαι, ὑμένος, ἢ μυῶν, ἢ νεύρων νυγέντων, οὗτε τὰ πολλὰ θνήσκουσι· ἐπὶ τρώματι γὰρ Σπασμὸς θανάσιμον. Σπᾶται δὲ καὶ ἐπὶ ἀμβλώματι ἡ γυνή· ἀτὰρ καὶ ἥδε οὐ μάλα περιγίγνεται. Καί τευ πατάξαντος μεγάλως τὸν αὐχένα μετεξέτεροι σπῶνται. Καὶ ψῦξις δὲ κάρτα ἰσχυρὴ γίγνεται αἰτίη. διὰ τόδε χεῖμα μὲν μάλιστα πάντων τίκτει τάδε τὰ πάθεα· δεύτερον δὲ ἦρ, σὺν τῷ μετοπώρῳ· θέρος δὲ ἥκιστα, εἰ μὴ κατάρξῃ τρῶμα, ἢ νούσων ἀλλοδαπῶν ἐπιδημίη. Γυναῖκες δὲ ἀνδρῶν σπῶνται μὲν μᾶλλον, ὅτι ψυχραί. ἀτὰρ αἵδε περιγίγνονται μᾶλλον, ὅτι ὑγραί. Ηλικίαι δὲ, παῖδες μὲν ξυνεχέες, ἀλλ' οὐ μᾶλλον θνήσκουσι, ὅτι ξύνηθες καὶ οἰκεῖον πάθος. νέοι δὲ τουτέων ἧσσον πάσχουσι, μᾶλλον δὲ θνήσκουσι. ἀκμάζοντες ἥκιστα. γέροντες δὲ πάντων μᾶλλον καὶ πάσχουσι, καὶ θνήσκουσι·

αἰτίη

αὐτὴ γὰρ ψύξις καὶ ξηρότης γῆρας, καὶ θανάτου ἡ φύσις. Ην δὲ ἡ ψύξις ἔῃ σὺν ὑγρῷ, ἀσινέστεροί τε καὶ ἀσφαλέστεροι ἐς κίνδυνον οἱ Σπασμοί.

Ξύνεσι μὲν αὐτέοισι, ἀθρόον μὲν ἅπασι εἰρῆσθαι, πόνος καὶ ἔντασις τενόντων, καὶ ῥάχεος, καὶ μυῶν τῶν ἐν γνάθοισι, καὶ θώρηκι· ἐρείδουσι γὰρ τὴν κάτω γένυν πρὸς τὴν ἄνω, ὡς μηδὲ μοχλοῖσιν ἢ σφηνὶ διὰ ῥηϊδίως σπάσαι δύνασθαι. ἢν δὲ καὶ βίῃ διαγαγὼν τοὺς ὀδόντας ἐνστάξῃ τις ὑγρὸν, οὐ καταπίνουσι, ἀλλ' ἐκχέουσι, ἢ ἐν τῷ στόματι ἴσχουσι, ἢ ἐς τὰς ῥῖνας ἀνακόπτεται· ὅ, τε γὰρ ἰσθμὸς συνερείδεται, καὶ τὰ παρίσθμια σκληρὰ καὶ ἐντεταμένα ἐόντα οὐ ξυμπίπτει εἰς τὴν ἔνθλιψιν τοῦ καταπινομένου. Πρόσωπα ἐρυθρὰ, πεποικιλμένα· ὀφθαλμοὶ μικροῦ δεῖν ἀτενέες, μόλις περιδινούμενοι· πνὶξ ἰσχυρή· ἀναπνοὴ κακή· χειρῶν καὶ σκελέων τάσις· μύες παλλόμενοι· πρόσωπα ποικίλως διάστρεφα· μῆλα, καὶ χείλεα τρεμώδεα· γένυς παλλομένη. ὀδόντων ἄραβος· ἐπ' ἄλλῳ δέ ἂν τινὶ καὶ τὰ ὦτα, ἐγὼ δὲ ἐθηησάμην, καὶ ἐθαύμαζον. Οὖρα ἐπισχέμενα μέχρι δυσουρίης καρτερῆς, ἢ αὐτομάτως ἐκχεόμενα, θλιβομένης τῆς κύστιος. Τάδε μὲν σὺν ξυνῇ πάσῃ ἰδέῃ Σπασμῶν.

Ιδια δὲ ἑκάστης, Τετάνου μὲν, ἡ ἐς ἰθὺ ἀπότασις ὅλου ἀστραβὴς πάντῃ καὶ ἀκλινής· ἰθέα δὲ καὶ σκέλεα, καὶ χεῖρες.

Οπισθότονος δὲ κατόπιν ἀγκύλοι τὸν ἄνθρωπον, ὡς τὴν κεφαλὴν ἀνακεκλασμένην μεσηγὺ τῶν ὠμοπλατέων κέεσθαι. βρόγχος ἐξέχει· γένυς τὰ πολλὰ διΐσταται, σπάνιον δὲ, εὖτε ξυνερείδει τῇ ἄνω· ῥωχμὸς ἡ ἀναπνοή· προπετέες κοιλίην, καὶ θώρηκα· οὖρον τουτέοισι μᾶλλον ἀκρατές· ἐπιγάστριον ἐπιτεταμένον, καὶ, εἰ ἐπικρούοις, ἐνηχέον· χεῖρες ἐν ἐκτάσει κατόπιν κεκλασμέναι· σκέλεα ξυγκεκαμμένα, ἐναντίως γὰρ ἰγνύη κακὸν τι κάμπτεται.

Ην δὲ ἐς τὸ ἔμπροσθεν ἕλκωνται, κυρτοὶ μὲν τὰ νῶτα, ἐπ' ἴσον τοῖσι μεταφρένοισι τῶν ἰσχίων ἐξωθουμένων. ῥάχις ὅλη ἐς ἰθύ. κεφαλὴ πρηνὴς, ἐς θώρηκα συννενευκυῖα· γένυς ἐπὶ τοῖσι στέρνοισι πεπηγυῖα. χεῖρες συνηρεισμέναι· σκέλεα ἐκτεταμένα. Πόνοι ἁπάντων καρτεροὶ, φωνὴ ἁπάντων κλαυθμώδης· στενάζουσι δὲ μύζοντες βύθιον. Ην μὲν οὖν τοῦ θώρηκος καὶ τῆς ἀναπνοῆς λάβηται τὸ κακὸν, ῥηϊδίως τοῦ ζῆν ἀπήγαγε. ἀγαθὸν μὲν τῷ νοσέοντι, ἐς πόνων, καὶ διαστροφῆς, καὶ αἰσχύνης ἀπαλλαγήν· ἀλυπότερον δὲ καὶ τοῖσι παρεοῦσι, κἢν υἱὸς, ἢ πατὴρ ἔῃ. Ην δὲ ἐς τὸ ζῆν ἔτι διαρκέῃ, τῆς ἀναπνοῆς, εἰ καὶ κακῆς, συντελουμένης δὲ οὖν, ἐς τὸ πρόσθεν οὐ τοξοῦνται μόνον, ἀλλὰ καὶ σφαιροῦνται, ὡς τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῖσι γούνασι ἔχειν, καὶ τὰ σκέλεα καὶ τὰ νῶτα ἐς τὸ πρόσθεν κεκλάσθαι, ὡς δοκέειν ἐς ἰγνύην κατὰ γόνυ τὸ ἄρθρον ἐξῶσθαι. Εξάνθρωπος ἡ ξυμφορὴ, καὶ ἀτερπὴς μὲν ἡ ὄψις, ὀδυνηρὴ δὲ καὶ τῷ ὁρέοντι θέη· ἀνήκεστον δὲ τὸ δεινόν· ἀγνωσία δὲ ὑπὸ διαστροφῆς καὶ τοῖς φιλτάτοις ἀνθρώποις· εὐχὴ δὲ τοῖσι παρεοῦσι, ἡ πρόσθεν οὐκ ὁσίη, νῦν ἀγαθὴ γίγνεται, ἀπελθέμεναι τοῦ βίου τὸν

κάμνοντα, ἐς ἀπαλλαγὴν ξὺν τῷ ζῆν, καὶ τῶν πόνων, καὶ τῶν ἀτερπέων κακῶν. Ἀτὰρ οὐδὲ ἰητρὸς, παρεὼν, ὁρέων, οὔτε ἐς ζωὴν, οὔτε ἐς ἀπονίην, ἀτὰρ οὔτε ἐς μορφὴν ἔτι ἐπαρκέει. εἰ γὰρ καὶ ἐπευθῦναι ἐθέλοι τὰ μέλη, ζῶντα ἂν διατμήξαι καὶ κατάξαι τὸν ἄνθρωπον. Τοῖσι οὖν κεκρατημένοισι οὐκέτι ἐγχειρέων ξυνάχθεται μοῦνον. ἥδε ἐστὶ τοῦ ἰητροῦ μεγάλη συμφορή.

ΠΕΡΙ
ΣΥΝΑΓΧΗΣ.

Κεφ. ζʹ.

Η ΣΥΝΑΓΧΗ κάτοξυ μὲν τὸ πάθος. ἀναπνοῆς γὰρ ἡ πίεσις. Δύο δὲ τὰ εἴδεα. Η γὰρ τῶν ὀργάνων τῶν τῆς ἀναπνοῆς ἐστὶ φλεγμονή. ἢ μοῦνον τοῦ πνεύματος πάθος, ἐφ᾽ ὠυτέου τὴν αἰτίην ἴσχοντος.

Ὀργάνων δὲ, παρισθμίων, ἐπιγλωττίδος, φαρυγγέθρου, κίονος, ἄκρης ἀρτηρίης. ἢν δὲ ἐπινέμηται ἡ φλεγμονὴ, καὶ γλώττης, καὶ γνάθων τῶν εἴσω· εὖτε προβάλλουσι τῶν ὀδόντων τὴν γλῶτταν ὑπερβολῇ μεγέθεος, πίμπλησι γὰρ τὴν χώρην τοῦ στόματος, καὶ τὸ περιττὸν ὠυτέης ὑπὲρ τοὺς ὀδόντας ἐκχέεται. Συνάγχη, καὶ Κυνάγχη τόδε καλέεται, ἤτοι τῷ ξυνεχέϊ πάθεϊ τῶνδε τῶν ζώων, ἢ τῷ ξυνήθεϊ τῆς προβολῆς τῆς γλώττης καὶ ἐν ὑγείῃ.

Τῷ ἑτέρῳ δὲ εἴδεϊ τὰ ἐνδύλια ξύνεστι. ξύμπτωσις τῶν ὀργάνων, καὶ ἰσχνότης ἐπὶ μᾶλλον τῆς ἑκάστου φύσιος· καὶ πνὶξ καρτερὴ, ὡς δοκέειν σφίσι αὐτέοισι ἐς θώρηκα ἐς τὸ ἀφανὲς ἐγκεκρύφθαι τὴν φλεγμονὴν ἀμφὶ καρδίην καὶ πνεύμονα. Συνάγχην τήνδε καλέομεν, οἷον συνδύουσαν ἔνδον, καὶ ἄγχουσαν. Ἐμοὶ δὲ δοκέει αὐτέου τοῦ πνεύματος μούνου τὸ κακὸν ἔμμεναι, τροπὴν πονηρὴν ἐς τὸ θερμότατον καὶ ξηρότατον τρεπομένου, ἄνευθεν τοῦ σώματός τινος φλεγμονῆς. Ἔστι δὲ οὐ μέγα τὸ θῶμα. καὶ γὰρ ἐν Χαρωνίοισιν αἱ πνίξιες οὐ σωμάτων πάθεϊ ὀξυτάτῳ γίγνονται, ἀλλὰ καὶ μιᾷ εἰσπνοῇ θνήσκουσι ἄνθρωποι, πρὶν τὸ σῶμα κακόν τι παθέειν. Ἀτὰρ καὶ ἀπὸ γλώττης κυνὸς εἰσπνεύσαντος μοῦνον ἐς τὴν ἀναπνοὴν, οὔτι μὴν ἐνδακόντος, λυσσᾷ ὁ ἄνθρωπος. Τοιήνδε ὦν τῆς ἀναπνοῆς τὴν τροπὴν οὐκ ἀδύνατον γίγνεσθαι ἔνδοθεν. ἐπεὶ καὶ ἄλλα μυρία τῶν ἐν ἀνθρώπῳ τὴν αὐτὴν ἰδέην τοῖς ἔξωθεν αἰτίοις ἴσχει. Χυλοὶ φθείροντες, ἔσωθεν, καὶ ἔξωθεν. ἀτὰρ καὶ νοῦσοι φαρμάκοισι δηλητηρίοισι ἴκελαι, καὶ ἀπὸ φαρμάκων ἐμέουσι, ὁκοῖα πυρετῶν εἵνεκα. Ὅθεν οὐδὲ ἀπεοικὸς ἐν τῷ λοιμῷ τῷ ἐν Ἀθήνῃσι μετεξετέροις δοκέειν εἰς τὰ φρέατα ἐν τῷ Πειραιεῖ ὑπὸ Πελοποννησίων ἐμβεβλῆσθαι φάρμακα. οὐ γὰρ ξυνίησαν ὤνθρωποι τὸ ξυνὸν τοῦ κακοῦ τοῦ λοιμώδεος πρὸς τὰ δηλητήρια.

Ξύνεστι δὲ τοῖσι μὲν Κυναγχικοῖσι φλεγμονὴ παρισθμίων, φαρυγγέθρου, παντὸς τοῦ στόματος. γλῶσσα προπετὴς ὑπὲρ τοὺς ὀδόντας καὶ τὰ χείλεα· σιελοχόοι· φλέγμα παχύτατον ἀπορρέον καὶ ψυχρόν· ἐρυθροὶ τὰ πρόσωπα, καὶ ἐπηρμένοι· ὀφθαλμοὶ ἐξίσχοντες, ἀναπετέες, ἐξέρυθροι· τὸ ποτὸν ἐς τὰς ῥῖνας ἀνακόπτεται. Πόνοι καρτεροὶ, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τοῦ πνιγὸς συνδιωκόμενοι ἀμαυροῦνται· θώρηξ, καὶ καρδίη φλέγεται· ποθὴ ψυχροῦ ἠέρος, εἰσπνέουσι δὲ μικρὸν πάνυ, ἔς τε καὶ ἀπεπνίχθησαν, ἐμφραγείσης τῆς ἐς τὸν θώρηκα διόδου. Ἐνίοισι δὲ ἐς πνεύμονα ἡ ξύνδοσις ῥηϊδίως, οἱ δὲ μεταστάσι θνήσκουσι. πυρετοὶ νωθροὶ, μαλακοὶ, οὐδὲν ὠφελέοντες. Εἰ δέ τῳ ἐς ἀγαθὸν τρέποιτο, Ἀποστάσιες γίγνονται ἔνθα καὶ ἔνθα παρ' οὖς ἔξω, ἢ ἔνδον ἐς τὰ παρίσθμια. κἢν μὲν ξὺν νάρκῃ μὴ κάρτα βραδέως, περιγίγνονται μὲν, ξὺν πόνῳ δὲ καὶ κινδύνῳ. Ἢν δὲ τρεπομένων ἐς Ἀπόστασιν ὄγκος μέζων ὑπογίγνηται, ἐς κορυφὴν τῆς Ἀποστάσιος ἀνισταμένης, ἀθρόον πνίγονται. Τάδε μὲν τὰ Κυνάγχης εἴδεα.

Ξυνάγχης δὲ, σύμπτωσις, ἰσχνότης, ὠχρότης συνέστι· ὀφθαλμοὶ κοῖλοι, εἴσω δεδυκότες· φάρυγξ καὶ γαργαρεὼν ἀνεσπασμένοι· παρίσθμια ἐπὶ μᾶλλον προσίζοντα· ἀφωνίη. Πνὶξ ἡ τοῦδε τοῦ εἴδεος τῆς πρόσθεν πολλόν τι κραταιοτέρη, ἐν θώρηκι ἐόντος τοῦ κακοῦ, ἔνθα ἡ ἀρχὴ τῆς ἀναπνοῆς. Οἱ δὲ ὀξύτατοι θνήσκουσι αὐθῆμαρ· ἔσθ' ὅτε καὶ πρὶν καλέσασθαι τὸν ἰητρόν· τοὶ δὲ καὶ ἐσκαλεσάμενοι οὐδὲν ὤνηντο, ἀπέθανον γὰρ πρὶν ἢ τὸν ἰητρὸν ἐπὶ τέχνῃ χρήσασθαι. Ὁκόσοις δὲ ἐς ἀγαθὸν τρέπηται, ἐπιφλεγμαίνει πάντα, ἄπερ ἐς τὸ ἔξω ἡ φλεγμονὴ ἐξωκείλει, ὡς Κυνάγχην ἀπὸ Συνάγχης γίγνεσθαι. Ἀγαθὸν δὲ καὶ ἐν θώρηκι Οἴδημα καρτερὸν, ἢ Ἐρυσίπελας ἐμφανέως. Καὶ ἰητρὸς δὲ ἀγαθὸς, ἢ σικύη ἐς τὸν θώρηκα τὸ κακὸν ἀνήγαγε· ἢ σίναπι ἐς τὰ στέρνα καὶ ἐς τὰ παρὰ γνάθους μέρεα ἐπιθεὶς, εἵλκυσε ἔξω καὶ διέπνευσε. Μετεξετέροισι δὲ ἐς μὲν βραχὺ τὸ κακὸν ὑπὸ τουτέων ἀπετάθη ἔξω, ἀπολυθὲν δὲ ἀθρόως ἐπαλινδρόμησε καὶ ἔπνιξε.

Προφάσιες δὲ μυρίαι· ψύξιες μᾶλλον, ἧσσον ἐκκαύσιες, πληγαὶ, ὀστέων ἰχθύων διαπάρσιες ἐς τὰ παρίσθμια, ψυχροποσίαι, μέθαι, πλησμοναὶ, καὶ τὰ ἀπὸ τῆς ἀναπνοῆς κακά.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΚΙΟΝΙΔΑ ΠΑΘΩΝ.

Κεφ. η'.

ΤΟ ἀπὸ τῆς ὑπερῴης ἐκκρεμὲς σῶμα στερρὸν μεσηγὺ τῶν παρισθμίων, κίων, καὶ γαργαρεὼν καλέεται· Σταφυλὴ γὰρ πάθεός ἐστιν οὔνομα. Νεῦρον

δὲ ἐστὶ ἡ κιονὶς τὴν φύσιν, ἀλλ' ὑγρόν· ἐν γὰρ ὑγρῷ κέεται χωρίῳ. Ὅδε οὖν ὁ γαργαρεὼν πλεῦνα πάσχει πάθεα. καὶ γὰρ ἐπὶ φλεγμονῇ παχύνεται, ἴσος ἀπὸ τῆς βάσιος ἄχρι τοῦ πέρατος ἄκρου ἐπιμήκης γιγνόμενος, καὶ ἐρύθημα ἴσχει· Κίων δὲ τοῦδε τοῦ πάθεος ἡ ἐπίκλησις. Εἰ κατὰ πέρας μοῦνον στρογγύλεται, καὶ μεγέθει πελιδνὸς γίγνεται, καὶ ὑπομελαινίζει, Σταφυλὴ ἐπώνυμον τόδε τὸ πάθος. πάντα γὰρ ἴκελα αὐτέῃ, καὶ σχῆμα, καὶ χροιὴ, καὶ μέγεθος. Τρίτον πάθος ἐστὶ ὑμένων, ἔνθα καὶ ἔνθα, οἷόν τι λαίφεα πλατέα, ἢ νυκτερίδων πτέρυγες, ἐκφαίνονται· Ἱμάντιον τόδε καλέεται. ἱμᾶσι γὰρ ἴκελαι αἱ τῶν ὑμένων εἰς πλάτος ἐξαπλώσιες. Ἢν δὲ ἐς λεπτὸν καὶ ἐπιμήκη ὑμένα τελευτᾷ κιονὶς, οἷόν τι οὐραχὸν κατὰ πέρας ἴσχουσα, Κράσπεδον τὴν ἐπωνυμίην ἴσχει. Γίγνεται δὲ τόδε καὶ αὐτομάτως μὲν ἐκ ῥεύματος, ὅκως περ καὶ ἕτερα· ἀτὰρ καὶ ἀπὸ τομῆς ἐπικαρσίης, ἐγκαταλιπόντος τοῦ ἰητροῦ ὑμένα κατὰ μίαν πλευρήν. Ἢν δὲ δικρόα ὑμέσι διισέοισι ἐκκρεμέσι ἔνθα καὶ ἔνθα γίγνηται, οὔνομα μὲν οὐκ ἴσχει, τὸ δὲ πάθος ἔκδηλον. ἅπαντα δὲ ῥηΐδιον θεησάμενον γιγνώσκειν.

Πνὶξ δὲ ἐπ' αὐτέοισι πᾶσι, καὶ ἥκιστα ῥηϊδίως καταπίνουσι· βὴξ ἐπὶ πᾶσι μὲν, μάλιστα δὲ ἐπὶ τοῖσι Ἱμαντίοισι, καὶ ἐπὶ τοῖσι Κρασπέδοισι. γαργαλισμὸς γὰρ τῆς ἀρτηρίης ἀπὸ τῶν ὑμένων γίγνεται· ἔσθ' ὅπη δὲ καὶ ἐνστάζει τι τοῦ ὑγροῦ λάθρῃ ἐς τὴν ἀρτηρίην, ὅθεν ἀναβήσσουσι. Ἐπὶ δὲ τῇ Σταφυλῇ, καὶ τῷ Κίονι, δύσπνοια ἐπὶ μᾶλλον, καὶ κάρτα πονηρὴ κατάποσις· καὶ γὰρ ἐς τὰς ῥῖνας ἐπὶ τῶνδε τὸ ὑγρὸν ἀναθλίβεται, συμπαθίῃ τῶν παρισθμίων. Γηραιοῖσι ὁ Κίων συνήθης, Σταφυλὴ δὲ νέοισι, καὶ ἀκμάζουσι· πολύαιμοι γὰρ, καὶ ἐπιφλεγμαίνει μᾶλλον. ἡβάσκουσι δὲ, καὶ παισὶ, τὰ ὑμενώδεα. Τάμνειν δὲ πάντα μὲν ἀσινέα. ἐπὶ δὲ τῇ Σταφυλῇ ἔτι ἐρυθριώσῃ, αἱμοῤῥαγίη, καὶ πόνοι, καὶ φλεγμονῆς ἐπίδοσις.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΑ ΠΑΡΙΣΘΜΙΑ ΕΛΚΩΝ.

Κεφ. θ΄.

ΕΛΚΕΑ ἐν τοῖσι παρισθμίοισι γίγνεται, τὰ μὲν ξυνήθεα, εὐήθεα, καὶ ἀσινέα. τὰ δὲ ξένεα, λοιμώδεα, καὶ κτείνοντα. Εὐήθεα μὲν, ὁκοῖα καθαρά ἐστι, καὶ σμικρὰ, καὶ ἀβαθῆ, οὐδὲ ἐπιφλεγμαίνει, καὶ ἀνώδυνα. Λοιμώδεα δὲ, ὁκόσα πλατέα, κοῖλα, ῥυπαρὰ, ἐπιπάγῳ λευκῷ, ἢ πελιδνῷ, ἢ μέλανι συνεχόμενα· Ἄφθαι τοὔνομα τοῖσι ἕλκεσι. Ἢν δὲ καὶ ὁ Ἐπίπαγος ἴσχῃ βάθος, Ἐσχάρη τὸ πά-

θος

θος καὶ ἔστι, καὶ καλέεται. ἐν κύκλῳ δὲ τῆς ἐσχάρης ἔρευθος γίγνεται καρτερὸν, καὶ φλεγμονὴ, καὶ πόνος φλεβῶν, ὡς ἐπ᾽ ἄνθρακος, καὶ μικρὰ διεξανθήματα, ἀραιὰ γιγνόμενα, ἔπειτα προσεπιγιγνόμενα συνήφθη τε ἂν, καὶ πλατὺ Ελκος ἐγένετο. Κἢν μὲν ἔξω ἐς τὸ στόμα νέμηται, ἐπὶ τὴν κιονίδα ἧκέ τε μὴν, καὶ τὴν ἀπέταμε, καὶ ἐς τὴν γλῶσσαν ἐσκεδάσθη, καὶ ἐς οὖλα, καὶ ἐς χαλινοὺς· καὶ ὀδόντες ἐκινήθησαν καὶ ἐμελάνθησαν, καὶ ἐς τὸν τράχηλον ἡ φλεγμονὴ ἐξώκειλε. καὶ οἵδε μὲν οὐ πολυήμεροι θνήσκουσι, φλεγμονῇ καὶ πυρετοῖσι, κακωδίῃ καὶ ἀποσιτίῃ. Ην δὲ ἐς τὸν θώρηκα νέμηται διὰ τῆς ἀρτηρίης, καὶ αὐτῆμαρ ἀπέπνιξε. πνεύμων γὰρ καὶ καρδίη οὔτε ὀδμῆς τοιῆσδε, οὔτε ἑλκέων, οὔτε ἰχώρων ἀνέχονται, ἀλλὰ βῆχες καὶ δύσπνοιαι γίγνονται.

Αἰτίη μὲν ὦν τοῦ ἔργου τῶν παρισθμίων, κατάποσις ψυχρῶν, τρηχέων, θερμῶν, ὀξέων, στυφόντων. τάδε γὰρ τὰ μέρεα καὶ θώρηκι ἐς φωνὴν καὶ ἀναπνοὴν, καὶ κοιλίῃ ἐς τροφῆς διαπομπὴν, καὶ στομάχῳ ἐς κατάποσιν διακονέεται. Εἰ δὲ καὶ τοῖσι ἔνδον τι συμβαίνει πάθος, κοιλίῃ, καὶ στομάχῳ, καὶ θώρηκι, ἐς τὸν ἰσθμὸν, καὶ τὰ παρίσθμια, καὶ τὰ τῇδε χωρία, τοῦ κακοῦ ἡ ἀναφορὴ καὶ ἀπερεύξιες. Διὰ τόδε παιδία μάλιστα πάσχει ἄχρις ἥβης· μάλιστα γὰρ παιδία καὶ μέγα καὶ ψυχρὸν ἀναπνέει· πλεῖστον γὰρ τὸ θερμὸν ἐν τουτέοισι· ἀκρατέα δὲ καὶ ἐδωδῆς, καὶ ποικίλων ἐπιθυμίᾳ, καὶ ψυχροποσίῃ· καὶ βοῶσαι μέγα, καὶ ἐν ὀργῇ, καὶ ἐν παιδιῇ. Καὶ κούρῃσι δὲ, μέχρι καθάρσιος ἐπιμηνίων, τάδε ξυνήθεα. Χώρη δὲ τίκτει, ἡ Αἴγυπτος μάλιστα· καὶ γὰρ ἐς ἀναπνοὴν ἔῃ ξηρὴ, καὶ ἐς ἐδωδὴν ποικίλη. ῥίζαι γὰρ, καὶ βοτάναι, καὶ λάχανα πολλὰ, καὶ σπέρματα δριμέα. καὶ ποτὸν παχὺ, ὕδωρ μὲν, ὁ Νεῖλος· δριμὺ δὲ τὸ ἀπὸ τῶν κριθέων, καὶ τὸ τῶν βρυτέων πόμα. Τίκτει δὲ καὶ ἡ Συρίη, μάλιστα κοίλη· ὅθεν Αἰγύπτια, καὶ Συριακὰ Ελκεα τάδε κικλήσκουσι.

Τρόπος δὲ θανάτου οἴκτιστος. πόνος μὲν δριμὺς, καὶ θερμὸς, ὡς ἐπ᾽ ἄνθρακος· ἀναπνοὴ κακὴ, ἀναπνέουσι γὰρ ὀδωδὸς σηπεδόνα καρτερὴν, τὸ αὐτὸ δὲ πάλιν συντόνως τὸν θώρηκα ἐμπνέουσι· ἀσηροὶ, ὡς μηδὲ ἑωυτέων τὴν ὀδμὴν ἀνέχεσθαι· ὠχροὶ, ἢ πελιδνοὶ τὰ πρόσωπα. πυρετοὶ ὀξέες· δίψος ὡς ἐκ πυρὸς, τὸ δὲ ποτὸν οὐ προσίενται δέει τῶν ἐμπόνων· ἄσονται γὰρ, ἢν τοῖσι παρισθμίοισι ἐνθλίβωσι, ἢ ἐς τὰς ῥῖνας ἀνατρέχῃ. Καὶ, ἢν μὲν κατακέωνται, ἀνακαθίζουσι, ἀνακεκλίσθαι οὐκ ἀνεχόμενοι· ἢν δὲ ἀνακαθίσωσι, ὑπὸ ἀπορίης αὖθις ἀνακλίνονται. τὰ πολλὰ δὲ ὀρθοστάδην περιίασι· ἀκρασίῃ γὰρ ἡσυχίης τὴν ἠρεμίην φεύγουσι, πόνῳ πόνον λῦσαι θέλοντες. Αναπνοὴ εἴσω μεγάλη, ψυχρὸν γὰρ ἠέρα ποθέουσι ἐς ἔμψυξιν· ἔξω δὲ σμικρὴ, πυρίκαυστα γὰρ ἐόντα τὰ Ελκεα προσεμπίπρεται ὑπὸ θερμῆς τῆς ἀναπνοῆς. βράγχος, ἀφωνίη. καὶ τάδε ἐπὶ τὸ κάκιον ἐπείγει, ὥστε ἀθρόον καταπεσόντες εἰς τὴν γῆν, ἐξέλιπον.

ΠΕΡΙ
ΠΛΕΥΡΙΤΙΔΟΣ.

Κεφ. ι΄.

ΥΠΟ τῇσι πλευρῇσι, καὶ τῇ ῥάχι, καὶ τῷ ἔνδον θώρηκι, ἄχρι κλειδῶν, ὑμὴν λεπτὸς κραταιὸς ὑπέστρωται, τοῖσι ὀστέοισι προσπεφυκὼς, Ὑπεζωκὼς τοὔνομα. Ὧδε ἐπὴν φλεγμονὴ γένηται, πῦρ ξὺν βηχὶ, καὶ πτυάλοισι ποικίλοισι· Πλευρῖτις τὸ πάθος καλέεται. Χρὴ δὲ ταῦτα ἀλλήλοισι ξυνῳδέα καὶ ξύμπνοα ἔμμεναι ἀπὸ μιῆς αἰτίης ξύμπαντα. ὁκόσα γὰρ τουτέων σποράδην ἄλλο ὑπ' ἄλλης αἰτίης γίγνεται, κὴν τὰ πάντα ἅμα ἐπιφοιτήσῃ, οὐ καλέεται Πλευρῖτις. Ξυνέστι δὲ πόνος ὀξὺς ἄχρι κληΐδεων· πῦρ δριμύ. κατάκλισις, ἐπὶ μὲν τὴν φλεγμαίνουσαν πλευρὴν, εὔφορος· ἐν ἕδρῃ γὰρ ἵζει τῇ ἑωυτοῦ ὁ ὑμήν. ἐς τὸ ἐπέκεινα δὲ, ἐπώδυνος. ὑπὸ γὰρ τοῦ ἄχθεος, καὶ τῆς φλεγμονῆς, καὶ τῆς ἐξαρτήσιος, ἀποτέταται ἡ ὀδύνη ἄχρι τῆς ἁπάσης ξυναφίης τοῦ ὑμένος, ἐς ὤμους καὶ κληΐδας. μετεξετέροισι δὲ καὶ ἐς νῶτα, καὶ ἐς ὠμοπλάτην, τὴν νωταίην τὴν Πλευρῖτιν ἐκάλεον οἱ πρόσθεν. Παρέπεται δὲ δύσπνοια, ἀγρυπνίη, ἀποσιτίη, μήλων ἐρύθημα φαιδρὸν, βὴξ ξηρὴ, πτύελα μόλις ἀναγόμενα· φλέγμα ἢ χολῶδες, ἢ δίαιμον κατακορέως, ἢ ὑπόξανθον. καὶ τάδε τάξιν οὐκ ἴσχοντα, ἄλλοτε δὲ ἄλλα ἐπιφοιτέοντα, καὶ ἀπογιγνόμενα. κάκιον δὲ ἁπάντων, ἢν τὸ δίαιμον ἐκλείπῃ. Γίγνονται δὲ παράληροι· ἔστι δὲ ὅτε καὶ κωματώδεες, καὶ ἐν τῇ καταφορῇ παράφοροι.

Ἢν μὲν οὖν ἐς κακὸν τρέπηται ἡ νοῦσος, πάντων ἐπὶ τὸ κάκιον ἐπιδιδόντων, ἐντὸς ἑβδόμης οἵδε θνήσκουσι, ἐς Συγκοπὴν ἐμπεσόντες. Ἢν δὲ ἀπὸ τῆς δευτέρης ἑβδομάδος ἡ ἀρχὴ τῆς ἀναγωγῆς τῶν πτυέλων γίγνηται, καὶ τῶν ξυντεινόντων κακῶν, ἐς τὴν τεσσαρεσκαιδεκάτην θνήσκουσι. Ἔσθ' ὅπῃ δὲ μεσηγὺ τουτέου τοῦ χρόνου ἐς πνεύμονα πάντων ξύνοδος γίγνεται. ἕλκει γὰρ πνεύμων ἐς ἑωυτὸν, καὶ μανὸς, καὶ θερμὸς ἐὼν, καὶ ἐς ὁλκὴν τῶν πέλας κινεύμενος· ὥστε ἀθρόον ἀπεπνίγη ὥνθρωπος μεταστάσι τοῦ πάθεος. Ἢν δὲ ταύτην ὑπερέλθῃ ὁ νοσέων, καὶ ἐντὸς εἰκοσῆς μὴ ἀποθνήσκῃ, Ἔμπυος γίγνεται. Τάδε μὲν οὖν, ἢν ἐς κακὸν ἐπιδιδῷ.

Ἢν δὲ ἐπὶ τὸ ἀγαθὸν τράπηται, αἱμορραγίη διὰ ῥινῶν λάβρως, ὥστε ἀθρόον λύεται ἡ νοῦσος. ἐπειδὴ καὶ ὕπνος, καὶ ἀναγωγὴ φλεγμάτων, ἔπειτα δὲ χολωδέων λεπτῶν, ἐπὶ δὲ μᾶλλον λεπτοτέρων, αὖθις δὲ διαίμων, παχέων, σαρκοειδέων. κὴν ἐπὶ τῶν διαίμων παλινδρομέῃ μὲν ἡ χολὴ, ἐπ' αὐτῇ δὲ φλέγμα,

ἀσφαλὴς

ἀσφαλὴς ἡ ἀποκατάστασις. Καὶ τάδε, ἢν ἀπὸ τρίτης ἡμέρης ἄρχηται, καὶ ῥηϊδίως ἀναβήσσουσι, λεῖα, ὁμαλὰ, ὑγρὰ, στρογγύλα. ἐς ἑβδόμην γὰρ καθίστανται, εὖτε καὶ κοιλίης ἐκταραχθείσης χολωδέων, ἀναπνοῆς κατάστασις, γνώμη εὐσταθὴς, πυρετοὶ ἐνδιδόντες, εὔσιτοι. Ην δὲ ἀπὸ τῆς δευτέρης ἑβδομάδος τάδε ἄρξηται, ἐς τὴν τεσσαρεσκαιδεκάτην καθίσταται.

Ην δὲ μὴ, εἰς Εμπύημα τρέπεται. εὖτε ῥίγεα ἐνδείκνυται, πόνοι νυγματώδεες· ἀνακαθίνυσθαι θέλουσι· ἀναπνοὴ κακίων. Δέος τότε μᾶλλον, μὴ πνεύμων, ἀθρόον τὸ πῦον ἑλκύσας, ἀποπνίξῃ τὸν ἄνθρωπον τὰ πρῶτα καὶ τὰ μέζω διαφυγόντα κακά. Ην δὲ ἐς τὸ μεσηγὺ τῶν πλευρέων ῥέψῃ, καὶ διαστήσῃ τάσδε, καὶ κορυφὴν ἐς τὸ ἔξω προβάλληται, ἢ ἐς ἔντερον ἐνεραγῇ, τὰ πολλὰ περιγίγνεται ἄνθρωπος.

Φέρει δὲ τὴν νοῦσον, ὥρη μὲν, χειμὼν μάλιστα πάντων· δεύτερον, φθινόπωρον· ἦρ δὲ ἧσσον, ἢν μήκοτε ψυχρὸν γίγνοιτο· θέρος δὲ, ἥκιστα. Ηλικίη, πρῶτον τῶν ἄλλων πάσχουσι γέροντες, οἳ καὶ μᾶλλον ἑτέρων τὸ πάθος διαδιδράσκουσι. οὔτε γὰρ μεγάλη ἂν γίγνοιτο φλεγμονὴ ἐν ξηρῷ τῷ σκήνεϊ, οὔτε ἐς πνεύμονα ἡ μετάστασις· ψυχρότερος γὰρ, ἢ ἐπὶ ἄλλης ἡλικίης, καὶ ἀναπνοὴ σμικρὴ, καὶ ἡ ὁλκὴ ἁπάντων ὀλίγη. Νέοι δὲ, καὶ οἱ ἐπὶ ἀκμῆς, οὐ μάλα μὲν πάσχουσι, ἀτὰρ οὐδὲ μάλα περιγίγνονται. οὐ γὰρ ἂν πάθοιεν ἐπὶ σμικρῇ αἰτίῃ, οὐδὲ σμικρῇ φλεγμονῇ. ἐπὶ δὲ τοῖσι μεγάλοισι, μέζων ὁ κίνδυνος. Παῖδες ἥκιστα νοσέουσι Πλευρῖτιν, ἀτὰρ καὶ ἧσσον θνήσκουσι. τά τε γὰρ σώματα μανὰ, καὶ τὰ ὑγρὰ εὔροα, καὶ πολλὴ ἡ διαπνοὴ καὶ ἀποφορή· ὅθεν οὐδὲ μεγάλη ξυνίσταται φλεγμονή. ἥδε τῆς ἡλικίης εὐτυχίη ἐν τῷδε τῷ πάθεϊ.

ΑΡΕΤΑΙΟΥ ΚΑΠΠΑΔΟΚΟΥ,

ΠΕΡΙ ΑΙΤΙΩΝ ΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΝ ΟΞΕΩΝ ΠΑΘΩΝ,

ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Τάδε ἔνεστι ἐν τῷ δευτέρῳ βιβλίῳ.

Περὶ Πνευμονίης. Κεφ. α'.

Περὶ Αἵματος Ἀναγωγῆς. β'.

Περὶ Συγκοπῆς. γ'.

Περὶ Καύσων. δ'.

Περὶ Χολέρης. ε'.

Περὶ Εἰλεοῦ. ς'.

Περὶ τῶν κατὰ τὸ Ἧπαρ ὀξέων παθῶν. ζ'.

Περὶ τῆς κατὰ τὴν Κοίλην Φλέβα ὀξείης νούσου. η'.

Περὶ τῶν κατὰ τοὺς Νεφροὺς ὀξέων παθῶν. θ'.

Περὶ τῶν κατὰ τὴν Κύστιν ὀξέων παθῶν. ι'.

Περὶ Ὑστερικῆς Πνιγός. ια'.

Περὶ Σατυριήσεως. ιβ'.

ΠΕΡΙ

ΠΝΕΥΜΟΝΙΗΣ.

Κεφ. α΄.

ΔΥΟΙΣΙ τοῖσι πρώτοισι, τροφῇ, καὶ πνεύματι, τὰ ζῶα ζῇ. τουτέων δὲ πολλὸν ἐπικαιροτέρη ἡ ἀναπνοή· ἢν γὰρ ἐπίσχῃ τις αὐτὴν, οὐκ εἰς μακρὰν διαρκέσει, ἀλλ' αὐτίκα θνήσκει ὤνθρωπος. Οργανα δὲ μυρία. ἀρχὴ μὲν, ῥῖνες· ὁδὸς, ἀρτηρίη· χώρη δὲ, πνεύμων· θώρηξ δὲ, πνεύμονος ἔρυμα καὶ δοχή. Αλλὰ τἄλλα μὲν, ὅκως ὄργανα μοῦνον, διακονέεται τῷ ζώῳ. πνεύμων δὲ καὶ τὴν αἰτίην ἴσχει τῆς ὁλκῆς· ἐνίζει γὰρ αὐτέου μέσον, σπλάγχνον θερμὸν, ἡ καρδία, ζωῆς καὶ ἀναπνοῆς ἀρχή. ἥδε καὶ τῷ πνεύμονι τῆς ὁλκῆς τοῦ ψυχροῦ ἠέρος τὴν ποθὴν ἐνδιδοῖ, ἐκφλέγει γὰρ αὐτόν· ἕλκει δὲ καρδίη. Πρῶτον τοιγαροῦν, ἢν μὲν ἡ καρδίη πάθῃ, οὐκ εἰς μακρὴν τοῦ θανάτου ἡ ἀμβολή.

Ην δὲ πνεύμων, ἐπὶ μὲν σμικρῇ τῇ αἰτίῃ, δύσπνοια· ζώει κακῶς, θάνατος μήκιστος, ἢν μή τις ἀκέηται. Επὶ δὲ μεγάλῳ πάθεϊ, ὁκοῖον ἡ φλεγμονὴ, πνιγμὸς, ἀφωνίη, ἄπνοια, ὄλεθρος αὐτίκα. Ηδε ἐστὶν, ἣν καλέομεν Περιπνευμονίην, φλεγμονὴ τοῦ πνεύμονος, ξὺν ὀξέϊ πυρετῷ. οὔτε ξυνέστιν αὐτέοισι βάρος τοῦ θώρηκος· ἀπονίη, ἢν μοῦνος φλεγμήνῃ πνεύμων. Απονος γὰρ ἡ φύσις αὐτέου· μανὸς μὲν γὰρ τὴν οὐσίην, εἰρίοισιν ἴκελος. ἀρτηρίαι δὲ διελήλανται τρηχεῖαι, χονδρώδεες, καὶ οἵδε ἄπονοι. μύες δ' οὐδαμῇ· σμικρὰ δὲ νεῦρα, λεπτὰ, ἐς κίνησιν ἐπίκαιρα. ἥδε τῆς ἀπονίης αὕτη ἡ αἰτίη. Ην δὲ καί τις τῶν ἀμφ' αὐτὸν ὑμένων ἐπιφλεγμήνῃ, οἷσι πρὸς τὸν θώρηκα προσέρχεται, ξυνέσι καὶ πόνος. Αναπνοὴ κακὴ, θερμή· ἀνακαθίνουσι θέλουσι σχῆμα ὄρθιον ἐς ἀναπνοὴν, τόδε γὰρ ῥήϊστον τῶν σχημάτων· ἐρυθροὶ τὰ πρόσωπα, ἐπὶ δὲ μᾶλλον τὰ μῆλα· τὰ λευκὰ τῶν ὀφθαλμῶν λαμπρότατα, καὶ πίονα· ῥὶς ἄκρη σιμή· φλέβες ἐν κροτάφοισιν, ἢ τοῦ τραχήλου, διηρμέναι· ἀποσιτίη. Σφυγμοὶ τὰ πρῶτα μεγάλοι, κενοὶ, πυκνότατοι, ὁκοῖόν τι συνεληλαμένοι. Θερμασίη, ἡ μὲν ἐς τὸ ἔξω, ἀμυδρὴ, ὑγροτέρη· ἡ δὲ ἐς τὸ ἔνδον, ξηρὴ, θερμοτάτη, ἐφ' ᾗ ἀναπνοὴ θερμὴ, δίψος, γλώσσης ξηρότης, ἐπιθυμίη ψυχροῦ ἠέρος· γνώμης ἀπορίη. Βὴξ ξηρὴ τὰ πολλά· ἢν δέ τι ἀνάγηται, φλέγμα ἀφρῶδες, ἢ ὑπόχολον κατακορὲς, ἢ δίαιμον ἀνθηρὸν σφόδρα. τόδε ἐστὶ τὸ δίαιμον τῶν ἄλλων κάκιον.

Ην δὲ ἐπὶ τὸ θανατῶδες ἐπιδιδοῖ, ἀγρυπνίη· ὕπνοι σμικροὶ, νωθροὶ, κωματώδεες· φαντασίαι ἀΐξονται· παράληροι τὴν γνώμην, ἐκστατικοὶ οὐ μάλα.

Αγνωσίη τῶν παρεόντων κακῶν. ἢν γοῦν ἐπανείρῃ περὶ τῆς νούσου, οὐδὲν ὁμολογέουσι δεινόν. Ακρεα ψυχρά· ὄνυχες πελιδνοὶ, γρυποί. Σφυγμοὶ μικροὶ, πυκνότατοι, ἐκλείποντες· οὗτε ἀγχοῦ τουτέου ὄλεθρος. ἑβδομαῖοι γὰρ τὸ πλέον θνήσκουσι.

Ην δέ κοτε ἐπαναφέρῃ ἡ νοῦσος, καί τι ἐς ἀγαθὸν τρέπηται, αἱμορραγίη λάβρως ἐκ ῥινῶν· κοιλίης ἐκτάραξις πολλῶν χολωδέων, ἐπάφρων, οἷα δοκέειν ἀπὸ πνεύμονος εἰς τὴν νειαίρην γαστέρα ἐξεῶσθαι, ἢν ἀγάγῃ πολλὸν ὑγρότερον ῥηϊδίως. ἔστι δὲ ὅτε καὶ ἐς οὖρα ἐτράπετο. Οκόσοισι δὲ πάντα ὁμοῦ ξυμπίπτει, οἵδε ὀξύτατοι ῥηΐζουσι.

Μετεξετέροισι δὲ πύος πολλὸν γίγνεται ἐν πνεύμονι, ἡ μετάστασις ἀπὸ τοῦ πλευρέου, ἢν μέζον τὸ ἀγαθὸν ὑπογίγνηται. Κἢν μὲν ἐς ἔντερον, ἢ κύστιν, τὸ ἀπὸ τῆς πλευρῆς παρωχετεύθη πύος, ἐς μὲν τὸ παραυτίκα ἐρήϊσε ἀπὸ τῆς Περιπνευμονίης· Ελκος δὲ μακροχρόνιον ἴσχουσιν ἐν πλευρῇ, ἀλλὰ περιγίγνεται. Ην δὲ ἐς τὸν πνεύμονα ὁρμήσῃ τὸ πύος, εἰσὶν οἳ ἀπεπνίγησαν, καὶ ἀθρόῃ ἐκχύσι, καὶ ἀναγωγῆς ἀπορίῃ. Οκόσοι δὲ διαδιδράσκουσι τὴν ἐκ τῆς ἀπορρήξιος πνῖγα, Ελκος οἵδε πολλὸν ἴσχουσι ἐν πνεύμονι, καὶ ἐς Φθόην μεθίστανται. Καὶ ἀπὸ μὲν τῆς Αποστάσιος, καὶ τῆς Φθόης, γέροντες οὐ πάνυ τοι περιγίγνονται· ἀπὸ δὲ τῆς Περιπνευμονίης, νέοι, καὶ ἀκμάζοντες.

ΠΕΡΙ

ΑΙΜΑΤΟΣ ΑΝΑΓΩΓΗΣ.

Κεφ. β'.

ΑΙΜΑΤΟΣ φορῆς, τῆς διὰ στόματος, ἰδέαι δύο. Η μὲν ἀπὸ στόματος, καὶ κεφαλῆς, καὶ τῶν τῇδε ἀγγείων. ὁδὸς δὲ, ὑπερώη, φαρύγγεθρον, ἔνθα καὶ ἀρχαὶ στομάχου, καὶ ἀρτηρίης. ἀναχρέμψισι δὲ, καὶ βηχὶ σμικρῇ καὶ προχειροτέρῃ, ἐς τὸ στόμα ἀπερεύγονται τὸ αἷμα, ὡς τῇγε ἀπὸ στόματος οὐδὲ ἀνάχρεμψις παρομαρτέῃ, Εμπλυσις ἥδε καλέεται. Επὶ δὲ μᾶλλον ἢν βραχείῃ τοῦ αἵματος, καὶ στάγδην, καὶ ἀθρόον, ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, ἢ ἀπὸ τοῦ στόματος ἔῃ, οὔ κοτε Αναγωγὴ καλέεται, ἀλλ' ἢ τὸ αὐτὸ, ἢ Πτύσις, ἢ Αἱμορραγίη.

Ην δὲ νέρθεν ἀνίῃ ἀπὸ θώρηκος, καὶ τῶν τῇδε σπλάγχνων, πνεύμονος, τρηχείης ἀρτηρίης, τῶν παρὰ τὴν ῥάχιν, ἡ ἀπὸ τουτέων φορὴ οὐ Πτύσις, ἀλλ' Αναγωγὴ καλέεται, τῆς ἄνω ἴξιος τῆς ὁδοῦ τοὔνομα ἔχουσα.

Σημεῖα δ' ἀμφοῖν, τὰ μὲν ξυνὰ, σμικρὰ, καὶ παῦρα, ὁκόσα καὶ τὸ χωρίον, ἔνθα καὶ Ἀναγωγῆς καὶ Πτύσιος ἡ ξυναγωγή. τὰ δὲ ἑκάστης ἴδια, μεγάλα, καὶ πολλὰ, καὶ ἐπίκαιρα, οἷσιν ἑκατέρην ῥηΐδιον διαγνῶναι. Ην οὖν ἀπὸ κεφαλῆς ἔῃ, ἐπὶ μὲν πολλῷ τῷ αἵματι, μέζω καὶ πλέω τὰ παρεόντα. σμικρὰ δὲ, ἐν ὀλίγῃ καὶ σμικρῇ τῇ Πτύσι. Βάρος αὐτέοισι, πόνος, ὤτων ἦχοι, ἐρύθημα προσώπου, φλεβῶν διατάσιες, σκοτόδινοι. Καὶ πρὸ τούτων δὲ, ἡ αἰτίη εὔσημος, πληγὴ, ψύξιες, ἐγκαύσιες, οἰνοφλυγίη· ἥδε γὰρ ἀθρόον πίμπλησι τὴν κεφαλὴν, ἀθρόον δὲ καὶ ἐκχέει ἐκραγέντος ἀγγείου. ἐπὶ δὲ σμικρῇ μέθῃ, Πτύσιες ἐξ ἀραιώσιος. Ισχεταί ποτε διὰ ῥινῶν Αἱμοῤῥαγίη ξυνήθης, ἐς ὑπερώην δὲ τρεπομένη Αναγωγῆς φαντασίην παρέχει. Ην οὖν ἀπὸ κεφαλῆς ἔῃ, γαργαλισμὸς ὑπερώης, ἀνάχρεμψις πυκνὴ, καὶ ἐπὶ τῇδε ἡ Πτύσις βύζεται. θυμὸς ἐγγίγνεται, καὶ οὐ μάλα βήσσουσι. Ην δὲ ἐς τὴν ἀρτηρίην ἀπὸ τῆς ὑπερώης ἐκρυῇ, τότε βήσσοντες ἀνάγουσι. καὶ ἥδε ἐστὶ ἡ ἀπάτη τοῖσι ἡγευμένοισι ἀπὸ σπλάγχνων τῶν κάτωθεν ἀνάγεσθαι. Εσρέει δὲ καὶ ἐς τὸν στόμαχον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, οὔτε ξὺν ναυτίῃ ἐμέουσι. ἔστι δὲ καὶ ἥδε ἀπάτη, ὡς ἀπὸ στομάχου φέρεσθαι δοκέειν. Ην δὲ τὸ ἀπὸ τῆς Πτύσιος αἷμα, παχὺ μὲν οὐ κάρτα, χροιῇ δὲ μέλαν, λεῖον, ὁμαλὸν, ἀμιγὲς ἑτέρης οὐσίης. χρεμπτομένοισι γὰρ αὐθὺς ἐπὶ τὴν γλῶσσαν ἔρχεται στρογγύλον, ῥηϊδίως ἀπολυόμενον. ἢν δὲ καὶ τὴν ὑπερώην καθορέῃς, δασυτέρην καὶ ἑλκώδεα ὄψεαι, καὶ τὰ πολλὰ ὕφαιμον. Ιητρείη δὲ ἀρκέει ἁπλῆ, σμικρή· σύμματα μὲν ἐς τὴν ὑπερώην, καὶ τάδε ψυχρά. ἐπὶ γὰρ τοῖσι θερμαίνουσι, καὶ τοῖσι ἀραιοῦσι, καὶ εὐρυνοῦσι, ἡ φορὴ μέζων. Καὶ τόδε τὸ τέκμαρ τῆς ἀπὸ τῆς κεφαλῆς Πτύσιος. Ες δὲ τὴν κεφαλὴν, κενώσιες, ἢ διὰ φλεβῶν, ἢ διὰ ῥινέων, ἢ δι' ἑτέρης διαπνοῆς· καὶ τάδε χρὴ ταχέως δρῆν. ἢν γὰρ τὸ αἷμα ἐπὶ χρόνον πολλὸν ἴῃ, μελέτη μὲν ἐγγίγνεται τῇ φορῇ, ἔθος δὲ τοῖσι τῇδε χωρίοισι ἐς ὑποδέξιν τοῦ αἵματος. ἑλκοῦται δὲ καὶ ἀρτηρίη, καὶ βήσσουσι ἀντὶ τῆς χρέμψιος. τοὐντεῦθεν δὲ φθορῆς γίγνεται ἡ ἀρχή.

Η δὲ ἀπὸ θώρηκος καὶ τῶν νέρθεν σπλάγχνων αἵματος φορὴ, Αναγωγὴ καλέεται. Εστι δὲ κάρτα μὲν ὀλεθρίη, ἢν ἀπό τευ τῶν ἐπικαίρων ἐκραγέντων ἔῃ, ἢ Κοίλης Φλεβὸς τῆς ἐν καρδίῃ ἀπὸ τοῦ ἥπατος διακονευμένης τὸ αἷμα, ἢ τῆς τῇ ῥάχι παρατεταμένης Παχείης Αρτηρίης· Αἱμοῤῥαγίη γὰρ, ὅκως περ ἐν σφαγῇ, καὶ δυσπνοῇ, ὤκιστος ὄλεθρος. Οἷσι δὲ ἀπὸ Πνεύμονος, ἢ Πλευρῆς, ἢ Αρτηρίης τῆς Τρηχείης, ἧσσον μὲν ὀξέως θνήσκουσι, οὐχ ἥκιστα δὲ Εμπυοι, καὶ Φθίσιες γίγνονται. τουτέων δὲ ἀσθενεστέρη ἡ ἀπὸ τῆς Τρηχείης Αρτηρίης. Ην δὲ ἀπὸ Στομάχου, ἢ Κοιλίης ἐμέωνται, οὔτε κάρτα ὀλεθρίως ἴσχουσι, κἢν πάνυ πολλὴ Αἱμοῤῥαγίη ἔῃ, οὔτε ἡ ἄλθεξις μακρὴ καὶ ποικίλη. Ην δὲ ἀπὸ Ηπατος, καὶ Σπληνὸς, οὐ ῥηϊδίη μὲν, οὐδὲ ξυνεχής· ἐς γὰρ τὴν κοιλίην καὶ ἔντερα τουτέων ἡ ἀπόκρισις ἑτοιμοτέρη. οὐ μὴν οὐδὲ ἡ ἄνωθεν διὰ πνεύμονος

καὶ ἀρτηρίης, ἀδύνατος, ἢ ἄπιστος· καὶ γὰρ ἐν πυρετοῖς, ἀπὸ Σπληνὸς καὶ Ηπατος διὰ ῥινῶν αἱμοῤῥαγέουσι, κατ' ἴξιν τοῦ σπλάγχνου τοῦ μυκτῆρος ῥέοντος. Τόποι μὲν οὖν, ἀφ' ὧνπερ ἡ Αγωγὴ, οἵδε. καὶ ἡ ἐς κίνδυνον ἢ ὄλεθρον διαφορή.

Οἱ δὲ τρόποι τρεῖς ἐᾶσι. ἢ γὰρ ἀπὸ ῥήξιος ἀγγείου, ἢ διαβρώσιος, ἢ ἀραιώσιος ἀνάγεται. Ῥήγνυται μὲν οὖν ἐξαπιναίως, ἢ πληγῇ, ἢ ἐντάσι ἄχθεος, ἢ ἀναθέσι, ἢ ἀπὸ ὕψιος ἅλματι, ἢ καὶ βοῇ, καὶ ὀργῇ μεγάλῃ, ἤ τευ ἄλλῃ ὁμοίῃ αἰτίῃ· οὕτε αὐτίκα ἐπὶ τῇ ἀρτηρίῃ λάβρως τὸ αἷμα ἐκχέεται. Ην δὲ ἀπὸ διαβρώσιος, χρὴ ἐπανερωτῆν, εἴ κοτε πρόσθεν ἔβηξε ἄνθρωπος, ἢ δύσπνοις γέγονε, ἢ ναυτίη, ἢ ἔμετος ἦγχε πάρος. ἐκ γὰρ τοιῶνδε πολυχρονίων διεσθίεται τὰ ἀγγεῖα ῥεύματι ξυνεχέϊ, καὶ πολλῷ, καὶ δριμέϊ. ἐπὴν οὖν πολλὸν ξυντακέντα καὶ λεπτυνθέντα ἐς τέλος ἀπαναλωθῇ τὰ ἀμπέχοντα ὑμένια, τὸ αἷμα ἐκχέει. Η δὲ ἐξ ἀραιώσιος, ἀῤῥαγὴς μέν. διὰ τόδε, οὔτε πολλὴ, οὔτε ἀθρόη, οὔτε παχέος αἵματος, ἀραιώσι δὲ τῶν ἀγγείων, τὸ λεπτὸν ἀποπιδέεται. ἢν δὲ πολλὸν αὐλισθὲν ἐν κοίλῃ χώρῃ αὖθις ἀνάγηται, παχύτερον μὲν ἑωυτοῦ γίγνεται, οὐ μὴν παχὺ κάρτα, οὐδὲ μέλαν ὁκοῖον αἱμάλωψ· πλεῖον δὲ τῷ πλήθεϊ, ὡς ἀπὸ ἀθροίσιος. Οἷσι δ' εὐθὺς ἀναφέροιτο τόδε τὸ εἶδος τῆς Αναγωγῆς, γυναιξὶ ὡς ἐπίπαν οὐ καθαιρομένῃσι τὰ ἐπιμήνια γίγνεται, καὶ ἐν τῇσι αὐτῇσι περιόδοισι τῆς καθάρσιος ἐπιφαίνεται, καὶ ἐπὶ τῇσι προθεσμίῃσι τῆς ἀποπαύσιος ἴσχεται. κἢν μὴ ἰηθῇ ἡ γυνὴ, ἐς πολλὰς περιόδους ἀντιπερίῃσι ἡ Αναγωγή. μετεξετέρῃσι δὲ καὶ ἀπεῤῥάγη τὰ ἀγγεῖα.

Τῷ πλήθεϊ δὲ ἡ διαφορὴ τῆς Αναγωγῆς, καὶ εἰ ἐξ Αρτηρίης, ἢ Φλεβὸς ἀνάγοιτο. Μέλαν μὲν γὰρ, καὶ παχὺ, καὶ ῥηϊδίως πηγνύμενον, ἢν ἀπὸ Φλεβὸς, καὶ ἧσσον ἐς κίνδυνον ῥέπει, καὶ ἐπίσχεται θᾶσσον. Ην δὲ ἀπὸ Αρτηρίης, ξανθὸν, καὶ λεπτὸν, καὶ οὐ μάλα πήγνυται, καὶ ὁ κίνδυνος ὠκύτερος, καὶ ἡ ἐπίσχεσις οὐ μάλα ῥηϊδίη. αἱ γὰρ διασφύξιες τῆς Αρτηρίης Αἱμοῤῥαγίης πρόκλησιν ποιέονται, καὶ τὸ τρῶμα οὐ συμφύει τῇ πολυκινησίῃ.

Αλθεξις δὲ, ἢν μὲν ἀπὸ διαβρώσιος, μακρὴ, καὶ οὐ ῥηϊδίη, καὶ σφαλερή. ὑπὸ γὰρ ἐλλείψεως ἐς σύμφυσιν τὸ Ελκος οὐκ ἀφικνέεται· Ελκος γὰρ, οὐ τρῶμα γίγνεται. Επὶ δὲ τῇσι ῥήξισι ἡ σύμφυσις ἑτοιμοτέρη· ψαύει γὰρ ἀλλήλων τοῦ τρώματος τὰ χείλεα. ἔστι δὲ ὧν ἡ διαφορὴ δευτέρη ἐς κίνδυνον. Ασινεστάτη δὲ ἡ ἐπὶ τῇσι ἀραιώσισι. ἴσχεται γὰρ αὐτομάτως, καὶ ἰητρείης στύψις καὶ ἔμψυξις ἱκανή.

Σημαντέοι δὲ καὶ οἱ τόποι, ἀφ' ὧνπερ ἀνάγεται. ξυνὰ γὰρ πολλὰ σημεῖα, καὶ ἡ ἀπάτη ῥηϊδίη, καὶ ἰητρείη ἑτέρη. Απὸ Στομάχου μὲν οὖν, οὔτε λίην ἐξ ἀραιώσιος ἀνάγεται. ἡ γὰρ τῶν βρωμάτων τε καὶ τῶν πομάτων ψύξις τε καὶ στύψις ἐς πύκνωσιν ἄγει τὰ μέρεα. Ατὰρ οὐδὲ διαβρώσιες ξυνεχέες εἰσὶ, καὶ

μᾶλλον

μᾶλλον τῆς προτέρης. τὰ γὰρ ἀναδιδόντα τῶν ῥευμάτων οὐ προσίσχεται χρόνον πολλὸν, ἀλλ' ἢ ἀνεπλύθη, ἢ διηλάθη κάτω. Συνηθεστέρη δὲ Στομάχῳ ἐστὶν ἡ ῥῆξις. εἰ οὖν ἀποῤῥαγῇ κοτε, Αἱμοῤῥαγίαι οὐ κάρτα μεγάλαι, ὁκοῖαι ἀπὸ θώρηκος· ἰσχνὰ γὰρ τῇδε τὰ φλεβία, σμικραὶ δὲ καὶ ἀρτηρίαι. Ἰδέη δὲ τὸ αἷμα οὐ κάρτα μέλαν, ὑπόξανθον οὐ καταπορέως, λεῖον, ἢ σιάλοισι μεμιγμένον, ξὺν ναυτίῃ καὶ ἐμέτῳ ἀναφερόμενον. Βὴξ μικρὴ, ἄλλοτε μὲν ξύν τῳ, ἄλλοτε δὲ μούνη ἄνωθεν Αναγωγῆς· ξυνταλαιπωρέει γὰρ ἡ ἀρτηρίη τῷ στομάχῳ παρατεταμένη καὶ ξυνημμένη. Δῆξις ἡ σύψις τοῦ ἕλκεος ἐπὶ τοῖσι καταπινομένοισι, πολλὸν δὲ μᾶλλον, ἢν ψυχρὰ κάρτα, ἢ θερμὰ, ἢ στρυφνὰ ἔῃ. Εγγίγνεται δὲ καὶ πόνος τοῦ στομάχου, μετεξετέροισι δὲ καὶ μέσφι μεταφρένου· ἔμετοι φλεγματώδεες. ἐπαναφέρουσι δέ κοτε, ἢν ἐς μῆκος ἡ νοῦσος ἐπιταθῇ, καὶ μέζων ἔῃ τουτέων ἀποσιτίη, πλῆθος πολύ. πυρετοὶ οὐ μάλα ξυνεχέες, ἀλλὰ ῥεμβώδεες.

Απὸ δὲ Κοιλίης ἀνάγοιτο μέλαν, καὶ πηγνύμενον, κἢν ἀπὸ ἀρτηρίης ᾖ· ἢν δὲ ἀπὸ φλεβὸς, πολλόν τι μελάντερον, πολλὸν δὲ καὶ παγετώτερον. ναυτίη πολλὴ, καὶ ἔμετος φλεγμάτων, καὶ χολωδέων. τοῖσι σιτίοισι συμμιγνύμενον τὸ αἷμα, κἢν προβεβρώκῃ ὥνθρωπος· ἐν γὰρ τῇ αὐτῇ χώρῃ ἄμφω ἅμα ἁλίζεται, καὶ ἡ τροφὴ, καὶ τὸ αἷμα. διεξερεύξιες πολλαὶ, βρομώδεες. Κἢν μὲν πολὺ ξυλλεγῇ, ἀπορίη, σκοτόδινος· ἢν δὲ ἐμεθῇ τάδε, ῥηΐζουσι. ἔκλυτοι, καυσώδεες τὸ σύμπαν· πόνος ξυνεχὴς τῆς κοιλίης.

Απὸ δὲ τῆς Τρηχείης Αρτηρίης, μικρὸν, καὶ σφόδρα ξανθὸν τὸ αἷμα, καὶ ξὺν βηχὶ ἀνάγουσι. κἢν μὴ ἀνάγωσι δὲ, διηνεκέως βήσσουσι. αἴσθησις δὲ καὶ πόνου ἔνθα ὁ βρόγχος, μικρόν τι νέρθεν, ἢ ὕπερθεν. φωνὴ βραγχώδεες, ἀσαφέες.

Ην δὲ ἀπὸ Πνεύμονος ᾖ, ἀθρόως ἡ Αναγωγὴ, ἐπὶ δὲ μᾶλλον εἰ ἐκ διαβρώσιος. ξὺν βηχὶ πολλῇ ξανθὸν καταπορέως, ἀφρῶδες, στρογγύλον, ὡς ἄλλην ἄλλης Αναγωγὴν διακεκρίσθαι· ἀλλὰ καὶ ἡ ἐν ξυνῷ ἀγγείῳ φθορὴ τῶν τοῦ θώρηκος ἀναγομένων ἄλλη. διαστήσαις ἂν τὰ ξυμμεμιγμένα ὡς ἐκ παραθέσιος, ὡς ὄντα μέρεα θώρηκος· τὴν δὲ ἰδέην σαρκοειδέα δοκοίης ἂν πνεύμονος ἔμμεναι μέρεα. θώρηκος βάρος, ἀπονίη, ἐρύθημα προσώπου πολλόν τι μᾶλλον τουτέοισι.

Ην δὲ ἀπὸ Θώρηκος καταπίνῃ, ἐς τὸ πρόσθεν κατὰ τὸ στέρνον πόνος διασημαίνει τοῦ ἐῤῥωγότος μέρεος. βὴξ σύντονος, καὶ μόλις ἀνάγουσι. τὸ δὲ αἷμα ξανθὸν οὐ κάρτα, μέσως παχὺ, ἀναφέρον· ἢν δὲ καὶ πνεύμων ἐκ τῆς παρόδου ξυμπαθήσῃ, προσδιδοῖ τοῦ ἀφρώδεος· ὁδὸς γὰρ θώρηκος ἐς ἀρτηρίην, πνεύμων.

Ην δὲ ἀπὸ Πλευρῆς, ξὺν βηχὶ μὲν, μέλαν δὲ, καὶ λεῖον, κάκοδμον, βρομῶδες, ὁκοῖον τῆς σηπεδόνος. πόνος τῆς πλευρῆς ὀξύς· πολλοὶ γοῦν θνήσκουσι Πλευριτικὸν τρόπον ξὺν πυρετῷ.

Ὥρη δὲ φέρει ὑγρὴ καὶ θερμή· τοιόνδε τὸ ὑγρὸν καὶ θερμὸν ἔαρ. δεύτερον, τὸ θέρος. μετόπωρον, ἥσσον· χειμὼν δὲ, ἥκιστα. Θνήσκουσι δὲ θέρεος μὲν μάλιστα Αἱμοῤῥαγίῃ, φλεγμοναὶ γὰρ οὐ κάρτα μεγάλαι γίγνονται τότε· ἔαρος δεύτερον, φλεγμονῇ καὶ πυρετοῖσι καυσώδεσι· φθινοπώρῳ δὲ, ὡς ἐπίπαν ῥηϊδίως φθόαι γίγνονται.

Ἀθρόον δὲ εἰρῆσθαι, ἐπὶ πάσῃ Αἵματος Ἀναγωγῇ, κἢν σμικρὴ ἔῃ, κἢν ἤδη μεμύκῃ τὰ ῥαγέντα, ἕπεται δυσθυμίη, δυσελπιστίη, ἀπογνώσι τοῦ βίου. τίς γὰρ οὕτως δύσταθὴς, ὡς ὁρῆν μὲν ἑωυτὸν σφαγῇ ἴκελον πεπονθότα, μὴ ὀῤῥωδέῃ δὲ ἀμφὶ θανάτου; καὶ γὰρ καὶ τὰ μέζω τῶν ζώων καὶ τὰ ἀλκιμώτερα, ὁκοῖον ὁ ταῦρος, Αἱμοῤῥαγίῃ θνήσκουσι ὤκιστα. Ἀλλὰ τόδε μὲν οὐ μέγα τὸ θωῦμα. θωῦμα δὲ μέγα τόδε· ἐπὶ γὰρ τῇ ἀπὸ πνεύμονος φορῇ, μούνῃ χαλεπωτάτῃ ἐούσῃ, οὐκ ἀπογιγνώσκουσι ἑωυτῶν οἱ ἄνθρωποι, κἢν ἐν τῷ ἐσχάτῳ ἔωσι. Δοκέω δὲ ἔγωγε τὴν τοῦ πνεύμονος ἀπονίην αἰτίην ἔμμεναι· πόνος γὰρ, κἢν σμικρὸς ἔῃ, θάνατον ὀῤῥωδέει, καὶ ἔστι ἐν τοῖσι πλείστοισι φοβερώτερος ἢ κακίων. ἀπονίη δὲ, καὶ ἐν τοῖσι μεγάλοισι κακοῖσι, ἀφοβίη θανάτου, καὶ ἔστι κακίων ἢ φοβερωτέρη.

ΠΕΡΙ
ΣΥΓΚΟΠΗΣ.

Κεφ. γ΄.

ΕΥΓΕ ὅλως ὁ ἰητρὸς, ἠδὲ ὁ δημότης, οὗγε ἐπικλήσιος τοῦδε τοῦ πάθεος ὠκυφόνου κακοῦ ἐστι οὔνομα. Τί μὲν γὰρ μέζον, ἢ ὠκύτερον Συγκοπῆς δυνάμιος; τί δὲ οὔνομα ἕτερον εἰς ἐπίκλησιν τοῦδε τοῦ πρήγματος μᾶλλον εὔσημον; τί δὲ καρδίης ἄλλο καιριώτερον ἐς ζωὴν, ἢ ἐς θάνατον; Οὐδὲ τὴν Συγκοπὴν ἄπιστον τῆς καρδίης νοῦσον ἔμμεναι, ἢ αὐτὴν σίνος τῆς ἐν αὐτέῃ τοῦ ζῆν δυνάμιος. τόσον τε τάχος τοῦ ὀλέθρου, τοιήδε καὶ ἰδέη. Ἔστι γὰρ τὸ πάθος λύσις τῶν δεσμῶν τῆς ἐς ζωὴν δυνάμιος, ἀντίξοον τῇ συστάσει τοῦ ἀνθρώπου ἐόν. τῆσδε γὰρ ἀπρὶξ λαβόμενον οὐ μεθίησι, ἀλλ' ἐς διάλυσιν τρέπει. Καὶ οὐ μέγα τὸ θωῦμα. καὶ γὰρ καὶ ἕτερα πάθεα ἴδια καὶ ἐπικαίρια τινων μερέων ἐστὶ, οἷσί περ ἐμφύνει, καὶ τουτέων ἐξάπτεται· Βουβῶνες μὲν οἱ λοιμώδεες ἥπατος, καὶ σφόδρα κακοήθεες, ἐξ ἄλλου δὲ γίγνονται οὐδενός· νεύρων δὲ, Τέτανος· Ἐπιληψίη δὲ, κεφαλῆς. ὧδε οὖν καὶ ἡ Συγκοπὴ καρδίης ἐστὶ καὶ ζωῆς νοῦσος. Ὁκόσοι δὲ στομάχου ἡγέονται τὸ πάθος ἔμμεναι, ἕνεκα σιτίοισί τε καὶ οἴνῳ, μετεξετέροισι δὲ καὶ ψυχρῷ ἡ δύναμις ἐστάθη, καὶ τὸ κακὸν ἐξελάθη, οἵδε μοι δοκέουσι

καὶ

καὶ τὴν Φρενῖτιν τειχῶν τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ δέρματος νοῦσον ἡγέεται, οὕνεκεν κουρῇ ἐς τέγξι αὐτέων ῥιζεῦσι οἱ Φρενιτικοί. Ἀλλὰ γὰρ τῆς καρδίης γειτόνημα καίριόν ἐστι ὁ στόμαχος, ἐξ ὅπερ ἕλκει ἡ καρδίη οἰκεῖον, ἢ ἀξύμφορον. καὶ γὰρ ἐς διὰ πνεύμονος ἕλκει πνεῦμα εἰς ἀναπνοὴν ἡ καρδίη, ἀλλ' οὐχὶ πνεύμων ἐξ ἴσης ἀρχῆς ἀναπνέει· οὐ γὰρ ἐν τοῖσι ὀργάνοισι αἱ δυνάμιες, ἀλλ' ἔνθα ἡ ἀρχὴ ζωῆς ἦν καὶ ἰσχύος. στόμαχος δὲ οὔτε ἀρχὴ, οὔτε χωρίον ζωῆς. Βλαβήσεται δέ τις διὰ ἀτονίην· καὶ γὰρ καὶ τὰ καρδιοβόλα βρώματα οὐ τὸν στόμαχον σίνεται, ἀλλὰ δι' αὐτέου τὴν καρδίην· ἐπεὶ καὶ οἱ ἐπὶ τοῖσδε θνήσκοντες σημεῖα ἴσχουσι καρδίης πάθεος, σφυγμοὺς μικροὺς, ἀδρανέας, πάταγον τῆς καρδίης ἐπὶ πηδήσι καρτερῇ· σκοτοδῖνος, λειποθυμίη, νάρκη, καὶ παρέσιες μελέων, ἱδρὼς ἄσχετος πουλὺς, ψύξις ὅλου, ἀναισθησίη, ἀφωνίη. Πῶς δὴ τὸν στόμαχον πάσχειν τάδε; ἄλλα γὰρ αὐτέου ἴδια, ναυτίη, ἔμετος, ἀποσιτίη, λὺγξ, ἐρεύξιες, ὀξυρεγμίη. Ἐπὶ δὲ τοῖσι καρδιώσσουσι, ἐς αἰσθήσι ὀξύτεροι, ὡς ἰδεῖν καὶ ἀκοῦσαι μᾶλλον ἢ πρόσθεν· καὶ γνώμῃ εὐσταθέστεροι, καὶ ψυχῇ καθαρώτεροι· καὶ τάδε οὐκ ἐς τὰ παρεόντα μοῦνον, καὶ ἐς τὰ μέλλοντα μάντιες ἀτρεκέες. Μὴ οὖν καὶ αἵδε στομάχου αἱ δυνάμιες, ἀλλὰ καρδίης, ἔνθα καὶ ἡ ψυχὴ, καὶ ἡ φύσις αὐτέης, ἐς ἣν καὶ τὸ πάθος ἦ τῶν τῆδε δυναμέων.

Ἔστι δ' ἧς τῆς νούσου ἥδε ἡ ἔκλυσις τοῦ τόνου τῆς φύσιος, ἐπ' αἰτίῃ ψύξι καὶ ὑγρότητι. καὶ γὰρ ἄθερμοι καὶ τὰ εἴσω, καὶ τὰ ἔξω, καὶ ἄδιψοι· καὶ ψυχρὸν ἀναπνέουσι, κἢν ἐκ μεγάλων καὶ καυσωδέων ἔωσι πυρετῶν, ἐξ ὧνπερ ἐξάπτεται ἡ Συγκοπή. Εὖτε μὲν γὰρ ἐς ἔρρωται ἡ φύσις, καὶ ἔστιν εὔκρατος, πάντων μὲν κρατέει, πᾶσι δὲ σημαίνει, ἐς ὑγρῷ, καὶ πνεύματι, καὶ στερεοῖσι, καὶ τῇ τούτων εὐταξίῃ καὶ ξυμμετρίῃ ἐς ζωὴν διέπει τὸν ἄνθρωπον. Ἢν δὲ τῆς φύσιος ὁ δεσμὸς, τουτέστι ὁ τόνος, λυθῇ, τότε γίγνεται τὸ πάθος. Κατάρχει δὲ αὐτέου Καῦσος, ὅς ἐστι τοιόσδε.

ΠΕΡΙ
ΚΑΥΣΩΝ.

Κεφ. δ'.

ΠΥΡ μὲν πάντη, καὶ δριμὺ, καὶ λεπτὸν, μάλιστα δὲ τὰ εἴσω· ἀναπνοὴ θερμὴ, ὡς ἐκ πυρός· ἠέρος ὁλκὴ μεγάλη· ψυχροῦ ἐπιθυμίη· γλώσσης ξηρότης· αὐασμὸς χειλέων, καὶ δέρματος· ἄκρεα ψυχρά· οὖρα χολόβαφα κατακορέως· ἀγρυπνίη· σφυγμοὶ πυκνοὶ, σμικροὶ, ἔκλυτοι· ὀφθαλμοὶ εὐαγέες, λαμπροὶ, ὑπέρυθροι· προσώπου εὐχροίη.

Ην δὲ ἔτι μᾶλλον αὔξῃ τὸ πάθος, μέζω τὰ πάντα καὶ κακίω. σφυγμοὶ σμικρότατοι, καὶ πυκνότατοι· πῦρ ξηρότατον, καὶ δριμύτατον· γνώμη παράφορος, πάντων ἀγνωσίη· διψώδεες· ψαῦσαι ψυχροῦ ἐπιθυμίη, τοίχου, ἐσθῆτος, ἐδάφεος, ὑγροῦ. χεῖρες ψυχραὶ, θέναρα θερμότατα· ὄνυχες πελιδνοί· ἀναπνοὴ πυκινή· νοτὶς περὶ μέτωπα, καὶ κληῗδας.

Ην δὲ ἐς ἄκρον ξηρότητος καὶ θερμασίης ἵκῃ ἡ φύσις, τὸ μὲν θερμὸν ἐς ψυχρὸν, ὁ δὲ αὐχμὸς ἐς ἐπομβρίην τρέπεται. αἱ γὰρ τῶν πρηγμάτων ἐς τὸ ἔσχατον ἐπιτάσιες ἐς τὴν ἐναντίην μεταβάλλουσι ἰδέην. Επὴν οὖν λυθῇ τῆς φύσιος τὰ δεσμὰ, τόδε ἐστὶ ἡ Συγκοπὴ, τότε ἄχετος ἱδρὼς πάντη τοῦ σώματος· ἀναπνοὴ ψυχρή· ἀτμὸς ἀνὰ ῥῖνας πουλύς· ἄδιψοι, ἐξήρανται γὰρ τἄλλα· ἀτὰρ καὶ τὰ ἄλλα διψαλέα ὄργανα, στόμα, στόμαχος· οὖρα λεπτὰ, ὑδατώδεα· κοιλίη τὰ πολλὰ μὲν ξηρὴ, ἔστι δὲ οἷσι ὑποφέρει βραχέα, χολώδεα· πουλὺς πλάδος· διαῤῥέει δὲ καὶ τὰ ὀστέα λυόμενα, καὶ ἀπὸ πάντων, ὡς ἐν ποταμῷ, ἐς τὰ ἔξω ἡ φορή. Ψυχῆς κατάστασις· αἴσθησις σύμπασα καθαρή· διάνοια λεπτὴ, γνώμη μαντική. προγιγνώσκουσι μὲν οὖν πρώτιστα μὲν ὡυτέοισι τοῦ βίου τὴν μεταλλαγὴν, ἔπειτα τοῖσι παρεοῦσι προλέγουσι τὰ αὖθις ἐσόμενα. οἱ δὲ αὐτέοις μὲν ἔσθ' ὅτε καὶ ἀλλοφάσσειν δοκέουσι, τῇ ἀποβάσι δὲ τῶν εἰρημένων θωυμάζουσι ὤνθρωποι. Μετεξέτεροι δὲ καὶ προσλαλέουσι τῶν κατοιχομένων τισὶ, τάχα μὲν παρεόντας ὁρέοντες αὐτοὶ μοῦνοι ὑπὸ λεπτῆς καὶ καθαρῆς αἰσθήσιος, τάχα δ' αὐτοῦ τῆς ψυχῆς προγιγνωσκούσης καὶ διηγευμένης τοὺς ἄνδρας οἷσι ξυνέσονται. Πρόσθεν μὲν γὰρ ἐν ἰλύϊ τοῖσιν ὑγροῖσιν ἔην καὶ ζόφῳ· ἐπεὶ δὲ τάδε ἐξήντλησε ἡ νοῦσος, καὶ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν ἀχλὺν εἷλεν, ὁρέουσι τά τε ἐν τῷ ἠέρι, καὶ γυμνῇ τῇ ψυχῇ γίγνονται μάντιες ἀτρεκέες. οἱ δὲ ἐς τοσόνδε λεπτότητος ὑγρῶν καὶ τῆς γνώμης ἀφιγμένοι οὐ μάλα τι περιγίγνονται, ἐξηρωμένης ἤδη τῆς ζωτικῆς δυνάμιος.

ΠΕΡΙ

ΧΟΛΕΡΗΣ.

Κεφ. ε'.

Η ΧΟΛΕΡΗ παλίνορσος ἐστὶ φορὴ τῆς ὕλης τῆς ἐν τῷ παντὶ ἐς τὸν στόμαχον, καὶ τὴν κοιλίην, καὶ τὰ ἔντερα· ὀξύτατον κακόν. Διεκθέει δὲ ὕπερθεν μὲν ἐς ἔμετον τὰ ἐν τῷ στομάχῳ ἀλιζόμενα. διὰ δὲ τῆς κάτω διεξόδου τὰ ἐν τῇ κοιλίῃ καὶ τοῖς ἐντέροις ὑγρά. Ιδέην δὲ τὰ πρῶτα μὲν, ὑδατώδεα τὰ δι' ἐμέτου· τὰ δὲ δι' ἕδρης, κόπρανα ὑγρὰ, δυσώδεα. ἀπεψίαι γὰρ ξυνεχέες

αἱ

αἱ τῆσδε προφάσιες. ἢν δὲ τάδε ἀποκλυσθῇ, φλεγματώδεα, ἔπειτα χολώδεα. Τὰ πρῶτα μέρη, ῥηϊδίως ἄπονα· ἔπειτα δὲ, ξὺν ἐντάσεσι μὲν ὁ στόμαχος, γαστὴρ δὲ μετὰ στρόφων.

Ἢν δὲ ἐς τὸ κάκιον ἐπιδιδῷ, καὶ στρόφοι μέζονες, λειποθυμίη, ἔκλυσις μελέων, ἀπορίη, ἀποσιτίη· ἢν δὲ καί τι προσενέγκωνται, πολλῷ ῥοίζῳ ξὺν ναυτίῃ ἐς ἔμετον διεκθέει χολὴ ξανθὴ κατακορέως, καὶ τὰ διαχωρήματα ὅμοια. σπασμοὶ, ξυνολκαὶ μυῶν τῶν ἐν τῇ κνήμῃ, καὶ βραχιόνων· δάκτυλοι καμπύλοι· σκοτόδινοι· λύγξ· ὄνυχες πελιδνοί· κατάψυξις, ἄκρεα ψυχρὰ, καὶ τὸ ὅλον ῥιγώδεες.

Ἢν δὲ ἐς τελευτὴν ἥκῃ τὸ κακὸν, ἀτὰρ ἱδροῖ ὤνθρωπος· χολὴ μέλαινα ἄνω καὶ κάτω· οὖρα σχεθέντα κύστει ὑπὸ σπασμοῦ· ἀλλ' οὐδὲ οὖρον ἀλίζεται ὑπὸ τῆς ἐς τὸ ἔντερον τῶν ὑγρῶν μετοχετεύσεως· ἀφωνίη· σφυγμοὶ σμικρότατοι, καὶ πυκνότατοι, ὁκόσοι ἐπὶ Ξυγκοπῇ· ἐντάσιες ἐμέτου ξυνεχέες, κενεαί· προθυμίαι τεινεσμώδεες, ξηραὶ, ἄχυλοι. Θάνατος ἐπώδυνος, καὶ οἴκτιστος, σπασμῷ, καὶ πνιγὶ, καὶ ἐμέτῳ κενῷ.

Φέρει μὲν τὸ πάθος, ὥρη μὲν, θέρος· δεύτερον δὲ, φθινόπωρον· ἦρ, ἧσσον· χειμὼν, ἥκιστα. Ἡλικίαι δὲ, αἱ τῶν νέων, καὶ ἀκμαζόντων· γῆρας, ἥκιστα· παιδία δὲ, τουτέων μᾶλλον, ἀλλ' οὐ θανατώδεα.

ΠΕΡΙ

ΕΙΛΕΟΥ.

Κεφ. ϛ΄.

ΕΝΤΕΡΟΙΣΙ γίγνεται μὲν φλεγμονὴ, ὀδύνην ὀλεθρίην ἐμποιοῦσα. θνήσκουσι γὰρ μυρίοι στρόφοισι καρτεροῖσι. Εγγίγνεται δὲ καὶ πνεῦμα ψυχρὸν, ἀργὸν, οὔτε κάτω περῆσαι ῥηΐδιον, οὔτε ἄνω ἀνελθέμεναι· μίμνει δὲ ἐπιπολὺ εἰλιοσόμενον ἐν ὀλίγῃσι τῶν ἄνω ἑλίξεσι. τοὔνεκε καὶ τὸ πάθος ἐπίκλησιν ἔχει Εἰλεόν. Κἢν πρὸς τοῖς στρόφοις δὲ, καὶ πίεσις καὶ μάλθαξις τῶν ἐντέρων ἔῃ, καὶ πουλὺ τὸ ὑπογάστριον ὑπείκῃ, Χόρδαψος τὸ τοιοῦτόν ἐστι, οὔνομα. ἔψησις μὲν γὰρ ἡ μάλθαξις, Χορδὴ δὲ ἐντέρων ἐπώνυμον· καὶ γὰρ καὶ Επιχορδίδα τὸ Μεσεντέριον ἐκίκλησκον οἱ πρόσθεν, τὰ μεσηγὺ νεῦρα, καὶ τὰ ἀγγεῖα, καὶ τοὺς ὑμένας τοὺς ἀνοχῆας τῶν ἐντέρων.

Αἰτίη τοῦ Εἰλεοῦ, συνεχὴς μὲν διαφθορὴ σιτίων πολλῶν τε καὶ ποικίλων καὶ οὐ ξυνηθέων, καὶ ἄλλη ἐπ' ἄλλῃ ἀπεψίη, μάλιστα δὲ ἐπὶ τοῖσι εἰλεώδεσι, ὁκοῖόν τι μέλανι σηπίης. Οὐκ ἀδόκητος δὲ οὐδὲ πληγὴ, ἢ ψῦξις, ἢ ψυχροποσίη ἐφ'

ἱδρῶτι ἀδδὴν ἢ χανδόν. Καὶ οἷσι δὲ ἔντερον ἐς τὸν ὄρχεον ξὺν κόπρῳ κατέβη, καὶ οὐκ ἀνώσθη ἐς τὴν κοιλίην, ἀλλ' ἀνελήφθη βίῃ, τουτέοισι ἔθος ἐπιφλεγμαίνειν τὰ κάτω ἔντερα. Ξυνήθες δὲ τὸ πάθος παιδίοισι, οἷσί περ ἂν καὶ ἀπεψίη ἦ· καὶ τὸ βλάβος διαδιδρήσκουσι, μᾶλλον δὲ διά τε τὸ ἔθος, καὶ τὴν ὑγρότητα τῶν ἐντέρων, ὀλισθηρὰ γάρ. γέροντες δὲ οὐ μάλα μὲν πάσχουσι, περιγίγνονται δὲ ἥκιστα. Ὥρη θέρεος τίκτει μᾶλλον ἦρος, φθινόπωρον δὲ χειμῶνος, ἀμφοῖν δὲ ἐπὶ μᾶλλον θέρος.

Πολλοὶ μὲν οὖν ἐπὶ τουτέοισι στρόφοισι θνήσκουσι αὐτίκα. μετεξετέροισι δὲ καὶ πῦρ ἐγγίγνεται, καὶ αὖθις μελανθὲν τότε τὸ ἔντερον καὶ διασαπὲν ἐξέπεσε, καὶ οὕτως ἐξέλιπον. Ξυνέσι δὲ αὐτέοισι, ἢν μὲν ἐπιεικὴς Εἰλεὸς εἴη, πόνος ἐλιοστόμενος, στομάχου πλάδος, ἔκλυσις, μαλακίη, ἐρεύξιες κεναὶ, καὶ οὐδὲν ὠφελοῦσαι· κοιλίη ὑποβορβορύζουσα φύσῃσι· ὁδοιπορίη μέσφι ἕδρης, διέξοδοι δὲ ἀτελέες.

Ην δὲ ἐπὶ πᾶσιν ἴσχῃ ὁ Εἰλεὸς, πάντων ἄνω ἡ φορὴ, πνευμάτων, φλέγματος, χολῆς· ἐμοῦσι γοῦν τάδε. ἔξωχροι· ψυχροὶ τὸ πᾶν σκῆνος· πόνος πουλύς· ἀναπνοὴ κακή· διψαλέοι.

Ην δὲ καὶ θνήσκειν μέλλωσι, ἱδρὼς ψυχρός· δυσουρίη· ἕδρη ἀπολελημμένη, ὡς μηδὲ ἰχνὸν ἔλασμα διελάσαι· κόπρων ἔμετοι· ὤνθρωποι ἄφωνοι· σφυγμοὶ πρόσθεν μὲν ἀραιοὶ, σμικροὶ, πρὸ θανάτου δὲ σμικρότατοι, καὶ πυκνότατοι, καὶ ἐκλείποντες. Τάδε μὲν οὖν τοῖσι λεπτοῖσι ἐντέροισι ξυνεμπίπτει.

Ατὰρ καὶ Κώλῳ τὰ αὐτὰ πάθεα γίγνεται, καὶ τὰ ξυνόντα ὅμοια, καὶ ἡ αὐτὴ ξυμμορφή. Τουτέων δὲ μετεξέτεροι διαδιδρήσκουσί κοτε, ἢν πῦρ ἐγγένηται τῷ Κώλῳ. αἰτίη δὲ τὸ βάθος τὸ σαρκοειδὲς τοῦ ἐντέρου. Πόνος δὲ ἰσχνὸς μὲν ἠδὲ ὀξὺς ἐπὶ τοῖσι λεπτοῖσι ἐντέροισι. πλάδος δὲ καὶ βάρος ἴσχον ἐπὶ τῷ Κώλῳ· διαΐσσει δὲ ὁ πόνος ἄλλοτε μὲν ἐπὶ τῇσι πλευρῇσι, ὥστε φαντασίην ἐγγίγνεσθαι Πλευρίτιδος, καὶ γὰρ καὶ πυρεταίνουσι οἵδε. ἄλλοτε δὲ ὑπὸ τῇσι νωθῆσι ἔνθα καὶ ἔνθα, ὡς δοκέειν τὴν ὀδύνην ἥπατος ἢ σπληνὸς ἔμμεναι. αὖθίς κοτε ἐν τοῖσι κενεῶσι, πολλὸν γὰρ τὸ Κῶλον καὶ παντὶ ἕλικας ποιεύμενον. μετεξετέροισι δὲ καὶ ἐς τὸ Ἱερὸν ὀστέον ἐρείδει, καὶ ἐς μηροὺς, καὶ διδύμων κρεμαστῆρας. Ἐπὶ δὲ τοῖσι Κωλικοῖσι, ἔμετοι πλεῦνες κενοί· τὰ δὲ ἐμεύμενα λεπτὰ, χολώδεα, ἐλαιοειδέα. Ἐστι δὲ ὁ ἐντεῦθεν κίνδυνος τοσόνδε ἀσινέστερος, ὁκόσον καὶ τὸ Κῶλον τῶν λεπτῶν ἐντέρων σαρκοειδέστερον, καὶ παχύτερον, καὶ ἀνεξικακώτερον.

ΠΕΡΙ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟ ΗΠΑΡ ΟΞΕΩΝ ΠΑΘΩΝ.

Κεφ. ζ'.

ΤΩΝ ἀπὸ καρδίης, οἱ ἀπὸ Ηπατος, οὐκ ὠκύτερον μὲν, ἐπιπονώτερον δὲ θνήσκουσι. ἔστι γὰρ αἵματος πάγος τὸ πλεῖστον Ηπαρ. Ην δὲ ἐν τῇσι Πύλῃσι αὐτέου ξυμπέσῃ τις θανάτου αἰτίη, οὐ μεῖον ὀξέως, ἢ οἱ ἀπὸ καρδίης θνήσκουσι. Ὑμέσι γὰρ, καὶ τόνοισι ἐπικαίροισι καὶ λεπτοῖσι, καὶ φλεψὶ μεγάλῃσι ἐξύφανται τάδε τὰ μέρεα. ὡς δὲ καὶ τῶν Σοφῶν ἀφηγέονταί τινες, καὶ ψυχῆς ἐπιθυμίη τῇδε ἐγκάθηται. Αἱμορραγίη μὲν γὰρ ὑπερίσχει πάντα πολλόν· ῥίζωσις γὰρ φλεβῶν Ηπαρ γίγνεται, ὧν ἐν αὐτέῳ μεγάλη μὲν φλεγμονὴ οὐ κάρτα ξυνεχέως, οὐδὲ ἔν τισιν ἐς τὰ ἐπίκαιρα χωρία· φθάνει γὰρ ἐξελθὼν τοῦ ζῆν ὥνθρωπος. σμικροτέρη δὲ θαμινά. τοὔνεκεν διαδιδρήσκουσι μὲν τὸν ὄλεθρον, μακρότερα δὲ νοσέουσι. ἔργου γὰρ αὐτέου τοῦ κατὰ τὴν ἐξαιμάτωσιν οὐκ ἔστιν ἀνάπαυλα, οὐδὲ ἀμβολή.

Επὶ δὲ τῇ καρδίῃ καὶ τὰ νέρθεν τοῦ διαφράγματος, (ἐντεῦθεν γὰρ τοῦ αἵματος ἀφέσιες) ἢν ἐπὶ μέζονι αἰτίῃ, πληγῇ, ἢ διαφθορῇσι ξυνεχέσι πολλῶν καὶ κακῶν σιτίων, καὶ οἰνοφλυγίῃ, ἢ ψύξι καρτερῇ, καὶ ἐν τῇσι Πύλῃσι γίγνηται φλεγμονὴ, ὤκιστος ὄλεθρος. Πῦρ μὲν γὰρ ὑποβρύχιον, ἀλαμπὲς, δριμύ. σφυγμοὶ νωθροί. πόνου ἰδέη ποικίλη καὶ παντοίη. ἄλλοτε μὲν ἡ ὀδύνη ἐπὶ τὰ δεξιὰ διεληλαμένη, ὡς δοκέειν ὀξὺ βέλος ἐγκέεσθαι· ἄλλοτε δὲ, στρόφῳ ἰκέλη· αὖθις δέ κοτε, πόνος βαρὺς, βαρύτατος· μεσηγὺ δὲ τῆς ὀδύνης, ἀτονίη, καὶ ἀφωνίη. Διάφραγμα καὶ Ὑποζωκὸς ἕλκονται, ἀπὸ τῶνδε γὰρ ἄχθος τὸ ἥπατος ἤρτηται· διὰ τόδε ἐς τὴν κατ' ἴξιν κληῗδα ὀδύνη καρτερή. βὴξ δὲ ἀτελής, προθυμίη δὲ μοῦνον· κἢν ἐς τέλος κοτὲ ἀφίκηται, ξηρή. ἀναπνοὴ κακή, οὐ γὰρ ξυντιμωρέει τῷ πνεύμονι τὸ διάφραγμα ξυνομαρτέον ἐς ξυναγωγὴν καὶ διάστασιν. πνεῦμα σμικρὸν ἕλκουσι, ἐκπνέουσι μέζον. Χροιὴν μελάγχλωροι, μολιβδοειδέες. ἀπόσιτοι, ἢν δέ τι προσενέγκωνται, φυσώδεες τῷ ὑποχονδρίῳ· ἐρεύξιες χολώδεες, ὀξίζουσαι, βρομώδεες· ναυτίη, διάστασις κενεή. γαστὴρ ἀπολελυμένη τὰ πολλὰ, χολώδεα, γλίσχρα, βραχέα. Αεὶ δὲ ἐπαυξέα γίγνεται τὰ πάθεα. γνώμη οὐ κάρτα παράφορος, νωθρὴ, μετέωρος, τετυφωμένη· ὄκνος πουλύς· ψύξις ἀκρέων· τρόμοι· ῥίγεα· λὺγξ κενεὴ, σπασμώδης. ἴκτερος, χολὴ ἄκρητος, χολόβαφοι τὸ πᾶν. Ην δὲ καὶ ὑπὲρ ἑβδόμης φανῇ, καὶ ἄλλους ἔκτεινε συχνούς.

Οκόσοι δὲ, ἢ Αἱμοῤῥαγίη, ἢ κοιλίης ταράχῳ πολλοῖσι χολώδεσι, ἢ οὔροισι ἀκρήτοισι συχνοῖσι, τὸν ὄλεθρον διήλλαξαν, τουτέοισι δὲ μετὰ τρεῖς ἑβδομάδας ἐς Απόστασιν πῦον τὸ Ηπαρ τρέπεται. Ην δὲ ἔτι πολλὸν ὑπερβάλλῃ χρόνον ἄνευ Αποστάσιος, ἐς Υδρωπα ἀφύκτως τελευτᾷ. διψαλέοι, βραχυπόται· ξηροὶ τὸ σκῆνος, ἀλιπέες· ὀξέων ἐπιθυμίη, ἄποιος ἡ γεῦσις.

Τίκτει δὲ τόδε τὸ πάθος φθινόπωρον, σὺν πλήθει ὡραίων, καὶ ποικίλων ἀπεψίη. Ηλικίη δὲ, πασέων μᾶλλον ἀκμή.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΚΟΙΛΗΝ ΦΛΕΒΑ ΟΞΕΙΗΣ ΝΟΥΣΟΥ.

Κεφ. η'.

ΑΠΟ τῶν Πυλέων τοῦ Ηπατος εὐρεῖα φλὲψ διαΐσσει μέση τῶν τοῦδε περάτων. ἀεὶ γὰρ ἐς λεπτὰ καὶ πλεῦνα σχιζομένη, ἐπὶ τέλος ἐς ἀφανέα τῇσι ὄψισι πάντῃ τοῦ Ηπατος σκίδναται. Τοῖσι δὲ τουτέων πέρασι ἄλλων φλεβῶν περατώσιες κατὰ τὸ στόμα ξυγκέονται, αἵπερ, ἐκ λεπτῶν καὶ πλεύνων, μέζονες καὶ ἐλάσσονες γίγνονται, ἐπιτελέως δὲ ἐν μέσῳ τῷ Ηπατι ἐς μίαν φλέβα μεγάλην συναγείρονται. Ενθεῦθεν δὲ, δοιαὶ ἐξ ἀποσχίσιος γιγνόμεναι, πέρην τοῦ Ηπατος ἀφικνέονται. Η μὲν γὰρ ἄνω, τὸν πρῶτον λοβὸν διαπερήσασα, ἐς τὰ κυρτὰ αὐτέου ἐξεφαάνθη· ἔπειτα, περήνασα τὸ διάφραγμα, ἐμφύνει τῇ καρδίῃ· Κοίλη Φλὲψ ἥδε καλέεται. Η δὲ ἑτέρη, τὸν κάτω λοβὸν τὸν πέμπτον διαπερήνασα μέχρι τῶν κυρτῶν, ἐπὶ τὴν ῥάχιν ἔξεισι, καὶ τῇδε παρατέταται μέχρι τῶν ἰσχίων. ἀτὰρ καὶ ἥδε Κοίλη· οὔνομα γὰρ τὸ αὐτὸ, οὕνεκεν μία καὶ ὡυτή ἐστιν ἡ Φλὲψ, τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τοῦ Ηπατος ἴσχουσα. Εἰ γάρ τις ἐθέλοι, διελάσαι ἂν ἔλασμα, καὶ ἀπὸ τοῦ ἄνωθεν τοῦ ἐπὶ τὴν καρδίην Κοίλης Φλεβὸς ἐς τὸ παρὰ τὴν ῥάχιν, καὶ ἀπὸ τοῦ ῥάχιος διὰ τοῦ Ηπατος ἐπὶ τὴν καρδίην. ἄνοδος γὰρ ἡ αὐτή.

Ηδε οὖν ἡ Φλὲψ, ὡς ἐγὼ δοκέω, ἡ ξύμπασα νοσέει ὀξέσι πάθεσι, καρτεροῖσι. μία γάρ ἐστι πᾶσα. Μετεξετέροισι δὲ ἰητροῖσι μούνη δοκέει παρὰ τὴν ῥάχιν νοσέειν, οὕνεκα τοῦ ἐς τὴν καρδίην τὰ σημεῖα οὐ προφανέα· ἐντὸς γὰρ τοῦ θώρηκος διατέταται, πρὸς οὐδὲν προσισχομένη, ἀλλ' ἐναιωρευμένη τῷ θώρηκι, ἔς τ' ἂν ἀπὸ τοῦ διαφράγματος ἐμφύῃ τῇ καρδίῃ. ἢν οὖν τι μεγάλων κακῶν ἴσχῃ τήνδε τὴν φλέβα, ξυνέκρυψε ἀμπέχων ὁ θώρηξ.

Γίγνε-

Γίγνεται δ᾽ ὧν ἀμφὶ τήνδε τὴν Φλέβα καὶ Κέδματα, ὅτε ῥηγνυμένη Αἱμοῤῥαγίη ὤκιστα κτείνει· ὕπερθεν μὲν διὰ πλεύμονος καὶ ἀρτηρίης ἐκχεομένη, ἢν ἐν τῷ θώρηκι ῥαγῇ. ἢν δὲ παρὰ τὴν ἀρχὴν, ἐς τὴν κάτω κοιλίην τοῖσι ἐντέροισι περιέχεται, ὡς ἐμπλέειν τὰ ἔντερα, ὅτε περίην καθὲν ἐκφλυῆναι τὸ αἷμα, θνήσκουσι οἵδε· ἢν δὲ ἡ κοιλίη πληρουμένη αἵματος.

Γίγνεται δὲ καὶ φλεγμονὴ ἀμφὶ τὴν Φλέβα· ἀτὰρ καὶ ἥδε ὀξέως κτείνει, ἢν μεγάλη ἔῃ. Πῦρ μὲν γὰρ θερμὸν, δακνῶδες, ἐν τῇσι κοιλίῃσι ἀμφοῖν ἐγκαθειργμένον, βραχὺ δὲ μοῦνον ὑπερέχον, ὡς δοκέειν ἁπτομένῳ λεπτὴν ἔμμεναι θέρμην· ὁ δὲ ἄνθρωπος καίεσθαι δοκέει. σφυγμοὶ σμικροὶ, πυκνότατοι, ὁκοῖόν τι πεπιεσμένοι, καὶ δεδιωγμένοι· ψύξις ἀκρέων· δίψος καρτερόν· στόματος ξηρότης· προσώπου ἐρύθημα, ξὺν ἀχροίῃ· ὑπέρυθροι δὲ τὸ ξύμπαν σῶμα. ὑποχόνδρια σκληρὰ, ἀνεσπασμένα· ὀδύνη ἐπὶ δεξιὰ μᾶλλον. καὶ παλμὸς τῆσδε παραμήκης μέχρι τοῦ λαγόνος, μετεξετέροισι δὲ καὶ τῆς ἀρτηρίης τῆς παρὰ τὴν ῥάχιν, ἣν ὁ σφυγμὸς ἐς τὸ ἕτερον ὑποχόνδριον διασημαίνει· ξυμπαθὴς γὰρ καὶ ἥδε γίγνεται παρ᾽ αὐτέῃ ἐπ᾽ ἀριστερὰ κειμένῃ, ὡς τῆς ἐπὶ τῷ παντὶ οὐδὲν ἐπικουφιζούσης, ἀλλ᾽ οὐδὲ τὸ δέρμα μαλθαζούσης· ξηρὸν δὲ τόδε, καὶ ῥυσὸν, καὶ τρηχὺ, ἐπὶ δὲ μᾶλλον ἐν τοῖσι ἐξέχουσι ὀστώδεσι, οἷον ὀλεκράνῳ, γούνασι, ἢ κονδύλοισι. Ὕπνοι ταραχώδεες· κοιλίη τοῖς μὲν οὐδὲν ἐκδιδοῖ, τοῖς δὲ σμικρὸν, θερμὸν, χολῶδες· οὖρα ξανθὰ, δακνώδεα. τὴν γνώμην οὐ παράφοροι μὲν, νωθροὶ δὲ, καὶ μαρασμώδεες. Εὖτε ὁκόσοι τήνδε τὴν κατάστασιν εἶδον, Καῦσον ἐκάλεον· καὶ γὰρ καὶ τῆς φύσιος τοῦ Καύσου τὰ παρεόντα, καὶ ἐν Φθινοπώρῳ γίγνεται, ἐπεὶ τὸ θηριῶδες καὶ ἀκμάζουσι καὶ νέοισι, οἷσι ἰσχνὴ ὑπὸ διαίτης πονηρῆς καὶ ταλαιπωρίης ἡ ἕξις. Τεσσαρεσκαιδεκαταῖοι οἵδε τὰ πολλὰ θνήσκουσι. οἷσι δ᾽ ἂν ἐς μῆκος ἡ νοῦσος ἀφίκηται, ἐν διπλασίοισι ὄλλυνται. Ὁκόσοι δὲ, ἢ σμικρὴν ἀρχῆθεν ἴσχουσι τὴν φλεγμονὴν, ἢ τῆς μεγάλης κατὰ βραχὺ διαλυομένης, διαδιδρήσκουσι μὲν τὸν ὄλεθρον, οὐδέκω δὲ ἀφίενται τοῦ κακοῦ. Οἵδε μακρὸν μὲν τὸν χρόνον τὸν Καῦσον νοσέουσι· ἀποπαύεται δὲ τὰ κινδυνώδεα, αἱ ὀδύναι, καὶ ξυντάσιες τῶν ὑποχονδρίων, καὶ ἡ κακοσφυξίη, καὶ τῆς γνώμης τὸ νωθές. ἔτι δὲ ἔμπης ἔασιν ἀσώδεες, ἀλύοντες, ξὺν ἀπορίῃ· ξύνεστι δὲ ὅ, τε Καῦσος, καὶ τὸ δίψος, καὶ τῆς γλώσσης καὶ τοῦ στόματος ἡ ξηρότης· ἀναπνέουσι πολλὸν, μακρὸν ἕλκοντες καὶ ἀθρόον, ὅλον τὸν ἠέρα ἐς ἔμψυξιν ἐπισπώμενοι. Ἀτὰρ εἴτε πίνουσι ψυχρὸν χανδὸν πολὺ πλεῖστον, καὶ ἐς μὲν βραχὺ ἀνεκουφίσθησαν· εἶτ᾽ αὐτοῖσι ἐξάπτεται τὸ δίψος, αὖθις ἀδδὴν πίνουσι, καὶ ἥδε ἡ διαδοχὴ τοῦ κακοῦ. Καὶ ἰητρὸς δὲ ἀγαθὸς ψυχρὸν ἂν δοίη πολλὸν ἀσινέως, ὅκως ἐν τοῖσι ἄλλοισι Καύσοισι, ἀσφαλέστερον δὲ τοῖσι ἀπὸ τῆς Κοίλης Φλεβὸς νοσέουσι τὸν Καῦσον. Κἢν μὲν ἡ γαστὴρ, ἢ ἡ κύστις τὸ ποτὸν ὑποφέρῃ, οὐδὲ ἐμέτου δεῖ· εἰ δὲ μὴ, ἐπὶ πολλῷ τὸ πολλὸν ψυχρῷ ἐμέσαι χρή. ἐκραγείη γὰρ ἂν ὥνθρωπος, εἰ, τοσόνδε πίνων, μηδὲν διαχωρέοι, ἢ ἱδρῶσι, ἢ οὔροισι, ἢ κοιλίῃ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΝΕΦΡΟΥΣ ΟΞΕΩΝ ΠΑΘΩΝ.

Κεφ. θ'.

ΝΕΦΡΟΙ, τῆς μὲν τοῦ σώματος ἰδέην, οὐ κάρτα ἐπίκαιροι ἐς κίνδυνον, ἢν καί τι πάθωσι ὀξέως· ἀδενώδεες γὰρ τὴν φύσιν. ἐς δὲ ὄλεθρον εὐήθεες· ἐπίκαιρον δὲ αὐτέων τὸ ἔργον, ἥτε διάκρισις τῶν οὔρων ἀπὸ τοῦ αἵματος, καὶ ἡ ἀπόκρισις.

Επέχει δὲ τήνδε, ἢ Λίθος, ἢ ἐγγιγνομένη Φλεγμονὴ, ἢ Αἱμάλωψ, ἤ τι τοιόνδε. οὔτε ξυμπαθὴς μὲν, τῆς διὰ τὴν ἰδέην τοῦ σώματος, κακὸν γίγνεται οὐδέν· ἡ δὲ ἐπίσχεσις τῶν οὔρων πάντα τὰ δεινὰ πρήσσει. Πῦρ μὲν γὰρ δριμὺ, ἀσῶδες. ὀδύνη κατ' ὀσφὺν ἐπὶ ῥάχει βαρεῖα· διάτασις τῶν μερῶν, μᾶλλον δὲ τῶν ἀμφὶ τὰ ὑποχόνδρια· οὔρου ἐπίσχεσις, οὐκ ἐς τὸ πάμπαν, ἀλλὰ στάγδην μὲν οὐρέουσι, ἐπιθυμίη δὲ πολλὸν ἐκχέαι· πλημμύρης γὰρ αἴσθησις. Ην δὲ τὸ οὖρον δριμὺ καὶ δακνῶδες ἐγγένηται, ψύξιες, τρόμοι, σπασμοὶ, διατάσιες καὶ πληρώσιες τῶν ὑποχονδρίων. Ικέλη ἡ ξυμφορὴ ἥδε καὶ ξυναίσθησις γίγνεται τοῖσι ἀπὸ πλήθεος σιτίων καὶ διαφθορῆς ἐμφυσηθεῖσι τὴν κοιλίην. Σφυγμοὶ, τὰ πρῶτα μὲν, ἀραιοὶ, νωθροί· ἢν δὲ ἐπὶ μᾶλλον τὸ κακὸν πιέζῃ, σμικροὶ, πυκνοὶ, ταραχώδεες, ἄτακτοι. Υπνοι λεπτοὶ, ὀδυνώδεες, οὐ διηνεκέες· καὶ ἐξαπίνης ἐκθορνύμενοι ὡς ὑπὸ νύξιος, εἶτα ὑποφέρονται ἐς κῶμα, ὡς ὑπὸ καμάτου. τὴν γνώμην οὐ κάρτα παράφοροι, ληρώδεες· πελιδνοὶ τὰ πρόσωπα. Ην δὲ ἥκῃ αὖθις κοτε τῆς οὐρήσιος ἡ προθυμίη, ἐπὶ σπασμοῖσι καὶ μεγάλῃσι ὀδύνῃσι βραχὺ ἂν καὶ στάγδην ἐξέκρινε· οὔτε σμικρὸν ἐπαυνῆκε τῶν πόνων, εἶτα ἐς τὰ αὐτὰ παλινδρομέες. Οξύτατα δὲ θνήσκουσι τῶνδε, οἷσι οὐδὲν ἐκκρίνει, ὁκόσοι δὴ θνήσκουσι. οἱ πλεῦνες γὰρ περιγίγνονται, ἢ τοῦ Λίθου ἐς τὴν κύστιν διὰ τῶν οὔρων ἐκπεσόντος, ἢ τῆς Φλεγμονῆς ἐς πύον τρεπομένης, ἢ κατὰ βραχὺ διαπνεομένης. ἢν γὰρ καὶ ἐπὶ σμικρὸν ἐνδεῶς διεξίῃ ῥηϊδίως τὸ οὖρον, διαδιδρήσκουσι τὸν ὄλεθρον· χρόνῳ δὲ μακρῷ φθίνουσι τὴν ἕξιν. Ορθῶς τάδε οἱ νοσέοντες πάσχουσι, καὶ καταγίγνονται ἐς σύντηξιν ὑποφερόμενοι. Ωραι δὲ, καὶ χῶραι, καὶ ἡλικίαι φέρουσι, αἵπερ καὶ τὰ κατὰ τὰς Κοίλας Φλέβας.

Εξερράγη κοτὲ αἷμα ἀπὸ τῶν Νεφρῶν πολλὸν ἀθρόον, καὶ πολλῇσι ἡμέρῃσι ξυνεχὲς ἔρρεεν. ἀλλ' οὔτινες Αἱμορραγίῃ θνήσκουσι, ἀλλ' ἡ Φλεγμονῇ τῇ ξὺν

Αἰ-

Αἱμοῤῥαγίῃ γιγνομένῃ, ἢν ἐπισχεθῇ τὸ αἷμα· τὰ πολλὰ δὲ ἐξ ἐπισχέσιος ἐπὶ μεγάλῃ φλεγμονῇ θνήσκουσι.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΚΥΣΤΙΝ ΟΞΕΩΝ ΠΑΘΩΝ.

Κεφ. ι΄.

ΚΥΣΤΙΣ χαλεπὴ μὲν ἐν νούσοισι ὀξέῃσι πονῆσαι, κἢν ἄλλοισι ξυμπεπόνθῃ· χαλεπωτέρη δὲ, καὶ θανατωδεστέρη, ἢν ἀφ᾽ ἑωυτῆς ἄρξηται. καὶ γὰρ καὶ δυνατωτάτη πάντα ξυμπαθέα ποιῆσαι, καὶ νεῦρα, καὶ γνώμην. Νεῦρον γὰρ ἡ Κύστις ψυχρὸν, καὶ λευκόν· ἀτὰρ καὶ πορρωτάτω μὲν τοῦ οἰκείου θάλπεος, ἐγγυτάτω δὲ τῆς ἔξω ψύξιος. ἐν γὰρ τῇ νειαίρῃ γαστρὶ κατωτάτω ἵζει, προσωτάτω τοῦ θώρηκος. ἀλλὰ καὶ ἔργον αὐτέης ἐπίκαιρον, ἡ τῶν οὔρων ἔξοδος.

Κἢν οὖν μοῦνον ἥδε ἐπισχεθῇ, Λίθοισι, ἢ Θρόμβοισι, ἢ τοῖς ἄλλῃ ἰδίῃ, ἢ ἀλλοτρίῃ ξυμφορῇ, θανατῶδες. Ἐπὶ γυναικῶν μὲν γὰρ αὐτέων καὶ ὑστερῶν φλεγμονὰς ἀναπιέζει· ἐπ᾽ ἀνδρῶν δὲ, τὸ ἔσχατον, τὸ εὐθὺ, τὸ παράμηκες ἔντερον. Ἐν πολλοῖσι δὲ, ἐκ καρτερίης ἀεκουσίου ὑπ᾽ αἰδοῦς, ἐν ξυλλόγοισι ἢ ξυνδείπνοισι, πληρευμένης διατέταται, ἀδρανίῃ τε προστολῆς οὐκέτι μεθίησι. Ἐπὴν οὖν ἐπίσχῃ τὰ οὖρα, πληρώσιες, καὶ τῶν ὕπερθεν μερέων, νεφρῶν, οὐρητήρων, διατάσιες· λαγόνων ὀδύνη βαρείη· σπασμὸς, τρόμος, ῥίγεα· γνώμην παράφοροι. Ἢν δὲ πρὸς τοῖσι καὶ Ἕλκος πεπόνθῃ, ἢ Φλεγμονὴν, πολλὰ μὲν τὰ κακά. ὄλεθρος δὲ πολλόν τι Ἑλκέων ὤκιστος. Ἀλλ᾽ ἀμφὶ μὲν Ἕλκεος, καὶ Ἀποστάσιος, καὶ Πυώδεος, καὶ τῶν ὁκόσα μὴ ὀξύτατα ἦ, ἐν τοῖσι Χρονίοισι λελέξεται. Ὁκόσα δὲ κατόξεα, καὶ ἐν δέκα ἡμέρῃσιν, ἢ ὀλίγῳ θᾶσσον ἢ βράδιον κτείνει, ὁκοῖον Φλεγμονὴ, ἢ Θρόμβοι, ἢ Λίθος ἐς τὸν τράχηλον ἐμπεσὼν, περὶ τῶνδε νῦν ἐρέω. Ἢν οὖν τι τουτέων ξυμβῇ, οὔρων ἐπισχέσιες, ὄγκος ἐν τῷ ὑπογαστρίῳ, ὀδύνη ὀξείη πάντη τῆς κοιλίης, περίτασις τῆς κύστιος. ὠχρὸς ἱδρὼς τῇ δεκάτῃ· ἔμετοι φλεγματώδεες, ἔπειτα χολώδεες· ψύξις ὅλου, ποδῶν δὲ μᾶλλον. Ἢν δὲ ἐπὶ μέζον τὸ κακὸν ἕρπῃ, πυρετοὶ λυγγώδεες· σφυγμοὶ ἀτάξιοι, πυκνοὶ, καὶ σμικροί· ἐρύθημα τοῦ προσώπου· διψώδεες· ἀπορίη· γνώμην παράφοροι· σπασμοί. Ἐπὶ δὲ φαρμάκοισι δηλητηρίοισι, καὶ Κανθαρίσι, ἢ Βουπρήστει, ἐμπίπραται ἡ Κύστις, καὶ ἡ ξύμπασα κοιλίη βιαιοτέρη, καὶ πάντα κακίων, καὶ οὐκ ἐς μακρὸν ἡ τοῦ θανάτου ἀμβολή.

Αἱμοῤῥαγέει κοτὲ ἡ Κύστις. ξανθόν τε καὶ λεπτὸν τῇδε τὸ αἷμα. ἀλλ' οὐδέν τι διὰ τήνδε θνήσκουσι, κἢν μὴ ῥηϊδίη ἡ ἐπίσχεσις. Αλλ' ἐπὶ τοῖσι Θρόμβοισι, καὶ τῇ Φλεγμονῇ ὁ κίνδυνος. ψύξις γὰρ, καὶ νέκρωσις, καὶ γαγγραινώσιες, καὶ τὰ ἐπὶ τῇδε κακὰ ῥηϊδίως κτείνει.

Φέρει δὲ τὰς νόσους, χεῖμα, καὶ μετόπωρον. Ηλικίη δὲ, ἀκμή· ἔτι δὲ μᾶλλον, γῆρας. Αἱ δὲ ἄλλαι ὧραι, καὶ αἱ ἡλικίαι, οὔτε ξυνεχέως, καὶ ἥκιστα κτείνουσι. ἀσινέστατα δὲ πάντων, τὰ παιδία.

ΠΕΡΙ
ΥΣΤΕΡΙΚΗΣ ΠΝΙΓΟΣ.

Κεφ. ια'.

ΕΝ τῇσι λαγόσι τῶν γυναικῶν μέσῃσι ἐγκέεται ἡ Μήτρη, σπλάγχνον γυναικήϊον, ἄγχιστα ζωῶδες. κινέεται γὰρ ἐξ ἑωυτέης ἔνθα καὶ ἔνθα ἐπὶ τὰς λαγόνας· ἀτὰρ καὶ ἐς τὰ ἄνω, κατ' ἴξιν μὲν, ὑπὸ τὸν χόνδρον τοῦ θώρηκος· ἐς τὰ πλάγια δὲ, ἐπὶ δεξιὰ, ἢ ἐς ἀριστερὰ, ἢ ἐς ἧπαρ, ἢ σπλάγχνα. γίγνεται δὲ καὶ προπετεστέρη ἐς τὰ κάτω· καὶ, ξυλλήβδην εἴπωμεν, πάντη ἐστὶ πλανώδης. Καὶ εὐώδεσι ὀσμήσεσι τέρπεται, καὶ ἐπ' αὐτὰ ἴεται· ἄχθεται δὲ τοῖσι κακόδμοισι, καὶ αὐτὰ φεύγει. καὶ τὸ ξύμπαν, ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ἐστὶ ἡ Υστέρη, ὁκοῖόν τι ζῶον ἐν ζώῳ.

Ηδε οὖν, ἢν ἐξαπίνης ἀνώϊσος γένηται, καὶ ἐπὶ πολὺ ἄνω μένῃ, καὶ ἐκβιάσηται τὰ σπλάγχνα, ἀπεπνίχθη κοτὲ ἡ ἄνθρωπος τρόπον τὸν Επιληπτικὸν, ἄνευθεν Σπασμῶν. ἐπιέζετο γὰρ ὠκέως στενοχωρίῃ ἧπαρ, διάφραγμα, πνεύμων, καρδίη. τοὔνεκεν ἀπνοίη ξυνεῖναι δοκέει, καὶ ἀτονίη. ἀτὰρ καὶ αἱ Καρωτίδες ξυμπαθίῃ τῆς καρδίης πιέζονται· διὰ τόδε καρηβαρίαι τε καὶ ἀναισθησία ξύνεστι καινῷ κάρῳ.

Γίγνεται δὲ καὶ ἄλλο πάθος αὐτέῃσι ἴκελον τῇδε ξυμμορφῇ, ξὺν πνιγὶ καὶ ἀφωνίῃ, ἀλλ' οὐκ ἀπὸ Υστέρης. καὶ γὰρ τόδε καὶ ἀνδράσι γίγνεται Κατοχώδεα τρόπον. Αλλὰ τῇσι μὲν ἀπὸ Υστέρης κακώδεες ἐπαρήγουσι ὀδμαὶ, καὶ εὐωδέων πρὸς τὰ γυναικήϊα ὑποθέσιες· τῇσι δὲ ἑτέρῃσι τάδε οὐδὲν ἐπαρήγει. καὶ τὰ μέλεα κινέονται ἀπὸ Υστέρης· ἀπὸ δὲ τοῦ ἑτέρου πάθεος, ἥκιστα. Ετι δὲ τρόμοι αὐτόματοι, καὶ οὐκ αὐτόματοι, ἀλλ' ἐξ ὑποθέσιος ἀμβλωθριαίου. ψύξιες καρτεραὶ τῆς Υστέρης, Αἱμοῤῥαγίης ἀθρόης ἐπίσχεσις, καὶ ὁκόσα τοιάδε.

Ην οὖν ἄρξηται πάσχειν, κινευμένης ἄνω τῆς Υστέρης, ὄκνος ἔργων πρήξιος, ἔκλυσις, ἀτονίη, γουνάτων ἀκρασίη, σκοτόδινος· καὶ τὰ γυῖα λύονται· κε-

φαλῆς

φαλῆς πόνος, καρηβαρίη· τὰς φλέβας τὰς ἑκατέρωθεν τῆς ῥινὸς ἀλγέει ἡ γυνή.

Ἢν δὲ καταπέσωσι, καρδιώσσουσι· ἐν τοῖσι ὑποχονδρίοισι λαγόνες κεναὶ, ἔνθα ἡ ἕδρη τῆς Ὑστέρης· σφυγμοὶ διαλείποντες, ἄτακτοι, ἐκλείποντες· πνὶξ καρτερὴ, ἀφωνίη, ἀναισθησίη· ἡ ἀναπνοὴ ἄσημος, ἀσαφής. Ὤκιστος καὶ ἄπιστος ὁ θάνατος, οὐδὲν γὰρ ἴσχουσι νεκρῶδες· ἐς χροιὴν ζωώδεες, ἐρυθρότεραι μᾶλλον, μέχρι πολλοῦ τοῦ θανάτου. ὀφθαλμοὶ μικρόν τι ἐξίσχοντες, λαμπροὶ, οὐ κάρτα μὲν ἀτενέες, ἀτὰρ οὐδὲ κάρτα κεκαμμένοι.

Ἢν δὲ μετακινέηταί κοτε ἐς ἕδρην ἡ Ὑστέρη πρὶν ἐς τέλος ἰέναι τὸ πάθος, διαδιδρήσκουσι τὴν πνίγα· εὖτε κοιλίη ὑποβορβορύζει, ὑγρότης τῶν γυναικηΐων τόπων, ἀναπνοὴ δασυτέρη καὶ σαφεστέρη. Ὠκίστη ἐκ τοῦ πάθεος ἡ ἔγερσις, ὅκως καὶ ὁ θάνατος ὤκιστος. καὶ γὰρ ῥηϊδίως τοῖσι ἄνω προχωρέει, ἀτὰρ ἠδὲ ῥηϊδίως ἀφίσταται. Ἀκρόπλοος τε γὰρ ἡ Ὑστέρη, ὑγροὶ δὲ καὶ οἱ ὑμένες οἱ ἀνοχῆες αὐτῆς, ὑγρὸν δὲ καὶ τὸ χωρίον ἔνθα κέεται ἡ Ὑστέρη. πρὸς δὲ, φυγῇ τε καὶ ὁρμῇ χρέεται ἠδέων τε καὶ ἀηδέων. ῥηϊδίως οὖν νέει, ὅκως πρέμνος, ἔνθα καὶ ἔνθα, ἄνω τε καὶ κάτω πλώει. Διὰ τόδε νεήνισι τὸ πάθος γίγνεται, γεραιτέρῃσι δὲ ἥκιστα. ἧσι γὰρ ἡλικίη τε, καὶ βιοτὴ, καὶ γνώμη πλανωδεστέρη, τῇσι καὶ Ὑστέρη ἐστὶ ῥεμβώδης· πηλικωτέρῃσι δὲ εὐσταθέα, καὶ ἡλικίη, καὶ βίος, καὶ γνώμη, καὶ Ὑστέρη. Ἥδε μὲν οὖν ἡ ἀπὸ Ὑστέρης πνὶξ μούνῃσι γυναιξὶ παρομαρτέει.

Γίγνεται δὲ καὶ ξυνὰ πρὸς ἄνδρας πάθεα τῇ Ὑστέρῃ, Φλεγμονὴ, Αἱμορραγίη. ξυνὰ δὲ καὶ τὰ παρεόντα σημεῖα, πυρετοὶ, ἀσφυξίη, ψύξις, ἀφωνίη. ἐπὶ δὲ τῇ Αἱμορραγίῃ, καὶ ὀξύτεροι οἱ θάνατοι, ὁκοῖόν τι ἐν ζώῳ σφαγῇ.

ΠΕΡΙ
ΣΑΤΥΡΙΑΣΕΩΣ.

Κεφ. ιβ'.

Οἱ Σάτυροι, τοῦ Διονύσου ἱεροὶ, ἐν τῇσι γραφῇσι καὶ τοῖσι ἀγάλμασι, ὄρθια ἴσχουσι τὰ αἰδοῖα, ξύμβολον τοῦ θείου πρήγματος. Ἔστι δὲ καὶ πάθος ἰδέην ἀνίσχοντος ὄρθια τοῦ πάσχοντος τὰ αἰδοῖα. ἐπίκλησις Σατυρίησις, ἐς ὁμοιότητα τοῦ θείου σχήματος.

Ὁρμὴ δὲ ἐστὶ ἄχετος ἐς ὁμιλίην· ἀτὰρ οὐδὲ ἐν τῇσι προσόδοισι οὐδὲν ὠφελέονται, οὐδὲ ἐπὶ πολλῇσι καὶ συνεχέεσι ὁμιλίῃσι πρηΰνονται τὸ ὄρθιον. Σπασμοὶ δὲ ἁπάντων τῶν νεύρων, καὶ ἔντασις τενόντων, καὶ βουβώνων, καὶ πληχάδος· Φλεγμονὴ τῶν αἰδοίων, καὶ πόνος· ἐρύθημα προσώπου, καὶ ἰκμὰς νοτίδι ἰκέλη.

Περιστελλόμενοι, ἥσυχοι, ἐπίλυποι, κατηφέες, ὥσπερ ἀχθόμενοι τῇ ξυμφορῇ. Ην δὲ ὑπερίσχῃ καὶ τὴν αἰδῶ τοῦ ἀνθρώπου τὸ πάθος, ἀκρατέες μὲν γλώσσης ἐς τὸ ἄκοσμον, ἀκρατέες δὲ καὶ ἐς τὸ ἀμφαδὸν καὶ τῆς τοῦ ἔργου πρήξιος· παραφορέει τὴν γνώμην ἐς τὸ ἄσχημον, κατέχειν γὰρ οὐ δύνανται. Διψώδεες· φλέγμα πολλὸν ἐμέουσι· ἐπειδὴ τοῖσι χείλεσι ἀφρὸς ἐφιζάνει, ὅκωσπερ τοῖσι ὀργῶσι τῶν τράγων, ἀτὰρ ἠδὲ ὀσμὴ ὁμοίη. Οὖρον δὲ ἐπιχέσιος πολλῆς, ἀλλ' ἐς λευκὸν, παχὺ, γονοειδές. κοιλίη ἀπολελυμένη· γαργαλισμοὶ αὐτόματοι πλευρέων καὶ μασχαλῶν· σπασμώδεες· ἀπόσιτοι, εἰ δὲ προσφέροιντο, ἁρπάγδην ταραχώδεες.

Ην δὲ ἐς ὄλεθρον ἥκῃ τὸ κακὸν, φυσώδεες, κοιλίην ἐπηρμένοι· τενόντων καὶ μυῶν τῶν πάντων ξυντάσις· δυσκινησίη· ξυνολκαὶ μελέων· σφυγμοὶ σμικροὶ, ἀσθενέες, ἄτακτοι.

Ελυσέ κοτε τάδε πάντα κοιλίη ἐκταραχθεῖσα πολλοῖσι φλεγματώδεσι, χολώδεσι· ἔμετος ὁμοίως. Οὐκ ἄνωθεν κινδύνου ἴησις, ὕπνος βαθὺς καὶ μήκιστος. ψύξις γὰρ, καὶ πάρεσις, καὶ νάρκη νεύρων, ὕπνος πουλύς. νάρκη δὲ, καὶ ψύξις Σατυρίησιν ἴηται.

Γίγνεται δὲ τὸ πάθος, ἦρος μάλιστα, καὶ θέρεος. ἡλικίῃσι δὲ, μειρακίοισι, καὶ νέοισι, μάλιστα δὲ, ὁκόσοισι ἡ φύσις ἐς ξυνουσίην ἑτοίμη. Οξύτατον, ἠδὲ ἀτερπὲς, ἠδὲ ἄκοσμον κακόν. τὰ πολλὰ γὰρ ἐν ἑβδόμῃ θνήσκουσι. Λόγος δὲ, ὅτι καὶ γυναῖκες πάσχουσι τοῦτο τὸ πάθος, καὶ ἥτε ἐς τὰ ἀφροδίσια ὁρμὴ ὁμοίη, καὶ τὰ λοιπὰ ξύμπαντα τὰ αὐτά. Εγὼ δὲ μαχλοσύνην μὲν γυναιξὶ ὑγρῇσι πείθομαι γίγνεσθαι, ἐς ἔκχυσιν τοῦ πλήθεος τούτων· Σατυρίησιν δὲ ἥκιστα. οὔτε γὰρ ἡ φύσις αὐτέων ἑτοίμη, ψυχρὴ γάρ· ἀλλ' οὐδὲ μόρια ἐς ὀρθίησιν, ὅκωσπερ Σάτυρος, ἴσχει ἡ γυνή, ὥσπερ τὸ πάθος ἐπώνυμον. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ πνίγα τὴν ἀπὸ Υστέρης νοσέουσι ἄνδρες, οὕνεκεν οὐκ ἴσχει Υστέρην ἀνήρ.

ΑΡΕΤΑΙΟΥ

ΚΑΠΠΑΔΟΚΟΥ,

ΠΕΡΙ

ΑΙΤΙΩΝ ΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΝ ΧΡΟΝΙΩΝ ΠΑΘΩΝ,

Βιβλιον Πρωτον.

Περὶ Χρονίων Παθῶν. Κεφ. α΄.

Περὶ Κεφαλαίης. β΄.

Περὶ Σκοτωματικῶν. γ΄.

Περὶ Επιληψίης. δ΄.

Περὶ Μελαγχολίης. ε΄.

Περὶ Μανίης. ϛ΄.

Περὶ Παραλύσιος. ζ΄.

Περὶ Φθίσιος. η΄.

Περὶ Εμπυικῶν. θ΄.

Περὶ τῶν κατὰ τὸν Πνεύμονα Αποστάσεων. ι΄.

Περὶ Ασθματος. ια΄.

Περὶ Πνευμωδῶν. ιβ΄.

Περὶ Ηπατος. ιγ΄.

Περὶ Σπληνός. ιδ΄.

Περὶ Ικτέρου. ιε΄.

Περὶ Καχεξίης. ιϛ΄.

ΠΕΡΙ
ΧΡΟΝΙΩΝ ΠΑΘΩΝ.

Κεφ. α΄.

ΧΡΟΝΙΩΝ Νούσων πόνος μὲν πουλὺς, χρόνος δὲ μακρὸς συντήξιος, καὶ ἀβέβαιος ἡ ἄλθεξις. Η γὰρ οὐδ᾽ ἐξηλάθησαν ἐς τὸ πάμπαν, ἢ ἐπὶ σμικρῇ ἁμαρτωλῇ παλινδρομέουσι αἱ νοῦσοι. Οὔτε γὰρ ἀτρεμέειν ἐπὶ νοσέοντες τολμέουσι ἐς τέλος, ἀτὰρ ἢδὲ ἁμαρτάνουσι ἐν τῇσι μακρῇσι διαίτῃσι, κἢν ἀτρεμέωσι. Ην δὲ καὶ πόνος ἔῃ ἐπιπόνου ἴησιος, δίψης, λιμοῦ, φαρμάκων πικρῶν, καὶ ὀδυνέων ἢ τομῆς, ἢ καύσιος, ὧνπερ ἐστὶ ἐν τῇσι δολιχῇσι νούσοισι χρέος, ὡς ὑποδιδρήσκουσι οἱ κάμνοντες, θανάτου δῆθεν αὐτέου ὀρεγόμενοι. Ενθα δὴ ἀρετὴ διαείδεται ἀνδρὸς ἰητροῦ, καὶ μακροθυμίης, καὶ ποικιλίης, καὶ χάριτος ἀβλαβέος τῶν ἡδέων, καὶ παραιφάσιος. Ατὰρ καὶ τὸν νοσέοντα χρὴ ἄλκιμον ἔμμεναι, καὶ ξυνίστασθαι τῷ ἰητρῷ κατὰ τοῦ νοσήματος. Οὐ γὰρ τοῦ σώματος μοῦνον ἀπρὶξ λαβόμενον ταχὺ ἀνασμύχει τε καὶ διάπτει, ἀλλ᾽ ἐς πολλὰ καὶ τὴν αἰσθησίην ἐκτρέπει, ἀλλὰ καὶ τὴν ψυχὴν ἐκμαίνει ἀκρασίῃ τοῦ σώματος. Τοιήνδε τὴν Μανίην, καὶ τὴν Μελαγχολίην ἴσμεν, περὶ ὧν αὖθις ἐρέω. τὰ νῦν δὲ ἀμφὶ Κεφαλαίης φράσω.

ΠΕΡΙ
ΚΕΦΑΛΑΙΗΣ.

Κεφ. β΄.

ΗΝ ἀλγέῃ κεφαλὴ χρονίως ἐπὶ προσκαίρῳ αἰτίῃ, κἢν ἐπὶ πλεῦνας, Κεφαλαλγίη καλέεται. Ην δὲ διεθίζῃ χρόνῳ μακρῷ τὸ ἄλγημα, καὶ περιόδοισι μακρῇσι καὶ πολλῇσι, καὶ προσεπιγίγνηται μέζω τε καὶ πλεῦνον δυσαλθῆ, Κεφαλαίην κικλήσκομεν.

Ιδέαι δὲ μυρίαι. Τισὶ μὲν γὰρ αἴδιος ὁ πόνος, καὶ σμικρὸς, ἀλλ᾽ οὐ διαλείπων. Τισὶ δὲ ἐς περίοδον περιπλεῖ, ὅκως τοῖσι πυρεταίνουσι ἀμφημερινὸν παρ᾽ ἡμέρην. Αλλοισι δὲ ἀπὸ δύσιος ἐς μεσημβρίην, καὶ τῇδε τέλεον ἀποπαύεται· ἢ ἀπὸ μεσημβρίης ἐς ἑσπέρην· ἢ ἐπίπροσθεν ἐς νύκτα. ἤδε ἡ περίοδος οὐ κάρτα δηθύνει. Καὶ τοῖσι μὲν ἡ κεφαλὴ ἀλγέει πᾶσα. καὶ ἤδε, ἄλλοτε μὲν ἐπὶ δεξιὰ, ἄλλοτε δὲ ἐπ᾽ ἀριστερά· ἢ μέτωπον, ἢ βρέγμα· καὶ ταῦτα ἐν τῇ αὐτῇ ἡμέρῃ ῥεμβώδεα τρόπον.

Τοῖσι

Τοῖσι δὲ, τὰ δεξιὰ μοῦνον, ἢ τὰ λαιὰ μοῦνον, ἐς ὅσον ὅρων κρόταφος, ἢ οὖς, ἢ καὶ ὀφρὺς μία, ἢ ὀφθαλμὸς εἷς μέσφι μέσου, ἢ ῥὶς ἐς ἴσα τέμνει μοῦνον, ἐπέκεινα δὲ τὸ ἄλγημα οὐ περῇ, ἐν ἡμίσει μίμνει τῷ τῆς κεφαλῆς χωρίῳ. Ἑτεροκρανίη τόδε μοῦνον καλέεται· οὐκ εὔηθες κακὸν, κἢν διαλείπῃ, κἢν σμικρὸν ἔμμεναι δοκέῃ. Ἢν γὰρ ἐμπέσῃ κοτὲ ὀξέως, αἰσχρὰ καὶ δεινὰ πρήσσει. σπασμὸς καὶ διαστροφὴ τοῦ προσώπου γίγνεται· ὀφθαλμοὶ, ἢ ἀτενέες κέρασι ἴκελοι πεπήγασι, ἢ τῇδε κἀκεῖσε σπασμώδεες ἔνδον εἱλῶνται σκοτοδίνως· ὀφθαλμῶν ὑποβρύχιος πόνος ἄχρι μηνίγγων· ἱδρὼς ἄσχετος· τενόντων ἐξαπίνης ἄλογος, ὥσπερεί τινος πατάξαντος ξύλῳ· ναυτίη, ἔμετος χολωδέων· κατάπτωσις τοῦ ἀνθρώπου. ἣν δὲ ἐπιτείνῃ κοτὲ τὸ πάθος, ὤνθρωπος ἐτελεύτησε. Ἢν δὲ σμικροτέρη ᾖ, καὶ ἐς ὄλεθρον ἀσινὲς, χρονίζει. ὄκνος πολλὺς, καρηβαρίη, ἀπορίη, ζωὴ δύσφορος. καὶ γὰρ πως φεύγουσι τὴν αὐγὴν, σκότος δὲ πρηΰνει τουτέοισι τὴν νοῦσον· οὐδὲ ἐσιδεῖν τι, ἢ ἀκοῦσαι τερπνὸν, εὔφοροι· κάκοδμοι τὴν ὄσφρησιν, καὶ οὔτε τι εὐῶδες αὐτέοις τέρπει, ἐκτρέπονται δὲ καὶ τὰ κακώδεα· ἄχθονται τῷ βίῳ, θανατῶσι ὤνθρωποι.

Αἰτίη δὲ τουτέων, ξὺν ξηρότητι ψύξις. Ἢν δὲ ἰθύνῃ καὶ ἐς μέζον ἕρπῃ, ἐπὶ τοῖσι πόνοισι τὸ πάθος Σκότωμα γίγνεται.

ΠΕΡΙ
ΣΚΟΤΩΜΑΤΙΚΩΝ.

Κεφ. γ΄.

ΗΝ ζόφος τὰς ὄψιας ἔχῃ, καὶ δῖνος ἀμφὶ τὴν κεφαλὴν ἑλίσσηται, καὶ ὦτα βομβέῃ ὅκως ῥεόντων καναχηδὸν ποταμῶν, ἢ οἷον ἄνεμος ἱστίοισι ἐγκυβερνέῃ, ἢ αὐλῶν, ἢ καὶ συρίγγων ἐνοπὴ, ἢ τρισμὸς ἁμάξης ἰαχὴ, ὀνομάζομεν Σκότωμα τὸ πάθος. Κακὸν μὲν, κἢν σύμπτωμα κεφαλῆς· κακὸν δὲ, κἢν ἐκ διαδέξιος Κεφαλαίης, ἢ ἐξ ἑωυτέης χρονίου νούσου φύῃ. Ἢν γὰρ τάδε μὲν μὴ ἀπογίγνηται, μίμνῃ δὲ ἡ σκοτοδίνη, ἢ χρόνῳ μακρῷ τελεωθῇ τοῖσι ἰδίοισι συμπτώμασι, οὔπως ἀκεομένου, πάθος τὸ Σκότωμα γίγνεται. ἐπ᾽ αἰτίῃ ὑγρῇ τε καὶ ψυχρῇ. Ἀλλὰ καὶ ἀρχὴ παθέων ἄλλων, ἣν ἐς ἀνήκεστον τραπῇ, Μανίης, Μελαγχολίης, Ἐπιληψίης, προσεπιγιγνομένων ἑκάστῃ τῶν ἰδίων ξυμπτωμάτων. Σκοτώματος δὲ ἡ ἰδέη, βάρος τῆς κεφαλῆς, ὀφθαλμῶν μαρμαρυγαὶ ἐπὶ πολλῷ τῷ σκοτώδεϊ, ἀγνωσίη ἑωυτέων τε καὶ τῶν πέλας. Κἢν ἐπ᾽ αὔξησιν ἡ νοῦσος γίγνηται, τότε γυῖα λύονται, καὶ ἕρπονται χαμαί· ναυτίη, καὶ ἔμετος φλέγματος, ἢ χολωδέων, ξανθῶν, ἢ μελάνων. Εὖτε, ἐπὶ μὲν ξανθῇ χολῇ,

Μανίαι γίγνονται· ἐπὶ δὲ τοῖσι μέλασι, Μελαγχολίη· ἐπὶ δὲ τῷ φλέγματι, ἡ Ἐπιληψίη. πασῶν γὰρ ἥδε νούσων τροπή.

ΠΕΡΙ

ΕΠΙΛΗΨΙΗΣ.

Κεφ. δ'.

ΠΟΙΚΙΛΟΝ ἥδε ἀλλόκοτον κακὸν, ἡ Ἐπιληψίη· θηριῶδες μὲν ἐν παροξυσμοῖσι, καὶ κάτοξυ, καὶ ὀλέθριον. ἔκτεινε γάρ κοτε παροξυσμὸς εἷς. Ἢν δὲ μελέτησι φέρῃ ὥνθρωπος, ζῇ μὲν αἴσχεα καὶ ὀνείδεα καὶ ἄλγεα φέρων. ῥηϊδίως δὲ οὐκ ἄπεισι ἡ νοῦσος, ἀλλὰ ἐν ἡλικίῃσί τε τισι κρέσσοσι ἐνοικέει, καὶ ὥρῃ τῇ ὡραίῃ, ξυνδιαιτᾶταί τε παισὶ καὶ μειρακίοισι. Ἐξηλάθη δέ κοτε ὑπ' εὐτυχίης δι' ἄλλης ἡλικίης μέζονος, εὖτε τῷ κάλλεϊ συνέξεισι τῆς ὥρης. ἀλλὰ καὶ τότε μετεξετέροις αἰσχροὺς ἀποδείξασα, ἀπόλλυσι τοὺς παῖδας φθόνῳ τοῦ κάλλεος, ἢ χειρὸς ἀκρασίῃ, ἢ προσώπου διαστροφῇ, ἢ πηρώσει τινὸς αἰσθήσιος. Ἢν δὲ φωλεύσῃ τὸ κακὸν ἐς ῥίζην, οὔτε ἰητρῷ οὔτε ἡλικίης μεταβολαῖς ἔξοδον πείθεται, ἀλλὰ ξυμβιοῖ μέσφι θανάτου. Ποτὶ, καὶ ἐπίπονος ἡ νοῦσος, σπασμοῖσι καὶ διαστροφῇσι μελέων τε καὶ ὄψιος. ἔτρεψε δέ κοτε καὶ γνώμην ἐς Μανίην· Ἀτερπὴς μὲν ἡ τοῦ παροξυσμοῦ θέη· αἰσχρὴ δὲ καὶ ἡ ἀπόλειψις αὐτέου, ἐπὶ ἀφόδῳ, καὶ οὔροισι, καὶ αὐτομάτῳ κοιλίῃ.

Ἀλλὰ καὶ ἄδοξος ἡ ξυμφορή. δοκέει γὰρ τοῖσι ἐς τὴν Σελήνην ἀλιτροῖσι ἀφικνέεσθαι ἡ νοῦσος. τοὔνεκεν Ἱερὴν κικλήσκουσι τὴν πάθην. ἀτὰρ καὶ δι' ἄλλας προφάσιας· ἢ μέγεθος τοῦ κακοῦ, Ἱερὸν γὰρ τὸ μέγα· ἢ ἴησιος οὐκ ἀνθρωπίνης, ἀλλὰ θείης· ἢ δαίμονος δόξης ἐς τὸν ἄνθρωπον εἰσόδου· ἢ ξυμπάντων ὁμοῦ, τήνδε ἐκίκλησκον Ἱερήν.

Ὁκόσα μὲν οὖν, ὡς ἐπὶ ὀξείῃ γίγνεται τῇ νούσῳ, πρόσθεν μοι λέλεκται. Ἢν δὲ ἐν χρόνῳ μίμνῃ, οὐδὲ ἐπὶ τοῖσι διαλείμμασι ἀσινέες· νωθροὶ, ἄθυμοι, κατηφέες, ἐξάνθρωποι, ἄμικτοι, οὐδὲ ἡλικίῃσι μειλίχιοι· ἄγρυπνοι, δυσόνειροι πολλοῖσι ἀλλοκότοισι· ἀπόσιτοι, πέψαι κακοί· ἄχροοι, μολιβδώδεες· δυσμαθέες, νωθρείῃ γνώμης τε, καὶ αἰσθήσιος· βαρυήκοοι, ἦχοι, βόμβοι ἀνὰ τὴν κεφαλήν· γλῶσσα ἀσαφὴς, καὶ παράφορος, ἢ ὑπὸ τῆς διαθέσιος τῆς νούσου, ἢ ὑπὸ τρωμάτων ἐν τῇσι καταλήψεσι σπασμώδεες· γλῶσσα μὲν στρέφεται ἐν τῷ στόματι ποικίλως. Ὑποτείνεται δέ κοτε καὶ τὴν διάνοιαν ἡ νοῦσος, ὡς τὰ πάντα μωραίνειν. Ἀτὰρ καὶ τοῖσδε αἰτίη, ξὺν ὑγρότητι ψύξις.

ΠΕΡΙ ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΗΣ.

Κεφ. ε΄.

ΜΕΛΑΙΝΑ χολὴ, ἢν μὲν ὀξέσι ἄνωθεν φανεῖσα, κάρτα ὀλέθριον· κάτω δὲ ἐξιοῦσα, οὐ κάρτα ἀνώλεθρον. Ἐν δὲ τοῖσι χρονίοισι, ἢν μὲν ὑπίῃ κάτω, ἐς Δυσεντερίην καὶ ἥπατος πόνον τελευτᾷ. γυναιξὶ δὲ, κάθαρσις ἀντὶ τῶν ἐπιμηνίων, ἣν τὰ ἄλλα ἀνώλεθροι ἔωσι. Ἢν δὲ ἄνω ῥέπῃ ἐς στόμαχον ἢ ἐς φρένας, Μελαγχολίην τεύχει. Φῦσαν τε γὰρ ἐμποιέει, καὶ ἐρυγὰς κακώδεας, ἰχθυώδεας· συντρέπει δὲ καὶ τὴν γνώμην. Διὰ τόδε, καὶ Μελαγχολικοὺς, καὶ Φυσώδεας, τούσδε ἐκίκλησκον οἱ πρόσθεν. Μετεξετέροισι δὲ οὐδὲ φῦσα, οὔτε μέλαινα χολὴ ἐγγίγνεται, ὀργὴ δὲ ἄκρητος, καὶ λύπη, καὶ κατηφείη δεινή. καὶ τούσδε ὦν Μελαγχολικοὺς καλέομεν, Χολῆς μὲν τῆς Ὀργῆς συμφραζομένης, Μελαίνης δὲ, πολλῆς καὶ θηριώδεος. Τέκμαρ δὲ Ὅμηρος, ἔνθα φησὶ,

τοῖσι δ' ἀνέστη
Ἥρως Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
Ἀχνύμενος· μένεος δὲ μέγα φρένες ἀμφὶ μέλαιναι
Πίμπλαντ', ὄσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἐΐκτην.

Τοιοίδε γίγνονται οἱ Μελαγχολώδεες, εὖτ' ἂν ὑπὸ τοῦ κακοῦ κτεινέωνται. Ἔστι δὲ ἀθυμίη, ἐπὶ μιῇ φαντασίῃ, ἄνευ τε πυρετοῦ. Δοκέει τέ δέ μοι Μανίης τε ἔμμεναι ἀρχὴ καὶ μέρος ἡ Μελαγχολίη. Τοῖσι μὲν γὰρ μαινομένοισι, ἄλλοτε μὲν ἐς ὀργὴν, ἄλλοτε δὲ ἐς θυμηδίην, ἡ γνώμη τρέπεται. τοῖσι δὲ Μελαγχολῶσι, ἐς λύπην καὶ θυμηδίην μοῦνον. Ἀτὰρ καὶ μαίνονται μὲν, ἐς τὰ πλεῖστα τοῦ βίου ἀφραίνοντες, καὶ δεινὰ καὶ αἰσχρὰ πρήσσοντες· Μελαγχολῶσι δὲ οὐκ ἐπὶ ἑνὶ εἴδεϊ ἕκαστοι, ἀλλ' ἢ πρὸς φαρμακίην ὕποπτοι, ἢ ἐς ἐρημίην φεύγουσι μισανθρωπίῃ, ἢ ἐς δεισιδαιμονίην τρέπονται, ἢ μῖσος ἐπὶ τοῦ ζῆν τουτέοισι. Ἢν δὲ ἐξ ἀθυμίης ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε διάχυσις γένηται, ἡδονὴ προσγίγνεται ἐπὶ τοῖσι πλείστοισι· οἱ δὲ μαίνονται.

Ὅκως δὲ, καὶ ἀπὸ κοίων χωρίων, τὰ πολλὰ γίγνονται, φράσω. Ἢν μὲν ἐν τοῖσι ὑποχονδρίοισι μίμνῃ ἡ αἰτίη, ἀμφὶ τὰς φρένας εἰλέεται, καὶ διεξίει χολὴ ἄνωθεν ἢ κάτωθεν Μελαγχολῇσιν. Ἢν δὲ καὶ κεφαλὴν ἐς ξυμπαθίην ἄγῃ, καὶ ἀμείβεται τὸ παράλογον τῆς ὀξυθυμίης ἐς γέλωτα καὶ ἡδονὴν ἐς τὰ πολλὰ τοῦ βίου· οἱ δὲ μαίνονται, αὔξῃ τῆς νούσου μᾶλλον, ἢ ἄλγει πάθεος.

Ἐπ' ἀμφοῖν δὲ, ξηρότης αἰτίη. Ἄνδρες μὲν οὖν μαίνονται καὶ μελαγχολῶσι, ἢ καὶ ἀνδρῶν ἐλάσσοσι. κάκιον δὲ ἀνδρῶν αἱ γυναῖκες ἐκμαίνονται. Ἡλικίη, πρὸς ἀκμὴν, καὶ οἱ ἀκμάζοντες. Ὥρη, θέρος μὲν, καὶ φθινόπωρον, τίκτει. ἔαρ δὲ κρίνει.

Τεκμηρίων μὲν οὖν οὐκ ἄσημα. ἢ γὰρ ἥσυχοι, ἢ στυγνοὶ, κατηφέες, νωθροὶ ἔασι ἀλόγως, οὔτινι ἐπ' αἰτίῃ, Μελαγχολίης ἀρχή· ἔτι δὲ καὶ ὀργίλοι προσγίγνονται, δύσθυμοι, ἄγρυπνοι, ἐκ τῶν ὕπνων ἐκθορυβεόμενοι.

Ἔχει δὲ αὐτέοις καὶ τάρβος ἔκτοπον, ἢν ἐς αὔξησιν τὸ νόσημα φοιτῇ, εὖτε καὶ ὄνειροι ἀληθέες, δειματώδεες, ἐναργώδεες. ὁκόσα γὰρ ὑπαρεκτρέπονται ὑπὸ τοῦ κακοῦ, τόδε ἐνύπνιον ὀρέουσι ὥρμησε. πρὸς τὸ ῥηΐδιον μεταγνῶναι εὔκολοι· αἰσχροὶ, σμικρολόγοι, ἄδωροι· καὶ μετ' οὐ πολὺ, ἁπλοῖ, ἄσωτοι, πολύδωροι, οὐκ ἀρετῇ ψυχῆς, ἀλλὰ ποικιλίῃ νοσήματος. Ἢν δὲ ἐπὶ μᾶλλον τὸ κακὸν πιέζῃ, μῖσος, φυγανθρωπίη· ὀλοφύρσιες ἐς κενεά· ζωῆς κακηγορέουσι, ἔρανται δὲ θανάτου. Πολλοῖσι δὲ ἐς ἀναισθησίην καὶ μώρωσιν ἡ γνώμη ῥέπει, ὅκως ἀγνῶτες ἁπάντων, ἢ ἐπιλήσμονες ἑωυτέων, βίον ζώωσι ζώωδεα. Ξυντρέπεται δὲ καὶ τοῦ σκήνεος ἐς πονηρὸν ἡ ἕξις· χροιὴ μελάγχλωρος, ἢν μὴ διεξίῃ κάτω ἡ χολὴ, ἀλλ' ἀναχέηται ξὺν τῷ αἵματι ἐς τὸ πᾶν. βοροὶ μὲν, ἰσχνοὶ δέ· ὕπνος γὰρ αὐτέοισι οὔτε πόσει οὔτε βρωτῷ συγκρατέει τὰ μέλεα, ἀγρυπνίη δὲ σκίδνησι ἐς τὴν ἔξω φορήν. τοιγαροῦν κοιλίη ξηρὴ, οὐδὲν διεῖσα· ἢν δέ κοτε ἐκδιδῷ, ξηρὰ, στρογγύλα, ξὺν περιρρόῳ μέλανι, χολώδεα. οὖρα σμικρὰ, δριμέα, χολόβαφα· φυσώδεες καθ' ὑποχόνδριον· ἐρυγαὶ κακώδεες, βρομώδεες, ὡς ἐξ ἁλὸς ὀρυγμήν. ἀνέπλω κοτὲ καὶ ὑγρὸν δριμὺ, ξὺν χολῇ. σφυγμοὶ ὡς ἐπίπαν σμικροὶ, νωθροὶ, ἀδρανέες, πυκνοὶ, ἴκελοι τῷ ψύχεϊ.

Λόγος, ὅτι τῶν τοιῶνδε τις ἀνηκέστως ἔχων κούρης ἤρα τε, καὶ τῶν ἰητρῶν οὐδὲν ὠφελεόντων, ὁ ἔρως μιν ἰήσατο. Δοκέω δὲ ἔγωγε, ἐρᾶν μὲν αὐτὸν ἀρχῆθεν, κατηφέα δὲ καὶ δύσθυμον ἢ ὑπ' ἀτυχίης τῆς κούρης ἔμμεναι, καὶ Μελαγχολικὸν δοκέειν τοῖσι δημότῃσι. Οὗτος οὔτε μὴν ἦν ἔρωτα ἐγγιγνώσκων. ἐπεὶ δὲ τοῦ ἔρωτα ξυνῆψε τῇ κούρῃ, παύεται τῆς κατηφείης, καὶ διασκίδνησι ὀργήν τε καὶ λύπην, χάρμῃ δὲ ἐξένηψε τῆς δυσθυμίης· καθίσταται γὰρ τὴν γνώμην ἔρωτι ἰητρῷ.

ΠΕΡΙ
ΜΑΝΙΗΣ.

Κεφ. ϛ'.

ΜΑΝΙΗΣ τρόποι εἴδεσι μὲν μυρίοι, γένει δὲ μοῦνος εἷς. Ἔκστασις γάρ ἐστι τὸ σύμπαν χρόνιος, ἄνευθε πυρετοῦ. Εἰ γάρ κοτε καὶ πυρετὸς ἐπι-

ἐπιλάβοι, οὐκ ἀπὸ μανίης ἂν ἴδιος γίγνοιτο, ἀλλ' ἐκ συντυχίης ἄλλης. Ἐκφλέγει δὲ καὶ οἶνος ἐς παραφορὴν ἐν μέθῃ· ἐκμαίνει δὲ καὶ τῶν ἐδεστῶν μετεξέτερα, ἢ μανδραγόρη, ἢ ὑοσκύαμος. ἀλλ' ὅτι πω μανίη τάδε κικλήσκεται· ἐπὶ γὰρ σχεδίου γιγνόμενα, καθίσταται θᾶττον. τὸ δὲ ἔμπεδον ἡ μανίη ἴσχει. Τῇδε τῇ μανίῃ οὐδέν τι ἴκελον ἡ λήρησις, γήραος ἡ ξυμφορή· αἰθήσιος γὰρ ἐστι νάρκη, καὶ γνώμης νάρκωσις ἠδὲ τοῦ νοῦ ὑπὸ ψύξιος· μανίη δὲ θερμόν τι καὶ ξηρὸν τῇ αἰτίῃ, καὶ ταραχῶδες τῇσι πρήξεσι. ἡ μὲν γὰρ λήρησις, ἀρχομένη ἀπὸ γήραος, οὔτε διαλείπει, καὶ ξυναποθνήσκει· μανίη δὲ καὶ διαλείπει, καὶ μελεδώνῃ ἐς τέλος ἀποπαύεται. Διάλειψις δὲ ἀτελὴς, ἢν τῷ τῆς μανίης λόγῳ γίγνηται, οὐκ εἰκότως ἀκεομένου τοῦ κακοῦ ἰητρείῃ, ἢ τῆς ὥρης εὐκρασίῃ. Μετεξετέρους γὰρ δοκέοντας ἀσινέας ἔμμεναι, ἢ ὥρη τὸ ἔαρ, ἢ ἁμαρτωλὴ διαίτης, ἢ ὀργὴ ἐκ συντυχίης, ἐς ἀνάκλησιν ἤγαγε.

Καὶ γὰρ δὴ νοσέουσι οἱ φύσι ὀργίλοι, ὀξύθυμοι, ῥέκται, εὐμαρέες, ἱλαροὶ, παιδιώδεες· ἀτὰρ καὶ οἷσι ἐς ἐναντίην ἰδέην ἡ φύσις ῥέπει, ὁκόσοι νωθροὶ, ἐπίλυποι, βραδέες μὲν ἐκμαθεῖν, ἐπίμονοι δὲ πρὸς τὸ καμεῖν, ποτὶ καὶ μαθόντες ἀμνήμονες. οἵδε καὶ μελαγχολῆσαι ἑτοιμότεροι· οἳ δὲ καὶ πρόσθεν ἐκμαίνονται. Ἀτὰρ καὶ ἡλικίης οἷσι τὸ θερμὸν καὶ αἷμα πουλὺ, οἵδε μαίνονται, τοῖσι ἀμφὶ ἥβην, καὶ νέοισι, καὶ οἷσι πάντων ἡ ἀκμή. ὁκόσοισι δὲ τὸ θερμὸν ἐκ μελαίνης χολῆς ἐξάπτεται, τό, τε εἶδος ἐς ξηρὸν τρέπεται, τουτέοισι μελαγχολῆσαι ῥήϊστον. Δίαιτα δὲ ἄγει, πουλυφαγίη, πλησμονὴ ἄμετρος, μέθη, λαγνείη, ἔρωτες ἀφροδισίων. Ἐμάνησαν δέ κοτε καὶ γυναῖκες ὑπὸ ἀκαθαρσίης τοῦ σκλύεος, εὖτε αὐτέῃσι ἀπηνδρώθησαν αἱ μῆτραι. ἄλλαι δὲ οὐ μᾶλλον ῥηϊδίως ἐκμαίνονται, μάλα δὲ χαλεπῶς ἐκμαίνονται. Αἵδε αἱ προφάσιες. καὶ γὰρ ἄνδρα ἐξάπτουσι, ἢν ξυνήθη αἵματος ἔκκρισιν, ἢ χολῆς, ἢ ἱδρῶτος, ἐπίσχῃ τις αἰτίη.

Καὶ οἷσι μὲν ἡδονῇ ᾖ ἡ μανίη, γελῶσι, παίζουσι, ὀρχῶνται νυκτὸς καὶ ἡμέρης, καὶ ἐς ἀγορὴν ἀμφαδὸν, καὶ ἐστεμμένοι κοτὲ, ὅκως ἐξ ἀγωνίης νικηφόροι, ἔασιν. ἄλυπος τοῖσι πέλας ἡ ἰδέη. Μετεξέτεροι δὲ ὑπὸ ὀργῆς ἐκμαίνονται. ἔσθ' ὅτε ἐσθῆτάς τε ἐρρήξαντο, καὶ θεράποντας ἀπέκτειναν, καὶ ἑωυτέοισι χεῖρας ἐπήνεγκαν. ἥδε καὶ τοῖς πέλας οὐκ ἀκίνδυνος ἡ ξυμφορή. Ἰδέαι δὲ μυρίαι. Τοῖσι μέν γε εὐφυέσι τε καὶ εὐμαθέσι, ἀστρονομίη ἀδίδακτος, φιλοσοφίη αὐτομάτη, ποίησις δῆθεν ἀπὸ Μουσέων. ἴσχει γάρ τι καὶ ἐν νούσοισι εὔχρηστον ἡ εὐπαιδευσίη. Τοῖσι δὲ ἀπαιδεύτοισι, ἀχθοφορίη, πηλοεργίη· τέκτονες, ἢ λιθοξόοι. Γίγνονται δὲ καὶ ἀλλόκοτοι φαντασίαι. ἐδεδίει γοῦν τις ληκύθων ἔκπλωσιν· καὶ ἄλλος οὐκ ἔπινε, δοκέων ἑωυτὸν πλίνθον ἔμμεναι, ὡς μὴ τῷ ὑγρῷ λυθείη.

Μυθολογέεται δὲ καὶ τόδε· Τέκτων ἤδη ἐπὶ οἴκου μὲν σώφρων ἐργάτης ἦν, μετρῆσαι ξύλον, κόψαι, ξύσαι, ξυγγομφῶσαι, ἁρμόσαι, ξυντελέσαι δόμον νηφαλέως, τοῖσι ἐργοδότῃσι ὁμιλῆσαι, ξυμβῆναι, ἀμεῖψαι τὰ ἔργα μισθοῦ δι-

καίου. Ὅδε, ἐπὶ μὲν τοῦ χωρίου τοῦ ἔργου, ὧδε εἶχε γνώμης. ἢν δὲ δέῃ ποτὲ ἐς ἀγορὴν, ἐπὶ λουτρὸν, ἤ τινα ἑτέρην ἀνάγκην, θεὶς τὰ ὅπλα, πρῶτον ἔστενεν, εἶτα ἐπῆγεν ὤμω ἐξιών· ἐπὴν δὲ ἀπῆλθε τῆς τε τῶν οἰκετέων θέης, καὶ τῆς τοῦ ἔργου πρήξιος καὶ τοῦ χωρίου, πάμπαν ἐξεμαίνετο· κἢν παλινδρομέῃ ταχὺ, αὖθις ἐσωφρόνεε. καὶ ἥδε τοῦ χωρίου καὶ τῆς γνώμης ἡ ἀμβολή.

Ἴσχουσι δὲ τὴν αἰτίην τοῦ νοσήματος κεφαλὴ καὶ ὑποχόνδρια· ἄλλοτε μὲν ἅμα ἄμφω ἀρξάμενα, ἄλλοτε δὲ ἀλλήλοισι ξυντιμωρεῦντα. Τὸ δὲ κῦρος ἐν τοῖσι σπλάγχνοισί ἐστιν ἐπὶ Μανίῃ καὶ Μελαγχολίῃ, ὅκωσπερ ἐν τῇ κεφαλῇ καὶ τῇσι αἰσθήσεσι τὰ πολλὰ τοῖσι Φρενιτικοῖσι. Οἵδε μὲν γὰρ παραισθάνονται, καὶ τὰ μὴ παρεόντα ὁρέουσι δῆθεν ὡς παρεόντα, καὶ τὰ μὴ φαινόμενα ἄλλῳ κατ' ὄψιν ἰνδάλλεται. οἱ δὲ Μαινόμενοι ὁρέουσι μόνως, ὡς χρὴ ὁρῆν, οὐ γιγνώσκουσι δὲ περὶ αὐτέων, ὡς χρὴ γιγνώσκειν.

Ἢν οὖν μέγα ᾖ τὸ κακὸν, εὐκρίνητοι, ὀξέες τὴν αἴσθησιν, ὕποπτοι, ὀργίλοι, οὐκ ἐπ' αἰτίῃ τινί· δύσθυμοι δὲ ἀλόγως, οἷσι ἐς σκυθρωπὸν ἡ Μανίη τρέπεται· οἷσι δὲ ἐς θυμηδίην, εὔθυμοι. ἄλλοι δὲ παραλόγως ἄγρυπνοι. ἄμφω ἀλλοιώδεες τὰς ὄψιας· κεφαλαλγέες, ἢ πάντως γε βάρος τῆς κεφαλῆς ξυνέστι· εὐήκοοι δὲ, ἀλλὰ βραδίστοι τὴν γνώμην. ἐπ' ἐνίοισι γὰρ ἔασι ἰδίῃ ἦχοι ὤτων καὶ βόμβοι μέχρι δῆγε σαλπίγγων τε καὶ αὐλῶν. Ἢν ἐς αὔξησιν ἡ νοῦσος γίγνηται, φυσώδεες, ἀσώδεες, βορροὶ καὶ λάβροι ἐν τῇ ἐδωδῇ. ἀγρυπνέουσι γὰρ, ἀγρυπνίη δὲ βορόν. ἀτὰρ οὐδὲ ἰσχνοὶ ὡς νοσέοντες, (Μελαγχολώντων μᾶλλον εὐσαρκίη,) καὶ ὕπωχροι. Ἢν δέ τι τῶν σπλάγχνων ἐν φλεγμασίῃ ᾖ γεγονὸς, τὴν ὄρεξιν ἢ τὴν θρέψιν ἀμβλυνεῖ. Ὀφθαλμοὶ κοῖλοι, οὐ σκαρδαμύττοντες. παρὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἰνδάλματα κυάνεα, ἢ μέλανα, οἷσιν ἐς Μελαγχολίην ἡ τροπή· ἐρυθρότερα δὲ ἐς Μανίην, καὶ φοινίκεα φαντάσματα, πολλοῖσι μὲν ὡς ἀπαστράπτοντος πυρὸς, καὶ τάρβος αὐτέοις, ὡς ἀπὸ σκηπτοῦ, λαμβάνει. μετεξετέροισι δὲ καὶ ἐνέρυθροι καὶ ὕφαιμοι ὀφθαλμοί.

Ἐπὶ κορυφῆς δὲ τοῦ κακοῦ, ὀνειρώττουσι· ἀφροδισίων δὲ ἄκρατος ἐπιθυμίη· ἀτὰρ οὐδὲ ἐς τὸ ἀμφαδὸν αἰδὼς ἢ ὄκνος ὁμιλίης· νουθεσίῃ δὲ καὶ ἐπιπλήξει ἐς ὀργὴν ἐκπαθέντες, ἐς τὸ πάμπαν ἐκμαίνονται. Τουντεῦθεν ἄλλος ἄλλῃ μαίνεται. οἱ μὲν θέουσι ἀκρέτως, οὔτε ὅπως εἰδότες ἐς ταυτὰ παλινδρομέουσι. οἱ δὲ ἐς δῆριν τοῖσι πέλας ἀφικνέονται. ἄλλοι δ' αὖ βοῶσι, ὀλοφυρόμενοι ἁρπαγὴν ἢ βίην. οἱ δὲ φυγανθρωπεύουσι ἐς ἐρημίην, σφίσι αὐτέοισι ὁμιλέοντες.

Ἢν δὲ ἐπ' ἄνεσιν ἥκοιεν τοῦ κακοῦ, νωθροὶ, ἥσυχοι, ἐπίλυποι. ἐς ἐπιστασίην γὰρ τῆς νούσου ἀφικνεόμενοι, ἄχθονται τῇ ξυμφορῇ.

Μανιης ειδος ετερον. Τέμνονται τινὲς τὰ μέλεα, Θεοῖς ἰδίοις, ὡς ἀπαιτοῦσι, χαριζόμενοι, εὐσεβέος φαντασίῃ. Καὶ ἔστι τῆς ὑπολήψιος ἡ Μανίη μοῦνον, τὰ δὲ ἄλλα σωφρονέουσι. Ἐγείρονται δὲ αὐλῷ, ἢ θυμηδίῃ, ἢ μέθῃ,

τῶν

τῶν παρεόντων περιτροπῇ. Ενθεος ἥδε ἡ Μανίη. Κἢν ἀπομεθύωσι, εὔθυμοι, ἀκηδέες, ὡς τελεσθέντες τῷ Θεῷ· ἄχροοι δὲ, καὶ ἰσχνοὶ, καὶ ἐς μακρὸν ἀσθενέες πόνοις τῶν τρωμάτων.

ΠΕΡΙ

ΠΑΡΑΛΥΣΕΩΣ.

Κεφ. ζ΄.

ΑΠΟΠΛΗΞΙΗ, Παραπληγίη, Πάρεσις, Παράλυσις, ἅπαντα τῷ γένει ταυτά. Η γὰρ κινήσιος, ἢ ἁφῆς, ἢ ἀμφοῖν ἐστὶ ἔκλειψις· κοτὲ καὶ γνώμης, κοτὲ καὶ τῆς ἄλλης αἰσθήσιος. Αλλ᾽ Αποπληξίη μὲν ὅλου τοῦ σκήνεος, καὶ τῆς αἰσθήσιός τε, καὶ γνώμης, καὶ κινήσιός ἐστι παράλυσις. τοιγάρουν Αποπληξίην λῦσαι ἰσχυρὴν μὲν, ἀδύνατον, ἀσθενῆ δὲ, οὐ ῥηΐδιον. Παραπληγίη δὲ, πάρεσις μὲν ἁφῆς καὶ κινήσιος, ἀλλὰ μέρεος, ἢ χειρὸς, ἢ σκέλεος. Παράλυσις δὲ, ὡς ἐπίπαν, κινήσιος μοῦνον ἐνεργείης τε πάρεσις. Ην δὲ ἁφὴ ἐκλείπῃ μούνη κοτὲ, (σπάνιον δὲ τὸ τοιόνδε,) Αναισθησίη μᾶλλον ἢ Πάρεσις κικλήσκεται. Ην δὲ Απόπληκτον ὁ Ιπποκράτης εἴπῃ σκέλος τὸ κατ᾽ ἴξιν, ὡς νεκρῶδες, τὸ ἀχρεῖον, καὶ τὸ ἀναλθὲς θέλει φράσαι. ὃ γὰρ ἐπὶ τῷ ξύμπαντι Αποπληξίη ἐστὶ ἰσχυρὴ, τόδε ἐν τῷ σκέλεϊ Παραπληγίην φράζει. Κύστιος δὲ, οὔρων σχέσιος, ἢ ἀκρασίης, Πάρεσις τὸ κῦρον. Βλεφάρων δὲ, καὶ μήλων, καὶ μυῶν τῶν ἐν γνάθοις, καὶ γένυος ἐπὶ θάτερα παραγωγὴ, ἢν ἐπὶ σπασμῷ διαστρέφηται, Κυνικὸς Σπασμὸς ἡ κλῆσις. Εκλυσιν δὲ γουνάτων, καὶ αἰσθήσιος πρόσκαιρον νάρκην, καὶ ἀψυχίην, καὶ κατάπτωσιν, Λειποθυμίην καλέομεν.

Παρέεται ὦν, ἄλλοτε μὲν μέρεα καθ᾽ ἓν, ὀφρὺς μούνη, ἢ δάκτυλος· ἢ ἔτι μέζω, χεὶρ, σκέλος. ἄλλοτε δὲ, ὁμοῦ πλεῦνα. Καί ποτε δεξιὰ μοῦνον, ἢ ἀριστερά· ἢ ἰδίῃ καὶ ἰδίῃ ξύμπαντα· ἐπ᾽ ἀκριβὲς, ἢ ἧσσον. οὐ τὰ διεστῶτα μοῦνον καὶ ὁμώνυμα καὶ ὁμόζυγα, ὀφθαλμοὶ, χεῖρες, σκέλος· ἀλλὰ καὶ τὰ ξυμφυέα, ῥὶς ἐς τὸ ἴσον, καὶ γλῶσσα μέσφι τῶν ὅρων τοῦ μέσου, καὶ παρίσθμιον ἓν, καὶ ἰσθμὸς, καὶ κατάποσις ἐς ἥμισυ. Δοκέω δὲ ἐγώ κοτε καὶ στόμαχον, καὶ τὰ ἔντερα, καὶ κύστιν, καὶ τὸ παράμηκες ἔντερον ἄχρι τῆς ἀρχῆς, τωυτὸ πεπονθέναι. ἀλλὰ τὰ μὲν μέλεα τὰ ἐντὸς ἑλκέων νόσοι κρυπτὰ καὶ ἀφανέα. Ημιτελέες δὲ καὶ αἱ ἐνέργειαι. τῇδέ μοι δοκέει καὶ ἡμιπαθέα ἔμμεναι τὰ μέρεα, διχῇ ὑπὸ τῆς νούσου τετμημένα. Τόδε μέντοι τὸ πρῆγμα δίδαγμα διαφορῆς δυνάμιός τε καὶ κείσιος πρὸς ἀριστερὰ δεξιοῖς. ἴση μὲν γὰρ ἡ προσίζουσα αἰτίη, ξυναὶ δὲ ἀμφοῖν τοῦ πάθεος αἱ προφάσιες, ἤντε ψύξις, ἤντε ἀπεψίη· ἀλλὰ ἄμφω πα-

θεῖν οὐκ ἴσα ἄν. ἰσόῤῥοπος δὲ ἡ φύσις, ὡς ἐν ἰσοῤῥόπῳ· τουτὸν δὲ ἐν ἀνίσοις, ἀδύνατον. Ην μὲν οὖν τῆς κεφαλῆς κάτω πάθῃ τις ἀρχὴ, ὁκοῖόν τι τοῦ νωταίου μυελοῦ ἡ μῆνιγξ, τὰ ὁμώνυμα καὶ ξυναφέα παραλύεται, δεξιὰ ἐπὶ δεξιοῖσι, καὶ ἐπ' ἀριστεροῖσι λαιά. Ην δὲ κατάρχῃ κεφαλὴ, ἐπὶ μὲν τοῖσι δεξιοῖσι τὰ λαιὰ παραλύεται, δεξιὰ δὲ ἐπ' ἀριστεροῖσι. αἰτίη δὲ, τῶν ἀρχέων τῶν νεύρων ἡ ἐπαλλαγή· οὐ γὰρ κατ' ἴξιν τὰ δεξιὰ ἐπὶ δεξιὰ ὁδοιπορέει μέσφι περάτωνδε, ἀλλ' ἔμφυτα τῇ ἀρχῇ εὐθὺς ἐπ' ἐκεῖνα φοιτῇ, ἀλλήλοισι ἐπαλλαξάμενα εἰς Χιασμὸν σχήματος. Αθρόον δὲ εἰρῆσθαι, εἴτε ξύμπαντα ὁμοῦ, εἴτε μέρεα παρέεται, ἢ ξυναμφοτέρων, νεῦρα δὲ ἄλλοτε μὲν τὰ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς πάσχει. τάδε μέντοι ἐς ἀναισθησίην τρέπονται, ὡς ἔπος εἰπεῖν· οὐ κάρτα ῥηιδίως ἐς ἀκινησίην ἐξ ὠυτέων ῥέπει τάδε. κῆν μὲν τοῖσι κινευμένοισι ξυμπαθήσῃ, πάσχει καὶ τάδε μικρὴν ἀκινησίην· ἴσχει γὰρ καὶ τὴν κίνησιν ἐξ ὠυτέων, εἰ καὶ ἐπὶ ἧσσον φύσει. Αλλοτε δὲ τὰ ἀπὸ μυῶν ἐς μύας περαινόμενα· τόδε τὸ κῦρος τῆς κινήσιος ἴσχει, ὃ τοῖσι ἀπὸ τῆς κεφαλῆς παραδιδοῖ. καὶ γὰρ αὐτὰ ἀπ' ἐκείνων τὸ πλεῖστον τῆς κινήσιος ἴσχει, ἴσχει δὲ καὶ ἐξ ἑωυτέων καὶ ἔλαττον· τάδε μέντοι ἀκινησίην πάσχει μᾶλλον· σπάνιον δὲ, εἴ κοτε ἐξ ἑωυτέων ἐς ἀναισθησίην τρέπονται, δοκέει καὶ μὴ ἐς τὸ πάμπαν. Ην δὲ ξύνδεσμός τις νεύρων λυθῇ τῶν ἐξ ὀστέων πεφυκότων τινὸς, καὶ κραινόντων ἐς ὀστέα, ἢ ῥαγῇ, ἀκρατέα τὰ μέρεα καὶ ἐπισυρόμενα, οὐκ ἀναίσθητα, γίγνεται.

Εἴδεα δὲ Παραπληκτικὰ τάδε. Αλλοτε μὲν ἐς ἔκτασιν λέλυται μέλεα, οὐδὲ παλινδρομέει ἐς κάμψιν, εὖτε μήκιστα κῶλα φαίνεται. ἄλλοτε δὲ κοῖλα γίγνεται, οὐδὲ ἐς μῆκος ἀποτείνεται· εἰ δὲ ἐκτανύσαι βιᾶται, ὅκως ξύλα ἱκανὰ καταξέων, τὰ μέλεα βραχύτερα ἑωυτέων γίγνεται. Τάδε πάσχει ἄμφω τὰ εἴδεα καὶ ἡ ἐν τοῖσι ὀφθαλμοῖσι Παρθένος. καὶ γὰρ ἐκχέεται πολλὸν ἐς μέγεθος, εὖτε Πλατυκορίην ὀνομάζομεν· ἀτὰρ ἠδὲ ξυνάγεται ἐς μικρὸν ἡ Κούρη, εὖτε Φθίσιν ἣν ἠδὲ Μυδρίησιν ἐγὼ κικλήσκω. Αλλὰ καὶ Κύστις παρέεται ἐπὶ τοῖσι ἰδίοισι ἔργοισι. ἢ γὰρ ἐς ἔκτασιν λύεται, ἢ ἀκρατὴ τὰ οὖρα ἐκχέει, ἢ ξυνειλέεται ἐς ἑωυτέην, εὖτε, ὅταν πλησθῇ οὔρου, οὐ διίησι.

Αἰτίαι δὲ Παρέσιος μὲν ἐξ. ἄρχονται δὲ, τρώματι, πληγῇ, ψύξι, ἀπεψίῃ, λαγνείῃ, οἰνοφλυγίῃ. ἀτὰρ καὶ ψυχῆς ἀκρατέα πάθεα, ἐκπλήξιες, φόβοι, δυσθυμίαι· ἀτὰρ καὶ παιδίοισι δείματα. παρέλυσέ κοτε καὶ χάρμα ἀδόκητον καὶ μέγα, καὶ γέλως ἄσβεστος μέχρι θανάτου. Αλλὰ τάδε μὲν ἀρχὴ προφάσιες· ὑστάτη δὲ καὶ κυρίη, ψύξις ἐμφύτου θερμοῦ. ἐπὶ ὑγρότητι, ἢ ξηρότητι, πάσχει ἠδὲ, καὶ δυσαλθὴς τῆς ἑτέρης πάσχει μᾶλλον. Ατὰρ καὶ ἐπὶ τρώματι, καὶ διακοπῇ νεύρου, ἀναλθής. Ηλικίη, γέροντες, καὶ οἵδε δυσαλθέες· παιδίοισι δὲ εὐανάκλητοι. Ωρη, χειμών. ἔαρ, δεύτερον· ἔπειτα, μετόπωρον· θέρος, ἥκιστα. Εξεις, οἱ παχέες κατὰ φύσιν, ὑγροὶ, ἀργοὶ, ζωώδεες.

Τε-

Τελεσθέντα μὲν οὖν τὰ πάθεα ἔκδηλα ἀκινησίῃ, καὶ ἀναισθησίῃ θερμοῦ τε καὶ ψυχροῦ, ἀτὰρ καὶ πληγῶν, καὶ κνησμῶν, καὶ ψαύσιων. Σπάνιον, εὖτε τοῖσι τὰ πέρατα ἀλγέει, ἀλλὰ ἐς ἀνάπλησιν οὐ κακίων ἡ ἀπονίη. Γίγνεται μὲν οὖν ἐξαπίνης· ἢν δέ κοτε καὶ ἀρχὰς ἴσχῃ ἐπιμήκεας, βάρος, δυσκινησίη, νάρκη· ψύξιος αἴσθησις, ἄλλοτε θάλπεος ὑπερβολή. ὕπνοι σμικροὶ, φαντασίαι μέζονες, εὖτε ἀθρόον παρελύθησαν.

Ἐπὶ δὲ Κυνικῷ Σπασμῷ, ἅπαντα μὲν τὰ τοῦ προσώπου μέρεα σπᾶται οὐ κάρτα ξυνήθες. ἐπὶ δεξιὰ δὲ τὰ ἀριστερὰ, καὶ ἐς ἀριστερὰ τὰ δεξιὰ φοιτῇ· εὖτε καὶ τῆς γένυος ἔνθα ἢ ἔνθα ἐπὶ πολλὸν ἡ παραγωγὴ, ὅκως ἐξ ἕδρης κινευμένης τῆς γνάθου. καὶ γὰρ καὶ τοῖσί κοτε ἐξέστη τὸ ἄρθρον, εὖτε μέγα χανόντων ἐπὶ τὸ ἕτερον ἡ γένυς παρηνέχθη. Ἴλωσις τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ σιναροῦ μήλου, ξὺν τῇ ὑποκοιλίδι παλμός. πάλλεται δὲ καὶ τὸ ἄνω βλέφαρον, ἄλλοτε μὲν ξὺν τῷ ὀφθαλμῷ, ἄλλοτε δὲ μοῦνον. Ξυντείνεται δὲ καὶ τὰ χείλεα ἰδίῃ ἑκάτερον, ἄλλοτε δὲ ἄμφω ξυμπεσόντα παφλάζει· ἔστι δ' οἷς μέμυκε κάρτα, ἀθρόον δ' ἵσταται, καὶ τὸν ξυνήθεα πτυσμὸν ψοφέει. Σπᾶται καὶ γλῶσσα, καὶ γὰρ ἤδε μῦς ἐστι καὶ νεῦρα· εὖτε πρὸς τὸν οὐρανὸν ἐς πλάτος ὅλη ἡ ξύμφυσις ἀθρόον ἀφήλατο, καὶ κλόνου πάταγον ἐποίησε. Σπᾶται δὲ καὶ κίων. καὶ εἰ μὲν τὸ στόμα ξυνάγει τἄνδοθεν, ἀδόκητος ὁ πάταγος· ἢν δὲ διαστήσῃ τὸ στόμα, ὄψεαι τὴν κιονίδα, ἄλλοτε μὲν προσπεφυομένην ἐς πλάτος τῷ οὐρανῷ, ἄλλοτε δὲ ἀποπαλλομένην βίῃ ὠκέως, σωλῆνι ὁμοίως, εὖτε καὶ ἤδε παταγεῖ. Ἀπάτη δέ τοι ξυνέστι τοῖσι Κυνικοῖσι Σπασμοῖσι· δοκέει γὰρ τοῖσι θεωμένοισι τὰ ἀπαθέα τὴν νοῦσον ἴσχειν. τῇ γὰρ περιτάσι, καὶ τῇ χροιῇ, καὶ τῷ τοῦ ὀφθαλμοῦ μέζονι, ὑγιέα τὰ σιναρὰ φαίνεται· ἐλέγχεται δὲ, καὶ ἐν γέλωτι, καὶ λαλιῇ, καὶ καταμύσι. Τὰ μέν γε σιναρὰ σπᾶται πάντα πατάγῳ· χεῖλος ἀμειδὲς, ἀκίνητον, ἢν λαλῇ· βλέφαρον οὐκ ἐπίσχον· ὀφθαλμὸς ἀτενής· ἀναίσθητος ἡ ἀφή. τὰ δὲ ὑγιέα λαλεῖ, καταμύει, αἰσθάνεται, γελᾷ.

ΠΕΡΙ
ΦΘΙΣΙΟΣ.

Κεφ. η΄.

ΗΝ ἐντὸς ἐξ Ἀποστάσιος ἐν τῷ πνεύμονι γένηται, ἢ ἐκ βηχὸς χρονίης, ἢ ἀναγωγῆς αἵματος, καὶ ἀναβλύσῃ πύον, Πύη, καὶ Φθίσις, κικλήσκεται. Ἢν δὲ θώρηξ ἢ πλευρὸν ἐμπυήσῃ, ἐπανάγηται δὲ διὰ τοῦ πνεύμονος, Ἐμπύη ἤδε τοὔνομα. Ἢν δὲ ἐπὶ τοῖσι καὶ ὁ πνεύμων Ἕλκος ἴσχῃ, ἀναβρωθεὶς

ὑπὸ τοῦ διενεχθέντος πύου, τοὔνομα οὐκέτι Ἐμπύη, ἀλλὰ Φθίσιν μεταλαμβάνει.

Ξυνέστι δὲ καὶ πῦρ ξυνεχές, ὡς μὴ δοκέειν, λῆγον μὲν οὔκοτε, λῆθον δὲ δι' ἡμέρης ἱδρῶτι καὶ ψύξι τοῦ σκήνεος. καὶ γὰρ καὶ τὰ ἴδια Φθόης ἐστί, ἢν ἡ θέρμη ζωπυρῇ καὶ ἐς νύκτα ἐκλάμπῃ, ἡμέρην δὲ αὖθις ἐν τοῖσι σπλάγχνοισι φωλεύῃ· δήλη δὲ ἡ δυσφορίη, καὶ ἡ ἀδυναμίη, καὶ αἱ ξυντήξιες. ἢν γὰρ ἀποδιδρήσκῃ τοῦ σκήνεος δι' ἡμέρης τὸ πῦρ, πῶς οὐκ ἂν ἐσαρκοῦτο τότε, καὶ ἠδύνατο, καὶ εὐφόρως εἶχεν ὤνθρωπος. Εὖτε γὰρ ἀνάγει, ἐπὶ μᾶλλον τὰ δεινὰ αὔξεται. σφυγμοὶ σμικροί, καὶ ἀμυδροί· ἀγρυπνίη, ἄχροια, καὶ τἄλλα πάντα ὁκόσα οἱ πυρεταίνοντες. Ἰδέαι δὲ ὑγρῶν μυρίαι, πελιδνῶν, μελάνων καταπορέων, ἢ ὠχρολεύκων, ἢ λευκοχλωρέων· πλατέων, στρογγύλων· σκληρῶν δυσλύτων, ἢ μανῶν λυομένων· ἢ ἀνόσμων, ἢ κακωδέων. ἅπαντα δὲ τάδε πύου ἔασι ἰδέαι. Ὁκόσοι γάρ, ἢ πυρί, ἢ ὕδατι, τὰ ὑγρὰ τεκμαίρονται, οὐ κάρτα μοι δοκέουσι Φθόην οἶδε γιγνώσκειν· πιστοτέρη γὰρ ἡ ὄψις ἁπάσης ἄλλης αἰσθήσιος, οὐ τῶν ἀναγομένων μοῦνον, ἀλλὰ καὶ τοῦ εἴδεος τοῦ νοσέοντος. ἢν γὰρ καὶ δημότης ἴδῃ τὸν ἄνθρωπον ὠχρόν, ἀδρανῆ, ἀναβήσσοντα, ξυντετηκότα, ἀτρεκέα μαντεύεται Φθόην. Ἀτὰρ ἤδε ὁκόσοισι μὲν Ἕλκος μὲν οὐκ ἔστι ἐν πνεύμονι, ξυντετήκασι δὲ πυρετοῖσι χρονίοισι, πυκνὰ δὲ καὶ σκληρὰ καὶ ἀτελέα βήσσουσι, καὶ ἀνάγουσι οὐδέν, καὶ τούσδε Φθισικοὺς κικλήσκουσι, οὐ πάνυ ἀσήμως. Ξυνέστι δὲ τοῦ θώρηκος βάρος, πνεύμων γὰρ ἄτονος· ἄση, δυσφορίη, ἀποσιτίη· ἑσπέρη περίψυξις, καὶ θέρμη ἐς τὴν ἕω· ἱδρὼς ἄχρι θώρηκος τῆς θέρμης δυσφορώτερος· βηχὸς ἀναγωγαὶ ποικίλαι, ὁκοίας ἔλεξα.

Φωνὴ βραγχώδης· αὐχὴν ὑπόσκολιος, ῥαδινός, οὐκ εὐπερίαγωγος, ὁκοῖόν τι ξυντεταμένος· δάκτυλοι ἰσχνοί, τὰ δὲ ἄρθρα παχέα· ὀστέων μοῦνον ἡ ἰδέη, σμύχονται γὰρ αἱ σάρκες· ὄνυχες γρυποὶ δακτύλων· αἱ κοιλίαι ῥυσαὶ καὶ πλατέες, ὑπ' ἀσαρκίης γὰρ οὔτε τὴν περιτείνειν, οὔτε τὸ στρογγύλον ἴσχουσι. διὰ τόδε καὶ ὄνυχες γρυποί· ἥδε γὰρ ἡ ἀνακωχή, καὶ ἡ ὑπόστασις αὐτέων, ἥτις ἐν τῇσι κορυφῇσι πεπλησμένη· εἵνεκεν αὐτῶν ἐστι καὶ ὁ πόνος, ὥσπερ καὶ τὰ στερεά. Ῥὶς ὀξείη, ἰσχνή· μῆλα ὑπερίσχοντα, καὶ ἐρυθρά· ὀφθαλμοὶ κοῖλοι, στιλπνοί, γανόωντες· οἰδαλέοι, καὶ ὠχροί, ἢ πελιδνοὶ τὰ πρόσωπα· γνάθων τὰ λεπτὰ τοῖς ὀδοῦσι προσιζάνειν, μειδιῶσι ἴκελοι· τὰ πάντα νεκρώδεες. Ὧδε καὶ τὰ πάντα ἴσχει· ἰσχνοί, ἄσαρκοι· βραχιόνων μύες ἄδηλοι· μαζῶν οὐδὲ ἴχνη, ἐκφανέες δὲ μοῦναι θηλαί· πλευρὰς οὐ καταλέξαι μοῦνον εὔσημον, ἀλλὰ καὶ ὅπη κραίνουσι ἐσιδεῖν ῥηΐδιον· οὐδὲ γὰρ αἱ πρὸς τοὺς σπονδύλους συναρθρώσιες εὐξύγκρυπτοι, δῆλαι δὲ καὶ αἱ ἐς τὸ στέρνον ἐπιβολαί. τὰ μέσα τῶν πλευρέων κοῖλα, ῥομβοειδέα, ὡς ἐς τὴν τῶν ὀστέων περιαγωγήν· ὑποχόνδρια λαγαρά, ἀνεσπασμένα· ἐπιγάστριον τῇ ῥάχει προσφυές, καὶ λαγών· ἄρθρα ἐναργῆ· ἔξαρθρα,

θρα, ἀσαρκώδεα, καὶ ἡ κνήμη, ἰσχίον τε, καὶ βραχίων· ὑπερίσχει γὰρ ἡ ἄκανθα τῶν σπονδύλων, ἡ πρόσθεν κοίλη, τῶν ἑκατέρων ἐκτετηκότων μυῶν· ὠμοπλάται ἐκφλυέες ὅλαι, ὅκως πτέρυγες ὀρνίθων. Τουτέοισι ἢν ἡ κοιλίη ἐκταραχθῇ, ἀνέλπιστος. ἢν δὲ ἐς ὑγείην τρέπηται, τὰ ἐναντία τοῖσι ὀλεθρίοισι ἐπιφοιτῇ.

Γηραιοὶ μὲν οὖν ξυνεχέες πάσχειν, διαδιδρήσκουσι δὲ ἥκιστα. νέοι δὲ μέχρι ἀκμῆς ἀπὸ αἵματος ἀναγωγῆς φθινώδεες γίγνονται, καὶ ὑγιάζονται μὲν, οὐ ῥηϊδίως δέ. παιδία ξυνεχῶς τῇ βηχὶ μέχρι φθόης ποτὲ ῥηϊδίως ὑγιάζεται. Εξιες δὲ, ῥαδινοὶ, σανιδώδεες, ἐξεχέβρογχοι, λευκοὶ, ἀραιότεροι τὸν θώρηκα. Χῶραι δὲ ψυχραὶ, καὶ ὑγραὶ, ὁκόσαι τῷ εἴδεϊ τοῦ πάθεος ἀδελφαί.

ΠΕΡΙ

ΕΜΠΥΙΚΩΝ.

Κεφ. θ'.

ΟΙΣΙ ἐν τῇσι κοιλίῃσι τοῦ ἀνθρώπου κατ᾽ ἴξιν τοῦ θώρηκος, ἢ τὰ κάτω ὑπὸ τὸ διάφραγμα, πύου Αποστάσιες γίγνονται, ἢν μὲν ἀνάγωσι, Εμπυοι οἵδε καλέονται· ἢν δὲ τὸ πύον διεξίῃ κάτω, Αποστηματίαι κικλήσκονται. Καὶ ἐν μὲν θώρηκι, ἐν τοῖσι ἕλκεσι, ἤτοι ἐν πνεύμονι, ἢν ἐκδέχεται φθόην, ἢ ὑπεζωκότι ἐν πλευρῷ, ἢ στέρνῳ, ἢ κάτω πη πρὸς τῇ ξυμφύσι τοῦ πνεύμονος κατὰ ῥάχιν, ἤ πη τοῦ θώρηκος ἄλλῃ, ξυμπάντων δὲ ἐς ἀναγωγὴν ὁδὸς τῷ πύῳ, πνεύμων. Υπὸ δὲ τὸ διάφραγμα, ἐν τοῖσι σπλάγχνοισι, ἥπατι, σπληνὶ, νεφροῖσι, κύστι. ἐπὶ γυναικῶν δὲ καὶ ὑστέρῃ. Εταμον δὲ καὶ ἐγὼ ἐν Κώλῳ τινί ποτε Απόστασιν ἐπὶ δεξιὰ πρὸς ἥπατι, καὶ πολλόν τι ἐσσύθη ἔξω πύον, πολλὸν δὲ καὶ διὰ νεφρῶν καὶ κύστιος ἐς ἡμέρας πλεῦνας ἐῤῥύη, καὶ περιεγίνετο ὥνθρωπος.

Αἰτίαι δὲ ξυναὶ μὲν ἁπάντων, πληγὴ, ἀπεψίη, ψύξις, ἠδὲ ὁκοῖα τοιάδε. Τοῖσι δὲ ἐν θώρηκι, βὴξ χρονίη, καὶ Πλευρῖτις, καὶ Περιπνευμονίη, καὶ Ρεῦμα χρόνιον, ἀτὰρ ἠδὲ ὀξείας νούσου ἐς ἕν τι τουτέων ἀπόσκηψις.

Τὸ δὲ ὑγρὸν, ἄλλοτε μὲν ἄεργον, ἀδρανὲς, ἐγκέεταί τῳ ἄλλῳ· ἄλλοτε δὲ δριμὺ διάπλως, καὶ σηπεδόνας ἐμποιέον μέσφι θανάτου. καὶ γὰρ καὶ ἰδέαι μυρίαι, ὁκόσας αὖθις φράσω. Θῶυμα δὲ, ὅκως ἐξ ὑμένος λεπτοῦ τε καὶ ἰσχνοῦ, βάθος οὐκ ἴσχοντος, τοῦ Υπεζωκότος, τοσόνδε ῥέει πύον· πολλὸν γὰρ πολλοῖσι ξυνελέγη. αἰτίη δὲ, φλεγμασίη ἀπὸ περιουσίης αἵματος, ἐφ᾽ ᾗ παχύνεται ὁ ὑμὴν, ἀτὰρ ἠδὲ ἐκ πολλοῦ αἵματος πολλὸν γίγνεται ἐν μέσῳ πύον. Κἢν μὲν εἴσω ῥέπῃ, αἱ πλευραὶ τὰ ὀστέα κατὰ χώρην τὴν σφῶν αὐτέων φθίσιν ἔλεξα πρόσθεν ἑτέρην ἔμμεναι συμβεβὼς κατὰ φύσιν. Ην δὲ ἔξω ῥέπῃ, διΐσταται τὰ ὀστέα· ἐς

γὰρ ἔν τι τῶν μέσων πλευρῶν τῆς Ἀποστάσιος ἡ κορυφὴ ἐγείρεται, εὖτε ἔνθα καὶ ἔνθα ἡ πλευρὰ περιωθέεται.

Σημήϊα δὲ, τὰ μὲν ἁπάντων ξυνά· τὰ δὲ ἑκάστου ἴδια. βάρος, ἢ πόνος γε, ξυνόν· πνευμόνων γὰρ ἄπονος· πυρετοὶ ἀμυδροὶ, ῥίγεα περὶ ἑσπέρην, ἱδρῶτες ἐπ' ἀνέσι, ἀγρυπνίη· οἰδήματα ἐν ἄκροισι ποσὶ καὶ χειρῶν δακτύλοισι, ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε καθεστάμενα καὶ ἐπαιρόμενα· δυσφορίη, ἀποσιτίη, ἰσχνότης ὅλου. Ἢν δὲ καὶ μῆκος ἴσχῃ ἡ μεταβολὴ, ἕξις φθινώδης. οὐ γὰρ ἔτι φύσις ἔργου ἔχεται, οὐ γὰρ πέψις οἰκείη πρόσθεν, οὐκ εὐσαρκίη· χροιὴ ζοφώδης. Ἀναπνοὴ, πᾶσι μὲν κακὴ, κακίων δὲ, οἷσι ἐς τὴν ἄνω κοιλίην. ἀτὰρ καὶ βὴξ τὰ πρῶτα, μέσφι ἂν ἡ φλεγμασίη, ἡ πιέζει· εὖτε καὶ πόνοι μέζονες, καὶ ῥίγεα, καὶ θέρμη, καὶ ἀγρυπνίη, καὶ δύσπνοια ἔτι μᾶλλον. σφυγμοὶ σμικροὶ, νωθροὶ, ἀδρανέες· τὴν γνώμην παράληροι· διάτασις τοῦ θώρηκος.

Ἢν δὲ ἤδη ἐς γένεσιν ἥκῃ πύου, πάντα μέγιστα. ἀναγωγὴ δὲ σμικρὴ ἐπὶ βηχὶ μέζονι· καὶ ἐξ ἀποστάσιος βιαίης, τὰ πρῶτα φλέγμα τῶν χολοβάφων ἐπὶ τὸ μελάντερον, ὅκως ἐξ αἰθάλης· ἔπι δὲ διαίμων, καὶ παχέων. ἢν δὲ καὶ ῥαγήσεσθαι μέλλῃ, καὶ σαρκοειδέων βαθέων. καὶ ἢν ῥαγῇ, κίνδυνος μὲν πνίξιος, ἢν πολλὸν καὶ ἀθρόον ἐκχυθῇ πύον· ἢν δ' οὖν ἐκρέῃ χέδην, ἀτρεκέει. Πύον ἢν κάτω τρέψεσθαι θέλῃ, τὰ μὲν ἄνω μέρεα, ἔνθα ἡ Ἀπόστασις, ὀξὺς πόνος· κοιλίη ὑγρὴ, τὰ πρῶτα ὑδατώδεα ξὺν φλεγματώδεσι, ἔπειτα περίρροια αἱματωδέων, καὶ αὖθις σαρκοειδέων, ἢν ἤδη ῥαγῇ. ἕπεται δὲ τουτέοισι πύον, ἢ διὰ κοιλίης, ἢ οὔρων. ἀγαθαὶ δὲ πάντων μᾶλλον αἱ ἐς νεφροὺς καὶ κύστιας μεταλήψιες.

Φέρεται δὲ, ἤντε ἄνω, ἤντε κάτω, χρόος πύου ποικίλον, ὠχρὸν, ἢ λευκὸν, ἢ τεφρίζον, ἢ πελιδνὸν, ἢ μέλαν· καὶ κακῶδες, ἢ ἄνοσμον· καὶ παχύτατον, ἢ μέσως ἴσχον· ἢ λεῖον, ὁμαλόν· ἢ τρηχὺ, ἢ ἀνώμαλον· καὶ σαρκοειδέα τὰ ἐμπλώοντα, στρογγύλα, ἢ πλατέα, ῥηϊδίως ἀποπλυνόμενα, ἢ ἰξώδεα. Ἀθρόον δὲ περὶ πύου εἰρῆσθαι, ὁκόσα μὲν λευκὰ, πέπονα, ἄνοσμα, λεῖα, στρογγύλα, καὶ ἀναβήσσεται θᾶσσον, ἢ ὑποφέρεται, περιεστηκότα. ὁκόσα δὲ ἔξωχρα, χολώδεα, ἀνώμαλα, μοχθηρά· πολλὸν δὲ τουτέων κακίω, τὰ πελιδνὰ, καὶ μέλανα· σηπεδόνα γὰρ, καὶ ἀνεσθιόμενα σημαίνουσι τὰ ἕλκεα.

Προσξυνιέναι δὲ τουτέοισι καὶ τὴν ἕξιν, καὶ τὰ ξυνομαρτέοντα τῇ νούσῳ. ἢν γὰρ ἐπὶ τῇ ἐκκρίσι εὐφόρως φέρῃ, ἄπυρος γίγνεται, εὖτε πέσσει, εὔχροος, εὔσιτος· ἢν ἀναβήσσῃ εὐμαρῶς, εὔσφυκτος, εὔτονος γίγνεται, ἀνώλεθρος ὁ νοσέων. ἢν δὲ ἐπιπυρεταίνῃ, καὶ πάντα ἐς κακὸν τρέπηται, ἀνέλπιστος. Προσξυνιέναι δὲ καὶ τὰ χωρία, ἔνθα αἱ Ἀποστάσιες. Ὁκόσοισι γὰρ ἐν τῷ Στέρνῳ τὸ Ἐμπύημα γίγνεται, βραδέως ἀφίσταται. ψιλὰ γὰρ, καὶ ἄσαρκα, καὶ χονδρώδεα τὰ μέρεα· τὰ δὲ τοιάδε οὐ ῥηϊδίως δέχεται φλεγμονῆς περιουσίην, ἀνεκπύητα δὲ μίμνει πουλὺν

χρό-

χρόνον, ψυχρὸν γὰρ οἱ χόνδροι· ἀλλὰ τῶνδε ἀσινέες μὲν αἱ φλεγμοναί. (τῆς ἕξιος δὲ κακαὶ συντήξιες.) σμικρὸν γὰρ διαπυΐσκει χρόνον. Σπλὴν, καὶ Ἧπαρ, καὶ Πνεύμων, καὶ Διάφραγμα, ὀξύτερα μὲν ἐς ἐμπύησιν, ἐπικίνδυνα δὲ, καὶ θανατώδεα.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΠΝΕΥΜΟΝΑ ΑΠΟΣΤΑΣΕΩΝ.

Κεφ. ι΄.

ΕΥΤΕ ὁκόσοισι Περιπνευμονικοῖσι, ἢν φλέγμα ἔῃ, ἢ μὴ διαχέηται, περιγίγνονται. οἱ δὲ διαδιδρήσκοντες τὸ κάρτος τοῦ πάθεος, Ἔμπυοι γίγνονται. Τὰ μὲν οὖν μελλούσης, ἢ τετελεσμένης Ἀποστάσιος, σημεῖα ἐν τοῖσι Ἐμπύοισι ἔλεξα. Ἢν δὲ τελεσθῇ, οὐ βίης καὶ πόνων ἐς ἀπόρρηξιν καὶ ἀναγωγὴν χρέος, ὅκωσπερ ἐν τοῖσι σώμασι· ἀλλὰ γὰρ ῥηϊδίως ἀναφέρεται, διαπάσιος μᾶλλον τῶν ἀραιώσιων γιγνομένης, ἢ τῆς ἕξιος σωμάτων. μανὸς γὰρ καὶ πολύτρητος ὁ πνεύμων, σπογγίῃ ἴκελος, οὐ χαλεπαίνων τῷ ὑγρῷ, ἄλλην ἀπ᾽ ἄλλης εὐρυχωρίην ἀμείβων τῇ μέσφι τῆς τρηχείης ἀρτηρίης ἥκειν. περίοδοι δὲ τῷ ὑγρῷ ῥηΐδιαι, εὐκαμπὲς γὰρ ἠδὲ ὀλισθηρὸν τὸ πύον· ἀτὰρ καὶ ἡ ἀναπνοὴ ἄνω τὸ πνεῦμα φυσῇ. Περιγίγνονται δὲ τὰ πολλὰ, εἰ μή κοτέ τις ἀναπνιγῇ ἀθρόῃ ἑλκύσι τοῦ ὑγροῦ, τῆς ἀρτηρίης οὐ δεχομένης τὸν ἠέρα πλήθεϊ τοῦ πύου. Θνήσκουσι δὲ μετεξέτεροι χρόνῳ, τὸν Φθινώδεα, καὶ τὸν Ἐμπυικὸν τρόπον. Τὰ δὲ πύα, λευκὰ, ἔπαφρα, σιάλῳ μεμιγμένα· ἄλλοτε δ᾽ αὖ, τεφρειδέα, ἢ ὑπομελανίζοντα. Καὶ βρογχίζον κοτὲ ἀνεπτύσθη ἐπὶ ποικίλῳ Ἑλκεΐ, ἢν βάθος ἴσχῃ ἡ Ἀπόστασις· εὖτε καὶ ἀπορρῶγες ἀναφέρονται τοῦ σπλάγχνου. Βραγχώδεες, βραχύπνοοι, βαρύφωνοι· τὰ στήθεά σφιν εὐρέα γίγνεται, καὶ εὐρυτέρων τῆς ὑγρασίης δέονται. ὀφθαλμῶν τὰ μέλανα, στιλπνὰ, τὰ δὲ λευκὰ, λευκότατα καὶ πίονα. μῆλα ἐρευθῆ· φλέβες ἐν τῷ προσώπῳ κυρταί. Θῶυμα δὲ ἐπὶ τουτέων· τόνος μὲν γὰρ εὐσαρκίης μείζων, εὐψυχίη δὲ τόνου δυνατωτέρη.

ΠΕΡΙ
ΑΣΘΜΑΤΟΣ.

Κεφ. ια΄.

ΕΙ ἀπὸ δρόμου, ἢ γυμνασίων, ἢ παντὸς ἔργου, δύσπνοος ἡ ἀναπνοὴ, Ἄσθμα καλέεται. Καὶ ἡ νοῦσος δὲ Ὀρθόπνοια, καὶ ἥδε κικλήσκεται Ἄσθμα. ἐν γὰρ τοῖσι παροξυσμοῖσι ἀσθμαίνουσι καὶ οἵδε. Ὀρθόπνοιαν δὲ ἐκάλεον, οὕνεκεν ὀρθίῳ σχήματι μοῦνον ἀναπνέουσι εὐφόρως, πνὶξ γὰρ ἐν κατακλίσι· εἵνεκεν τοῦ τόνου τοῦ ἐπὶ τῷ πνεύματι, Ὀρθόπνοια τοὔνομα. ὄρθιος γὰρ ἀνατέταται ἐς ἀναπνοὴν, κὴν ὕπτιος κατακλινθῇ ὤνθρωπος, κίνδυνος πνιγῆναι.

Πάσχει δὲ, πλεύμων· ξυμπαθέει δὲ καὶ τὰ ξυντελεῦντα ἐς ἀναπνοὴν, διάφραγμα, θώρηξ. ἢν δὲ καρδίη πάθῃ, οὔκοτε ἐς πολλὸν διαρκέσειε· τῇδε γὰρ ἡ τῆς ἀναπνοῆς καὶ τῆς ζωῆς ἀρχή.

Αἰτίη δὲ, ψῦξις καὶ ὑγρότης τοῦ πνεύματος· ὕλη δὲ, ὑγρὰ, παχέα, κολλώδεα. Εὐπαθέες δὲ γυναῖκες ἀνδρῶν μᾶλλον, ὅτι περ ὑγραί τε καὶ ψυχραί. οἱ δὲ παῖδες τούτων περιγίγνονται ῥήϊτερον, ἡ γὰρ φύσις ἐν αὐξήσει θερμῆναι δυνατωτάτη. ἄνδρες δὲ, εἰ καὶ μὴ ῥηΐδιοι παθέειν, ἀλλὰ θνήσκουσι θᾶσσον. Αμβολὴ δὲ θανάτου, ὅσοισι ἐν ἔργου πρήξει ἢ ἐν εἰρίοισι πλεύμων θάλπεται καὶ διαίθεται, ὁκοῖόν τι τοῖσι τῆς πιτάνου ἐργάτῃσι, ἢ χαλκεῦσι, ἢ σιδηρεῦσι, ἢ λουτρῶν πυρσευτῆρι.

Μελλισμοῦ δὲ σημήϊα, βάρος τοῦ θώρηκος· ὄκνος ἐς τὸ ξύνηθες ἔργον, ἀτὰρ ἤδε ἐς ἅπαξ πρῆξιν· δύσπνοια ἐν δρόμῳ, ἢ πρὸς ὁδὸν ὀρθίην. βραγχώδεες, καὶ βηχώδεες· φῦσαι ἐν τοῖσι ὑποχονδρίοισι, καὶ ἐρυγαὶ παράλογοι· ἀγρυπνίη· θερμασίη νύκτωρ σμικρὴ, ἀσαφής· ῥὶς ὀξέη, ἐς ἀναπνοὴν ἑτοίμη.

Ἢν δὲ ἐπὶ μέζον τὸ κακὸν ἕρπῃ, μῆλα ἐρυθρά· ὀφθαλμοὶ προπετέες, ὡς ἐπ' ἀγχόνῃ· ῥωχμὸς ἐν ἐγρηγόρσι, πολλὸν δὲ μέζον τὸ κακὸν ἐν ὕπνῳ. ὑγρὴ καὶ ἄηχος ἡ φωνή· πολλοῦ καὶ ψυχροῦ ἠέρος ἐπιθυμίη· ἐς τὸ ὕπαιθρον ἵενται, πᾶς γὰρ αὐτέοισι οἶκος ἐς ἀναπνοὴν οὐ διαρκής. ἀναπνέουσι ὄρθιοι, ὅκως ἅπαντα σπῶνται τὸν ἑλκόμενον ἠέρα ποθέοντες· ὑπὸ βαρείης δὲ τοῦ ἠέρος, καὶ διοίγουσι τὸ στόμα, ὡς τῷδε μέζονι χρεόμενοι. Ὠχροὶ τὰ πρόσωπα, πλὴν τῶν μήλων, τάδε γὰρ ἐρυθρά· ἰδρὼς περὶ μέτωπον, καὶ κληῗδας· βὴξ ξυνεχὴς, βιαίη· ἀναγωγὴ σμικρὴ, λεπτὴ, ψυχρὴ, ἰκέλη ὁκοῖόν τι καὶ ἀφροῦ ἐπάνθισμα· τράχηλος οἰδέει, πνεύματος πρήσι· ὑποχόνδρια ἀνεσπασμένα. σφυγμοὶ σμικροὶ, πυκνοὶ, πιεζόμενοι· ἰσχνὰ σκέλεα. Κὴν ὑπερταθῇ τάδε, ἀπέπνιξε κοτε Ἐπιληπτικῷ τρόπῳ.

Ην

Ην δὲ ἐς ἀγαθὸν τρέπηται, βὴξ μικροτέρη, καὶ ἀραιοτέρη· ἀναγωγὴ πλεύνων τε πτύων ὑγροτέρων· κοιλίης τάραχος πολλῶν ὑδατωδέων· οὔρων ἔκκρισις πολλὴ, κἢν ἐς ὑπόστασιν μηδέκω ἥκῃ· φωνὴ γεγωνοτέρη· ὕπνοι αὐταρκέες· ὑποχονδρίων ἄνεσις. ἧκέ κοτε πόνος ἐς μετάφρενον ἐπ᾽ ἀνέσει. ἆσθμα ἀραιὸν, λεῖον, κεγχρῶδες. Ωδε μὲν οὖν διαδιδρήσκουσι τὸν ὄλεθρον. ἐν δὲ τῇσι ἐπανέσεσι, κἢν περιῶσι ὀρθοστάδην, τοῦ πάθεος φέρουσι ξύμβολα.

ΠΕΡΙ

ΠΝΕΥΜΩΔΩΝ.

Κεφ. ιβ΄.

ΑΣΘΜΑΤΟΣ ἰδέη τὸ Πνευμῶδες· καὶ ἀπὸ τοῦ πνεύμονος τὸ πάθος, ὅκως ἐπ᾽ Ασθματι. Ξυνὰ γὰρ καὶ τὰ παρεόντα· σμικρὸν δὲ καὶ τὸ διάφορον. δύσπνοια μὲν γὰρ, καὶ βὴξ, καὶ ἀγρυπνίη, καὶ θέρμη, ξυνὰ, καὶ ἀποσιτίη, καὶ ἰσχνότης ὅλου. Καὶ γὰρ αἰσχρὸν ὂν τὸ κακὸν ἀποτείνεται, πλεῦν ἢ περαιτέρω ἑνὸς ἔτεος. ἤντε γὰρ τὸ μετόπωρον ἄρξῃ, εἰς τὸ ἔαρ, ἢ τὸ θέρος ἀπογίγνονται· ἤντε χειμὼν, ἐς τὸ μετόπωρον τελευτῶσι τὸν βίον. Κοτὲ καὶ γέροντες ἁλῶναι ῥηΐδιοι, καὶ ἀπόφευκτοι ἁλόντες ὅσον βραχείης ῥοπῆς, ἐς εὐνὴν θανάτου χρέος. Αγχιστα δὲ ἅπαντες ἄπνοοι· σφυγμοὶ σμικροὶ, πυκνοὶ, ἀμυδροί. ἀλλὰ τάδε μὲν ξυνὰ πρὸς τὸ Ασθμα. ἰδίᾳ δὲ ἀναβήσσουσι, ὡς ἀνάξοντες, ματαιοπονέουσι δὲ, οὐδὲν γὰρ ἀνάγουσι· ἢν δέ τι τοῦ πνεύμονος ἀποῤῥαγείη βίῃ, σμικρὸν, λευκὸν, στρογγύλον, χαλαζῶδες. Θώρηξ εὐρύτερος μὲν, ἀδιάστροφος δὲ, ἠδὲ ἀνέλκωτος. Ην δὲ ἀνεκπύητος ὁ πνεύμων ἦ, ὑγρῶν δὲ ὁκοίων τι πεπηγότων ἔμπλεως, διαλείψιες τῶν παροξυσμῶν τοῦδε μέζονες. Οἱ μὲν οὖν ἀπεπνίγησαν θᾶσσον, πρὶν τι κάκιον ἐς τὸ πᾶν ἀποσκῆψαι. μετεξετέροισι δὲ ἐς Υδερον περὶ λαγόνα, ἢ ἀνὰ σάρκα, τὸ πάθος τελευτᾷ.

ΠΕΡΙ

ΗΠΑΤΟΣ.

Κεφ. ιγ΄.

ΗΠΑΡ Σπληνὶ, ἐς φύσιν μὲν, ἰσόῤῥοπον· δεξιὰ γὰρ, ἠδὲ ἐπ᾽ ἀριστερὰ τὰ σπλάγχνα ἰσάριθμα τῇ φύσι. ἄνισοι δὲ ἐς δύναμιν, καὶ ἐν

ὑγιέῃ, καὶ ἐν νούσοισι· ἐν ὑγιείῃ μέν, ὅτι περὶ τὸ κράτος τῆς τροφῆς τὸ Ἧπαρ ἴσχει· ῥίζωσις γὰρ φλεβῶν Ἧπαρ. ἀτὰρ καὶ ἐν νούσοισι καὶ ἐς ὑγιείην πολλόν τι ἰσχυροτέρην ἔχει τοῦ θανάτου τὴν αἰτίην. Οκόσον οὖν Ἧπαρ ἐς ὑγιείην κρέσσον, τοσόνδε κάκιον ἐν νούσοισι. καὶ γὰρ ἐπιφλεγμαίνει θᾶσσόν τε, καὶ βιαιότερον· καὶ ἀφίσταται ξυνεχέστερόν τε, καὶ ὀλεθριώτερον. ἐπὶ Σκίῤῥῳ δέ, ὠκύτερον Σπληνὸς καὶ περιαλγέστερον κτείνει. Τὰ μὲν οὖν τῆς φλεγμασίης ἐν τοῖσι ὀξέσι ἔλεξα.

Ην δὲ ἐς πύον τρέπηται, ὀδύνη ὀξεῖα ἴσχει μέσφι κλειδὸς, ἢ ἄκρου ὤμου. ὑπὸ γὰρ τοῦ ἄχθεος ἕλκει τὸ διάφραγμα, ἐξ οὗ τὸ Ἧπαρ ἤρτηται· τὸ δὲ διάφραγμα, τὸν ὑπὸ τῇσι πλευρῇσι ὑμένα βρίθει, ξυνέπεται γὰρ αὐτέῳ· ὁ δὲ ἐπὶ τὴν κληΐδα, ἠδὲ ἄκρῳ τῶν ὤμων ἀποτέταται, καὶ τάδε ξυνεφέλκεται κάτω. Πῦρ δριμὺ, ξὺν ῥίγεσι, ἐπὶ τῇ Ἀποστάσι βὴξ ξηρὴ, οὐ μάλα πυκινή· χροιὴ χλοήεσσα φαιός· ἢν δὲ κατακορέως ἔωσιν ἰκτερώδεες, τοῦ λευκοχρόου εἴδεος. ὕπνοι καθαροὶ φαντασίῃ οὐ μάλα· νηφαλέοι μὲν ἐς πάντα, ἐς ἓν δέ τι τῶν προσκαίρων ἐξαπίνης παρακοπαὶ, καὶ κατεστάθησαν εὐθέως. Ογκος ὑπὸ πιτθῇσι, ἢ πλευρῇσι· ἀπάτη δὲ πολλοῖσι, ὅκως περιτοναίου, γίγνεται. ἀλλ᾽ ἢν μὲν ᾖ ὑπὸ τὰς νόθας ὄγκος, ὀδύνη πιεζεύμενον τὸ Ἧπαρ οἰδέει, ἔμπλεον γὰρ ὑγρασίης. Ην δὲ μὴ ὑπὸ τὸ ὀστέον μίμνωσι οἰδέει τοῦ ὑμένος τὸ σημεῖον. καὶ τοῦ μὲν περιγραφὴ καὶ τὰ ὅρια δῆλα· μετὰ γὰρ τὴν περιαγωγὴν τῶν νόθων ἐς λαγαρὸν τὸ ἐπιγάστριον πιέζουσα χεὶρ ἱζάνει. περιτοναίου δὲ ἀόριστος ἡ σκληρίη, καὶ τοῦ πέρατος ἡ ἀπόφυσις ἀφανής. Ην μὲν εἴσω ἡ Ἀπόστασις ῥέπῃ, πολλόν τι κρέσσον ἡ φύσις ἰητροῦ. ἢ γὰρ ἐς ἔντερα, ἢ ἐπὶ κύστιν, τρέψει τὸ πύον. ἀσινεστέρη δὲ πολλὸν ἡ ἐς κύστιν ὁδός. Ην δὲ ἔξω ῥέπῃ, κακὸν μὲν μὴ τάμνειν. οὔτε γὰρ οὕτως ἐῇ, ἀναλίσκεται ὑπὸ τοῦ πύου τὸ Ἧπαρ, καὶ οὐκ ἐς ἀμβολὴν ὁ θάνατος. Ην δὲ θέλῃς τάμνειν, αἱμοῤῥαγῆσαι κίνδυνος, καὶ αὐτίκα τὸν ἄνθρωπον ἐκθανεῖν· ἄγριος γὰρ Αἱμοῤῥαγίη ἐφ᾽ Ἥπατι. Ην οὖν ἐς ἀνάγκην τομῆς καταστῇς κοτὲ, καυτῆρα ἔμπυρον διαφανέα πυρώσαι, καὶ διῶσαι μέσφι τοῦ πύου. τωυτὸ γάρ σοι τέμνει τε καὶ καίει. Κἢν περιγίγνηται, πύον ἐκρεύσει λευκὸν, πέπον, λεῖον, κακῶδες, ὅτι παχύ. τοῖσδε καὶ πυρετοὶ, καὶ τὰ δεινὰ ξυνδιδοῖ, ῥηϊδίως τε ἀθέλξεται πάντα. Ην δὲ ἐς ἔντερον τὸ πύον ἐγχέηται, ἡ γαστὴρ πρώτιστα μὲν ὑδατώδεα διαῤῥέει, ἔπειτα κρεῶν πλύμασι ἴκελα, αὖθις αὖ δυσεντεριώδεα, ὁκοῖα ἐφ᾽ ἕλκεσι· ἀτὰρ καὶ αἱμάλωψ κοτὲ, καὶ θρόμβος ἠνέχθη· φέρεται καὶ χολὴ ξανθὴ κατακορὴς, ἢ πρασοειδὴς, καὶ ὑστάτη ἐς ὄλεθρον, μέλαινα.

Ην δὲ ἀνεκπύητον τὸ Ελκος γίγνηται, καὶ κακώδεα ἡ γαστὴρ, ὁκοῖόν τι σηπεδόνα, ὑπάγει, τροφὴ ἄπεπτος διεκθέει ὑπ᾽ ἀκρασίης κοιλίης τε καὶ ἐντέρων· οὐ πέπτει γὰρ αὖθις εὖ ἔχον τὸ Ἧπαρ. Πῦρ τε ἐπὶ τοῖσδε δριμὺ, καὶ πάντων ἐς κακὸν ἡ τρεπή· σαρκῶν ξυντήξιες· σφυγμοὶ σμικροί· δύσπνοοι. εὖτε οὐκ ἐς μακρὸν ἐτελεύτησαν τὸν βίον. Μετεξετέροισι δὲ ἡ Δυσεντερίη μὲν, καὶ τὸ Ελκος

ἰῆθῃ,

ἰῆθη, ἐς Ὕδρωπα δὲ κατέστρεψεν ἡ νοῦσος. Ἢν δὲ ἅπαντα ξυνδιδῷ, πύον λευκὸν, λεῖον, ὁμαλὸν, ἄνοσμον γὰρ ἐκρέει ἡ γαστὴρ, πέπλει δὲ τὰ σιτία, εὔελπις ὥνθρωπος. Ἄριστον δὲ δι' οὔρων κεκρίσθαι· ἀσφαλεστέρη δὲ καὶ ἀσινεστέρη ἡ τῇδε τοῦ πύου ὁδός.

Ἢν δὲ ἀπὸ τῆς φλεγμονῆς ἀνεκπύητον ᾖ τὸ Ἧπαρ, ἄπορον μὲν οὐ γίγνεται τὸν ὄγκον τε τὸν σκληρὸν ἵζον ἐς Σκίῤῥον ἱδρύεσθαι. εὖτε πόνος μὲν οὐ ξυνεχὴς, νωθὴς δὲ, κὴν παρῇ· ἀραιὴ δὲ καὶ θέρμη· ἀποσιτίη· πικρῶν γευμάτων ἡδονὴ, γλυκέων ἀηδίη· ῥιγώδεες, ὑπόλευκοι, χλωροὶ, οἰδαλέοι ὀσφὺν καὶ πόδας· πρόσωπα ῥυσά· γαστὴρ ξηρὴ, διαχωρήσιες πυκιναί· κορυφὴ γὰρ τῶν κακῶν Ὕδρωψ.

Ἐπὶ τῷδε τῷ Ὕδρωπι, ἢν μὲν οὖρα πολλὰ, παχέα, ἐπίδοσιν ἔχοντα πολλὴν ἰλυώδεα, καταῤῥαγῇ, ἐλπὶς ἐκρεῦσαι τὸν Ὕδερον. ἢν δὲ λεπτὰ, καὶ ἀνυπόστατα, καὶ ὀλίγα, τῷ Ὕδρωπι τιμωρέει. Ἢν δὲ μεταβάλλῃ ἐς τὸ ἀρχαῖον ἡ φύσις, καὶ καταῤῥαγῇ κοτε ἐς κοιλίην, ἐπὶ πολλοῖσι, παχέσι, ὑδατώδεσι, καὶ τὸν Ὕδρωπα ἰήσατο. Σφαλερὴ δὲ ἡ τοιαύτη ἐπικουρίη· ἐπὶ γὰρ τῇσι ἀθρόῃσι κενώσεσι, ἠδὲ τῇσι ἐσχάτῃσι ξυμπτώσεσι, ἐξέθανόν κοτε ὑπ' ἀδυναμίης οἱ κάμνοντες, ὅκως ἐξ Αἱμοῤῥαγίης. Ἀσινέστερον δὲ λύει ἱδρὼς, ἢν πουλὺς ἐκρυῇ· οὐ πάνυ γὰρ ἰκμαλέοι οἱ Ὑδρωπιώδεες. Ἠδε τῶν ἐν Ἥπατι παθέων ἡ τελευτὴ γίγνεται.

Ἢν δὲ ἐμπύῃ τὸ Ἧπαρ * * * * μείρακες, καὶ οἱ μέσφι ἀκμῆς· ἧσσον γυναῖκες. Προφάσιες δὲ, ἀκρασίη, καὶ νοῦσος μακρὴ, μάλιστα ἐπὶ Δυσεντερίῃ καὶ Ξυντήξεσι· καὶ γὰρ δὴ καὶ τούσδε ἐκίκλησκον Ξυντηκτικοὺς, τοὺς ἐπὶ Ἕλκεσι Ἥπατος ἰσχνοὺς ἀποθνήσκοντας.

ΠΕΡΙ
ΣΠΛΗΝΟΣ.

Κεφ. ιδ΄.

ΣΠΛΗΝΙ ξυνήθες χρόνιον νόσημα, Σκίῤῥος· ἔμπυος δὲ οὐ ῥηϊδίως. Γίγνεται δ' ὦν, εὖτε πόνος μὲν οὐ τρηχὺς, ὄγκος δὲ πουλὺς τῆς ἐπιπνοίης μέζων. ἐπὶ δεξιὰ γὰρ ὤφθη μέσφι τοῦ Ἥπατος ὅλῃ τῇ κοινωνίῃ ἐποιδέων. Τοὔνεκεν πολλοῖσι ἀπάτη γίγνεται, ὡς τοιοῦδε οὐκ ἐόντος Σπληνὸς, ἀλλὰ τοῦ ὑμένος πάθος· τὸ γὰρ Περιτόναιον φλεγμαῖνον σφίσι δοκέει. Ἀπηνὴς δὲ, καὶ ἀτέραμνος, ὅκως λίθος. τοιόσδε τὰ πολλὰ ἐπὶ Σκίῤῥῳ γίγνεται Σπλήν· εὖτε καὶ ἀπορίη ξυνέσι παντελής.

Ἢν δὲ καὶ ἐμπυΐσκῃ, εὐαφὴς μὲν, εἴκων ἐπὶ τῇ θίξει κατὰ κορυφὴν, ἔνθα ἡ τοῦ πύου γοῦνα· ὅπῃ δὲ ἀνέκπυητος, οὐκ εἴκει. Ἄλλοτε δὲ τῇ κοιλίῃ ἅπας ἐπαιω-

LIBRARY

ρηται, τῇδε κἀκεῖσε πρὸς τὰς ἀπώσιας φερόμενος, ἔς τ᾽ ἂν σμικρότερος ἐὼν χώρην ἐς τὸ ἐμπλώειν ἴσχῃ. Ναυτίη, ἀπορίη, μάλιστα πρὸς τῇσι ῥήξεσι.

Ἐπὶ δὲ τάσιος σημήϊα, πυρετοὶ, πόνοι, καὶ ῥίγεα· τὰ πολλὰ γὰρ ἔασι. ἄριγοι δὲ ἐπὶ βραχείῃ θέρμῃ, καὶ ἀνώδυνοι· τῇδε καὶ λελῆθέ κοτε ἐς Σπλῆνα Απόστασις, μανὸν γὰρ καὶ ἐπαναίσθητον καὶ ἐν ὑγιῇ τὸ σπλάγχνον. Οἰδαλέοι, ὑδερώδεες, μελάγχλωροι, ξὺν δυσφορίῃ· ἡ δύσπνοια, ὡς ἀπὸ βάρεος τοῦ θώρηκος. ἐπίδηλον γὰρ τὸ κακόν. Ἄχρι τῆς ἄνω, γαστὴρ πίμπλαται ὑπὸ πνεύματος παχέος, ὁμιχλώδεος, ὑγροῦ ὡς δοκέειν, οὐκέτ᾽ ἐόντος ὑγροῦ. βὴξ, πολλὸν θυμὸς ἐγγίγνεται, καὶ βραχέα, ξηρὰ, βήσσουσι. Κοιλίη ἢν τι κάτω φέρῃ, ὑδατώδεα, τὸ πρῶτον σμικρὸν ἐπικουφίζουσα· εἰ δὲ ἐπὶ μᾶλλον ἐκδιδῷ, ξυντήκει μὲν τὸν ἄνθρωπον, ὠφελέει δὲ οὐδὲν ἧσσον.

Ἢν δὲ καὶ ἐκραγῇ, πύον μὲν καθαρὸν, πέπον, οὔκοτε ἐσσύθη, ὑπόλευκον δὲ, καὶ τεφροειδὲς, ἄλλοτε δὲ τρυγῶδες, ἢ πελιδνόν. Ἢν δὲ καὶ βαθυτέρη ἡ Απόστασις γένηται, καὶ μέλαν τὸ ὑγρόν· εὖτε καὶ τοῦ χυμοῦ τι τοῦ Σπληνὸς ἔξεισι ξυντακέντος· μετεξετέροισι δὲ καὶ ὅλα μέλεα τοῦ Σπληνὸς ἠνέχθη· εὔλυτος γὰρ καὶ φύσει Σπλήν. Ἢν δὲ καὶ μὴ καθίσηται τῷ Ἑλκεϊ, μίμνῃ δὲ ἐς πολλὸν χρόνον, ἀπόσιτοι, καχέκται, οἰδαλέοι, ἰδεῖν ἀπρεπέες, πολυελκέες πάντῃ, μάλιστα δὲ ἐς κνήμας· στρογγύλα, πελιδνὰ, κοῖλα, ῥυπαρὰ, δυσαλθέα τὰ ἕλκεα· τῇσδ᾽ ἐπιξυντακέντες ὤλοντο.

Ἐπὶ δὲ σμικρῷ ὄγκῳ, μετὰ σκληρίης, ἀντιτυπίης, ἀπονίη· διὰ τόδε, πολλὸν χρόνον ζῶσι οἵδε. Ἢν δὲ τοῦ πάθεος ἥλοιτο, χρεὼν Ὕδρωψ, ἢ Φθίσις, καὶ τοῦ σκληρέος τηκεδὼν ἐπιγίγνεται· ἀτὰρ ἤδε οὗτος ὁ τρόπος τοῦ ὀλέθρου σφέας τοῦ ζῆν ἐξάγει.

Παιδία μὲν οὖν καὶ νέοι παθεῖν τε ῥήϊτεροι, καὶ ἀπαλλαγῆναι ῥήϊτεροι. γέροντες δὲ, οὐκ εὐπαθέες μὲν, διαφυγεῖν δὲ ἀδύνατοι. ἀτὰρ καὶ πρεσβῦται ἔλαθόν τινες ὑπὸ Σπληνὸς διαφθαρέντες· καὶ γὰρ καὶ ἐπὶ σμικρῷ ὄγκῳ, τοῦ ὀλέθρου σφίσιν ἡ ῥοπή. Φέρει δὲ καὶ νοῦσος μακρὴ, φθινώδης· καὶ νέοισι, ἀργίη μάλιστα, ὁκόσοισι ἀπ᾽ ἀγωνίης, ἢ γυμνασίων πολλῶν, ἄπονον τὸ σῶμα. Χωρία ἑλώδεα. ὕδατα πλατέα, ἁλμυρὰ, βρομώδεα. Ὡρέων, τὸ θηλῶδες μετόπωρον.

ΠΕΡΙ

ΙΚΤΕΡΟΥ.

Κεφ. ιε΄.

ΗΝ χολῆς ξανθῆς, λεκιθώδεος, ἢ κροκοειδέος, ἢ τῆς μελαγχλώρου, ἐς τὸ παντελὲς ἀνάχυσις ἀπὸ τοῦ σπλάγχνου γένηται, τὸ πάθος Ἴκτερος κικλήσκεται.

κλήσκεται. Χαλεπὸν μὲν ἐν ὀξέσι. οὐ γὰρ μόνον πρὸ ἑβδόμης κτείνει φθάνον, ἀλλὰ καὶ μετὰ ἑβδόμην ἔκτεινε μυρίους· σπανίως δὲ, εὖτε ἔκρινε πυρετὸν ἐς τέλος τὸ πάθος, ἀλλ' αὐτὸς οὐ ῥηϊδίως λύεται.

Ξυνίσταται δὲ, οὐκ ἐπ' αἰτίῃ μοῦνον Ἥπατος, ὅκως τισὶ τῶν ἰητρῶν δοκέει, ἀλλὰ Κοιλίῃ, καὶ Σπληνὶ, καὶ Νεφροῖσι, καὶ Κώλῳ. Καὶ ἐφ' Ἥπατι μὲν ὧδε ἔ· ἢν φλεγμαίνῃ ἡμῖν ἢ Σκίρρον ἴσχῃ τὸ Ἧπαρ, ἀτρέπτιον δὲ τὸ ἐς ἐργασίην ἔῃ, τίκτει μὲν ἐν τῷ Ἥπατι χολὴν, καὶ διακρίνει τήνδε ἡ ἐν Ἥπατι ἔσω κύστις. Ἀλλ' ἢν αἱ φέρουσαι ἐς τὸ ἔντερον τὴν χολὴν ὁδοὶ ὑπὸ τῆς φλεγμασίης ἢ τοῦ Σκίρρου φραχθῶσι, πλημμυρῇ δὲ ἡ κύστις, παλίσσυτος ἡ χολὴ τῷ αἵματι σὺν μίσγεται, τὸ δ' αἷμα ἐς πᾶν τὸ σκῆνος φοιτέον ἄγει τὴν χολὴν παντὶ τῷ σώματι. γίγνεται δ' ἡ ἰδέη χολῆς. Λευκὰ δὲ καὶ ἀργιλώδεα τὰ σκύβαλα· οὐ γὰρ γίγνεται χολόβαφα, ὅτι περ οὐκ ἴσχει τῆσδε τοῦ χυμοῦ τὴν ἐπιρροήν· τῆσδε καὶ γαστὴρ ἐπίξηρος, οὔτε γὰρ ὑγραίνεται, οὔτε δάκνεται χολῇ. χροιὴ δὲ τοῦ λευκοχρόου εἶδος.

Ἐπὶ Σπληνὶ δὲ ἢν Ἴκτερος φανῇ, μελάγχλωρος· μέλαινα γὰρ αὐτέου ἡ τροφὴ, ὅτι περ ἐκμαγεῖον ἐστὶν αἵματος μέλανος, οὐ τὴν ἀκαθαρσίην ἐοῦσαν οὐ δέχεται οὐδὲ ἐκπονέει νοσέων ὁ Σπλήν. ἡ δὲ ξὺν τῷ αἵματι πάντῃ φοιτῇ· διὰ τόδε μελάγχλωροι ἀπὸ Σπληνὸς Ἰκτέρου. Ἀτὰρ καὶ ἐπὶ τοῖσι σκυβάλοισι τοῖσι ξυνήθεσι, ἔτι καὶ μελαντέρη χροιή· τῆς γὰρ Σπληνὸς τροφῆς τὸ περιττὸν ἐς ἔξοδον περίπλωμα γίγνεται.

• Καὶ ἐπὶ Κώλῳ, καὶ Γαστρὶ, Ἴκτερος, ἤνπερ εἰς πέψιν ἡ Γαστὴρ καὶ τὸ Κῶλον κακωθῇ. καὶ γὰρ καὶ ἐν τῷ Κώλῳ πέψις, καὶ ἀπὸ τοῦδε ἡ ἐς τὸ Ἧπαρ ἀναγωγὴ τροφῆς. Ἢν οὖν ὠμοτέρην τὸ Ἧπαρ τὴν ἄλλην τροφὴν λάβῃ, τὴν μὲν ἰδίην ἐργασίην ποιέει, τὴν δὲ ὀθνείην ἐᾷ. τὸ γὰρ ἐν τῇ ἀναδόσει αἷμα, τὴν ἀεργίην τὴν τοῦ Κώλου ἐπέχον, διασπείρει παντὶ χρόμβυον. ἀπεψίη δὲ ἡ ἐν Κώλῳ χολῆς ἐστὶ ἐργασίη.

Ὧδε καὶ ἐπὶ παντὶ γίγνεσθαι σπλάγχνῳ δυνατὸν Ἴκτερον, οὐ μόνον τῶν ἐς τὸ Ἧπαρ πεμπόντων τροφὴν, ἀλλὰ κἢν ἀπὸ Ἥπατος λαμβάνῃ. Οὐ γὰρ ὀχετοῖσι αἰσθητοῖσι μοῦνον ἡ φύσις παντὶ διαπέμπει τὴν τροφὴν, ἀλλὰ πολλῷ πλέον ἀτμοῖσι, οἵπερ ἀπὸ παντὸς ἐς πᾶν ἐνεχθῆναι ῥηΐδιοι, τῆς φύσιος αὐτέης καὶ διὰ στερεῶν καὶ πυκινῶν ἀγούσης. γίγνονται οὖν οἱ ἀτμοὶ χολόβαφοι, καὶ χρώζουσι, ἣ ἂν ἵζωσι τοῦ σώματος. Οὐ μὴν ἐπὶ Κῶλον ἡ τῆς κοιλίης ἔκκρισις λευκή· ἀσινὲς γὰρ τὸ Ἧπαρ ἐς γένεσιν, καὶ ἐκροὴν ἴσχει ἐπὶ ἔντερα χολῆς.

Δυνατωτάτη δὲ καὶ ἡ ἐπὶ τῷ παντὶ ἕξις Ἴκτερον τεκεῖν· ἴσχει γὰρ καὶ ἐν ὅλῳ τὴν αἰτίην. Ἔστι δὲ τοιήδε. παντὶ μὲν τὸ θερμὸν ἐς πέψιν. παντὶ δὲ ὑγρῶν γένεα καὶ διακρίσιες, ἄλλῳ μὲν ἄλλη, ἑκάστῳ δὲ οἰκείη· ἐν σαρκὶ μὲν, ἱδρώς· ἐν ὀφθαλμοῖσι δὲ, δάκρυον· ἐν ἄρθροισι δὲ, καὶ ῥινὶ, μύξη· ἐν ὠσὶ, κυψελίς. Ἢν

οὖν ἐς ἕκαστον ἔργον τὸ θερμὸν ἐγκάμῃ, αὐτὸ μὲν ἐς δριμὺ καὶ πυρῶδες ἐτράπη, τὰ δὲ ὑγρὰ πάντα γίγνεται χολή· πυρὸς γὰρ ἔργα, πικρὰ καὶ χολόβαφα. Ην δὲ καὶ ἐν αἵματι ἀπεψίη ξυμβῇ, γίγνεται τὸ αἷμα χολοειδὲς, σκίδναται δὲ παντὶ τρέφον· διὰ τόδε παντὶ φαίνεται χολή. Δεινὸν μὲν γὰρ τὸ πάθος· φοβερὴ δὲ ἡ χροιὴ εἴδεϊ, καὶ χρυσοειδέες ἔασι τὴν χροιήν· οὐ γὰρ ἀνθρώπῳ εὐπρεπὲς, ὅ γε ἐν λίθῳ καλὸν ἔῃ. Περιττὸν δέ μοι φράζειν καὶ πόθεν τοὔνομα, πλὴν ὁκόσον τῶν χερσαίων Ικτίδων τῶν τετραπόδων θηρίων, τοιοῖσι δὲ ἔασι οἱ ὦπες οἵδε.

Εἴδεα τοῦ πάθεος δοιά. ἢ γὰρ ἐς τὸ ξανθὸν, καὶ τὸ κροκῶδες ἐτράπη, τοῦ λευκοχλώρου εἴδεος· ἢ ἐς τὸ πελιδνὸν, καὶ μέλαν. Τῶνδε μέντοι ἡ αἰτίη εἴδη δὲ καὶ χολῶν ἐστι αἰτίη. καὶ γὰρ τῆσδε ἡ μὲν ξανθὴ, λεπτὴ, διειδὴς, λεπτοτέρου εἴδεος, ἢ ἐς τὸ πελιδνὸν καὶ μέλαν· ἡ δὲ κατακορὴς, ὡς κρόκον, ἢ λέκιθον φάναι, τοῦ αὐτοῦ εἴδεος. δευτέρη δὲ μελαντέρης χροιῆς, πρασίζουσα, ἰσατώδης, μέλαινα. μυρίαι δὲ ἐν μέσῳ τῶν χροιῶν παραλλαγαί· παρὰ δὲ τὸ θερμὸν, τουτέων, καὶ τὰ ὑγρὰ, ἡ τροπή. Αλλὰ καὶ τὰ σπλάγχνα τοῦδέ ἐστι αἴτια. ἢν ἢ ξανθὸν, ὡς τὸ Ηπαρ· ἢ πελιδνὸν, ὡς ὁ Σπλήν. Ην μὲν ἐπὶ σπλάγχνῳ τινὶ Ικτερος γίγνηται, ἐπὶ Ηπατι μὲν, τὰ Ηπατος προφανέα· ἐπὶ δὲ Σπληνὶ, τὰ Σπληνός· ἕκαστα δὲ τὰ τῶν ἄλλων, ἑκάστου. ἢν δὲ μηδενὸς φαίνηται, τῆς ὅλης ἕξιός ἐστιν ἡ πάθη. Διαφανῆ δὲ καὶ τὰ ἐν τοῖσι λευκοτάτοισι ὀφθαλμοῖσι· μετώπου δὲ πρὸς κροτάφοισι, μᾶλλον τοῖσι λευκοῖσι φύσει, καὶ ἐπὶ σμικρῷ Ικτέρῳ ἡ χροιὴ μέζων ἐπηλυθέει.

Οκόσοισι μὲν οὖν μέλας ὁ Ικτερος, χροιὴ μελάγχλωροι, ῥιγώδεες, ἀδρανέες, ὄκνῳ εἴκοντες, ἄθυμοι· βρωμώδεες δὲ τὴν ὀσμὴν, πικροὶ δὲ τὴν γεῦσιν· τὴν ἀναπνοιὴν οὐκ εὔκολοι· γαστέρι δακνώδεες· διαχωρήματα πρασοειδέα, ὑπομέλαινα, ξηρὰ, μόλις διαχωρεύμενα· οὖρα κατακορέα, ἐπὶ τὸ μελάντερον. ἄπεπτοι, ἀπόσιτοι, ἄγρυπνοι, ἄθυμοι, μελαγχολώδεες.

Επὶ δὲ τὸ λευκότερον, χροιὴ μὲν λευκόχλωροι, γνώμῃ δὲ φαιδρότεροι· σιτίων ἄρξασθαι μὲν ὀκνηροὶ, ἐμφαγεῖν δὲ οὐκ ἀλγυνέες· πέψαι ῥηΐδιοι τῶν πρόσθεν μᾶλλον. διαχωρέουσι λευκὰ, ξηρὰ, ἀργιλώδεα· οὐρέουσι ξανθὰ, ὠχρὰ, κροκοειδέα.

Αμφοῖν δὲ τὸ ξύμπαν σῶμα κνησμῶδες· θέρμη ἀνὰ ῥῖνας σμικρὴ μὲν, δακνώδης δέ. ἀμύσσον τὸ χολῶδες. Γεῦσις μὲν πικρῶν οὐ πικρὴ, τὸ θαῦμα, οὐ μὴν γλυκέων· γλυκέων δὲ, πικρή. ἡ γὰρ ἐν τῷ στόματι χολὴ, ἐνίζουσα τῇ γλώσσῃ, ἐπίπροσθεν τῶν ἐδεστῶν ἐντυγχάνουσα, τὴν αἴσθησιν σοφίζεται τήνδε. ἡ γὰρ γλῶσσα, ἀναπλεῦσα τῆς χολῆς τῆσδε, οὐκ ἐκείνων αἰσθάνεται. καὶ τὸν μὲν πρόσθεν οὖν τῆς ἀποσιτίης χρόνον ἀτρεμέει ἡ χολὴ, ἀτὰρ οὐδὲ ἡ γλῶσσα τῷ ἤθεϊ ἄχθεται. ἢν δὲ ἀναζέσῃ γεύμασι, ἐπίπροσθεν τῶν ἐδεστῶν τὴν γλῶσ-

σαν

σιν οἶδε κινέειν. ἤντε οὖν πικρὸν ἔῃ σιτίον, πικρῶν αἴσθησις· ἤντε γλυκὺ, χολώδεος· φθάνει γὰρ ἡ αἴσθησις τῆς χολῆς. Ἀπάτη δὲ ξυνίεσι τοῖσιν ἠγδυμμένοισι τὰ πικρὰ γλυκέα φαίνεσθαι· οὐ γὰρ οὕτως ἔχει. ἀλλ᾽ ὅτι μὴ ἐπὶ τῷ ἰζάνοντι πικρῷ πικράζεται, μόνον διὰ τὸ ξυνήθες τῆς νούσου, φαντασίῃ γλυκάζοντος γίγνεται. ἡ ωὐτὴ δὲ κατάστασις, καὶ ἐν γλυκέσι, καὶ ἐν πικροῖσι γεύμασι. ἀπατηλῶν ἄρα γευμάτων προκάλυμμα ἡ χολή.

Ην μὲν οὖν μὴ ξύν τινος σπλάγχνου θερμασίῃ φανῇ, ἀσινὲς μὲν ὡς ἐπίπαν, μακρότερον δέ. Ην δὲ καὶ ἐγχρονίσῃ, καὶ ἐπιφλεγμαίνῃ σπλάγχνον, ἐς Ὕδρωπα τὰ πολλὰ καὶ Καχεξίην τελευτᾷ. πολλοὶ δὲ καὶ δίχα Ὕδρωπος ἐκτακέντες ὤλοντο. Ξυνήθες δὲ μειρακίοισι, νέοισι, καὶ τοῖσι δὲ ἀσινέστερον· παιδίοισι δὲ οὐκ ἄηθες πάγχυ, οὐ πάντη δὲ ἀσφαλές.

ΠΕΡΙ

ΚΑΧΕΞΙΗΣ.

Κεφ. ιϛ΄.

ΞΥΜΠΑΝΤΩΝ ὁμοῦ παθέων Καχεξίη τροπή· ἅπασαι γὰρ αἱ νοῦσοι τῆσδε ἀπότοκοι. Ἀτὰρ καὶ ἥδε μούνη ἄνευθεν τῶν ἄλλων, φαρμάκων ἐπίδοσιν ἔχουσα πολλὴν ἰλυώδεα, κατὰ περίοπτα γίγνεται πάθος. Καὶ ἕξις μὲν κακὴ σχέδιος ξυνὴ πάντων, καὶ ξυμπτώματα πολλὰ, καὶ οὔνομα τόδε ξύμβολον· ἰσχνότης δὲ, ἢ ὦχρος, ἢ οἶδος, καὶ εἴ τι ἕτερον πρόσκαιρον ἀνὰ τὸ σῶμα. Καχεξίη δὲ ἑνὸς μεγάλου πάθεος ἰδέη, καὶ τοῦδε τοὔνομα. Η γὰρ τοῦ ἀνθρώπου ἐς τὰ πάντα εὐεξίη, καὶ ἡ ἐς πέψιν, ἢ ἐς ἀνάδοσιν, αἵματος γένεα, ἠδὲ πᾶν ἔργον φύσιος, ἐφ᾽ οἷσι εὔπνοια, εὐτονίη, εὐχροίη, τὸ πρόσθεν ὑγείη. Ην δὲ ἐς ἀσθενίην κακοχυμίης ἡ φύσις τραπῇ, τόδε ἐστὶν ἡ Καχεξίη.

Η νοῦσος ἥδε δυσαλθὴς, ἠδὲ μήκιστον κακόν. καὶ γὰρ τίκτεται χρόνῳ μακρῷ, καὶ οὐδὲ ἐπὶ μιῇ τοῦ σώματος κακίῃ, καὶ οὐδὲ ἐπὶ σπλάγχνῳ ἑνί· ἀλλὰ γὰρ τῇ τῶν ἁπάντων τροπῇ ἐς πονηρόν. Τοιγαροῦν τὰ ἀπότοκα τοῦδε νοσήματα ἄφυκτα γίγνεται, Ὕδρωπες, ἢ Φθίσιες, ἢ Ξυντήξιες. καὶ γάρ τοι καὶ τῆς Καχεξίης προφάσιες ἀδελφαὶ τῆς ξυντήξιος ἔασι. Η δὲ νοῦσος μακρὴ δυσεντερίη ξυνεχής· νούσων ὑποστροφαὶ ἐνίοισι. Εὐσιτίη μὲν γὰρ, καί τοι καὶ προσφέρονται πολλά· ὠμὴ δὲ καὶ ἀτρέπτων ἡ ἀνάδοσις. ἐργασίη γὰρ τροφῆς, ἡ ἐς πέψιν, ἄπορος. Αἰτίη δὲ, καὶ Αἱμορροΐδων ῥόου ἐπίσχεσις, ἢ ἐμέτων ξυνήθων ἀπαλλαγὴ, γυμνασίων ἀργίη, αὐασμὸς ἱδρώτων, καὶ μεγάλων πόνων ῥαθυμίη.

εὖτε τῶν παρεόντων ἕκαστον, ὡς τὸ μηδὲν οὐκ ἐπιστρέφειν. βάρος τοῦ σκήνεος· ὦχρος ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε· γαστὴρ φυσώδης· ὀφθαλμοὶ κοῖλοι· ὕπνοι βαρέες, νωθροί. Ἀλλὰ τάδε, ῥεμβώδεα μὲν γιγνόμενα, νοῦσον ἀπιστίην ἴσχει. ἢν δὲ ῥιζώσαντα μίμνῃ, μηδὲ ἀπιέναι ἐθέλῃ, μεγάλου κακοῦ ἐστὶ ξύμβολα. Ἑστεότες μὲν, οἰδαλέοι πόδας τε καὶ κνήμας· κατακλινόμενοι δὲ, τὰ κεκλιμένα μόρια. κἢν ἐναλλάξῃ τὴν κατάκλισιν, τὸ οἶδος ἐπ' ἐκεῖνα φοιτῇ. Ὑγροῦ τε, ἢ ψυχροῦ, ἐς τὸ βάρος περίοδος. ἢν γὰρ ἡ θέρμη τὸ ὑγρὸν ἐξατμίζῃ, τοῦδε οὐκ ἀναχεομένου, εἶτα καταῤῥέει. Εὔσιτοι μὲν πολλῶν σιτίων, ἀδδηφάγοι κάρτα. ἀνάδοσις ταχυτέρη πέψιος, ὠμοτέρων μᾶλλον ἢ ἀπέπτων. ἐξαλυέργαστον δὲ ἡ πέψις. ἀλλὰ τόδε οὐκ ἐν τῷ ὅλῳ πέσσεται ὑπὸ τῆς φύσιος· ἡ γὰρ ἐν τῇ κοιλίῃ τοῦ θερμοῦ ἀτονίη, καὶ ἐν τῷ σκήνεϊ, ὁμοίη. τοιγαροῦν οὐδὲ χρηστὸν, οὐδὲ εὔχροον αἷμα γίγνεται.

Καὶ ἐπὴν ὠμέων ὅλον τὸ σῶμα πλησθῇ, καὶ ἡ ἐς τὰ σιτία ὄρεξις οἴχηται, τῆς Καχεξίης ὧδε μέσφι στομάχου νεμομένης, καὶ τοῦ πάθεος κορυφὴν ἴσχοντος ἤδη, οἰδαλέοι μὲν, ἀδρανέες δὲ, καὶ ἐς πᾶσαν πρῆξιν ἄθυμοι· κοιλίη δὲ ξηροτέρη· ἄχολα τὰ πολλὰ, καὶ λευκὰ, τρηχέα, καὶ ὠμὰ διαχωρέουσι. Τὸ σκῆνος αὖοι, ἀνίδρωτες, κνησμώδεες· ὕπνος ἑδραῖος μὲν οὐδαμῆ, κεκλιμένῳ δὲ νυσταγμός. βραδύπνοοι. σφυγμοὶ ἀμαυροὶ, ἀσθενέες, πυκνοὶ, πυκνότατοι δὲ ἐπὶ πάσῃ καὶ σμικρῇ πρήξει. ἆσθμα δὲ ἐπὶ τοῖσδε ἡ ἀναπνοή. Φλέβες ἐπὶ τοῖσι κροτάφοισι ἐπηρμέναι, ἀσαρκίη τῶν πέριξ· ἀτὰρ καὶ ἐπὶ τοῖσι καρποῖσι, πουλὺ μέζονες διοιδέουσι· μελάγχλωρον τὸ αἷμα. Ἐπὶ τοῖσδε, Φθίσις, ἢ Ξύντηξις. ἀναπνοὴ ἀνὰ σάρκα Ὕδρωπα, ἤ τινα Ἀσκίτην, ἤγαγε, καὶ τῶνδε ἄφυκτος ἡ γῦνα.

Φέρουσι δὲ ἡλικίαι, γῆρας, καὶ οὐκ ἀποδιδρήσκουσι παῖδες, ταχὺ παθεῖν τε εὔκολοι, καὶ ἀπαλλαγῆναι ῥηΐτεροι· ἀκμάζοντες, οὐ πάγχυ μὲν παθεῖν ἕτοιμοι, οὐ πάμπαν δὲ ἀπαλλαγῆναι εὔκολοι. Ὥρη δὲ οὐ μίη φέρει τόδε, οὐδὲ ἐς μίην τελευτᾷ. ἀλλὰ φθινόπωρον μὲν κύει, χειμὼν τιθηνεῖ, ἔαρ δὲ ἐς κορυφὴν τελεσφορεῖ, θέρος δὲ κτείνει.

ΑΡΕ-

ΑΡΕΤΑΙΟΥ

ΚΑΠΠΑΔΟΚΟΥ,

ΧΡΟΝΙΩΝ ΠΑΘΩΝ

ΣΗΜΕΙΩΤΙΚΟΝ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Περὶ Ὕδρωπος. Κεφ. α´.

Περὶ Διαβήτου. β´.

Περὶ τῶν κατὰ τοὺς Νεφροὺς παθῶν. γ´.

Περὶ τῶν ἐν Κύστει. δ´.

Περὶ Γονοῤῥοίης. ε´.

Περὶ Στομαχικῶν. ϛ´.

Περὶ Κοιλίης διαθέσιος. ζ´.

Περὶ Κωλικῶν. η´.

Περὶ Δυσεντερίης. θ´.

Περὶ Λειεντερίης. ι´.

Περὶ Ὑστερικῶν. ια´.

Περὶ Αρθρίτιδος, καὶ Ισχιάδος. ιβ´.

Περὶ Ελεφαντιάσιος. ιγ´.

ΠΕΡΙ
ΥΔΡΩΠΟΣ.

Κεφ. α΄.

ΥΔΡΩΨ, ἀτερπὲς μὲν ἐσιδεῖν πάθος, χαλεπὸν δὲ καὶ παθεῖν. διαδρήσκουσι γὰρ τόδε πάγχυ παῦροι ἀπ' εὐτυχίης, καὶ θεῶν μᾶλλον, ἢ τέχνης· τὰ γὰρ μέζονα πάντα ἰῶνται μοῦνοι Θεοί. Η γὰρ ἐν σπλάγχνῳ καιρίῳ νόσημα φωλεῦσαν ἔτρεψε ἐς Καχεξίην τὸ πᾶν, ἢ τὸ ξύμπαν σκῆνος λοιμοῦ καταξηρανθὲς ἐς κακοχυμίην ἤμειψε τὰ σπλάγχνα. εὖτε ἄλλοισι ἄμφω ἐς τὸ κακὸν ξυντιμωρέει· ἀσινὲς δὲ οὐδὲν, ἐξ ὅπερ καὶ σμικρὴ τῇ φύσει γίγνοιτο ἂν ἐπικουρίη. Εστι δὲ ἐς ἐπομβρίην ῥεῦμα ψυχρὸν, παχὺ, ὁκοῖον ἡ ὁμίχλη τῷ παντί· ἢ τροπὴ ὑγρῆς καὶ ψυχρῆς αἰτίης, ἐς τοιήνδε ἕξιν ἑτεροιούσης τὸν ἄνθρωπον. Οὐ γὰρ τὸ ἐν τῇ κοιλίῃ τῇ κάτω ἀλλόμενον ὑγρὸν, Υδρωπα καλέομεν, ἐπεὶ οὐδὲ τὸ πάθος τῇδέ ἐστι. ἀλλ' ὅτε ξυμπαρομαρτέει τῇ νούσῳ ὁ ὄγκος, τὸ οἶδος, ἡ χροιὴ, ἥδε ἐς τὸ ὕδωρ ξυντήκουσα ἕξις, Υδρωψ τέ ἐστι, καὶ καλέεται. κὴν γὰρ ἐκραγῇ κοτε τὸ ὕδωρ αὐτομάτως ἔξω, ἢ ταμών τις τὸ ὑποχόνδριον ἐκχέῃ, ἐφ' ἕδρης ἔασι οἱ Υδρωπιώδεες. Η μὲν οὖν πρωτίστη αἰτίη, Καχεξίη.

Ιδέαι δὲ πλεῦναι, ἧς ἀτὰρ οὔνομα ἕτερον καὶ ἑτέρου. Ην μὲν γὰρ ἡ παρέγχυσις ἔνυγρος ἐν τῇσι λαγόνεσι ἐμπλώῃ, καὶ ὑπὸ τοῦ πρήσιος ἐν τοῖσι πατάγοισι δοκέῃ πως τυμπάνῳ, Τυμπανίης κικλήσκεται. Ην δὲ ὕδωρ ἅλις ἐς τὸ περιτόναιον ἐμπεριέχηται, ἐμπλώῃ δὲ τῷ ὑγρῷ τὰ ἔντερα, καλέομεν ἐπίκλησιν Ασκίτην. Ην δὲ αἱ λαγόνες μὲν μηδὲν τουτέων ἴσχωσι, τὸ πᾶν δὲ περιοιδαίνῃ σκῆνος, ἢν μὲν ἐπὶ λευκῷ φλέγματι, καὶ παχέϊ, καὶ ψυχρῷ, Φλεγματίης καλέεται. Ην δὲ ἐς χυμὸν αἱμάλωπα, ὑδατώδεα, λεπτὸν, ξυντακῶσι αἱ σάρκες, ἀνὰ σάρκα γίγνεται Υδρωψ. Κακὴ μὲν ἡ ἑκάστου ξύστασις· οὐ κακίων δὲ πολλόν τι, ἡ τῶνδε ἐπιμιξίη. τῶνδε γὰρ ἀμφὶ τὰς λαγόνας εἷς ἑνὶ τῶν ἀνὰ τὸ πᾶν ξυμβῇ γέ κοτε. Χαλεπώτατος δὲ, ἢν ὁ Τυμπανίας τῷ ἀνὰ σάρκα μιχθῇ. καὶ γὰρ ἰδίῃ, τοῦ μὲν ἀμφὶ τὰς λαγόνας, Ασκίτου Τυμπανίας χερείων· τῶν δὲ ὅλου τοῦ σκήνεος, ὁ Λευκοφλεγματίας τοῦ ἀνὰ σάρκα μείων. Επιεικὴς μὲν ὦν ἐν ἀνελπίστοισι, ἢν ὁ μείων ξυστῇ τῷ μείονι. κακίων δὲ, εἴ τις τῶν μειόνων ἑνὶ τῶν μεζόνων ἐς τωυτὸ ξυμβῇ. ἢν δὲ ἐς ἄκρας ἡ μίξις ἅμα ἵκηται δυοῖν μεγάλοιν, μέζον κακὸν τὸ ἔγγονον.

Σημεῖα δὲ μέγιστα, καὶ ῥήϊστα ἰδεῖν, καὶ θιγέειν, καὶ ἐσακοῦσαι. Ἐπὶ μὲν τῷ Ἀσκίτῃ, ἰδέειν ὄγκον ἐν τῇσι λαγόσι, οἶδος ἀμφὶ τὼ πόδε· πρόσωπα δὲ, καὶ βραχίονες, καὶ τὰ ἄλλα, ἰσχνά· οἰδέουσι ὄρχιές τε καὶ πόσθη, καὶ ὁ ξύμπας καυλὸς σκολιὸς ἐξ ἀνίσου τοῦ οἴδεος. Θίγειν, ἤδε ἐρείσαντά πη τὴν χεῖρα, κατὰ λόγον εἴσωθεν· τὸ γὰρ ὑγρὸν ἐπὶ τὰ ἄλλα μέρεα μεταῤῥέει, ἀτὰρ καὶ ἐν τῇσι τοῦ ἀνθρώπου τῇδε ἢ τῇδε ἐπιστροφῇσι, ἐς τὰς μετακλίσιας τὸ ὑγρὸν ὄγκον τε καὶ κλύδωνα ποιέει, ἐσακούειν τε καὶ τοῦ κλύδωνος. Ἀλλὰ κἢν πη τὸν δάκτυλον ἐρείσῃς, ὁ χῶρος γίγνεται κοῖλος, ἐς χρόνον τε πουλὺν μίμνει κοῖλος. Τάδε μὲν οὖν τὰ Ἀσκίτου.

Τυμπανίης δὲ, πρὸς τῇ τοῦ ὄγκου θέῃ, καὶ ἀκοῦσαι ἐπὶ δονέων. ἢν γὰρ πατάξῃς τῇ χειρὶ, τὸ ἐπιγάστριον δονέει, οὐδὲ μεταχωρέει τὸ πνεῦμα ἐν τῇσι ἐπιστροφῇσι· πνεῦμα γὰρ, κἢν μετακλιθῇ τὸ ἀμπέχον ἄνω τε καὶ κάτω, ἴσον πάντη μίμνει. ἢν δὲ ἐς ὀμίχλην καὶ ὕδωρ τρέπηται τὸ πνεῦμα, (καὶ γὰρ Ἀσκίτης ἀπὸ Τυμπανίου,) ἀμείβεται μὲν, ἢν μὴ ἐς τέλος τραπῇ κοτε, ἡμιτελὴς μεταῤῥέων.

Ὁ δὲ ἀνὰ σάρκα, ἤδε τοῦ λευκοῦ φλέγματος, τὰς μὲν λαγόνας ἴσχουσι κενεάς· οἰδαλέοι ἔασι, καὶ πρόσωπα, καὶ βραχίονας· ἀτὰρ ἤδε ὁκόσα τοῖσι ἄλλοισι κενεὰ, τοῖσδε γίγνεται πλήρεα. Φλέγμα μὲν γὰρ λευκὸν ἐπὶ τῷ Λευκοφλεγματίᾳ συνίσταται, ψυχρόν τε, καὶ παχύ· τοῦδε ἐμπίπλαται τὸ πᾶν. οἰδαίνει δὲ τὸ πρόσωπον, αὐχήν τε, καὶ βραχίονες· παχὺ δὲ τὸ ἐπιγάστριον ἀπὸ τοῦ οἴδεος· μαζοὶ δὲ ἐς ὄγκον αἴρονται, ὁκόσοι νέοι ἀκμὴν ὄντες ἐν εὐτυχίῃ τῆς ἡλικίης. Ἐπὶ δὲ τῷ ἀνὰ σάρκα, τηκεδὼν τῆς σαρκὸς ἐς χυμὸν σαρκοειδέα· ἰχώρ τε αἱμάλωπος, ὁκοῖος ῥέει ἀπὸ ἐντέρων ἕλκεσι, τοιόσδε καὶ ἐπὶ θλάσμασι ἀπὸ βάρεος ἐμπεσόντος, ἢν τάμῃς τι ἐπιπολῆς, ὁ χυμὸς ἐκρέει. Ἡ δὲ τοῖν δυοῖν ἐπιμιξίη ἀμφοῖν ἴσχει τὰ σημήϊα.

Ξύμπασι δὲ ὁμοῦ ξυνέεσι, ὦχρος, δύσπνοια, βὴξ ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε· νωθέες, ὄκνος πουλύς· ἀπόσιτοι, ἢν δέ τι προσαίρωνται, κἢν βραχὺ καὶ ἄφυσον, φυσώδεες, διατάσιες ὡς ἀπὸ πλησμονῆς· ἄνικμοι, διὸ οὐδὲ ἐπὶ λουτροῖσι ἰκμαλέοι· λευκοὶ, γυναικώδεες. Οἱ δὲ ἀνὰ σάρκα, μελάγχλωροι, μελανόφλεβες· Ἀσκίτῃσι μὲν, καὶ Τυμπανίῃσι, ἐπιφλεβέες, καὶ εὐπρόσωποι, καὶ καρποῖσι, καὶ ἐπιγαστρίῳ. ἐπὶ δὲ τοῖσι ἀνὰ σάρκα, καὶ τῷ Φλεγματίῃ, οἴδεϊ ἅπαντα κρύπτεται. Ὕπνοι βαρέες, νωθροὶ, σμικροί· ἀψυχίη, σμικρολογίη, φιλοζωΐη. καρτερίη, οὐκ ἀπ' εὐθυμίης καὶ εὐελπιστίης, ὅκως τοῖσι ἐν εὐτυχίῃ, ἀλλ' ἐξ αὐτέου τοῦ πάθεος· Οὔ τι φατὸν τὴν αἰτίην θωυμάσαι· τὸ δὲ μέγα, ἐπὶ μέν γε ἄλλοισι οὐ πάμπαν ὀλεθρίοισι οἱ νοσέοντες ἄθυμοι, κατηφέες, ἐρᾶται τοῦ θανάτου· ἐπὶ δὲ τοῖσι, εὐέλπιδες καὶ φιλόζωοι γίγνονται. ἄμφω δὲ τὰ ἐναντία τίκτουσι αἱ νοῦσοι.

Γίγνεται Ὕδρωψ καὶ ἐξαπίνης κοτὲ ἐπ᾽ ἀθρόῃ ψυχροποσίῃ, ἢν ὑπὸ δίψεος χανδὸν πουλὺ ψυχρὸν ἐγχέῃ ὕδωρ, εἶτα τὸ ὑγρὸν ἐς τὸ περιτόναιον ἠνέχθη, δι᾽ ἅδε τῇσι κοιλίῃσι τὸ ἔμφυτον θερμὸν κατεψύχθη, ἔπειτα ἐς τοὺς κενεῶνας σταγόνες ἐκρέουσι, αἳ πρόσθεν εἰς διαπνοὴν ἐξηερούμεναι διεφορέοντο. Τόδε οὖν εἰ γίγνεται, ῥηιτέρη ἡ τῶνδε ἴησις, πρίν τι τῶν σπλάγχνων, ἢ ὅλον τὸν ἄνθρωπον παθεῖν. Ἀτὰρ ἠδὲ ἔδεσμα φυσῶδες, καὶ ἀπεψίη, καὶ Βούπρησις, ἔτεκον Ὕδρωπας.

Ἔστι δὲ ξυνὸν πάντων τὸ κακὸν, ἀνδρῶν, γυναικῶν, ἡλικίης πάσης. ὁκόσον ἄλλοι ἐς ἄλλο εἶδος ἔασι ὥριοι· ἀνὰ σάρκα παῖδες, ἠδὲ τοῦ λευκοῦ φλέγματος. νέοι δὲ, μέχρι ἀκμῆς, οἱ κατὰ λαγόνας πλήσμιοι. γέροντες μὲν πάντα παθέειν ἕτοιμοι, ἀπόθερμοι, ψυχρὸν γὰρ τὸ γῆρας· ἀλλ᾽ ἐς ὑγροῦ πλῆθος ἔασι ἀναίτιοι. τοῖσδε οὖν Τυμπανίης ξυνήθης.

Ἅπαντα μὲν οὖν πονηρὰ τὰ εἴδεα τουτέοισι, Ὕδρωψ γὰρ πάντων τῶν νοσημάτων κακόν. Ἀλλὰ τουτέων Λευκοφλεγματίης μὲν εὐηθέστερος· πολλὴ γὰρ καὶ ποικίλη ἐπὶ τοῦδε ἡ εὐτυχίη, ἱδρῶτος, ἢ οὔρων, ἢ κοιλίης κοτὲ ἐπ᾽ αὐτέοις καταῤῥάγη, λυομένης ἤδη τῆς τοῦ Ὕδρωπος ἕξιος. Χαλεπὸν δὲ Τυμπανίης, καὶ τοῦδε ὁ ἀνὰ σάρκα μᾶλλον. τὸν δὲ ἰητρὸν ἐν τῷδε τῷ πάθεϊ ὅλον χρὴ τὸν ἄνθρωπον ἀλλάξαι, τόδε μέντοι οὐδὲ Θεοῖσι ῥηΐτερον.

Ὑδερικῆ δὲ καὶ ἐν σμικρῷ κοτε ἄνθρωπος, ἢ Κεφαλὴν ἐπὶ Ὑδροκεφάλῳ· ἢ Πνεύμονα μοῦνον· ἢ Ἧπαρ· ἢ Σπλῆνα· καὶ ἐπὶ γυναικῶν Ὑστέρη, καὶ τῶν ἄλλων ἥδε εὐαλθεστέρη. ἢν γὰρ τὸ στόμιον ἀνῇ ἐκ τῆς πρόσθεν μύσιος, ὑγρὸν μὲν, εἰ ἔχοι, ἐκχέει ἔξω· ἢν δὲ πνεῦμα, ἐξεφυσήθη τόδε· ἢν δέ τι ἀνὰ σάρκα ἡ Ὑστέρη πάθῃ, ὡς ἐπίπαν ὅλη ἡ ἄνθρωπος ὑδεριᾷ.

Ἰδέη τις ἑτέρη Ὕδρωπος ἥδε γιγνώσκεται· κύστιες σμικραὶ, συχναὶ, πλήρεες ὑγροῦ, ἐγκέονται τῷ χωρίῳ, ἔνθα ὁ Ἀσκίτης ξυνίσταται. ἀτὰρ ἐμπλέουσι τῷ πολλῷ ὑγρῷ, τέκμαρ δέ· ἢν γὰρ τετρήνας τὸ ἐπιγάστριον ἐκχέῃς, ἐπὶ βραχείῃ φορῇ τοῦ ὑγροῦ ἔνδοθεν ἂν ἐπέφραξεν ἡ κύστις· κἢν τὸ ὄργανον δώσῃ, αὖθις ἐκρέει. Τόδε μέντοι τὸ εἶδος οὐκ εὔηθες· πόθεν γὰρ ἂν ἐκπέσωσι αἱ κύστιες, ὁδὸς οὐκ εὔπορος. Λόγος δὲ μετεξετέροισι, ὅτι ἧκόν κοτε δι᾽ ἐντέρων τοιαίδε κύστιες· ἐγὼ δὲ οὐκ ὄπωπα, διὰ τόδε νῦν οὐδὲν γράφω. Οὐδὲ γὰρ περὶ αὐτέων ὅ, τι λέξω· εἴτε γὰρ ἐκ τοῦ κώλου, ἢ τῆς γαστρὸς, ἡ φορὴ, τίς ὁ τρόπος τῆς ξυστάσιος; ὁδὸς γὰρ ἐς ἔξοδον ἁπάντων δι᾽ ἕδρης εὐρέης. ἠδὲ αὐτοῦ τοῦ ὑγροῦ τοῦ ἐν λαγόνι ξυλλογῆς ἄπιστος ἡ τῶν ἐντέρων ῥαγή· οὐ γὰρ ἀσινὲς οὐδὲ ἀνώλεθρον, τρωθὲν ἔντερον.

ΠΕΡΙ

ΠΕΡΙ

ΔΙΑΒΗΤΕΩ.

Κεφ. β΄.

ΘΩΥΜΑ τὸ Διαβήτεω πάθος, οὐ κάρτα ξυνήθης ἀνθρώποισι, σαρκῶν καὶ μελέων ἐς οὖρον ἡ ξύντηξις. Ὑγρὴ δὲ καὶ ψυχρὴ, ὅκως ἐν Ὕδρωψι, αἰτίη. Ὁδὸς δὲ ἡ ξυνήθης, νεφροί τε, καὶ κύστις. Οὐ γὰρ διαλείπουσι οὐρέοντες, ἀλλὰ, ὅκως τῶν ἐξ ἀφέξιος ὀχετῶν, ἄπαυστος ἡ φορή. Χρονίη μὲν ἡ τῆς νούσου φύσι μακρῷ κυΐσκεται χρόνῳ. Βραχύβιος δὲ ἄνθρωπος, ἢν ἡ κατάστασις τελεσθῇ· ὀξέη γὰρ ἡ τηκεδὼν, ταχὺς δὲ ὁ θάνατός ποτε, καὶ βίος αἰσχρὸς καὶ ἐπίπονος. Δίψος ἀκρατὲς, πολυποσίη ἀνισόμετρος οὔροισι πολλοῖσι, πλεῖον γὰρ ἐκρέει τὸ οὖρον. καὶ οὐκ ἂν ἐπίσχοι τις αὐτέους, οὔτε πίνοντας, οὔτε οὐρέοντας. Ἢν δὲ ἐπ' ἀκαρὲς ἀνίσχωσιν, ἢν μὴ τοῦ πιεῖν, ἄνικμοι μὲν τὸ στόμα, αὐαλέοι δὲ τὸ σκῆνος, τὰ δὲ σπλάγχνα καίεσθαι δοκέουσι· ἀσώδεες, ἄποροι, οὐκ ἐς μακρὸν θνήσκουσι· πυριφλεγέες δίψαι. Ἀπουρέειν δὲ τίς ἂν ἐπίσχοι τρόπος, ἢ τίς αἰσχύνη πόνου κρέσσων; ἀλλὰ κἢν ἐς μικρὸν ἐγκρατέες γίγνωνται, προϊδέουσι ὀσφὺν, ὄρχιας, καὶ ἰξύα· κἢν ἀνῶσι, ἐκχέουσι μὲν τὸ οὖρον ἀλέα, τὰ δ' ἐποιδέοντα ἐξαείρεται· ξυνδίδοται γὰρ ἐς κύστιν ἡ πλημμύρα.

Κἢν μὲν τελεσθῇ τὸ κακὸν, εὔσημον. ἐπὴν δὲ μέλλῃ, ἄνικμοι τὸ στόμα· σίαλος λευκὸς, ἀφρώδης, ὅκως ἀπὸ δίψεος, καὶ οὐδέκω δίψος· ὑποχονδρίων βάρος. Αἴσθησις ἀπὸ τῆς γαστρὸς ἐς κύστιν θέρμης ἢ ψύξιος, ὅκως πρόοδος πορέοντος τοῦ νοσήματος· ἀτὰρ ἤδε οὐρέουσι τοῦ ξυνήθεος μικρόν τι μᾶλλον· δίψος τε, ἀλλ' οὐδέκω μέγα.

Ἢν δὲ ἐπὶ μᾶλλον αὔξηται, θέρμανσις μικρὴ μὲν, δακνώδης δὲ, ἐνίζουσα τοῖσι σπλάγχνοισι· ἐπιγάστριον ῥυσσοὶ, ἐπίφλεβοι, ἰσχνοὶ δὲ τὴν ὅλην ἕξιν· εὖτε καὶ ἡ οὔρησις καὶ τὸ δίψος ἐπαυξέα γίγνεται ἤδη κοτέ· κἢν ἐς ἄκρον τοῦ καυλὸν ἡ ξυναίσθησις φθῇ, εὐθὺς οὐρέουσι. Τῇδέ μοι δοκέει καλέεσθαι Διαβήτης ἐπίκλησιν, ὁκοῖόν τι διαβήτης ἐὼν, οὕνεκεν ἐν τῷ σκήνεϊ τὸ ὑγρὸν οὐ μίμνει, ἀλλὰ ὅκως διαβάθρῃ τῷ ἀνθρώπῳ ἐς ἔξοδον χρέεται. Διαρκέουσι δὲ ἐς χρόνον τινὰ, εἰ καὶ μὴ κάρτα πολλὸν, ὅτι πονέοντες οὐρέουσι, τηκεδὼν δὲ γίγνεται δεινή. οὔτε γάρ τι ἐκ τῆς πόσιος μέγα ἐς τὸ σκῆνος ἔρχεται, καὶ ξυναπέρχεται τῶν σαρκῶν ἐς τὰ οὖρα μυρία.

Αἰτίη δὲ, ὀξέων νούσων τις ἀπέσκηψεν ἐς τόδε, καὶ ἐν κρίσι κρύβδην τὸ κακόηθες ἐγκατέλιπον αἱ νοῦσοι. Οὐκ ἀδόκητον καὶ δηλητήριόν κοτε τῶνδε τὴν

αὐτὴν ἴσχειν, τῶν ὁκόσα κύστι καὶ νεφροῖσι ἐνσκήπτει. Ατὰρ εἰ ἐδάκη τις ὑπὸ τῆς Διψάδος, τοιῆδε τοῦ ἕλκεος ἡ πάθη· Διψὰς δὲ τὸ ἑρπετὸν θηρίον, ἣν δάκῃ τινὰ, ἄσχετον δίψος ἐξάπτει. πίνουσί τε ἄδδην οὐκ ἐς δίψεος ἄκος, ἀλλ᾿ ἐς τῆς κοιλίης πλημμύρην, ἀκορίῃ ποτοῦ. Ην δὲ ἀλγέῃ τις περιτάσιος τῆς κοιλίης, καὶ ἀχθέῃ, καὶ ἐπίσχῃ τὸ ὑγρὸν ἐς μικρὸν, αὖθις ἄδδην πίνουσι διψῶντες, καὶ ἥδε τῶν κακῶν ἡ ἀμοιβή· συντιμωρέει γὰρ ἀλλήλοισι δίψος καὶ ποτόν. Αλλοι δὲ οὐκ οὐρέουσι, οὐδέ τις ἄλλη τοῦ πινομένου διαπνοή. τοιγαροῦν ἀκορίῃ μὲν τοῦ ποτοῦ, πλημμύρῃ δὲ τοῦ ὑγροῦ, περιτάσει δὲ τῆς κοιλίης, ἐξερράγησαν ἀθρόως.

ΠΕΡΙ
ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ
ΝΕΦΡΟΥΣ
ΠΑΘΩΝ.

Κεφ. γ΄.

ΝΕΦΡΟΙ, τὴν φύσιν μὲν, ἀδενώδεες· χροιὴν δὲ ἐρυθρότεροι, ὁκοῖόν τι ἧπαρ μᾶλλον, ἢ μαζοὶ, καὶ ὄρχιες. (καὶ γὰρ καὶ οἵδε ἀδένες, ἀλλὰ λευκότεροι.) σχῆμα δὲ διδύμοισι ἴκελοι, πλατέες μᾶλλον ἐστᾶσι ἅμα, καὶ καμπύλοι. Κοιλίαι δὲ σμικραὶ, ἰσθμοειδέες, ἐς τὴν τῶν οὔρων διήθησιν. ἐκπεφύκασι δὲ ὀχετοὶ νευρώδεες, ὁκοῖόν τι αὐλοὶ, ἀφ᾿ ἑκατέρου· ἐμπεφύκασι δὲ οἵδε τοῖσι ὤμοισι τῆς κύστιος ἑκάτερθεν. ἴση δὲ τῶν οὔρων ἀπὸ Νεφρῶν ἡ ὁδὸς ἐς κύστιν.

Αμφὶ δὲ τούσδε τοὺς Νεφροὺς, καὶ τοὺς πόρους τούσδε, πολλὰ καὶ ποικίλα γίγνεται πάθεα. τὰ μὲν ὀξέα, ἐν αἱμοῤῥαγίῃ, καὶ πυρετοῖσι, καὶ φλεγμονῇσι κτείνοντα, ὁκόσα μοι λέλεκται. τὰ δὲ χρόνια, τηκεδόνι λύοντα τὸν ἄνθρωπον, ἀνώλεθρα μὲν, ἀναλθέα δὲ, καὶ ξυναποθνήσκοντα. Χρόνια οὖν, Αποστάσιες, Ελκεα, Λίθων γένεσις, Αἱμοῤῥοΐδες. Ελκεα μὲν ἐξ Αποστάσιος, μάλιστα καὶ δυσαλθέα πάντα τοῦ ἀνθρώπου.

Τῶν Λίθων δὲ χρονίη μὲν ἡ γένεσις, ὀδυνώδεες σφηνώσιες, οὐ γὰρ ῥηΐστη ἡ διέξοδος· χαλεπὴ δέ οἱ πρὸς τοῖσι καὶ ἡ τῶν οὔρων ἐπίσχεσις. Αλλ᾿ εἰ εἰσὶ πολλοὶ σμικροὶ, ἀλληλουχίῃ μίμνουσι, ἢ εἷς μέγας ἐμφραχθῇ, καὶ ἐπ᾿ ἀμφοῖν τοῖν Νεφροῖν ξυμβῇ τάδε, ἐς οὔρων σχέσιν, καὶ διάτασιν, ὀλιγήμεροι θνήσκουσι. Εὖτε μέντοι ἡ φύσις ἐπιμήκεα καὶ ἰσομεγέθεα τοῖσι οὐρητῆρσι τὴν κοιλίην τῶν Νεφρῶν τεύξασα, σμικροῖς ἄρα μέζονα, ὅκως ἂν, ἢν ἄνω συστῇ Λίθος, ῥηΐστην ὁδὸν τὴν ἐς κύστιν ἴσχῃ. Διὰ τόδε καὶ ἐπιμήκεες οἱ Λίθοι γίγνονται,

ται, πρὸς γὰρ τοῖσι Οὐρητῆρσι τὰ πολλὰ πήγνυνται. καὶ ὁκόσοι τῇδε ἐς πάχος ἄνισοι, λεπτοὶ μὲν ἔασι τὰ πρόσω, διὰ τοὺς Οὐρητῆρας στενοτέρους ἐόντας· παχέες δὲ, διὰ τὸ τοὺς Νεφροὺς κάτω ῥέειν. Ἐγγίγνονται δὲ τοῖσι Νεφροῖσι μοῦνον, ἀλλὰ τοῖσι διαπύροισι. οὐδὲ ἔσβλην γὰρ ἐν τοῖσι Οὐρητῆρσι οὐκ ἴσχουσι οἱ Λίθοι, ἀλλὰ τὰ ψαμμία σὺν τοῖσι Οὐρητῆρσι κάτω διαπλέει, τάπερ δὲ σημήϊα καὶ ὕλη τοῦ πάθεος γίγνεται. Ἢν δὲ ἐμφραχθῇ κοτε τῇ κοιλίῃ μέζων τελεσθεὶς, πόνοι τῆς ὀσφύος ἀμφὶ τὰς ψόας μέσφι τῶν μέσων πλευρέων. πολλοῖσι γοῦν ἀπάτη πόνου, ὡς ἀπὸ Πλευρίτιδος. βάρος ἰσχίου· κατὰ ῥάχιν δυσκαμπέες, ξυννεύουσι χαλεπῶς· ἐπώδυνοι στρόφοι, βαρέες, ἀνέκλιστοι, τὸ γὰρ ἑλικοειδὲς ἔντερον. Ἢν δὲ πλημμυρῇ τὸ οὖρον, καὶ διατάσιες· προθυμίη ἀπουρήσιος, ὅκωσπερ ὠδίνων· φυσώδεες, ἀδιέξοδοι δὲ αἱ φῦσαι· πυρετοὶ δακνώδεες, ἐπίξηροι· ἁπαλέη μὲν γλῶσσα, ξηρὴ δὲ ἡ κοιλίη· ἰσχνοί· ἀπόσιτοι, ἢν δέ τι προσαίρωνται, οὔτε πέψαι, οὔτε ἀναλαβεῖν ῥηΐδιοι. Ἢν δὲ ἐς τὸν Οὐρητῆρα ὁ Λίθος ἐμπέσῃ, βρασμὸς ὡς ἀπὸ ῥίγεος, αἴσθησις τοῦ Λίθου ὁδοιπορέοντος ξυνῷ ὁμοβιαίῳ. Κἢν ἐς τὴν Κύστιν ἐμπέσῃ, οὔρων ἄλις ὑδατωδέων ἔκχυσις, κοιλίης ἔξοδοι, φῦσαι, φυσώδεες, στομάχου κατάστασις, ἐρεύξιες, ἀνάπαυσις τῶν πρόσθεν κακῶν. προσεχύθη κοτὲ καὶ πρὸς τὴν οὔρων αἷμα, ἀναδορῇ τοῦ πόρου. Ἀγωνίη δὲ δευτέρη, τοῦ Λίθου ἡ διὰ τοῦ Καυλοῦ διέξοδος. ἢν γὰρ μέζων τῆς Οὐρήθρης ἔῃ, ἐνίσχεται πολλὸν χρόνον, καὶ πλημμυρεῖ ἡ κύστις, καὶ ἰσχουρίη νῦν ἐπαλγεστέρη· ξὺν γὰρ τῇδε καὶ Οὐρητῆρες πιμπρέχονται. Χαλεπωτάτη δὲ ἡ τῶν σκολιῶν διέξοδος· καὶ γὰρ καὶ ἀγκιστροειδέας ὄπωπα, καὶ ἐπὶ τοῖς πόροις ἐπιπωρώσιας. ἐπιμήκεες δὲ τὰ πολλὰ διαπλασσόμενοι ὑπὸ τῆς τῶν πόρων ἴξιος. Χροιῇ δὲ, ἄλλοι μὲν λευκοὶ, ἀργιλώδεες, τὰ πολλὰ παιδίοισι. ἄλλοι δὲ ξανθοὶ, κροκοειδέες, γέρουσι δὲ, οἷσί περ καὶ ἐν Νεφροῖσι οἱ Λίθοι ξυνήθεες· ἐν Κύστει γὰρ παιδίοισι μᾶλλον. Διπλαῖ δὲ αἱ αἰτίαι τῆς πήξιος· γέρουσι μὲν, τὸ σῶμα ψυχρὸν, παχὺ τὸ αἷμα. ψυχρὸν δὲ τὰ παχέα θᾶσσον πήγνυσι· τέκμαρ δὲ, τῶν ὑδάτων τῶν θερμῶν φύσει αἱ πηγαὶ, ἀποψυχθέντα γὰρ ἐς πωροειδέα Λίθον πήγνυται. παιδίοισι δὲ, πολλὸν ὑπὸ τοῦ αἵματος τὸ ἰλυῶδες ἑψηθὲν γενέσιος, ὅκως πῦρ, τὴν ἕδραν ἴσχει. Λίθων μὲν οὖν ἀμφὶ γενέσιος, τοιάδε πάθη.

Μετεξετέροισι ἐν περιόδοισι οὐρέουσι αἷμα, τοῖσι ἀπὸ Αἱμορροΐδων ἰκέλη ἥδε ἡ ξυμφορὴ, ὁμοίη δὲ καὶ ἡ τοῦ σκήνεος κατάστασις· ἔξωχροι, νωθροὶ, ἄπρηκτοι, ἀπόσιτοι, ἄπεπτοι. Κἢν μὲν ἐκκριθῇ, ἔκλυτοι, πάρετοι τὰ μέλεα, κεφαλὴν δὲ κοῦφοι, καὶ ἐλαφρότεροι. Ἢν δὲ ἐς τὴν περίοδον μηδὲν ἐκρυῇ, κεφαλαλγέες, ἀμαυροὶ τὰς ὄψιας, σκοτώδεες, ἀμφιδινεύμενοι. ἐντεῦθεν Ἐπίληπτοι μυρίοι· ἄλλοι οἰδαλέοι, ἀπαχλυόμενοι, Ὑδρωπώδεες· ἄλλοι δὲ Μελαγχολώδεες, ἢ Παράλυτοι. ἐπισχέσιος γὰρ Αἱμορροΐης ξυνήθεος ἀπότοκα τάδε. Ἢν μὲν οὖν ἀπὸ Νεφρῶν ἐκρέῃ τὸ αἷμα, καθαρὸν, ἀμιγὲς οὔροισι, τὰ

πολλὰ ἐκρέει ἀπὸ Κύστιος τῶν οὔρων τὸ αἷμα. Φέρεται κοτε καὶ ἀπὸ ῥήξιος τῶν Νεφρῶν πολὺ ἀθρόον, ἀτὰρ ἠδὲ πάγον ἴσχει, καὶ γίγνονται θρόμβοι. ὡς ἔξω χυθὲν, ἐπάγη κοτὲ καὶ ἐν κύστει, εὖτε ἰσχουρίη γίγνεται δεινή.

Επὶ δὲ τῇ ῥαγῇ, Ελκεα συμβαίνει χρόνια, καὶ δυσαλθέα. τέκμαρ δὲ, ἐφελκὶς, ἢ ὑμένιον, εὖτε ἀράχνιον, ἐρυθρὸν ἐκκριθέν· ἢ πύον λευκὸν οὐρηθὲν, ἄλλοτε μὲν καθαρὸν, ἀμιγὲς, ἄλλοτε δὲ οὔροισι ξυμμεμιγμένον. Τοῖσδε χρὴ καὶ Αποστάσιας διαγιγνώσκειν, ἢν προσγίνωνται. πυρετοὶ ἐς ἑσπέρην, καὶ ῥίγεα· πόνοι ἀμφὶ τὴν ὀσφὺν, κνησμοί. Ην δὲ καὶ ἐκραγῇ, θρόμβοι πυώδεες, σαρκοειδέες, ἀτὰρ ἠδὲ λευκὸν πύον Απόστασις. Τὰ δὲ Ελκεα δακνώδεα, ἄλλοτε μὲν καθαιρόμενα, ἄλλοτε δὲ ῥυπαρὰ ὄντα. δηλοῖ δὲ τὸ πύον, ἀτὰρ ἠδὲ οὖρα κάκοδμα, ἢ ἄνοδμα.

Εαρ μὲν οὖν Αἱμοῤῥαγίας τίκτει, καὶ Αποστάσιας. χειμὼν δὲ, καὶ φθινόπωρον, Λίθους. Ην δὲ ἐπὶ Λίθοισι Ελκεα γένηται, ἀναλθέες μὲν αἱ νοῦσοι, ταχείη τηκεδὼν καὶ θάνατος.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΚΥΣΤΙ.

Κεφ. δʹ.

ΤΩΝ ἐν τῇ Κύστει νούσων οὐδὲν εὔηθες. τὰ μὲν ὀξέα, φλεγμασίῃ, καὶ τρώμασι, σπασμῷ, καὶ πυρετοῖσι ὀξέσι, κτείνοντα· Ελκος δὲ, καὶ Αποστάσιες, ἢ Παράλυσις, ἢ Λίθος μέγας μὲν, ἀναλθὴς δέ. Οὔτε γὰρ θρύπτεται ἢ πόσι, ἢ φαρμάκῳ ἀμφιθρύπτῳ, οὔτε ἀσινέως τέμνεται· χρὴ γὰρ καὶ τὰ λεπτὰ τῆς Κύστιος ξυντάμνειν, τὸ δὲ αὐτῆμαρ ἔκτεινε, ἢ ὀλίγαις ἡμέρῃσι σπασμοῖσι καὶ πυρετοῖσι θνήσκουσι. Ην δὲ μὴ ταμῇ, ἐς οὔρων σχέσιν, καὶ πόνοισι, καὶ πυρετοῖσι, ἢ τηκεδόσι, σμύχεται ὥνθρωπος. Ην δὲ μὴ κάρτα μέγας ὁ Λίθος ἔῃ, σχέσιες μὲν οὔρων ξυνεχέστεραι· ἐς γὰρ τὸν αὐχένα ῥηϊδίως ἐμπίπτων, ἀποέργει οὔρων ἔξοδον. τάμνειν δὲ εἰ καὶ τῶν μεζόνων ἀσφαλέστεροι, ἀλλὰ τέμνεται Κύστις. Κἢν τις ἐκ τοῦ θανάτου κίνδυνον ἐκφύγῃ, Ροιάδος γίγνεταί οἱ πάθος· κἢν ἀκίνδυνον ἔῃ, ἀλλ᾽ οὐ φορητὸν ἐλευθέροισι ἀέναον ἐκρέειν οὖρον, κἢν βαδίζῃ, κἢν εὕδῃ, ἀτερπὲς δὲ ἢν βαδίζηται. Οἱ δὲ κάρτα σμικροὶ τὰ πολλὰ τάμνονται ἀσινέως. Ην δὲ ξυμπεφύκῃ τῇ Κύστει Λίθος, διάδηλος μὲν τῇσι μελεδώνεσι, ἀτὰρ οὐδὲ ἀσινέες πόνοισι, καὶ βάρεϊ, κἢν ἂν ᾖ δυσουρίης ἄτερ· ἢν δὲ μὴ, καὶ δυσουρέει. Ξυμπάντας δὲ τοὺς Λίθους διαγνοίης ἂν, τῇσι τῶν ψαμμίων ἐν τοῖσι οὔροισι ὑποστάσεσι. ἀτὰρ ἠδὲ περίκοποι τὰ αἰδοῖα γίγνονται,

εὖτε

εὖτε γὰρ ἀπουρέουσι, κὴν ὕπεστι καὶ ὁ Λίθος, ὀδυνέονται, καὶ ἀμφαφόωσι καὶ ἕλκουσι τὰ αἰδοῖα, ὅκως τὸν Λίθον ξὺν τῇ Κύστι ἐξαιρεόμενοι. Ξυμπαθὴς δὲ καὶ ἡ Ἕδρη, κνησμώδης γιγνομένη· προπετὴς δὲ καὶ Ἀρχὸς βίῃ καὶ ἐντάσεσι, φαντασίῃ ἐκκεῖσι δὲ ὡς δῆθεν τοῦ Λίθου· ἄμφω γὰρ ξυγκέεται ἀλλήλοισι, Ἕδρη τε, καὶ Κύστις, ὧν ἑκατέρου * * * * διὰ τόδε καὶ ἐπὶ φλεγμασίῃ Ἀρχοῦ ἰσχουρέει Κύστις, καὶ ἐπὶ τῇσι τῆς Κύστιος ἀκίσι οὐ δίνησι Ἕδρη, κὴν μὴ ἐπίξηρος ἡ γαστὴρ ἔῃ. Τοῖα μὲν τὰ ἄλγεα τῶν Λίθων.

Αἱμοῤῥαγίη δὲ, κὴν μὴ κάρτα ὀξέως κτείνῃ, χρόνῳ δὲ ἐξέλυσε μυρίους. Οἱ δὲ ἀπ' αὐτέης θρόμβοι, ἰσχουρίη, ὀξέες ὄλεθροι, ὅκωσπερ οἱ Λίθοι. καὶ γὰρ, ἢν τὸ αἷμα λεπτόν τε, καὶ ξανθὸν, καὶ μὴ πάγχυ ᾖ εὐπαγὲς, ἀλλ' ἡ Κύστις ἐς πολλὸν ἀλίζει χρόνον, καὶ ἤδε θερμαίνουσα καὶ ἕψουσα πηγνύει, καὶ ὧδε γίγνεται θρόμβος. Ἰσχουρίη μὲν οὖν δυνατωτάτη κτεῖναι· προσεπιγίγνεται δὲ τουτέοισι ἄλγος ὀξὺ, πῦρ δριμὺ, γλῶσσα ξηρὴ, καὶ ἐπὶ τοῖσδε παράφοροι θνήσκουσι.

Ἢν δὲ ἐπὶ Τρώματι ἄλγος φανῇ, Τρῶμα μὲν ὀλέθριον. Τὸ δὲ Ἕλκος, κὴν μὴ ἀρχῆθεν κτείνῃ, πυρετοῖσι, ἢ φλεγμονῇ, ἀνήκεστον γίγνεται. Λεπτὴ μὲν τὸ πάχος Κύστις, νευρώδης δὲ τὴν φύσιν· τάπερ οὐδὲ σαρκοῦται, οὔτε ῥηιδίως ἐπουλοῦται. ποτὶ καὶ τὸ οὖρον χολῶδες, δριμὺ, δακνῶδες τοῦ Ἕλκεος. Ἡ ξυνὴ δίαιτα· ἤδε ἐν μὲν τῇσι πληρώσεσι διατέταται, ἢν δὲ κενωθῇ, ξυνίζει. πάρεξ ἓν ἄρθρου πάθεϊ, ἐν ἐκτάσει τε, καὶ κάμψι· ἄρθρῳ δὲ οὐκ εὐαλθὲς Ἕλκος οὐδέν.

Καὶ Ἔμπυος δὲ ἐξ Ἀποστάσιος γίγνεται. Κύστιος σημήια, τάπερ ἐπ' ἄλλοισι μέν· ἐπὶ φλεγμασίῃ γὰρ, καὶ ἐπὶ πυρετοῖσι, καὶ ῥίγεσι, ἡ Ἀπόστασις, κίνδυνοι δὲ οἱ αὐτοί. Πύον δὲ, ἀλλ' ἐς παχὺ, λευκὸν, οὐ κάκοδμον, ἐκδιδοῖ. εὐήθεα τὰ ἀπὸ τῶνδε Ἕλκεα. Ἢν δὲ ἐπινέμηται, τρυγώδεα, μυξοποιὰ, κάκοδμα οὐρέουσι. τῶν τοιῶνδε οὐ βραδύνει θάνατος. δακνώδεα μὲν τὰ οὖρα, ὀδυνηρὰ δὲ ἡ πρόεσις αὐτῶν, διαΐσσει δὲ ἡ ὀδύνη μέσφι ἄκρων τοῦ καυλοῦ. Βλάπτει δὲ αὐτέους πάντα καὶ τἀναντία· καὶ πλησμονὴ, καὶ κένωσις· καὶ ἀργίη, καὶ κίνησις· καὶ λουτρὰ, καὶ ἀλουσίη· καὶ τροφὴ, καὶ ἀτροφίη· καὶ γλυκέα, καὶ ὀξέα. ἄλλων ἄλλα μὲν ὠφελεόντων, ἄλλα δὲ βλαπτόντων, εἰς ἓν ξυμβῆναι μὴ δυναμένων.

ΠΕΡΙ
ΓΟΝΟΡΡΟΙΗΣ.

Κεφ. ε΄.

ΑΝΩΛΕΘΡΟΝ μὲν ἡ Γονόῤῥοια, ἀτερπὲς δὲ καὶ ἀηδὲς μέσφι ἀκοῆς. Ἢν γὰρ ἀκρασίη καὶ πάρεσις τὰ ὑγρὰ ἴσχῃ, καὶ γόνιμα μέρεα, ὅκως

διὰ ψυχρῶν ῥέει ἡ θορὴ, οὐδὲ ἐπίσχειν αὐτὴν ἔστι, οὐδὲ ἐν ὕπνοισι· ἀλλὰ γὰρ, ἤντε εὕδῃ, ἤντε ἐγρηγορέῃ, ἀνεπίσχετος ἡ φορὴ, ἀναίσθητος δὲ ἡ ῥοὴ τοῦ γόνου γίγνεται. Νοσέουσι δὲ καὶ γυναῖκες τήνδε τὴν νοῦσον, ἀλλ᾽ ἐπὶ κνησμοῖσι τῶν μορίων καὶ ἡδονῇ περιχέεται τῇσι ἡ θορὴ, ἀτὰρ καὶ πρὸς ἄνδρας ὁμιλίῃ ἀναισχύντῳ. ἄνδρες δὲ οὐδ᾽ ὅλως ὀδάξονται. Τὸ δὲ ῥέον, ὑγρὸν, λεπτὸν, ψυχρὸν, ἄχρουν, ἄγονον. πῶς γὰρ ζωογόνον ἐκπέμψαι σπέρμα, ψυχρὴ οὖσα, ἡ φύσις; Ην δὲ καὶ νέοι πάσχωσι, γηραλέους χρὴ γενέσθαι πάντας τὴν ἕξιν, νωθώδεας, ἐκλύτους, ἀψύχους, ὀκνέοντας, κωφοὺς, ἀσθενέας, ῥικνοὺς, ἀπρήκτους, ἐπώχρους, λευκοὺς, γυναικώδεας, ἀποσίτους, ψυχρούς· μελέων βάρεα, καὶ νάρκας σκελέων· ἀκρατέας, καὶ ἐς πάντα παρέτους. Ηδε ἡ νοῦσος ὁδὸς ἐς Παράλυσιν πολλοῖσι γίγνεται. πῶς γὰρ οὐκ ἂν τῶν νεύρων ἥδε ἡ δύναμις πάθοι, τῆς ἐς ζωῆς γένεσιν φύσιος ἀπεψυγμένης; Καὶ ἡμέας ἄνδρας ποιέει ζῶσα ἡ θορὴ, θερμοὺς, ἐνάρθρους, λασίους, εὐφώνους, εὐθύμους, κραταιοὺς νοῆσαί τε, καὶ ῥέξαι. δηλοῦσι οἱ Ανδρες. Οἷσι δὲ οὐκ ἔνεστι ζῶσα ἡ θορὴ, ῥικνοὶ, ἀσθενέες, ὀξύφωνοι, ἄτριχες, ἀγένειοι, γυναικώδεες. δηλοῦσι οἱ Εὐνοῦχοι. Ην δέ τις ἀνὴρ ἐγκρατὴς ἔῃ τῆς θορῆς, κραταιὸς, εὔτολμος, ἀλκήεις μέσφι θηρίων. τέκμαρ δὲ, Αθλητῶν οἱ σώφρονες. Καὶ γὰρ καὶ οἱ φύσι τινῶν κρέσσονες, ὑπ᾽ ἀκρασίης πολλὸν τῶν χειρόνων γίγνονται χερείονες· πολλὸν δὲ οἱ φύσει χερείους, ὑπ᾽ ἐγκρατίης γίγνονται κρεσσόνων κρέσσονες. Ατὰρ οὐδὲ ζῶον ἐξ ἄλλου τευ γίγνεται κραταιὸν, ἢ θορῆς. Μέγα οὖν καὶ ἐς ὑγίην, καὶ ἐς ἀλκὴν, καὶ ἐς εὐψυχίην, καὶ ἐς γένεσιν, ζῶσα ἡ θορή. Απὸ Σατυριήσεως, ἐς Γονοῤῥοίης ἀπόσκηψιν ἡ κατάστασις.

ΠΕΡΙ
ΣΤΟΜΑΧΙΚΩΝ.

Κεφ. ϛ΄.

ΣΤΟΜΑΧΟΣ ἡδονῆς καὶ ἀηδίης ἡγεμών. καρδίης καίριον γειτόνευμα ἐς τόνον, καὶ θυμὸν, ἢ ἀθυμίην, τῆς ψυχῆς συμπαθείῃ. ἥδε Στομάχου περίπυστα δύναμις. τάδε μὲν οὖν μοι ἄλλῃ λέλεκται. Απότοκοι ἡδονῆς μὲν, εὐπεψίη, εὐσαρκίη, εὐχροίη τοῦ σώματος· ἀηδίης δὲ, τουτέων τἀναντία, κοτὲ καὶ ἀθυμίη μὴ ἔχων τροφήν· μελαγχολώδεσι δὲ, κακοσιτίη. Ην οὖν ὅδε νοσέῃ, μῖσος καὶ ἀποστροφὴ τῶν γευμάτων, οὐκ ἢν προσαίρωνται μόνον, ἀλλὰ κἢν ἀθέητα μὲν ᾖ τὰ σιτία. ἀναπεμπάζονται δὲ ναυτίῃ, ἢ ἀπορίῃ, ἢ πλάδῳ, ἢ καρδιαλγίῃ· καὶ σιαλοχόοι δὲ, καὶ ἔμετοι ἐνίοις. Κἢν ὅμως τὸ σῶμα τείρῃ, κἢν γαστὴρ μένῃ κενεὴ τῶνδε, ὅμως πόνον ῥηΐτερον φέρει τῆς προσαίρεσιος. ἢν δὲ

καὶ

καὶ ὑπ' ἀνάγκης κοτὲ ἐς τὴν ἐδωδὴν ἴῃ, πολλὸν κάκιον ὅδε πόνος τοῦ λιμοῦ· ἐν τῷ στόματι λεῖψαι ἄλγος, καταπιεῖν μέζων ὀδύνη. Ἀτὰρ καὶ οὐχὶ πρὸς μὲν τὰ οἰκεῖα τοιῶσδε, ἐς δὲ τὰ ἀλλόκοτα χρηστῶς· ἀλλαγὴ τῆς κατὰ φύσιν ἐς τὸ ἔμπαλιν· ἀχθηδὼν ἐς πάντα· καὶ φυγὴ, καὶ μῖσος σιτίων. Ἐπὶ δὲ τοῖσι μεσσηγὺ τῶν ὠμοπλατέων χαλεποῖσιν ἄλγος, πουλὺ δὲ καὶ μέζον, ἢν προσφέρωνται καὶ καταπίνωσι. ἄση, ἀπορίη· ὄψιες ἀμαυραί· ὤτων ἦχοι· βάρεα κεφαλῆς· νάρκη μελέων· καὶ τὰ γυῖα λύονται· παλμὸς ἐν τοῖσι ὑποχονδρίοισι· φαντασίη τῆς ῥάχιος ἐς τὼ σκέλεε κινδυμβύης. ἄλλοτε ἄλλῃ τῇδε κἀκεῖσε φέρεσθαι δοκέουσι, κἢν ἑστήκωσι, κἢν κατακέωνται, ὅκως ὑπὸ αὔρης ἀνέμων κάλαμοι, ἢ δένδρεα. Φλέγμα ψυχρὸν, ὑδαρὲς, ἀποβλύζουσι· ἐπὴν δὲ καὶ χολὴ ᾖ πικροχόλοισι, σκοτώδεες· ἄδιψοι, κἢν ἐπ' ἐδέσμασι διψῆν δοκέωσι. ἄγρυπνοι, νωθροὶ, νυσταλέοι, οὐχ ὕπνῳ ἀτρεκεῖ, κωματώδεες, ὁμοιοπαθέες, ἰσχνοὶ, ἔξωχροι, ἀσθενέες, ἔκλυτοι, λειποδρανέες, ἄψυχοι, δειλοὶ, ἡσύχιοι, ἐξαπίνης δὲ ὀργίλοι· κάρτα μελαγχολώδεες, καὶ γὰρ ἐξώκειλάν κοτε ἐς Μελαγχολίην οἱ τοιοίδε.

Τάδε μέντοι τῆς ψυχῆς τοῦ Στομάχου ἐνδιδόντος, ἐστὶ δ' ἐς τὴν πάθην. οἱ δὲ δὴ ἄνθρωποι οὐκ εἰδότες τὰ ξυμπαθέα μέρεα, ἐφ' οἷσι τὰ δεινότατα γίγνεται, τὸν Στόμαχον αἴτιον ἡγεῦνται. Μέγα δὲ ἐς πίστιν ὧν λέγω, ἡ ξυνάφεια τῆς καρδίης, ἔνθα πάντων ἡ ἀρχή. μέσον γὰρ ἐνίζει τῷ πνεύμονι ἡ καρδίη, ἡ δὲ τούτων μεσότης τὸν Στόμαχον συνάπτει, ἄμφω δὲ προσπεφύκασι τῇ ῥάχει. διὰ τόδε πρὸς τῆς καρδίης γειτόνημα, καὶ καρδιαλγίη, καὶ ἔκλυσις, καὶ τὰ μελαγχολώδεα.

Αἰτίαι δὲ τῆς νούσου, καὶ ἄλλαι μὲν μυρίαι· καιρίη δὲ, πῦον συχνὸν ἀπὸ κοιλίης διὰ Στομάχου χυθέν. Ξυνήθεες δὲ καὶ τοῖς ὑπό τε ἀνάγκαις ἐκδεδιῃτημένοις λεπτῇ καὶ σκληροτέρῃ διαίτῃ. ἀτὰρ καὶ τοῖσι ἐς παιδείην πονεῦσι, καὶ ἐς τήνδε τλήμοσι· οἷσι θείης μὲν μαθήσιος πόθος, ὀλιγοσιτίη δὲ, καὶ ἀγρυπνίη, καὶ μελεδώνη λόγων τε καὶ πρηγμάτων σοφῶν. οἷσι ὑποψίη μὲν διαίτης ἁδρῆς καὶ ποικίλης, λιμὸς δὲ ἡ τροφὴ, καὶ ὕδωρ ποτὸν, καὶ ἐν ὕπνῳ ἀϋπνίη. οἷσι μαλθακὴ μὲν εὐνὴ ἄστρωτος χαμαὶ, ἀμφίβλημα δὲ εὐτελὲς, ἀμπεχόνη ἀραιὴ, τὸ δὲ τοῦδε κρύος ὁ κοινὸς ἠήρ. πλοῦτος δὲ ἐννοίης θείης περιουσίης τε χρῆσις. τάδε γὰρ αὐτέοισι ἀγαθὰ γίγνεται, ἔρωτι παιδείης. Καὶ εἰ προσαιρέονται, εὐτελὲς μὲν σιτίον, οὐδὲ ἐς κόρον ἐδωδῆς, ἀλλ' ἐς ζωὴν μοῦνον. οὐκ ἐπ' οἴνῳ θώρηξις, οὐ θυμηδίη· οὐ ῥέμβος, καὶ περίοδοι· οὐ σωμάτων ἄσκησις, οὐδὲ σαρκῶν περιβολή. τίνος γὰρ οὐκ ἂν ἀπάγοι παιδείης ἔρως; πατρίδος, τοκήων, κασιγνήτων, ἑωυτῶν, μέσφι θανάτου. Τοῖσδε οὖν τηκεδὼν μὲν τοῦ σκήνεος· ἄχροοι, καὶ ἐν νεότητι γηραλέοι, καὶ ὑπ' ἐννοίης κοῦφοι, ψυχὴν δὲ ἀμειδέες, ἀμείλιχοι· Στομάχου δὲ κακοσιτίη· ταχὺς ὁ κόρος τοῦ ξυνήθεος, εὐτελέος, καὶ ἑτοίμου τροφῆς· ἀηθίη δὲ ποικίλης ἐδωδῆς, ὄκνος

δὲ πάντων γευμάτων· ἢν δὲ καὶ λάβωσί τι τῶν ξένων, βλάβη, ἀπόστροφοι εὐθὺς ἐς πάντα. Ηδὲ ἔστι Στομάχου χρονίη νοῦσος· Φλεγμοναὶ δὲ, καὶ Ρεύματα, καὶ Καρδιωγμὸς, ἢ πόνος, Στομαχικὸν οὐ κικλήσκεται πάθος.

Θέρος ἄγει τήνδε νοῦσον, ἔνθα καὶ πέψις, καὶ ὀρέξιος, καὶ πάντων ἀδυναμίη. Ηλικίη δὲ, γῆρας· οἷσι καὶ δίχα πάθεος, διὰ τὸ τοῦ βίου τέλος, καὶ ἡ ὄρεξις ἐς τέρμα ἥκει.

ΠΕΡΙ ΚΟΙΛΙΗΣ ΔΙΑΘΕΣΙΟΣ.

Κεφ. ζ'.

ΚΟΙΛΙΗ, σπλάγχνον πεπτήριον, κάμνει τὴν πέψιν, ὁκότε Διάῤῥοια τὸν ἄνθρωπον ἴσχει. Καὶ ἔστιν ὑγρῆς τροφῆς, ἄπεπτος, ἡ Διάῤῥοια· ἀλλ' ἢν μὴ ἐπὶ σχεδίου τῆς αἰτίης γίγνοιτο τόδε ἐς μίην ἢ δευτέρην ἡμέρην μούνην, πρὸς δὲ καὶ ὅλος ὁ ἄνθρωπος ἀσθενέει ἀτροφίῃ τοῦ σκήνεος, χρονίη νοῦσος ἡ Κοιλιακὴ γίγνεται, ἀτονίῃ τοῦ πέσσοντος θερμοῦ, καὶ ψύξει τῆς κοιλίης. Εὖτε λύεται μὲν ἐς θερμὸν ἡ τροφὴ, ἀλλ' οὐκ ἐκπέσσει θερμὸν, οὐδὲ ἐς χυμὸν οἰκεῖον τρέπει, ἡμιτελέα δὲ λείπει ἀδρανίῃ τοῦ τέλεος· ἡ δὲ ἀφεθεῖσα τῆς ἐργασίης, ἐς κακὸν ἀλλοιοῦται, καὶ χροιῇ, καὶ ὀδμῇ, καὶ συστάσει. λευκὴ μὲν γὰρ καὶ ἄχολος ἡ χροιὴ, κάκοδμα δὲ καὶ βορβορώδεα, ὑγρὴ δὲ καὶ ἀσύστατος ἀπεραγίῃ, μοῦνον δὲ ἀρετὴν ἴσχουσα τῆς πέψιος τὴν ἀρχήν.

Διὰ τόδε φυσώδεες ἐς τὴν γαστέρα· ἐρυγαὶ ξυνεχέες, κακώδεες, ἢν δὲ καὶ κάτω προήσωσι, τρύζει μὲν τὰ ἔντερα, φῦσαι δὲ διεξίασι δασεῖαι, ὑγραὶ, ἀργιλώδεες· φαντασίαι δὲ ἐπ' αὐτέοισι, ὡς διεκθέοντος ὑγροῦ. πόνος τῆς κοιλίης βαρὺς, ὁκοῖον νύγμα, ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε. Ισχνὸς δὲ καὶ ἄτροφος ὤνθρωπος, ὠχρὸς, ἀδρανὴς, οὐδέν τι πρῆξαι τῶν συνήθων εὔτονος· ἀλλὰ κἢν βαδίζῃ, λύεται τὰ μέλεα· φλέβες κροτάφων ἐπηρμέναι, ἀτροφίῃ γὰρ κοιλοκρόταφοι· ἐπίφλεβοι δὲ καὶ παντὶ τῷ σώματι. Οὐ γὰρ οὐ πέσσει μοῦνον ἡ νοῦσος, ἀλλ' οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἐς τὸν ὄγκον ἀναδιδοῖ. δοκέει γάρ μοι οὐ τῆς πέψιος μοῦνον, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀναφορῆς, τὸ πάθος ἔμμεναι.

Ην δὲ καὶ ἐπ' αὐξήσει ἡ νοῦσος γίγνηται, ἄγει καὶ τὰ ἀπὸ τοῦ παντὸς ἐς τὴν κοιλίην πάλιν. εὖτε ἤδη ἡ τηκεδὼν τοῦ σκήνεος· αὐαλέοι δὲ τὸ στόμα, ἄνικμοι δὲ τὴν ἐπιπολὴν, ἀνίδρωτες· Κοιλίη, ἄλλοτε πυριφλεγὴς, ὡς ἀπ' ἄνθρακος· ἄλλοτε δὲ, ὡς ἀπὸ κρυστάλλου, ψυχροστάγδης. ὁκότε δὲ καὶ αἷμα τοῖσι ἐσχά-

τοισι

τοῖσι ἐν σκυβάλοισι ἐπιῤῥέει, ξανθὸν, ἄκρητον, ἀμιγὲς, ὡς δοκέειν φλεβὸς στόμιον ἀνεῷχθαι· ἀνεσθίει γὰρ τὸ δριμὺ τὰς φλέβας. Μήκιστον, καὶ δυσαλθὲς κακόν. καὶ γὰρ ἢν δοκέῃ πεπαῦσθαι ἄνευ φανερῆς προφάσιος, παλινδρομέει ἐσαῦθις, ἢν ἤδη καὶ ἐπὶ σμικρῇ ἁμαρτωλῇ παλίνορσος ἥκῃ. ἐς περίοδον γοῦν ἥδε φοιτῇ.

Γέρουσι ξυνήθες τὸ κακὸν, καὶ γυναιξὶ μᾶλλον, ἢ ἀνδράσι. παιδίοισι δὲ Διάῤῥοια μὲν ξυνεχὴς ἐφημέρῳ ἀκρασίῃ τροφῆς, ἀλλ' οὐ κοιλίης κώτεϊ ἡ νοῦσος. Τίκτει δὲ θέρος τῶν ἄλλων ὡρέων μᾶλλον· μετόπωρον, δεύτερον· χειμὼν δὲ ὁ ψυχρότατος, ἢν ἀγχοῦ σβέσι τὸ θερμὸν ἥκῃ. Ἐπὶ χρονίῃ δὲ νούσῳ καὶ ἥδε, καὶ Δυσεντερίη, καὶ Λειεντερίη τίκτεται. ἀλλὰ καὶ χανδὸν ψυχροποσίη κοτὲ ξυνέστησε τὴν νοῦσον.

ΠΕΡΙ

ΚΩΛΙΚΩΝ.

Κεφ. η΄.

ΚΩΛΙΚΟΙ δὴ κτείνονται εἰλεῷ καὶ στρόφῳ ὀξέως. Πάνυ μὲν οὖν αἴτια μυρία ἴσχει τῆς διαθέσιος. Σημήϊα, βάρος μὲν ἐπὶ ἀσιτίῃ, ἔνθα δὴ τὸ πάθος μάλιστα δὲ κραίνει. ὄκνος πουλὺς, νωθέες· ἀπόσιτοι, ἰσχνοὶ, ἄγρυπνοι, οἰδαλέοι πρόσωπα. Κἢν μὲν πρὸς τῷ Σπληνὶ νοσέῃ Κῶλον, μελάγχλωροι· λευκόχλωροι δὲ, ὁκόσοι πρὸς Ηπατι, ξυμπαθίῃ τῶν ἄγχιστα σπλάγχνων. Ην δὲ προσαίρωνται τροφὴν, καὶ ἐπὶ σμικρῇ καὶ ἀφύσῳ κάρτα φυσώδεες· καὶ προθυμίη μὲν ἐς διαπνοὴν, ἀδιέξοδοι δὲ φῦσαι· ἐρυγαί τε ἄνω βιώμεναι, ἀτὰρ καὶ αἵδε ἀτελέες· ἢν δέ πη πρήσῃ βίῃ, φῦσαι βρομώδεες μὲν αἱ ἄνω, καὶ ὀξυρεγμιώδεες. Νεφροὶ, καὶ κύστις, ξυμπαθέα πόνῳ, καὶ ἰσχουρίῃ· τουτέοισι ἄλλα ἀντ' ἄλλων. Θωῦμα δὲ τουτέων μέζον· ἐς ὄρχιας καὶ κρεμαστῆρας ἀδόκητον ἄλγος ἐπιφοιτῇ. πολλοὺς τῶν ἰητρῶν ἥδε ἡ ξυμπαθείη λήθει, καὶ γὰρ καὶ ἐξέταμόν κοτε τοὺς κρεμαστῆρας, ὡς ἰδίην ἔχοντας αἰτίην· ἀλλὰ γὰρ καὶ τουτέοισι ἀντ' ἄλλων ἄλλα.

Γίγνονται δὲ καὶ ἀπότοκοι τοῦδε νοῦσοι, Αποστάσιες μὲν, καὶ Ελκεα οὐκ εὐήθεα· Υδεροι δὲ, καὶ Φθίσιες, ἀναλθέα. Επὶ γὰρ ψύξει, καὶ χυμοῖσι παχέσι, καὶ φλέγμασι πολλῷ κολλώδεσι, ξυνίσταται ἡ νοῦσος. Ατὰρ καὶ ἡλικίῃ, καὶ ὥρῃ ψυχρῇ ἐπιφοιτῇ, χώρῃ, καὶ χείματι καρτερῷ.

ΠΕΡΙ
ΔΥΣΕΝΤΕΡΙΗΣ.

Κεφ. θ΄.

ΕΝΤΕΡΩΝ, τὰ μὲν ἄνω, λεπτὰ, καὶ χολώδεα, μέσφι τοῦ Τυφλοῦ, Χολάδες ἐπίκλησιν. Ἀπὸ δὲ τουτέων, τὰ κάτω, παχέα, καὶ σαρκώδεα, μέσφι τῆς ἀρχῆς τοῦ Εὐθέος ἐντέρου.

Ἐγγίγνεται οὖν ἐν ἅπασι Ἕλκεα· Δυσεντερίη δὲ τῶνδε τῶν Ἑλκέων αἱ ἰδέαι· διὰ τόδε ποικίλαι ἔασι αἱ νοῦσοι. Τὰ μὲν γὰρ ἐπιπολῆς ξέει ἔντερα, ἀναδορῇ μούνῃ ποιεύμενα, καὶ ἔστιν ἀσινέα· ἀτὰρ καὶ ἀσινέστερα πολλὸν, ἢν κάτω ᾖ τὰ πάθη. ἀλλ᾽ ἢν δὲ σμικρῷ μὲν ἔπι βαθύτερα τὰ Ἕλκεα, οὐκ εὐήθεα δὲ καὶ τάδε. Ἄλλα βαθέα, καὶ οὐχ ἱστάμενα, ἀλλ᾽ ἐσθιόμενα, ἀδενώδεα, ἕρποντα, καὶ ἐπισφακελίζοντα, θανατώδεα. ἀτὰρ καὶ φλεβία ἐπὶ τῇσι νομῇσι γίγνεται περίβρωτα, ἔν τε τοῖσι Ἕλκεσι καὶ στάξιες αἱμορραγίης τὸ μέζον. Ἄλλο εἶδος Ἑλκέων· ὀχθώδεα, τρηχέα, ἀνώμαλα, τυλαίνια, ὡς ἐν ξύλῳ ὄζους εἴπομεν. δυσαλθέα τάδε, οὔτε γὰρ ὠτειλὴν ῥηϊδίως ἴσχει, ῥηΐτερόν τε λύονται.

Αἰτίαι δὲ Δυσεντερίης μυρίαι, ἐπίκαιροι δὲ, ἀπεψίαι, ψύξιες συνεχέες, δριμέων πρόσαρσις, μυττωτοῦ, κρομμύου αὐτοῦ, καὶ σκορόδου, κρεῶν παλαιῶν δριμέων ἐδωδὴ, ἐφ᾽ οἷσι ἀπεψίη· ὑγρὸν ἄηθες, κυκεὼν, ἢ βρυτέων πόμα, ἢ οἷα κατὰ χώρην ἑκάστην ἀντὶ οἴνου γίγνεται δίψεος ἄκεα· ἀτὰρ καὶ πληγὴ, καὶ ψύξις, καὶ ψυχροποσίη τίκτουσι Ἕλκεα·

Αἱ δὲ ἐκκρίσιες, καὶ τὰ ξυνεόντα τοῖσι Ἕλκεσι, ἕτερα καὶ ἕτερα ἐπ᾽ ἄλλοισι καὶ ἄλλοισι. Ἢν μὲν γὰρ ἐπιπολῆς ἔῃ, ἄνωθεν μὲν, λεπτὰ, χολώδεα, ἄνοσμα, πλὴν ὁκόσον ἀπ᾽ ἐντέρων. Τὰ δὲ ἀπὸ τοῦ Νήστιος, κατακορέα μᾶλλον, κρηκοειδέα, κακώδεα· τάδε καὶ ξὺν τῇ τροφῇ, λελυμένῃ μὲν, ἀλλὰ τρηχείῃ. ἄλλοτε κάκοδμόν ἐστι, τὰ δὲ Ἕλκεα σηπεδών· ἄλλοτε δὲ ἴσχει, ὡς ἀπὸ σκυβάλων μοῦνον, τὴν ὀσμήν. Ἀπὸ δὲ τῶν κάτω, ἐπὶ τοῖσι Ἕλκεσι, ὑδατώδεα, λεπτὰ, ἄνοσμα· ἢν δὲ ἐπὶ μᾶλλον βαθέα, ἰχωροειδέα, ὑπέρυθρα, οἰνώδεα, ἢ ὅκως κρεῶν πλύμα· ἄλλοτε μὲν ἰδίῃ τάδε, ἄλλοτε δὲ ξὺν τοῖσι κοπρίοισι· καὶ τάδε ὑγρὰ, λελυμένα περιρρόῳ, ἄχολα, ἄνοσμα, ἢ ξυνεστῶτα, ξηρὰ, ἐξίασι, ὀλισθηρὰ περιρρόῳ. Ἢν δὲ μέζω, καὶ λειότερα ᾖ τὰ Ἕλκεα, ἐπὶ μὲν τοῖσι ἄνω, χολώδεα, καὶ ἀφ᾽ ὧν, καὶ δι᾽ ὧν ἔρχεται· καὶ γὰρ τὴν ἕδρην δάκνει, δριμεῖα γὰρ ἡ χολὴ, καὶ ἐπὶ μᾶλλον, ἢν ἀφ᾽ Ἕλκεος. καὶ ἡ χολὴ δὲ πίων, ὅκως

λίπας.

λίπας. Επὶ δὲ τοῖσι βαθυτέροισι τοῖσι κάτω, αἱμάλωψ παχὺς σὺν φλέγματι, σαρκοειδέα, οὐ κάρτα πίονα, ξυσματώδεα, ὡς ἀπ' ἐντέρων ἔμμεναι· ἀτὰρ καὶ ὅλα συμμέμικται μέλεα. Φέρεται δὲ λευκὰ, παχέα, μυξώδεα, στέατι ξυγκοπέντι ἴκελα, ξὺν τῷ περιῤῥόῳ· τάδε μέντοι ἀπὸ τοῦ Εὐθέος τοῦ παραμήκεος ἐντέρου. ἄλλοτε δὲ μυξώδεα μοῦνον, ὀδαξώδεα, σμικρὰ, στρογγύλα, δακνώδεα, ἐξαναστάσιας πυκινὰς, καὶ προθυμίην ξὺν ἡδονῇ ποιεύμενα, ἐκκρίσιας δὲ κάρτα σμικράς· Τεινεσμὸς τοῦδε ἡ ἐπίκλησις. Απὸ δὲ τοῦ Κωφοῦ φέρονται καὶ σάρκες ἐξέρυθροι, καὶ μεγάλαι, περιγραφὴν πολλὸν μέζονα ἔχουσαι. βαθέα γίγνεται τὰ Ελκεα, καὶ αἷμα παχὺ, τρυγῶδες· τάδε κάκοδμα τῶν πρόσθεν μᾶλλον. Επὴν δὲ ἕρπῃ, καὶ ἐσθίῃ τὰ Ελκεα, καὶ ἴσχηται μηδαμᾶ ἐπὶ μηδενὶ, ἄνωθεν μὲν, πρὸς τοῖσι χολώδεσι τοῖσι κατακορέσι, κερκώδεα, καὶ ἔπαφρα, τρυγίζοντα, καὶ μέλανα, ἰσατώδεα, πρασοειδέα, παχύτερα τῶν πρόσθεν, κακώδεα ὅκως σηπεδὼν, διαχωρέει· τροφὴ νῦν ἀπεπτοτέρη, ὡς ὑπὸ ὀδόντων λάβρων τετριμμένη μοῦνον. Ην δὲ τὰ κάτω ἀνεσθίηται, αἱμάλωπες μέλανες, παχέα, σαρκοειδέα, ἐξέρυθρα, θρομβώδεα, ἄλλοτε μὲν μέλανα, παντοίως ποικίλα, κάκοδμα, οὐ φορητά· ἀφέσιες τῶν ὑγρῶν ἀξύλληπτοι. Απελύθη κοτὲ καὶ εὐμῆκες, ἄκριτον κατὰ πλάτυνα, ὅκως ὑγιὲς τὸ ἔντερον, καὶ δέος παρέσχεν ἀμφὶ ἐντέρου τοῖσι ἀγνοοῦσι τοῦ πρήγματος. Τόδε ἐστὶ τοιόνδε. τῶν ἐντέρων, ὅκως τῆς κοιλίης, χιτῶνες ἔασι δοιοὶ, ἀτὰρ καὶ ἀλλήλοισι ἐπιβάλλουσι οἵδε λοξοί. ἢν οὖν ἡ διπλόη λυθῇ, ὁ μὲν ἐντὸς χιτὼν ἀποστὰς ἐς μῆκος ἔξω χωρέει· ὁ δὲ ἐκτὸς μίμνει μοῦνος, καὶ σαρκοῦται, καὶ ἐπωτειλοῦται, καὶ ἀλθέξονται, καὶ ζώουσι ἀσινέες. πάσχει δὲ τὸ κάτω μοῦνον, αἰτίη δὲ, τῶν χιτώνων τὸ σαρκοειδές. Ην δὲ αἷμα ἀπό τευ ἀγγείου φέρηται, ξανθὸν, ἢ μέλαν, καθαρὸν ῥέει, ἀμιγὲς τροφῆς, ἢ σκυβάλων ἄτερ. εἰ δὲ ἐπίπαγος ἐπιπετάννυτο πλατέσι ἀραχνίοισι ἴκελος, θρομβοῦται γὰρ ἢν ψυχθῇ· οὐδὲ γὰρ ἡ πίσις αἵματος ἔκκρισις, τῷ δὲ ῥοίζῳ πολλῷ ξὺν πνεύματι μέζων τῆς περιστάσιος ἡ φαντασίη τῆς ἐκκρίσιος. Γίγνεταί κοτε καὶ ἐν Κώλῳ πύου Απόστασις, οὐδέν τι τῶν ἄλλων τῶν ἐντὸς Ελκέων ξενοπρεπεστέρη· καὶ γὰρ τὰ σημήϊα, καὶ τὸ πύον, καὶ ἡ ἄλθεξις τῶν Ελκέων ἡ αὐτή. ἢν δὲ ἐκκρίσιες σκληραὶ τῶν σαρκοειδέων ἔωσι, τετριμμέναι, τρηχέσι σώμασι ἴκελαι, ἡ Απόστασις οὐ τοῦ εὐήθεος τρόπου. Ρέει κοτὲ πολλὸν ἀπὸ τοῦ Κώλου ὕδωρ, Δυσεντεριώδεα τρόπον· Υδρωπος τόδε μυρίους ἐρρύσατο. Τὰ μὲν Ελκεα, ὡς ἔπος εἰπεῖν, τὰ ἐν τοῖσι ἐντέροισι, τοιάδε. ἀτὰρ ἠδὲ καὶ ἡ τῶνδε ἰδέη, καὶ αἱ ἀπὸ τῶνδε ἐκκρίσιες, ὁκοίας ἔλεξα.

Φράσω δὲ καὶ τὰ ξυνεόντα ἑκάστοισι τῶν νοσεόντων, ἤντε εὐήθεα, ἤντε σιναρὰ ᾖ τὰ Ελκεα. Αθρόον μὲν οὖν εἰρήσθω, ἢν ἐπιπολῆς ἀναδορὴ, ἤντε ἄνω, ἤντε κάτω ἔῃ, ἄπυροι, ἄπονοι, ὀρθοστάδην ὑγιαζόμενοι σμικρῇσι τῇσι διαίτῃσι ἐτε-

ἑτεροίως. Ην δὲ Ελκος ἐγγένηται, ἐπὶ μὲν τοῖσι ἄνω, στρόφος δακνώδης, δριμὺς ὡς ἀπὸ χολῆς θερμῆς σμικρῆς· ἔμπυοι ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε, τὸ δὲ πλέον ἔμπυοι· ἢ πέψιες ἡμιτελέες· οὐκ ἀπόσιτοι. Ην δὲ τοῖσι κάτω Ελκεα γένηται, πολλόν τι ἀσινέστερα τῶν ἄνω. καὶ γὰρ καὶ τὰ ἔντερα πολλόν τι μᾶλλον τῶν ἄλλων σαρκοειδέα. Ην δὲ κοῖλα καὶ ἀνεσθίοντα ἐς τὰ ἄνω γένηται, πυρετοὶ ὀξέες, ἀλαμπέες, ἐν τοῖσι σπλάγχνοισι ὑποβρύχιοι· περίψυξις· ἀποσιτίη· ἀγρυπνίη· ἐρυγαὶ κακώδεες, ναυτίη, χολὴ, ἔμετοι· σκοτοδίνη. Ην δὲ πολλὴ μὲν ἡ φορὴ, χολωδεστέρων δὲ γίγνηται, ἐπίμονοι στρόφοι, καὶ ἄλλοι πόνοι μᾶλλον· ποτὲ καὶ ἐκλύσιες δυνάμιος, ὑπολύσιες γουνάτων· καυσώδεες, διψαλέοι, ἀσώδεες· ναυτίη μελάνων· γλῶσσα ξηρή· σφυγμοὶ σμικροὶ, ἄτονοι. τουτέων ἀδελφὰ, ὁκόσα ἐπὶ τοῖσι κακοειδέσι Ελκεσι ἔλεξα τὰ θανατώδεα. καρδιώσσουσι μέσφι λειποθυμίης, μετεξέτεροι δὲ οὐδὲ ἐς ἀνάκτησιν ἐπαλινδρόμησαν, ἀλλ' οὕτως ἐξέθανον. Τάδε τὰ δεινὰ ξυνὰ καὶ τῇσι ἀπὸ τῶν κάτω ἐντέρων διαβρώσεσι, ἢν νέμηται μὲν τὰ Ελκεα, ἄσχετος δὲ ἡ φορὴ, πλὴν ὁκόσον οἱ στρόφοι καὶ οἱ πόνοι ὑπὸ τὸν ὀμφαλὸν κάτω, ἔνθα τὰ Ελκεα. ἰδέαι δὲ αἵδε τῶν ἐκκρίσεων, ὁκοίας ἔλεξα. Ην δὲ ἐπὶ τοῖσι προτέροισι μικρὰ ᾖ, ἀνακωχὴ δὲ ἐς μακρὸν ᾖ νομῆς, ἄλλα ἐπ' ἄλλοισι Ελκεα γίγνεται, τῶν μὲν πρηϋνομένων, ἄλλων δὲ κορυφουμένων, ὅκως ἐν θαλάσσῃ κύματα· τοιόνδε τὸ τῶν Ελκέων χῦμα. Ην δὲ καί κοτε ἐπαρκέσῃ μὲν ἡ φύσις, συνασκήσῃ δὲ καὶ ὁ ἰητρὸς, πέπαυται μὲν ἡ νομὴ, καὶ θάνατον οὐκ ὀῤῥωδέει· σκληρὰ δὲ καὶ ὀχθώδεα μίμνει τὰ ἔντερα, καὶ τῶνδε ἐς μακρὸν ἡ ἄλθεξις.

Αἱμοῤῥαγίη δὲ ἀπ' ἐντέρων, ἢν μὲν μεγάλης φλεβὸς, ἢ ἀρτηρίης ἔῃ, ὠκὺς ὁ θάνατος. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ τὴν χεῖρα δυνατὸν ἔσω ἐσμάσασθαι, καὶ τοῦ ἄλγεος θίγειν, ἢ φάρμακον αὐτῷ τῷ Ελκεϊ προσβάλλειν. Καίτοι καὶ εἰ ἐπίσχοιτο ἡ Αἱμοῤῥαγίη φαρμάκῳ, οὐκ ἀτρεκὴς τοῦ θανάτου ἡ φυγή. μετεξετέροισι γὰρ μεγάλης ἐσχάρης ἔκπτωσις τῆς φλεβὸς τὸ στόμιον ἐς μέζον εὐρύνει· εὖτε καὶ θρόμβοι ἔνδον ἐγγίγνονται, καὶ μίμνουσι ἔσω, ἄφυκτος ἡ νοῦσος. Χρὴ οὖν ἀρχομένῃσι Αἱμοῤῥαγίῃσι ἀρήγειν. Δήλη δὲ ὡς ἐπίπαν γίγνεται μέλλουσα, εἰ καὶ μὴ πάμπαν εὔσημος. ἄση ξυνέστι, ἀπορίη, βάρος τοῦ τόπου, ἔνθα ῥήσσεται· ἐρύθημα τοῦ προσώπου, ἢν μηδέκω ῥαγῇ. Κὴν μὲν ἡ φλὲψ νεοῤῥαγὴς ἔῃ, ὡς ἐπίπαν μαλθάσσεται πάμπαν· ἢν δὲ πρόσω ᾖ χρόνου, χαλεπώτερον καὶ βραδύτερον. Τοιάδε μὲν τὰ ἐντέροις Ελκεα.

Γίγνεται δὲ, θέρεος ὥρῃ· δεύτερον, φθινοπώρου· ἧσσον, ἦρος· ἥκιστα, χειμῶνος. Καὶ Διάῤῥοιαι μὲν, παιδίοισι, καὶ μειρακίοισι· Δυσεντερίη δὲ, ἀκμάζουσι, καὶ νέοισι. γῆρας δὲ δυσαλθὲς, καὶ ἐς ὠτειλὴν χρόνιον· τὰ δὲ ἀνεσθιόμενα γέρουσι ἀνήθεα· ἀτὰρ καὶ Αἱμοῤῥαγίη ξύμφωνος γήρᾳ.

ΠΕΡΙ

ΠΕΡΙ

ΛΕΙΕΝΤΕΡΙΗΣ.

Κεφ. ι'.

ΗΝ ἐπὶ Δυσεντερίῃσι, καὶ Ἕλκεσι πλατέσι καὶ κάρτα βαθέσι τῶν ἄνω ἐντέρων, οὐλαὶ ἐγγίγνωνται πυκιναὶ, παχεῖαι, στερέμνιοι, τὰ σιτία ἐκ τῶνδε ἐς τὰ κάτω διεκθέει, ὑγρὰ, ἀδιάκριτα τοῦ τροφίμου· τὸ γὰρ τῶν ἐντέρων ὁδαῖον, δι' οὗπερ ἐς τὴν ἄνω φορὴν ἡ τροφὴ ἀναΐσσει, ἀπέκλεισεν ἡ οὐλή. ἀτροφίη οὖν τὸν ἄνθρωπον ἴσχει, καὶ ἀχροίη, καὶ ἀτονίη. Ἐπίκλην τὸ πάθος Λειεντερίη ἴσχει, τὸ ἐπὶ τῇ οὐλῇ λέγω τὴν ἐντέρων τοὔνομα. καὶ νῦν μὲν ἐξ Ἑλκέων ἐστὶ ἡ πάθη· ἄλλοτε δὲ ἔντερα μὲν οὐλὴν οὐκ ἴσχει, ἔθος δὲ καὶ μελέτη διαρρυεῖσα ἐκδιδάσκει τὰ ἔντερα· τὸ γὰρ ἐν τουτέοισι θερμὸν, ἢν καταψυχθέν κοτε, μήτε καταπέσσῃ, μήτε ἐς τὴν ἀναφορὴν ἀναΐσσῃ, ἀκρατὲς δὲ ὑπ' ἀσθενίης ἔῃ, διαδιδρήσκει πᾶν ἔργον ἡ τροφή. Ἀλλ' ἢν ἐνσχεδὸν καὶ μὴ ἑδραίη γίγνηται ἡ κάθαρσις, ἀλλὰ φαύλη, ἁπλῶς ἔμετος ἀπὸ σιτίων ἔλυσε τὴν νοῦσον. ἢν δὲ προσοκείλῃ χρόνῳ, καὶ ἐν ἕδρῃ ἵζῃ ἡ αἰτίη τουτέων, οὐδὲν ὠφελέει.

Τίκτει δὲ καὶ χρονίη νοῦσος, καὶ ὀρθοστάδην Καχεξίην. ἀτὰρ καὶ Ὑδρωπές κοτε ἐς τόδε ἀπέσκηψαν εὐτυχῶς, ἐς κακὸν μὲν ἐκ κακοῦ, ἀλλὰ κρέσσων ἡ διαδοχή.

ΠΕΡΙ

ΥΣΤΕΡΙΚΩΝ.

Κεφ. ια'.

ΤΗΣΙ γυναιξὶ, Ὑστέρη ἀγαθὴ μὲν ἐς κάθαρσιν καὶ τόκον, ξυμφορὴ δὲ νούσων μυρίων τε καὶ κακῶν. Οὐ γὰρ Ἑλκέων, ἢ Φλεγμασίης, ἢ Ῥόου μοῦνον· ἀλλὰ, κὴν ἐξαπίνης ὅλη ἄνω κινέηται, ὠκέως κτείνει. Γεγράφαται μὲν οὖν ἐν ἄλλοισι, ὁκοῖα τῶν ἀπ' αὐτέων ἦν ὀλέθρια ὀξέα. Τὰ δὲ χρόνια, Ῥόος διπλόος· Σκληρίη· Ἕλκεα, τὰ μὲν ἀσινέα, τὰ δὲ κακοήθεα· Πρόπτωσις ὅλης, ἢ μέρεος.

Ῥόος μὲν οὖν, ἐρυθρὸς, ἢ λευκόχροος· ἰδέα δηλοῖ. Ἐρυθρὸς μὲν, ἢν αἷμα ξανθὸν, καὶ αἱ τοῦδε ἰδέαι, ἢ πελιδνὸν, ἢ μέλαν· καὶ λεπτὸν, ἢ παχὺ καὶ πεπηγὸς οἷον θρόμβοι, ἢ λευκὸς ὡς ὕδωρ, ἢ ὠχρόξανθος ὡς χολή· παχὺς δὲ ὅκως ὑπό-

λεπτὸς, ἢ λεπτὸς ἰχὼρ καὶ κάκοδμος. Λευκὸς δὲ, ὡς πύον· ὁ δὲ ἀτρεκὴς, ὡς λευκὸς ὀῤῥός. ἀτὰρ καὶ αἱμάλωψ κοτὲ τῷ πύῳ συνεκρέει. Μυρίαι δὲ ἄλλαι, παρὰ τὸ μᾶλλον τουτέων καὶ ἧττον, ἰδέαι. Περίοδος δὲ, ἄλλοτε μὲν ἡ ἐπὶ μῆνα κάθαρσις, ἀλλ' οὐκ ἐς τὴν ἀρχαίην ξυνίσταται προθεσμίην. οὐ πολλὸν μὲν τὸ αἷμα, ἐν ἡμέρῃσι δὲ πολλῇσι ἐκρέει· ὀλιγήμερος δὲ ἡ διάλειψις, ἀλλὰ καθαρή. Ἄλλος περιόδου τρόπος, ἐς προθεσμίην δὲ, καὶ οὐκ ἐς πλῆθος περὶ πλεῖστον ἡ πρώτη κάθαρσις, δὶς δὲ καὶ τρὶς καθαίρονται ἀνὰ πάντα τὸν μῆνα. Ἄλλη ἰδέη, ἄρρετος μὲν ἡ ῥοὴ καὶ σμικρὴ ἐφ' ἡμέρης ἑκάστης, ἀλλὰ ἐς τὸν ὅλον μῆνα οὐ πάγχυ βαιή. οὐδὲ γὰρ ἡ Ὑστέρη μύει τὸ στόμα, ἀλλὰ οἴγνυται, πάρεσιν ἐς ῥύσιν ὑγρότητος πάσχουσα. Εἰ δὲ μήτε διαλείπει, μήτε σμικρὸν ἐκρέει, Αἱμοῤῥαγίῃ θνήσκουσι. Σημήϊα δὲ, πρὸς τῇσι χροιῇσι τοῦ ῥόου, ἡ χροιὴ τοῦ ἀνθρώπου. ἄγρυπνοι, ἀπόσιτοι, ἀσώδεες, ἔκλυτοι, ἐπὶ τὸ ἐρυθρὸν μᾶλλον, καὶ ὀδυνώδεες. καὶ κάκοδμον ἐπ' ἀμφοῖν τὸ ῥεῦμα, ἀλλὰ μᾶλλον καὶ ἧσσον ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε. ὁ μὲν γὰρ λευκὸς κακίων, ἢν μέζων που ἡ σηπεδὼν ἔῃ· ἄλλοτε δὲ ὁ ἐρυθρὸς, ἢν ἀγριαίνῃ ἡ διάβρωσις. Ἀθρόον δὲ εἰρήσθω, μέλας μὲν ἁπάντων κακίων, πελιδνὸς δεύτερος· ὠχρὸς δὲ, καὶ λευκὸς, καὶ πυώδης, μακρότεροι μὲν, ἧσσον δὲ κινδυνώδεες. τουτέων δὲ αὐτέων, ὁ ὠχρὸς κακίων μὲν, πολλὸν δὲ κρέσσων ὁ τῷ συνήθεϊ μεμιγμένος· ξυνήθης δὲ ἐρυθρὸς μὲν, καὶ τὰ τοῦδε εἴδεα. Ἀτὰρ καὶ ἀσινέστεροι ταύτῃσι αἱ ξυνήθεες. τὸ δὲ ἀληθὲς, γεραιτέρῃσι κακίονες οἱ ἐρυθροί· ἥκιστα δὲ νεήνισι οἱ λευκοί. Ἄλλος Ῥόος λευκὸς, ἡ ἐπιμήνιος κάθαρσις, λευκὴ, δριμεῖα, καὶ ὀδαξώδης ἐς ἡδονήν· ἐπὶ δὲ τοῖσι, καὶ ὑγροῦ λευκοῦ, παχέος, γονοειδέος, προέκλησις. τόδε τὸ εἶδος Γονόῤῥοιαν Γυναικείαν ἐλέξαμεν. Ἔστι δὲ τῆς Ὑστέρης ψύξις, εἵνεκεν ἀκρατὴς τῶν ὑγρῶν γίγνεται. ἀτὰρ καὶ τὸ αἷμα ἐς χροιὴν λευκὴν ἀμείβει, τοῦ γὰρ πυρὸς οὐκ ἴσχει τὸ φοινίσσον. Τήνδε τὴν πάθην καὶ Στόμαχος νοσέει, καὶ ἐμέει φλέγμα. ἀτὰρ καὶ ἔντερα ὁμοίην πάσχει, εὖτε τὴν Διαῤῥοίαν νοσέει.

Γίγνεται Ἕλκεα καὶ ἐν Ὑστέρῃ, τὰ μὲν πλατέα, κνησμώδεα, ἄπερ ἄλια, ὅκως ἀναφορή τις ἐπιπολῆς· πύον παχὺ, ἄνοσμον, ὀλίγον. εὐήθεα τάδε τὰ Ἕλκεα. Ἄλλα τουτέων βαθύτερα, καὶ κακίονα, οἷσι πόνοι σμικροὶ, πύον ὀλίγῳ πλεῖον, μᾶλλον κάκοδμα. ἀλλ' ἔμπης εὐήθεα καὶ τάδε. Ἢν δὲ ἐπὶ μᾶλλον βαθέα γίγνηται, καὶ τὰ χείλεα τῶν Ἑλκέων ἀπηνέα, ἢ τρηχέα, ἰχὼρ τις κακώδης, καὶ πόνος τῶν πρόσθεν μέζων. ἀνεσθίει δὲ τὴν Ὑστέρην τὸ Ἕλκος· ἐξήκει δέ κοτε καὶ ἀπολυθέν τι σαρκίον· μὴ ἐς ὠτειλὴν ἰὸν μήκιστον κτάνει τόδε, χρόνιον γίγνεται κάρτα. τόδε καὶ Φαγέδαινα κικλήσκεται. Ὀλέθρια δὲ τὰ Ἕλκεα, ἢν πρὸς τοῖσι ἄλγος ὀξύνῃ, καὶ ἡ ἄνθρωπος ἀπορῇ. σηπεδὼν δὲ ἀπὸ τοῦ Ἕλκεος ῥέει, οὔτε αὐτέῃσι φορητή· ἀγριαίνει ψαύσεσί τε καὶ φαρμάκοισι, καὶ χαλεπαίνει πως καὶ ἰητρείῃ. Φλέβες δὲ ἐν Ὑστέρῃ ἐς ὄγκον αἴρονται, ξὺν περιστάσεσι τῶν πέλας. Ἔστι δὲ πεπνυμένοισι οὐκ ἄσημον τῇ ἁφῇ, οὐ γὰρ ἄλλως δῆλον. πῦρ δὲ,

καὶ

καὶ ἄσῃ τοῦ παντὸς, καὶ σκληρείῃ ξυνέεσιν, ἧπερ τοῖσι θηριώδεσι, θανατώδεα ὄντα Ἕλκεα, ἀτὰρ καὶ ἐπίκλησιν ἴσχει Καρκίνων. Ἄλλος Καρκῖνος· Ἕλκος μὲν οὐδαμῆ, ὄγκος δὲ σκληρὸς, ἀτέραμνος· ξυντιταίνει δὲ τὴν Ὑστέρην ὅλην. ἀτὰρ καὶ ἄλγεα, καὶ τὰ ἄλλα, ὅσα ἐφ' ἕλκει. Τὰ ὡυτὰ δὲ ἄμφω τὰ καρκινώδεα, καὶ χρόνια, καὶ ὀλέθρια. πολλὸν δὲ τὸ Ἕλκος τοῦ ἀνελκώτου κάκιον, καὶ ὀσμῇ, καὶ πόνοισι, καὶ ζωῇ, καὶ θανάτῳ.

Ἐξίσταταί κοτε τῆς ἕδρης ἡ Ὑστέρη ὅλη, καὶ ἐπὶ τοῖσι μηροῖσι τῆς γυναικὸς ἰζάνει. Ἄπιστος ἡ ξυμφορή· ἀλλ' οὐκ ἀθέντος ἡ Ὑστέρη, οὐδὲ ἀγλύννητος ἡ αἰτίη. Ξυνδιδοῦσι γὰρ οἱ ὑμένες οἱ παρὰ τοὺς λαγόνας, ὀχέες τῆς Ὑστέρης ἐόντες νευρώδεες· οἱ μὲν κατὰ πυθμένα πρὸς τὴν ὀσφὺν λεπτοὶ, οἱ δὲ κατ' αὐχένα ἔνθα καὶ ἔνθα παρὰ τοὺς λαγόνας· οἱ δὲ μάλιστα νευρώδεες, πλατέες, ὅκως νεὼς λαίφεα. πάντες οὖν ξυνδιδοῦσι οἵδε, ἢν ἔξω ἡ Ὑστέρη ἀίσσῃ. Κτείνει μὲν οὖν τὰ πολλὰ ἔκπτωσις ἥδε· γίγνεται γὰρ ἐπὶ ἀμβλωσμῷ, καὶ σεισμοῖσι μεγάλοισι, καὶ βιαίῳ τόκῳ. ἢν δὲ μὴ κτάνῃ, ἐς μακρὸν αἵδε ζώουσιν, ὀρέουσαι τὰ μὴ θεητά, καὶ πιθηνοῦσαι ἔξω καὶ καυχαλῶσαι τὴν Ὑστέρην. Δοκέει δέ κοτε τῆς Διπλόης τῆς Ὑστέρης ὁ ἔνδον ὑπεζωκὼς χιτὼν, εὖτε ἀποσπᾶται τοῦ ξυναφέος. δοιαὶ γὰρ αἴχιες μοῦναι ἀπηλλαγμέναι χιτῶνος. ὅδε οὖν ἀφίσταται μὲν καὶ ῥεύματι, ἅτε καὶ ἐκτρωσμῷ, καὶ βιαίῳ τόκῳ, εὖτε ἐπὶ τῷ χορίῳ περιπέφυκεν αὐτέῃ. ἢν γὰρ τόδε ἕλκηται βίῃ, συνεκπεράσας ὁ τῆς Ὑστέρης χιτὼν * * * * ἀλλὰ ἢν μὴ ἐκθάνῃ ἡ γυνὴ, παλίνορσος ἐς τὸ αὐτὸ συνήφθη κοτὲ στάθμῃ, ἢ σμικρὸν ἔξω φαίνεται· σκέπει γὰρ τοῖσι μορίοισι ἡ γυνή. Περιπίπτει κοτὲ τὸ στόμιον τῆς Ὑστέρης μοῦνον, μέσφι τοῦ αὐχένος, ἀλλ' αὖθις εἴσω δύεται, ἢν ὀσφραίνηται ἡ Ὑστέρη θυμιήσι κακώδεσι· ἕλκει δὲ αὐτέην καὶ ἡ γυνὴ, ἢν ὀσφραίνηται θυμιητῶν εὐωδέων. ἀτὰρ καὶ χερσὶ μαίης ἀτρέμας εἴσω θέει ἡσυχῇ πιεζευμένη, καὶ χειρουμένη πρόσθεν τοῖσι Ὑστέρης μειλίγμασι.

ΠΕΡΙ
ΑΡΘΡΙΤΙΔΟΣ,
ΚΑΙ
ΙΣΧΙΑΔΟΣ.

Κεφ. ιβ΄.

ΞΥΝΟΣ μὲν ἁπάντων τῶν ἄρθρων πόνος, ἡ Ἀρθρῖτις· ἀλλὰ ποδῶν μὲν, Ποδάγρην καλέομεν· Ἰσχιάδα δὲ, ἰσχίων· Χειράγρην δὲ, χειρῶν. ἢν γε μὴν ῥέδιος ἢ ἐπί τι τῶν προσκαίρων αἰτίων ὁ πόνος, ἢ κρύβδην δὲ με-

λέτησι πολλὸν χρόνον ἡ νοῦσος· εὖτε ἐπὶ προφάσει σμικρῇ ὁ πόνος καὶ ἡ νοῦσος ἐξήφθη. Ἔστι δὲ ἁπάντων μὲν ξυλλήβδην τῶν νεύρων ἡ πάθη, ἣν αὐξηθὲν τὸ κακὸν ἅπασι ἐπιφοιτῇ. Ἀρχὴ δὲ, νεῦρα, τὰ δεσμὰ τῶν ἄρθρων, καὶ ὁκόσα ἐξ ὀστέων πέφυκε, καὶ ἐν ὀστέοισι ἐμφύνει. Θῶυμα δὲ τουτέων μέγα· οὐ πονέει μὲν γὰρ θρὶξ, οὐδὲ ἂν τέμνῃ τις, ἢ θλίβῃ. ἢν δὲ ἐξ ὠυτέων πονῇ, οὐδὲν ἕτερον ἀλγέει τοῦδε δυνατώτερον, οὐ σίδηρα, σφίγγοντα οὐ δεσμὰ, οὐ τιτρώσκον ξίφος, οὐ καῖον πῦρ. καὶ γὰρ καὶ ταῦτα ἐπαναιρεῦνται, ὡς μεζόνων πόνων ἄκεα. Καὶ ἢν τάμῃ τις αὐτὰ πονεῦνται, ἀμαυρεῦται ὁ τῆς τομῆς πόνος, σμικρὸν ὑπὸ τοῦ μέζονος· ἢν δὲ ὧδε κρατέῃ, ἡδονή σφεας λάζυται ἐπιλήθουσι τοῦ πάρος. Πάσχουσι δὲ τοῦτο, ὀδόντες, καὶ ὀστέα.

Αἰτίην δὲ ἀτρεκέα μὲν ἴσασι μοῦνοι Θεοὶ, ἐοικυῖαν δὲ καὶ ἄνθρωποι. Ἔστι δὲ, ὡς ἔπος εἰπεῖν, τοιόνδε. τὸ μὲν κάρτα πυκνὸν ἀναίσθητον ψαύσιος καὶ τρώσιος, τῇδε καὶ ἄπονον ψαύσι καὶ τρώσει· ἄλγος γὰρ τρηχεία ἐν αἰσθήσει. τὸ δὲ πυκινὸν ἀτρήχυντον, διὰ τόδε καὶ ἄπονον. Τὸ δὲ ἀραιὸν εὐαίσθητον, καὶ τρηχύνεται τρώματι. Ἀλλ᾽ ἐπεὶ καὶ τὰ πυκνὰ ζῇ ἐμφύτῳ θέρμῃ, καὶ αἴσθοιτο τῇδε τῇ θέρμῃ. Εἰ μὲν οὐσιώδης ἡ δρῶσα αἰτίη ἔοι, οἷον ἢ μάχαιρα, ἢ λίθος, τὸ οὐσιῶδες τοῦ πάσχοντος οὐκ ἀλγέει· πυκνὸν γὰρ τὴν φυήν. Ἢν δὲ τῆς ἐμφύτου θέρμης δυσκρασίη λάβηται, αἴσθησις γίγνεται τρεπτή. τουτέων ἐξ ἑωυτέης πονέει ἡ θέρμη, ἐκ τῆς κατ᾽ αἴσθησιν ἔσωθεν ἐγείρεται ὤσιος. φύσιος δὲ τῆς ἐς μέζω, ἢ παραυξήσιος, τὰ ἄλγεα.

Ἐγχρίμπτεται δὲ ἡ Ἀρθρῖτις ἄλλοτε ἐς ἄλλα ἄρθρα· τοῖσι μὲν ἐς ἰσχία, καὶ τὰ πολλὰ τῇδε ἐπιμίμνει γυῖος, ἄστε τε μέλεά κοτε μικρὸν ἤγουν εὖτε οὐδὲ ἐπὶ τὰ σμικρὰ φοιτῇ, πόδας τε καὶ χεῖρας. Ἢν γὰρ μεζόνων λάβηται μελέων, χωρῆσαι τὴν νοῦσον δυναμένων, οὐχ ὑπερβαίνει τὰ ὄργανα. Ἢν δὲ ἀπὸ τοῦ σμικροῦ ἄρξηται, ἔστι εὐήθης καὶ ἀδόκητος ἡ εἰσβολή· Ἰσχιάδος μὲν, ἀπὸ μηροῦ κατόπιν, ἢ ἰγνύος, ἢ κνήμης, ἡ ἀρχή· ἄλλοτε δὲ ἐπὶ τῇ κοτύλῃ τὸ ἄλγημα φαίνεται, αὖθις ἐς γλουτὸν, ἢ ὀσφὺν ὀκέλλει, καὶ πάντα μᾶλλόν ἐστιν ἢ δόκησις ἰσχίου. Ἀτὰρ καὶ τὰ ἄρθρα ὧδέ πως ἄρχεται. τοῦ ποδὸς τὸν μέγαν δάκτυλον ἀλγέει, αὖθις τὴν ἐπίπροσθεν πτέρνην, ᾗ ποτε στηριζόμεθα, ἔπειτα ἐς τὸ κοῖλον ἧκε, τὸ δὲ σφυρὸν ἐξῴδησε ὕστατον. Πρόφασιν δὲ αἰτιῶνται ἀναίτιον, ὁ μὲν κρηπῖδος καινεῆς τρῖβον, ὁ δὲ μακρὴν πρόσοδον, ἄλλος δὲ πληγὴν, ἢ πάτημα· οὐδεὶς δὲ φράζει τὴν οἴκοθεν οὖσαν, ἀτὰρ καὶ ἀκούουσι τοῖσι πάσχουσι τὸ ἀτρεκὲς ἔδοξε ἄπιστον. Διὰ τόδε ἐς ἀνήκεστον ἐτράπη, ὅτι περ τῇσι ἀρχῇσι, ὁκότε ἀσθενεστάτη ἐστὶν ἡ νοῦσος, ὁ ἰητρὸς οὐκ ἐνίσταται. ἢν δὲ χρόνῳ κρατυνθῇ, ἀνόνητος ἡ μελέτη. Τισὶ μὲν οὖν ἐς ποδῶν ἄρθρα μίμνει μέσφι θανάτου· τισὶ δὲ νέμεται ἐς τὴν τοῦ παντὸς σκήνεος πρόσοδον· τὰ πολλὰ δὲ ἀπὸ τῶν ποδῶν ἐς χεῖρας ἤιξε, οὐ γὰρ μεγάλα τὰ ὅρια τῇ νούσῳ χει-

ρῶν

ρῶν τε καὶ ποδῶν, ὅτι ἄμφω ὁμοφυέα, ἰσχνὰ, καὶ ἄσαρκα, καὶ ἐγγυτάτω τοῦ ἔξω ψύχεος, ἀπωτάτω δὲ τοῦ ἔσω θάλπεος· αὖθις ἀγκὼν, καὶ γόνυ· ἐπὶ δὲ τοῖσι κοτύλαι, περίστροφος ἤδε μετάβασις ἐς νώτου μῦας καὶ θώρηκος. Ἄπιστον, ἐς ὅσον ἕρπει τὸ κακόν. σπόνδυλοι ἀλγέουσι ῥάχεός τε καὶ αὐχένος, καὶ ἐς ἄκρον ἐρείδει τοῦ ἱεροῦ ὀστέου, καὶ ξυμπάντων τε ὁ βοῦς, ἕνος, καὶ ἡ ἰδίη ἑκάστου ὀδύνη. ἀτὰρ ἤδε τένοντες, ἀδένες, μύες, ξὺν ἐντάσει ἀλγέουσι· γνάθων, καὶ κροτάφων μύες· νεφρῶν, καὶ κύστιος, ἡ διαδοχή. ὦ τοῦ θαύματος, ἐπὶ πᾶσι, πήχεσι ῥῖνας, καὶ ὦτα, καὶ χείλεα· πάντη γὰρ νεῦρα, καὶ μύες. Τῆς κεφαλῆς ἤλγεε τὰς ῥαφὰς, οὐκ εἰδὼς μὲν ὅ τι πονέει, ἐδείκνυε τῶν ῥαφῶν τὰ εἴδεα, λοξὴν, εὐθείην, ἐπικάρσιον, ὀπίσω τε, καὶ πρόσω· ἰσχνὴν δὲ τὴν ὀδύνην, καὶ τοῖσι ὀστέοισι ἐμπεπηρμένην. πᾶσαν γὰρ ὀστέων ξυμβολὴν νέμεται ἡ νοῦσος, ὅκως ποδὸς ἢ χειρὸς ἄρθρον. Γίγνονται δὲ τῶν ἄρθρων καὶ ἐπιπωρώσιες. τὰ πρῶτα μὲν ὁκοῖον Ἀποστάσιες ἴσχουσι, ἐπὶ δὲ μᾶλλον πυκνοῦνται, καὶ πηγνυμένου τοῦ ὑγροῦ ἀπηνέες αἱ ἀφέσιες· τέλος δὲ, πῶροι στερροὶ, λευκοὶ, ξυνίστανται· ἐς δὲ πᾶν, ὄγκοι σμικροὶ, ὁκοῖον Ιονθοι, καὶ μέζονες· ὑγρὸν δὲ παχὺ, λευκὸν, χαλαζῶδες· καὶ γὰρ τοῦ παντὸς ἡ νοῦσος ψυχρὴ, ὅκως χάλαζα. Δοκέει δὲ θέρμης, ἢ ψύξιος, ἴσχειν διαφορήν· καὶ γὰρ οἷσι τῶν εὖ βδελυκτέων ἡδονή. ἐμοὶ δὲ ἀνδάνει, μίην μὲν αἰτίην τὴν ἔμφυτον ψύξιν ἔμμεναι, μίην δὲ καὶ πάθην. Ἀλλ' ἣν μὲν εὐθέως ἐπιδώῃ, καὶ θέρμη φλυῇ, ἐμψύξιος χρέος, καὶ τοῖσι τέρπεται. ὀνομάζουσι δὲ θερμὴν τήνδε. Ην δὲ ὁ πόνος ἐν τοῖσι νεύροισι ἔσω μίμνῃ, ξυμπεπλώκῃ δὲ τὸ ἄρθρον ἄθερμον, μηδὲ ἐποιδέῃ, ψυχρὴν τήνδε φαίην ἔμμεναι· ἐφ' ἧς θερμῶν φαρμάκων, ἐς ἀνάκλησιν θέρμης, χρέος· χρὴ δὲ τάδε πολλὰ τῶν κάρτα δριμέων, θερμασίῃ γὰρ τά τε ξυμπεπλωκότα μέρεα εἰς ὄγκον ἤγειρε, καὶ τὴν ἔσω θέρμην ἐς ἀνάκλησιν ἤγαγε. εὖτε τῶν ψυχρῶν χρέος. Πίστις. τοῖσι γὰρ αὐτέοισι οὐ τὰ αὐτὰ ξυμφέρει· καὶ γὰρ ὅ κοτε ξυνήνεγκε, τοῦτ' ἔβλαψε ἄλλοτε. ὡς δὲ ἔπος εἰπεῖν, θέρμης ἐπὶ τῇ ἀρχῇ, ψύξιος δὲ ἐπὶ τῷ τέλει, χρέος. Ξυνεχὴς μὲν οὖν Ποδάγρη οὐ ῥηϊδίως γίγνεται· διαλείπει δὲ, ἔσθ' ὅτη χρόνον μακρὸν, λεπτὴ γάρ. Καὶ Ολυμπιάσι νίκησε Ποδαγρὸς, ἐπ' ἀνέσει, δρόμον.

Ἀλλ' ἄνδρες μὲν παθέειν ῥηΐτεροι, γυναικῶν δὲ ἐλαφρότεροι. γυναῖκες δὲ, ἀραιότεραι μὲν ἀνδρῶν, χαλεπώτεραι δέ· τὸ γὰρ μὴ ἐν ἔθεϊ, μηδὲ οἰκεῖον, ἢν ὑπὸ ἀνάγκης κρέσσον γένηται, βιαιστὴν μέζονα τίκτει τὴν ξυμφορήν. Ηλικίη, τὰ πολλὰ μὲν ἀπὸ ἐτέων πέντε καὶ τριήκοντα· θᾶσσον δὲ καὶ βράδιον, ἐκ τῆς ἑκάστου φύσιος, καὶ διαίτης. Δεινοὶ μὲν οὖν οἱ πόνοι, καὶ τὰ παριόντα πόνων μέζονα. λειποθυμίη ἐπὶ τῇσι ψαύσεσι, ἀκινησίη, ἀποσιτίη, δίψος, ἀγρυπνίη. Ην δὲ ἐπανέλθωσι, τοῦτο μὲν, ὅκως ἐκ θανάτου πεφευγότες, αἰείτοι τὸν βίον, ἀκρατέες, ἁπλοῖ, εὔθυμοι, δωροδόκοι, καὶ ἐς τὴν δίαιταν ἁβροί·

τοῦτο δὲ, ὡς ἐκ θανάτου αὖθις ἐσόμενοι, ἄδδην χέονται τῇ παρεούσῃ ζωῇ. Ἀπέσκηψε πολλοῖσι ἐς Ὕδρωπα ἡ Ποδάγρη, ἄλλοτε δὲ ἐς Ἆσθμα· καὶ τῶνδε ἄφυκτος ἡ διαδοχή.

ΠΕΡΙ

ΕΛΕΦΑΝΤΙΑΣΙΟΣ.

Κεφ. ιγʹ.

ΕΛΕΦΑΝΤΙ τῷ πάθεϊ, καὶ τῷ θηρίῳ τῷ Ἐλέφαντι, ξυνὰ μυρία, καὶ ἰδέῃ, καὶ χροιῇ, καὶ μεγέθεϊ, καὶ βιοτῇ. ἀτὰρ οὐδὲ ἄλλῳ τῷ ἴκελα, οὔτε τὸ πάθος πάθεϊ, οὔτε τὸ ζῶον ζώῳ. Ἐλέφας μέν γε τὸ θηρίον καὶ κάρτα διαφέρειν. πρώτιστα μέν γε, μέγιστον, καὶ πάχιστον· μεγέθεϊ μὲν, ὁκόσον ἂν ζῶον ἐπ' ἄλλῳ ζώῳ πυργηδὸν ἀναθείης μέγα· πάχιστον δὲ, ἐς πλεῦνα ζῶα πάχιστα, εἰ παράλληλα ξυνθείης. Ἀτὰρ οὐδὲ ἰδέην κάρτα τῳ ἴκελον. χροιὴν μὲν, μέλανες καταχορέως ἅπαντες, καὶ δι' ὅλου τοῦ σκήνεος. Ἵππος μέν γε, ἄλλος μὲν λευκότατος, ὅκως ὁ Θρηΐκες Ῥήσου. ἄλλοι δὲ πόδαργοι, ὅκως Μενέλεω Πόδαργος. οἱ δὲ ξανθοὶ, ὅκως

ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα.

ἄλλοι δὲ κυάνεοι,

Ἵππῳ ἐεισάμενος περιλέξατο κυανοχαίτῃ.

Ὧδε καὶ βόες, ὧδε καὶ κύνες, ἠδὲ ὁκόσα ἀνὰ τὴν γῆν ἑρπετὰ καὶ ζῶα φέρβεται. Ἐλέφαντες δὲ μοῦνοι, μέλανες, ζοφοειδέες τὴν χροιήν· νυκτὶ δὲ, καὶ θανάτῳ ἴκελοι. Ἰδέην δὲ, κάρηνα μὲν μελάντατα κατέχων, καὶ πρόσωπα ἄσημα, ἄδηλα τὴν μορφὴν, ἐπ' αὐχένι σμικρῷ, ὡς δοκέειν τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῖσι ὤμοισι ἰζάνειν, καὶ ὧδε οὐκ ἔκδηλον. ὦτα γὰρ μεγάλα, πλατέα, πτερυγώδεα, μέσφι κληΐδων τε καὶ στέρνων. ὃς ἔκρυψε τὸν αὐχένα τοῖσι ὠσὶ, ὅκως νῆες λαίφεσι. Κέρατα δὲ θαῦμα διάλευκα ὁ Ἐλέφας ἐπὶ μελαντάτῳ. μετεξέτεροι τάδε ὀδόντας κικλήσκουσι. τάδε μοῦνα λευκότατα, ὅκως οὐδενὸς ἄλλου τε οὐδὲν οὐδὲ λευκοῦ ζώου. Καὶ τάδε οὐχ ὑπὲρ μέτωπα καὶ κροτάφοις, ὅκως τοῖσι κερασφόροισι ἡ φυὴ, ἀλλὰ κατὰ στόμα καὶ τὴν ἄνω γνάθον ὄρθια μένει, ἐς τὸ πρόσθεν οὐ κάρτα, ἀλλὰ ἄνω σμικρόν τι καμπύλα, ὅκως δατύσεως ἐκ τοῦ ὀρθίου ἐνείη, καὶ ἀραιῶς ἄχθος ἐν τοῖσι ὀδοῦσι σιμοῖς. Μεγάλα δὲ τὰ κέρατα, μῆκος μὲν, ὁκόσον ὀργυιὴν, οἱ μέσοι· ἄλλοι δὲ πολλόν τι τουτέων μέζους, μέσφι διπλῶν. Προβολὴν δὲ ἴσχει ἡ ἄνω γνάθος ἀπὸ τοῦ χείλεος, μακρὴν, ἀνό-

ἀνόστεον, σκολιὴν, ἑρπετώδεα. Δοιαὶ δὲ ἐπὶ τὸ ἄκρον τῆς προβολῆς ἔασι ἐκτρήσιες, καὶ τάσδε διαμπερέες μέσφι τοῦ πυθμένος ἐτέτρηνεν ἡ φύσις, ὅκως αὐλὸν διφυέα. Χρέεται δὲ τὸ ζῶον ἐς ἀναπνοὴν, ὅκως ῥινὶ, τῇδε τῇ σύριγγι· ἀτὰρ καὶ χερσὶ τῇδε, καὶ κωθωνίην τε γὰρ λάζοιτο, ὁκότε θέλει, τῇ προβολῇ, ἀμφιλαμβάνει τε, καὶ ἴσχει κραταιῶς, καὶ οὐκ ἄν τις ἀφέλοιτο αὐτέου βίῃ, ἢν μὴ κρέσσων ἄλλος Ελέφας. Ατὰρ καὶ ποίην ἐς νομὴν τῇδε μαστεύει, οὐδὲ τῷ στόματι καὶ τοῖσι σμικροῖσι ὀδοῦσι ἔσθων σύνεχες ζῇ. πόδες γὰρ εὐμήκεες, ὕπερθεν τῆς γῆς πολλὸν τὸ ζῶον ἀνέχοντες· ἀτὰρ καὶ σμικρὸς αὐχὴν, ὅκως ἔλεξα. οὔκουν δύναται τῷ στόματι εἰς τὴν γῆν νέμεσθαι· ποτὲ καὶ ἡ τῶν κεράτων περὶ τοῦ στόματος ἔκφυσις εἴργει τῆς ποίης ἅπτεσθαι τὸ στόμα. τοιγαροῦν ἀνιμᾶται τῇ προβολῇ φόρτον μέγαν, ἔπειτα ὁκόσα τῇ ῥινὶ * * * * μᾶλλον δὲ τηρεῖ τῇδε ξυνδῆσαι τῷ στόματι, ἐντίθησι πολλὸν τῇ κοιλίῃ. εὖτε οἱ πρῶτοι Προβοσκίδα τήνδε καλέουσι, ἐπίπροσθεν γὰρ τοῦ ζώου τῇδε βόσκεται. Ατὰρ οὐδὲ πιεῖν ἀπὸ λίμνης ἢ ποταμοῦ τῷ στόματι θέμις, ἡ ὠυτὴ γὰρ αἰτίη. ἀλλὰ ἢν διψῇ, ἐντίθεται μὲν τῷ ὕδατι τῆς Προβοσκίδος ἄκρην τὴν ῥῖνα· ἔπειτα, ὅκως ἀναπνέων, ἀντὶ τοῦ ἠέρος, τοῦ ὕδατος ἕλκει πολλόν· ἐπὴν δὲ πλήσῃ, ὅκως κώθωνα, τὴν ῥῖνα, τῷ στόματι ποταμηδὸν ἐκχέει· εἶτ' αὖθις ἕλκει, καὶ αὖθις ἐκχέει, ἔς τ' ἂν πλήσῃ ὅκως φορτίδος νηὸς τὴν γαστέρα. Ρινὸν τρηχὺν, καὶ πάχιστον, ὀχθώδεας ῥωγμοὺς ἴσχοντα, αὐλῶνας ἐπιμήκεας, ἑτέρας ἐντομὰς κοίλας, ἐπικαρσίους, ἄλλας δὲ λοξὰς, βαθείας κάρτα, ἴκελον τὸ ξύμπαν τετραποδονίῳ. Τρίχες δὲ ἄλλοισι μὲν ζώοισι φύσι, τοιαίδε αἱ χαῖται· Ελέφαντι δὲ, τόδε ἐστὶ ὁ χνοῦς. Μυρίαι δὲ καὶ ἄλλαι παραλλαγαὶ πρὸς τὰ ἄλλα ζῶα. καὶ γὰρ ὀπίσω κοτὲ κατὰ γόνυ κάμπτει, ὅκως ἄνθρωπος· καὶ μαζὸν πρὸς τῇσι μασχάλῃσι ἴσχει, ὅκως γυναῖκες. Αλλ' οὔτι μοι χρέος τὰ νῦν ἀμφὶ τοῦ ζώου γράφειν, πλὴν ὁκόσον ἐξ ἄλλων τε καὶ ἡ νοῦσος ὁ Ελέφας, καὶ ὁκόσα ἴκελα ἡ ἰδέη τοῦ νοσοῦντος ἴσχει τῇ τοῦ ζώου φυῇ. Εκίκλησκον δὲ καὶ Λέοντα τὸ πάθος, τοῦ ἐπισκυνίου τῆς ὁμοιότητος εἵνεκεν, ἢν ὕστερον φράσω. ἠδὲ Σατυρίησιν, τῶν τε μήλων τοῦ ἐρυθήματος, καὶ τῆς ἐκ συνουσιῶν ὁρμῆς ἀκρέτου τε καὶ ἀναισχύντου. ἀτὰρ καὶ Ηράκλειον, ὅτι τοῦδε μέζον οὐδὲν, οὐδὲ ἀλκιμώτερον.

Μέγα μὲν οὖν τὸ πάθος ἐς δύναμιν, κτεῖναι γὰρ πάντων μᾶλλον δυνατώτατον. ἀτὰρ καὶ ἰδέσθαι αἰσχρὸν, καὶ δειματῶδες τὰ πάντα, ὡς Ελέφας τὸ θηρίον. Αλλ' ἄφυκτος ἡ νοῦσος, τίκτεται γὰρ θανάτου ἐπ' αἰτίῃ· ψύξις γὰρ ἐστὶ τοῦ ἐμφύτου θερμοῦ οὐ μικρά τε, ἢ καὶ πάγος, ὡς ἔν τι μέγα χεῖμα, εὖτε τὸ ὕδωρ τρέπεται ἐς χιόνα, ἢ καὶ χάλαζαν, ἢ κρύσταλλον, ἢ πάγον. ἠδὲ ἐστὶ ἡ ξυνὴ θανάτου, καὶ τοῦ πάθεος αἰτίη. Ατὰρ οὐδὲ ἴσχει τέκμαρ οὐδὲν ἡ ἀρ-

καὶ τῆς νούσου μέγα, οὐδέ τι ξενοπρεπὲς κακὸν τὸν ἄνθρωπον ἐπιφοιτῇ. οὐδὲ ἐπὶ τῇσι ἐπιπολῇσι τοῦ σκήνεος φαντάζεται, ὡς ἰδεῖν τε εὐθὺς, καὶ ἀρχομένῳ ἀρῆξαι· ἀλλὰ τοῖσι σπλάγχνοισι ἐμφωλεῦον, ὅκως ἀΐδηλον πῦρ, ἤδη τύφεται, καὶ τὸ εἴσω κρατῆσαν αὖθις κοτε ἐπιπολαίως ἐξάπτεται, τὰ πολλὰ μὲν, ὅκως ἀπὸ σκοπιῆς τοῦ προσώπου, ἀρχόμενον τηλεφανὲς πῦρ κακόν· μετεξετέροισι δὲ ἀπὸ τοῦ ἄκρου ἀγκῶνος, γούνατος, κονδύλων χειρῶν τε καὶ ποδῶν. Τῇδε καὶ ἀνέλπιστοι οἱ ἄνθρωποι, ὅτιπερ ὁ ἰητρὸς οὐ πρὸς τὰς ἀρχὰς τὰς ἀσθενεστάτας τοῦ πάθεος τῇ τέχνῃ χρέεται, ῥαθυμίῃ καὶ ἀγνοίῃ τῶν καμνόντων τῆς ξυμφορῆς. Νωθέες μὲν γὰρ, ὡς ἀπὸ σχεδίου προφάσιος, ὑπναλέοι, ἡσύχιοι, τὴν κοιλίην ἐπίξηροι. τάδε καὶ τοῖσι ὑγιαίνουσι κάρτα οὐκ ἀήθεα. Επὶ δὲ τῇσι αὐξήσεσι τοῦ πάθεος, ἀναπνοὴ βρομώδης, ἐκ τῆς ἔνδον ἀναφορῆς τοῦ πνεύματος. τοιάδε ὁ ἀὴρ, ἤ τι τῶν ἔξωθεν, αἰτίην ἴσχειν δοκέει. Οὖρα παχέα, λευκὰ, θολερὰ, οἷον ὑποζυγίου. Αφροδισίων, ὠμῶν τε καὶ ἀπέπτων ἡ ἀνάδοσις. καὶ οὔτε τουτέων ἔστι αἴσθησίς τε καὶ μελέτη. ὁμοίη ἀπεψίη καὶ πέψιος ἤδε· εἰς χρηστὸν γὰρ ἡ οἰκεῖον οὐ ξυνήθης αὐτέοισι ἡ πέψις, ἀνάδοσις δὲ ῥηϊδίη, ὅκως ἐς τὴν ἑωυτέων τροφὴν ἁρπάγδην ἑλκόντος τοῦ πάθεος. διὰ τόδε ἐπίξηροι τὴν κάτω κοιλίαν. Οχθοι ἐπανιστάμενοι ἄλλοι παρ' ἄλλοις, ξυνεχέες μὲν οὐδέκω, παχέες δὲ, καὶ τρηχέες. καὶ τὸ μεσηγὺ τῶν ὄχθων ἐῤῥέϊτο, ὅκως τὸ ῥινὸν Ελέφας. Εὐρεῖαι δὲ καὶ φλέβες, οὐ πλημμύρῃ τοῦ αἵματος, ἀλλὰ τῷ τοῦ δέρματος πάχεϊ. Οὐκ ἐς πολλὸν δὲ καὶ ἕδρα δηλοῖ, τοῦ παντὸς ἐς ἴσον ὄχθον ἐγειρομένου. Τρίχες ἐν μὲν τῷ παντὶ προτεθνήσκουσι, χερσὶ, μηροῖσι, κνήμῃσι· αὖθις, ἥβῃ, γενείοισι, ἀραιαὶ, ψεδναὶ δὲ καὶ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ κόμαι. τὸ δὲ μᾶλλον, πρόωροι πολιοὶ, καὶ φαλάκρωσις ἀθρόη. οὐκ ἐς μακρὸν δὲ, ἥβη καὶ γένειον ψιλά· εἰ δὲ καὶ ἐπιμίμνοιεν παῦραι τρίχες, ἀπρεπέστεραι τῶν ἀποιχομένων. Δέρμα τῆς κεφαλῆς κατεῤῥωγὸς εἰς βάθος. ῥύπεϊ δὲ συχναὶ, βαθεῖαι, τρηχεῖαι. Οχθοι ἐς τὸ πρόσωπον, σκληροὶ, ὀξέες· ἄλλοτε μὲν ἐς κορυφὴν λευκοὶ, ποιωδέστεροι δὲ τὴν βάσιν. Σφυγμοὶ σμικροὶ, βαρέες, νωθροὶ, ὅκως διὰ ἰλύος μόλις κινεύμενοι. Φλέβες κροτάφων ἐπηρμέναι, καὶ ὑπὸ τῆς γλώττης. κοιλίαι χολώδεες. γλῶσσα χαλαζώδεσι ἰόνθοισι τρηχεῖα· οὐκ ἀδόκητον καὶ τὸ ξύμπαν σκῆνος ἔμπλεων τοιῶνδε ἔμμεναι, καὶ γὰρ καὶ τοῖσι κακοχύμοισι ἱερείοισι τὰ κρέα χαλάζης ἐστὶ ἔμπλεα. Ην δὲ πολλὸν αἴρῃ τι ἀπὸ τῶν ἔνδοθεν ἡ πάθη, καὶ ἐπὶ τοῖσι ἄκροισι φαίνηται, Λειχῆνες ἐπὶ τοῖσι ἄκροισι δακτύλοισι· γούνασι κνησμοὶ, καὶ τῶν κνησμῶν ἅπτονται μεθ' ἡδονῆς. ἀμπίσχει δὲ ὁ Λειχὴν καὶ γένειόν κοτε ἐν κύκλῳ. ἐρευθῆ δὲ καὶ μῆλα, ξὺν ὄγκῳ οὐ κάρτα μεγάλῳ. Οπτιες ἀχλυώδεες, χαλκώδεες· ὀφρύες προβλῆτες, παχεῖαι, ψιλαὶ, βρίθουσαι κάτω, μεσοφρύων ξυνηγμένων, ὀχθώδεες. χρῶμα πελιδνὸν, ἢ μέλαν. ἐπισκύνιον οὐ

μέγα

μέγα ἕλκεται κάλυπτον ὄσσε, ὅκως τοῖσι θυμουμένοις, ἢ λέουσι· διὰ τόδε καὶ λεόντιον κικλήσκεται. τοιγαροῦν οὐ λέουσι, οὐδὲ ἐλέφαντι μοῦνον, ἀλλὰ καὶ

Νυκτὶ θοῇ ἀταλάντῳ ὑπώπια.

Ῥὶς ξὺν ὄγκοισι μέλασι, ὀχθοειδέες· χειλέων προβολὴ παχείη, τὸ δὲ κάτω πελιδνόν· ἔκλινες· ὀδόντες οὐ λευκοὶ μὲν, δοκέοντες δὲ ὑπομέλανες. ὦτα ἐρυθρὰ, μελανόεντα, κεκλεισμένα, ἐλεφαντώδεα, ὡς δοκέειν μέγεθος ἴσχειν μέζον τοῦ ξυνήθεος· ἕλκεα ἐπὶ τῇσι βάσεσι τῶν ὤτων, ἰχῶρος ῥύσις, κνησμώδεα. Ῥυσοὶ τὸ πᾶν σκῆνος ῥυτίσι τρηχείῃσι· ἀτὰρ καὶ ἐντομαὶ βαθεῖαι, ὁκοῖον αὔλακες μέλανες, τῶν ῥινῶν. διὰ τοῦτο καὶ ὁ Ἐλέφας τοῦ πάθεος τοὔνομα. ἰχνέων δὲ πτερνέων, μέσφι τῶν μέσων τῶν δακτύλων, ῥήξιες. Ἢν δὲ ἐπὶ μᾶλλον αὔξῃ τὸ κακὸν, ἑλκώδεες τοὺς ὄχθοις μήλων, γενείου, δακτύλων, γονάτων, κάκοδμα καὶ ἀναλθέα τὰ ἕλκεα. ἄλλα γὰρ ἐπ᾽ ἄλλοισι ἐξανίσταται, καὶ ἐπ᾽ ἄλλοισι ἄλλα τρηΰνεται. Ἤδη κοτὲ καὶ τῶν μελέων προαποθνήσκει τοῦ ἀνθρώπου ἄχρι ἐκπτώσιος, ῥὶς, δάκτυλοι, πόδες, αἰδοῖα, καὶ ὅλαι χεῖρες. οὐδὲ γὰρ θανατοῖ τὸ κακὸν εἰς ἀπαλλαγὴν βίου αἰσχροῦ, καὶ ἀλγέων δεινῶν πρόσθεν, ἢ ἐς μέλεα διατμηθῆναι τὸν ἄνθρωπον. ἀλλὰ μακρόβιόν ἐστι, ὅκως Ἐλέφας τὸ ζῶον. Ἢν δὲ καὶ ἄλγος ἀρτίως ἔῃ τῶν μελέων, πολλόν τι ἐπικόπτει βαρύτερον, ἄλλῃ καὶ ἄλλῃ πλανωμένων σιτίων ὄρεξις οὐκ ἀγεννής· ἄποιος ἡ γεῦσις, οὐδὲ τερπνὸν ἡ ἐδωδὴ καὶ ἡ πόσις· ἁπάντων δὲ, ὑπ᾽ ἀχθηδόνος, μῖσος· ἀτροφίη· ἐπιθυμίη λυσσώδης. Κόποι αὐτόματοι μελέων ἑκάστου ἰδέῃ βαρεῖα, καὶ τὸν ἄνθρωπον ἄχθεει καὶ τὰ σμικρὰ μέλεα. Ἀτὰρ καὶ τὸ σῶμα πρὸς ἅπαντα ἄχθεται· οὐ λουτροῖσι τέρπεται, οὐκ ἀλουσίῃ· οὐ τροφῇ, οὐκ ἀσιτίῃ· οὐ κινήσει, οὐκ ἠρεμίῃ. πᾶσι γὰρ ἐφέστηκεν ἡ νοῦσος· Ὕπνος λεπτὸς, ἀγρυπνίη κακίων, ἐν φαντασίῃ· δύσπνοια καρτερή· πνίγες, ὡς ἀπ᾽ ἀγχόνης. ὧδε γοῦν τινὲς κατέστρεψαν τὸν βίον, νήγρετον ὕπνον ἐς θάνατον εὕδοντες.

Τοιούσδε οὖν ἐόντας, τίς οὐκ ἂν φύγοι, ἢ τίς οὐκ ἂν ἐκτραπείη, κἢν υἱὸς, ἢ πατὴρ ἔῃ, κἢν κασίγνητος τύχῃ; δέος καὶ ἀμφὶ μεταδόσιος τοῦ κακοῦ. Πολλοὶ γοῦν ἐπ᾽ ἐρημίης καὶ ἐς ὄρεα τοὺς φιλτάτοις ἐξέθεσαν, οἱ μὲν ἐς χρόνον ἐπαρήγοντες τῷ λιμῷ, οἱ δὲ ὡς ἥκιστα, σφέας ἐθέλοντες ἐκθανεῖν. Λόγος δὲ, ὡς τῶν ἐπ᾽ ἐρημίης ἀφιγμένων τὶς ἐξερπύσαντα ἐκ τῆς γῆς ἔχιν ἰδὼν, ὑπ᾽ ἀνάγκης τοῦ λιμοῦ, ἢ τῷ πάθεϊ ἀχθεσθεὶς, ὡς ἀμείψασθαι τὸ κακὸν κακῷ, ζῶντος ἐνέφαγε τοῦ ἔχιος, καὶ οὐ πρόσθεν ἐτελεύτησε, πρὶν ἢ πάντα αὐτῷ διασαπῆναι καὶ ἀποστῆναι τὰ μέλεα. Ἄλλον δὲ ἰδεῖν ἔχιν ἐς πίθον γλεύκεος ἑρπύσαντα, πόντα τε τοῦ γλεύκεος ἐς κόρον, ἀπολῦσαι, πολ-

λὸν δὲ καὶ τοῦ ἰοῦ συνεκχέειν τῷ γλεύκεϊ. ἐπεὶ δὲ ἀπεπνίγη τὸ θηρίον ἐν τῷ γλεύκεϊ, χανδὸν καὶ πολλὸν τοῦ γλεύκεος πιεῖν τὸν ἄνθρωπον, ἀπαλλαγὴν τε βίου καὶ τοῦ πάθεος διζήμενον. Ὡς δὲ ἐς κόρον ἧκε καὶ μέθην, ἔκειτο μὲν χαμαὶ τὰ πρῶτα, ὅκως ἀποθνήσκων. ἐπεὶ δὲ ἐκ τοῦ κάρου καὶ τῆς μέθης ἐξήγρετο, περιεῤῥύησαν μὲν τὰ πρῶτα αἱ κόμαι, ἔπι δὲ δάκτυλοί τε καὶ ὄνυχες, ἑξῆς δὲ περιπετήκεισαν πάντα. Ἐπεὶ δὲ ἔτι ἐν σπέρματι ἡ δύναμις ἦν, ἐκηροπλάστεεν αὖθις, ὅκως ἐκ γλυφῆς, τὸν ἄνθρωπον ἡ φύσις· ἐξέθρεψε μὲν ἄλλας κόμας, καὶ ὄνυχας νέους, καὶ σάρκα καθαρήν· καὶ ἐξέδυ μὲν τὸν παλαιὸν ῥινὸν, ὡς γῆρας ἑρπετοῦ· ἐπανεκλήθη δὲ ἐς φῦμα ζωῆς, ὅκως ἄλλος ἄνθρωπος. Ὧδε μὲν οὖν ὁ μῦθος, οὐ κάρτα μὲν ἀτρεκὴς, οὐ πάγχυ δὲ ἄπιστος. κακὸν γὰρ κακῷ βλαφθῆναι, πιστόν· τὴν φύσιν δὲ ἐπὶ τῷ ἐόντι ζωπύρῳ ἀνανεῶσαι τὸν ἄνθρωπον, οὐκ ἄπιστον ἐς τέρατος ἰδέην.

ΑΡΕΤΑΙΟΥ ΚΑΠΠΑΔΟΚΟΥ ΟΞΕΩΝ ΝΟΥΣΩΝ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΟΝ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

Προοίμιον.

Θεραπεία Φρενιτικῶν. Κεφ. α΄.

Θεραπεία Ληθαργικῶν. β΄.

Θεραπεία Μαρασμοῦ. γ΄.

Θεραπεία Αποπληξίης. δ΄.

Θεραπεία παροξυσμοῦ Επιληπτικῶν. ε΄.

Θεραπεία Τετάνου. ϛ΄.

Θεραπεία Συνάγχης. ζ΄.

Θεραπεία τῶν κατὰ τὴν Κιονίδα παθῶν. η΄.

Θεραπεία τῶν κατὰ τὴν Φάρυγγα λοιμικῶν παθῶν. θ΄.

Θεραπεία Πλευρίτιδος. ι΄.

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ.

ΟΞΕΩΝ Νούσων ἄκεα ξυναφέα τῇσι ἀμφὶ σημείων ἰδέῃσι, ὧν τοῖς ξυγγράμμασι ἀοσσά μοι πρόσθεν γεγράφαται. Ὁκόσα μὲν ὦν ἐν Πυρετῶν θεραπείῃ γίγνεται, κατά τε τὴν τούτων διαφορὴν, καὶ κατὰ τὴν τῶν νοσημάτων ἰδέην, καὶ τὴν ἐν αὐτοῖς ποικιλίην, τουτέων τὰ πλείω ἐν τοῖσι ἀμφὶ Πυρετῶν λόγοισι λελέξεται. Ὁκόσα δὲ ξὺν Πυρετοῖσι ὀξέα γίγνεται πάθεα, ὁκοῖον ἡ Φρενῖτις· ἢ ἄνευθε Πυρετῶν, ὁκοῖον Ἀποπληξίη· ἀμφὶ τῶνδε μοῦνον τὰ ἄκεα φράσω, ὡς μὴ διαμαρτάνειν, μηδὲ μακρηγορέειν, ἕτερα ἐν ἑτέροισι γράφοντα. Ἀρχὴ δὲ ἡ ὡυτὴ, ἡ καὶ ἀμφὶ τῶν παθέων, καὶ τελευτὴ ἡ ὡυτή.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ
ΦΡΕΝΙΤΙΚΩΝ.

Κεφ. α΄.

ΚΑΤΑΚΕΚΛΙΣΘΑΙ χρὴ τὸν νοσέοντα ἐν οἴκῳ εὐμέτρῳ, εὐκρήτῳ. χειμῶνος μὲν, ἐν ἀλέῃ· θέρεος δὲ, ἐν ψύχεϊ νοτερῷ· ἔαρος δὲ, καὶ φθινοπώρου, πρὸς τὰς ὥρας τεκμαίρεσθαι. Ἔπειτα ἡσυχίην ἄγειν κελεύειν, καὶ αὐτὸν τὸν νοσέοντα, καὶ τοὺς ἐπὶ τῆς οἰκίης ἅπαντας· ὀξυήκοοι γὰρ, ἠδὲ ψόφου καταπλόμενοι Φρενιτικοὶ, ἀτὰρ ὑπὸ τῶνδε μαίνονται. Τοῖχοι λεῖοι, ὁμαλοὶ, μηδ᾽ ὑπερίσχοντες, μηδὲ ἄχναι, μηδὲ γραφῇσι εὔκοσμοι. ἐρεθιστικὸν γὰρ τοιχογραφίη. καὶ γὰρ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἀμφαιρέουσί τινα ψευδέα ἰνδάλματα, καὶ τὰ μὴ ἐξίσχοντα ἀμφαφόωσι ὡς ὑπερίσχοντα, καὶ πᾶσα πρόφασις ἀναιτίη πρόκλησις χειρῶν φορῆς. Κλίνης μῆκος, καὶ πλάτος, σύμμετρον· ὡς μήτε βληστρίζεσθαι ἐν τῇ πλατείῃ, μήτε ἀπὸ τῆς στεινῆς ἐκπίπτειν κοίτης. Ἐν ψιλοῖσι τοῖσι στρώμασι, ὡς μὴ κροκυδίζειν ὑπόμνησις ἔοι· ἀτὰρ ἠδὲ ἐν μαλθακοῖσι, ἀστεργὴς γὰρ τοῖσι νεύροισι ἡ σκληρὴ κοίτη. οὐχ ἥκιστα δὲ τῶν ἄλλων τοῖσι Φρενιτικοῖσι τὰ νεῦρα πονέει, μάλα γάρ τοι σπῶνται Φρενιτικοί. Εἴσοδοι τῶν φιλτάτων· μῦθοι, καὶ λαλιὴ, μὴ θυμοδακέες. πάντα γὰρ εὐθυμέεσθαι χρὴ, μάλιστα τοῖσι ἐς ὀργὴν ἡ παραφορή. Κατάκλισις, ἢ ἐν ζόφῳ, ἢ ἐν φωτὶ, πρὸς τὸ νόσημα τεκμαρτέη. ἢν γὰρ πρὸς τὴν αὐγὴν ἀγριαίνωσι, καὶ ὁρέωσι τὰ μὴ ὄντα, καὶ τὰ μὴ ὑπεόντα φαντάζωνται, ἢ ἀνθ᾽ ἑτέρων

ἕτερα

ἕτερα γιγνώσκωσι, ἢ ξένα ἰνδάλματα προσβάλλωνται, καὶ τὸ ξύνολον, τὴν αὐγὴν, ἢ τὰ ἐν αὐγῇ δεδίττωνται, ζόφον αἱρέεσθαι χρή· ἢν δὲ μὴ, τοὐναντίον. Ἀγαθὸν δὲ, πρὸς αὐγὴν σωφρονέειν τε καὶ πρηΰνεσθαι τὴν παραφορίην. Ἀσιτίη μὴ μακρή. σιτία δὲ ὑγρότερα, καὶ βραχύτερα, καὶ συνεχῆ· μειλίγματα γὰρ θυμοῦ σιτία. Εὐκαιρίη δὲ, ἐν τῇσι ἐπανέσεσι ἀμφοῖν, καὶ πυρετοῦ, καὶ παραφορῆς. Ἢν δὲ ὑπ' ἀσιτίης ἐκκάμνωνται, καὶ ἢν μὴ παρήκῃ ὁ πυρετὸς, διδόναι μὴ μεγάλα ἐπὶ πυρετῷ βλάπτοντα. Ἀγαθὸν δὲ ξυμφωνέειν καὶ τὸν πυρετὸν καὶ τὴν παραφορίην, ἔς τε τοὺς παροξυσμοὺς, καὶ τὰς ἐπανέσιας.

Ἢν οὖν ἥκῃ ὁ καιρὸς ἐς θρέψιν, πρότιστα σκεπτέον, εἰ χρὴ ἀφαιρέειν αἷμα. Ἢν μὲν οὖν ἡ παραφορὴ ξὺν πυρετῷ ἀρχῆθεν εἰσβάλλῃ, τῆς πρώτης, ἢ δευτέρης ἡμέρης, τάμνειν φλέβα τὴν ἐπ' ἀγκῶνι, μάλιστα τὴν μέσην. Ἀτὰρ καὶ ἢν ἐς τρίτην, ἢ τετάρτην ἡμέρην, ἡ παραφορὴ ἥκῃ, μέσφι τῆς πρώτης τῶν Κρισίμων περιόδου, τάμνειν. Εἰ δὲ προσωτέρω τοῦ δέοντος χρόνου, ἑκταίῳ ἐόντι, ἢ ἑβδομαίῳ ἐὼν, πολλὸν πρὸ τῶν Κρίσιων ἐν τοῖσι ὀξέσι κενοῦν χρὴ, ἢ φαρμακεύειν, ἢ τοῖσι ἄλλοισι ἐρεθισμοῖσι χρέεσθαι. Ἀτὰρ καὶ φλέβα τάμνων μὴ πολλὸν ἀφαιρέειν, κἢν ἐν ἀρχῇ τάμνῃς· Φρενῖτις γὰρ εὔτρεπτον ἐς Συγκοπὴν κακόν. Ἢν δὲ πολυπληθὴς ὁ νοσέων ἔῃ, καὶ νεηνίης, καὶ ἐξ ἀδηφαγίης, καὶ οἰνοφλυγίης, οἵδε οὐ τῆς Φρενίτιδος ἔασι οἱ λογισμοὶ, ἀλλὰ καὶ ἄνευ παραφορῆς πολλὸν τουτέων ἀφαιρέειν αἷμα. πολλὸν δὲ μεῖον ἀφαιρέειν, ἢν οἵδε ἔωσι οἱ Φρενιτικοί. Τάμνειν δὲ φλέβα τουτέων εὐτολμότερον, ἢν ἐξ ὑποχονδρίων, καὶ μὴ ἀπὸ κεφαλῆς, ἡ νοῦσος ἔῃ. ἐνθάδε γὰρ τῆς ζωῆς ἐστι ἡ ἀρχή· κεφαλὴ δὲ χῶρος μὲν αἰσθήσιος, καὶ νεύρων ἀφέσιος, αἷμα δὲ παρὰ καρδίης ἕλκει μᾶλλον, ἢ ἄλλοισι διδοῖ. Ἢν οὖν πεπόνθῃ ἥδε, οὐ χρὴ τὴν ἐπ' ἀγκῶνι τάμνειν φλέβα. τάδε γὰρ πάθεα, κενεαγγέειν ἐφ' οἷσι ἡ βλάβη οὐ σμικρή. Κἢν μὲν ἡ δύναμις ἀντέχῃ εἰς τὸ ἱκνεῦν τῆς κενώσιος, ἅπαξ ἀφαιρέειν, ὅκως μὴ ἐν τῇ διαστάσει τῆς ἐπαφαιρέσιος διόλλυται τῆς τροφῆς ἡ εὐκαιρίη. ξυνεχέες γὰρ τοῖσι Φρενιτικοῖσι οἱ πυρετοὶ, καὶ οὐδὲ ἐπανέσιας μακρὰς, ἀλλὰ βραχείας, καὶ ἀσήμους κουφισμοὺς ποιεύμενοι. Ἢν δὲ περὶ τῆς ξυμμετρίης ἀπαυδήσῃ ὁ νοσέων, ἐς δευτέρην ἐπάνεσιν ὑπερβάλλεσθαι, ἢν μὴ ἐς μακρὸν ἐκπίπτῃ· εἰ δὲ μὴ, ἀνακαλεσάμενον ὀσμήσεσι, καὶ ψαύσεσι προσώπου, καὶ πιέσει ποδῶν, αὐτίκα ἀφαιρέειν. Γνῶμα δὲ τῆς αὐταρκίης, ἡ δύναμις.

Τροφὴ ὑγρὴ, πᾶσι μὲν τοῖσι πυρεταίνουσι, οὐχ ἥκιστα δὲ Φρενιτικοῖσι· ἐπιξηρότεροι γὰρ πυρετῶν μούνων. Οὐδὲ μελίκρητον, ἢν μὴ χολώδεες ἔωσι· εὔτρεπτον γὰρ τοῖσι πικροχόλοισι. Χόνδροι πλυτοὶ, ξὺν ὕδατι, ἢ μελικρήτῳ. ἀγαθὸν δὲ καὶ ἐκ τῶνδε ῥοφήματα διδόναι ἁπλᾶ, ὁποῖα θύμβρης, ἢ σελίνου, ἢ ἀνήθου ἐνεψημένων. εὔπνοα γὰρ τάδε, καὶ διουρητικά. σύμφορον δὲ Φρενιτικοῖσι οὔρησις. Λαχάνων πάντων μὲν, μάλιστα δὲ μαλάχης· ἀγαθὸν γὰρ τὸ

γλίσχρασμα, καὶ ἐς λειότητα γλώσσης καὶ ἀρτηρίης, καὶ ἐς τὴν τῶν κοπρίων διέξοδον. ἄριστον δὲ καὶ τεῦτλον, καὶ βλίτον, καὶ κορωνόπους, καὶ κολοκύνθη καθ' ὥρην, καὶ ὅ τι ἂν ἐφ' ἑκάστης ὥρης ἄριστον ᾖ. Πτισάνης δὲ χυλὸς, ὑγρότατος μὲν ἐν πρώτοισι, ὡς ἀτροφώτερος ἔοι· ἔτι δὲ μᾶλλον παχύτερος, ὁκόσον ἂν ἡ νοῦσος προήκοι χρόνον. Ὑποστέλλεσθαι δὲ ἐν τῇσι Κρίσεσι, καὶ μικρόν τι πρὸ τῶν Κρίσιων. Ἢν δὲ ἐς μῆκος ἡ νοῦσος ἴῃ, μὴ ἀφαιρέειν τῶν προσθέσιων, ἀλλὰ σιτώδεα διδόναι, ὡς ἐξαρκέσῃ ὁ νοσέων· εὖτε καὶ κρεῶν ἀκρέων, καὶ πετεινῶν χρέος, τὰ πολλὰ τοῖσι χυλοῖσι ἐκτηκομένων, κάρτα γὰρ χρὴ τάδε ἐν τῇ ἑψήσει λύεσθαι. Ἰχθύων οἱ πετραῖοι τῶν ἄλλων ἐς κρέσσον ἔστων. ἁπάντων δὲ, τοὺς ἐν τῇ χώρᾳ ἀρίστους αἱρετέον· ἄλλη γὰρ ἄλλας φέρειν ἰχθύων ἰδέας πεπίστευται χώρη. Ὀπώρης οἰνώδεος ὑποστέλλεσθαι, κεφαλῆς γὰρ καὶ φρενῶν ἅψιν ποιέει. ἢν δὲ ἀνάγκη ἔῃ, τῆς δυνάμιος ἢ τοῦ στομάχου βιαζομένων, ἑφθὰ ἐν μελικρήτῳ, ἢ ὀπτὰ ἐν στέατι, ὁκοῖον μῆλα, δοτέον· τῶν ἄλλων, θερμῷ ὕδατι ἕκαστον ἐκλύειν, ἢν ἐς μούνην τοῦ στομάχου παραμυθίην διδῷς. ἢν δὲ καὶ ἐς δύναμιν δέῃ, μὴ κάρτα τὸ οἰνῶδες ἐκλύειν. Τροφὴ μὲν ὦν, ὡς ἔπος εἰπεῖν, τοιήδε.

Τέγγειν δὲ τὴν κεφαλὴν, ἐς ἔμψυξιν, λίπαϊ ἐλαίης ὄμφακος τετριμμένης· ἀλεαίνεσθαι γὰρ ἡ κεφαλὴ οὐ φιλέει Φρενιτικοῖσι. Ἢν δὲ καὶ ἀγρυπνίη καὶ φαντασίη ἔωσι, ῥοδίνου μίσγειν ἴσον ἴσῳ τὰ πρῶτα· ἔτι δὲ μᾶλλον τὸ ῥόδινον ἔστω πλέον, ἐς σύψιν καὶ ἔμψυξιν τῆς κεφαλῆς. Ἢν δὲ καὶ τὴν γνώμην παρακινέωνται, καὶ τὴν φθέγξιν ἐξαλλάσσωνται, ἑρπύλλου κόμης ἐνεψετέον ἐν τοῖσι ἐλαίοισι, ἢ κισσοῦ χυλὸν, ἢ πολυγόνου παραχυτέον. Ἢν δὲ ἐπὶ μᾶλλον ἡ παραφορὴ ἐξάπτηται, καὶ πευκέδανον καὶ σπονδύλιον τοῖσι ἐλαίοισι ἐνεψέειν, καὶ ὄξεος παραχέειν· ἀτμῶν γὰρ τάδε καὶ θέρμης διαπνευστικὰ, καὶ παχέων χυμῶν διαλυτικὰ, τὰ τῆς παραφορῆς ξυναίτια. Πεφυλάχθαι δὲ χρὴ τάδε, ὡς μὴ ἐς τὸν αὐχένα καὶ τοὺς τένοντας ἡ Τέγξις ἵκῃ. πολεμίη γὰρ τένουσι καὶ νεύροισι. Καιρὸς δὲ πᾶς Τέγξιος, πλὴν τῆς ἐσβολῆς τοῦ παροξυσμοῦ. ἀραιοτέρη δὲ ἐν τῇ ἀναβάσει, πάντων δὲ μάλιστα ἐν ἀκμῇ. ἤδη ἂν ἐκμαίνωνται, τῇδε μάλιστα τέγγειν ψυχρῷ καὶ ψυχομένῳ ἐπὶ μᾶλλον, θέρεος ὥρῃ· χειμῶνος δὲ, χλιαρῷ. Εἰς δὲ τὸ πρηΰνειν τὴν παραφορὴν, ὀξυκρήτῳ, ἢ κονύζης ἑψήματι, καὶ σπογγιῇ, τὰ πρόσωπα πυριῆν· ἔπειτα χρίειν οἰνανθίνῳ, ἢ κροκίνῳ λίπαϊ. καὶ τὰς ῥῖνας, καὶ τὰ ὦτα τοῖσι διαχρίειν.

Τάδε μέντοι καὶ ὕπνου ἀγωγά. ἢν γὰρ πάννυχοι μὲν ἐγρήσσωσι, μηδὲ δι' ἡμέρης εὕδωσι, ἀτενέες δὲ τὸ ξύμπαν ἔωσι, ὀφθαλμοὶ δὲ ὁκοῖόν τι κέρας ἑστήκωσι, βλεστρίζωνται δὲ, καὶ ἐξανιστῶνται, ὕπνον αὐτέοισι καὶ ἠρεμίην μηχανέεσθαι· πρώτιστα μὲν, διὰ τῶν τῆς κεφαλῆς Τέγξιων, ῥοδίνου ἀκρήτου, ἢ ἀμαρακίνου, ξὺν χυλῷ κισσοῦ, ἢ ἑρπύλλου, ἢ καὶ μελιλώτου ἐναφεψήματι. Ἐπὶ μᾶλλον δὲ ὑπνωτικὸν, μήκων ἀφεψηθεῖσα ἐν λίπαϊ, ἔς τε τὸ τῆς κε-

φαλῆς

φαλῆς ἔμβρεγμα, ἢ ὕδατι ἐς τὸ πρόσωπον ξὺν σπογγιῇ. Ὑποτιθέναι δὲ χρὴ καὶ αὐτὰς ὅλας, εἰ εἶεν νεοδρεπέες, χλωρὰς τοῖσι ὑποκεφαλαίοισι. παχύνει γὰρ καὶ ὑγραίνει τὸ πνεῦμα, ξηρόν τε καὶ λεπτὸν ἐὸν, καὶ ὁμίχλην τῇσι αἰσθήσεσι παρέχον· βαρὺ δὲ καὶ νωθὲς ὁμίχλη, ἥπερ ὕπνου ἀρχή. Ἢν δὲ μεζόνων δέωνται, καὶ αὐτὸ τὸ μηκώνιον ἐς τὰ μέτωπα ξὺν ὕδατι χρίειν, ἠδὲ ὑπαλείφειν τὰς ῥῖνας, καὶ ἐς τὰ ὦτα ἐγχέειν. Ψηλαφίη ποδῶν εὐαφὴς, ξὺν λίπαϊ· ψαῦσις τῆς κεφαλῆς. ἀνυπνικὸν δὲ καὶ κνῆσις, μάλιστα κροτάφων τε καὶ ὤτων· καὶ γὰρ καὶ τὰ θηρία ἐς ἀνάπαυλαν ὀργῆς τε καὶ θυμοῦ, κνήσι ὤτων τε καὶ κροτάφων, δάμνονται. Ὕπνου δὲ ἀγωγὰ ἑκάστου καὶ τὰ ξυνήθεα. ναυτίλῳ μὲν, ἡ ἐν ἀκάτῳ κατάκλισις, καὶ ἐν θαλάσσῃ περιφορὴ, καὶ αἰγιαλῶν ἦχος, καὶ κυμάτων κτύπος, ἀνέμων τε βόμβος, καὶ θαλάσσης καὶ νηὸς ὀδμή. μουσικῷ δὲ ἔτι, ἐθισμὸς αὐλῶν ἐφ' ἡσυχίῃ, ψαλμὸς λύρης, ἢ πηκτίδος, ἢ μελέτη παίδων σὺν ᾠδῇ. διδασκάλων δὲ, νηπιάχων μύθων προσομιλίη. ἄλλοισι δ' ἄλλα ὕπνου θελκτήρια.

Τοῖσι δὲ ὑποχονδρίοισι, καὶ τῇ κοιλίῃ, Ἐμβρέγματα, καὶ Ἐπιπλάσματα, ἢν φλεγμονὴ καὶ σκληρίη ἐπαίρηται. ἔλαιον δρυπετέος ἐλαίης, μὴ ὠμῆς, ἐμβάλλειν· παχὺ γὰρ, καὶ γλίσχρον, καὶ ἀλεαίνον· τόδε ὦν χρέος ἐν φλεγμασίῃ. ἐνεψέσθω δὲ ἐν αὐτῇ ἄνηθον, κόνυζα· ἀγαθὸν δὲ ὁμοῦ τὰ πάντα. Ἢν δὲ καὶ φῦσαι ἐνῇ, κυμίνου, καὶ σελίνου τῶν καρπῶν, ἠδὲ ὁκόσα οὔρων καὶ φυσέων ἀγωγὰ, καὶ νίτρον ἐνσήσαντα ἐμπάσσειν. Ἢν δὲ τὸ Ἧπαρ τὴν πεῖσιν καὶ τὴν ὀδύνην ἴσχῃ, ἔρια μὲν ἔστω οἰσύπῳ πιναρὰ ἀπὸ τοῦ οἰός· ἔλαιον δὲ, τὸ ἀπὸ τοῦ ὄμφακος, ἢ ῥόδινον· μίσγειν δὲ χρὴ σίραιον Ἑλληνικὸν, ἢ Κρῆτα, καὶ ἐνεψεῖν μελίλωτον, μίξαντά τε ἐς ἕνα χυλὸν τὰ πάντα, καταιονέειν τὸ Ἧπαρ. Σπληνὶ δὲ, τὸ ἔλαιον σὺν ὄξεϊ ἔστω· ἢ εἰ μέζον ἢ πρὶν δονέει, ὀξύκρητον, καὶ ἀντὶ ἐρίων σπογγιὴ ἁπαλή. μάλα γὰρ τοῖσδε ὁ Σπλὴν χαίρει τε καὶ πρηΰνεται. Ἢν δὲ τὰ ὑποχόνδρια ἔσω ᾖ, ἠδὲ ἄνω εἰρύηται, καὶ τὸ δέρμα περιτείνηται, ἄριστον μὲν ἀντὶ τοῦ λίπαος, ἢ ξὺν αὐτέῳ, παχὺ πικέριον ἴσον. κόνυζα δὲ ἔστω, καὶ λιβανωτὶς, τὰ ἐνεψήματα· καὶ ἄνηθον οὐκ ἀτερπές.

Ἢν δὲ ἐπιπλάσσειν εὐκαιρίη ἔῃ, τοῖσι μὲν ἐλαίοισι τοῖσι αὐτέοισι χρέεσθαι ἐπὶ τοῖσι ὁμοίοισι· ὕλη δὲ, λίνου σπέρμα, καὶ τῆλις, καὶ ἄλητον κριθῆς λεπτόν. ἀγαθὸν δὲ καὶ κύαμος, καὶ ὄροβος, ἢν ἐξοιδαίνῃ ἡ γαστήρ. Κέγχρος δὲ φωχθεῖσα ἐν μαρσύποισι, Πυρίημα κοῦφον καὶ μαλθακόν· ἀληλεσμένη δὲ, καὶ Ὑδερώδεσι, ξὺν μέλιτι, καὶ ἐλαίῳ, καὶ λίνου σπέρματι, Ἐπίπλασμα ἀγαθόν. Ἄνθη δὲ, καὶ βοτάναι, καὶ σπέρματα, ἅσσα μοι ἐν τοῖσι Ἐμβρέγμασι λέλεκται, καὶ ἐν τοῖσι Ἐπιπλάσμασι ἔστω τὰ ἑωυτά. Μέλι δὲ, καὶ σὺν αὐτέοισι μὲν, ἀγαθὸν ἐς σύστασιν τῶν ξηρῶν, καὶ ἐς μίξιν τῶν αὐχμηρῶν, καὶ ὡς ἡ θέρμη ἐς πολλὸν διαρκέῃ. ἀγαθὸν δὲ καὶ αὐτὸ μοῦνον καὶ Ἐπίπλασμα, ἡμίεφθον καὶ Ἔμβρεγμα, ξὺν τινι τῶν

ὑγρῶν λυθέν· μαλθάξαι, ἀλεῆναι, φυσέων καὶ οὔρων ἀγωγὸν, πρηῦναι πρήσιας. Τάδε γὰρ καὶ μελίκρητον ποιέει ποθὲν, καὶ τουτέων πλέονα καὶ κρέσσονα, εἴσω παρελθὸν, ἀρτηρίῃ, καὶ πνεύμονι, καὶ θώρηκι, καὶ κοιλίῃ.

Ξυνεχέως δὲ τὴν κοιλίην ἐρεθίζειν, βαλάνοισι, ἢ διαχρίστοισι, (ἐπιξηραίνονται γὰρ πολλὰ,) ἔς τε τὴν ὁλκὴν τὴν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, ἀτὰρ ἠδὲ ἐς διαπνοίην τὴν ἐν τῷ θώρηκι ἀτμῶν, καὶ ἔκκρισιν τῶν ἐν τῇ κοιλίῃ. Ην δὲ καὶ πολλῶν ἡμερέων ἡ γαστὴρ ἐπίσχηται, κλύζειν χρὴ μελικρήτῳ, καὶ ἐλαίῳ, καὶ νίτρῳ.

Ην δὲ μὴ ἀξίως ὑποκαταστῶσι αἱ τῆς φλεγμονῆς πρηδόνες, Σικύην θέντα ἐντάμνειν, ἔνθα ἂν ἡ φλεγμονὴ κραίνῃ καὶ μέζων ἔῃ. μίην δὲ, ἢ δευτέρην, ὅκως ἄν τά τε φλεγμαίνοντα σημαίνῃ, καὶ ἡ δύναμις κελεύῃ. ἀτὰρ καὶ τὸ πλῆθος τοῦ αἵματος τοῖσι δὲ τεκμαρτέον, ἀμετρίη γὰρ Συγκοπῆς αἰτίη. Ες μὲν ὦν ἡμέρην μίην, ἢ δευτέρην, Τέγξις ἡ ἑωυτή. ἐς δὲ τὴν τρίτην, κηρωτὴ ξὺν τινι λίπαϊ τῶν Εμβρεγμάτων. Επειτα Επιθήματα ἐν φλεγμασίῃ μὲν, ἣν ἐπεῶσι, ὕσσωπος, τῆλις ἑφθὴ ἐν μελικρήτῳ, τερμίνθου τοῦ φυτοῦ ῥητίνη, κηρός. τὰ δὲ ἔλαια ἐπὶ τοῖσι αὐτέοισι τὰ ἑωυτά. Ην δὲ μὴ τουτέοισι ἐπανίῃ μηδὲν ἡ παραφορὴ, κουρὴ τῆς κεφαλῆς χρέος· ἢν μὲν μήκισται εἶεν αἱ κόμαι, τὰ πρόσθια ἐς ἥμισυ· εἰ δὲ βραχύτεραι, ἐν χρῷ. Επειτα, μεσηγὺ ἀναλαβόντα τὴν δύναμιν, Συκίην κατὰ τῆς κορυφῆς προσβάλλειν, ἠδὲ ἀφαιρέειν αἷμα. κούφη δὲ προτέρη ἐς τὰ μετάφρενα κεκολλήσθω.

Επεὶ δὲ καὶ θώρηκα ἐν πάσῃσι τῇσι ὀξέῃσι νούσοισι ἀκέεσθαι χρὴ, πάντη τὸν κάμνοντα, ξὺν καρδίῃ, καὶ πνεύμονι, πρόσθια μὲν ὑπ' ἀνάγκης τῆς ἀναπνοῆς, ἄλλοτε μὲν θερμῆς, ἄλλοτε δὲ ψυχρῆς· ἔτι δὲ ὑπὸ πυρετοῦ καυσώδεος, καὶ βηχὸς, καὶ ὑγρῶν πονηρίης, καὶ νεύρων κοινωνίης, καὶ στομάχου συμφορῆς, ὑπεζωκότος τε καὶ διαφράγματος κακίης. (καρδίη γὰρ ἢν πάθῃ μέζόν τι δεινὸν, οὔποτε ἀκέεται.) ἐπὶ δὲ τοῖσι Φρενιτικοῖσι, καὶ μάλα χρὴ τάδε μειλίσσειν. Παραφορὴ μὲν γὰρ μετεξετέροισι ἔκ τινος τῶν ἐν τῷ θώρηκι. ἀναπνοὴ, θερμή τε, καὶ ξηρή· δίψος δριμύ· οὐκ εὔφορον πῦρ, τῷ πάντη ἐς θώρηκα ξυῤῥέειν. καὶ κακίη μὲν, ἀπὸ τοῦ οἰκείου θάλπεος τετραμμένου. μέζων τε καὶ δυσφορωτέρη ἡ ἀπὸ τῶν ἄλλων ἐς θώρηκα ξύνοδος. ἄκρεα γὰρ ψυχρὰ, κεφαλὴ, πόδες τε, καὶ χεῖρες· ὕπερθεν δὲ τῶνδε ὁ θώρηξ. Καὶ δέεται ὦν ἀρήγειν, ὑγρασίῃ, καὶ ψύξει. Τέγξις μὲν ὦν, ἔλαιον ξὺν χαμαιμήλῳ ἑψηθὲν, ἢ νάρδῳ. θέρεος δὲ, καὶ σίραιος Ελληνικός. Ην δὲ καὶ Επιθέτοισι δέῃ χρέεσθαι, φοίνικες ἐν οἴνῳ αὐστηρῷ δευθέντες, ἔπειτα λεῖοι ἐς μάζαν τετριμμένοι, ξὺν νάρδῳ, ἀλφίτοισι, οἰνάνθῃ, προσηνὲς θώρηκι Επίπλασμα. Ψυκτικὸν δὲ, καὶ μῆλα θλασθέντα ξὺν μαστίχῃ, καὶ μελιλώτῳ· πάντα δὲ κηρῷ, καὶ νάρδῳ, ἀναλαμβάνειν. Ην δὲ καὶ ὁ Στόμαχον ἔχῃ νάρκη καὶ ἀποσιτίη, ἀψινθίου χυλὸν, ἢ κόμμιν, τοῖσι δὲ ξυλλεαίνειν. καὶ τῷδε ἑψηθέντι ξὺν λίπαϊ καταιονέειν τὸ ὑποχόνδριον. πιπίσκειν δὲ καὶ

τὸ

τὸ ἀπόβρεγμα, ἢ χυλὸν αὐτέου, περὶ τῆς τροφῆς, ὁκόσον κυάθους δύο τοῦ ἀποβρέγματος, ἢ κύαθον πικροῦ τοῦ χυλοῦ ξὺν ὕδατος κυάθοις δύο. Ἢν δὲ καὶ Καῦσος ἔχῃ τὸν Στόμαχον, οὐκ ἀπὸ τῆς καταστάσιος τῆς νούσου, ἀλλ᾽ αὐτοῦ μούνου, ἀπὸ χυμῶν δριμέων καὶ ἁλμυρῶν, ἢ ὑπὸ χολῆς, δακνομένου, καὶ δίψει αὐαινομένου, ὑδρομιγὲς γάλα δοτέον ἐν τροφῇ, ὅσον ἡμικοτύλιον τοῦ γάλακτος ἐν ὕδατος κυάθῳ ἑνί. ῥυμφάνειν δὲ αὐτέου τὸ πλεῖστον, βραχὺ δέ τι καὶ σὺν ἄρτῳ ἀναλίσκειν.

Ἢν δὲ καὶ Καῦσος ἔχῃ τὸν ἄνθρωπον, καὶ δίψος, καὶ ἀπορίη, καὶ μανίη, καὶ ἐπιθυμίη ψυχροῦ ὕδατος, διδόναι, μεῖον μὲν, ἢ ὁκόσον ἐν Καύσου νούσῳ, ἄνευ Φρενίτιδος· τῶνδε γὰρ ἀμφὶ τῶν νεύρων ὀῤῥωδέειν χρή. διδόναι ὦν, ὁκόσον ἐς στομάχου ἄκος· ὀλίγον δὲ ἀπαρκέει, βραχυπόται γὰρ οἱ Φρενιτικοί.

Ἢν δὲ καὶ ἐς Συγκοπὴν τράπωνται, γίγνεται γὰρ καὶ τόδε, τῆς μὲν γὰρ δυνάμιος λυομένης, ἱδρῶτι δὲ χεομένου τοῦ ἀνθρώπου, πάντων δὲ ἐς τὸ ἐκτὸς τὴν φορὴν ποιευμένων τῶν ὑγρῶν, καὶ τοῦ τόνου λυομένου, καὶ τοῦ πνεύματος· ἔς τε ἀκηδίην μὲν τῆς παραφορῆς, δέος δὲ εἰς ἀτμὸν λυθῆναι καὶ ὑγρασίην τὸν ἄνθρωπον. ἄλκαρ μοῦνόν ἐστιν οἶνος, θρέψαι μὲν ὠκέως κατ᾽ οὐσίην, καὶ πάντῃ μέχρι περάτων μολεῖν, τόνῳ δὲ προσθεῖναι τόνον, καὶ πνεῦμα ναρκωμένον ἐγεῖραι, ψύξιν ἀλεῆναι, στῦψαι πλάδον, φερομένων ἔξω καὶ ῥεόντων κρατῆσαι, ἡδὺς μὲν ὀσφραίνεσθαι ἐς ἡδονὴν, κραταιὸς δὲ στηρίξαι δύναμιν ἐς ζωὴν, ἄριστος δὲ μειλίξαι θυμὸν ἐν παραφορῇ. τάδε μέντοι ποθεὶς ἅμα πάντα πρήσσει· θυμόν τε γὰρ πρηΰνονται μαλθάξει φρενῶν, καὶ ἐξ ἑωυτέων ἐς δύναμιν τρέφονται, ἀτὰρ ἠδὲ ἑωυτέοισι ἐμπνέουσι ἐς ἡδονήν.

Πρόσω μὲν ἤδη πολλὸν ἥκῃ χρόνου, ὅ τε πυρετὸς νωθὴς ἔῃ, ἀτὰρ ἠδὲ ἡ παραφορὴ ἐς μώρωσιν τρέπηται, τὸ δὲ ὑποχόνδριον μὴ πολλόν τι προσβλάπτηται, ἢ ὄγκῳ, φύσῃσι, σκληρίῃ, κεφαλὴ δὲ τὸ πλέον ἔχῃ τῆς αἰτίης, χρὴ τολμέοντα λύειν, ἠδὲ καταιονέειν πολλόν τι τὴν κεφαλήν. ἥτε γὰρ ἕξις ὑγιανθήσεται, καὶ ἡ κεφαλὴ διαπνευσθήσεται, καὶ τὸ ξύμπαν σκῆνος διητμίσθη. Ὧδε γὰρ τὸ μὲν ξηρὸν ἀμβλύνεται, καὶ καθαρεύεται δὲ τῆς ὁμίχλης ἡ αἴσθησις, ἡ δὲ γνώμη εὐσταθὴς ἠδὲ ἔμπεδος μίμνει. Τάδε μέντοι τῆς λύσιος τῆς νούσου γνώματα.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ
ΛΗΘΑΡΓΙΚΩΝ.

Κεφ. β΄.

ΛΗΘΑΡΓΙΚΟΙΣΙ κατάκλισις, ἐν φωτὶ, καὶ πρὸς αὐγήν· ζόφος γὰρ ἡ νοῦσος. ἠδὲ ἐν ἀλέῃ μᾶλλον· ψύξις γὰρ ἔμφυτος, ἡ αἰτίη. Κοί-

τῇ εὐαφής· στρώματα, τοιχογραφίη, ποικίλα πάντα, ὁκόσα περ ἐρεθιστικὰ ὄψιος. Λαλιή· ψηλαφίη, ξὺν πιέσι ποδῶν· τιλμοί· κνησμοί. Ἢν βαθὺ κῶμα ἴσχῃ, ἐμβόησις· νουθεσίη ὀργίλη· δεῖμα, ἐφ' οἷσι δειμαίνει· προσαγγελίη τῶν ὁκόσα ἐπόθεε καὶ προσεδόκεε. πάντα ἐς ἐγρήγορσιν, ἐναντίως τοῖσι Φρενιτικοῖσι.

Ἀμφὶ δὲ καὶ κενώσιος Ληθαργικῶν τάδε χρὴ γινώσκειν. Ἢν μὲν ἐξ ἑτέρης νούσου, ὁκοῖόν τι Φρενίτιδος, διαδέξηται ἡ λήθη, φλέβα μὲν μὴ τάμνειν, μηδὲ ἀθρόον ποθὲν κενοῦν αἷμα. Ὑποκλύζειν δὲ τὴν κοιλίην, μὴ τοῦ κοπρώδεος εἵνεκε μοῦνον, ἀλλ' ὅκως τι καὶ ἄνωθεν ἀντισπασθῇ, καὶ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ὀχετευθῇ. πλέον οὖν ἔστω ἁλῶν τε, καὶ νίτρου. ἄριστον δὲ, τῷ κλύσματι εἰ καστόρειον ἐμπάσσοις· ψυχρὸν γὰρ τὸ κάτω ἔντερον Ληθαργικοῖσι, καὶ πρὸς ἔκκρισιν νεκρῶδες. Ἢν δὲ μὴ ἐκ διαδέξιος νούσου, ἀλλ' ἑωυτέου ἄρχηται ὁ Λήθαργος, καὶ δοκέῃ πεπλῆσθαι ὁ νοσέων· ἢν μὲν αἵματος, φλέβα τὴν ἐπ' ἀγκῶνι τάμνειν. Ἢν δὲ φλέγματος ὑδατώδεος, εἴτε ἄλλων χυμῶν, καθαίρειν χρὴ κνεώρῳ σὺν τῇ πτισάνῃ, ἢ ἐλλεβόρῳ μέλανι ξὺν μελικρήτῳ, πρὸς τῇσι ἀρχῇσι, ἢν μετρίως βούλῃ· ἢν δὲ μεζόνως, τοῦ φαρμάκου, τῆς Ἱερῆς καλουμένης, νήστει διδόναι ὁλκῆς < β', ξὺν μελικρήτου κυάθοις τρισὶ, καὶ περιμείναντα καθῆραι. τότε διδόναι σιτία, ἢν καιρὸς ᾖ· ἢν δὲ μὴ, εἰς τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέρην ἡ τροφή. Εὐκαιρίη δέ κοτε καὶ ἐν ἑσπέρῃ γίγνεται τῆς Ἱερῆς ὁλκῆς < α', ὕδατι ἢ μελικρήτῳ λυομένης, κυάθοις δύο.

Ἀτροφίη κακὸν, κακὸν δὲ καὶ πολυτροφίη· χρὴ οὖν ὀλιγοσιτίῃ χρέεσθαι ἐς ἑκάστην ἡμέρην. ἀθρόον δὲ μὴ ἀσιτεῖν· ὑπομνήσιός τε γὰρ ἠδ' ἀλέης τῷ στομάχῳ χρέος ἀνὰ πᾶσαν τὴν ἡμέρην. Ἀτὰρ καὶ ἡ τροφὴ ἔστω λεπτύνουσα, καὶ διαχωρητικὴ, ἐν ζωμοῖσι μᾶλλον, ἢ ὀσπρίοισι, ἀλεκτορίδων, κεγχρίδων· λινοζώστει δὲ ξυνεψείσθω, καὶ ὄξος παραχεέσθω. Καὶ τοῖσι δὲ χυλοῖσι ἐμβάλλειν, εἴ ποι δέοι χυλῷ χρέεσθαι πτισάνης, εὔπνοον, ἠδὲ οὔρων ἀγωγὸν, μάραθρον, ἠδὲ σέλινον, τὰ λάχανα, ἢ τουτέων τοὺς καρπούς. ἀγαθὸν δὲ καὶ πράσον τῇ δριμύτητι, καὶ κράμβη ξὺν ἐλαίῳ καὶ γάρῳ. ἄριστον δὲ καὶ κύμινον γλυκὺ, ξὺν κράμβῃ, φυσέων ἠδὲ οὔρων. ἐρεθιστικὸν γὰρ ἡ κύστις, ἠδὲ γαστὴρ, ἐν πάσῃ τῇ νούσῳ.

Τέγξιες τῆς κεφαλῆς, αἵπερ καὶ τοῖσι Φρενιτικοῖσι. ἀμφοῖν γὰρ αἱ αἰσθήσιες πλέαι γίγνονται ἀτμῶν, ἃς ἀπελαύνειν χρὴ ψύξει καὶ στύψι, ῥοδίνου, καὶ κισσοῦ χυλῷ, ἢ ἐξατμίζειν ἐς διαπνοὴν τοῖσι λεπτύνουσι, οἷον ἑρπύλλῳ, ὄξεϊ σὺν τῷ ῥοδίνῳ. Ἢν δὲ καὶ νεύρων πόνος ἔῃ, καὶ ψύξις ὅλου, πολλὸν δὲ μᾶλλον ἀκρέων, τῷ καστορίῳ ξὺν ἀνηθίνῳ λιπαίνειν ἠδὲ τέγγειν τὴν κεφαλὴν καὶ τὸν αὐχένα, καὶ τὴν ῥάχιν χρίειν τῷ αὐτῷ, ξὺν λίπαϊ σικυωνίῳ, ἢ γλευκίνῳ, ἢ παλαιῷ· ξυγχρίειν δὲ καὶ τὼ χεῖρε ἀπὸ τῶν ὤμων, καὶ τὼ πόδε ἀπὸ τῶν βουβώνων. Τοῖσι

δὲ

δὲ μέντοι καὶ τὴν κύστιν καταιονεῖν, καὶ ὡς νεῦρον πάσχουσαν, καὶ ὡς οὔρων ὁδὸν κάμνουσαν, ἀτὰρ καὶ τῇ δριμύτητι τῶν χυμῶν ἀχθομένην· χολώδεα γὰρ τὰ οὖρα. Ἢν δὲ μέζων ὁ τρόμος ἔῃ, καὶ κίνδυνος σπασμοῦ, καὶ σικυωνίῳ εἰς τὴν κεφαλὴν ὑπ' ἀνάγκης χρέεσθαι. ὀλίγη δὲ ἤτω ἡ χρίσις. Ἢν δὲ καὶ φλεγμασίαι τῶν ὑποχονδρίων ἔωσι, καὶ πρήσιες, καὶ φῦσαι, καὶ περιτάσιες τοῦ δέρματος, ἢ κοῖλον γίγνηται, εἴσω εἰρυομένου τοῦ ὑποχονδρίου, Ἐμβρέγματα, καὶ Ἐπιπλάσματα, ὁκόσα μοι ἐν Φρενιτικοῖσι λέλεκται.

Συκίῃ ἥκιστα χρέεσθαι, ἣν ἀπὸ Φρενίτιδος ἔωσι. εὐτολμότερον δὲ, ἢν ἀρχῆθεν ἡ νοῦσος εἰσβάλλῃ. Ἢν δὲ γλῶσσα μελαίνηται, καὶ ὄγκος ἐν τοῖσι ὑποχονδρίοισι σημαίνῃ, ὑπ' ἀνάγκης τῇ Συκίῃ χρέεσθαι. Ἐπὴν δὲ πρὸς τῷ μήκεϊ τοῦ χρόνου κενωθήσονται τῇσι αἰσθήσεσι, τἄλλα δὲ εὐπετέστερον φέρῃ, τῇ κορυφῇ τῆς κεφαλῆς προσβάλλειν. ἄλυπον γὰρ τῇ δυνάμει τὸ ἐντεῦθεν κενοῦν.

Ἄγειν τε φύσας, ἄνω τε, καὶ κάτω· φυσέων γὰρ συναγωγὸν Λήθαργος, καὶ ἐν τῇσι κοιλίῃσι, καὶ ἐν τῷ ὅλῳ σκήνεϊ, ἀργίῃ, καὶ νωθίῃ, καὶ ἀψυχίῃ· διαπνευστικὸν δὲ κίνησις, ἠδὲ ἐγρήγορσις. Διαχρίειν οὖν, πήγανον χλωρὸν τρίβοντα ξὺν μέλιτι καὶ νίτρῳ. ἀγωγόν τέ ἐστι μᾶλλον φυσέων ξὺν τέοισι καὶ τερμίνθου ῥητίνης μέρος ἕν. Καὶ Πυρίη προσκλητικὴ φυσέων, ἢ πιναροῖσι θερμοῖσι ἐρίοις, τρηχέσι παλαιοῖσι ῥάκεσι, ἢ σπογγιῇ ξὺν ὕδατι, ἔνθ' ὕσσωπον, ἢ ὀρίγανον, ἢ γλήχων, ἢ ῥυτὴ ἕψηται. Ἄγοι δ' ἂν φύσας ἠδὲ ὁκόσα περὶ τῶν σιτίων πίνεται, τάπερ καὶ φλέγμα καὶ χολὴν ἐν τοῖσι ἐντέροισι καὶ στομάχῳ ἄγει· ὕσσωπον ἐν μελικρήτῳ ἑψηθὲν, δίκταμον τὸ Κρητικὸν, ὀρίγανον. δριμέα μὲν, ἀγωγὰ δὲ, ἀδίαντον, ἄγρωστις· τάδε μέντοι καὶ φυσέων, καὶ οὔρων καταῤῥηκτικά.

Ἢν δὲ τρόμος χειρῶν καὶ κεφαλῆς ἔῃ, καστόρειον πιπίσκειν δραχμῆς ὁλκῆς ἥμισυ, ξὺν μελικρήτῳ κυάθοις τρισὶ, ἐς ἡμέρας πλεῦνας. Ἢν δὲ μὴ πίνῃ τόδε, ἔκτρυξιν ξυμφορέης ξὺν ἐλαίῳ, ἔνθα πήγανον ἐνεζέσθη, κυάθοις τρισί. Τὸ δὲ διπλόον ἐς τὸ κάτω ἔντερον ἐγχέειν, καὶ τόδε ἐς πλεῦνας ἡμέρας. Μετὰ δὲ τὸ ἐκ τουτέου ξύμφορον, (φύσας γὰρ ἄγει ἄνω τε καὶ κάτω, μετεξετέροισι δὲ καὶ οὖρα καὶ κόπρον,) ἢν δὴ ποθὲν ἐς τὸ πᾶν διαθέον ἥκῃ, ἄτρομα ἠδὲ κραταιὰ τὰ νεῦρα γίγνεται, καὶ τὰς ἕξιας ἐς τὸ θερμὸν καὶ ξηρὸν ἀλλοιοῖ, καὶ τὰς καταστάσιας τῶν νούσων τρέπει. Ἄριστον δὲ καὶ ἐς τὰς ῥῖνας ἐμφυσῆν, καὶ γὰρ καὶ τῇδε πνευμάτων καταῤῥηκτικὸν φαρμάκοισι· καὶ ὁκοῖόν τι κύστις ἀγωγὸν οὔρων, καὶ ῥὶν μύξης. πρήσσει δὲ θέρμη προσηνὴς τάδε, καὶ τῶν ἄλλων τῶν φαρμάκων κρέσσον, πέπερος, ἐλλεβόρου, στρουθίου, εὐφορβίου· τάδε γὰρ ἐς τὴν πρώτην ἠδὲ πυματίην θίξιν ἀπηνέα, καὶ ταρακτικὰ τῆς κεφαλῆς τε καὶ αἰσθήσιος. ἐκ προσαγωγῆς δὲ τὸ καστόρειον ἀλεαίνει, κεφαλῇσι δὲ καὶ ἄλλως ξύμφορον, ὅπερ τὰ νεῦρα πάντη ἐνθένδε περιφύεται· νούσων δὲ νεύρων κα-

καστόρειον ἰητήριον. Ἀλλὰ ξυμμίσγειν τόδε τῶν γεγραμμένων τινὶ, ἢ πᾶσι, οὐκ ἄχαρι. ἢν γὰρ μιγῇ, μὴ αὐτίκα μὲν κεφαλὴν ξυμμέτρως ταράξαι, ἐς μακρὸν δὲ τὴν θέρμην ἐξάψαι, ὑγρῆναι τὴν ῥῖνα προσκλήσει. Ὀσμαὶ, δριμεῖαι μὲν ἐς αἴσθησιν, ἐς δύναμιν δὲ θερμαί· ὁκοῖον αὐτὸ τὸ καστόρειον, ἢ θύμβρα, ἢ γλήχων, ἢ θύμος, χλωρὰ, ἢ ξηρὰ δευθέντα ὄξεϊ.

Δριμέων φαρμάκων χρίσιες κατὰ τῶν ποδῶν καὶ γουνάτων. ὕλη δὲ ἔστω ἀλεαίνουσα, καὶ δάκνουσα ἐκ προσαγωγῆς· ἀμφοῖν γὰρ χρέος Ληθαργικοῖσι, ἐς θάλψιν, καὶ ἐγρήγορσιν. Τὰ πρῶτα μὲν ὦν καὶ κνίδῃ μαστίζειν τὰ σκέλεα· προσίζουσα γὰρ ἡ ἄχνη οὐκ ἐς πολλὸν μὲν διαρκέει, ἄλυπον δὲ ὀδαξισμὸν καὶ πόνον ἐνδιδοῖ, μετρίως δὲ ἐρεθίζει τε, καὶ προοιδίσκει, καὶ θερμασίην προκαλέεται. Ἢν δὲ ἐπὶ μᾶλλον ἐθελήσῃς τάδε τοι γίγνεσθαι, λιμνήστιδος ἠδ' εὐφορβίου ἴσα ξὺν λίπαϊ γλυκίνῳ χρίειν ἄριστον, καὶ σκίλλης ὠμῆς λεπτοῖσι ἐκτρίβειν. χρὴ δὲ ἀπομάξαντα τῶν μελέων τὸ ἐλαιῶδες· ἄδηκτον γὰρ πᾶν δριμὺ ξὺν λίπαϊ, ἢν μὴ φαρμακῶδες, ἢ κυπρίνῳ, ἢ γλυκίνῳ, ἢ σικυωνίῳ. Ἢν δὲ ἐπὶ τουτέοισιν ἔτι βαθὺ κῶμα ἴσχῃ, σίκυον χρὴ τὸν ἄγριον ξὺν ὄξεϊ τρίψαντα, σινήπιος ἴσῃ μάζῃ ξυμμίξαντα, ἐπιθέναι. δριμὺ δὲ τὸ Ἐπίπλασμα, καὶ ὠκέως ἐρυθήματα ἐντεῦξον, ὠκέως δὲ οἰδαλεηθήμεναι. εἰ κίνδυνος δὲ φλυκταινώσιος καὶ τρωμάτων, ξυνεχέως ἐπαίρειν τὸ Ἐπίπλασμα, καθορέοντα μή τι τουτέων ξυμβῇ. Τάδε μὲν ὦν, ἐς τὸ νωθὲς καὶ νεκρῶδες αὐτέου· καὶ ἐς πάντα καιρὸν, πλὴν τῇσι ἐσβολῇσι τῶν παροξυσμῶν.

Ἢν δὲ ἀναφέρῃ μὲν ἤδη τὴν αἴσθησιν, βάρος μέν τι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, καὶ ἦχος, ἢ βόμβος ἔῃ, καὶ διὰ τοῦ στόματος ἄγειν φλέγμα· μαστίχην τὰ πρῶτα ἐς μάσησιν διδόντα, ὡς ξυνεχὲς ἀποπτύοι· ἔπειτα δὲ αὖθις, ἀσταφίδος ἀγρίης, κόκκου τοῦ τῆς κνίδης· πάντων δὲ μάλιστα, σινήπιος, ὅτι τε ξυνήθες, ἀτὰρ ἠδὲ ὅτι τῶν ἄλλων μᾶλλον τόδε φλεγμάτων ἀγωγόν. Κὴν μὲν καταπίῃ τις ἑκὼν, ἱκανὸν μὲν τὰ ἐν τῷ στομάχῳ λῦσαι, δυνατὸν δὲ καὶ ὑγρῆναι γαστέρα, καὶ φύσας ἀγαγεῖν. καὶ γάρ μοί κοτε ἐκ ξυντυχίης τάδε ξυνέβη, καταπιόντος τοῦ ἀνθρώπου κατὰ γνώμην τὴν ἐμήν. Ἀγαθὴ δὲ διδάσκαλος ἡ πεῖρη· χρὴ δὲ καὶ αὐτὸν πειρῇν· εὐλαβίη γὰρ ἀπειρίη.

Χρὴ δὲ καὶ τὴν κεφαλὴν, μετὰ τὴν κουρὴν τὴν ἐν χρῷ, ἣν μὴ μέγα ἤδη ἀνύῃ, ξυρεῖν ἐς διαπνοήν. Ἀτὰρ ἠδὲ ἐς φαρμάκων δριμέων χρίσιν, τοῦ διὰ τῆς λημνίσιδος, ἢ ὑδὰρ, ἢ θαψίης, ἢ σίνηπι ὑγρὸν ἐξ ὕδατος ξὺν ἄρτῳ διπλῷ ἐς τεύχιον ἐγχρίσαντα, ἐμπλάσσειν τὴν κεφαλήν. φυλάξαντα δὲ ἐς ὥρην μίην, εὐκαιρίῃ σπόγγοισι θερμοῖσι πυριῇν.

Οὐκ ἀνωφελὲς δὲ καὶ λούειν, ἤδη πάντων μὲν ἢ τῶν γε πλείστων καὶ καιρίων τῶν ἐς τὴν νοῦσον λελυμένων, τῆς δὲ νωθίης μενούσης· εὖτε καὶ αἰώρης χρέος, καὶ τρίψιος, καὶ πάσης προσηνοῦς κινήσιος.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ
ΜΑΡΑΣΜΟΥ.

Κεφ. γ'.

ΤΟΙΣΙ δὲ μέντοι, κὴν Μαρασμὸς ἔῃ, ἀρήγειν θᾶσσον, ἰόντα ἐπὶ λουτρὰ, καὶ κινήσιας. Μαρασμοῦ μέντοι καὶ γάλα ἐπήιον, καὶ θρέψαι, καὶ ἀλεῖψαι, καὶ ὑγρῆναι γαστέρα, καὶ κύστιν πρηῦναι. Ἀτὰρ ἤδε Κατόχοις ταῦτα ξυμφέροντα. ὁμοίη γὰρ καὶ ἡ ἑωυτὴ τῶνδε τῶν νούσων ἡ ἰδέη. Καστόρειον δὲ τουτέοισι ἠπιώτερόν τε καὶ εὐμενέστερον, πιεῖν τε, καὶ χρίσασθαι, καὶ ἐς τὸ ἔντερον ἐνεῖναι. Τῇσι δὲ γυναιξὶ ὁκοῖα τουτέοισι ἴκελα πάθεα ἀπὸ Ὑστέρης γίγνεται, ἐν τοῖσι Γυναικείοισι λελέξεται.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ
ΑΠΟΠΛΗΞΙΗΣ.

Κεφ. δ'.

* * * * Ἀποπληξίη ἰσχυρὴ μὲν εἴη, ἅπαντα γὰρ ἐᾶσι νεκρώδεες. ἢν καὶ ὁ νοσέων γηραιὸς ᾖ, τοῖσιπερ ξύνηθες τὸ πάθος· οὐ γὰρ περιγίγνονται, τῷ τε μεγέθεϊ τοῦ κακοῦ, καὶ τῇ τῆς ἡλικίης ξυμφορῇ. Ὅκως δὲ τεκμαρτέα τὰ μεγέθεα, πρόσθεν μοι λέλεκται. Ἢν δὲ νεηνίης, ἀσθενὴς Ἀποπληξίη πέλει, ἰῆσθαι μὲν οὐ ῥηΐδιον, πειρῆσθαι δὲ ὦν. Ἰσόῤῥοπον μὲν οὖν ἐπήιον, ὡς μεγάλῳ πάθεϊ μέγα βοήθημα, Φλεβοτομίη, ἢν μή τις ἐς ἁμαρτωλὴν εἴη τοῦ πλήθεος. Δυστέκμαρτον δὲ τὸ μέτρον. ἤντε γὰρ σμικρῷ πλέον ἀφέλῃς, προσαπέπνιξας τὸν ἄνθρωπον· ἐς γὰρ τὸ ζῆν τουτέοισι καὶ τὸ σμικρὸν αἷμα δυνατώτατον, καὶ ἡ ἀλέη τῆς ζωῆς τοῦ σκήνεος, καὶ τῆς τροφῆς, ἐόν. ἤντε μεῖον τῆς αἰτίης, οὐδὲν μέγα ὤνησας διὰ μεγάλου ἄκεος· ἔτι γὰρ ἡ αἰτίη μίμνει. Κρέσσον δὲ, ἐς τὸ ἔλασσον ἁμαρτάνειν. ἢν γὰρ καὶ δοκέῃ μὲν ἐνδέειν, χρησταὶ δέ τινες ὑποφάσιες γίγνοιντο, αὖθις ἐπανατάμνειν φλέβα. Τάμνειν δὲ τὴν ἐν τῷ κοίλῳ τοῦ ἀγκῶνος· εὔροος γὰρ ἥδε ἐν τῷ λαιῷ. Ξυντεκμαίρεσθαι δὲ, ἐν τῇ σμικρῇ Ἀποπληξίῃ, καὶ τὰ Πάρετα μέρεα, εἰ ἐπ' ἀριστερὰ, ἢ δεξιὰ, ἡ Πάρεσις· ἀπὸ γὰρ τῶν ὑγιηρῶν, ὡς ἔπος εἰπεῖν, τὴν ἀφαίρεσιν χρὴ ποιέειν· τῇδε γὰρ τὸ αἷμα εὔροον, τῇδε καὶ ἡ προοχέτευσις ἀπὸ τῶν σιναρῶν. Ἢν μὲν ὦν ἄνευ φανερῆς προφάσιος Ἀπό-

πληκτοι γίγνονται), ὧδε χρὴ συλλογίζεσθαι ἀμφὶ τῆς ἀφαιρέσιος. Ην δὲ ἀπὸ πληγῆς, ἢ καταφορῆς, ἢ πέσιος ξυμβῇ, χρὴ ἀναβάλλεσθαι. μετεξετέροισι δὲ τόδε μοῦνον ἐς ἄκεσιν ἠδὲ ζωὴν ἤρκεσεν.

Ην δὲ μὴ δοκέῃ τάμνειν φλέβα, ψύξιος πολλῆς, καὶ νάρκης, καὶ ἀναισθησίης ἀμφιχύσιος τὸν ἄνθρωπον, ὑποκλύζειν ἐς κένωσιν τοῦ πλήθεος τῶν ἐν τοῖσι ἐντέροισι, (τὰ πολλὰ γὰρ ὑπ' ἀδδηφαγίης καὶ οἰνοφλυγίης Παραπλῆγες γίγνονται,) καὶ ἐς τὴν ἀντίσπασιν τῶν τῇ κεφαλῇ ἀμφεχόντων χυμῶν. Εστω δὲ τὸ κλύσμα δριμὺ, καὶ φλεγμάτων καὶ χολῆς ἀγωγὸν, ὡς μὴ νίτρον ἔχειν μοῦνον, ἀλλὰ καὶ εὐφόρβιον, ὅσον ὁλκῆς τριόβολον, ἐς τόδε ξυνθέντες πλῆθος τοῦ κλύσματος, καὶ κολοκυνθίδος τὸ ἐντὸς, ἢ κενταυρείου τῆς κόμης ἀφεψήματος εἰς ἔλαιον ἢ ὕδωρ. Αριστον δὲ κλύσμα, καὶ τὸ τοιόνδε. μέλι τὸ ξύνθες, καὶ πήγανον ξὺν τῷ λίπαϊ ἑψηθὲν, καὶ τερμίνθου τοῦ δένδρεος τῆς ῥητίνης, καὶ ἁλῶν ἀντὶ νίτρου, καὶ ὑσσώπου ἑψήματος.

Καὶ ἢν ἐκ τῶνδε μικρὸν ἀνέγρηται ὁ ἄνθρωπος, ἢ κινεόμενος τοῖσι πυρετοῖσι, ἢ αἰσθανόμενος ἀπὸ τῆς ἀναισθησίης, ἢ εὐσφυξίη γένοιτο, ἢ ὅκως τὸ πρόσωπον εὔσημον ᾖ, εὔελπιν χρὴ ἔμμεναι, ἤδη ἀρήγειν εὐτολμότερον. Κρατύναντα ὦν μεσηγὺ τὴν δύναμιν, τῆς Ιερῆς τοῦ καθαρτηρίου διδόναι νήστεϊ, μάλιστα μὲν τὸ πᾶν τοῦ πόσιος· εἰ δὲ κώλυμα ἡ δύναμις ἔοι, ἐς τὸ ἥμισυ, σὺν μελικρήτῳ. Καὶ κινέειν αὐτὸν, ἐν δίφρῳ ἐνθέντα ἀνάκλιτον, ἀτρέμα μὲν αἰωρεύντων τῶν φερόντων· διαναπαύοντα δὲ ξυνεχὲς, διὰ τὸ ἄκοπον. Κἢν μὲν ἡ γαστὴρ εὐρόως ὑποφέρῃ, δέχεσθαι· ἢν δὲ μὴ, ὕδωρ ἢ μελίκρητον πιπίσκειν, ὅσον κυάθοις δύο. Ην δὲ καὶ ναυτίη μὲν ἔλῃ ἐπὶ τῇσι καθάρσεσι, μὴ ἀποτρέπειν. ἤτε ἔντασις ἐς ἐγρήγορσιν ἔχει τι ζώπυρον, καὶ ὁ τῶν φλεγμάτων ἔμετος τὴν αἰτίην τῆς νούσου ἄγει. Αἰσθήσιος δὲ, καὶ κεφαλῆς, καὶ νεύρων καθαρτήριον, ἡ Ιερὴ τὸ φάρμακον. Αμφὶ μὲν ὦν κενώσιος παντοίης, τῆς ἐν ἀρχῇσι, ἅλις.

Ολον δὲ χρὴ τὸν ἄνθρωπον, ἐρίοισι εἱλίξαντα, καταιονεῖν λίπαϊ σικυωνίῳ, ἢ γλευκίνῳ παλαιῷ, ἢ εἴδεϊ ἑκάστῳ, ἢ ξυμπάντεσι ξυμμεμιγμένοισι. ἄριστον δὲ κηρὸν μικρὸν ἐντήκειν, ἐς πάχος τῶν ἀλειφάτων. ποιέειν δὲ χρὴ δυνατωτέρην τήνδε, ἐμπάσσειν δὲ καὶ νίτρου καὶ πεπέρεος· ἔστω δὲ λεπτὰ, σησθέντα κρησέρῃ. Μέγα δὲ ἐς δύναμιν τῶν Παρέτων καὶ τὸ καστόρειον· καὶ ἄλειμμα, ξύν τινι λίπαϊ τῶν εἰρημένων· πολλὸν δὲ δυνατώτερον, καὶ πιπίσκειν ξὺν μελικρήτῳ. τὸ δὲ πλῆθος, ὁκόσον ἐπὶ Ληθαργικῶν ἴσμεν. Ξυντεκμαίρεσθαι δὲ καὶ τὴν ἡλικίην, καὶ τὴν γνώμην τοῦ νοσέοντος, εἰ πιεῖν ἐς πλεῦνας ἡμέρας ἕτοιμος. Εστι δὲ καὶ Χρίσματα κρέσσονα τῆς Τέγξιος, εὐφορέστερά τε, καὶ δυνατώτερα· οὔτε γὰρ περιρρέειν ἐς τὸ τῶν στρωμάτων αἶσχος. ἄχρηστον γὰρ τοῖσι κάμνουσι τὸ τοιόνδε, εἰ περισσίζεται τῷ σκήνεϊ, ἔς τε τὰ ξυντακέντα, ὑπό τε τῆς ἀλέης ἀνεπόθη. ἀλλὰ καὶ τὸ αἴδιον αὐτέων ὀνήϊστον, περιρρέει γὰρ ἡ Τέγξις. Υλη δὲ ἀλειφάτων

μὲν

μὲν, ὁκόσα μοι λέλεκται. ξὺν αὐτέοισι δὲ, καστόρειον, ῥητίνη τερμίνθου τοῦ δένδρεος· εὐφορβίου, λιμνήστιδος, πυρέθρου, ἴσα· πεπέρεος, χαλβάνης, ἐς ἥμισυ· ξὺν νίτρῳ Αἰγυπτίῳ, τριπλάσιον· κηροῦ, ὁκόσον ἐς σύστασιν ὑγρήν. Πολλὸν δὲ τουτέων φαρμακίη ποικιλωτέρη, καὶ πλέον, καὶ ἰδίῃ λέλεκται. Ἐπιπλάσματα, τῇσι σκληρίῃσι, καὶ τῇσι ἐντάσεσι τῶν μερέων, ἐπιθετέον. ὕλη δὲ, λίνου σπέρμα, τῆλις, ἄλητον κρίθινον, μέλι· ἔλαιον, ἔνθα πήγανον ἢ ἄνηθον ἐζέσθη· ἀλθαίης ῥίζα κοπεῖσα, καὶ ἐν μελικρήτῳ ἑψηθεῖσα, ὥστε κηροειδὴς γενέσθαι. ἔστω δὲ εὐαφέα καὶ προσηνέα τῇ ξυστάσει. Ἢν μὲν ὦν ἄπυροι ἐῶσι ἔτι, ἢ σμικρὸν ἐπιπυρεταίνωσι, τάδε χρὴ πρήσσειν, οὐκ ἀλεγίζοντα τῆς θέρμης.

Ἢν δὲ πυρετοὶ ὀξέες ἐῶσι, καὶ ἡ ἄλλη νοῦσος σμικροτέρη τῶνδε φαίνηται, καὶ ἐς τὸν κίνδυνον οἵδε ξυνεπείγωσι, πρὸς τούσδε χρὴ τὴν δίαιταν καὶ τὴν ἄλλην θεραπείην ἁρμόζεσθαι. Τροφῇσί τε οὖν, τελέως λεπτῇσι, εὐπέπτοισι, χρέεσθαι· καὶ τῇ εὐκαιρίῃ προσεκτέον νῦν μᾶλλον· καὶ τοὺς παροξυσμοὺς ὑποστέλλεσθαι ἐς πᾶσαν ἰητρείην· καὶ τὸ ξύμπαν τοῖσι πυρετοῖσι προσσκέεσθαι χρή.

Ἢν δὲ πρόσω προήκῃ χρόνῳ, καὶ τὴν κεφαλὴν ἐν αἰτίῃ ἴσχῃ, Σικύην χρὴ ἐς τὸ ἰνίον προσβάλλοντα, αἱμάσσειν ἀφειδέως. καὶ γὰρ Φλεβοτομίης ὀνίνησι μᾶλλον, καὶ τὰς δυνάμιας οὐκ ἀφαιρέει. Προτέρη δὲ, μεσηγὺ τῶν ὠμοπλατέων, κούφη, πτέσθω, ἐς ἀντίσπασιν τῆς ἐν τῷ ἰνίῳ.

Παρελύθη κοτὲ καὶ Κατάποσις, ἥπερ μούνη Ἀποπληκτοῖσι ἄλκαρ ἐστὶ σωτηρίης, ἔς τε τὴν τῆς τροφῆς κατάποσιν, καὶ ἐς τὴν τῶν φαρμάκων πάροδον. Οὐ γὰρ ἀτροφίης καὶ λιμοῦ κίνδυνος μοῦνον, ἀλλὰ καὶ βηχὸς, καὶ δυσπνοίης, καὶ πνίξιος. κὴν γὰρ ἐγχέῃ τις ἐς τὸ στόμα ὑγρὸν σιτίον, ἐς τὴν ἀρτηρίην ὑπορρέει, οὔτε τῶν παρισθμίων ξυμπιπτόντων ἐς τὸν ὠσμὸν τῶν σιτίων, οὔτε τῆς ἐπιγλωττίδος ἐνιζούσης ἐς τὴν ἑωυτῆς ἕδρην, ἥτις ἐπίθημα τῆς ἀρτηρίης πέφυκε. Χρὴ ὦν, μελίκρητον ἢ χυλὸν ἐγχέαντα, μυσιλῇ μακρῇ, ὑπεραίροντα ὑπὲρ τῆς ἀρτηρίης, ἐς τὸν στόμαχον ἐγχέειν· τόδε γὰρ ἔτι ἐς κατάποσιν ὑπουργέει. Εἰ δὲ ὁ νοσέων ἐς ὄλεθρον εἴη ὕστατον, ὁ δὲ αὐχὴν σὺν τῇ ἀναπνοῇ πήγνυται, τόνδε αὐχένα καὶ τὸν ἀνθερεῶνα θερμάσμασι χρίειν τε, καὶ πυριῆν. Ματαιόπονοι δὲ, καὶ ἀΐδριες, ὁκόσοι Συκίην ἐς τὸν ἀνθερεῶνα προσβάλλουσι, ἐς εὐρύτητα τοῦ στομάχου· οὐ γὰρ διαστάσιος χρέος ἐς ἔνθεσιν τῆς τροφῆς, ἀλλὰ ξυμπτώσιος ἐς κατάποσιν. Προσδιαστέλλει δὲ Σικύη· κὴν καταπίνειν θέλῃ, ἐπέχει τῇ ἀποστάσει τε καὶ ἀνθολκῇ· ἐπανιέναι δὲ χρὴ, ἐς τὴν περισταλὴν τῆς καταπόσιος. πρὸς δὲ τουτέοισι, τὴν ἀρτηρίην πληροῖ, ἐς κίνδυνον ἀποπνίξιος. Ἀλλ᾽ οὐδ᾽, εἰ ἔνθα καὶ ἔνθα τοῦ βρόγχου θείης, ἀρήγει· μύες γὰρ, καὶ νεῦρα, καὶ τένοντες, καὶ φλέβες, ἐπίπροσθεν ἔασι αὐτέου.

Κύστις δὲ, καὶ τὸ χαλαρὸν ἀγχοῦ, ἄλλοτε μὲν ἐς ἔκκρισιν στερεῖται, καὶ ἔστι τῶν περιττῶν ἀεὶ ἐόντα πλήρεα· κύστις δὲ καὶ ἐς ὄγκον μέγιστον ἀείρεται. ἄλλοτε δὲ, ἐς κάθεξιν αὐτέων· διαρρέει γὰρ τὰ περιττὰ, ὡς δι᾽ ἀψύχων. Ἔνθα ὦν ἐς μὲν

τὴν Κύστιν τῷ Καθετῆρι ὀργάνῳ οὐκ εὔτολμον χρέεσθαι· κίνδυνος γὰρ σφακελίζειν τῇ Κύστι, ἠδὲ Σπασμὸν διδόναι τῷ ἀνθρώπῳ. Ὑποκλύζειν δὲ, μὴ πολλῷ πλήθεϊ τοῦ χυλοῦ, κρέσσον. κἢν ἐκκοπρωθῇ τὸ ἔντερον, προσενιέναι ξὺν ἐλαίῳ καστόριον. Ἐλπὶς δὲ μούνη, καὶ πάντων ὁμοῦ τῶν Παρέτων, καὶ ἰδίῃ τῶν μερέων, ἡ εἰς ἔλαιον ἐνίζησις. ὁ δὲ τρόπος αὐτέης ἐν τοῖσι Χρονίοισι εἰρήσεται.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ
ΠΑΡΟΞΥΣΜΟΥ
ΕΠΙΛΗΠΤΙΚΩΝ.

Κεφ. ε΄.

ΤΗΣ Ἐπιληψίης ὀλεθρίη μὲν ἡ προσφάτη κατάπτωσις, ἢν ὀξέως εἰσβάλλῃ ἡ νοῦσος. ἔκτεινε γάρ κοτε καὶ ἡμέρῃ μιῇ. Κινδυνώδεες δὲ καὶ οἱ ἐν τῇσι περιόδοισι παροξυσμοί. διὰ τάδε μὲν ὦν, καὶ ἐν τοῖσι Ὀξέσι καταγέγραπται ἡ Ἐπιληψίη. Ἢν δὲ ἐς μελέτην μὲν ἥκῃ τοῦ κακοῦ ὤνθρωπος, ἡ δὲ νοῦσος ἀπρὶξ ἐμφῦσα ἔχηται, οὐ χρονίη μοῦνον γίγνεται, ἀλλὰ μετεξετέροισι αἰωνίη. ἢν γὰρ ὑπερβάλλῃ τὴν ἀκμὴν τῆς ἡλικίης, ξυγγηρᾷ τε καὶ ξυναποθνήσκει.

Ὁκόσα μὲν ὦν, ὡς Χρονίῃ, ἐστὶν ἰητήρια, ἐν τοῖσι Χρονίοισι λελέξεται. Ὁκόσα δὲ ἐς τὸ τάχος τοῦ ὀλέθρου πρηκτέα, τῶνδε τὰ πλεῦνα μὲν ἐπὶ τοῖσι Ἀποπληκτικοῖσι λέλεκται· Φλεβοτομίη, Κλύσματα, Χρίσιες, Συκίη. τάδε γὰρ ἐς ἀνέγερσιν δυνατώτατα. Ὁκόσα δὲ ἴδια καταπτώσιος ἄκεα, τάδε νῦν φράσω. Παιδίοισι μὲν ὦν, οἷσι ἐκ διαφθορῆς, ἢ ἐκ ψύξιος ἰσχυρῆς, ἀξυνήθεες τοῦ πάθεος, ἔμετος ἢ σιτίων, ἢ φλέγματος, ἢ ἄλλου χυμοῦ τινος, ὀνηϊστόν. πτίλα δὲ ἰρίνῳ μύρῳ δευθέντα ναυτίην ἐρεθίζει. ἀτὰρ καὶ τὸ ἴελινον οὐκ ἄχρηστον εἰς τὴν τῶν παρισθμίων χρίσιν. Ξυμπιέζειν δὲ τὴν λαγόνα πρηέως, ἐπὶ γαστέρα ἐκκρεμὲς προβάλλοντα τὸ παιδίον· τόδε γὰρ τὸ σχῆμα πρὸς ἔμετον ῥήϊστον. Ἢν δὲ καὶ σπᾶται ἢ διαστρέφηται τῆς κάτω γνάθου, ἢ τὼ χεῖρε καὶ τὰ σκέλεα ῥίπτηται, καὶ ξύμπας πταίνηται ὁ ὤψ, ψηλαφίῃ ξὺν λίπαϊ μαλθάσσειν ἀπιθύνειν τε τοῦ ὄψιος τὰ διάστροφα· πρηέως δὲ διακρατέειν, ὡς μὴ διαστρέφηται τὰ ἤθεα. Τὰ ψυχρὰ πυριῇν ἐρίοισι παλαιοῖσι, πιναροῖσι τεύχεσι. Διαχρίειν τε τὴν ἕδρην μέλιτι, ξὺν πηγανίνῳ ἐλαίῳ, ἢ ξὺν νίτρῳ, ἢ ῥητίνῃ ὑγρῇ ξὺν τοῖσδε, καὶ διωθέειν πρηέως ἔσω τῆς ἕδρης. τάδε γὰρ φυσέων ἀγωγά· φύσαι δὲ διεξιοῦσι τῆσδε τῆς νούσου παῦδες. Ἢν δὲ καταπίνειν δύνωνται, διδόναι τοῦδε τοῦ φαρμάκου· καρδαμώμου μέρος ἕν, χαλκοῦ κεκαυμένου μέρος. τάδε ξὺν μελικρήτῳ πιπίσκειν· ἢ γὰρ ἐξήμεσε ξὺν τοῖσι ἐν τῷ στομάχῳ πιέζουσι, ἢ ὑπε-

λάθη

λάθῃ ἡ γαστήρ. Ἄριστον δὲ ἔκλειγμα καὶ τόδε· τοῦ καρδαμώμου, καὶ σινήπιος, καὶ ὑσσώπου τῆς κόμης, ἴσα· ἴριδος τῆς ῥίζης, μέρος α'· ξὺν νίτρῳ διπλασίῳ· πεπέρεος, ἐς τρίτον· μέλιτι φυρήσαντα ὁμοῦ τὰ πάντα, διαστήσαντα τὴν γένυν, ἐς τὸ στόμα ἐγχέειν, ἀτὰρ καὶ ἔτι προσωτέρω τῶν παρισθμίων, ὅκως καταπίοιεν. Τάδε μὲν ὦν παιδίοισι. Τοῖσι δὲ νεηνίῃσι καὶ τάδε μὲν ξύμφορα. ἀτὰρ καὶ φάρμακα δυνατώτερα ἐς ἔμετον αἱρέεσθαι· ναρκίσσου βολβοῦ, σινήπιος, καὶ ὑσσώπου, ἴσα· καὶ χαλκοῦ, καὶ πεπέρεος, μοίρης τῶν προτέρων ἐς ἥμισυ· ξὺν μέλιτι φυρήσαντα, διδόναι. Τάδε μὲν ὦν ἐς ἀνέγερσιν τοῦ παροξυσμοῦ. τὰ δὲ ἐς λύσιν τοῦ νοσήματος, ἐν τοῖσι Χρονίοισι λελέξεται.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ

ΤΕΤΑΝΟΥ.

Κεφ. ς'.

ΝΥΝ μάλα χρὴ κοίτην μαλακὴν, εὐαφέα, λείην, προσηνέα, θερμὴν ἔμμεναι. Ἀπηνέα γὰρ, καὶ σκληρὰ, καὶ πταιόμενα τὰ νεῦρα, ὑπὸ τῆς νούσου γίγνεται. ἀτὰρ καὶ τὸ δέρμα πᾶν, καρφαλέον, καὶ τρηχὺ, περιτέταται. τὰ προσδίζυγα βλέφαρα μόγις τοῖσι ὀφθαλμοῖσι ἐπιμύει· ὀφθαλμοὶ δὲ, ἀτενέες, ἐνδεδινημένοι. ἀτὰρ καὶ τὰ ἄρθρα ξυνδέδεται, οὐ κινεύμενα τῇ τάσει. Ἔστω δὲ καὶ ὁ οἶκος ἀλεεινὸς, κἢν θέρεος ᾖ· μὴ μέχρι ἱδρώτων, ἢ ἐκλύσιος. ἐς Συγκοπὴν γὰρ ἡ νοῦσος ῥέπει. Χρὴ δὲ μηδὲ ἐς τὰ ἄλλα τὰ μεγάλα ἄκεα μέλλειν. οὐ γὰρ καιρὸς ἀμβολῆς. Εἴτε ὦν διὰ ψύξιν, ἄνευ φανερῆς προφάσιος, γίγνοιτο Τέτανος, εἴτε ἐπὶ τρώματι, εἴτε ἐπ᾽ ἀμβλώματι γυναικὸς, φλέβα τὴν ἐπ᾽ ἀγκῶνι τάμνειν. προμηθευόμενον καὶ τὴν πίεσιν τοῦ βραχίονος ἐν τῇ ἐπιδέσει, ὡς ἐς ἄνεσιν ἔχοι· καὶ τὴν τομὴν, ὡς εὐαφέως καὶ ῥηϊδίως γίγνοιτο. τάδε γὰρ Σπασμῶν προκλήσιες. καὶ ἐσάπαξ ἀφαιρέειν, εὐμέτρως, μὴ μέχρι λειποθυμίης καὶ περιψύξιος. Μηδ᾽ ἐπ᾽ ἀσιτίης ἔῃ· ψυχρὸν καὶ ξηρὸν, λιμός. διδόναι ὦν μελικρήτου παχέος ἀκρητεστέρου, καὶ πτισάνης χυλοῦ ξὺν μέλιτι. τάδε γὰρ καὶ παρισθμίοισι ἐς ἔνθλιψιν ἀπονώτατα, καὶ στομάχῳ ἐς κατάποσιν λεῖα καὶ ῥήϊστα, καὶ ἐς μάλθαξιν κοιλίης μαλθακώτατα, καὶ ἐς δύναμιν δυνατώτατα. Τὸ δὲ ξύμπαν σκῆνος ἐρίοισι κατειλίχθω, δεδευμένοισι ἐλαίῳ γλευκίνῳ, ἢ κροκίνῳ, ἐν οἷς ἡ λιβανωτὶς, ἢ κόνυζα, ἢ ἀρτεμισίη, ἐνέψηται. καὶ τὰ πάντα θερμὰ, ἐς δύναμιν, καὶ ἐς θίξιν, ἔστω. Χρίειν δὲ τῷ διὰ τῆς λιμνήσιδος, καὶ εὐφορβίου, καὶ νίτρου, καὶ πυρέθρου ἀλείμματι. προσβάλλειν δὲ τοῖσδε τοῦ καστορίου συχνόν. Εὖ δὲ καὶ τοὺς τένοντας ξυλλαμβάνειν τοῖσι ἐρίοισι· καὶ χρίειν, καὶ τὰ παρ᾽ οὖς, καὶ ἀνθερεῶνα. τάδε γὰρ μά-

λιστα πάχει τε δεινὰ, καὶ τείνει. Πυρίην δὲ κούφοις θερμάσμασι τένοντας, καὶ κύστιν· μαρσίπποις ἔχουσι κέγχρον πεφωγμένην· ἢ κύστεσι βοῶν ἐλαίου θερμοῦ ἡμιπληρέεσι, ὡς ἐς πλάτος ἐπικέηται τῶν πυριωμένων χωρίων. Εὑρήσατό κοτε ἀνάγκη πυριῆσαι κεφαλὴν, οὐκ ἀσφαλὲς μὲν αἰσθήσεσι, νεύροισι δὲ ἀγαθόν. τάσδε μὲν γὰρ ὁμίχλης ἐπαναφορὴν ἀνίησι ἀτμῶν, πιμπλῆσι δὲ τὰ νεῦρα. Χρὴ οὖν τῷ τρόπῳ τε τῆς Πυρίης ὡς ἀσφαλεστάτῳ χρέεσθαι· καὶ ὕλῃ μὴ σφόδρα βαρυόδμῳ, μιῇ. ἀλλὰ ὕλη μὲν ἔστω, ἔλαιον τὸ ἐν κύστεσι ἄκνισον, ἐν διπλῷ ἀγγείῳ ἑψηθέν· ἢ ἅλες λεπτοὶ, ἐν τῷ μαρσιππίῳ. κέγχρος γὰρ, καὶ λίνου σπέρμα, εὐαφέα μὲν, ἀτμώδεα δὲ καὶ βαρύοδμα. Τρόπος δὲ Πυρίης· ὑποτετάσθω δὲ τοῖς τένουσι ὑπτίοισι τὰ πυριάματα, ἄχρι τῆς κορυφῆς. προσωτέρω δὲ ἐπὶ τὸ βρέγμα μὴ προβαίνειν· τόδε γὰρ τὸ χωρίον ἁπάσης μὲν τῆς αἰσθήσιός ἐστι κοινὸν, καὶ ἀπὸ τοῦδε πᾶσαι αἱ ἀφέσιες ὠφελίης τε καὶ βλάβης. Ην δὲ καὶ ἐπιπλάσσειν δέῃ τοὺς τένοντας, ὄρθιον ἔστω τὸ ἰνίον· ἀνωτέρω γὰρ εἰ θείης, τὴν κεφαλὴν πλήσεις ἀτμῶν τοῦ λίνου σπέρματος καὶ τῆς τήλεως. Επὶ δὲ τοῖσι Επιπλάσμασι, ἀγαθὸν ἡ Συκίη ἐς τὸ ἰνίον, τῆς ῥάχιος ἑκατέρωθεν. ἔστω δὲ φειδὼ πολλὴ τῆς φλογὸς, ὀδυνηρὸν γὰρ καὶ σπασμῶδες τῶν χειλέων τῆς Συκίης ἡ ἀμφίθλασις. Χρὴ οὖν ἐς δηρὸν ἕλκειν, καὶ μαλθακῶς μᾶλλον, ἢ ἀθρόον ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ· ὧδε γὰρ ἄν σοι κυρτωθείη τὸ χωρίον ἀπόνως, ὅπερ ἐπιτάμνειν χρή. Τέκμαρ δέ σοι τῆς αἱμάξιος τῆς συμμετρίης, ἡ δύναμις γιγνέσθω. Τάδε μὲν οὖν τῶν ἄνευ Ελκέων Τετάνων τὰ ἄκεα.

Ην δὲ ἐπὶ τρώματι Σπασμὸς γένηται, ὀλέθριον μὲν καὶ δυσέλπιστον. Αρήγειν δὲ χρή. μετεξέτεροι τε γὰρ καὶ ἐκ τοιῶνδε ἐσώθησαν. Χρὴ οὖν, πρὸς τῇ ἄλλῃ ἰητρείῃ, καὶ τὰ Ελκεα ἰῆσθαι· Τέγξι θερμαινόντων ὁκόσα μοι λέλεκται, καὶ Πυρίῃ, καὶ Επιπλάσμασι, φαρμάκοισί τε ὁκόσα ῥηϊδίως θερμαίνει τε καὶ πολλὸν τέγξει πύον. ξηρὰ γὰρ ἐπὶ Τετάνῳ τὰ Ελκεα. Εστω οὖν λιβανωτοῦ τῆς μάννης, καὶ πολίου τῆς κόμης, καὶ ῥητίνης ἀπὸ τερμίνθου καὶ πίτυος τῶν δενδρέων, καὶ ἀλθαίης ῥίζης, καὶ πηγάνου, καὶ κονύζης τῆς βοτάνης. τάδε χρὴ ξυμμίσγειν τοῖς Επιπλάσμασι, τὰ μὲν τήκοντα, τὰ δὲ ἐμπάσσοντα, τὰ δὲ ξὺν ἐλαίῳ προλεαίνοντα, ἐν μελικρήτῳ δὲ τὴν ἀλθαίην κεκομμένην προεψεῖν. Επιπάσσειν δὲ τῷ Ελκεϊ καὶ τοῦ καστορίου· οὐ σμικρὴ δὲ ἡ ἔνθεν ἀλέη ὅλῳ τῷ σκήνεϊ· ὅτι καὶ τὰ ῥίγεα τὰ ἀπὸ τῶν Ελκέων κακοήθεα. ἐγχέειν δὲ καὶ τὰς ῥῖνας τοῦ καστορίου, ξὺν κηρίνῳ λίπαϊ. ἀλλὰ καὶ πιπίσκειν τοῦδε ξυνεχέως, ὁκόσον ὁλκῆς τριώβολον. Ην δὲ πρὸς τόδε ἀπαυδήσῃ ὁ στόμαχος, μεσηγὺ σιλφίου ῥίζης διδόναι τῆς ὁλκῆς τὸ ἴσον τῷ καστορίῳ· ἢ σμύρνης, τοῦ σιλφίου ἥμισυ. ἅπαντα δὲ ξὺν μελικρήτῳ πιπίσκειν. Εἰ δὲ εὐπορίη ὀποῦ τοῦ σιλφίου τοῦ ἀπὸ τῆς Κυρήνης γένοιτο, τόνδε χρὴ, μέλιτι ἑφθῷ ἐνειλίξαντα, ὁκόσον ὀρόβου μέγεθος, καταπιεῖν διδόναι. ἄριστον γὰρ ὧδε, ὡς τὴν ὑπερῴην λάθοι παραλλάξας· δριμὺς γὰρ, καὶ τὴν ἐρυγὴν ἀπηνὴς, καὶ κά-

κοδμος

κόσμος ἐών. Ἢν δὲ μὴ δύνηται ὧδε καταπιέειν, μελικρήτῳ λύσαντα διδόναι. ἁπάντων γὰρ τῶν καταποτῶν δυνατώτερον, ὁκόσα πέφυκε ἀλεαίνειν τε, καὶ ὑγραίνειν, καὶ ἀνιέναι τῆς τάσιος, καὶ μαλθάσσειν νεῦρα. Ἢν δὲ μηδὲν καταπίνωσι, ἐς τὴν ἕδρην ἐγχέειν, ξὺν ἐλαίῳ, τοῦ καστορίου. τῷδε καὶ χρίειν τὴν ἕδρην, ξὺν λίπαϊ, ἢ μέλιτι. τῷδε καὶ τὴν κύστιν τέγγειν τε καὶ χρίειν, ἐς πάχος ξὺν κηρῷ τήξαντα. Ἢν δὲ καὶ φύσας καὶ κόπριον ἄγειν καιρὸς ᾖ, τῆς Ἱερῆς τοῦ καθαρτηρίου ὁλκῆς < δύο, ξὺν μελικρήτῳ καὶ ἐλαίῳ, ἐνιέναι. ξὺν γὰρ τῷ ἄγειν τάδε, ἔτι καὶ τὸ ἔντερον καὶ τὴν κάτω κοιλίην ἐκπυριῇ· ποικίλον γὰρ καὶ θερμὸν φάρμακον, ἡ Ἱερή.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ

ΣΥΝΑΓΧΗΣ.

Κεφ. ζ΄.

ΔΟΙΑΙ Συνάγχης ἐᾶσι ἰδέαι. Ἡ μὲν, σὺν θερμασίῃ, καὶ μεγάλῃ πρήσει τῶν παρισθμίων, καὶ ἐξογκῶσι ἔξω· ἀτὰρ καὶ ἡ γλῶσσα, καὶ ὁ γαργαρεὼν, καὶ πάντα τὰ τῇδε μέρεα, ἐς ὄγκον ἀείρεται. Ἡ δὲ ἑτέρη, ξύμπτωσις ἐπὶ τουτέων, ἠδὲ ἐς τὸ ἔσω πίεσις, ξὺν ἀγχόνῃ μέζονι, ὡς δοκέειν τὴν φλεγμασίην εἴσω μέσφι τῆς καρδίης ἐρηρεῖσθαι. Τῇδε χρὴ μάλιστα ὠκέως ἀρήγειν. τῇδε γὰρ καὶ ὠκέως θνήσκουσι.

Ἢν μὲν ὦν ἀπὸ κραιπάλης, καὶ οἰνοφλυγίης ἐῶσι, ὑποκλύζειν αὐτῆμαρ. ἀλλὰ καὶ δισσοῖς κλύσμασι· τῷ μὲν ξυνήθεϊ, ὡς ἄγειν κοπρώδεα. τῷ δὲ, ὡς ἀποσπᾶσαί τι τῶν χυμῶν ἀπὸ τῶν παρισθμίων τε καὶ θώρηκος· ἔσται ὦν, ἀλλὰ μήτε ἀκρητεστέρη, * * * * καὶ κενταυρίου, καὶ ὑσσώπου ἑψήματα· τάδε γὰρ καὶ φλεγμάτων ἀγωγά. Κὴν δὲ ἀπὸ λεπτῆς διαίτης ἐῶσι, τάμνειν φλέβα τὴν ἐπ' ἀγκῶνι. μέζονα δὲ τὴν τομὴν σχάζειν, ὅκως ῥοιζηδὸν ἠδὲ ἀθρόον ῥέῃ τὸ αἷμα· ὅδε γὰρ ὁ ῥόος ἱκανὸς μὲν ὡς ἥκιστα θερμασίην πρηῦναι, δυνατὸς δὲ ἀγχόνην λῦσαι, καὶ πάντα μειῶσαι. Οὐκ ἀγεννὲς δὲ καὶ μέσφι λειποθυμίης ἄγειν, μὴ μέντοι λειποθυμέειν· μετεξέτεροι γὰρ ξὺν τῇ πληγῇ ἐξέθανον ἐπὶ τῇ λειποψυχίῃ. Ἡ δεσμοῖσι σφυρῶν σφίγγοντες, ὑπὲρ σφυρὰ καὶ γούνατα· ἄριστον δὲ καὶ ὑπὲρ καρποὺς ἐς πήχεας, καὶ ὑπὲρ πήχεας ἐς βραχίονας. Ἢν δὲ καταπίνειν ῥήϊστον ᾖ, ἐλατήριον διδόναι ξὺν μελικρήτῳ καὶ ὀῤῥῷ γάλακτος, ὁκόσον ἂν καθῆραι ἱκανὸν ᾖ τὸν ἄνθρωπον· ἐλατήριον δὲ τοῖσδε τῶν ἄλλων καθαρτηρίων κρέσσον. ξύμφορον δὲ, καὶ κνέωρον, καὶ νάπυ· τῶδε γὰρ ἄμφω τὰς κοιλίας καθαίρει. Ἐπὶ δὲ τοῖσι ἢν μὴ ἐνδιδῶσι αἱ πρήσιες, πρὸς τὸν οὐρανὸν ἀνακλά-

σαντα τὴν γλῶσσαν, τάμνειν τὰς ἐν αὐτέῃ φλέβας. κὴν εὐρόως καὶ πολλὸν ῥυῇ τὸ αἷμα, τῶν ἄλλων μᾶλλον ἂν ὤνησε. Τέγξιες, ἐπὶ τοῖσι φλεγμαίνουσι τὰ πρῶτα μὲν στύφουσαι, ὅκως ἐς παλίῤῥοιαν ἴωσιν αἱ ὗλαι. ἔριά τε ὦν πιναρὰ ξὺν οἰσύπῳ, δευθέντα οἴνῳ καὶ ἀλείφατι τῷ ἀπὸ τῆς ἐλαίης τῆς ὄμφακος. Ατὰρ καὶ τὰ Επιπλάσματα ἴκελα τῇ Τέγξι· φοίνικες ἐν οἴνῳ δεδευμένοι, λεῖοι, ξὺν ῥόδοισι τοῖσι πετάλοισι. ὡς δὲ γλίσχρόν τε καὶ μαλακὸν ἔῃ τὸ Επίπλασμα, καὶ ἄλητον ἔστω, ἢ λίνου σπέρμα, καὶ μέλι, καὶ ἔλαιον ἐς τὴν ἁπάντων μίξιν. Ην δὲ ἐς Πύησιν τρέπηται, τοῖσι θερμοῖσι χρέεσθαι, οἷσπερ καὶ ἐπὶ τῆς ἑτέρης Συνάγχης. τῆλις ὦν ἔστω τὸ ἄλητον, καὶ μάννα, καὶ ῥητίνη, τὰ τηκτά· καὶ πολίου κόμη ἐμπασσέσθω. Καὶ Πυρίη θερμὴ σπόγγοισι, δάφνης τοῦ καρποῦ καὶ ὑσσώπου ἑψήματι. Ες δὲ Εμπύησιν δυνατώτατον, πελιάδων ἢ κυνῶν κόπρον προσεπιπάσσειν, λεπτὴν ἀπὸ κρησέρης. Διακλύσματα δὲ, μελίκρητον, ξὺν φακῆς ἢ ὑσσώπου ἑψήματι, ἢ ῥόδων, ἢ φοινίκων, ἢ ὁμοῦ πάντων. Εγχέειν δὲ τὸ στόμα πᾶν μέσφι τῆς ἔσω φάρυγγος· ἁπλοῖσι μὲν, χυλῷ μόρων, ἢ ῥοιῶν ὕδατι λεανθέντων, ἢ φοινίκων ἑψήματι. φαρμάκοισι δὲ, τῇ διὰ τῶν μόρων, ἢ καὶ τῇ βησασᾷ, καὶ χυλῷ ῥοὸς, καὶ τῇ διὰ τῶν χελιδόνων. Ην δὲ Ελκεα ἐσχάρων ἐῶσι, διακλύσματα τάδε, καὶ ἀνακογχυλισμοὶ, ὑσσώπου ἀφεψήματι ἐν μελικρήτῳ, ἢ σύκων τῶν πιόνων ἐν ὕδατι· καὶ ἐπὶ τοῖσδε ἄμυλος διηθεὶς ἐν μελικρήτῳ, ἢ πτισάνης χυλῷ, ἢ τράγου.

Επὶ δὲ τῆς μετὰ ξυμπτώσιος Συνάγχης, ἔσωθεν ἔξω ἄγειν πάντα, καὶ ὑγρὰ, καὶ θέρμην, καὶ σάρκα πᾶσαν, ὡς ἐξογκέῃ ἔξω τὸ πᾶν. Εστωσαν ὦν θερμαὶ αἱ Τέγξιες, ξὺν πηγάνῳ, καὶ ἀνήθῳ, ἐμπασσομένου νίτρου· καὶ Επιπλάσματα ξὺν τουτέοισι τὰ πρόσθεν. Αγαθὸν δὲ κηρωτὴν, ξὺν νίτρῳ, καὶ σινήπι, ἐπιθέναι ἐς θερμασίην. θερμασίη δὲ ἡ ἐς τὰ ἔξω τὰ τοιάδε ἵηται, ἀτὰρ ἠδὲ ἐξογκέει ἐς τὸν αὐχένα. ὄγκος δὲ Περιπνευμονίης ῥύεται, ἐπαιωρεύμενος ἔξω· εἴσω δὲ, τοῖσι Συναγχικοῖσι ὀλέθριον κακόν. Οκόσοι δὲ, ὑπ' εὐλαβίης τῆς ἐπὶ τῆς Συνάγχης πνιγὸς, τὴν Αρτηρίην ἔταμον ἐς ἀναπνοὴν, οὔ μοι δοκέουσι πείρῃ τὸ πρῆγμα πιστώσασθαι. Η τε γὰρ θερμασίη τῆς φλεγμασίης μέζων ἐκ τοῦ τρώματος γίγνεται, καὶ προσεπιμωρέει τῇ πνιγὶ καὶ βήσσουσι. Ην δὲ καὶ ἄλλως ἐκφύγωσι τόνδε τὸν κίνδυνον, οὐ ξυνάγεται τοῦ τρώματος τὰ χείλεα· ἄμφω γὰρ χονδρώδεα, καὶ ἀξύμφυτα. * * * * * * *

* * * * * * * *

* * * * * * * * *

* * * * * * * *

* * * * * * * * *

* * * *

Θ Ε-

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΚΙΟΝΙΔΑ ΠΑΘΩΝ.

Κεφ. η΄.

ΤΩΝ παθέων ὁκόσα ἀμφὶ τὴν Κιονίδα γίγνεται, τὰ μὲν ὑποτάμνειν χρή. ἀλλ᾽ οὐ τοῦ παρεόντος λόγου ἡ τῶνδε Χειρουργίη. Τὰ δὲ, ὡς ὀξέα, ἰῆσθαι· ῥηϊδίως γὰρ πνίγει, καὶ δυσπνοίῃ τινὰ τουτέων κτείνει. Τοιάδε μέντοι ἐστὶ, ἣν καλέομεν Σταφυλήν τε, καὶ Κίονα. ἄμφω γὰρ ξὺν φλεγμασίῃ, καὶ πάχεϊ, καὶ μήκεϊ ξυνίστανται, ὡς ἐς τὴν ἀρτηρίην ἐκκρεμέα γίγνεσθαι. Ἴσος μὲν πάχεϊ, ἀπὸ τῆς βάσιος μέσφι ἄκρου τοῦ οὐρανοῦ, ὁ Κίων. ἄνισος δὲ, ἡ Σταφυλή· τῆσδε γὰρ ἰσχνὴ μὲν ἡ ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ βάσις, ἐς δὲ τὸ ἄκρον στρογγύλη, καὶ παχείη, ξὺν ἐρυθήματι, ἢ πελιδνώσει· τῇδε καὶ Σταφυλὴν ἐπίκλησιν ἔσχηκε τὸ πάθος. Τοῖσι ὦν χρὴ ὠκέως ἀρήγειν· ὤκιστος γὰρ ὁ ἀπὸ πνιγὸς ὄλεθρος.

Ην μὲν ὦν νεηνίαι οἱ πεπονθότες ἔωσι, τάμνειν τὴν ἐπ᾽ ἀγκῶνι φλέβα, ἠδ᾽ ἀθρόον κενοῦν μέζονι τῇ τομῇ. ὡς γὰρ ἀπ᾽ ἀγχόνης, ἀπέλυσε τῆς πνιγὸς ἡ τοιήδε ἀφαίρεσις. Δεῖ δὲ ὑποκλύζειν Κλυσμῷ πρηνέϊ, ἔπειτα δὲ δριμέϊ, ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε, ἔς τ᾽ ἂν ἑλκύσῃ τι ἄνωθεν ἐς μετάστασιν. Περικεέσθωσαν δὲ καὶ δεσμοὶ σφίγγοντες ἄκροισι τοῖσι σκέλεσι ὑπὲρ σφυρὰ καὶ γούνατα, καὶ ὕπερθεν καρπῶν καὶ πήχεων ἐς βραχίονας. Εἰ δέ τι ἡ πνὶξ ἐπιπαρέρχοι, Συκίην ἐς τὸ ἰνίον, ἠδὲ ἐς τὸν θώρηκα, προσβάλλειν· καὶ τουτέων ἐντάμνειν τινά. Πρήσσειν τε ἅπαντα, ὁκόσα μοι ἐν τῇ Συνάγχῃ λέλεκται. ὡυτὸς γὰρ ἀμφοῖν ὀλέθρου τρόπος. Αλλὰ καὶ τοῖσι ἐς τὸ στόμα φαρμάκοισι τοῖσι αὐτέοισι χρέεσθαι, καὶ στύψεσι, καὶ μαλθακτηρίοις, καὶ Πυρίῃ τῇ ἔξωθεν, καὶ Επιπλάσμασι, καὶ ἐς τὸ στόμα Εγχρίσμασι. Περὶ δὲ τὸν Κίονα, ἢ τὴν Σταφυλὴν, ἔστω στύμμα, ῥοὸς χυλὸς, μέλιτι ἢ ὕδατι λυθεῖσα ἀκακία, ὑποκυστὶς, γῆ Σαμίη, ἢ Λημνίη, ἢ Σινώπις, ἠδὲ ὀμφάκιον. Ην δὲ ἑλκώδης ἔῃ, κόμμι καὶ ἄμυλον διαλυθέντα ῥόδων ἢ φοινίκων ἀφεψήματι· καὶ πτισάνης, ἢ τράγου χυλός. Επὶ δὲ τοῦ Κίονος, ἔστω πλέον τι τῶν εὐτονωτέρων, διὰ σμύρνης τε, καὶ κόστου, καὶ κυπέρου. ἀνέχεται γὰρ τῶνδε τῶν δριμέων ὁ κίων. Ην δὲ Εμπυος ὅδε ὁ χῶρος γίγνηται, μετεξετέροισι ἠδὲ τὰ τῆς ὑπερῴης ὀστέα ἔφθαρη, καὶ ἐς μακρὸν φθίνοντες τὸν βίον ἐτελεύτησαν. Τῶνδε μέντοι τὰ ἄκεα ἑτέρωθι λελέξεται.

LIBRARY

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΦΑΡΥΓΓΑ ΛΟΙΜΙΚΩΝ ΠΑΘΩΝ

Κεφ. θ'.

ΠΗ μὲν ξυνὴ καὶ τῶνδε πρὸς τἄλλα πάθεα τὰ ἐν τοῖσι Παρισθμίοισι ἰητρείη, πῆ δὲ ἰδίη. Επὶ φλεγμασίῃ καὶ ἀγχόνῃ, Κλυσμοὶ, Φλεβοτομίη, Τέγξιες, Επιπλάσιες, Πυρίη, Διάδεσμοι, Συκίη, πάντα τωυτά. Χρίσιες δὲ φαρμάκων δυνατωτέρων· οὐ γὰρ ἀτρεμέει τὰ Ελκεα, οὐδὲ ἐσχάραι γίγνονται ἐπιπολῆς. ἀλλὰ κἢν ἰχὼρ ἀπὸ τουτέων εἴσω στάξῃ, ὤκιστα μὲν ἑλκοῦται τὰ μέρεα· κἢν ἀσινέα ᾖ, ὤκιστα δὲ εἰς τὸ εἴσω νέμεται καὶ κτείνει. Πυρὶ μὲν ὦν καίειν τὸ πάθος ἀρωγὸν, ἀλλ' ἀξυνέτον, διὰ τὸν ἰσθμόν. Φαρμάκοισι δὲ πυρὶ ἰκέλοισι χρέεσθαι, ἔς τε τὴν ἐπίσχεσιν τῆς νεμήσιος, ἀτὰρ ἠδὲ ἐς τὴν τῶν ἐσχαρέων ἔκπτωσιν. Εςι δὲ, συμπτηρίη ξὺν μέλιτι, κηκὶς, βαλαύστιον, ξηρὰ, ξὺν μελικρήτῳ. τοῖσι δὲ αὐτοῖς καὶ ἐμφυσῆν καλάμῳ, ἢ πτίλῳ, ἢ καυλῷ παχέϊ καὶ ἐπιμήκεϊ, ὡς τῶν Ελκέων θιγγάνειν τὰ φάρμακα. ἄριστον δὲ καὶ χαλκῖτις ὀπτὴ, ξὺν καδμίῃ λείῃ ξὺν ὄξεϊ. ἔστω δὲ μοίρης διπλάσιον τῆς καδμίης, καὶ ῥήου ἡ ῥίζα, ξύν τινι ὑγρῷ. Φυλάσσεσθαι δὲ χρὴ τῶνδε τὰς ἐπιθλίψιας· ὑγραίνει γὰρ τὰ Ελκεα, καὶ ἐπὶ μᾶλλον νέμεται. Χρὴ ὦν πτερῷ τὰ ξηρὰ καταπάσσειν· τὰ δὲ ὑγρὰ, ὑγρότατα ποιέοντα, ἐς τὸν γαργαρεῶνα ἐγχέειν· Ην δὲ αἱ ἐσχάραι ἤδη τε ἀπολύωνται, τὰ δὲ Ελκεα ἐρυθρὰ γίγνηται, κίνδυνος τότε μάλιστα Σπασμοῦ. ἐπιξηραίνεται γὰρ ὡς ἐπίπαν τὰ Ελκεα, καὶ τοῖσι δὲ τὰ νεῦρα ξυντείνεται. Χρὴ ὦν γάλακτι, ξὺν ἀμύλῳ, καὶ χυλῷ πτισάνης, ἢ τράγου, ἢ λίνου σπέρματος, ἢ τήλιος, μαλθάσσειν καὶ ὑγραίνειν. Μετεξετέροισι δὲ καὶ ἡ Κιονὶς διεβρώθη μέχρις ὀστέου τοῦ τῆς ὑπερώης, καὶ τὰ παρίσθμια ἄχρι βάσιος καὶ ἐπιγλωττίδος· καὶ ἐπὶ τῇ ὠτειλῇ καταπίνειν, οὔτε στερεὸν, οὔτε ὑγρὸν, ἠδύναντο· ἀλλὰ καὶ τὸ ποτὸν ἀνακοπτόμενον ἀπέπνιγέ κοτε τὸν ἄνθρωπον λιμῷ.

ΘΕ-

ΘΕΡΑΠΕΙΑ

ΠΛΕΥΡΙΤΙΔΟΣ.

Κεφ. ι΄.

ΟΥΚ ἀμβολῆς καιρὸς ἐν Πλευριτικοῖσι, οὐδὲ ὑπερθέσιος ἢ μεγάλης ἰητρείης. ὅ τε γὰρ πυρετὸς, κάτοξυς ἐὼν, ἐς ὄλεθρον ὁρμᾷ· ἥτε ὀδύνη τοῦ ὑπεζωκότος ξυνεπείγει ἐπὶ τὸ χέριον· ἀτὰρ καὶ βῆχες, κλονέουσι τὸν θώρηκα καὶ τὴν κεφαλὴν, ὑπολύουσι τὰς δυνάμιας. Μάλιστα μὲν ὦν, αὐτῆμαρ φλέβα τάμνειν. Ἢν δὲ ἀπὸ πλήσιος σίτων καὶ ποτῶν ἔῃ, ἐπ' ἀσιτίης μίην ἡμέρην φυλάξαντα, ἀφαιρέειν ὑπ' ἀγκῶνος τῆς ἐν τῷ κοίλῳ φλεβὸς, τοῦ μὴ κατ' ἴξιν τῇσι ἑτέρῃσι πλευρῇσι· κρέσσον γὰρ ἀπωτάτω ἄγειν. Τὸ δὲ πλῆθος, μὴ μέχρι λειποθυμίης· Περιπνευμονίην γὰρ ἐπιφοιτῆσαι κίνδυνος, ἢν τὸ σῶμα ἐπιψυχθὲν τὴν ψυχὴν ἐκλείπῃ. ἔσω γὰρ τὰ ὑγρὰ ξυνθέει, τῆς ἐκτὸς ἀφαιρεθέντα θέρμης τε καὶ τάσιος. πνεύμων δὲ, μανός τε, καὶ θερμὸς, καὶ ἐς ὁλκὴν δυνατώτατος· πλευρέων δὲ γειτόνημα, πνεύμων, καὶ κοινωνὸς ἀλγέων. ἀτὰρ καὶ αἱ τῶνδε διαδέξιες οὐ μάλα περιγίγνονται· περιεστηκυῖα δὲ Πλευρῖτις ἀπὸ Περιπνευμονίης, εὐηθέστερον γάρ. Χρὴ ὦν, ἐπὶ ξυμμέτρῳ τῇ ῥοῇ τοῦ αἵματος, μεσηγὺ τὸν ἄνθρωπον ξυλλέξαντα, αὖθις ἀφαιρέειν. εἰ μὲν εὖ ἔχοι, αὐτῆμαρ, τῆς ἐπανέσιος μακρῆς γιγνομένης· ἢν δὲ μὴ, τῆς ὑστέρης. Ἢν δὲ μηδὲ ὁ πυρετὸς ἐνδιδῷ, (τὰ πολλὰ γὰρ μίην ἡμέρην ὁ πυρετὸς ἴσχει τε καὶ αὔξει,) τῇ τρίτῃ, ἐν τῇ δευτέρῃ ἐπανέσι, ἀφαιρέειν. Τῇπερ καὶ τὰ προσάρματα δοτέον, λιπαρῶς μὲν χρίσαντα ὅλον τὸν ἄνθρωπον· ἐπὶ δὲ τῇ πλευρῇ καὶ ἔλαιον θέντα μαλθακὸν, ξὺν ἀλείφατι θερμῷ πηγάνου ἢ ἀνήθου ἀφεψήματος· καταιονεῖν δὲ τὸ πλευρὸν εὖ μάλα προσηνέως. Μετεξετέροισι δὲ καὶ τὸ ἄλγημα, καὶ ἡ φλεγμασίη ἐξώκειλε, ὡς δοκέειν τὴν τῇδε τὸ πάθος εἶναι. τὸ δέ ἐστι τὴν ἔνδον αὔξησις.

Τροφῆς δὲ νῦν, ὡς ἀμφὶ πάσης ἰητρείης, ἔστω λόγος, ὡς μηδὲν ἐς ἁμαρτωλὴν ἔῃ. Ἐν τροφῇ γὰρ κέεσται φάρμακα· ἀτὰρ καὶ τὰ φάρμακα ἐν τροφῇ. Γένεϊ μὲν ὦν, θερμὴ, καὶ ὑγρὴ, ἠδὲ λείη, καὶ ὁμαλὴ, σμηγματώδης, διαλυτικὴ, λῦσαι, λεπτῦναι φλέγμα δυναμένη. Σιτίων μὲν ὦν ἁπάντων Πτισάνη προκεκρίσθω· ἐν ἀρχῇ μὲν ἐς χυλὸν διηθημένη, ὡς τὸ στερεὸν αὐτέης διακεκρίσθαι, ξὺν μέλιτι πεποιημένη μοῦνον· Πτισάνης δὲ τὰ ξυνήθεα ἐς ἡδονὴν καὶ ποικιλίην φάρμακα ἀπέστω, νῦν γὰρ ἀρχῆς ὁ χυλὸς μοῦνος. Ἱκανὴ μὲν ὑγρῆναι, καὶ θερμῆναι· δυνατὴ δὲ λῦσαι φλέγμα, καὶ σμῆξαι· ἄνω δὲ ἀνάγειν μὲν ἀπόνως, ὁκόσα ἀνάγεσθαι χρή· ὑπάγειν δὲ ῥηϊδίως τὴν κοιλίην. προσηνὲς δὲ τὸ λεῖον αὐτῆς, καὶ ἐς κατάποσιν εὔκολον· ἀτὰρ καὶ τὸ γλίσχρασμα θερμασίας

πρηΰνει, ὑμένας καθαίρει, πεπαίνει βῆχας, πάντα μαλθάσσει. αἵδε κριθῆς ἔασι ἀρεταί. Δευτέρην δὲ χώρην ἔχουσι οἱ χόνδροι, ὀλίγοισι τοῖσι τῆς πτισάνης ἀγαθοὶ καὶ ἄριστοι ἐόντες. τὸ γλίσχρασμα γὰρ, τὸ λεῖον, τὸ προσηνὲς ἐς κατάποσιν, ξυνόν· τὰ δ᾽ ἄλλα πάντα, μείους. πεποιήσθωσαν δὲ καὶ οἵδε ἁπλοῖ, ξὺν μέλιτι μούνον. Ἀγαθοὶ δὲ καὶ τράγοι. κακίων δὲ ἐπ᾽ αὐτῶν ὄρυζα, ξηρῆναι, τρηχῦναι, ἐπίσχειν κάθαρσιν πλευρέων μᾶλλον ἢ οὐρῆσαι. Ἄριστος δὲ καὶ ἄρτος ξηρὸς, κοπεὶς, κρησέρῃ σεσησμένος, εὔκρητος, εὔπεπτος, ξὺν μελικρήτῳ διαρκὴς τροφή. Ἢν δὲ ἤδη μὲν παρήκῃ ἡ νοῦσος, πρὸς δὲ τὰ σιτία ἀπαυδήκῃ ὥνθρωπος, Πτισάνη μὲν ἐκ κριθῆς διδόσθω, λείη, κάθεφθος. ἄνηθον δὲ ἔσω, καὶ ἅλες, Πτισάνης τὰ ὄψα· καὶ ἔλαιον λεπτὸν, ἄποιον, ἄγλισχρον, ἀτρήχυντον. κρέσσον δὲ ξὺν τῇ Πτισάνῃ ὡς μὴ πολλὸν τοῦ ἐλαίου ἑψεῖν· καὶ γὰρ πίον ἴσχει τὸ ῥόφημα, καὶ τὴν κακίην τὸ ἔλαιον ὄλλυσι· οὐδὲ γὰρ ἐμφανὲς ἔτι γίγνεται, τῇ πολλῇ ἑψήσει ἐς τὸν χυλὸν ἀναποθέν. ἔσω δὲ καὶ πράσον ξὺν τῇ κόμῃ, καὶ ἀμύγδαλα πικρὰ ξὺν τῷ χυλῷ ἑψόμενα· εὔπνοόν τε γὰρ καὶ φαρμακῶδες ὑπὸ τῶνδε γίγνεται. καὶ τὰ πράσα βρωθῆναι ὑπὸ τοῦ χυλοῦ, ὀνησίφορα, καὶ ἥδιστα. Ἤδη δὲ καὶ ὠῶν καιρὸς εὐχύλων. ἢν δὲ ὑγρὴ καὶ πολλὴ ἀναγωγὴ ἔῃ, θείου τοῦ ἀπύρου ἐμπασσέσθω, καὶ νίτρου. ἄριστον δὲ τῶν ἀρτιτόκων ὠῶν δοθῆναι, ἐκ πυρὸς ἀπύρων· ἀπὸ γὰρ τῆς μητρὸς ἡ θέρμη ὑγροτέρη μὲν πυρὸς, οἰκειοτέρη δὲ τῷ νοσέοντι, ὅκως ἐκ ζώου ζώῳ. Ἢν δὲ φλέγμα κολλῶδες ἔῃ καὶ γλίσχρον, ἐς τὰ ὠὰ ἔλαιον ἐγχέειν, καὶ ῥητίνης τῆς ξηρῆς τῆς ἀπὸ πίτυος ἐμπάσσειν, ὅκως τὸ θεῖον κρέσσον εἴη· καὶ τῆς ἀπὸ τερμίνθου δὲ, τήξαντα. Καὶ πέπερι ὀνήϊστον, καὶ ἐν ὠοῖς, καὶ ἐν πτισάνῃ, καὶ ἅπασι τοῖσι ἐδέσμασι· καὶ ὁκόσα πεπέρεϊ ξυνῳδά. Κρεῶν ἀκρόποδες ἐν χυλοῖσι τακεροὶ, πέλειαι, ἀλεκτορίδες ἑφθαί. συῶν ἐγκέφαλοι, ὀπτοὶ μὲν σὺν τῷ ἐπιπλόῳ, ἄνευ δὲ τουτέου ἄκνισσοι. Ἢν δὲ ἄκερχνος ἔῃ, δοτέον καὶ θαλασσίων, ἢ πετραίων, ὅ τι ἂν ἄριστον ἡ χώρη φέρῃ. Ὡς δὲ μὴ ἁμαρτάνῃ ἐπιθυμίῃ, μηδὲ σμύχηται ἐν τῇ λεπτῇ διαίτῃ ὁ νοσέων, χαρίζεσθαι ὀπώρης, μήλων ἑφθῶν ἐν ὕδατι ἢ μελικρήτῳ, ἢ στέατι ὀπτῶν· ἀφαιρέειν δὲ χρὴ τοῦ λέπεος, καὶ τῶν ἐντὸς τρηχέων, ξὺν τοῖσι σπέρμασι. ἐφ᾽ ὥρης δὲ, καὶ σύκων. ἀτὰρ καὶ τῆς ἄλλης δοτέον, ὁκόσον ἂν ᾖ ἀβλαβὴς ἡ ὀπώρη, ἀλλὰ καὶ ὀνήϊστος. Ἀμφὶ μὲν ὦν Τροφῆς, τάδε.

Ἐπὶ δὲ τῷ πλευρῷ κέεσθαι χρὴ ἔρια θυμιηθέντα θείῳ, λίπαϊ δεδευμένα, ἔνθα ἄνηθον ἕψηται ἢ πήγανον. Ξυνεχὲς δὲ τουτέοισι τὸ πλευρὸν καταιονέειν. ἠδὲ ἐπιπλάττειν περὶ τῆς προσάρσιος· πρὸς δὲ τοῖσι ξυνήθεσι πλάσμασι, μελίλωτον ἑψηθὲν ξὺν μελικρήτῳ, ξυμμίσγοντα μήκωνος τῆς σαρκὸς ἐνεψημένης, καὶ μάννης ἄλητον ἐμπάσσειν. Ἢν δὲ ὑγροτέρη ἡ ἀναγωγὴ καὶ πολλὴ, αἴρης ἄλητον, ἢ ἐρυσίμου, ξυμμίσγειν, καὶ νίτρον ἐμπάσσειν. Ἢν δὲ μῆκος ἤδη τῆς νούσου γίγνηται, καὶ τῆς ὀδύνης ἐγκεομένης, καὶ ὑγρῆς καθάρσιος γιγνομένης, Ἔμπυον μὲν ἐλπὶς τὸν ἄνθρωπον ἔσεσθαι· σίνηπι δὲ ξυμμίσγειν, καὶ κάγχρυ, τοῖσι Ἐπιπλάσμασι. ἢν δὲ

καὶ

καὶ ψυχρῶν τῶν τόπων ἔσωθεν τοῖσι κάμνουσι αἴσθησις γίγνηται, ὀξέως παραχέειν. Χρὴ δὲ ἐνεργὸν ποιέεσθαι, ἐς πολλὸν τὴν θερμασίην τῶν ἐπιπλασμάτων διαρκέειν· κρέσσων γὰρ ἤδη καὶ ἡ θέρμη τῆς τῶν ἐπιπλασμάτων νεωχμώσιος. Ἔστωσαν οὖν θάλψιες ἐν κυρβασίῃσι, διὰ εἰδέων κέγχρου, λίπαος τοῦ θερμοῦ τοῦ ἐν κύστεσι. Κοῦφον δὲ ἔστω πᾶν μηχάνημα πυρίης, ὡς μὴ τὰ ἄχθεα πρὸς τῷ πόνῳ πόνον ἐνδιδοῖ. Τοῖσδε μέντοι καὶ ἐπὶ τῇ τροφῇ χρέεσθαι, ἢν ξυνεπείγῃ τὸ ἄλγος.

Ἤδη δὲ ἐπὶ τοῖσδε καὶ σικύης καιρὸς γένοιτο. ἄριστος δὲ ὁ μετὰ ἑβδόμην· πρόσθεν δὲ, μὴ ξυνεπειχθείης. οὐ γὰρ εὐήθεες αἱ νοῦσοι, ὁκόσαι πρὸ ἑβδόμης ἀπαιτέουσι σικύην. Ἔστω δὲ μεγάλη, εὐρεῖα πάντη, ἀμφισχεῖν τὸ ἀλγέον χωρίον ἱκανή. οὐ γὰρ εἴσω ἐνδιδοῖ τὸ ἄλγος, ἀλλ' εἰς εὖρος κέχυται. Ἔστω δὲ καὶ ἡ ὑπὸ τῇ σικύῃ φλὸξ πολλὴ, ὡς μὴ μοῦνον ἑλκύσαι, ἀλλὰ καὶ ἀλεῆναι πρὸ τῆς ἀποσβέσιος τοῦ πυρός. Καὶ μετὰ τὴν ἀπόσβεσιν, ἀποσχάσαντα ἀφαιρέειν αἷμα, ὁκόσον ἂν ἡ δύναμις φέρειν. Πολλὸν δὲ ἔστω πλέον, ἢ εἰ ἀπ' ἄλλης προφάσιος ἀπὸ τῶν ὑποχονδρίων ἀφαιρέοις αἷμα· ἐπιδηλοτάτη γὰρ ἐπὶ τῶν πλευριτικῶν ἡ ἀπὸ σικύης ὠφελείη. Ἅλες δὲ ἢ νίτρον ἐπὶ τῇσι σχάσεσι, δηκτικὸν μὲν καὶ ἀλγεινὸν, ὑγιεινὸν δέ. Ἀλλὰ ξυντεκμαίρεσθαι τὰς δυνάμιας, καὶ τοῦ ἀνθρώπου τὸν τρόπον. ἢν γὰρ ἀλκήεις τὴν ψυχὴν καὶ καρτερὸς ἔῃ, ἐμπάσσειν τῶν ἁλῶν, μὴ αὐτοῖσι τοῖσι ἕλκεσι, ὡς αὐτέων ψαύειν· τῇ δὲ ὀθόνῃ ἐπιπάσσειν, δεδευμένῃ τῷ λίπαϊ, ἠδὲ ἐπιπετάσσειν τῷ χωρίῳ· οἱ γὰρ ἐκ τῆς ξυντήξιος ἰχῶρες τῶν ἁλῶν εἰσι ἀδηκτότεροι. πολλὸν δὲ τοῦ λίπαος καταιονεῖν χρὴ, ὅκως τῷ προσηνέϊ τοῦδε ἀμβλύνῃ τὸ ἄλγος τῆς δήξιος. Δευτέρῃ δὲ ἡμέρῃ, ἄριστον τὴν σικύην προσβάλλειν, ὡς ἐκ τῶν τρωμάτων ἕλκηταί τις λεπτὸς ἰχώρ. τόδε πολλὸν μὲν τῆς ἐπίπροσθεν σικύης ἀνυσιμώτερον, πολλὸν δὲ τῆς δυνάμιος φυλακτικώτερον· οὐ γὰρ αἷμα ἡ τροφὴ, ἀλλὰ ἰχὼρ ἐκρέει. καὶ τόδε μέντοι, προδυκεινήσας ἀμφὶ τῆς δυνάμιος, πρήσσειν. τῇ τρίτῃ δὲ, κηρωτὴν, ξὺν τῷ κυπρίνῳ καὶ πηγάνῳ, ἐπιθεῖναι. Ἢν δὲ ἐπὶ καθάρσιος τὰ πτύελα δέηται, τοῖσι κηρώμασι ῥητίνης ξυντήκειν, ἢ τοῦ θείου τοῦ ἀπύρου ξυμμίσγειν. καὶ αὖθις πυρίην τὸ χωρίον ἔχειν. Ὡς τρόπος δὲ σικύης· ἔχειν οὖν χρὴ κεραμεοῦν κοῦφον, ἁρμόζον τῇ πλευρῇ, εὐρὺ, ἢ τὸ χάλκεον, πρηνὲς ἐπὶ τὰ χείλεα, ἀμφιθεῖναι τοῖσι ἀλγέουσι. Ὑποτιθέναι δὲ φλόγα μεγάλην ξὺν λίπαϊ, ὅκως ζῶσα ἐς πολλὸν διαρκέῃ χρόνον. μὴ περισφίγγειν δὲ τὰ χείλεα πρὸς τῇ σαρκὶ, ἀλλ' εἰς διαπνοὴν διαδοχή τις ἔστω, ὡς μὴ ἀποσβεσθείη τῇ πνιγί. ἐς πολλὸν δὲ ἐξάπτεσθαι ἔνι· ἡ γὰρ ἔνδον ἐκείνου θέρμη, ἄριστον μὲν πυρίημα, ἀγαθὴ δὲ πρόκλησις ἱδρώτων.

Χρὴ δὲ μηδὲ τὴν κάτω ἰητρείην ὑπερορῆν. ἀνδράσι μὲν, ἐς τὸ ἔντερον πηγάνινον ἔλαιον ἐγχέοντα· γυναιξὶ δὲ, καὶ ἐς ὑστέρην. Διηνεκέα δὲ τὰ πινόμενα καὶ καταποτὰ ἔστω· μελίκρητον ξὺν τῷ πηγάνῳ, καὶ χυλῷ πτισάνης, ἢν ξυνεχὲς βήσσῃ, ὡς ἐν τροφῇ φάρμακον. Ἢν δὲ μὴ τροφῆς καιρὸς ἔῃ, ἔστω δή τι

καὶ τῶν ποικίλων· πικέριον ξὺν μέλιτι ἑψηθὲν ἐς σύστασιν· τὰς δὲ χρὴ σφαίρας, μέγεθος ὅσον κυάμου, στρογγύλας ἐούσας διδόναι ὑπὸ τὴν γλῶτταν ἔχειν, διαφέροντα τῇδε κἀκεῖσε, ὡς μὴ καταποτὸν, ἀλλὰ τηκτὸν ἔῃ. Πρόσθες δὲ καὶ τὸ διὰ τῆς μήκωνος, ξὺν μέλιτι, καὶ μελιλώτῳ, φάρμακον λεῖον καὶ ὑπνωτικόν. Τάδε μέντοι, καὶ πρὸ τῆς ἄρσιος, καὶ ἐπ' αὐτέῃ, καὶ ἐπὶ τῷ ὕπνῳ, διδόναι. Αστῳ δὲ, τὰ φαρμακώδεα· κνίδης, καὶ λίνου τοῦ σπέρματος, καὶ ἀμύλου, καὶ κώνου τοῦ κοκκάλου, λείου ἑκάστου, κύαθον· καὶ ἀμυγδάλων τῶν πικρῶν πέντε καὶ εἴκοσι τὸν ἀριθμὸν, τόσοι δὲ καὶ πεπέριος κόκκοι· φωχθέντα δὲ χρὴ, λεῖα, μέλιτι ἐς ἂν ἔκλειγμα φυρῆν. τῶν δόσις, μυστίλη μίη. Ην δὲ ὑγρὰ καὶ ἄπεπτα ἀνάγῃ, σμύρνης ὁλκῆς < δύο, κρόκου μίη, πεπέριος κόκκοι δεκαπέντε, μέλιτι φυρῆναι λίτρα μίη. τόδε μέντοι ἤδη τὸ φάρμακον, καὶ πρὸ τῆς ἄρσιος δοτέον, μυστίλης ἥμισυ. ἀγαθὸν τόδε ἐπὶ τοῖσι χρονίζουσι, εὖτε καὶ ὀξύμελι διδόναι χρὴ, ἢν δύσπνοια ξυνεπείγῃ.

Ψυχρὸν δὲ ὕδωρ ὁκόσοι τῶν ἰητρῶν τοῖσι Πλευριτικοῖσι ἔδοσαν, οὔτε ὁκοίῳ λόγῳ ξυμβαλέειν ἔχω, οὔτε τῇ πείρῃ πιστώσασθαι. Εἰ γάρ τινες ἀπὸ ψυχροῦ διηλλάξαντο τὸν κίνδυνον, οὐδέ μοι οὐκ ἐδόκεον εἶναι Πλευριτικοί. Αλλὰ καὶ τοῖσι παλαιοτέροισι ἰητροῖσι ἰδέη τις ξυνδρομῆς Πλευρῖτις ἐκικλήσκετο, χολῆς ἔκχυσις ἐοῦσα, ξὺν πόνῳ πλευροῦ, ἐπὶ σμικρῷ πυρετῷ, ἢ καὶ ἄνευ πυρετοῦ. Τόδε μέντοι τὸ πάθος οὔνομα μὲν ἔχει Πλευρίτιδος, τὸ δὲ πρῆγμα οὐκ ἴσχει. Αλλὰ καὶ πνεῦμά κοτε ξυνιστὰν ἐν πλευρῷ δίψαν ἐνδιδοῖ, καὶ ὀδύνην πονηρὴν, μαλθακήν τε θέρμην. καὶ τόδε ἐκάλεσαν ἄνδρες αἴδριες Πλευρῖτιν. Επὶ τῶνδε ὦν ὕδωρ ψυχρὸν ἄκος ἂν γίγνοιτο, εὐτυχίῃ τοῦ χρεομένου. ἐσβέσθη μὲν ἂν τὸ δίψος, ἡ δὲ χολὴ καὶ τὸ πνεῦμα ὑπηλάθη, καὶ διέπνευσε τὸ ἄλγος, καὶ ἡ θέρμη. Επὶ δὲ φλεγμασίῃ πλευροῦ, καὶ τοῦ ὑπεζωκότος πρήσι, οὐ μόνον ὕδωρ ψυχρὸν, ἀλλὰ καὶ ἀναπνοὴ ψυχρὴ, κακόν.

Ην ὦν ἐκ τῆς πρόσθεν ἰητρείης περιγίγνωνται οἱ Πλευριτικοὶ, ἔπι δὲ βραχέα βήσσωσι, καὶ θέρμη ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε ἴσχῃ, σπεύδειν χρὴ διαλύειν τάδε. ἢ γὰρ ὑποστροφὰς ποιέει τὰ ἐγκαταλιμπανόμενα, ἢ ἐς Εμπύησιν τρέπεται.

Θ Ε-

ΑΡΕΤΑΙΟΥ
ΚΑΠΠΑΔΟΚΟΥ
ΟΞΕΩΝ ΝΟΥΣΩΝ
ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΟΝ
ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Θεραπεία Περιπνευμονίης.	Κεφ. α'.
Θεραπεία Αἵματος Αναγωγῆς.	β'.
Θεραπεία Καρδιακῶν.	γ'.
Θεραπεία Χολέρας.	δ'.
Θεραπεία Εἰλεοῦ.	ε'.
Θεραπεία τῶν κατὰ τὸ Ἧπαρ ὀξέων παθῶν.	ς'.
Θεραπεία Νωπαίας Φλεβὸς, καὶ Αρτηρίας, ὀξείας νούσου.	ζ'.
Θεραπεία τῆς κατὰ τοὺς Νεφροὺς ὀξείας νούσου.	η'.
Θεραπεία τῶν κατὰ τὴν Κύστιν ὀξέων παθῶν.	θ'.
Θεραπεία Υστερικῆς Πνιγός.	ι'.
Θεραπεία Σατυριήσεως.	ια'.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ

ΠΕΡΙΠΝΕΥΜΟΝΙΗΣ.

Κεφ. α΄.

ΚΑΤΟΞΥ καὶ ἐπίκαιρον κακὸν φλεγμασίη καὶ πρῆσις τοῦ πνεύμονος, ἐφ᾽ οἷσι πνὶξ ὀλιγοχρονίη. Χρὴ ὦν ἀντίξοα, ἤδη ὠκέα, ἔμμεναι τὰ ἀλεξήματα. Τάμνειν αὐτίκα τὰς ἐπ᾽ ἀγκῶνι φλέβας· εἶτ᾽ ἄμφω ἅμα ἐπὶ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ μᾶλλον, ἢ ἐκ μιῆς μέζονος, ὡς ἀφ᾽ ἑκατέρης τῆς χώρης τοῦ πνεύμονος ἡ ἀντίσπασις τῶν ὑγρῶν ἔῃ. Μὴ μέσφι λειποθυμίης· προσημαίνει γὰρ τῇ πνιγὶ ἡ λειποψυχίη. ἀλλὰ κἢν σμικρὸν ἀναπνεύσωσι, ἐπισχόντα χρὴ τὴν ῥοὴν αὖθις ἀφαιρέειν. Ἢν γὰρ ἐξ αἵματος αἱ προφάσιες ἔωσι, αὐτὴν τὴν αἰτίην ἡ φλεβοτομίη ἄγει· ἤν τε φλέγμα, ἢ ἀφρὸς, ἤ τι ἄλλο τῶν ὑγρῶν πρήσσῃ, αἱ τῶν φλεβῶν κενώσιες εὐρυτέρην τὴν τοῦ πνεύμονος ποιέουσι χώρην, ἐς δίοδον τῆς ἀναπνοῆς.

Χρὴ δὲ καὶ κάτω ἄγειν ὑγρὰ καὶ φύσας· ἐπὶ μὲν φλεβοτομίης διαχρίοντα τὴν ἕδρην, λίτρῳ, μέλιτι, πηγάνῳ, ῥητίνῃ τῇ ἀπὸ τῆς τερμίνθου τῇ ὑγρῇ. Ἀντὶ δὲ τῆς φλεβοτομίης, εἰ μέζων ἡ κώλυσις ἔοι, ὑποκλύζειν χυλῷ δριμέϊ, ἁλσὶ μὲν πρὸς τῷ λίτρῳ, ἢ ῥητίνῃ δὲ τῆς τερμίνθου ξὺν τῷ μέλιτι. πήγανον δὲ ἐν τῷ ἐλαίῳ, καὶ ὕσσωπον ἐν τῷ ὕδατι ἑψηθέντα, καὶ κολοκύντης δὲ τῆς ἀγρίης αἱ σάρκες αἱ εἴσω, ἑψηθεῖσαι ξὺν ὕδατι, ἄρισται.

Συκίαι κοῦφαι, ἐς τὰ μετάφρενα, καὶ τὸν νῶτον, καὶ τὰ ὑποχόνδρια, πάντη ξύμφοροι. Ἢν δέ πως ὁ θώρηξ εὔσαρκος ἔῃ, ὅκως μὴ ἀμφὶ τοῖσι ὀστέοισι τὸ δέρμα ἡ Συκίη ἀμφιθλάσῃ ἐρείδουσα, καὶ τῶδε προσβάλλειν. Ἢν γὰρ πάντη τοῦ σώματος τά τε ὑγρὰ ἐφέλκηται, καὶ τὸ πνεῦμα ἔξω τιταίνηται, οἷσίπερ ὁ πνεύμων πνίγεται, ἀνάπνευσις ἂν γίγνοιτο τοῦ κακοῦ. πάντη γὰρ πολιορκέειν χρὴ τὴν Περιπνευμονίην.

Ἀτὰρ μηδὲ τῶν διὰ στόματος ὠφελεόντων φαρμάκων ὑποφορὴν μηδέν. ἕλκει γὰρ ὁ πνεύμων καὶ ἐν ὑγείῃ ὑγρὸν, καὶ ἢν νοσῇ. Φαρμάκων διδόναι ὦν, ὁκόσα λεπτύνει τὰ ὑγρὰ ἐς διάπνοιην, ἠδὲ ὀλισθηρὰ καὶ εὔφορα ἐς ἀναγωγὴν τεύξει. Πίνειν μὲν, ἐς τάχος τῆς ὠφελείης, λίτρον ξὺν ὑσσώπου ἑψήματι, ἢ ἅλμην ξὺν ὄξεϊ καὶ μέλιτι, ἢ σίνηπι ὑγρὸν ξὺν μελικρήτῳ. ἐμπάσσειν δὲ ἑκάστῳ, καὶ τῆς ἴριδος τῆς ῥίζης, καὶ πεπέρεος, εὔτολμον. ἀτὰρ καὶ τάδε ξηρὰ σήσαντα, ξὺν μέλιτι διδόναι. Ἢν δὲ ἄϋπνοι ἔωσι δι᾽ ἡμέρης, ἠδὲ ἐγρηγορῶσι πάννυχοι, δέος μὴ ὁ ἄνθρωπος μανῇ. καὶ ποικίλων φαρμάκων ὑπνωτικῶν χρέος, ἢν μήτι

ἐν-

ἐνδιδῷ ἡ νοῦσος, ὅκως καὶ τὴν ταλαιπωρίην ὁ τῶν φαρμάκων καιρὸς εὐνάσῃ· τὰ πολλὰ γὰρ γίγνεται καρώδεα. ἢν δὲ ἐν ἀκμῇ τοῦ πνιγὸς καὶ ὑπὸ τῷ ὀλέθρῳ φάρμακον διδῷς, θανάτου ἂν εἴης παρὰ τοῖσι δημότῃσι αἴτιος.

Χρὴ δὲ καὶ τὰ σιτία ἴκελα ἔμμεναι, δριμέα, λεπτὰ, διαλυτικὰ παχέος, σμηγματώδεα. λαχάνων, πράσον, ἢ κορωνόπους, ἢ κνίδη, ἢ κράμβη ἐν ὄξεϊ ἑψηθεῖσα. σιτηρῶν δὲ, πτισάνης ὁ χυλὸς τοῦ ὀριγάνου ἢ ὑσσώπου προσλαβὼν, ἠδὲ πέπερι καὶ λίτρου πλεῖον ἀντὶ τῶν ἁλῶν· χόνδροι ξὺν μελικρήτῳ καθεψηθέντες· ἄφυσα δὲ πάντα ἐν τῇ ἑψήσει ἔστω· κακὸν γὰρ Περιπνευμονικοῖσι, φῦσαι. Οἶνος ποτὸν, ἢν ἄπυροι ἔωσι, μὴ πολλόν τι τοῦ στύψιος ἔχων· πυκνωτικὸν γὰρ σωμάτων, ἡ στύψις. χρὴ δὲ τουτέοισι ἀραιοῦν μὲν τὰ μέρεα μᾶλλον. Πολλὸν δὲ ἄγειν τὰ πτύελα. Τὸ ξύμπαν δὲ, ὀλίγον ἔστω ποτόν· πνεύμονος γὰρ τέγξις κακὸν, εἵνεκεν πνεύμων ἀπὸ στομάχου ἕλκει καὶ κοιλίης.

Θώρηξ δὲ ἐσκεπάσθω εἰρίοισι, ξὺν λίπαϊ, καὶ λίτρῳ, ἢ ἁλσί. ἄριστον δὲ χρῖσμα τὸ διὰ τοῦ λημνίσκου, σίνηπι ξηρὸν ξὺν κηρωτῇ ὑγρῇ. Καὶ τὸ ξύμπαν, ἔξω ἄγειν, καὶ ὑγρὰ, καὶ θερμασίην, καὶ πνεῦμα. Ἀρήγει καὶ ὄσφρησις δριμέων· χρίσιες· ἄκρων δεσμοί. Τάδε μέντοι ποιέοντι ἢν μὴ εἴκῃ ἡ νοῦσος, ἀνέλπιστος ὁ ἄνθρωπος.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ

ΑΙΜΑΤΟΣ ΑΝΑΓΩΓΗΣ.

Κεφ. β΄.

ΠΑΣΑΙ δὲ, αἱ ἐξ Ἀναγωγῆς Αἵματος, οὐκ εὐήθεες· οὐ τοῦ τρόπου μοῦνον, ἢν ἐκ ῥήξιος, ἢ διαβρώσιος, ἀλλὰ κἢν ἀραίωσις φέρῃ. οὐδ᾽ ἢν ἀπὸ θώρηκος, ἢ πνεύμονος, ἢ στομάχου, ἢ ἥπατος, τῶν κινδυνωδέων· ἀλλὰ κἢν ἀπὸ κεφαλῆς, ἡ ἀσινεστέρη. Αἵματος γὰρ ἡ φορή. αἷμα δὲ πάντων τροφὴ, πάντων δὲ θέρμη, πάντων δὲ χροιή. Καὶ φοβερὸν μὲν ἰδεῖν διὰ στόματος ὁκωσοῦν ῥέον. κακὸν δὲ, ἤντε ἀπὸ σπλάγχνου καιρίου· κάκιον δὲ, ἢν ἐκ ῥήξιος, καὶ διαβρώσιος.

Χρὴ ὦν τὸν ἰητρὸν τοῦ πάθεος ξυνεπείγειν μᾶλλον ἀρήγοντα. καὶ πρῶτον μὲν, ψυχρότερον αἱρέεσθαι ἠέρα ἐς ἀναπνοήν. στικὸν ἐπίπεδον, κλίνην ἑδραίην, ὅκως μηδὲν σείηται. ἐρεθιστικὸν γὰρ αἱ σείσιες. κοίτη δὲ στερεὴ, μὴ κάρτα εἴκουσα, μηδὲ βαθείη, ἄθερμος. Ὄρθιον δὲ τὸ σχῆμα· ἡσυχίη λαλιῆς, ἠδὲ ἀκουσμάτων· ψυχῆς ἀταραξίη, εὐθυμίη· πάγχυ δὲ τοῖσι τουτέοισι ξυνομαρτέει δυσελπιστίη· τίς γὰρ, ἐμέων αἷμα, θάνατον οὐκ ὀρρωδέει;

Ην ὦν πολύαιμοι καὶ ἐπίφλεβοι ἐῶσι, ἐπὶ πάσῃ ἰδέῃ Αναγωγῆς τάμνειν φλέβα. ἤντε γὰρ ἐκ ῥήξιος, ἢ διαβρώσιος, εὐάρμοστος Φλεβοτομίη· ἤντε ἐπ' ἀραιώσι, δέος μὴ ἀποῤῥήξῃ τὸ πλῆθος. Τάμνειν δὲ τὴν ἐπ' ἀγκῶνι κοίλην. εὔροόν τε γὰρ τὸ αἷμα τῇσδε, καὶ κατασχάζεσθαι ῥηϊδίη, καὶ ἐς πλεῦνας ἡμέρας ῥέειν ἀσινέως εὔστομος. ἐπὶ πᾶσι δὲ πάντων, ὡς ἔπος εἰπεῖν, τῶν καιρίων σπλάγχνων ὁδὸς ἥδε αἵματος· ἡ δὲ ἀνωτέρη τῇσδε, καὶ ἥδε, ἀποσχίδες ἐᾶσι μιῆς, τῆς ἀπὸ τοῦ βραχίονος, ἄμφω· ὥστε οὐδὲν μέζον ἡ ἀνωτέρω, τῆς μέσης, ἐς ὄνησιν ἴσχει· αἴδριες γὰρ τῶν ἀποσχίσιων, ὁκόσοι στομάχῳ καὶ ἥπατι ξυνῆψαν τὴν ἄνω. Ην δὲ ἀπὸ πνεύμονος ῥέῃ, τάμνειν τῆς ἀριστερῆς χειρὸς τὴν μέσην δακτύλων μικροῦ τε καὶ παραμέσου. τήνδε γὰρ τῶν ἰητρῶν μετεξέτεροι δοκέουσι ἐπὶ Σπλῆνα κραίνειν· ἀτὰρ καὶ ἥδε τῆς ἐπ' ἀγκῶνι τῆς κάτω ἐστὶ ἡ ἀπόσχισις. τῇ ὦν πλέονι πρὸς τοῖσι δακτύλοισι, καὶ μὴ ἐπ' ἀγκῶνι, τάμνοι τις αὐτέην· μείζων γὰρ τῇδε, καὶ εὔροος. Τὸ ξύμπαν μὲν ὦν, πρόσω λειποθυμίης, ἐπισχεῖν. ἀτὰρ μηδὲ πολλὸν ἀφαιρέειν· ἱκανὴ γὰρ καὶ ἡ Αἱμοῤῥαγίη γυιῶσαι τὸν ἄνθρωπον. ξυνεχὲς δὲ, καὶ ἀπὸ σμικρῆς ἀφαιρέσιος, ἐπαφαιρέειν, καὶ αὐτῆμαρ, καὶ τῇ ὑστεραίῃ, καὶ ἐπὶ τῆς ἄλλης ὑστέρης. Ην δὲ ὁ ἀσθενέων ἰσχνὸς καὶ λείφαιμος ἔῃ, μὴ τάμνειν φλέβα. Τάδε μὲν ὦν, ἀμφὶ ἀφαιρέσιος αἵματος.

Αρήγειν δὲ καὶ δεσμοῖσι ἄκροις· ποδῶν μὲν, ὑπὲρ σφυρὰ, καὶ γόνατα· χειρῶν δὲ, ὑπὲρ καρπὸν, καὶ βραχίονα. ταινίῃ πλατείῃ, ὅκως ἡ διάσφιγξις κραταιὴ μὲν ᾖ, ἄλγος δὲ μὴ φέρῃ. Τοῖσι δὲ αἱμοῤῥαγέουσι χωρίοισι ἐπιβάλλειν χρὴ ἔρια μὲν πινόεντα οἰσύπῳ ἀπὸ τῆς ὄιος. τέγγειν δὲ χυμῷ, οἴνῳ αὐστηρῷ, καὶ ῥοδίνῳ ἢ μυρσίνῳ λίπαϊ. Ην δὲ ξυνεπείγῃ ἡ Αἱμοῤῥαγίη, ἀντὶ μὲν τῶν ἐρίων, σπόγγοισι χρέεσθαι, ὄξεϊ δὲ, ἀντὶ τοῦ οἴνου. ὑπαλειφέσθω δὲ μυρσίνῳ τὸ χωρίον· ἐπὶ πᾶσι δὲ τοῖσι σπόγγοισι, τῆς ἀκακίης, ἢ ὑποκυστίδος, ξηρῶν τῶν χυλῶν, ἢ καὶ ἀλόης· ἄριστον δὲ καὶ τὸ ὀμφάκιον ὄξεϊ λυθέν. Ην δὲ ἡ Τέγξις ἀσηρὴν ᾖ καὶ δύσφορον, Εμπλάστροισι χρέεσθαι. καὶ γὰρ τὸ δέρμα περιτείνουσι, καὶ οἷον τῇ χειρὶ κρατέουσι, ἀτὰρ καὶ αἱ δυνάμιες αὐτέων στύψαι καὶ ξηρῆναι δυνατώταται. Μυρίαι δὲ καὶ ἄλλοισι ἄλλαι πείρῃ ἐᾶσι πισταί· ἄρισται δὲ, ὁκόσαι ὄξος ἴσχουσι, καὶ ἰτέης φύλλων χυλὸν, ἠδὲ καὶ ἄσφαλτον, καὶ ἰὸν, καὶ στυπτηρίην, καὶ λιβανωτὸν, καὶ σμύρνην, καὶ χαλκὸν καὶ κεκαυμένον, καὶ λεπίδα, καὶ ὁκόσαι τοιαίδε ἐπὶ τοῖσι Εμπλάστροισι· ἢ ἔρια τὰ πινόεντα, ἢ οἱ σπόγγοι ἐν βραχέϊ δευθέντες ὄξεϊ. Ην δὲ τὴν τάνυσιν τῶν Εμπλάστρων μὴ φέρωσι, Επίθεμα ποιέειν. φοίνικες οἱ πίονες, ἐν οἴνῳ μέλανι αὐστηρῷ δευθέντες, ἐς μάζαν τρίβονται, ἔπειτα ἀκακίη ἐμπάσσεται λείη, καὶ σίδια· ἐγχριθέντα δὲ ἐς τεύχιον, κατὰ τοῦ θώρηκος τίθεται. Αλφιτα οἴνῳ ἢ ὄξεϊ δευθέντα, ἠδὲ φακῆς ἄλητον λεπτὸν κρησέρῃ σεσησμένον, κηρωτῇ ῥοδίνῳ μύρῳ ἀναλαμβάνοντα, τιθέναι· μίσγειν δὲ καὶ συμφύτου τῆς ῥίζης σεσησμένης. Αλλο. βραβύλων ἀγρίων ῥίζας ἕψειν ἐν ὄξεϊ, καὶ

τρί-

τρίψαντα ἐς μάζαν, παραμίσγειν ῥοῦς, καὶ κόμμιος, καὶ μυρσίνης βραχύ. Τῶνδε μέντοι γε ἄλλα ἄλλοισι ξυμμίσγειν, ὅκως ἂν ἰσχύος τῆς τῶν φαρμάκων, καὶ προσηνείης, καὶ ὀσμήσιος δέηται· χρὴ γὰρ καὶ τοῖσι κάμνουσι χαρίσασθαι. Τάδε μὲν, ἐκτὸς θετὰ, ἄκη.

Ἡ δὲ τῶνδε καιριωτέρη ἴησις ἐν τοῖσι ποτοῖσι καὶ καταποτοῖσι κέεται, ὡς ἄγχιστα τῶν τετρωμένων εἴη τὰ φάρμακα. Τριξὴ δὲ τουτέων ἡ ἰδέη· ἢ τοὺς ὀχετοὺς τοῦ ῥόου δῆσαι, ξυναγωγῇ καὶ πίεσι τῶν ἀγγείων· ἢ τὸ ῥέον παχῦναί τε καὶ πῆξαι, ὡς μὴ διαῤῥέῃ, κἢν παραπέμπωσι οἱ ὀχετοί· ἢ ξηρῆναι τὰς ἐφόδους, πρὸς ἕδρην τὴν ἀρχαίην τὸ αἷμα στήσαντα, ὅκως μὴ τῇ ἐπιῤῥοῇ κενεόμενοι οἱ χῶροι προσμενέωσι, πλημμυρῶσι δὲ ἔνθα ἡ ξύνδοσις. Ἐπὶ μὲν τῆς ἀραιώσιος τῶν φλεβῶν, ἡ στύψις ἀρκέει· διαῤῥέει γὰρ, ὡς ὑδρεῖον νέον, ὐθὲν τῇσι ἀραιώσεσι. Ἀτὰρ ἠδὲ ἐπὶ τῇσι διαιρέσεσι, στύψις μὲν ἡ ἰητρείη, ἐς τὴν ξυναγωγὴν τῶν χειλέων· μέζοσι δὲ, καὶ δυνατωτέροισι, τοῖσι φαρμάκοισι χρέεσθαι. Ἢν δὲ ὁ τῆς διαβρώσιος ἔῃ τρόπος, καὶ μὴ ξυνάγηται ὑπὸ τῆς στύψιος τοῦ ἕλκεος τὰ χείλεα, σεσήρῃ δὲ τὸ τρῶμα ἀξύμβατον ἐκ τῆς διαθλίψιος ἐὸν, πάγον χρὴ τοῦ αἵματος, ἀτὰρ ἠδὲ τῆς θέρμης, ποιέειν· ἀκινησίῃ γὰρ τῶνδε καὶ πήξι ἵσταται ὁ ῥόος. Ὀξύκρητον μὲν ὦν τοῖσι ἀραιοῖσι ἱκανὸν ἐς στύψιν· οὐδὲ γὰρ οὐδὲ αἷμα ἄκρητόν ἐστι τὸ ῥέον, ἀλλὰ τοῦδε ἰχὼρ, διὰ σμικρῶν τῶν στομίων. Καὶ τοῦδε οὐ πολλοῦ, οὐδὲ πολλάκις, χρέος. μετεξετέροισι δὲ καὶ ἡ ἔξωθεν ἰητρείη, ἀτὰρ καὶ φοινίκων ἢ κερατίων ἐδωδίμων ἕψημα ποθὲν, μοῦνον ἤρκεσε. ἔστω δὲ τὸ ὄξος οἴνων μὲν τῶν στυφόντων τῇ φύσει, εἰ μὴ φαρμακίῃ δὲ, ἀλλὰ τῷ χρόνῳ δριμύ τε καὶ στῦφον. Ἐπὶ δὲ τῇσι διαστάσεσι τῶν τρωμάτων, πρὸς τῷ ὀξυκρήτῳ ἔστω φάρμακα, ἁπλᾶ τὴν πρώτην, ἀρνογλώσσου χυλὸς, ἢ πολυγόνου, ἢ σέρεως, ἑκάστου μοίρη, πρὸς τῷ ὀξυκρήτῳ. Ἢν δὲ ἐπὶ μᾶλλον ῥέῃ, ὑποκυστίδος ἢ ἀκακίης ξηρῶν ἐμπάσσειν, ἐς γ΄ κυάθους τοῦ ὀξυκρήτου, ὁλκῆς τῇδε δραχμὴν μίην. ἄριστος δὲ καὶ χυλὸς ὄμφακος. Ἢν δὲ κρέσσον ἡ ξυμφορὴ τοῦδε γίγνηται, κηκῖδα λείην, καὶ βάτου ῥίζαν ξηρὴν, καὶ λίθον τὴν ἐξ ἁλὸς κουράλλιον λείην ξηρὴν ἐμπάσσειν. δυνατωτέρη δὲ τῶνδε τὸ ῥῆον ἡ ῥίζα, ἐμψῦξαι, ξηρῆναι, στῦψαι, τὰ πάντα ποιῆσαι· ἀτὰρ καὶ ἠδὲ ξὺν τῷ ὀξυκρήτῳ μούνῳ. Ἢν δὲ μεζόνων ἀρήγειν χρέος, τοῖσι χυλοῖσι τῆς σέρεως, ξὺν ἀρνογλώσσῳ, τῆς ῥίζης ἐμπάσσειν ὁλκῆς τριόβολον, ἐς κυάθους τοῦ ὑγροῦ τρεῖς ἢ τέσσαρας. Ἐπὶ δὲ τῇσι διαβρώσεσι, τότε ὅλως ἐν ἐκείνῃ στύψιν ἐμποιέειν, ἐς πάγον τοῦ διαῤῥέοντος αἵματος· καὶ τοῖσι δεχομένοισι, ὅκως ἀπὸ πολλοῦ τοῦ τρώματος μύωσιν αἱ φλέβες. Ἀλλὰ καὶ τὰ πινόμενα ἔστω κραταιὰ, δυνατὰ ποιῆσαι πάγον. χυλὸν ὦν κοριάνου ξὺν ὄξεϊ, ἠδὲ λαγωοῦ ταμισὸς, ἢ νεβροῦ, ἢ ἐρίφου· μὴ πολλὸν δὲ διδόναι· ἔκτεινε γάρ κοτε τουτέων τι τῷ πλήθει· ἀλλὰ τοῦ μὲν χυλοῦ τοῦ κοριάνου μὴ μεῖον μὲν ἡμικυάθου ἐς τρεῖς τοῦ ὀξυκρήτου, τοῦ δὲ ταμισοῦ ὀβολοὶ μὲν τρεῖς,

τὸ δὲ πλεῖστον ὀβολοὶ δ΄. Ες δὲ τὰ τοιάδε εἴδεα τῆς φορῆς, καὶ γῆ ἀρίστη Σαμία, καὶ Ερετριὰς, καὶ ἀστὴρ κάρτα λευκὸς, καὶ Σινῶπις, καὶ ἡ σφραγὶς ἡ Λημνίη. Τουτέων δὲ ὁλκὴ σταθμοῦ, τὸ μεῖον, < α΄· τρεῖς δὲ, τὸ πλεῖστον· ξὺν τινι τῶν ἑψημάτων, φοινίκων, ἢ κερατίων ἐδωδίμων, ἢ ῥιζῶν βάτων. Ην δὲ τρηχύνηται ἡ Αρτηρίη, καὶ ἐπὶ τῷδε βήσσῃ, σιραίῳ τῷ Κρητικῷ ἐμπάσσειν τάδε. ἄριστον ἐς λείωσιν Αρτηρίης, καὶ ἄμυλος ξὺν τοῖσι δευθείς· ξὺν γὰρ τῷ λείῳ, καὶ τὸ παχερὸν ἴσχει. Ην μὲν ὦν ξυνεπείγῃ ἡ φορὴ, ἅπαξ τῆς ἡμέρης, περὶ τῆς περιστάσιος, δοτέον· ἢν δὲ μὴ, καὶ δὶς, καὶ τρίτον ἐς τὴν ἑσπέρην. Εκ δὲ τῶν φαρμάκων καὶ καταποτὰ ποιέειν ξηρῶν, ἐν μέλιτι ἑφθῷ ἐς σύστασιν· κηκὶς λείη· ἄριστον δὲ καὶ ῥοὸς ἐς τὰ ὄψα, γίγαρτα, καὶ ὀξυλαπάθου καρπὸς, καὶ ἰδίῃ ἑκάστου, καὶ ξυνῇ. τάδε μέντοι καὶ ὑπὸ τῇ γλώσσῃ ἔχειν, ἐς τὸ διηνεκὲς τῆς ξυντήξιος· ἀτὰρ καὶ κόμμι ξὺν τῷ φυτῷ, καὶ τράγου τῆς ἀκάνθης τὸ δάκρυον. Ποικίλων δὲ φαρμάκων, μυρίη μὲν ἡ πεῖρη, ποικίλαι δὲ καὶ χρήσιες, τροχίσκων, τοῦ διὰ τῆς Αἰγυπτίας ἀκάνθης, καὶ ἑτέρου τοῦ διὰ ἠλέκτρου, καὶ ἄλλου τοῦ κροκώδεος, ὡς ἡ σκευασίη ἰδίῃ λέλεκται.

Ανευ μὲν ὦν πυρετῶν, ἅπαντα τολμέειν ἐπὶ τοῖσι φαρμάκοισι· καὶ πολλὰ, καὶ πολλάκις, διδόντα. Ην δὲ ἐπιπυρεταίνωσι, (τὰ πολλὰ δὲ τῇσι φλεγμασίῃσι τῶν τρωμάτων γίγνονται πυρετοὶ,) μήτε ἀθρόον ἴσχειν τὴν φορὴν, μήτε ἐν τοῖσι παροξυσμοῖσι φάρμακα πιπίσκειν· πολλοὶ γὰρ ὑπὸ πυρετῶν θᾶσσον ὄλλυνται, ἢ ὑπὸ τῆς τοῦ αἵματος φορῆς.

Τροφαὶ, ποικίλαι· καὶ τὴν ἰδέην, ὁκοῖα τὰ φάρμακα. ἀτὰρ καὶ τὰ φάρμακα ἐν τροφῇ· οὔτε γὰρ ἐπὶ μιῇ μούνῃ ἅπαντα εὑρεῖν τὰ τροφῆς ἀγαθὰ εὔπορον· οὔτε, ἢν μὲν οὐ μούνη ἐς ἰητρείην ἀρκέῃ, μὴ μούνῃ χρέεσθαι, διὰ τὸν κόρον, ῥηΐδιον· καὶ γὰρ κατὰ ποικίλα ἥκειν. Ηδη δὲ ἀπὸ χρονίων γίγνεται. ἔστω ὦν στύφουσα, καὶ ἐς δύναμιν ψύχουσα, ἀτὰρ ἠδὲ ἐς θίξιν· θέρμη γὰρ αἵματος πρόκλησις. Χόνδροι πλυτοί· ὄρυζα ἐς ὀξύκρητον· ἢν δὲ τὸ ὄξος βῆχας ἐμποιέῃ, φοινίκων ἕψημα· ἄρτος ὀπτὸς, κατάξηρος, κοπεὶς, ἠδὲ καὶ ἐς ἄλητον σεσησμένος. ἁπάντων ὦν ῥόφημα, ξὺν λίπαϊ· θύμβρῃ ἄλεσι ἡδυνθεῖσα, ῥοὸς ἐπίπασμα. Ην δὲ καὶ χαρίσασθαί τι τῷ κάμνοντι ἐθέλῃς, κορίαννον ἔστω ἐς ἡδονὴν ὅτῳ φίλον, ἤ τι τῶν οὐρητικῶν ἠδὲ εὐπνόων σπερμάτων. Φακὸς, ἢν μὴ ἡ Αἱμοῤῥαγίη ἐπείγῃ, ξὺν ἀρνογλώσσου χυλῷ· ἢν δὲ μὴ, τοῦ χυλοῦ ἔστω φειδώ· οὐ γὰρ εὔπεπτον, οὐδὲ προσηνὲς ἐς γεῦσιν. χρὴ δὲ τουτέοισι, ἥκιστα πάντων, δύσπεπτον διδόναι. Ην δὲ ἐξ Αἱμοῤῥαγίης θάνατον ὀῤῥωδέῃς, καὶ ἀτερπὲς, καὶ δύσπεπτον· ἠδὲ ἀπηνέα ἔστω τὰ σώζοντα. κηκὶς ὦν, ξηρὴ, λείη, προσεπιπασσέσθω φακῷ τῷ ξηρῷ, καὶ ψυχρῷ· ὠὰ, ἑψῆσι παχέα, ξὺν ῥοιῆς σιδίοισι, ἢ κηκῖδος. Ηδέ ἐστιν ὑπ᾽ ἀνάγκης ἐν φαρμάκῳ τροφή. Ποτὸν δὲ, τὸ ξύμπαν, ὀλίγον ἔστω· ξηρῇ γὰρ διαίτῃ ὑγρὸν οὐ ξύμφορον. Τοιάδε μὲν, στῦψαι καὶ ψῦξαι εἰ ἐθέλεις. Ην δὲ

πα-

παχῦναι καὶ αἷμα καὶ ϖνδῦμα, γάλα, καὶ ἄμυλος· καὶ χόνδροι ἄλλοτε μὲν ξὺν ἀμύλῳ, ἄλλοτε δὲ ξὺν χόνδρῳ γάλα· ἐς πῆξιν δὲ ἡ σύστασις, ὡς μὴ ῥόφημα ὑγρὸν ᾖ. Ἢν δὲ ἐπὶ μᾶλλον παχῦναι καὶ στῦψαι ἐθέλῃς, οἱ χόνδροι μὲν ξὺν φοίνιξι ἑψέσθωσαν· ἐς δὲ τὴν σύστασιν, ἄμυλος ἔστω, καὶ γάλα ἄριστον, καὶ φάξ τὸ Τυῤῥηνικὸν, παχὺ ἐὸν, καὶ γλίσχρον, καὶ κολλῶδες, ξὺν τῷ γάλακτι· ταμισοῦ δὲ τοῦ ἐρίφου ὑγροῖσι τοῖσι ἑψήμασι προσεγχέειν ἐς πῆξιν, ὅκως ἐπὶ γάλακτι ἐς νέου τυροῦ ξύστασιν ἴσχῃ. παχύτερον δὲ τουτέων κέγχρος ἑφθὸς ξὺν γάλακτι ὡς τὸ φάξ, καὶ τὸ ἐπίπαστον ἡ κνηκὶς καὶ τὰ σίδια. Τεκμαίρεσθαι δὲ τὰς ξυμμετρίας τῶν ξηραινόντων, ἢ παχυνόντων· καὶ γὰρ βηχώδεα ταῦτα, ὑπερβολῇ τε ξηρότητος μετεξετέροισι προσέῤῥηξε τὰς φλέβας. Ἢν δὲ πρήσσηται μὲν, ἴσχηται δὲ τὸ αἷμα, ἐς τἀναντία ἐκ προσαγωγῆς ἡ μεταβολὴ, καὶ μηδὲν ἄγαν· φιλόστροφα γὰρ τάδε, καὶ κακοήθεα. Χρὴ δὲ σαρκοῦν ἤδη τὸν ἄνθρωπον, καὶ τὰς ὠτειλὰς ἐς τὸν πῶρον ἄγειν, αἰώρῃς, ἢ τρίψεσι μαλθακῇσι, περιόδοισι, θυμηδίῃσι, τροφῇ ποικίλῃ καὶ ξυνήθεϊ.

Τάδε μὲν ὦν, ἢν ἐκ τῆς φορῆς τοῦ αἵματος τὸ τρῶμα ξυμπέσῃ, καὶ ὁ χῶρος ὑγιασθῇ εὐακέως. Ἢν δὲ ἐγκαταλείπηται Ἕλκος, καὶ διάπυον γίγνηται, ἑτέρης μελέτης χρέος· καὶ γὰρ καὶ ἑτέρων διαδέχεται ἡ φορή. Περὶ τῆσδε μέντοι, ἐν τοῖσι Χρονίοισι λελέξεται.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ

ΚΑΡΔΙΑΚΩΝ.

Κεφ. γ'.

ΕΝ Συγκοπῇ, μάλα χρὴ τὸν ἰητρὸν προνοίην ἐπιτηδεύειν· μέλλουσαν μὲν γὰρ ἢν προγιγνώσκῃς, τά τε γὰρ παρεόντα ἐπεασυμένως συνεργὰ ἔνσεο, ἀτὰρ ἠδὲ ἐξελάσεις ἂν αὐτέην πρὶν ἥκειν· Παρεοῦσαν δὲ οὐ ῥηϊδίως διαδιδρήσκουσι οἱ νοσεῦντες. λύσιν γὰρ τῆς φύσιος, τὴν Συγκοπὴν ἔλεξα· οὐ παλίσσυτος δὲ φύσις λυθεῖσα. Τήνδε ὦν, μάλιστα μὲν μέλλουσαν, κωλύειν· ἢν δὲ μὴ, ἄρτι ἀρχομένην. Προγιγνώσκειν δὲ χρὴ, τοῖσι ἐν τοῖσι ἀμφὶ τῶν Ὀξέων Νούσων λελεγμένοισι· εὖτε τὴν αἰτίην, ἀτὰρ ἠδὲ καὶ τὰ σημήϊα ἐφραζόμεθα. Καῦσος μὲν γὰρ ὁ πυρετὸς, ἀρχή. ἐπὶ δὲ τῷ Καύσῳ, κάκιστα σημήϊα, ξηρότης, ἀγρυπνίη· θερμασίη τῶν σπλάγχνων, ὅκως ἀπὸ πυρός· ψυχρὰ δὲ, τὰ ἔξω· χεῖρες, καὶ πόδες ἄκροι, ψυχρότατοι. ἀναπνοὴ ἐς ὁλκὴν μακρὴ, ποθέουσι γὰρ ψυχρὸν ἠέρα, οὕνεκεν ἐκπνέουσι πῦρ. σφυγμοὶ σμικροὶ, πυκνότατοι, τρομώδεες. Ἐκ τῶνδε ὦν τεκμαιρόμενος, ἤδη ὁκόσα μοι ἐν τοῖσι σημηΐοισι λέλεκται, αὐτίκ᾽ ἐξ ἀρχῆς ἀρήγειν.

Ἢν ὦν μὴ πάντα κωλύῃ, ἕξις, ἡλικίη, ὥρη, ἀψυχίη τοῦ ἀνθρώπου, τάμνειν φλέβα. Κἢν πολλὰ κωλύῃ, εἷς δέ τις ἀριθμὸς ἐπίκαιρος ᾖ, ὁκοῖον γλῶσσα τρηχείη τε καὶ ξηρὴ καὶ μέλαινα, (εἴδεται γὰρ τὰ εἴσω πάντα σημήϊα,) ξυντεκμαίρεσθαι δὲ ἐπὶ πᾶσι τὴν δύναμιν, εἰ μὴ παραπηύδηκε ἐκ τῆς νούσου, πόνων τε, καὶ διαίτης· οὐδὲ γὰρ οὐδὲ ἐνδείη μοῦνον, ἀλλὰ καὶ πνίγει. Ἢν δ᾽ ὑπὸ πλήθεος γίγνηται Συγκοπὴ, καὶ φλεγμασίης τι ὑποχόνδριον ἢ ἧπαρ ὡς μέγα διασημαίνῃ, οὐδὲ ἀμβολῆς χρέος. Τάμνειν δὲ τὴν ἐπ᾽ ἀγκῶνι τὴν κοίλην· ἀτὰρ ἠδὲ διὰ σμικρῆς τομῆς τοῦ χάσιος ἀφαιρέειν, ὡς μὴ σφόδρα τῇ δυνάμει ἐπίδηλον ᾖ· ἐλέγχει γὰρ τὴν φύσιν τὸ ἀθρόον. καὶ πολλόν τι μεῖον, ἢ δι᾽ ἄλλας προφάσιας, ἀφαιρέειν· ἢν γὰρ ἐπὶ Συγκοπῇ καὶ σμικρὸν ἁμαρτώῃ, ῥηϊδίως εἰς ᾅδου τρέπει. Αὐτίκα ὦν διδόναι τροφὴν ἐς νεόχμωσιν τῆς δυνάμιος· γάννυται γὰρ ἡ φύσις, καὶ τῇ τῶν παλαιῶν ἀπαλλαγῇ, καὶ τῇ τῶν ποταινίων προσθήκῃ.

Ἢν δὲ φλεβοτομίην μὲν ἡ δύναμις ἀποτρέπῃ, φλεγμασίαι δὲ ἐῶσι, Συκίην τῇδε προσβάλλειν, πολὺ πρόσθεν τῆς κρίσιος τοῦ νοσήματος. ἐν Κρισίμοισι γὰρ ἡ Συγκοπή· ἐπεὶ τῇσι αὐτέῃσι περιόδοισι, αἵ τε φύσιες κρίνουσι, αἵ τε νοῦσοι κτείνουσι. Κἢν γὰρ ἐς ἀνάγκην οἰνοποσίης ἥκῃ ὁ ἄνθρωπος, οὐ κάρτα ἀσφαλὲς ἐπὶ φλεγμονῇσι οἰνοποτέειν. οἶνος γὰρ φλεγμαίνουσι μὲν πόνων ἐπίδοσις, ἀφλεγμάτοισι δὲ φύσιος αὔξησις. Ἐπιπρόσθεν δὲ τῆς Σικύης, πρὸ μιῆς ἢ δευτέρης ἐπιπλάσιος, χρέος, ἔς τε ἄνεσιν τῶν μερέων, ἀτὰρ ἠδὲ ἐς εὐροίην τοῦ αἵματος· μετεξετέροισι δὲ, καὶ ἐπὶ τῇ Σικύῃ, ἐς τὴν δευτέρην ἐπίπλασιν. Ἔστω δὲ καὶ τῇδε φειδώ· κίνδυνος γὰρ ὠυτὸς τοῦ αἵματος τῆς ἀμετρίης, καὶ ἐπὶ τῇ Συκίῃ. Κλυσμοῖσι δὲ, ἐπὶ σκυβάλοισι παλαιοῖσι μοῦνον, χρέος. τῆς δυνάμιος δὲ φείδεο.

Τέγξιες κεφαλῆς, ψυχραὶ, ὁκόσαι μοι ἐπὶ Φρενιτικοῖσι λελέξαται· ὅκως εὐμετρίης ὀλίγῳ μέζω. Καθαρὸς ἠὴρ, ψυχρότερος, ἐς ἀνάπνευσιν. Ὄψιος τερπωλὴ, φυτῶν, γραφῆς, ὑδάτων, ὡς ὁρῆσθαι τὰ πάντα ἡδέως. Λαλιὴ τῶν παρεόντων φιλομειδής· ἡσυχίη, θυμηδίη τοῦ νοσέοντος. Ὀσμαὶ εὐώδεες, ἀβαρέες ἐς κεφαλῆς αἴσθησιν. ἀτὰρ καὶ τῶν τρεφόντων ἔστωσαν ὀσμαί· ἀλφίτων, ξὺν ὕδατι δευθέντων, ἢ ὄξεϊ· ἄρτων θερμῶν, νεοπέπτων. Οἴνῳ δὲ μὴ κάρτα κλύζειν στόμα, μηδὲ ἅμα εἴργειν.

Ποτὸν, θᾶσσον, καὶ ξυνεχὲς, ἢ τοῖσι ἄλλοισι. Τροφὴ, ἀνὰ πᾶσαν ἡμέρην, κούφη, εὔπεπτος, τὰ πολλὰ σιτώδης, ἠδὲ καὶ ἡδεῖα, κἢν σμικρὸν χείρων ἔῃ. τοῖσδε γὰρ, τῶν ἄλλων μᾶλλον, χαριστέον· οὐχ ἥκιστα γὰρ τῷ στομάχῳ ἐς ἔκλυσιν ἡ νοῦσος ἀμφύει. Ἀσιτία δὲ, ἢ λιμὸς, οὐδαμᾶ. ἱκανὴ γὰρ ἡ νοῦσος τὰ πάντα λαφύξαι. Ἢν δὲ ἥκῃ μὲν ἤδη ἡ περίοδος ἐς Κρίσιν, νοτὶς δὲ κληῖδα καὶ μέτωπον ἱζάνῃ, καὶ ἄκρεα ψυχρὰ, σφυγμὸς δὲ σμικρότατος, ἠδὲ πυκνότατος, ὁκοῖον ἑρπων, ἀμυδρὸς τὸν τόνον, μικρόν τι ἄρα λαβεῖν χρὴ σίτων, καὶ οἴνου ἐνεργῶς ἅπτεσθαι.

ἄπλεσθαι. Χρὴ δὲ κεφαλὴν προσηνοσφαλίσθαι τέγξεσι, ἠδὲ τὴν κύστιν. λέλεκται δέ μοι τάδε ἄκεα ἐπὶ τοῖσι φρενιτικοῖσι. Διδόναι δὲ οἴνου, μὴ χλιαρὸν, μηδὲ ἄδδην. μετεξέτεροι δὲ πλησμονῆς ἀκρασίῃ, ἀνορεξίῃ τε, καὶ ἀδρανίῃ τοῦ φαγεῖν τε καὶ πιεῖν, ἀπώλοντο· πολλοῖσι δὲ, καὶ εὐσίτοισι ἐοῦσι, λελυμένης ἤδη τῆς φύσιος, οὐδὲν τὸ πλῆθος ἐς τὸ μὴ θανεῖν ἤρκεσε, ἐς μὲν τὴν γαστέρα κατιόντων τῶν σιτίων, οὐκ ἀνιέντων δὲ ἐς τὴν δύναμιν ἀπὸ τῆς κοιλίης. Ἔστω ὦν σιτία μὲν ποικίλα, τὰ πολλὰ σιτώδεα, ὡς ῥυμφάνειν μᾶλλον, ἢ μαστιᾶσθαι. κἢν στερεὰ ἔῃ, ὀλισθηρὰ ἔσεσθαι γιγνέσθω· ὠὰ μὴ κάρτα ξυνεστῶτα, μηδ' ὀπτὰ ὅλα, τοῦ στερεοῦ γυμνά· ψωμοὶ διάβροχοι οἴνῳ, τὰ πρῶτα θερμώδεες, δύο, ἢ τρεῖς. Ἐπὶ δὲ τοῖσι, τὰ πάντα ψυχρὰ, ἢν μὴ ὑποικουρέωσι φλεγμοναί. Οἶνος εὐώδης, μὴ κάρτα στύφων, πλατὺς δὲ ὡς ἥκιστα· Ἑλληνικοὶ μὲν, Χῖος, ἢ Λέσβιος, ὁκόσοι τε ἄλλοι νησιῶται λεπτοί· Ἰταλῶν δὲ, Συρεντῖνος, ἢ Φουνδανὸς, ἢ Φαλερῖνος, ἢ Σιγνῖνος, εἰ μὴ σφόδρα στύφῃ. παραιτέεσθαι δὲ τῶνδε τὸν κάρτα παλαιὸν, ἢ νεώτερον. Διδόναι ὦν, τὰ πρῶτα, θερμὸν, μὴ μεῖον κυάθων τεσσάρων, περὶ τοῦ Κρίσιος, μηδὲ κοτύλης πλεῖον, κἢν εὔποτος ἔῃ. Ἐπὶ δὲ τῶνδε, σιτίον διδόντα, εἰ τὰ τῆς φλεγμασίης παρήκοι, αὖθις ψυχρὸν ὀρέγειν, ὅκως ἐς ἄκος δίψεος· πρὸς ἀνάγκην δὲ, μὴ μόνον μὲν, ξὺν σιτίῳ δέ. Προνοέεσθαι δὲ χρὴ, ὡς μὴ ἅψιν φρενῶν ὁ οἶνος ποιέηται· καὶ ἐπὶ τοῖσι δὲ συνανέχειν. Κἢν ἐκ διαστάσιος εὕδειν θέλῃ, ἡσυχίη προσακτέη. Ἢν δὲ πουλὺς μὲν ἱδρὼς ἐκρέῃ, σφυγμοὶ δὲ πρὸς ἀκινησίην, ὀξεῖα δὲ φωνὴ, ἄθερμα δὲ καὶ τὰ στήθεα, διδόναι τοῦ οἴνου, ὁκόσον ἂν δύνηται πιεῖν· μοῦνος γὰρ οἶνος ἐλπὶς ἐς ζωὴν ψυχροῖς. καὶ οἶνος ἐὼν ξυνήθης ἔῃ, ἄλλοτε μὲν πιεῖν, ἄλλοτε δὲ αὖ σιτίον ξὺν οἴνῳ φαγεῖν· ἐκ διαστάσιος μὲν, ἐς ἀνάπαυλαν τοῦ καμάτου, τοῦ ἔκ τε τῆς νούσου, καὶ τῆς τροφῆς. ἐν γὰρ σμικρῇ τῇ ἰσχύϊ, μογέουσι κάρτα, καὶ ἐπὶ τῇ ἐδωδῇ. Χρὴ ὦν αὐτόν τε ἀλκήεντα καὶ εὔθυμον ἔμμεναι, καὶ τὸν ἰητρὸν ἔπεσι μὲν παραφάσθαι ἐς εὐελπιστίην ἔμμεναι· ὡς δὲ ἀρήγειν, ποικίλῃ τροφῇ τε, καὶ οἴνῳ.

Χρὴ δὲ καὶ τῇ ἄλλῃ ἰητρείῃ ἐνεργῷ χρέεσθαι, ἔς τε τὴν τῶν ἱδρώτων κάθεξιν, καὶ τῆς δυνάμιος ἀνάστασιν ἐς τὸ ζώπυρον. Ἔστω ὦν ἐπίθημα τῷ θώρηκι ἐς τὸν ἀριστερὸν μαζόν· φοίνικες ἐν οἴνῳ λεῖοι, ξὺν ἀλόῃ, καὶ μαστίχῃ· κηρωτῇ δὲ ξὺν νάρδῳ πεποιημένῃ ἀνειλήφθω τάδε. Καὶ ἢν τόδε ἀσηρὸν γίγνηται, ἄλλο ἐπιθέναι ἐπίθημα. μήλων ἐξελόντα τὸ σπέρμα καὶ ὅ τι περ ἂν σκληρὸν ᾖ, θλάσαντα, ξυμμίσγειν ἀλφίτοισι εὐώδεσι· ἔπειτα ἀψινθίου κόμης, καὶ μυρσίνης, ἠδ' ἀκακίης, καὶ μάννης, σεσησμένων, ξυμμίσγειν· ὁμοῦ δὲ τὰ πάντα φυράσαντα, κηρωτῇ ἀναλαμβάνειν οἰνανθίνῃ. Ἢν δὲ ὑπὸ τῶνδε μὴ ἴσχηται ὁ ἱδρὼς, ὄμφακος χυλὸν ἐς φύρησιν ξυντεθὲν, ὀμφάκιον ἀκμαῖον, καὶ ἀκακίη, καὶ κόμμι δὲ, ῥοὸς τὸ ἐδώδιμον, καὶ στυπτηρίη, καὶ φοίνικες, καὶ ῥόδων χυλὸς εὔπνοος· ἅμα πάντα νάρδῳ τε, καὶ οἰνάνθης τῷ λίπαϊ, ἐς τὸν θώρηκα ἐπιθέναι. καὶ γὰρ

τόδε ἐμψύχει τε καὶ στύφει. Κατακεέσθω δὲ ἐν ἠέρι ψυχρῷ, εἴτε καὶ πρὸς ἄρκτον ὁ οἶκος· εἰ δὲ καὶ εἴη αὔρη Βορέου, ψυχρὴ ἐπιπνείουσα, ζωγρήσει

κακῶς κεκαφηότα θυμόν.

Εστω δὲ καὶ εἰς λειμῶνας, καὶ πηγὰς, καὶ κελαρύζοντας ὀχετούς· καὶ γὰρ καὶ τὸ εὔπνοον τῶνδε, καὶ ἡ θυμηδίη, καὶ τὴν ψυχὴν θάλπει, καὶ τὴν φύσιν ζωγρεῖ. ἀτὰρ καὶ πρόκλησις τοῦ φαγεῖν τε καὶ πιεῖν. Ην δὲ ὑπ᾽ ἀπορίης μὴ τάδε τις εὐτυχῇ, μιμέεσθαι χρὴ, καὶ αὔρην ψυχρὴν, πτόρθων εὐωδέων ἡδονῆς ῥιπίσι· καὶ ὥρην ἔαρος, φύλλοισι ἠδ᾽ ἄνθεσι τοῖσι πρέπουσι στορέσαντα τὴν γῆν. Ατὰρ καὶ ἐπίβλημα ἔστω κοῦφον, παλαιὸν, ὡς δέχηται μὲν τὸν ἠέρα, διαπνέῃ δὲ τοῦ θώρηκος τὴν θέρμην. ἄριστον δὲ, ὀθόνη παλαιή. Πάσσειν δὲ αὐχένας καὶ κληῖδας ἀλφίτοισι, καὶ θώρηκα· τρέφειν μὲν τῷ εὐόσμῳ, τῷ δὲ αὐχμηρῷ ξυνέχειν. καὶ παιπάλῃ δὲ τοῦ σώματος τὸ ἀραιὸν ἐμπάσσειν· ἀτὰρ καὶ τὰ πρόσωπα, τῇ γῇ τῇ Σαμίῃ, τῇ κρησέρῃ σεσησμένῃ, ἐς ὀθόνην ἀραιὴν ἐνδήσαντα, καταπάσσειν, ὡς διασήθηται ἐς τὰ μέτωπα καὶ τὰ μῆλα ἡ ἄχνη. καὶ τίτανον ἐσβεσμένην, καὶ γύψον ὀπτὴν, σηθέντα ἐν κρησέρῃ σμικρῇ, ἐμβάλλειν ἐπὶ τοῖσι ἰκμαλέοισι. Εστησέ τέ κοτε ἱδρῶτας καὶ σπογγιὴ ψυχροῦ ἐς τὰ πρόσωπα προσβληθεῖσα, πήξι μὲν τῶν διαρῥεόντων ὑγρῶν, πυκνότητι δὲ τῆς ἀραιώσιος. Διαχέειν δὲ τὴν ἕδρην, ὅκως ἡ τοῦ ψυχροῦ φύσις καὶ τῆς τροφῆς ἐκχέηται. Ηδὲ ἀνακαλέσασθαι τῶν ἄκρων τὴν θέρμην, γλυκίνῳ, ἢ σικυωνίῳ λίπαϊ, ξὺν πεπέρεϊ, καὶ τῷ καστορίῳ, καὶ νίτρῳ, καὶ κάχρυ, κηροῦ σμικρὸν ἐντήκοντα, ὡς ποθίζει τὸ χρίσμα· καὶ διὰ τῆς λιμνήστιδος, ἠδ᾽ εὐφορβίου, καὶ δάφνης τοῦ καρποῦ ἄλειμμα, ἐπανάκλησιν θέρμης ποιέεσθαι. Ατὰρ καὶ βολβοὶ ὠμοὶ, οἱ σμικροί τε καὶ ἐρυθροὶ, ξὺν πεπέρεϊ, καὶ ὄξεος τρυγίῃ λείῃ, ἄριστον Επίπλασμα τῶν ποδῶν· καθ᾽ ὥρην ξυνεχέστατα ἀείροντα, κίνδυνος γὰρ ἑλκέων ἠδὲ φλυκταινώσιος. Επὶ τοῖσι, ἐλπὶς τὸν ὧδε νοσέοντα διαδρῆναι τὸν ὄλεθρον.

Κὴν πάντα μὲν τὰ κατὰ λόγον ἰητρὸς ἔρδῃ, εὖ δὲ πάντα χωρέῃ, ξὺν τῇ Ξυγκοπῇ, καὶ εἰ φλεγμασίαι ἐπιέασι, ἐκλύονται. καὶ ἱδρὼς μὲν οὐδαμᾶ· θέρμης δὲ ἀνάκλησις πάντῃ, ἀτὰρ καὶ ἐς ἄκρους πόδας, καὶ ἀνὰ ῥῖνα· τὸ δὲ πρόσωπον, εὔχροον· σφυγμοὶ, ἐς μέγεθος ἠρεμαῖοι, ἄτρομοι, σφοδροί· φωνὴ δὲ ξυνήθης· εὔφωνος, καὶ τὰ πάντα ζωώδης. κάματος οὐκ ἀγλυνής. ἀτὰρ ἠδ᾽ εὕδων ὁρᾶται· καὶ ἢν ἕλῃ μιν ὕπνος, ἐξέπεψε μὲν τὰ σιτία, ἐξένηψε δὲ τὴν αἴσθησιν, ἀτὰρ ἠδ᾽ ἐξεβλάστησε τὴν φυὴν. Κὴν ἐξ ὕπνου ἔγρηται, εὔπνοος, εὐσταλὴς, ἄτονος· ἀναπεμπάζεται δὲ, ὅκωσπερ ὄναρ, τὴν νοῦσον.

Μετεξετέροισι δὲ πυρετοὶ ἀμαυροὶ ἐγκαταλείπονται, καί πη καὶ φλεγμασίαι σμικραὶ, καὶ γλῶσσα ξηρή· ἄνικμοι, ῥιγώδεες, νωθροὶ, διαλελυμένοι· οἷσι ἐς Μαρασμὸν ἡ περιτροπή. Εὖτε οὐ καταβλακεύειν χρὴ, ἠρεμίῃ,

καὶ

καὶ λεπτῇ διαίτῃ· ἀλλ' ἐς κινήσιας ἄγειν, αἰώρῃς, καὶ τρίψιος, καὶ λουτρῶν, ὅκως ἐκ τοῦ νεκρώδεος ἐνζωθείη καὶ ἀνατραφείη τὸ ζώπυρον. Διδόναι δὲ καὶ γάλα, μάλιστα μὲν γυναικὸς νεοτόκου καὶ κουροτρόφου· καὶ γὰρ οἵδε ἀναστροφῆς, ὅκως ἀρτίτοκοι παῖδες, δέονται. ἢν δὲ μή, ὄνου μὴ παλαιοτόκου· ἐξίτηλον γὰρ τὸ τοιόνδε γάλα. Καὶ ἐπὶ τοῖσδε, ἐς ἀνάληψιν ἄγειν, καὶ τὰ συνήθεα.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ
ΧΟΛΕΡΗΣ.

Κεφ. δ'.

ΕΝ Χολέρῃ, ἡ τῶν φερομένων ἐπίσχεσις, κακόν· ἄπεπτα γάρ. Χρὴ οὖν ἡμᾶς, εἰ ῥηϊδίως αὐτόματα, δέχεσθαι· ἢν δὲ μή, ὀτρύνειν, διδόντας ὕδατος εὐκρήτου ῥυμφάνειν, ξυνεχές γε μήν, ὀλίγον δέ, ὅκως μὴ ἐντάσιες ἔωσι κεναὶ στομάχῳ, σπασμώδεες. Ην δὲ καὶ στρόφοι ἔωσι, καὶ ποδῶν ψύξιες, τέγγειν μὲν τὴν κοιλίην λίπαϊ θερμῷ, ξὺν πηγάνῳ καὶ κυμίνῳ ἑψηθέντι, ἐς τὰς τῶν φυσέων διακρίσιας. καὶ ἐπιτιθέναι ἔριον. Καὶ τὼ πόδε λιπαίνοντα, ἡσυχῇ τρίβειν, ἀμφαφόωντα μᾶλλον, ἢ πιέζοντα· ἀτὰρ καὶ μέχρι τῶν γουνάτων γιγνέσθω τάδε, ἐς ἀνάκλησιν θέρμης. Καὶ μέσφι μὲν κόπρεα κάτωθεν διαχωρέει, ἄνωθεν δὲ χωρέει χολώδεα, τάδε χρὴ ποιέειν.

Ην δὲ ὑπεληλύθῃ μὲν ὁ πᾶς παλαιὸς σῖτος, χολαὶ δὲ δίωσι, καὶ χολώδης ἔμετος, καὶ διάτασις ἔῃ, ἠδὲ καὶ ἄσῃ, καὶ ἀπορίῃ, καὶ ἀδυναμίῃ, ψυχροῦ ὕδατος κυάθους δύο ἢ τρεῖς διδόναι, ἔς τε τὴν τῆς κοιλίης στύψιν, ὅκως ἐπίσχῃ τὴν παλίῤῥοιαν, ἠδὲ τὸν στόμαχον αἰθόμενον ἐμψύξῃ. ξυνεχέως δὲ τόδε, ἐπὴν τὸ ποθὲν ἐμέσῃ, πρήσσειν· ῥηϊδίως μὲν τὸ ψυχρὸν ἐν τῇ κοιλίῃ θάλπεται, ἀτὰρ ἠδὲ ἐξεμεῖ ὁ στόμαχος ἀχθηδόνι τοῦ θερμοῦ καὶ ψυχροῦ, ξυνεχέως δὲ ποθέει ψυχρὸν ποτόν.

Ην δὲ καὶ σφυγμοὶ μὲν ἐς τὸ μικρὸν ξυμπέσωσι, ἠδὲ ἐς τὸ ξυνεχὲς καὶ πυκνὸν διώκωνται, ἱδρὼς δὲ περὶ μέτωπα καὶ κληΐδας καὶ πάντῃ τοῦ σώματος σταγδὴν ῥέῃ, καὶ γαστὴρ μὴ ἐπίσχηται, καὶ ὁ στόμαχος ἐμέῃ ἔτι ξὺν τάσι καὶ λειποψυχίῃ, καὶ οἴνου βραχὺ ἐπιστάζειν τῷ ὕδατι τῷ ψυχρῷ, εὐώδεος, στύφοντος, ἔς τε τὴν τῆς αἰσθήσιος ἀνάκλησιν ὑπὸ τῆς ὀσμῆς, καὶ ἐς τὴν τούτου ῥῶσιν ὑπὸ τῆς δυνάμιος, καὶ ἐς τὴν τοῦ σώματος προσάλθεσιν ὑπὸ τῆς θρέψιος. Οἶνος γὰρ ὠκὺς μὲν ἐς τὴν ἄνω ἴξιν, ὡς τὴν παλίῤῥοίην σχέθειν· λεπτὸς δέ, ὡς ῥηϊδίως χυθεὶς τῇ φύσι συνέξειν ἐῤῥῶσθαι· κραταιὸς δέ, ὡς δύναμιν στῆσαι ῥέουσαν. Ἐπιπάσσειν δέ, καὶ ἀλφίτων κοτέ, νέων, εὐπνόων. Ην δὲ ξυνεπείγῃ πάντα, ἱδρώς, καὶ ἔντασις, οὐ τοῦ στομάχου μοῦνον, ἀλλὰ καὶ νεύρων, λὺγξ κενεή, καὶ πόδες ξυνπταίνωνται, καὶ κοιλίη ὑποφέρῃ πολλά, καὶ ἀχλυώδης ὁ ἄνθρωπος, σφυγμοὶ

δὲ πρὸς ἀκινησίην ἐῶσι, τότε χρὴ φθάνειν τήνδε τὴν κατάστασιν· εἰ δὲ καὶ [illegible], ψυχρὸν, καὶ οἴνου, πολλόν τι διδόναι, μὴ ἀκρητεστέρου δὲ, διὰ τὴν μέθην καὶ τὰ νεῦρα· ξὺν σιτίῳ, ψωμοῖσι διαβεβρεγμένοισι. Διδόναι δὲ καὶ τῆς ἄλλης τροφῆς, ὁκοῖα ἐν Συγκοπῇ μοι λέλεκται· ὀπώρην στύφουσαν, οὖα, μέσπιλα, μῆλα κυδώνια, σταφυλήν.

Ἢν δὲ τὰ πάντα ἐμέῃ, καὶ ὁ στόμαχος μηδὲν ἴσχῃ, ἐς τὰ θερμὰ, καὶ ποτὰ καὶ βρώματα, παλινδρομέειν. μετεξετέροισι γὰρ ἔστησεν ἡ μεταβολή. τὰ θερμὰ δὲ ἔστω θερμότατα. Ἢν δὲ μηδέν τι τούτων ἀρήγῃ, Σικύην ἐς τὸ μεσηγὺ τῶν ὠμοπλατέων προσβάλλειν, καὶ κάτωθεν ὀμφαλοῦ τρέπειν. συνεχῶς δὲ τὰς Σικύας μεθιζάνειν· ὀδυνηρὸν γὰρ τὸ ἐπίμονον, καὶ κίνδυνον φέρειν φλυκταινώσιος. Ὤνησέ κοτε κίνησις αἰώρης εὔπνοος, ὡς καὶ τὸ πνεῦμα ζωγρῆσαι, καὶ τὴν τροφὴν ἐν τῇ κοιλίῃ στέγειν, καὶ εὔπνοον καὶ εὔσφυκτον τὸν νοσέοντα θήμεναι.

Ἢν δὲ ἐπὶ μέζω γίγνηται τάδε, ἐπὶ τῆς κοιλίης, καὶ τοῦ θώρηκος, τιθέναι. Καὶ τάδε ἔστω ὁκοῖα ἐς Συγκοπὴν, φοίνικες ἐν οἴνῳ δεδευμένοι, ἀκακίη, ὑποκυστίς· τάδε ξὺν ῥοδίνῃ κηρωτῇ ἀναλαβόντα, ἐγχρίσαντα δὲ ἐς ὀθόνην, ἐπὶ τὴν κοιλίην τιθέναι. Ἐς δὲ τὸν θώρηκα, μαστίχην, ἀλόην, ἀψινθίου κόμην λείαν, ξὺν κηρωτῇ νάρδου ἢ οἰνάνθης, ἐπιπάσσαι ὅλῳ τῷ θώρηκι. Ἐς δὲ τοὺς πόδας, καὶ τοὺς μύας, ἢν πταίνωνται, σικυώνιον, γλεύκινον, ἢ παλαιὸν ἄλειφα, ξὺν κηρῷ σμικρῷ, χρίειν· ἐπιπάσσειν δὲ καὶ τοῦ κάστορος. Ἢν δὲ καὶ ψυχροὶ ἐῶσι οἱ πόδες, καὶ τῷ διὰ τῆς λιμνήστιδος, καὶ εὐφορβίου χρίειν ἀλείμματι· καὶ εἰρίοισι ἀμφελίσσειν· καὶ ψηλαφίῃ χειρῶν ἀπιθύνειν. Ἀλλὰ καὶ τὴν ῥάχιν, καὶ τοὺς τένοντας, καὶ τοὺς μύας, τῶν τε σιηγόνων, τοῖσι αὐτέοισι χρίειν.

Κἢν μὲν ἐπὶ τοῖσι ἴσχηται μὲν ὁ ἱδρὼς καὶ ἡ γαστὴρ, ὅ τε στόμαχος δέχηται τὰ σιτία καὶ μὴ ἐμέῃ, σφυγμοὶ δὲ μεγάλοι τε καὶ εὔτονοι ἐῶσι, καὶ ἡ ξύντασις ἀπολείπῃ, θέρμη δὲ καὶ πάντα ἀναιρῇ, καὶ τὰ ἄκρα ἀδικῇ, ὕπνος δὲ πάντα πέσσῃ, δευτέρῃ ἡμέρῃ ἢ τρίτῃ λύσαντα, τρέπειν ἐς τὰ ξυνήθεα. Ἢν δὲ πάντα μὲν ἀπεμέῃ, ἱδρὼς δὲ ἄσχετος ῥέῃ, ψυχρὸς δὲ καὶ πελιὸς γίγνηται ὤνθρωπος, σφυγμοὶ δὲ πρὸς ἀπόσβεσιν ἐῶσι, καὶ ἀπηυδήκῃ, ἀγαθὸν ἐν τοῖσι τουτέοισι εὐπρεπέα εὑρέσθαι φυγήν.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ
ΕΙΛΕΟΥ.

Κεφ. ε΄.

ΕΝ Εἰλεῷ πόνος ἐστὶ ὁ κτείνων ἐπὶ φλεγμονῇ ἐντέρων, ἢ ἔντασις, καὶ πρῆσις. Ὤκιστος, ἠδὲ κάκιστος ὄλεθρος. μετεξέτεροι μὲν γὰρ, ἀνελπί-

στως

τως νοσέοντες, θάνατον προσφιλέα μοῦνον ὀῤῥωδέουσι· ὧν δ' ἐν Εἰλεῷ πόνοι, ὑπερβολῇ, θανάτου ἔρανται. Χρὴ ὦν μήτε σμικρότερόν τι γίγνεσθαι τὸν ἰητρὸν τοῦ πάθεος, μήτε βραχύτερον. ἀλλὰ, ἢν μὲν φλεγμασίην αἰτίην εὕρηται, τάμνειν φλέβα τὴν ἐπ' ἀγκῶνι, μεγάλῃ τῇ σχάσι, ὅκως ἀθρόον διεκχέῃ τὸ αἷμα, τῆς φλεγμασίης ἡ τροφή. Κἢν μέσφι λειποθυμίης· τόδε γὰρ ἡ ἀπονίης ἀρχὴ γίγνεται, ἡ νάρκης ἐς ἀναισθησίην· ἀνάπνευσις δὲ ἐν Εἰλεῷ, κἢν ὑπ' ἀγνοίης ἐς βαιὸν χρόνον ἔῃ, τοῦ πόνου ἀμβολή. ἐπεὶ καὶ τὸ θνήσκειν, τοῖς μὲν ὧδε πονέουσι, εὐδαιμονίη· τῷ ἀρχιητρῷ δὲ οὐ θέμις πρήσσειν· θέμις δέ κοτε, προγιγνώσκοντα σαφῶς τὰ περιεόντα ὡς οὐ φύξιμα, καρηβαρίῃ νωθρῇ εὐνᾶσθαι.

Ἢν δὲ ἀπὸ φλεγμασίης, ἐπὶ διαφθορῇ, ἢ ψύξι κραταιῇ, γίγνηται ὁ Εἰλεὸς, Φλεβοτομίην μὴ ἴσχειν· τὰ δὲ λοιπὰ ἅμα πάντα πρήσσειν. Ἐμέειν ἀπὸ ὕδατος θαμινά· συχνὸν πίνειν ἔλαιον, εἶτα αὖθις ἐξεμέειν. Φύσας ἄγειν κάτω ἐρεθίσμασι· ἐρεθιστικὸν μὲν κυκλαμίνου χυλὸς, καὶ νίτρον, ἢ ἅλες· φυσέων δὲ ἀγωγὰ, κύμινον, ἠδὲ πήγανον. χρὴ ὦν πάντα ὁμοῦ, ξὺν ῥητίνῃ τῇ τῆς τερμίνθου, διαχρίειν· Τάδε καὶ σπόγγοισι πυριῆν· ἢ τοῖσδε ὑποκλύζειν, ξὺν ἐλαίῳ, καὶ μέλιτι, καὶ ὑσσώπῳ, καὶ κολοκύντης ἀγρίας τῆς σαρκὸς ἑψήματι. Κἢν ἐκκριθῇ κόπρος, αὖθις ἔλαιον θερμὸν ξὺν πηγάνῳ ἐνιέναι· τόδε γὰρ ἢν εἴσω μίμνῃ, πυρίημα τοῖσι ἐντέροισι εὐμενές. Τέγγειν δὲ τὰ πονέοντα χωρία ἐλαίῳ, ξὺν πηγάνῳ καὶ ἀνήθῳ, ἀδδίῳ ἑψηθέντι. Ἔστω δὲ καὶ Πυρίη, φακοὶ τῶν κεραμίων ἢ χαλκέων, ἢ κέγχρου, καὶ ἁλῶν φωχθέντων. Ἐπιπλάσματα πρὸς τοῖσι, ξὺν οἷσι ἔστω αἴρης ἄλητον, καὶ κύμινον, καὶ ὑσσώπου, ἢ ὀριγάνου κόμη. Σικύαι δὲ, κοῦφαι μὲν, συχναὶ δὲ, ἄλλη πρὸς ἄλλαις προστεθειμένη, ἐς τὸ ἐπιγάστριον, ἐς τὰς ἰξύας, μέσφι βουβώνων· ἠδὲ κατόπιν, ἐς ἰσχία, πρὸς νεφροὺς, καὶ ῥάχιν· πάντη γὰρ ἄν τις πάντα πόνον ξυμφέροι. Προπίνειν δὲ κυμίνου, ἢ πηγάνου ἀφεψήματος, καὶ τοῦ σίνωνος, ἢ ξὺν τουτέοισι τῶν φαρμάκων τῶν ἀνωδύνων τινά. μυρία δὲ ἄλλοισι ἄλλα πείρῃ γεγόνασι πιστά· ἀγαθὸν δὲ καὶ τὸ δι' ἐχιδνῶν φάρμακον, μέζον τοῦ μέτρου πρὸς τὸ ξύνηθες ποθέν. Ἢν δὲ μήτε ὁ πόνος ἐνδιδῷ, μήτε φύσα μήτε κόπρος ἀναδοίη, τοῦ καθαρτηρίου τῆς Ἱερῆς ὑπ' ἀνάγκης διδόναι. ἢ γὰρ ἀπηλάθη ξὺν φλέγματι καὶ χολῇ τὸ φάρμακον, ἢ διῆλθε ἐξάγον φύσας, σκύβαλα, φλέγμα, χολὴν, τοῦ κακοῦ τὰς ἐντάσιας. Τροφὴ διεξάγουσα· ζωμοὶ ἀλεκτορίδων, κογχαρίων· πτισάνης ὁ χυλὸς καθεφθος, ξὺν πολλῷ λίπαϊ ἀρχῆθεν προσεγχυθέντι τῆς ἑψήσιος, ἔχειν ὧδε, κύμινον, λίτρον, πράσον ξὺν τῇ κόμῃ. ἢ ἰτρεία ξὺν ζωμῷ τινι διαχωρητικῷ· κοχλίαι ἄκρως ἑφθοὶ, καὶ αὐτῶν δὲ χυμὸς, ἢ τελλίνης. Ὕδωρ ποτὸν, ἢν πυρεταίνῃ, ξὺν ἀσάρῳ, ἢ νάρδῳ, ἢ κάχρυ, ἑψηθέν· καὶ γὰρ φύσης ἀγωγὰ, καὶ οὐρητικὰ, καὶ εὔπνοα. Ἢν δὲ ἄπυρος ἔῃ, καὶ οἶνος, ἔς τε τὴν τῶν ἐντέρων θέρ-

μιν, ἀτὰρ ἠδὲ ἐς ἀνάκλησιν τῆς δυνάμιος ἀρήγει· καὶ μαράθρου ῥίζης ἕψημα ποθὲν, καὶ ἀδίαντον, καὶ κινάμωμον.

Ην δὲ ἐς Απόστασιν τρέπηται ἡ φλεγμασίη, τῇδε ξυμβάλλειν ἄμεινον, τοῖσιν ἐς Απόστασιν φαρμάκοισι χρεόμενον. γεγράφαται δὲ τάδε ἐν τοῖσι Χρονίοισι, ἔνθα Κωλικῶν ἡ θεραπείη ἐγράφη.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟ ΗΠΑΡ ΟΞΕΩΝ ΠΑΘΩΝ.

Κεφ. ϛ'.

ΕΝ Ηπατι τοῦ αἵματος ἡ γέννα, καὶ ἐς τὸ πᾶν ἔνθεν ἡ τοῦ * * * ἀφεψή· καὶ τὸ ξύμπαν Ηπαρ, ὁκοῖον αἵματος πάγος. Οξύνεται οὖν αἱ τῇδε φλεγμοναί. ἐγκέαται γὰρ τῷ χωρίῳ τῷδε ἡ τροφή. Ην μὲν ἑτέρωθί πη φλεγμονὴ συστῇ, οὐ κάρτα γίγνεται ὀξέη. νέει γὰρ ἡ τοῦ αἵματος ἐπιῤῥοή. Επὶ δὲ τῷ Ηπατι, οὐ χρέος ἑτέρωθεν ἥκειν. ἢν γάρ τις ἔμφραξις τὰς ἐξόδους ἐπίσχῃ, πίμπραται τὸ Ηπαρ τῆς ἐκροῆς ἀμερθέν· ὁ δὲ τῆς τροφῆς εἴσρους ἐς τὸ Ηπαρ ἐπιμίμνει· ἑτέρη γὰρ ὁδὸς τῆς τροφῆς ἐς τὸ πᾶν σκῆνος, ἀπὸ τῆς κοιλίης καὶ τῶν ἐντέρων.

Ευπόρως οὖν χρὴ τὴν κένωσιν ἐμποιέειν· τάμνοντα φλέβας τὰς ἐπ' ἀγκῶνι· συχνὸν μὲν ἀφαιρέοντα, μὴ ἀθρόον δέ. Αποσιτίη μὲν τὰ πρῶτα· ὀλιγοσιτίη δὲ αὖθις, ὅκως καὶ τοῖσι εἰσιοῦσι τὸ Ηπαρ κενεὸν ᾖ. Χρὴ δὲ καὶ τοῖσι Επιθέτοισι διασκιδνάναι τὰ ἐν τῷ Ηπατι στήθεα. Τέγξις μὲν οὖν, ξὺν ἀλόῃ, ἢ λίτρῳ· εἴρια πινόεντα οἰσύπῳ. Χρέος οὖν ἐμψύξιος, οὕνεκα τῷ αἵματι αἴθεται τὸ Ηπαρ· θερμὸν γὰρ τὸ αἷμα. Τοιάδε χρὴ καὶ τὰ Επιπλάσματα ἔμμεναι. ἀλήτων μὲν, αἰρίνων, ἢ ἐρυσίμων, ἢ κριθῆς, καὶ λίνου σπέρματος· χυμῶν δὲ, οἴνου ὀξέος, μήλων τοῦ χυλοῦ, ἑλίκων τῆς ἀμπέλου, οἰνάνθης τῆς ὡραίης, ἢ τοῦ ξὺν τῇδε λίπαος. Πυρίη, σπόγγοισι καρποῦ δάφνης ἑψήματος, σχίνου, γλήχωνος, ἴριδος.

Επὴν δὲ τουτέοισι πρηΰνῃς, Συκίην προσβάλλειν μέζονα, ὡς ἀμφιλαβεῖν πάντῃ τὸ ὑποχόνδριον. ἐντάμνειν δὲ βαθύτερα, ὡς πολλὸν ἑλκύσειας αἷμα. Μετεξετέροισι δὲ αἱ Βδέλλαι, ἢ ῥάσαι, κρέσσον. ἐπεισδύεται δὲ τοῦ ζώου ἡ δῆξις, ἀτὰρ ἠδὲ μέζονας διαβρώσιας ποιέεται. τῇδε καὶ δυσεπίσχετος ἡ ἀπὸ τῶν ζώων αἱμόῤῥοια. Κἢν ἄδδην πιὸν ἐκπέσῃ τὸ θηρίον, Συκίην προσβάλλειν· νέρθεν γὰρ

ἕλκει

ἕλκει τὸ νεῦ. Κῆν ἄλις ἔχῃ κενώσιος, ἐς μὲν τὰ τρώματα ἰσχαίμασι χρέεσθαι ἀδήκτοισι, ἀραχνίων ὑφάσμασι· μάννῃ, ἀλόῃ, ἐπιπάσσειν, ἠδὲ ἄρτῳ ἑφθῷ ξὺν πηγάνῳ, ἢ μελιλώτῳ, ἀλθαίης ῥίζῃσιν. ἐς δὲ τὴν τρίτην ἡμέρην, κήρωμα, ξὺν μυρσιβαλάνῳ, ἢ ἀψινθίου κόμῃ, καὶ ἴρινι. Ατὰρ καὶ τὰ Μαλάγματα τοιάδε χρὴ ἔμμεναι· ὁκοῖα λεπτῦναι, ἢ ἐξαραιῶσαι, ἢ οὔρησιν τρέψαι. ἄριστον μὲν ὦν, τὸ διὰ τῶν σπερμάτων, ὧν ἅπασι ἰητροῖσι ἡ πεῖρη εὔγνωστος· ἀγαθὸν δὲ καὶ ἔνθα ἡ σάμψυχος, ἢ τὸ μελίλωτον ἐγκέαται.

Τροφαὶ δὲ, λεπταὶ, εὔδρομοι, οὐρήσιος προκλητικαὶ, εὐδίοδοι· χόνδροι ξὺν μελικρήτῳ, καὶ ῥόφημα ἐκ τῶνδε ξὺν ἁλσὶ ἠδὲ ἀνήθῳ. πτισάνης δὲ χυλὸς, ἐς σμηγματώδης· ἢν δὲ καὶ δαύκου τοῦ κρητικοῦ ἐγχέῃ τι, κρέσσον ἐς οὔρησιν· ὑπεξάγει γὰρ διὰ τῶν ὀχετῶν, οἵπερ ἀπὸ ἥπατος ἐς νεφροὺς κραίνουσι· καιρίη δὲ τοῖσδε ἀπὸ ἥπατος ἐκρέουσι ἡ τῇδε ἔξοδος, εὐρύτητί τε τῶν ἀγγείων, καὶ ἰθύτητι τῆς ὁδοῦ. Χρὴ ὦν καὶ Συκίῃ τῇδε ἕλκειν, ἐς τὴν χώρην προσβάλλοντα τῶν νεφρῶν κατ' ἰσχίον. Ατὰρ καὶ τέγγειν τάδε λίπαϊ, ξὺν πηγάνῳ, ἢ σχοίνῳ, ἢ καλάμῳ τῷ ἀρωματικῷ. Επὶ δὲ τοῖσδε, ἐλπὶς τὸν νοσέοντα διαδρᾶναι τὸν ὄλεθρον.

Ην δὲ ἐς Εμπύησιν τρέπηται, τοῖσι πυοποιοῖσι χρέεσθαι, ὁκόσα μοι ἐπὶ Κωλικοῖσι λελέξεται. Ην δὲ ἐς πύον γένηται, ὅκως μὲν τάμνειν, ὅκως δὲ ἰητρεύειν, ἄλλῃ πῃ γεγράψεται. Τάδε μοι καὶ ἐπὶ Σπληνὶ γεγράφθω, ἤν κοτε ξυμφορῇ φλεγμασίης ὀξέης ἐς τόνδε καταλάβῃ.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ
ΝΩΤΙΑΙΑΣ ΦΛΕΒΟΣ,
ΚΑΙ
ΑΡΤΗΡΙΗΣ
ΟΞΕΙΑΣ ΝΟΥΣΟΥ.

Κεφ. ζʹ.

ΤΗΝ τῆς Κοίλης Φλεβὸς φλεγμασίην, καὶ Παχείης Αρτηρίης, αἳ παρὰ τὴν ῥάχιν τέτανται, Καύσου ἰδέην ἐκάλεον οἱ πρόσθεν. Καὶ γὰρ καὶ Καύσοισι ἴκελα πάθεα ἐπὶ τοῖσι γίγνεται. πῦρ ὀξὺ, καὶ δριμύ· ἄση, δίψος, ἀπορίη· σφυγμὸς παλμώδης ἐν ὑποχονδρίῳ, ἠδὲ τοῖσι μεταφρένοισι· ἀλλά μοι ὁκόσα ἐπὶ τοῖσι σημείοισι γεγράφαται. Ατὰρ καὶ ἐς Συγκοπὴν ὀκέλλει τὸ πῦρ, ὅκως ἐπὶ τῇσι Καύσεσι. τῆς μὲν γὰρ φλεβὸς ῥίζωσις, ἧπαρ· τῆς δ' Αρτηρίης ἀρχὴ, καρδίη. Δοκέοις ἂν ὦν μὲν τὰ ἄνω μέρεα τῶνδε τῶν σπλάγχνων νοσέειν τὰ

καίεται· θέρμην μὲν γὰρ ἡ καρδίη ἐνδιδοῖ τῇ Ἀρτηρίῃ, τῇ Φλεβὶ δὲ τὸ ἧπαρ αἷμα· ἀμφοῖν δὲ μεγάλοιν, μεγάλα τὰ ἔγγονα αἱ φλεγμοναί.

Τάμνειν ὦν αὐτίκα τὰς ἐπ' ἀγκῶνι φλέβας· καὶ συχνὸν μὲν ἀφαιρέειν αἷμα, μὴ ἀθρόον δὲ, ἀλλὰ καὶ δὶς, καὶ τρὶς, καὶ τῆς ἄλλης ἡμέρης, ὡς μεσηγὺ ἡ δύναμις ἀναλάβῃ. Επειτα Επιπλάσμασι χρέεσθαι. καὶ Σικύῃ ἐς τὸ ὑποχόνδριον, ἔνθα ἡ διάφυσις τῆς Ἀρτηρίης· ἀτὰρ ἠδὲ μεσηγὺ τῶν ὠμοπλατέων, καὶ γὰρ καὶ τῇδε σφύξιες ἔασι. σχάζειν τε ἀφειδέως, ἠδὲ πολλὸν ἀφαιρέειν αἷμα· οὐ κάρτα γὰρ, ἐκ τῆς κενώσιος τῶνδε, λειποθυμέουσι ὥνθρωποι. Ισχομένη δὲ καὶ γαστὴρ πολλόν τι τοῦ ξυνήθεος· Κλυσμοῖσι, ἐς ὄλισθον, χρέεσθαι, μαλθακοῖσι, δριμέσι δὲ ἥκιστα· ἐπιπυρεταίνουσι γὰρ οἵδε ἅλμη καὶ νίτρου τῆξι. λίνου ὦν καρποῦ χυλὸς ἔστω, καὶ τῆλις, καὶ μαλάχης τῶν ῥιζῶν ἕψημα, καὶ ἐς πρόκλησιν καὶ ῥῆξιν ἰχθυόν. Μέλη ἄκρεα, πόδες καὶ χεῖρες, τεθάλφθωσαν, γλευκίνῳ, ἢ σικυωνίῳ λίπαϊ, τῷ διὰ τῆς λιμνήσιδος χρίσματι. κάρτα γὰρ ψυχρὰ αὐτῶν τάδε γίγνεται. Πιπίσκειν τε, περὶ τῶν σιτίων, ὁκόσα οὖρον ἐξάγει· μῆον, ἄσαρον, ἀψίνθιον· ἐμπασσέσθω δὲ καὶ λίτρου· πάντων δὲ κράτιστον, κασσίη, καὶ κινάμωμον, ἤν τις εὐπορῇ. Γάλα τοῖσδε, καὶ τροφὴ, καὶ φάρμακον. ἐμψύξιος γὰρ δέονται, ἔνδον ὁκοῖόν τι πυρὸς εἰλευμένου· καὶ τροφῆς γλυκείης, ἀτὰρ ἤδη ἐν ὀλίγῳ ὄγκῳ πολλῆς. τάσδε μέντοι ἐν τροφῇ τὰς ἀρετὰς ἴσχει τὸ γάλα. εὐπορείσθω δὲ νεοτόκου, καὶ ἐς δύο κυάθους τοῦ γάλακτος ἐμβεβλήσθω εἷς ὕδατος· ἄριστον δὲ, καὶ τὸ τῆς βοός· τρίτον δὲ, αἰγός. Τροφαὶ, εὔπεπτοι τὰ πολλὰ, χυλοὶ, μαράθρου ῥίζης, καὶ σελίνου καρπὸς ἐμβεβλήσθω, καὶ μέλι· τὸ ὕδωρ δὲ τὸ πινόμενον ἐχέτω τάδε.

Ἀτὰρ καὶ ἱδρῶτας χρὴ κινέειν, καὶ πάντα διαπνοὰς ὑγρὰς καὶ εὐρέας ποιέειν. Τέγξις κεφαλῆς, ὁκοῖον ἡ ἐν Καύσοισι. Επίθημα ἐς θώρηκα, καὶ μαζὸν ἀριστερὸν, ὁκοῖον ἐν Συγκοπῇ. Κοίτη, κατάκλισις ὄρθιος, ὅκως ἴκελα πάντα τοῖσι ἐν Καύσοισι ᾖ. Αἰώρη σμικρὴ, ἐς ἱδρώτων πρόκλησιν· ἠδὲ λουτρὸν, ἢν οὕτως ὑπεκκαυθῇ. οὐ γὰρ Κρίσεσι τάδε τὰ πάθεα λύεται, εἰ καὶ Καύσου ἔασι ἰδέαι.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΝΕΦΡΟΥΣ ΟΞΕΙΑΣ ΝΟΥΣΟΥ.

Κεφ. η'.

ΚΑΤΟΞΥ μὲν ἐν Νεφροῖσι φλεγμασίη· συμφλεγμαίνουσι γὰρ ἀπὸ Ηπατος ἐς Νεφροὺς κραίνουσαι φλέβες. τῇσι δὲ τὸ Ηπαρ· οὐ κάρ-

τα

τα ἐπιμήκεες ἔωσι, κάρτα δὲ εὐρέαι, ὡς δοκέειν τοὺς Νεφροὺς ἐξηρτῆσθαι ἀγχοῦ τοῦ Ἥπατος. Ατὰρ καὶ ἰσχουρίη ἐπὶ φλεγμασίῃ γίνεται, ξυντιμωρέουσα τῷ ὀξέϊ τῆς φλεγμασίης· πίμπλαται γὰρ ἡ τῶν Νεφρῶν κοιλίη ὑπὸ πλημμυρίης τῶν οὔρων οὐ διεκθεόντων. Τόδε μέντοι καὶ ἐπὶ Λίθων γίγνεται· ἢν φύῃ μὲν ἐν Νεφροῖσι μέζων τῆς εὐρύτητος τῶν Οὐρητήρων, ἐνίζει μὲν μὴ διεξιὼν, ἀτὰρ καὶ τὰ οὖρα ὧδε ἐπίσχει. Αλλὰ ἀμφὶ μὲν τῆς γενέσιος τῶν Λίθων, ἐν τοῖσι Χρονίοισι λελέξεται, ὅκως ἢ μὴ ξυμπήσωνται, ἢ θρύπτωνται γιγνόμενοι. Αμφὶ δὲ θερμασίης, ἠδ' ἐμφράξιος, ὁκόσα ὀξέως κτείνει, τῇδέ μοι γεγράψεται.

Ην ἐνστάσιες Λίθων ἔωσι, ἤν τε Φλεγμασίῃ, τάμνειν φλέβα τὴν ἐπ' ἀγκῶνι, ἢν μὴ κωλύῃ τις ἡλικίη. εὔροον δὲ, καὶ πολλὸν, ἔστω τὸ αἷμα· οὐ γὰρ αἱ φλεγμοναὶ πρηΰνονται μοῦνον κενώσει, ἀλλὰ καὶ σφηνώσιες τῶν Λίθων χαλῶνται τῇσι τῶν ἀγγείων κενώσεσι, ἀτὰρ ἠδὲ ἐν οὐρήσει διεκθέουσι οἱ Λίθοι. Επειτα Τέγξεσι γλυκίνου λίπαος ἢ κυπρίνου, καὶ Πυρίῃσι, καὶ Επιπλάσμασι, ἀνίεται τὰ μέρεα. Αρτεμισίη δ' ἔστω ἡ βοτάνη, καὶ σχοῖνος, καὶ κάλαμος ὁ εὐώδης, ἐν τοῖς Καταπλάσμασι. Επειτα Συκίην προσβάλλειν ἐς Νεφροὺς, κατ' ἰσχίον. μάλιστα δ' ἂν ἡ ἀπὸ τοῦδε τοῦ χωρίου κένωσις ὤνησε. Λελαπάχθω δὲ κοιλίη Κλυσμοῖσι, ὀλισθηροῖσι, γλίσχροισι μᾶλλον, ἢ δριμέσι· μαλάχης, ἢ τήλιος χυλοῖσι. Κοτὲ δὲ φάρμακα, πρὸ τῶν σιτίων, οὐρητικὰ, ὁκοῖα ἐπὶ Ηπατι λέλεκται. Ατὰρ καὶ σιτία ἴκελα, εὔπεπτα. κακὸν γὰρ τουτέοισι ἀπεψίη. Αριστον δὲ, γάλα· μάλιστα μὲν, ὄνου· ἵππου δὲ, δεύτερον· καὶ οἰὸς δὲ, καὶ αἰγὸς, χρήσιμοι, ὅτι γάλα. Ην μὲν οὖν ἄπυροι ἔωσι, καὶ λούειν κρέσσον· ἢν δὲ μὴ, ἐς ἕψημα τῶν βοτανῶν ἐνίζεσθαι, ἄχρις ὀμφαλοῦ τὸ ἄγγος πληρεῦντα. Ην δὲ ἐς πύον τρέπηται, ὁκοίοισι χρὴ Επιπλάσμασι, ἠδὲ Φαρμάκοισι, χρέεσθαι, ἐπὶ πολλοῖσι μὲν καὶ πρόσθεν ὑπαρκέεται.

Ην δὲ ἐνστήκῃ Λίθος, Πυρίῃσι μὲν, καὶ Επιπλάσμασι, τοῖσι αὐτέοισι χρέεσθαι. Θρύπτειν δὲ τοὺς Λίθους τοῖσι πινομένοισι φαρμάκοισι· ἁπλαῖ μὲν, σίον, καὶ πριονίτης αἱ βοτάναι, ἑφθαὶ ξὺν ἐλαίῳ, ἢ ὄξεϊ ἐδωδίμῳ, καὶ τῶνδε χυλὸς προπινόμενος· ποικίλαι δὲ, τοῦ Βισίνου καλευμένης, καὶ τῆς δι' ἐχιδνῶν, καὶ κοσκίνου τοῦ θηρίου, ὁκόσαι τε δοκέουσι ἔμμεναι τῇ πείρῃ κράτισται. Αἰῶραι τοῖσδε, καὶ σείσιες, ἐς κίνησιν καὶ πρόωσιν τῶν Λίθων. κάρτα γὰρ ἐπίπονος τῶν Λίθων ἡ ἐς τὴν Κύστιν ὁδοιπορίη. Ην δὲ ἐκπέσωσι ἔνθεν, ἄπονοί τε γίγνονται, οὐδ' ὄναρ δοκέειν τοῦ πόνου εἰθισμένοι· ἀτὰρ καὶ, ὡς ἐξ ἀφύκτων κακῶν, τὴν ψυχὴν καὶ τὰ μέλεα λύονται.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΚΥΣΤΙΝ ΟΞΕΩΝ ΠΑΘΩΝ.

Κεφ. θʹ.

ΚΑΙ τῇ Κύστι πάθεα ὀξέα, ἴκελα τοῖσι Νεφροῖσι, γίγνεται· Φλεγμοναὶ, καὶ Ἕλκεα, καὶ Λίθοι, καὶ Θρόμβων ἐμφράξιες. ἐφ' οἷσι, ἰσχουρίη, στραγγουρίη. Ἀλλὰ ὀξύτερος τῇδε ὁ πόνος, καὶ ὄλεθρος ὤκιστος. νεῦρον γὰρ πλατὺ, ἡ Κύστις· Νεφροὶ δὲ, ὁκοῖον αἱμάλωψ, τοῦ Ἥπατος ἐᾶσι ἰδέης. ἀλλὰ καὶ αἰνόπατοι καὶ οἴκτιστοι,

ἔνθα μάλιστα
Γίγνετ' Ἄρης ἀλεγεινὸς ὀϊζυροῖσι βροτοῖσι.

Τάμνειν ὧν αὐτίκα τὴν κενεῶνα· καταιονέειν δὲ τὴν Κύστιν λίπαϊ συχνῷ, ξὺν πηγάνῳ, καὶ ἀνήθῳ. Ἢν δὲ Θρόμβοι ἔωσι τοῦ πόνου καὶ τῆς ἰσχουρίης αἴτιοι, ὀξύμελι πιπίσκειν, ἢ πάνυ μικρὸν ξὺν μελικρήτῳ, ἐς διάλυσιν τῶν Θρόμβων· ἠδὲ ὁκόσα οὐρήσιας προκαλέεται, καὶ βοτάνας, καὶ σπέρματα. Ἢν δὲ ἐξ Αἱμοῤῥαγίης ὁ κίνδυνος, ἴσχειν μὲν οὐκ ἐς ἀμβολὴν τῶνδε μᾶλλον· ἀτὰρ καὶ ὅδε οὐχ ἥκιστα ὁ κίνδυνος. ἀρήγειν μὲν ὧν καὶ τοῖσι αἷμα ἐπέχουσι. Ἀρήγει δὲ, ἡ ψύξις τῆς Κύστιος. ῥοδίνου, καὶ οἴνου, Τέγξις. καὶ εἰρίων κατείλησις ἀπὸ οἰσύπου· Ἐπίθημα, φοίνικες ἐν οἴνῳ δευθέντες, ξὺν ῥοιῇ, ἢ χυλῷ τοῦ ῥόος. Ἢν δὲ ἐκτρέπηται καὶ τῶν Ἐπιθημάτων τὰ βάρεα, καὶ τὰς μεγάλας ψύξιας, ἐκτρέπειν· χρὴ γὰρ μὴ κάρτα ψύχειν, ψυχρήν τε φύσι καὶ λεπτὴν ἐοῦσαν, τὴν Κύστιν. Καταχέειν δὲ, γλυκίνῳ, ἢ ἀκακίῃ, ἢ ὑποκυστίδι, ξὺν οἴνῳ. Σπόγγοισι δὲ, ἢν μὴ σφόδρα ἐπείγῃ ἡ Αἱμοῤῥαγίη, μὴ χρέεσθαι. Τροφαὶ, σιτώδεες, εὔπεπτοι, εὔχυμοι, οὐρητικαὶ, ὁκοῖαί μοι ἐπὶ Νεφροῖσι λελέξεται. γάλα· οἶνος γλυκὺς, Θηραῖος, ἢ Σκυβαλίτης. Φάρμακα πινόμενα, οὐρητικὰ, εὐώδεα, εὔφορα· καὶ τἄλλα τὰ τοιαῦτα. Ἄριστον δὲ Κύστι, τέττιγες, ἐφ' ὥρας μὲν ὀπτοὶ, ἔδεσμα· ἔξωροι δὲ, ξηροὶ, λεῖοι, ξὺν ὕδατι. ἔστω δὲ καὶ τῆς ῥίζης τῆς νάρδου βραχὺ ξὺν τοῖσι τέττιξι ἀφεψῆσι. Τοῖσι αὐτέοισι ἐνίζεσθαι, ἀντὶ λουτροῦ, ἐς ἄνεσιν τῆς Κύστιος.

Ἢν δὲ Λίθων ἔμφραξις ἐπίσχῃ τὴν οὔρησιν, τῷ ὀργάνῳ τῷ Καθετηρίῳ ὠθέειν τὸν Λίθον, ἠδὲ ἄγειν τὸ οὖρον, ἢν μὴ ἔωσι Φλεγμοναί· ἐπὶ γὰρ Φλεγμονῇσι,

εὖτε ὁ πόρος δέχεται τὸ ὄργανον, πρὸς δὲ, πιτρώσκονται τῷ Καθετῆρι. Ην δὲ ἄπορος μὲν ᾖ ἡ τῶνδε ἰητρείη, θνήσκῃ δὲ ὀδύνῃσι ὥνθρωπος, τάμνειν τὴν τριχάδα, καὶ κατὰ τὸν Κυστιδος τράχηλον, ἔς τε τὴν τῶν Λίθων ἔκπλωσιν, καὶ τὴν τῶν οὔρων ἔκχυσιν. Καὶ μάλιστα μὲν ἀκέσασθαι, ἐς ὠτειλὴν ἄγοντα τὸ τρῶμα· ἢν δὲ μὴ, Ροιάδα γενέσθαι τοῦ πόνου βέλτιον ἐς τὸν αὖθις τοῦ ἀνθρώπου βίον, ἢ τῇ ὀδύνῃ οἰκτίστως θανεῖν.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ

ΥΣΤΕΡΙΚΗΣ ΠΝΙΓΟΣ.

Κεφ. ί.

Η Υστέρη τῇσι γυναιξὶ ὑμένων ἀποστασίας ἔνθα καὶ ἔνθα κατὰ λαγόνας ἴσχει. ἀτὰρ ἠδὲ ζώου πάθη ἐν ὀσφρήσει· ἵεται γὰρ ἐπὶ τοῖσι εὐώδεσι πρὸς ἡδονὴν, καὶ τὰ κάκοσμα καὶ ἀτερπέα ὑπὸ ἀχθηδόνος φεύγει. Ην μὲν ὦν τῶν ἄνω τι λυπῇ, προσιόντων γυναικηΐων ἔξω· ὦν δὲ κατὰ στόμα τι ἂν ἔῃ, ὀπίσω χάζεται ἠδὲ ἄνωθεν. ἴῃ δ' ἄν ποτε καὶ ἔνθα καὶ ἔνθα, ποτὶ Σπλῆνα, καὶ Ηπαρ. ξυνδιδοῖ δὲ τὰ ὑμένια ἐς ἀπόστασιν καὶ ξυναγωγὴν, ὅκως νηὸς λαίφεα.

Πάσχει δὲ τάδε καὶ ὑπὸ Φλεγμασίης· καὶ γὰρ προσπετεστέρη τῷ πάθεϊ καὶ τῷ ὄγκῳ τοῦ αὐχένος γίγνεται. ἡ γὰρ κατὰ πυθμένα Φλεγμασίη ἄνω ῥέπει· ἢν μὲν ἐς πόδας, ἔξωθεν. Αστεργὴν μὲν ὦν, καὶ ἀλεγεινὸν, καὶ ἀτερπές. δύσχρηστον δὲ καὶ βαδίσαι, καὶ ἐς πλευρὰν κατακέεσθαι, καὶ ὑπτίην, ἢν μὴ τὼ πόδε φλεγμαίνῃ ἡ γυνή. Ην δὲ ἄνωθεν φοιτοίη, ὡς ὀξύτατα μὲν τὸν ἄνθρωπον ἀπέπνιξε, πιέζει δ' ἀγχόνῃ τῆς ἀναπνοῆς. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ φθάνει πονέειν τε καὶ βοᾷν, καὶ τοὺς παρεόντας κικλήσκειν ἀρωγούς· τῇσι γὰρ ἀναπνοῆς ἐπίσχεσις θᾶσσον πολλῇσι, τῇσι δὲ φωνῆς. Εἰκὸς ὦν τοῖς ἐν τουτέοισι καλέσαι τὸν ἰητρὸν, πρὶν τὸν ἄνθρωπον θανεῖν. Αλλ' ἤν κοτε ἐκ συντυχίης ἥκῃς, γνόντα τὴν Φλεγμονὴν, σχάσαι φλέβα, μάλιστα μὲν τὴν ἐπὶ τῷ σφυρῷ· ἢν δὲ μὴ εὔεργον ἔῃ, τὴν ἐπ' ἀγκῶνι· ἐπαφαιρέειν δὲ ἀπὸ τοῦ σφυροῦ. Πρήσσειν δὲ τὰ ἄλλα, ὁκόσα ἂν, καὶ ἄνευ Φλεγμασίης, ἀρήγῃ πνιγί. δεσμοὶ χειρῶν καὶ ποδῶν, σφίγγοντες ἄχρι ναρκώσιος· ὀσμὴ κακωδέων, πίσσης ὑγρῆς, τριχῶν εἰρίου κεκαυμένων, λύχνου φλογὸς ἐσβεσμένης, καστορίου, πρὸς τῷ κακώδει, καὶ τὰ νεῦρα ψυχθέντα θάλπειν. οὖρον παλαιὸν καὶ τὴν αἴσθησιν ἐξανίστησι κάρτα τοῦ νεκρώδεος, καὶ τὴν Υστέρην κάτω διώκει. Τοιγαρῶν καὶ τοῖσι προσθέτοισι εὐώδεσι ἐς τὴν χώρην ἐπιβλητέον τῆς Υστέρης· μύρῳ, ὁκοῖον ἂν ἔῃ προσηνὲς ἠδὲ ἄδηκτον τὴν ἁφὴν, νάρδον, ἢ βάκχαρι τὸ Αἰγύπτιον, ἢ τὸ διὰ τῶν φύλλων τοῦ μαλαβάθρου τοῦ δένδρεος τοῦ Ινδικοῦ, ἢ κινάμωμον κοπὲν, ξὺν τῶν εὐόσμων τινὶ λίπαϊ· ἐγχέειν δὲ τάδε τοῖσι γυναικηΐοισι χώ-

χωρέουσι. ἀτὰρ ἢν δὲ ἔγχυτον ἐκ τῶνδε ξυστῇ, ἐγχέειν τῇ ὑστέρῃ. Διακλύζειν δὲ καὶ τὴν ἕδρην φυσέων ἀγωγά. ἠδὲ ὑποκλύζειν, μὴ δριμέσι, μαλθακοῖσι, γλίσχροισι, ὀλισθηροῖσι, ἐς τὴν τῶν κοπρίων ἔξοδον μοῦνον, ὅκως ἡ χώρη τῆς ὑστέρης λαπαρὴ γίγνηται· ἀλθαίης χυλῷ, ἢ τήλιος· μελίλωτον δὲ, ἢ σάμψυχον, ξὺν τῷ λίπαϊ ἑψέσθω. Ἢν δὲ βίης ἢ λαπάξιος ἡ ὑστέρη δέηται, χείρεσι μὲν πιέζειν τὸ ὑποχόνδριον, γυναικὸς εὐτόνου, ἢ ἀνδρὸς εὐαφέος· ἢ διαζῶσαι, ταινίαις σφίγγοντα, ὅκως τε διελάσῃ τὸν χῶρον, ὡς μὴ αὖθις ἄνω θέειν. Πταρμοὺς ποιέοντα, ἐπιλαμβάνειν τὰς ῥῖνας· ὑπὸ γὰρ πταρμῷ καὶ τῇ ἐντάσι μετεξετέροισι ὑστέρη ἐς χώρην ἥξειε. Φυσῆν δὲ ἐς οἷά γε ῥινῶν στρουθίου ῥίζης, ἢ πεπέρεος, ἢ τοῦ καστορος. Προσβάλλειν δὲ σικύας κούφας, μηροῖσι, λαγόσι, ἰσχίοισι, βουβῶσι, ἑλκοῦντα τὴν ὑστέρην. προσβάλλειν δὲ καὶ περὶ, ἐς ῥάχιν, ἐς τὸ μεσηγὺ τῶν ὠμοπλατέων, τῇ πνιγὶ ἀρήγοντα. Ἢν δὲ ἐπὶ φλεγμονῇ πνίγηται, καὶ διαχάσαι τὴν ἐπὶ τῷ κτενὶ οἰκουμένην φλέβα· καὶ ἀφαιρέειν συχνὸν αἷμα. Ἀνατρίψιες τοῦ προσώπου, τιλμοὶ τριχῶν, ξὺν ἐμποιήσι ἐς ἀνάκλησιν. Ἢν δὲ καὶ μικρὸν ἐπανενέγκωσι, ἐς ἀφέψημα ἀρωμάτων ἐνίζειν· καὶ εὐώδεα θυητὰ ὑποθυμιῆν. Πιπίσκειν δὲ, πρὸ τῶν σιτίων, τοῦ καστόρεος, καὶ τῆς ἱερῆς μικρὸν ξὺν τῷ καστορείῳ. Καὶ ἢν ἐπανενέγκῃ, λύειν· καὶ ἐς ὥρην, ἐς τὰ ξυνήθεα τρέπειν. μελεδαίνειν δὲ τὸν ἄνθρωπον, ὅκως ἄγηται τὰ ἐπιμήνια εὔροα.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ
ΣΑΤΥΡΙΑΣΕΩΣ.

Κεφ. ια΄.

ΤΩΝ ἐν τοῖς αἰδοίοισι νεύρων ἡ φλεγμασίη ὄρθιον ἀνίσχει τὸ αἰδοῖον, ξὺν ἐπιθυμίῃ καὶ λύπῃ ἀφροδισίων ἔργων πρήξιος. ἐντάσιες δὲ γίγνονται σπασμώδεες, οὐδαμᾶ πρηϋνόμεναι. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῖσι ἀφροδισίοισι ἀμάλθακτος ἡ ξυμφορή. Προσεκμαίνονται δὲ καὶ τὴν γνώμην, τὰ πρῶτα μὲν ἐς ἀναισχυντίην, ἐπὶ παῤῥησίῃ τοῦ πρήγματος· θαρσέας γάρ σφεας ποιέει ἡ ἀκρείη τῆς ξυνουσίης. μετέπειτα δὲ, ἐπὰν ἀναλωφήσωσι, εὖ τ᾽ ἄν σφισι ἡ γνώμη τέλεον μίμνῃ.

Πάντων οὖν εἵνεκα, τάμνειν φλέβα τὴν ἐπ᾽ ἀγκῶνι, καὶ τὴν ἐπὶ τῷ σφυρῷ· καὶ πολλὸν ἀφαιρέειν, καὶ πολλάκις· οὐδὲ γὰρ ἄκαιρον νῦν λειποθυμίην ἐμποιέειν, ἔς τε νάρκην τῆς γνώμης, καὶ ἐς τὰς τῆς φλεγμασίης ξυνδόσιας, καὶ ἐς τὰς τοῦ θερμοῦ τοῦ κατ᾽ αἰδοῖον πρηΰνσιας. αἷμα γὰρ πολλὸν, θερμασίης μὲν καὶ τόλμης ἔξαψις καρτερὴ, φλεγμασίης δὲ τροφὴ, ταραχῆς δὲ γνώμης καὶ ἀταξίης ἔκκαυμα. Καθαίρειν δὲ καὶ τὸ ξύμπαν σκῆνος, φαρμάκῳ τῇ ἱερῇ·

οὐ γὰρ καθάρσιος δέονται μοῦνον, ἀλλὰ καὶ φαρμακίης προσηνέος. δρῆν μέντοι τάδε ἄμφω Ιερὴ δύναται. Κατειλίσσειν δὲ τά τε αἰδοῖα, καὶ τὰς ἰξύας, καὶ τὴν πληχάδα, καὶ τοὺς ὄρχιας, εἰρίοισι τοῖσι ἀπὸ οἰὸς ῥυπῶσι· ῥοδίνῳ δὲ, καὶ οἴνῳ, διῆναι χρὴ τὰ εἴρια. καὶ τέγγειν τὰ μέρεα, πολλόν τι μᾶλλον τάδε καταιονεῦντα, ὅκως μήτε θάλψις ἐκ τῶν εἰρίων ἔοι, ἀτὰρ ἡ ἔμφυτος θέρμη ὑπὸ ψυχρῆς δυνάμιος τῶν χυμῶν πρηΰνηται. Τοιάδε χρὴ καὶ τὰ Ἐπιπλάσματα τιθέναι· ἄρτῳ, ξὺν ἀρνογλώσσου χυλῷ τῇ βοτάνῃ, καὶ στρύχνῳ, καὶ σέριδι, καὶ φύλλοισι μήκωνος, καὶ τοῖσι ἄλλοισι, ὅσα νάρκην καὶ ψύξιας ἐμποιέει. Ἀτὰρ καταχέειν τοῖσι ἰκέλοισι τὰ αἰδοῖα, καὶ τὴν πληχάδα, καὶ τὰ ἴσχια· κωνείῳ, ξὺν ὕδατι, ἢ οἴνῳ, ἢ ὄξεϊ· μανδραγορείῃ, ἀκακίῃ. καὶ σπόγγοισι, ἀντὶ τῶν εἰρίων, χρέεσθαι. Μεσηγὺ δὲ, ὑποκλύζειν μαλάχης ἑψήματι, καὶ ἐλαίῳ, καὶ μέλιτι. δριμὺ δὲ πᾶν. Ἀντερειδέσθωσαν Σικύαι, κατ᾽ ἰξύος, ἢ ἤτρου. Ἄρισται δὲ καὶ Βδέλλαι, νέρθεν ἑλκύσαι αἷμα. καὶ ἐπὶ τοῖσι τρώμασι Ἐπίπλασμα, αἱ ψίχες ξὺν ἀλθαίῃ. Ἔπειτα ἐνίζειν ὕδατι ἀρτεμισίης, ἐλελισφάκου, κονύζης ἑψήματι. Καὶ εὖτ᾽ ἢν προσωτέρω μένῃ μήκεϊ χρόνου, μὴ κατὰ λόγον δὲ τὸ πλῆθος ἐνδιδῷ, δέος δὲ Σπασμοῦ, (μάλα γάρ τοι ἐπὶ τάδε σπῶνται,) μεταβάλλειν χρὴ τὴν θεραπείην τοῖσι θερμαίνουσι. Χρέος μὲν γλευκίνου, ἢ σικυωνίου, ἀντὶ ῥοδίνου· εἰρίοισι δὲ καθαροῖσι, καὶ Ἐπιπλάσμασι ἀλεαίνουσι. ἐμάλαξε γάρ κοτε τῶν νεύρων τὰς πρήσιας ἡ τοιήδε θεραπείη. Ἀτὰρ καὶ πιπίσκειν τοῦ κάστορος, ξὺν μελικρήτῳ. Τροφαὶ, ἄτροφοι, ψυχραί· βραχέα μὲν, τὰ σιτώδη· τὰ πλεῖστα, λάχανα, μαλάχη, βλίτον, θριδακίνη, ἑψητὴ κολοκύντη, σίκυος ἑφθὸς, πεπέων ὡραῖος. Οἴνου δὲ, καὶ κρεῶν, μέσφι πολλῆς ἀναλήψιος, φειδώ. οἶνος γὰρ, θάλψις μέν ἐστι νεύρων, μάλθαξις δὲ ψυχῆς, ἐπανάκλησις δὲ ἡδονῆς, γονῆς γένεσις, καὶ προέκλησις ἀφροδισίων.

Τάδε μοι, ἐς τὰ Ὀξέα, γεγράφθω ἄκεα. Χρὴ δὲ καὶ αὐτόν τινα ξυνευπορέειν, μὴ πάντα ἀλλοτρίῃ ξυγγραφῇ προσέχοντα τὸν νόον. Οὕτω τὰ Ὀξέα πάθεα γίγνεται, ὡς ἐν τάξι τε τοῖσι γεγραμμένοισι, καὶ μούνοισι, ἢ ἅπασι χρέεσθαι.

ΑΡΕΤΑΙΟΥ ΚΑΠΠΑΔΟΚΟΥ ΧΡΟΝΙΩΝ ΝΟΥΣΩΝ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΟΝ

Βιβλιον Πρωτον.

Προοίμιον. Κεφ. α΄.

Θεραπεία Κεφαλαίης. β΄.

Θεραπεία Σκοτωματικῶν. γ΄.

Θεραπεία Επιληψίης. δ΄.

Θεραπεία Μελαγχολίης. ε΄.

Θεραπεία Μανίης. * * * * * * * ϛ΄.

Θεραπεία Παραλύσιος. * * * * * * ζ΄.

Θεραπεία Φθίσιος. * * η΄.

Θεραπεία Εμπυϊκῶν. * * * * * * θ΄.

Θεραπεία τῶν ἐς τὸ Πνεύμονα Αποστάσιων. * * * * ι΄.

Θεραπεία Ασθματος. * * * * * * ια΄.

Θεραπεία Πνευμωδέων. * * * * * * * ιβ΄.

Θεραπεία Ηπατος. * * ιγ΄.

Θεραπεία Σπληνός. * * ιδ΄.

Θεραπεία Ικτέρου. * * * * * * * ιε΄.

Θεραπεία Καχεξίης. * * * * * * ιϛ΄.

ΘΕ-

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ.

Κεφ. α'.

ΕΝ τῇσι Χρονίῃσι Νούσοισι, ἡ ἀμβολὴ τῆς ἰητρείης, κακόν· ὑπ' ἀμβλακίης γὰρ, ὀκέλλει ἐς ἀνήκεστα πάθεα. Φυσίωσις ἄρ' ὧδε ἴσχει, ὡς μὴ ῥηϊδίως ἀποφοιτῆσαι, ἢν ἐσβάλλῃ ἅπαξ. ἢν δὲ καὶ ἐκδιηθύνῃ, χρόνῳ καρτερὴ ἔσται, καὶ ξυναποθνήσκειν γίγνεταί κοτε. Καὶ τὰ σμικρὰ μεζόνων ποιέεται διαδέξιας. κἢν τὸ πρόσθεν ἐς κίνδυνον ἀσινὲς ᾖ, ὁ τόκος τῶνδε γίγνεται ὀλέθριος. Χρὴ ὦν, μήτε τὸν νοσέοντα σιγῇ, ἢ αἰδοῖ τοῦ ἐλέγχου τῆς νούσου, μηδὲ ὑποδιδρήσκειν δέει τῆς ἰητρείης· μήτε τὸν ἰητρὸν καταμβλακεύειν. ἄμφω γὰρ ἐς τὸ ἀνήκεστον ξυνᾴδει. Μετεξέτεροι δὲ τῶν καμνόντων, ὑπ' ἀγνωσίης τε τῶν παρεόντων, καὶ τῶν αὖθις ἐσομένων, ἐς τέλος ξυνδιαιτέονται τῇ νούσῳ. ἐπὶ γὰρ τοῖσι πλείστοισι, οὔτε ὀλιγωρέονται, οὔτε ὀρρωδέουσι θάνατον. διὰ τάδε ὦν ἰητροῖσι σφέας αὐτοὺς οὐδ' ἐπιτρέπουσι. Πίστις δὲ τουτέων, Κεφαλαίη· ἧς ἄμφι πρότερον φράσω.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΚΕΦΑΛΑΙΗΣ.

Κεφ. β'.

ΚΕΦΑΛΗ δὲ, ὁκόσον ἐς ζωὴν ἀναγκαῖον, τοσόνδε νούσῳ χαλεπωτάτη. Καὶ τῶν ἀμφὶ τῶνδε νούσων, ἡ μὲν ἐσβολὴ εὐπαθὴς, ἐπὶ σμικρῷ ἄλγει, καὶ ἤχοισι ὤτων, καὶ βάρεϊ· εἰ δὲ αὔξησιν προσλάβοι, καὶ τὰ τέλη ὀλέθρια. Μὴ ὦν μηδὲ τὰ σμικρὰ ὑπερορῆν ἄλγεα· σμικροῖσι γὰρ καὶ τοῖσι ἄκεσι, μετεξετέροισι ἴηθη. Ἢν δὲ πρόσω μὲν ἥκῃ χρόνου, (μέζω γὰρ προσεπιγίγνεται ἄχθεα,) τάμνειν τὴν ἐπ' ἀγκῶνι φλέβα. πρόσθεν δὲ δυοῖν ἡμέραιν, οἶνον πιπίσκειν. Ξυντεκμαιρόμενον δὲ τὴν δύναμιν, τὸ πλῆθος ἀφαιρέειν. Ἄριστον δὲ μὴ ἐσάπαξ, ἢν ἡ δύναμίς τε ἀνέχηται τὴν πληθὺν τῆς ἀφαιρέσιος, ξυνεχές τε τοῖσι αὐτέοισι μοχλεύηται ἡ νοῦσος. Ὧδε μέντοι πάσῃσι τῇσι χρονίῃσι νούσοισι ξυνῳδόν. Μεσηγὺ δὲ τριῶν ἢ τεσσάρων ἡμερῶν, ἁδροτέρως διαιτᾷν. ἔπειτα τὴν Ἱερὴν τὸ καθαρτήριον ξὺν μελικρήτῳ πιπίσκειν· ἀπάγει γὰρ μάλιστα ἥδε ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τῆς νούσου τὴν τροφήν. πλῆθος δὲ τοῦ φαρμάκου, ὁκόσον τέσσαρες ἢ πέντε ὁλκῆς δραχμαί. Κἢν εὖ καθαίρηται, λούειν τε, καὶ οἶνον διδό-

ναι, καὶ τὴν δύναμιν αὔξειν. Επειτα αὖθις τάμνειν φλέβα, τὴν ἐπὶ τῷ μετώπῳ τὴν ὀρθήν· κυριωτάτη γὰρ ἥδε ἡ ἀφαίρεσις. τὸ δὲ πλῆθος, ὅσον κοτύλης, ἢ σμικρῷ πλεῖον. Λύειν τε μὴ περαιτέρω· κενεαγγέειν γὰρ οὐ χρή. Επειτα, τὰς κόμας ξυρῷ ἀφαιρέοντα, Σικύην τῇ κορυφῇ προσβάλλειν, προτέρην· τὴν δὲ ἑτέρην, τὴν μεσηγὺ τῶν ὠμοπλατέων ἐρείδειν, ἀναίμακτον. σχάζειν τε τὴν ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἀφειδέως, ἔς τε πλῆθος ὁλκήν, καὶ ἐς τὴν τοῦ βάθεος ἐντομήν· Κεφαλαίην γὰρ τὰ μέχρις ὀστέων ὀνίνησι ἰήματα. Ην δὲ ἐς ὠτειλὴν ἥκῃ τὰ τρώματα, τὰς ἀρτηρίας ἐκτάμνειν. διπλαῖ δέ. αἱ μὲν κατόπιν εἰσὶν ὤτων, σμικρόν τι προσωτέρω, δῆλαι δὲ ταῖς διασφύξεσι· αἱ δέ, τοῦ ὠτὸς ἐς τοὔμπροσθεν, αὐτῶν πλησίον, παράγεται γὰρ τῷ ἀντιτράγῳ, ἀτὰρ καὶ αἵδε δῆλαι διασφύξεσι. Τάμνειν δέ, πρὸς τοῖς ὀστέοις, τὰς μέζονας· αἵδε γὰρ ὀνήϊσται. ἐπικέαται καὶ ἕτεραι ἑκάστῃσι, κάρτα λεπταί, ἃς οὐδ' ὄφελος ἐκτάμνειν. Ο δὲ τρόπος ἐν τῇσι Χειρουργίῃσι λέλεκται. Μέτα δὲ τὸ ἄκος, Κεφαλαίῃσι, καὶ Επιληψίῃ, καὶ Σκοτώμασι, καὶ ξυμβλήδην ἁπάσῃσι τῇσι τῆς κεφαλῆς νούσοισι.

Επὶ πᾶσι δέ, φλέγμα ἄγειν χρή, προκενώσαντα τὴν γαστέρα, ἢ καταποτῷ ὑπηλάτῳ, ἢ κλυσμῷ· ἄλλοτε μέν, ἐκ ῥινῶν, φαρμακοῖσι· ἄλλοτε δέ, διὰ στόματος, τοῖσι ἄγουσι φλέγμα. Εἴδη δὲ φαρμάκων μέν, πέπερι, στρούθιος ἡ ῥίζα, κάστορος τοῦ ὄρχιος· τάδε καὶ ξυνῇ. ἐς λεπτὰ δὲ κόψαντα, καὶ σήσαντα, καλάμῳ ἐμφυσῆν, ἢ καυλῷ πτεροῦ χηνὸς παχεῖ. Αγωγότερον δὲ τῶνδε, καὶ βιαιότερον, εὐφόρβιον, ξὺν τινι τῶνδε μιχθέν· ἀτὰρ καὶ ἐλαίοισι δὲ μίσγεται, γλευκίνῳ, σικυωνίῳ, ἢ τῷ ἀπὸ στύρακος μύρῳ. ὑγρὸν δὲ γίγνεται κάρτα, ὡς ἔκχυτον. Εγχεῖται δὲ διὰ τοῦ ῥινός γ' αὐλοῦ. δίδυμοι δὲ οἵδε, ξυμφυέες ἀπὸ μιῆς εὐροῆς, ὡς ἐσάπαξ ἀμφοτέροισι ἐγχέειν· οὐ γὰρ ἀνασχετὸν ἡ διάστασις ἑκατέρου μυκτῆρος ἰδίῃ καὶ ἰδίῃ· πίμπραται γὰρ ἡ κεφαλὴ αὐτίκα, καὶ δριμὺ ἄλγος αἱρέει. Τὰ δὲ διὰ τοῦ στόματος ἄγοντα φλέγμα, σίνηπι, κόκκος ὁ τῆς κνίδης, πέπερι, σταφὶς ἀγρίη. τάδε ξὺν ἀλλήλοισι, καὶ ἰδίῃ. Επεὶ δὲ καὶ τῷ μασσήσασθαι μὲν αὐτὰ καὶ τὸ πτύειν ξυνεχές ἐστι, καὶ ὕδατι, ἢ μελικρήτῳ, ἢ ὀξυκρήτῳ μίξαντα, διδόναι. κλύζειν τε τὸ στόμα, καὶ ἐς τὰ παρίσθμια περώσαντα ἀνατάσει τοῦ αὐχένος τῷ τῆς ἐκπνοῆς πνεύματι κλύζειν. Επὴν δέ, ἐς ὅσον θέλῃς, τὸ φλέγμα ἀγάγῃς, λούειν καὶ καταιονέειν τὴν κεφαλὴν κάρτα πολλῷ θερμῷ ὕδατι, ἐς διαπνοήν. ἰσχυραὶ γὰρ γίγνονται σφηνώσιες.

Δεῖπνον εὐτελές· ἔστω δὲ καὶ οἶνος, ἐς ἀνάκλησιν τοῦ στομάχου· μάλα γάρ τοι καὶ ὧδε πονέει. Επὴν δὲ μεσηγὺ τὴν δύναμιν ἑδράσῃς, Κλυσμῷ χρέω τῷ ξυνήθεϊ, λίτρου πολλὸν ἐμπάσσων, ἢ ῥητίνης τῆς ἀπὸ τῆς τερμίνθου τοῦ δένδρεος ἐντήκων ὁλκῆς δραχμὰς δύο. Ες δὲ τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέρην, αἷμα τῆς ῥινὸς ἔνδον ἀφαιρέειν, ὡς εἴσω περωθῆναι τὸ ὄργανον, Κατειάδιον εὔμηκες, ἢ τὸ καλεόμενον

Στο-

Στορύνη. ἢ εἴ τις ἐλλειπῶς πρὸς τάδε ἔχει, χηνὸς χρὴ πτερὸν τοῦ καυλοῦ τοῦ παχέος ἀπογλύψαντα, τάμνειν τὰ νεῦρα ἐς ὀδόντα, ὅκως πριστῆρα· καὶ τόδε ἐς ῥῖνα καθιέναι μέσφι τῶν ἠθμοειδῶν, ἔπειτα ἀμφοτέρῃσι χερσὶ κινέειν, ὡς ξυγχαράσσοιτο ὑπὸ τῶν ὀδόντων ὁ χῶρος. ῥηϊδίη δὲ καὶ πολλὴ τοῦ αἵματος ἡ φορή· φλέβες γὰρ ἰσχναὶ τῇδε κραίνουσι, καὶ τὰ σώματα μαλακὰ καὶ εὔτμητα. Εασι δὲ καὶ τοῖσι δημότῃσι πολλοὶ τῆς ἐγχαράξιος οἱ τρόποι, καὶ βοτάνῃσι τρηχείῃσι, καὶ φύλλοισι δάφνης ξηροῖσι, ἐνθέντες τάδε, ἢ τοῖσι δακτύλοισι κινέειν εὐτόνως. Κενώσαντα δὲ ὁκόσον χρὴ, (ἔστω δὲ πλῆθος ἐς κοτύλης τὸ ἥμισυ,) μάσσειν σπόγγοισι καὶ ὀξυκρήτῳ, ἢ ξηρόν τι ἴσχαιμον ἐμφυσῆν, κηκίδα, ἢ σχιστὴν στυπτηρίην, ἢ βαλαύστιον.

Ην δὲ ἐπὶ τουτέοισι ἡ Κεφαλαλγίη μίμνῃ, ἤντε ἀποπαύηται, αὐτὸν χρὴ ἐς τέλος ἥκειν τῆς ἰητρείης· φιλυπόστροφον γὰρ κακὸν, καὶ ἐν ἕδρῃ ἵζον τὰ πολλὰ φωλεύει. Χρὴ ὦν, ἀφαιρέοντα τὰς κόμας ξυρῷ, (καὶ γὰρ τόδε κεφαλῇ ὀνηϊστὸν,) καίειν πυρήνῃσι καυτήρων. ἐπιπολῆς μὲν, ἐς μῦας· ἢν δὲ μέσφι ὀστέου ἐθέλῃς, ἀπάνευθεν καὶ τῶν μυῶν. μύες γὰρ καυθέντες ἔασι σπασμῶν προκλήσιες. Κὴν μὲν ἐπιπολῆς καύσῃς, οἶνον εὐώδη, λευκὸν, ξὺν ῥοδίνῳ, καταιονέειν ἅλις. ὀθόνην δὲ χρὴ, τέγξαντα, ἐπιπεταννύναι τῇσι ἐσχάρῃσι, μέσφι ἡμέρης τρίτης. Ην δὲ βαθεῖαι ἔωσι αἱ ἐσχάραι, πράσου χρὴ κόμην, ξὺν ἁλὶ τρίψαντα, ἠδὲ ἐς ὀθόνην ἐγχεύσαντα, ἐπιθέναι. Τῇ δὲ τρίτῃ, κηρωτὴν ἐκ ῥοδίνου, ἐπὶ τοῖσι ἐπιπολαίοισι· ἢ φακὸν ξὺν μέλιτι, ἐπὶ τῇσι βυθίοισι ἐσχάρῃσι, ἐπιθέναι. Οκόσα δὲ ἐπὶ ὠτειλῇ φάρμακα, ἄλλῃ πη γεγράψεται. Εταμον τινὲς ὑπὲρ μέτωπον, κατὰ τὴν Στεφάνην, τὸ δέρμα ἄχρις ὀστέου· καὶ τόδε ἐπιξέσαντες, ἢ ἐπικόψαντες, μέσφι Διπλόης, ἐς σάρκωσιν ἤγαγον. οἱ δὲ καὶ ἐτέτρωσαν τοῦ ὀστέου, μέσφι μήνιγγος. εὔτολμα δὲ τὰ ἄκεα· ἀλλὰ χρῆσθαι, κὴν ἐπὶ πᾶσι μὲν ἡ Κεφαλαίη ἐπιμίμνῃ, ὁ δὲ νοσέων εὔθυμος, ἢ ὁ τόνος τοῦ σώματος ἀγαθός.

Ην ἐκ προσαγωγῆς ἔωσι, γυμνάσια ὀρθὰ ἐς στέρνα, καὶ ὤμους· χειρονομίη· ἁλτήρων βολή· ἔξαλσις· καὶ ἡ ξυνδυπαίδουτος ἐν τούτοις ἀνείλησις. Τρίψις, τὰ πρῶτα, καὶ τὰ ὕστατα, σκελῶν· κεφαλῆς δὲ, ἐς μέσον.

Πιττοκοπίη τῷ ἐμπάττειν ξυνεχής. Φοινίσσειν δὲ καὶ τὴν κεφαλὴν, ἄλλοτε μὲν σίνηπι ξὺν ἄρτῳ διπλόῳ ἐγχρίοντα, ὡς μὴ ἀφόρητον εἴη τὸ πῦρ· ἄλλοτε δὲ φάρμακα ξυναλείφοντα, ὡς τὸ ξύνθετον τὸ διὰ τῆς λιμνήστιδος, καὶ εὐφορβίου, καὶ πυρέθρου. Εχει δὲ καὶ ἄνοδον πρός τε τῶν ἐν κουρῷ πόνον, καὶ ἐς μόχλευσιν τῆς ῥίζης τοῦ κακοῦ, θαψίης ὁ ὀπός· καὶ τὰ ξὺν τῇδε φάρμακα, ὁκόσα ἐσοιδαίνει τὸ δέρμα, καὶ ἰόνθοισι ἴκελα ἐκφύει βλαστήματα.

Δίαιτα δὲ, ἡ μὲν ἐφ' ἑκάστῳ τῶν ἀλγέων, λεπτή· ὀλιγοποτίη, καὶ ὑδροποτίη, ἐπίπροσθεν μάλιστα ἄκεός τινος. Ξύμπαν δὲ, δριμέων μὲν ἄφεξις, κρομμύων,

καὶ σκορόδων, καὶ ὀπὸς τοῦ σιλφίου· συνήτω δὲ μὴ πάγχυ· καὶ γὰρ τὸ δριμὺ αὐτέου, πρὸς τῇ τοῦ στομάχου ἀρετῇ, καὶ ἐς κεφαλὴν οὐκ ἄγαει, φλέγμα χύον, καὶ διαπνέον, ἢ διελαῦνον κάτω. Ὀσπρίων, κάκιστον κύαμος, καὶ ἐς τὰ τοῦδε εἴδεα, πισοὶ, καὶ ὦχροι, καὶ δόλιχοι. δεύτερον, φακοὶ, οἵ γε ἔχουσι μέν τινας ἀρετὰς πέψιός τε καὶ ἐκκρίσιος, κεφαλῆς δὲ πλήσμιον, καὶ πόνου ποιητικόν· πλὴν ἑψηθέντες ξὺν πεπέρει οὐκ ἀποξενωτέοι. Χόνδροι δὲ, οἵ τε πλυτοὶ χαρίεντες, ξὺν οἴνῳ, καὶ μέλιτι ὅσον ἡδύναι· καὶ τὸ ἐκ τουτέων ῥόφημα· καὶ οἱ ξὺν ἁπλοῖσι ζωμοῖσι. Καλοὶ γὰρ καὶ οἱ ἐν τῇ Καρυκείᾳ καρποὶ, κάρου, κοριάνου, ἀνίσου, σελίνου δὲ τουτέων κρέσσων ἡ ἡδύοσμος ἡ βοτάνη, καὶ γλήχων, πρὸς τοῖσι εὐώδεσι, ἴσχουσί τι καὶ οὔρων ἀγωγὸν, καὶ φυσῶν ἔξοδον. Κρεῶν δὲ, πονηρὰ μὲν τὰ παλαιὰ πάντα· νεοσφαγῆ δὲ, ἀλέκτορος· πτηνῶν, ἡ φάσσα, ἡ πελειὰ, καὶ τὰ ἄλλα ὁκόσα μὴ μάλιστα πίονα. συῶν τὰ ἄκρεα· λαγὸς ὁ ὀπτός. βοὸς δὲ, καὶ οἶος, παχῦνόν τε, καὶ κεφαλῆς πλήσμιον. ἔλαφος δὲ οὐ πάντη κακός. Γάλα, καὶ τυροὶ, κεφαλαλγέες. Ἰχθύων, οἱ πετραῖοι, ἠδὲ ὁκόσοι κατὰ χώρην ἄριστοι. Λαχάνων δὲ, ἑφθῶν μὲν, ὁκόσα οὔρων καὶ κοιλίας ὑπαγωγὰ, μαλάχη, βλίτον, τεῦτλον, ἀσπάραγοι, δριμὺ δὲ καὶ κράμβη· ὠμὰ δὲ, θριδακίνη πάντων ἄριστον. Ῥίζαι δὲ πονηραὶ, καὶ ἑφθαί· ῥαφανίδες, γογγυλίδες, σταφυλῖνοι, οὐρητικὰ μὲν, πλήσμια δέ. σίσαρον, φυσῶδες μὲν, καὶ στομάχου ἐπαρτικόν. Οἶνος λευκὸς, λεπτὸς, γλυκὺς μὲν ἐγγεγράφθω, στύψιος ἔχων, ὡς μὴ ἴσχειν τὴν γαστέρα. Τράγημα πᾶν κεφαλαλγὲς, πλὴν φοίνικες πάσης ἰδέης. σύκων δὲ ὀπώρη, καὶ σταφυλὴ προσηνὲς, καὶ ὅ τι ἂν ἐπὶ τῆς ὥρης ἄριστον. Πλησμονὴ πάντων, καὶ τῶν ὠφελεόντων, κακόν· κάκιον δὲ, ἀπεψίη. κόποι, ἀπεψίης μὲν ἀσινέστεροι, ἐπιβλαβέες δὲ καὶ οἵδε. Περίπατοι, ἕωθεν, ἐπὶ τῆς κοιλίης ἐκκείσι· εὔπνοοι δὲ εὔφοροι. ἄριστοι δὲ καὶ οἱ ἐπὶ τῷ δείπνῳ. Αἰώρη μακρὰ, νήνεμος, ἀνήλιος· τῇ κεφαλῇ κακὸς γὰρ αὐτέῃ ὁ Σείριος. Ὁμιλίη γυναικὸς, κεφαλῇ, νεύροις, κακὸν ἐπίπαστον. Ἀποδημίη, ἐς θερμότερον ἀπὸ ψυχρῶν, καὶ ἀπὸ ὑγρῶν ἐς ξηρότερον. Ξύμφορος δὲ πλοῦς, καὶ ἐν θαλάσσῃ ἐξαγωγὴ τοῦ βίου. Κἢν παράλιός τις ᾖ, ἀγαθὸν λούεσθαί τε τῇ ἅλμῃ ψυχρῇ, καὶ νήχεσθαι τῇ θαλάσσῃ, καὶ τῇσι ψάμμοισι ἐγκαλινδέεσθαι, καὶ βιοτεύειν ἐς θάλασσαν.

Ἑτεροκρανίης ταῦτα ἄκεα. ὁκοῖον γὰρ τῇ κεφαλῇ ὅλῃ ἄκεα πρόσφορα, τοῖσδε πρὸς ἅπαν τῆς κεφαλῆς μέρος χρέεσθαι καλόν. Ὁκόσοισι δὲ ἐκ τῶνδε ἄφυκτος ἡ νοῦσος, ἐλλεβόρῳ χρέεσθαι, τῇ ἐσχάτῃ καὶ δυνατωτάτῃ πάντων ἀγωγῇ.

ΘΕ-

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΣΚΟΤΩΜΑΤΙΚΩΝ.

Κεφ. γ΄.

ΚΑΙ ἐκ διαδέξιος μὲν Κεφαλαίης γίγνεται Σκοτοδινίη. ἀτὰρ καὶ αὐτὴ πρώτη ἐπ' αἰτίῃσι φύεται, Αἱμοῤῥοΐδων ῥόου ἐπισχέσι· κὴν ἀπὸ ῥινὸς αἷμα μὴ ῥέῃ, πρόσθεν ῥέον· ἢ μὴ διαπνέηται τὸ σκῆνος, ἢ ἱδρῶτι, ἢ πόνῳ, πρόσθεν πονεύμενον. Ἢν μὲν ὦν ἐπὶ τῇ Κεφαλαίῃ ξυνῇ, τάδε χρὴ πρήσσειν ἐς ἴησιν, ὁκόσα ἐπὶ τῇσι Κεφαλαίῃσι λέλεκται. Τίσι δὲ καὶ βιαιότερον ἰῆσθαι χρὴ ἐς τέλος τῶν ἀκέων, ὕστερον φράσω. Ἢν δὲ ἀπὸ τοῦ ἐπισχέσιος ὑγρῶν ἡ νοῦσος ἀποβῇ, τὴν ξυνήθεα ἔκκρισιν κινέειν· ὑγιεινὸν γὰρ τῆς φύσιος ἡ παλινδρομίη. Ἢν δὲ ἡ μὲν μέλλῃ, τὸ δὲ πάθος αὔξῃ, ἐπὶ μὲν τῇσι ἄλλῃσι ἐπισχέσεσι, τῇσι διὰ ῥινὸς, ἢ ἱδρώτων, φλέβα τάμνειν τὴν ἐπ' ἀγκῶνι. Ἢν δ' ἐπὶ Ἥπατι πλημμύροντι, ἢ Σπληνὶ, ἤ τινι τῶν ἐν τοῖσι μέσοισι σπλάγχνων, ἄριστον ἡ Συκίη. χρὴ δὲ, ὁκόσον ἂν ἐκ φλεβὸς πολλὸν ἐκρῇ, τοσόνδε ἐκ τῶνδε ἀφαιρέειν αἷμα· τόδε γὰρ τῆς προφάσιος ἡ τροφὴ, ὥσπερ δὴ καὶ γαστήρ. Ἐπὶ δὲ τῷδε, τὰ τῆς κεφαλῆς ἄκεα ξυνάπτειν. φλέβα τὴν ἐπὶ τοῦ μετώπου ὀρθὴν τάμνοντα, ἢ τὰς ἑκατέρωθεν τῆς ῥινὸς πρὸς τοῖσι κανθοῖσι· Σικύην τῇ κορυφῇ προσβάλλειν· ἐκκόπτειν τὰς ἀρτηρίας· ξυρέειν τὴν κεφαλὴν, φοινίσσειν· φλέγμα ἄγειν διὰ ῥινῶν φαρμάκοισι, ἢ διὰ στόματος, ὅκως ἔλεξα. ἅπαντα τηρήσειν ἐν κόσμῳ τῷ ἐπὶ τῇ Κεφαλαίῃ εἰρημένῳ, πλὴν ὁκόσον κυκλαμίνου χυλὸς, ἢ ἀναγαλλίδος, ἔγχυτος εἰς τὴν ῥῖνα, ἔχει τὴν πρόσθεσιν.

Ἐπὴν δὲ τῶν ἀμφὶ τὴν κεφαλὴν ἀκέων ἥκῃ ἐς τέλος, ὁκόσα βιαιότερα ἐς τοὺς Σκοτώδεας, τάδε χρὴ πρήσσειν. Ἐμέτοισι τοῖσι ἀπὸ δείπνου, ἠδὲ τοῖσι ἀπὸ ῥαφανίδων χρέεσθαι, τὸ ἐκ τοῦδε δέον ἐστὶ, ἀτὰρ ἠδὲ ἐς ἐλλεβόρου παρασκευήν. μελέτῃσι γὰρ χρὴ τοῦ στομάχου ἐμέειν ἐπὶ τοῖσι δεινοτέροισι ἐμετηρίοισι· ἅτε καὶ τὸ φλέγμα λεπτότερον νῦν γίγνεται, καὶ ἐς τὸν ἐλλέβορον εὔχυτον. Ἐλλεβόρου δὲ δόσιες πλεῦνες· τοῖσι μὲν ἰσχυροτέροισι ἀρκέσαι ἐς μέγεθος ἄμμιος, ἢ ὀλίγον ἁδρότερον τετμηκέναι, ξὺν χόνδρῳ τε πλυτῷ ἢ φακῷ ἡ δόσις· σταθμὸς δὲ ὁλκῆς, δραχμαὶ δύο. ἐπὶ δὲ τῶν ἀσθενεστέρων καὶ ἰσχνοτέρων, τὸ ἕψημα ξὺν μέλιτι μέτριον, μύστιλαι δύο ἢ τρεῖς. τῆς δὲ ποιήσιος ὁ τρόπος ἄλλῃ πη λελέξεται. Μεσηγὺ δὲ ἑκάστου ἄκεος, ὑπανατρέφειν τὸν νοσέοντα, ἐς τὴν τῶν μέσων ὑπομονήν.

Ἀρήγειν δὲ, καὶ ἐπὶ τοῖσι παροξυσμοῖσι, ὧδε· διαδέειν μὲν τὰ σκέλεα ὑπὲρ σφυρὰ καὶ γόνατα, καὶ χεῖρας καρποὺς τε καὶ βραχίονας ἔνερθε τῶν

ὤμων πρὸς τοῖσι ἀγκῶσι. Τέγξιες κεφαλῆς· ῥόδινον μύρον ξὺν ὄξεϊ, ἐνεψῆσαι δὲ χρὴ τῷ ἐλαίῳ ἑρπύλλιον, ἢ σπονδύλιον, ἢ κισσοὺς, ἤ τι τοιόνδε. Ανάτριψις ἄκρων, καὶ προσώπου. Οσφρησις ὄξεος, γλήχωνος, ἡδυόσμου, καὶ τάδε ξὺν ὄξεϊ. Διάστασις τοῦ γένυος· ἔσθ' ὅπη γὰρ ἐρείδουσι τὰς γνάθους. γαργαρισμὸς παρισθμίων· ἐμέτου πρόκλησις. ἐπὶ γὰρ ἐκχύσι κοτὲ φλέγματος, ἀνέγροντο ἐκ τοῦ ζόφου. Τάδε μὲν ὦν ἐς τὰ τοῦ παροξυσμοῦ παρηγορείην, καὶ σκέδασιν τοῦ ζοφώδεος.

Διαίτης δὲ περὶ ἁπάσης, τῆς ἐν τῇ θεραπείῃ, καὶ τῆς ἐς αὖθις, τάδε γιγνώσκω. Ὕπνος πουλὺς, κακὸν δὲ καὶ ἀϋπνίη· πολὺς μὲν γὰρ ναρκᾷ τὰς αἰσθήσιας τῆς κεφαλῆς, ἀτμῶν πλημμύρα, ὄκνος ἁπάσης πρήξιος· τάδε μέντοι βάρεος, καὶ ἤχων, καὶ μαρμαρυγῶν ἐστιν αἴτια, τῆς νούσου τὰ ξύμβολα. ἀγρυπνίη δὲ, ἄπεπτον, ἄτροφον, καματηρὸν τῷ σκήνεϊ, ἄθυμον, εὐπαράγωγος ἡ γνώμη· διὰ τόδε, ῥηϊδίως μαίνονται, καὶ μελαγχολέουσιν οἵδε. ξύμφορος δὲ ὁ μέτριος, ἔς τε τὰ τῆς τροφῆς οἰκονομίην, καὶ ἐς ἀνάπαυλαν τῶν δι' ἡμέρας καμάτων. Πρόνοια, καὶ ἐπιμονή. προεδρίη, τῆς κοιλίης ἐς ἀπόκρισιν· διαπνοῆς γὰρ ἡ μέζων αἰτίη, κοιλίη. Ανάτριψις αὖθις σκελῶν, δι' ἡμιτυμβίων τριχέων, μέσφι φοινίξιος· ἔπειτα, νώτου, καὶ πλευρέων· ὕστατα, κεφαλῆς. Απὸ τουτέων, περίπατοι, προσηνέες μὲν ἀρχῆθεν, καὶ ἐς ἀπόπαυσιν· ἐπίτροχοι δὲ, οἱ μέσοι. ἠρεμίη, κατάστασις τοῦ πνεύματος, ἐπὶ τοῖσι περιπάτοισι ἔστω. Αναφωνέειν χρὴ, τοῖσι βαρέσι φθόγγοισι μᾶλλον χρεόμενον ἠχέειν. ὀξέες γὰρ, κεφαλῆς διαστάσιες, κροτάφων παλμοὶ, ἐγκεφάλου διασφύξιες, ὀφθαλμῶν πρήσιες, ἤχων ἀκοή. μετρίη ὀξυφωνίη, κεφαλῇ ὀνηϊστόν. Επειτα δὲ καιρὸς αἰώρης, ἐς διαπνοὴν τοῦ παντὸς κεφαλῆς βάρεος· πλῆθος δὲ ἔσται πολλὸν, πλὴν ὁκόσον ἀκάματον ᾖ. ἐπὶ ἐλιγμοῖσι τοῖσι τοῦ χωρίου, μηδὲ ξυνεχέσι καμπῇσι, αἰώρη γιγνέσθω· ἰλίγγων γὰρ τάδε προκλήσιες. Εὐθέες δὲ, καὶ μακροὶ, καὶ λεῖοι ἔστων, καὶ οἱ περίπατοι. Ην μὲν ὦν ἐν ἔθει ἔωσι ἀρίστου, ἄρτου μούνου ὀρέγειν, ὁκόσον μηδὲν ἐμποδὼν τοῖσι γυμνασίοισι ἔμμεναι· προπεπέφθαι γὰρ χρή. Κεφαλὴ, καὶ χεῖρες, καὶ αἱ τῶνδε τρίψιες. ἐπὶ δὲ τοῖσι οἷον πρηέως, ἐς ἀνάκλησιν θέρμης, καὶ εὐσαρκίης, καὶ τόνου. Επειτα κεφαλὴν τρίβεσθαι ὄρθιον ἑωυτοῦ μέζονι ὑπερέχοντα. Ατὰρ καὶ τὰ γυμνάσια, ἐς τραχήλου περήσιας, καὶ ἐς διωσμὸν χειρῶν ξυντείνειν, εὐπαιδεύτως. Υπεραιωρεῦντα δὲ χρὴ τὴν κεφαλὴν, καὶ τὰς ὄψιας γυμνάζειν, χειρονομίῃ, ἢ δίσκων βολῇ, φιλονεικεῦντα πυγμῇ. Κακὸν δὲ σφαῖρα, μικρή τε, καὶ μεγάλη. τῆς γὰρ κεφαλῆς καὶ τῶν ὀφθαλμῶν αἱ δινήσιές τε καὶ ἐνστάσιες σκοτώματα ποιέουσιν. Αριστον, ἀφάλσεις, καὶ δρόμοι. τὸ ὀξὺ μὲν πᾶν ἐς τὰ σκέλεα, πάντων τονώσιες. Ψυχρολουσίη ἀλουσίης κρέσσων· ἀλουσίη δὲ θερμολουσίης. στῦψαι, πυκνῶσαι, ξηρῆναι κεφαλὴν, ψυχρολουσίη δυνατωτάτη, ὑγείης ἡ κατάστασις· ὑγρῆναι, λῦσαι, ἀχλυῶσαι, θερμολουσίη δυνατωτάτη· κεφαλῆς γὰρ νούσου αἱ προφάσιες· τοιοίδε καὶ οἱ νότοι, βαρυήκοοι. Ησυ-

χίη

χὴ ἐπὶ τοῖσι γυμνασίοισι, ἐς κατάστασιν τοῦ ταράχου. Πίεσις τῆς κεφαλῆς, ἐς τὴν τοῦ δέρματος ξύσιν.

Προπόσιες ὕδατος, ἢ οἴνου ὑδαρέος. Ἄριστον εὐτελές· λαχάνων κόμης, τὰ μαλθακτήρια, μαλάχης, τεύτλου, βλίτου. ἔμβαμμα εὐστόμαχον, εὔστομον, κοιλίης μαλθακτικὸν, ἀβαρὲς δὲ κεφαλῇ, διὰ θύμου, ἢ θύμβρης, ἢ σινήπιος. ᾠῶν τὰ θερμὰ χειμῶνος, θέρεος δὲ τὰ ψυχρὰ, γυμνὰ τοῦ ὀστρακώδεος, μὴ ὀπτά· ἐλαῖαι, φοίνικες, τάριχος ὡραῖον. χόνδρος πλυτὸς, ξύν τινι τῶν γλυκέων, ὁκόσον ἥδυνται, αἱρετόν. ἐπὶ τοῖσδε ἅλες. Ἠρεμίη· ἡσυχίη, καὶ ἀκοῆς, καὶ λαλιῆς. Περίπατοι, ἔνθα ἂν εὔπνοον ἢ εὔχαρι, δένδρεσι, ἢ βοτάνῃσι. Ἢν δὲ ἐς δεῖπνον ἥκῃ, μάλιστα μὲν αὖθις ψυχρολουτέειν, σμικρὸν ὑποχρισάμενον λίπαϊ· εἰ δὲ μὴ, σκέλεα μοῦνον. Τὸ δεῖπνον, σιτῶδες, οἷον ἰτρίον, ἢ ῥόφημα χόνδρου, ἢ πτισάνη ἄφυσος, ἑψητὴ εὔπεπτος. Φάρμακα δὲ τὰ ἐς ἡδονὴν τῆς πτισάνης, πέπερι, γλήχων, ἡδύοσμον, κρομμύων ἢ πράσων σμικρὸν, μηδὲ ὁκόσον ἐμπλεῦσαι. ὄξος δὲ τὸ δριμὺ ξύμφορον. Κρεῶν, τὰ ἐκ πιόνων μὴ πίονα· συῶν πόδες, καὶ κεφαλή. πτηνὰ πάντα· τῷ πλήθεϊ δὲ τεκμαίρεσθαι. λαγωὸς, καὶ τὰ θηρευτὰ δέ· ἀλεκτορὶς εὔπορος καὶ ξύμφορος. Τράγημα πᾶν κεφαλαλγὲς, πλὴν φοίνικος, ἢ τῶν ὡραίων σύκων, ἢ σταφυλῆς, ἢν ἄφυσος ἄνθρωπος ἔῃ. εὖ καλὸν ἐν τούτοις τοῖσιν, ἠδὲ πεμμάτων εὔπεπτα, καὶ ἄκνισα, καὶ κοῦφα. Περίπατοι· θυμηδίη· ἐν ἡσυχίῃ, ἐς ὕπνον ἄφεσις.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ
ΕΠΙΛΗΨΙΗΣ.

Κεφ. δ΄.

ΑΚΕΩΝ ὅ τι περ μέγα καὶ δυνατώτατον, ἐς Ἐπιληψίην χρέεσθαι· φυγὴ γὰρ οὐ μοῦνον ἐπιπόνου πάθεος, καὶ κινδυνώδεος ἐφ᾽ ἑκάστης ὑπομνήσιος, ἀλλὰ καὶ ἰδέης αἴσχεος, καὶ ὀνείδεος τῆς ξυμφορῆς. Καί μοι δοκέω, εἴπερ εἰς ἀλλήλους ἐν τοῖσι παροξυσμοῖσι ἐνέβλεπον, ὁκόσα πάσχουσι οἱ νοσεῦντες, οὐκ ἂν ἔτι ζώειν τλαῖεν ἄν. ἀλλὰ γὰρ τὰ δεινὰ ἑκάστῳ καὶ τὰ αἰσχρὰ ἀναισθησίη καὶ ἀθεησίη κρύπτει. Ξυνομαρτέειν δὲ τὴν ἰητρείην τῇ ῥαστώνῃ τῆς φύσιος ἄριστον, εὖτε τῇσι μεταβολῇσι τῆς ἡλικίης ἐς μέγα ἀμείβει τὸν ἄνθρωπον. ἢν γὰρ ἡ ξυνήθης τῷ κακῷ δίαιτα, ἐν ᾗ ἐμβιοτεύει ἡ νοῦσος, οἴχετο, οὐκέτι ἐπιφοιτεύει ἐς τὸν ἄνθρωπον· ξυναποίχεται γὰρ τῷ πρόσθεν ἠδέϊ.

Ἢν οὖν τῆς κεφαλῆς λάβηται, ἐνοικέει. τῇδε ἅπαντα χρὴ πρήσσειν, ὁκόσα μοι ἀμφὶ Κεφαλαίης λέλεκται, ἀμφί τε τὰς τοῦ αἵματος ἀφαιρέσιας, ἠδ᾽ ἀμφὶ τὰς καθάρσιας φλεβῶν, τῶν ἐπ᾽ ἀγκῶνος, μετώπου τῆς ὀρθίας, Σικύης.

Τὰς δὲ ἀφαιρέσιας, μὴ μέσφι λειποθυμίης, ποιέεσθαι· προέκλησις γὰρ τοῦ πάθεος λειποθυμίη. Αρτηρίας τάμνειν ἁπάσας, τάς τε ὤτων πρόσω τε, καὶ ὀπίσω. Καθάρσιας δὲ ποιέεσθαι ἐξοχέας τουτέων πάντων, τῇ Ιερῇ τῷ καθαρτηρίῳ· καὶ τῆς κεφαλῆς, τοῖσι ἄγουσι φλέγμα. Πολλῷ δὲ δυνατώτερα ἔστω φάρμακα· φέρει γὰρ ἡ ἕξις τῶνδε τοὺς πόνους. εὐθυμίη δὲ καὶ εὐελπιστίη τίθησι τοὺς νοσέοντας τλήμονας. Χρεὼν καὶ πῦρ φέρειν ἐς τὴν κεφαλήν· ἀνύει γάρ. Τετρῆναι δὲ χρὴ πρῶτα τὸ ὀστέον μέχρι Διπλόης. ἔπειτα Κηρωτῇσι καὶ Επιπλάσμασι χρέεσθαι, ἔς τ' ἂν ἡ μῆνιγξ τῶν ὀστέων ἀποστῇ. τερέτρῳ χρὴ περικόπτειν τὰ γυμνὰ, κἢν ἐπὶ σμικρὸν ἀντέχῃ, μέχρι αὐτομάτου ἀποσπάσιος, ἕως ὅτε μέλαινά κοτε τουτέων καὶ παχείη εὑρεθῇ ἡ μῆνιγξ. Καὶ ἐπὴν ἐς μύδησιν, ἢ καὶ κάθαρσιν, τοῦ ἰητροῦ εὐτόλμως ἀκεομένου, ἐς ὠτειλὴν ξυμβῇ τὸ τρῶμα, ὤνθρωπος ἐξῆλθε τῆς νούσου. Επὶ πᾶσι, φοινίξιες κεφαλῆς· ξυνήθεες μὲν, ὁκόσαι μοι ἐν τοῖσι πρόσθεν εἰρέαται· δυνατωτέρη δὲ ἡ διὰ τῶν Κανθαρίδων. χρὴ δὲ, ἐπιπρόσθεν τῆς χρήσιος, τριῶν ἡμερῶν, πίνειν γάλα, ἐς τὴν τῆς κύστιος φυλακήν· Κανθαρίδες γὰρ κάρτα σίνονται κύστιν. Τάδε μὲν ὦν, ἢν κεφαλὴ πεπόνθῃ.

Ην δὲ τὰ μέσα εἰσάγῃ τὴν αἰτίην, καὶ τάδε ἐπάγει τὴν νοῦσον, (ἥκιστα δὲ τάδε γίγνεται, ξυμπαθέει γὰρ κεφαλῇ τὰ μέσα μᾶλλον, ὡς ἐπὶ μεγάλῳ κακῷ, ἤπερ ἀρχὴ τῆς νούσου,) ὅκως δ' οὖν ἴσχῃ, φλέβα τάμνειν τὴν ἐπ' ἀγκῶνι καὶ ἐπὶ τῶνδε· ἀπὸ σπλάγχνων γὰρ ἡ ῥοή. Ατὰρ καὶ καθαίρειν τοῖσδε μᾶλλον τῶν ἄλλων, καὶ τῇ Ιερῇ, καὶ κνεώρῳ, καὶ κόκκῳ κνίδης· τάδε γὰρ φλεγμάτων ἀγωγά. Τὸ δὲ κάλλιον αὐτέων, ἡ Σικύη. Επιθημάτων δὲ, καὶ Επιπλασμάτων, ὁ φόρτος εὔδηλος, καὶ πάντη γράφειν περιττὸν, εἰ μὴ ὁκόσον δύναμιν αὐτέων γιγνώσκειν, ὅτι χρὴ τοῖσδε λεπτῦναι, διαπνεῦσαι, εὔρεα καὶ εὔπνοα ποιέειν. Καὶ πεπτηρίοισι φαρμάκοισι, θερμοῖσι, ξηροῖσι, καὶ οὔρων ἀγωγοῖσι, χρεόμενον, καὶ ἐν τροφῇ, καὶ ἐν φαρμακίῃ. κρέσσον δὲ πάντων, κάστορος ὄρχις, πινόμενος ἐν μελικρήτῳ πολλάκις τοῦ μηνός· ὁκόσα τε ποικίλα φάρμακα τωυτὸν πρήσσει, ἡ διὰ τῶν Θηρίων ποικίλη, καὶ ἡ τοῦ Μιθριδάτεω ἐπιποικιλωτέρη· πίνειν δὲ καὶ τὴν Βησίνου. Εὔπεπτα γὰρ, καὶ εὔχυμα ταῦτα, καὶ οὔρων ἀγωγά. ὁκόσα γὰρ χρὴ γράφειν τῶν ἁπλῶν φαρμάκων, αἵδε ἔχουσι αἱ δυνάμιες, κινάμωμον, καὶ κασίην, φύλλα τὰ μαλαβάθρου, καὶ πεπέριος καὶ σεσέλεος πάσας ἰδέας· καὶ τί γὰρ οὐκ ἂν εὕροις ἐν τοῖσδε τῶν δυνατωτάτων; Λόγος, ὅτι καὶ γυπὸς ἐγκέφαλος, καὶ αἰθύης ὠμῆς καρδίη, καὶ οἱ ἐνοικίδιοι γαλεοὶ βρωθέντες, λύουσι τὴν νοῦσον. Εγὼ δὲ τῶνδε μὲν οὐκ ἐπειρήθην. ἐθεασάμην δὲ ἀνθρώπου γε νεοσφαγέος ὑποθέντας φιάλην τῷ τρώματι, καὶ ἀρυσαμένους τοῦ αἵματος πίνοντας. Ω τῆς παρεούσης μεγάλης ἀνάγκης, τλῆναι κακὸν ἀκέσασθαι μιάσματι κακῷ. εἰ δὲ καὶ ὑγιέες ἐκ τούτου ἐγένοντο, ἀτρεκὲς οὐδεὶς ἔχει μοι λέγειν. Αλλη δέ

τις

τις γραφὴ ἔφραζεν, ἥπατος ἀνθρώπου φαγεῖν. Αλλὰ τάδε μὲν γεγράφθω τοῖσι μέχρι τῶνδε τλήμοσι.

Προσαρήγειν δὲ, καὶ τῇ διαίτῃ, καὶ ἑκάστοισι τῶν γινομένων, ἢ δι' ἄλλων, ἢ δι' αὐτοῦ. Νῦν δὲ χρὴ οὐδὲν ὑπερορῆν, μηδὲ πρήσσειν τι εἰκῇ, μάλιστα μὲν ἐφ' ἑκάστοισι σμικροῖσι πάντως ὠφελεῦντα· ἢν δὲ βλάπτοντα, μηδέν. καὶ γὰρ ὁρέγματα ὁκόσα μὴ θνητὰ, καὶ ἀκούσματα, καὶ γεύματα, καὶ θνητὰ μυρία, ἐλέγχει τὴν νοῦσον. Φράζεσθαι ὦν περὶ πάντων μάλα. Υπνος πολλὸς, παχυτὴς, ἀεργίη, ὁμίχλη τῆς αἰσθήσιος. ἀγαθὸν δὲ, ξυμμετρίη. Κοιλίης ἔκκρισις ἐπὶ τοῖσι ὕπνοισι ἄριστον, μάλιστα πνευμάτων καὶ φλεγμάτων. Περίπατοι μακροὶ, εὐφυέες, ἀνέλικτοι, εὔπνοοι· ὑπὸ δένδρεσι μὲν, μυρσίνης, ἢ δάφνης, ἢ τοῖσι δριμέσι, καὶ εὐώδεσι· βοτάνῃσι δὲ, καλαμίνθῃ, γλήχωνι, θύμῳ, ἡδυόσμῳ· μάλιστα μὲν τοῖσι ἀγρίοισι, αὐτομάτοισι· ἢν δὲ μὴ, κἂν ποιητοῖσι. ἐν τοῖσι καὶ αἰῶραι μακραὶ, καὶ αἵδε εὐθέες. Οδοιπορίῃσι καλὸν χρέεσθαι, μὴ παρὰ ποταμὸν εἰς τὸ ῥεῦμα ἐνορῆν, (ἰλίγγων γὰρ ποιητικὸν ῥόος,) μηδὲ ἐν κύκλῳ στροφεόμενον, μηδὲ βέμβηκα δινεύμενον. ἀσθενέστερος γὰρ ἑδραῖον ἱστάναι τὸ πνεῦμα, ξυνελίσσεται γὰρ τῷ κύκλῳ. δίνησις δὲ Σκοτώματος καὶ τῆς Επιληψίης πρόκλησις. Απὸ δὲ τῆς αἰώρης, περίπατος ἠρεμαῖος. ἔπειτα ἡσυχίη, ἐς ἀποκατάστασιν τοῦ ἐν τῇ αἰώρῃ ταράχου. Γυμνάσια δὲ ἐπὶ τούτοισι πρὸς χεῖρας, ἐνόντων τῶν ἄκρων ἀφ' ἡμιτυμβίου λίνοισι ὠμοῖσι. Αλειμμα, μὴ κάρτα λιπαρόν. Τρίψις, ἐν μελλήσει μὲν οὖσα, σκληροτέρη δὲ ἐς πύκνωσιν· οἰδαλέοι γὰρ καὶ παχέες οἱ πλεῖστοι. μεσηγὺ δὲ ὅλης τῆς τρίψιος, κεφαλὴ ὀρθίη τετρίφθω. Γυμνάσια, τὰ εἰς τὸν αὐχένα, καὶ ὤμους· χειρονομίη· πάντα, ὁκόσα μοι ἐπὶ Σκοτωματικῶν λέλεκται. ἅλις δὲ ἐνθάδε τοῦ ἐκ φόρτου· πλὴν ὁκόσα ὀξύτερα χρὴ τὰ τῶνδε γυμνάσια ἔμμεναι ἐς ἱδρῶτα καὶ θέρμην. τάδε γὰρ πάντα λεπτύνει. Ατὰρ καὶ ἐν τῷ παντὶ βίῳ χρὴ ὀξυθυμίην ἀόργητον ἐμποιέειν.

Τροφαὶ πᾶσαι, παχέεσι ὀσπρείοισι, κακόν· σιτώδεις δὲ, ἄρτοι ξηρότεροι, χόνδροι πλυτοὶ, καὶ τὰ ἐκ τῶνδε ῥοφήματα. Τὰ δὲ ἐς ἡδονὴν φάρμακα, ταῦτα τοῖς πρόσθεν· τῶν δριμέων δὲ νῦν ἔστω πλεῦνα, πέπερι, ζιγγίβερις, λιβυστικόν. Εμβάμματα δὲ, δι' ὄξεος καὶ κυμίνου, καὶ ἡδέα καὶ χρήσιμα. Κρεῶν, μάλιστα μὲν, ἀπείρχθω πάμπαν· εἰ δὲ μή γε, ἐν τῇ θεραπείῃ. ἐς δὲ τὴν ἀνάληψιν ἔστω, ὁκόσα κοῦφα τῇ φύσι, οἷόν τι τὰ πτηνὰ, πλὴν νήσσης· καὶ τῇ πέψι, ὅκως λαγωοὶ, ὑῶν πόδες, τάριχος. καὶ ἐπὶ τοῖσι, δίψος ἀγαθόν. Οἴνου ὀλιγοποσίη, λευκοῦ, λεπτοῦ, εὐώδεος, εὐόσμου, ὑφεομένου. Λαχάνων ἑφθῶν, ὁκόσα ἐς δύναμιν δριμέα, λεπτῦναι, οὖρα κινῆσαι· ὁκοῖόν τι κράμβη, ἀσπάραγος, κνίδη· ὠμῶν δὲ, θριδακίνη ἐφ' ὥρᾳ. σίκυος δὲ, καὶ πέπων, ἀνδρὶ μὲν κρατερῷ πέπτα, τισὶ δὲ δοτέον μέσφι γεύσιος· κακὸν γὰρ τῶνδε ἡ πληθὺς, ψυχρῶν ἐόντων καὶ ὑγρῶν. σύκου χλωροῦ, καὶ σταφυλῆς ἡ χρῆσις ὡραίως. Περίπατοι ἐπὶ τοῖσι δὲ, θυμηδίη ἄλυπος.

Οργὴ

Ὀργὴ δὲ, καὶ λαγνείη, κακόν· καὶ γὰρ τὸ πρῆγμα τῆς νούσου φέρει τὰ σύμβολα. Ἀπάτη δέ τις ἔς τε μετεξετέρους ἰητροὺς ξυνουσίης. ἐπεὶ γὰρ ἡ τῆς φύσιος εἰς ἄνδρα μεταβολὴ ἀγαθόν τι πρήσσει, μετεβιάσαντο τὴν τῶν παίδων φύσιν ἀώρῳ ξυνουσίῃ, ὡς θᾶσσον ἀναῤῥώσοντες. Ἀγνοέουσι δὲ τῆς φύσιος τὴν αὐτομάτην προθεσμίην, ἐφ' ᾗ πάντα γίγνεται τὰ ἄκεα. ἥδε γὰρ ἑκάστῃ ἡλικίῃ ξυντίκτει τὰ οἰκεῖα, ἐν χρόνοις ὡραίοισι· ἐν χρόνῳ γὰρ, οἱ πεπασμοὶ σπέρματος, γένειον, πολιῆς. Τίς ὦν ἰητρὸς παραλλάξαι τῆς φύσιος; τοῦτο μὲν, τὴν ἀρχῆθεν τῶν σπερμάτων μεταβολήν· τοῦτο δὲ, τὴν ἐς ἕκαστον προθεσμίην. Ἀλλὰ καὶ προσέκοψαν εἰς τὴν φύσιν τοῦ νοσήματος. οὐκέτι γὰρ ἐγκαίρως τινὲς ἐῶσι τῇ ἀρχῇ τῆς ξυνουσίης, προσινόμενοι ἀωρίῃ τοῦ πρήγματος.

Βιοτεύειν δὲ χρὴ, ἐν χώρῃσι θερμῇσι, ξηρῇσι. ψυχρὸν γὰρ, καὶ ὑγρὸν, ἡ νοῦσος.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ
ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΗΣ.

Κεφ. ε΄.

ΧΡΕΩ βουλῆς ἀμφὶ αἵματος ἀφαιρέσιος ἐν τοῖσι Μελαγχολικοῖσι, ἀφ' οὗ γίγνεται ἡ νοῦσος· ἀλλὰ καὶ κακοχυμίης, οὐδὲ ἐπὶ σμικρῷ τῷ πλήθεϊ. Ην μὲν ὦν ἡλικίης νέης λάβηται, καὶ ὥρης ἐαρίνης, τάμνειν φλέβα τὴν ἐπ' ἀγκῶνι τῷ δεξιῷ μέσην, ὅκως ἀπὸ τοῦ ἥπατος εἴη ἐπίκαιρος ἡ ῥοή. τόδε γὰρ τὸ σπλάγχνον αἵματος αἱ πηγαὶ, χολῆς δὲ ἡ γένεσις, ἄμφω Μελαγχολίης ἡ τροφή. Τάμνειν δὲ, κἢν ἰσχνοὶ ἔωσι, καὶ λείφαιμοι. σμικρὸν δὲ ἀφαιρέειν, ὁκόσον αἴσθηται τομῆς ἡ δύναμις, οὐκ ἐλεγχθείη δὲ ἐπὶ τῷ πόνῳ. καὶ γὰρ εἰ παχὺ, καὶ χολῶδες, καὶ πεπηγὸς ἔῃ τὸ αἷμα, καὶ μέλαν, ὅκως ἀμόργη, ἀλλὰ τόδε ἐστὶ τῆς φύσιος ὁ χῶρος, καὶ ἡ τροφή. ἢν ὦν τοῦ δέοντος πολλὸν ἀφέλῃς, ἀτροφίῃ ἡ φύσις ἐξίσταται τῆς ἕδρης· Ην δὲ πολύαιμος ᾖ, τὰ πολλὰ μὲν οὐ κάρτα γίγνεται πονηρόν· τάμνειν δὲ τὴν φλέβα· καὶ μὴ αὐτῆμαρ, ὁκόσον χρὴ, ἀφαιρέειν, ἀλλ' ἐκ διαστάσιος. καὶ αὐτῆμαρ δὲ τόδε πλῆθος δηλώσουσιν αἱ δυνάμιες. Μεσηγὺ δὲ, ἀδροτέρως διαιτᾷν, ἐς ἄλλης κενώσιος ὑπομονήν. χρὴ γὰρ καὶ τῷ στομάχῳ ἀρήγειν, καὶ τῷ νοσέοντι καὶ κάμνοντι. Τῷ δὲ τῆς μελαίνης χολῆς ἐγκεομένης, ἐπιπροσθεν μιῆς ἡμέρης λεπτῶς διαιτηθέντι, μέλανος ἐλλεβόρου δοτέον ξὺν μελικρήτῳ σταθμοῦ ὁκόσον ὁλκὰς δύο· ὑπάγει γὰρ ὅδε μέλαιναν χολήν. ἀτὰρ καὶ τοῦ θύμου τοῦ Ἀλικοῦ ἡ κόμη, καὶ ἥδε ἄγει μέλαιναν χολήν. ἄριστον δὲ ξυμμίσγοντα, διδόναι ἑκάστου μέρος ἓν, ἐς ὁλκὴν < δύο ἀμφοῖν. Λύειν τε ἀπὸ τῆς καθάρσιος, καὶ οἶνον βραχὺ διδόναι, καὶ τῆς ἄλλης

τῆς

τῆς ἐν τῇ τροφῇ χάριτος. στομάχου γὰρ τῇ δυνάμει καματηρὸν ἡ κάθαρσις. Μεταβαίνειν αὖθις ἐπὶ τὰ μέσα. ἄχρι δὲ προσχαλάσωνται Ἐπιπλάσματι καὶ Τέγξει, Σικύην πρὸς τὸ ἧπαρ, καὶ τὴν κοιλίην, ἢ τὸ στόμα ταύτης, προσβάλλειν. ἥδε γὰρ ἡ ἀφαίρεσις πολλόν τι ἐπικαιροτάτη τῆς Φλεβοτομίης. προσβάλλειν δὲ καὶ τοῖσι μεταφρένοισι μεσηγὺ τῶν ὠμοπλατέων, ἐνταῦθα τοῦ στομάχου ἐστὶ ἡ πρόσφυσις. Εἶτ' αὖθις ἐπανατρέφειν· καὶ ἢν τῇ διαίτῃ βλαστηθῇ ἡ δύναμις, τὴν κεφαλὴν ξυρέειν. ἔπειτα Σικύην τῇ κεφαλῇ προσβάλλειν, καὶ γὰρ ἡ πρώτη καὶ μεγίστη τῆς νούσου ἐν τοῖσι νόσοισι αὕτη. ἀλλ' οὐδὲ αἱ αἰσθήσιες ἔασι ἀσινέες, ἐκεῖθεν γάρ σφεων ἡ ἀπόστασις καὶ ἡ ἀρχή· ξυντρέπονται ὧν καὶ αἵδε, κοινωναὶ οὖσαι τῆς πάθης. μετεξέτεροι δὲ καὶ παραισθάνονται, παραφορῇ τῆς αἰσθήσιος. Χρὴ δὲ μάλιστα τῷ στομάχῳ ἀρήγειν, καὶ τοῦδε νοσέοντος, καὶ ἐν τῷδε τῆς μελαίνης χολῆς ἐγκεομένης. πιπίσκειν ὦν χρὴ τοῦ χυλοῦ τοῦ ἀψινθίου ξυνεχέως, ἀπὸ σμικροῦ τοῦ μεγέθεος ἄχρι κυάμου. κώλυμα γάρ τόδε χολῆς γενέσιος. ἀγαθὸν δὲ καὶ ἀλόη, ἥδε γὰρ ὑπάγει ἐς τὸ κάτω ἔντερον τὴν χολήν. Ἢν μὲν ὦν νεότοκον τὸ πάθος ᾖ, καὶ μὴ πολλὸν ὥνθρωπος ἐκτραπῇ, ἄλλης μὲν ἐπὶ τοῖσι ἴησιος, τῆς δὲ λοιπῆς διαίτης χρέος, ἐς ἀνάληψιν τῆς ἕξιος, καὶ ἐς κάθαρσιν ἀκριβέα τοῦ πάθεος, καὶ ἰσχὺν τῆς δυνάμιος, ὡς μὴ παλινδρομέωσι αἱ νοῦσοι. Φράσω δὲ αὖθις τὴν ἐν τῇ ἀναλήψει βιοτήν.

Ἢν δὲ ἐπὶ τοῖσδε σμικρόν τι ὑποπλώξασα ἡ νοῦσος παλίνορσος ὀφθῇ, μεζόνων ἀκέων χρέος. Μὴ ὦν ἀμβολὴ χρόνου γιγνέσθω. ἀλλ' ἢν ἐπὶ σχέσι γυναικὸς Καταμηνίων, ἢ ἀνδρὸς Αἱμοῤῥοΐδων ῥόου, ἡ νοῦσος παρῇ, ἐρεθίζειν τὰ χωρία, προχέειν τι τοῦ ξυνήθεος· Ἢν δὲ μέλλῃ καὶ μὴ ἥκῃ, ἄλλῃ πῃ τοῦ αἵματος μεταῤῥυέντος, ἐπιπαρέχῃ δὲ ἡ νοῦσος, κενώσιας ποιέεσθαι αὐτῷ, ἡγεόμενον ἀπὸ τῶν σφυρῶν· κἢν μὴ ἐς ὅσον χρὴ ἐνθεῦθεν ἀφέλῃς, καὶ τὴν ἐπ' ἀγκῶνι τάμνειν φλέβα. Μεσηγὺ δὲ τριῶν ἢ τεσσάρων ἡμερῶν ἀναθρέψιος, τὴν Ἱερὴν τὸ καθαρτήριον φάρμακον πιπίσκειν. Ἔπειτα Σικύην τοῖσι μέσοισι προσβάλλειν, ὧν ἥπατι ἐγχρίπτονται· πρήσσειν τὰ ἔργα, ἢ τάχος ἀνύονται. σμικροῖσι μὲν γὰρ ἄκεσι οὐ πείθεται. κἢν ἐς τὰ μεγάλα ἰθύνῃ, ἐν ἕδρῃ ἵζει ἡ Μελαγχολίη. καὶ ἢν πάντη τοῦ σώματος ἐνοικήσῃ, αἰσθήσεσι, γνώμῃ, αἵματι, χολῇ, λάβηται δὲ καὶ νεύρων, αὐτή τε ἐς ἀνήκεστον τρέπεται, ἐγκοτέει τε τῷ σκήνει ἑτέρων νοσημάτων τόκοις, Σπασμοῦ, Μανίης, Παραλύσιος· κἢν ἐκ Μελαγχολίης τάδε γίγνεται, τὰ ἐπιγιγνόμενα ἀνήκεστα. Ἐλλεβόρῳ ὦν χρέεσθαι, ἐς ἴησιν τοῦ κακοῦ· ἐπιπρόσθεν δὲ τοῦ ἐλλεβόρου, χρὴ τόν τε στόμαχον μελετῆσαι ἐξεμέειν, καὶ τὰ ὑγρὰ λεπτῦναι, καὶ τὸ σκῆνος εὔρροον ποιέειν· ἔμετοι δὲ τάδε πρήσσουσι, ἄλλοτε μὲν οἱ νήστιες, ἄλλοτε δὲ ῥαφανίδες. Φράσω δὲ τόν τε τρόπον, καὶ τὴν ὕλην. Φράσω δὲ καὶ τοῦ ἐλλεβόρου τὰ εἴδεα, τῆς χρήσιος τοῦ τρόπου, καὶ ὅκως προδιευκρινῆσαι ἕκαστον χρὴ,

καὶ ὅκως ἐν τοῖσι ἐμέτοισι ὑφηγέειν. Ἄπιστον ἐπὶ τοῖσδε εἰ μὴ ἐλύθη ἐς τὸ πάμπαν ἡ νοῦσος, ἢ πολλῶν ἐτέων ἔχει διαλείψιας. τὰ πολλὰ γὰρ τοῦδε ὑπότοκοι Μελαγχολίαι. Ἢν δὲ ἔμπεδος ἥδε, μὴ ἤδη περιμένειν. χρὴ οὖν τὰ ἐς τὸν ἐλλέβορον ἅπαντα πρήσσειν. Ὑγιέας μὲν οὖν ἅπαντας ποιέειν ἀδύνατον τοὺς νοσέοντας· ἢ γὰρ ἂν ἰητρὸς κρέσσων Θεοῦ. ἀπονίην δὲ, καὶ διαλείψιας, καὶ νούσων ἐπικρύψιας, ἰδρῆν θέμις ἰητρόν. Ἢ οὖν ἀπαυδῆν ἐπὶ τοῖσδε καὶ ἀπαρνεῖσθαι, περιϊσχομένοις ἄμφω τὸ ἀναλθὲς, ἢ καὶ ἐς τέλος τοῖσι ἔργοισι ὁμιλέειν. Διδόναι δὲ καὶ τῆς Ἱερῆς τῆς διὰ ἀλόης, ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε· κάλλιον γὰρ φάρμακον τῆς Μελαγχολίης τόδε, στομάχου, καὶ ἥπατος, καὶ χολῆς καθάρσιος ἄκος ἐόν. Ἀτὰρ καὶ μαλάχης σπέρματος, ὁκόσον ὁλκῆς δραχμὴν, πιπίσκειν ξὺν ὕδατι, ἄριστον πείρῃ τις ἐπιστώσατο. Μυρία δὲ τῶν ἁπλῶν φαρμάκων ἄλλα ἄλλοισι ἔῃ χρηστά.

Ἐπὶ δὲ τοῖσι πόνοισι τοῖσδε, ἐς ἀνάληψιν ἄγειν. μετεξετέροισι γὰρ ἐς μὲν τὸ τῆς ἰητρείης καιρὸν ἡ νοῦσος ἐξ ἕδρης δὲ ἐκινήθη· ἣν δὲ ἐς ἀνάπλασιν σαρκῶν καὶ δυνάμιος ὥνθρωπος ἥκῃ, ξυναπηλάθη πάντα τῆς νούσου τὰ ἴχνια. δύναμις μὲν γὰρ φύσιος ὑγείαν τίκτει, ἀσθένεια δὲ νοῦσον. Ἀπίτω οὖν ἐς ἀνάληψιν ὁ νοσέων, πεφυκόσι θερμοῖσι ὕδασι ἐνδιαιτώμενος· καὶ γὰρ τὰ ἐν τοῖσδε φάρμακα ὀνήϊστα, ἄσφαλτος, ἢ θεῖον, ἢ στυπτηρίη, πολλὸν πλεῦνες τουτέων ἄλλαι δυνάμιες. ἀγαθὸν μὲν γὰρ ὑγρασίη ἐξ αὐχμοῦ τῆς νούσου, καὶ ταλαιπωρίη τῆς ἴησιος. ἀραιαὶ δὲ καὶ μαλθακαὶ σάρκες ῥήϊσται πρὸς ἄφεσιν τοῦ νοσήματος· ξηραὶ δὲ καὶ πυκναὶ τοῖς Μελαγχολῶσι αἱ σάρκες. Ἄλειμμα λιπαρὸν, ἅμα τρίψιος εὐαφοῦς, πολλῷ τῷ λίπαϊ δέχοντα * * *
* * * * * * ἄρτοι πλυτοὶ, ξὺν τινι γλυκεῖ, σειραίῳ τῷ Κρητικῷ, καὶ σκυβελλίτῃ τῷ Παμφύλῳ· ἢ οἶνος καὶ μέλι, μίξιος παλαιῆς. Ὠῶν, καὶ ψυχροτέρων, καὶ θερμῶν, τῶν γυμνῶν τῶν ἀπὸ τοῦ ὀστρακώδεος. κρεῶν, τὰ μὴ πίονα, καὶ σμηγματώδεα· συῶν μὲν πόδες, καὶ τὰ τῆς κεφαλῆς· πτηνῶν τὰ πλευρὰ ἀπίονα. θηρίων, λαγωῶν, δορκάδων, πτωκὸς, ὀπώρης ὁκοῖον τι ἄριστον ᾖ. Ἐπὶ τῇ τοῦ στομάχου ἀναφορῇ, προμηθεύεσθαι περὶ τῆς τροφῆς, ὅκως μὴ καταποθεὶς ἀνεμῆται. Διδόναι οὖν, πρὸ πάντων σιτίων, μελίκρητον, κυάθου ἥμισυ, καὶ πίοντα ἐξεμέειν ἐς τὴν τοῦ στομάχου κάθαρσιν. ὧδε γάρ σοι ἡ τροφὴ ἑδραίη μένει. Φάρμακα δὲ τῶν ἀναγκαίων καθαρτήρια, πίτυος καρπὸς, καὶ κνίδης· τῶν σπερμάτων τοῦ κοκκάλου, καὶ πεπέριος· ἀμυγδάλων αἱ πικραί· καὶ μέλι ᾗ τῷδε ἡ ξύστασις. Ἢν δὲ ξηρῆναι θέλῃς, ἄριστον σμύρνα, καὶ ἴρεως ἡ ῥίζα, καὶ τὸ διὰ τῶν Θηρίων φάρμακον, καὶ ἡ τοῦ Βησίνου, καὶ Μιθριδάτου, καὶ ἄλλαι μυρίαι. Ἐπιθήματα δὲ, ἡ τῶν Ἐπιπλασμάτων ὕλη, μελίλωτον, καὶ μήκωνες, καὶ τερμίνθου δάκρυον, καὶ ὕσσωπον, καὶ λίπας τὸ ἀπὸ ῥόδων, ἢ τῆς οἰνάνθης, κηρὸς δὲ τουτέων πάντων πάγος. Ἄλειμμα λιπαρόν· αἰῶραι· περίπατοι· ἄλλα, ὅσα σαρκῶν τε ἀνάπλασιν ποιέεται, καὶ δυνάμιος ἰσχὺν, καὶ τῆς φύσιος ἐς τὸ ἀρχαῖον ἀποκατάστασιν.

ΘΕ-

* * * * * * * * * *

* * * * * * * * *

* * * * * * * * * *

ΘΕΡΑΠΕΙΑ
ΦΘΙΣΙΟΣ.

Κεφ. η΄.

* * * ὅκως ἐν νηῒ καὶ γαλήνῃ. καὶ γὰρ εἰ εὐτυχοίη ὁ νοσέων, ἐν θαλάσσῃ γίγνοιτ᾽ ἂν αἰώρῃ, καὶ βιοτή· καὶ γάρ τι ξηρὸν ἐς τὰ ἕλκεα ξυνδιδῶσι ἅλμη. Ἀπὸ δὲ τῆς αἰώρης, ἐφησυχάσαντα, χρίεσθαι νῦν λιπαρῷ λίπαϊ. Ἐπὶ τῇσι * * τρίψεσι ἐξεχὲς καταιονεόμενον, ἀπ᾽ ὀλίγου ἐκ προσαγωγῆς ἐς κοτύλας πέντε ἢ ἕξ, ἢ πολλόν τι πλεῖον· ἢν δὲ μὴ, ὁκόσον τις δύνηται. πολλάκι γὰρ τόδε μοῦνον ἀντὶ πάσης τροφῆς ἤρκεσε. Γάλα δὲ ἡδὺ μὲν προσάρασθαι, πιεῖν δὲ ῥήϊστον, στερεὸν θρέψαι, καὶ τροφῆς ἁπάσης ἐκ παιδὸς ξυνηθέστερον· ἰδεῖν δὲ καὶ τερπνὸν τῇ χροιῇ· φάρμακον δὲ ἀρτηρίῃ ἄκερχνον, διαπλερῶσαι βρόγχον, ἄγειν φλέγμα, εὔπνοον, ὀλισθηρὸν δὲ τὴν κάτω διέξοδον· ἕλκεσι δὲ φάρμακον γλυκὺ, καὶ ἄλλου παντὸς εὐμενέστερον. Ἢν μὲν ὦν τις πολλὸν τοῦδε πίνῃ, οὐδεμιῆς τροφῆς ἄλλης χρέος· ἀγαθὸν γὰρ ἐν νούσῳ ἐνὶ φάρμακον γάλα τωὐτὸν γίγνεσθαι, καὶ τροφήν. καὶ γὰρ ἀνθρώπων τῶν Γαλακτοφάγων τὰ ἔθνεα σῖτον οὐκ ἔδει. Ἄριστον δὲ ξὺν γάλακτι, καὶ πόλτοι, καὶ ἰτρία, καὶ χόνδροι πλυτοὶ, καὶ ὁκόσα ἐδεστὰ ἐκ γάλακτος γίγνεται. Καὶ τροφῆς ἢν ἑτέρης δέῃ, ἔστω ὁμοίη, πτισάνης ὁ χυλὸς, εὔπεπτος, λιτή· χρὴ δὲ τοσόνδε ἡδύνεσθαι, ὁκόσον ῥυμφάνεσθαί ἐστι ῥηΐστη· ἢν καὶ τὴν ἐς ἡδονὴν τι λαμβάνῃ, καὶ τόδε ἔστω φάρμακον, λιγυστικοῦ κόμην, γλήχωνα, ἡδύοσμον, ἁλῶν βραχὺ, ὄξος, ἢ μέλι. ἢν μὲν στόμαχος ἀπεπτέῃ, τόδε παρέχειν· ἢν δὲ μηδὲν ὧδε προσαναγκάζῃ, πάντων ἐστὶ πτισάνη κρέσσων. Ἔξεστι δὲ τὴν πτισάνην ἐς χόνδρον ἀλλάξαι· ἀφυσότερος γὰρ, καὶ εὐπεπτότερος, ἢν καὶ ὡς πτισάνη μιγματώδης ἐπιέσθω. Ἐν τῇσι ὑγροτέρῃσι ἀναγωγῇσι, κύαμος καθαίρει ἕλκεα, ἀλλ᾽ ἔστι φυσώδης. πισὸς δὲ, καὶ ὦχρος, ὁκόσον ἀφυσότερα, τοσόνδε ἑλκέων ἀκαθαρτότερα. ξυντεκμαιρόμενον ὦν πρὸς τὰ παρεόντα, τοῖσδε χρῆσθαι. ὄψα δὲ αὐτέων, ἅσσα καὶ ἐπὶ πτισάνῃ λέλεκται. Ὠὰ δὲ ἐκ πυρὸς μὲν ὑδαρέα θερμά· ἄριστον δὲ ἐκ ζώων νεοτόκα, πρὶν τὴν * * * * *

* * * * * * * * * *

* * * * * * * * *

ΘΕΡΑΠΕΙΑ
ΗΠΑΤΟΣ.

Κεφ. ιγʹ.

* * * Ἤπατι ἕλκος ἔοι ὀλέθριον. Ἡ χαλεπωτάτη δὲ, ἐς τὴν γαστέρα, ξύῤῥοια τοῦ πύου, ἢν τὸν στόμαχον ἴσχῃ ὁδὸν ἐς τὴν ἄνω φορήν. τροφὴ γὰρ αὐτὴ τοῦ ζῆν· τροφῆς δὲ ἡγεμὼν, ὁ στόμαχος· ποτὶ καὶ τὰ φάρμακα ὅδε τοῖσι εἴσω διαφέρει. ἢν ὦν πρὸς ἅπαντα μὲν ὄκνος καταπόσιος ἔλθῃ, θᾶσσον ἐκθανεῖν ἀνάγκη, νόσῳ τε, καὶ λιμῷ. Γνώματα δὲ ἑκάστου χώρου, ὅπη τὸ πύον τρέψεται, ἕτερα καὶ ἕτερα. Ἤν τε δι' Ἐντέρων ἵκῃ, στρόφοι· γαστὴρ ὑγρή· φλέγματα καὶ χολὴ, ἔπειτα ξὺν περιῤῥοῇ αἱμάλωψ, ἢ περίπλυσις ὁκοίη κρεῶν ὠμῶν. Ἢν δὲ ἐς Κύστιν ἔῃ, βάρος ἐν νεφροῖσι, καὶ ὀσφύϊ· τὰ μὲν ὦν πρῶτα, πολλὰ καὶ χολοβάφια, ἔπειτα θολερὰ, ἀνυπόστατα, καὶ ἀκατάστατα· ἐπὶ πᾶσι δὲ, καὶ ἡ ὑπόστασις λευκὴ παχείη. Ἢν δὲ ἐς Στόμαχον ἄνω ῥέπῃ, ναυτίη, ἀποσιτίη, ἔμετοι φλέγματος ἢ χολῆς, λειποθυμίη, σκοτοδινίη, μέσφι ξυῤῥαγῇ.

Μάλιστα μὲν ὦν ἀποτρέπειν τήνδε· πονηρὴ γὰρ ἡ ὁδός. Ἢν δὲ τὸ πύον βιαιότερον εὕρῃ, χρὴ πάντα ποιέειν, καὶ τῷ στομάχῳ ἀρήγειν, καὶ τροφῇσι, καὶ φαρμάκοισι, καὶ διαίταις, πάντα μειλίχως· φαρμάκοισι ἐς τὴν τοῦ κόλπου ῥαγήν· βοτάνην τὴν ὑσσώπου ξὺν μελικρήτῳ πιπίσκειν, καὶ πρασίου τῆς κόμης, καὶ τῆσδε ξὺν μελικρήτῳ, καὶ χυλῷ τοῦ ἀψίνθου. Τάδε μέντοι περὶ τῶν σιτίων πίνειν χρεὼν, ὡς λεπτὰ μὲν τὰ ὑγρὰ γίγνηται, εὔεδρα δὲ τὰ χωρία, εὔρηκτα δὲ τὰ Ἔμπυα σώματα. Διδόναι καὶ ὄνου γάλα, λεῖον, ἄχολον, εὔτροφον, ἐς τυρὸν ἀσύστατον, ἥπερ ἐστὶ γάλακτος ἀρετή. Προσθέσθαι δὲ καὶ χάριτας πόματος καὶ σίτου· κἢν μικρῷ χείρω τῶν ὠφελεόντων ἔωσι, διδόναι. ἔσται γὰρ διέξοδος ναυτιώδεϊ καὶ ἀτερπέϊ ὑγρῷ, μετεξετέρους γὰρ ἡ τοῦ πύου δίοδος βλάψαι. Μήπω τι καὶ ἀπόσιτοι ἔσονται, κἢν τι λάβωσι, εὐηγέες. Χρὴ δὲ καὶ ἐπὶ τῇσι ἄλλῃσι ἐκροῇσι, παντοίην μελέτην τοῦ στομάχου ποιέεσθαι· ὅδε γὰρ ἡ πάντων φαρμάκων ὁδός. Μεμνῆσθαι δὲ καὶ τοῦ Ἤπατος χρεὼν, ἔνθα τῶν ἑλκέων ἐστὶ ἡ ῥίζα. Ἢν δὲ ἐς Κύστιν ὁρμᾷ, οὐρητικοῖσι ἐξάγειν, ἀσάρου τῆς ῥίζης, καὶ φοῦ, καὶ ἀδιάντου, καὶ μήου, τῶν ἐμπότων· τάδε μέντοι ξὺν μελικρήτῳ πιπίσκειν. ποικίλον μὲν τὸ Βησίνου φάρμακον, καὶ τὸ διὰ τῶν φυσαλλίδων ἄριστον, ἠδ' ὁκόσα διὰ πείρης τῇσι ἐπαινέεται. Ἢν δὲ δι' Ἐντέρων ἄγῃς, τὸ ἀγωγὸν ἔχεις γάλα· μάλιστα μὲν, ὄνου· ἢν δὲ μὴ, αἰγὸς, ἢ μήλων. χυλοὶ δὲ ὀλισθηροὶ, καὶ σμηγματώδεες, ὁ τῆς πτισάνης· ὄψα, πέπερι, ζιγγίβερι, λιγυστικόν. Ἀθρόον δὲ

δὲ εἰρῆσθαι ἀμφὶ πάσης διαίτης, ἐπὶ πάσῃ συῤῥήξι, τροφαὶ μὲν εὔχυμοι, εὐστόμαχοι, εὔπεπτοι· ἢ χυλοὶ, ἢ οἱ διὰ γάλακτος πόλτοι, ἄμυλοι, ἴτρια ξὺν γάλακτι.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ

ΣΠΛΗΝΟΣ.

Κεφ. ιδ΄.

ΣΚΙΡΡΟΥ τοῦ ἐπὶ Σπληνὶ λύσιες οὐ ῥήϊσται. ἢν δὲ καὶ ἀπότοκοι τῶνδε νοῦσοι γένωνται, Ὕδρωψ, ἢ Καχεξίη, ὀκέλλει τὸ κακὸν ἐς ἀνήκεστον. Τὸν ἰητρὸν τὸν Σκίῤῥον ἴσθι. χρὴ ὦν ἀποτρέπειν γιγνομένους, καὶ λύειν ἄρτι ἀρχομένους. ἐνίστασθαι δὲ τῇσι φλεγμονῇσι, ἤνπερ οἱ Σκίῤῥοι διάδοχον ἐς διάπνοιην ἄγωνται τὴν Απόστασιν· τάδε γὰρ φλεγμασίης. Ιητρείοισι δὲ χρέεσθαι, ὁκόσα μοι ἐν τῇσι Οξέῃσι λέλεκται. Ην δὲ πάντα σοι πρήσσοντι ἐν φλεγμασίῃ ὁ Σκίῤῥος ἐμμένῃ, καὶ πυρὶ ἰκέλοισι χρέο, ἐς μάλθαξιν τῆς σκιῤῥίης· Τέγξεσι, δι᾽ ὄξεος, καὶ ἐλαίου, καὶ μέλιτος· ἀντὶ δὲ εἰρίων, πλύγματα ἔστω ἀπὸ λίνου· ἐμπάσσειν ὧδε τῆς μυροβαλάνου σεσησμένης· Επιπλάσμασί τε τοῖσι μαλθακωτάτοισι αἱ * * * * * * *

* * * * * * * * *

* * * * * * * * * *

* * * * * * * * *

* * * * * * * * * *

* * * * * * * * *

* * * * * * * * * *

* * * * * * * * *

* * * * * * * * * *

* * * * * * * * *

* * * * * * * * * *

* * * * * * * * *

ΑΡΕΤΑΙΟΥ
ΚΑΠΠΑΔΟΚΟΥ
ΧΡΟΝΙΩΝ ΠΑΘΩΝ
ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΟΝ
ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Θεραπεία Ὕδρωπος. * * * * * * Κεφ. α'.
Θεραπεία Διαβήτου. β'.
Θεραπεία τῶν κατὰ τοὺς Νεφροὺς παθῶν. γ'.
Θεραπεία τῶν ἐν Κύστει. * * * * * * δ'.
Θεραπεία Γονοῤῥοίης. ε'.
Θεραπεία Στομαχικῶν. ς'.
Θεραπεία Κοιλίης διαθέσιος. ζ'.
Θεραπεία Κωλικῶν. * * * * * * * η'.
Θεραπεία Δυσεντερίης. * * * * * * θ'.
Θεραπεία Λειεντερίης. * * * * * * * ι'.
Θεραπεία Ὑστερικῶν. * * * * * * * ια'.
Θεραπεία Ἀρθρίτιδος, καὶ Ἰσχιάδος. * ιβ'.
Θεραπεία Ἐλεφαντιάσιος. ιγ'.

ΘΕ-

* * * * * * * * * * *

* * * * * * * * * *

* * * * * * * * * * *

* * * * * * * * * *

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΔΙΑΒΗΤΟΥ.

Κεφ. β´.

ΥΔΡΩΠΟΣ ἰδέη τοῦ Διαβήτεω πάθος, αἰτίῃ, καὶ διαθέσι· χώρῃ δὲ μούνῃ διάφορον, ἔνθα τὸ ὑγρὸν ἐκρέει. Ασκίτῃ μὲν γὰρ δοχεῖον, τὸ περιτόναιον, οὐδ᾽ ἐκροὴν ἴσχει, ἀλλὰ μούνον τῇδε πλημμυρεῖ· Διαβήτεω δὲ φορὴ μὲν ὑγροῦ ἡ ἀπὸ τοῦ πάσχοντος ἡ ἑωυτὴ, καὶ συντῆξις, ἐς δὲ νεφροὺς καὶ κύστιν ἡ ξυνδόσις τὰ περὶ ἔξοδον φέρει. ἥδε τοῖσι Υδεριῶσι ἡ ὁδὸς ἐπιγίγνεται, ἢν ἐς ἀγαθὸν ἡ νοῦσος τρέπηται· ἀγαθὸν δὲ ἡ λύσις τῆς αἰτίης, καὶ μὴ τοῦ ἄχθεος ἐλαφρείη μοῦνον. Δίψος δὲ τουτέοισι μέζον, ἐκρέον γὰρ τὸ ὑγρὸν αὐαίνει.

Εστὶ δὲ τὰ ἄκεα ἐς τὴν ἐπίσχεσιν τῆς ξυντήξιος τὰ ὠυτὰ τοῖσι Υδρωψι. Ες δὲ τὸ δίψος μεγάλης ἰητρείης χρέος, τόδε γὰρ ἐν τῷ εἴδεϊ ἀλγέων πάντων μέζον. καὶ ἢν πίωσι τὸ ὑγρὸν, πρόκλησις οὐρήσιος· ποτὶ δὲ ἐκθέον τόδε ξυναπάγει τῆκον τὰ ἐν τῷ σκήνεϊ. Φαρμάκων ὦν ἀδίψων χρέος· δίψος γὰρ μέγα, ἀκορίη ποτοῦ. ποτὸν γὰρ οὐδ᾽ ὅσον γίγνηται δίψεος ἄκος. Πάντη δεῖ τῷ στομάχῳ ἀρήγειν, ἔνθα τοῦ δίψεος αἱ πηγαί. Ην ὦν τῇ Ιερῇ καθάρῃς, Επιθήμασι χρέο, νάρδῳ, μαστίχῃ, φοίνιξι, μήλοισι κυδωνίοισι ὠμοῖσι. τῶνδε ὁ χυμὸς μὲν, ξὺν νάρδῳ, καὶ ῥοδίνῳ, ἄριστον ἐς Τέγξιν· Επίπλασμα δὲ, ἡ σὰρξ αὐτέων, ξὺν μαστίχῃσι, καὶ φοίνιξι. ἐν κηρῷ δὲ, καὶ νάρδῳ τῷ μύρῳ, ἡ τουτέων μίξις ἀγαθή. ἢ οἱ χυλοὶ ἀκακίης τε, καὶ ὑποκυστίδος, ἔς τε τὰς Τέγξιας, καὶ ἐς τὰ Επιπλάσματα.

Ατὰρ καὶ ὕδωρ τὸ ποτὸν σὺν τῇσι ὀπώρῃσι ἑψείσθω. Τροφαὶ δὲ, καὶ γάλα, καὶ ξὺν τῷδε σιτία, ἄμυλοι, χόνδροι, ῥοφήματα. Οἶνοι στύφοντες, ἐς μὲν τοῦ στομάχου τόνον· ἀκρητέστεροι μᾶλλον, ἐς τὴν τῶν ἄλλων χυμῶν ἐξηέρωσίν τε καὶ διάνηψιν· ἁλμώδεσι γὰρ δίψος. οἶνος δὲ, στύφων θ᾽ ἅμα, καὶ ψύχων, μεταβολῇ τε, καὶ εὐκρασίῃ. ἐς δύναμιν δὲ, κἢν οἶνος γλυκὺς, ὁκοῖος αἷμα,

ἔῃ, ἐς τὴν αὐτοῦ γένναν. Φάρμακα ποικίλα τὰ ὠυτὰ, ἢ διὰ τῶν Θηρείων, ἢ τοῦ Μιθριδάτεω, ἢ διὰ τῶν ὀπωρέων, τά τε ἄλλα, ὁκόσα ὥνθρωπος ὀνήϊσε. Ατὰρ καὶ ἡ ξύμπασα δίαιτα, καὶ ὁ βίος ωὐτός.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ

ΛΙΘΙΑΣΕΩΣ, ΚΑΙ ΕΛΚΩΣΕΩΣ

ΝΕΦΡΩΝ.

Κεφ. γ΄.

ΑΜΦΙ μὲν Φλεγμασίης, καὶ Αἱμοῤῥαγίης, καὶ ὁκόσα ὀξέως ἀπὸ Νεφρῶν κτείνει, ἐν τοῖσι Οξέσι γεγράφαται. Αμφὶ δὲ Ελκώσιος, ἠδὲ Λίθων γενέσιος, ὁκόσα τὰ πολλὰ ξυναποθνήσκει πρεσβύτῃσι, μάλιστα νῦν γράφω. ἄγχιστα μὲν, ἐς ἄκεσιν· εἰ δὲ μὴ, οἷσι ὅγε παρηγορήσεται.

Λίθων μὲν ὦν εὐφυῆ γλύναν ἐς ἄγονον τρέψαι, ἀδύνατον. ῥήϊτερον μὲν γὰρ μήτρην ἄτοκον θέμεναι, ἢ Νεφροὺς λιθιῶντας, ἀλίθους. ἐς διέξοδον ὅκως διερήγειν χρή. Ην ὦν ἐν ἕδρῃ ἵζωσι οἱ Λίθοι, τὰ ἄκεα φράσω. κάρτα γὰρ ὀδυνέονται, ποτὶ καὶ ἐξέθανον στρόφοισι καὶ εἰλεῷ κώλου, καὶ ἰσχουρίῃ· ξυναφέα γὰρ ἀλλήλοισι Νεφροί τε καὶ Κῶλον. Ην γὰρ Λίθων ἐνστάσιες ἔωσι, ἐπὶ δὲ τοῖσι ἰσχουρίῃ τε καὶ στρόφῳ, τὴν ἐπὶ τῷ σφυρῷ τάμνειν φλέβα τῷ κατ᾽ ἴξιν τοῦ Νεφροῦ. αἱ γὰρ τοῦ αἵματος ἀπὸ Νεφρῶν ἐκκρίσιαι ἀνιᾶσι τῶν Λίθων τὰς σφίγξιας· φλεγμονὴ γὰρ δήσασα ἴσχει τὰ πάντα, φλεγμονῆς δὲ κενεαγγείη λύσις. Τέγγειν τε τὰς ψύας, ἔνθα τῶν Νεφρῶν ἡ χώρη. λίπαϊ δὲ παλαιὸν, ἢ τὸ νέον, ῥύπον ἰσχέτω. οὐρητικὸν δὲ, καὶ ἀνήθου ἡ κόμη, καὶ λιβανωτὶς, ἢ σάμψυχον. τοῖσδε χρὴ, ὅκως ὕδωρ, καταιονέειν· σμικρὸν γὰρ αἱ χρήσιες. Ατὰρ καὶ τοῖσδε πυριῆν, βοείῃσι κύστεσι ἐγχέοντα ἔλαιον ἀνθεμίδος. Επιπλασμάτων νῦν ὕλη, ξὺν τοῖσι ἀλίπτοισι, ἡ ὠυτή. Ελυσε καὶ Σικύη κούφη κοτὲ τῶν Λίθων τὴν ἔνστασιν. ἄριστον δὲ, κὴν ἐπὶ Φλεγμασίης χράσῃς. Ην δὲ τάδε σοι ποιέοντι ἔτι μίμνωσι τοῦ Λίθοι, ἐς ἔλαιον τὸν ἄνθρωπον καθιέναι· τὸ γάρ τοι ἅμα πάντα ποιέει. ἀλέη μὲν χαλᾷ, τῇ δὲ ἐκγλισχραίνει· τὸ δριμὺ δὲ ἐς παρηθυμένην δάκνει. τάδε μέντοι ἔξοδα Λίθων, καὶ σφῶν προκλήσιες. Πίνειν δὲ φαρμάκων τῶν ἁπλῶν μὲν ῥίζας, φοῦ, μῆον, ἄσαρον. βοτάνας δὲ, τὴν πεπλονίτην, ἢ πετροσέλινον, ἢ σίον· ποικίλων δὲ, μύρα μὲν, ὁκόσα ἴσχει νάρδον, κασίην, σμύρναν, κινάμωμον, * * * * * * ἀπουλώσει σίνηπι, καὶ ἐκ πυρὸς ἐσχάρῃ· καὶ Επιθήματα, ἃ

παρέωθεν

προέρηθέν μοι λέλεκται. Δίαιτα δὲ, καὶ ἄλειψις, καὶ πλόος, καὶ ἡ ἐν θαλάσσῃ βιοτὴ, ἅπαντα τοῖσι ἐπὶ Νεφρῶν ἐστιν ἄκεα.

---

* * * * * * * * * *

* * * * * * * * *

* * * * * * * * * *

ΘΕΡΑΠΕΙΑ
ΓΟΝΟΡΡΟΙΗΣ.

Κεφ. ε'.

ΚΑΙ τοῦ ἀτερπέος τοῦ πάθεος εἵνεκεν, καὶ τοῦ κατὰ σύντηξιν κινδυνώδεος, καὶ τοῦ ἐς διάδεξιν γένεος χρέους, λύειν χρὴ μὴ βραδέως τὴν Γονόῤῥοιαν, πάντων κακῶν ἐοῦσαν αἰτίην. Πρώτιστα μὲν ὦν, ὅκως ῥεῦμα κοινὸν, ἵστασθαι στύψεσι τῶν ἀμφὶ τὴν κύστιν, καὶ τὴν ῥοὴν τῶν χωρίων· καὶ ἐμψύξεσι ψυῶν, λαγόνος, αἰδοίων, διδύμων, ὅκως μὴ ῥέῃ ἐς πολλὸν ἡ γονή. Εἶτα αὖθις ἀλεῆναι τὸ πᾶν, ἐς τὸ τὰς ἀφόδους ξηραίνειν. στύψεσι μὲν ὦν, καὶ τέγξεσι· ἔριον μὲν, τὸ ἀπὸ τοῦ οἴος ξὺν τοῖς λύμασι· λίπας δὲ, τὸ ῥόδινον μύρον, ἢ τὸ διὰ τῆς οἰνάνθης, ξὺν οἴνῳ λευκῷ, εὐώδεϊ. ἐκ περιαγωγῆς δὲ ἀλεαίνοντα λίπας τὸ κοινὸν, καὶ μελίλωτον ἐκζεσθὲν σὺν αὐτῷ, καὶ σάμψυχον, καὶ λιβανωτὶς, ἢ κόνυζα· ἄριστον καὶ ἀνήθου κόμη, καὶ ἔτι μᾶλλον ἡ ῥυτή. Τοῖσδε ἐς τὰ Ἐπιπλάσματα χρέο, κριθῆν, καὶ ὀρόβων ἀλήτοισι, καὶ ἐρυσίμου τοῦ σπέρματος, καὶ νίτρον· μέλι δὲ, ἐς τὴν ἁπάντων ξύμπνοιαν καὶ ξυνάφειαν. Τοιάδε καὶ Ἐπιπλάσματα, ὁκόσα φοινίσσει, καὶ Ἰόνθους ἐγείρει, καὶ τὸ ῥεῦμα περιοχετεύει, καὶ ἀλεαίνει τὰ χωρία· τοιόνδε τὸ Χλωρὸν Ἐπίπλασμα, καὶ τὸ διὰ τοῦ καρποῦ τῆς δάφνης. Πιπίσκειν δὲ καὶ τοῦ κάστορος συχνὸν, καὶ τῆς ῥίζης τοῦ ἀλικακάβου ὁκόσον δραχμῆς ὁλκῆς, καὶ τοῦ ἡδυόσμου τὸ ἕψημα. ποικίλων δὲ, τὸ διὰ τῶν δύο πεπέρεων, ἢ Σύμφωνος, ἢ Φίλωνος ἄριστον, καὶ διὰ σίγκου τοῦ θηρίου φάρμακον ποτὸν, καὶ ἡ τοῦ Βησίνου, καὶ ἡ διὰ τῶν ἐχιδνῶν τῶν ἑρπετῶν. Τὸ ξύμπαν δὲ διαίτῃ διδόναι. ἐπιτρέπειν τε καὶ πιστεύειν χρὴ καὶ γυμνασίοις, καὶ περιπάτοισι, καὶ αἰώρῃσι. τάδε γὰρ τὴν ἕξιν ἐς θερμασίην τρέπει, ὅπερ ἐστὶ τῷ πάθεϊ χρέος. Εἰ δὲ καὶ σώφρων ἔοι ἐπὶ τοῖσι ἀφροδισίοισι, καὶ λούοιτο ψυχρῷ, ἐλπὶς ὡς ὤκιστα ἀνδρωθῆναι τὸν ἄνθρωπον.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ
ΣΤΟΜΑΧΙΚΩΝ.

Κεφ. ϛʹ.

Ἠν τοῖσι ἄλλοισι πάθεσι μετὰ τὴν θεραπείην δίαιτα ἐς ἰσχὺν καὶ κράτος τοῦ σώματος εὐπεψίη ἀγαθή· Στομαχικοῖσι δὲ μούνοις ἥδε γίγνεται πλημμελής. Ὅκως ὦν αὕτη γίγνοιτο, φράσω. Ἱκανὴ γὰρ αἰώρη, περίπατοι, γυμνασίη, φωνασκίη, τροφαὶ ἐς πέψιν ἀγαθαὶ, ἀναμαχέσασθαι τὴν τοῦ στομάχου κακοσιτίην· ἀδύνατον δὲ τάδε καὶ ἀπεψίην λῦσαι μακρὴν, καὶ τὴν σκελετίην τοῦ σκήνεος εὔογκον σάρκας ποιῆσαι. Πολλὸν δὲ μέζον ἐπὶ τουτέων ἔσω αἱ τοῖσι κάμνουσι χάριτες, καὶ τὸ καθαρῶς ἅπαν δρᾷν, καὶ τῇσι ἐπιθυμίῃσι ἕπεσθαι ἢν ἰητρὸν, μὴ μεγάλα βλάπτοντα. ἄριστον γὰρ τόδε, ἢν μὴ κάρτα ὠφελεόντων ὄρεξις ἥκῃ. Φάρμακα δὲ ποτὰ, χυλοὶ, ἀψίνθιον, καὶ νάρδος τὸ μύρον, καὶ ἡ διὰ τῶν Θηρίων, καὶ τοῦ ἐν πέτραις ὁ καρπὸς, καὶ ζιγγιβέρεος, καὶ πεπέρεος, καὶ σεσέλιος. Τάδε πεπτήρια. Καὶ κατὰ τοῦ στέρνου, ἐς στύψιν, Ἐπίθημα, νάρδοι, μαστίχαι, ἀλόαι, ἀκακίαι, καὶ μήλων κυδωνίων ὁ χυλός· καὶ αὗται δὲ τῶν μήλων αἱ σάρκες ἀμφιθλασθεῖσαι, ξὺν φοίνιξι, Ἐπίθημα στῦφον. Ἀτὰρ καὶ τἄλλα, ὁκόσα μοι ἐς Διαβήτεω γεγράφαται, ἐς δίψεος ἄκος. τὰ αὐτὰ γὰρ καὶ τοῖσι δίψος γίγνεται· ὁ δὲ τόνος τοῦ στομάχου ἄδιψον Στομαχικοῖσι.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ
ΚΟΙΛΙΑΚΩΝ.

Κεφ. ζʹ.

Ἢν τῶν σιτίων ἀκρισίης ἡ κοιλίη ἔῃ, διαῤῥέῃ δὲ ἡ τροφὴ, ἄπεπτος, ἄθρεπτος, ὠμὴ, καὶ μηδὲν εἰς τὸν ὄγκον ἀνίῃ, Κοιλιακοὺς τούσδε κικλήσκομεν. ψύχεϊ μὲν ἐμφύτῳ τῷ τῆς ἐς πέψιν θερμασίης, ἀτονίῃ δὲ τῆς ἐς ἀνάδοσιν δυνάμιος.

Χρὴ ὦν τὴν κοιλίην, πρώτιστα μὲν, πόνων ἀνιέναι, ἠρεμίῃ, καὶ ἀποσιτίῃ· ὧδε γὰρ παλινδρομέουσι αἱ δυνάμιες. Ἢν δὲ καὶ πλήθεος τῶν ἐν τῷ στομάχῳ φαντασίη ἔῃ, νήστεσι ἐμέτοισι χρέεσθαι, ἀφ᾽ ὕδατος, ἢ μελικρήτου. Τὴν κοιλίην δὲ σκέπειν, καὶ τέγγειν, ἐς στύψιν· ἐρίοισι μὲν τοῖς ἐξ οἴος πιναροῖσι· λίπαϊ δὲ, ῥοδίνῳ μύρῳ, ἢ τῷ διὰ τῆς οἰνάνθης, ἢ μηλίνῳ· ἄριστον, κἢν ἀπὸ τοῦ σχοίνου, καὶ ὑποκυστίδι, ἢ ὀμφακίῳ. Ξὺν τοῖσδε καὶ Ἐπιπλάσματα, θερμὰ

μὲν

μὲν ἐς θίξιν, ἐς δύναμιν δὲ στρυφνά. Καὶ ἤν τι τοῦ ἥπατος, ἢ τῆς κοιλίης κατὰ στόμα, ἐντάσιες, ἢ φλεγμασίαι ἔωσι, Σικύην προσβάλλοντα, ἐντάμνειν· καὶ ἔστι, οἷσι τόδε μοῦνον ἤρκεσε. Ἐπὴν δὲ κηρωτῇσι ἐς ὠτειλὴν ἥκῃ τὰ τρώματα, ἠδὲ ἐπὶ σκληρίῃ κραίνῃ, τῇδε Βδέλλας τὰ θηρία προσβάλλειν. Ἔπειτα Ἐπιθήματα πεπλεγμένα τιθέναι, ὁκοῖον τὸ διὰ τῶν σπερμάτων, ἣν ἴσχῃ χαμαιλέοντος ῥίζαν· ἄριστον καὶ, ἔνθα οἱ τῆς δάφνης ἔασι καρποὶ, καὶ τὸ Μάλαγμα ἐπίκλησιν τὸ Χλωρὸν, καὶ τοὐμὸν τὸ Μυστήριον. τάδε γὰρ μαλάσσει τε, καὶ ἀμύσσει, καὶ θερμασίην ἐγείρει, καὶ ἄφυσα τὰ σπλάγχνα ποιέει, ὧνπερ ἐς στύψιν χρέος. ἀτὰρ καὶ σίνηπι, καὶ λίμνηστις, καὶ εὐφόρβιον, καὶ ὁκόσα τοιάδε, πάντα τὴν μὲν ψύξιν κωλύει, ἀνάκλησιν δὲ θέρμης ποιέεται. Τοιάδε χρὴ καὶ πιπίσκειν φάρμακα, ἐς στύψιν. χρέος μὲν προφέριστα ὁ τοῦ ἀρνογλώσσου χυλὸς, ξὺν ὕδατι ἐσυμμένῳ μύρτοισι, ἢ κυδωνίοισι μήλοισι. ἄριστον καὶ γίγαρτον σταφυλῆς ὀμφακίτιδος. οἶνοι τῶν κάρτα στυφόντων. Ἔπειτα δὲ τὰ ἀλθαίνοντα τὴν γαστέρα φάρμακα ποτὰ, ὁκόσα διὰ ζιγγιβέρεος, καὶ πεπέρεος, καὶ σελίνου τοῦ καρποῦ τοῦ ἀγρίου τοῦ ἐν πέτραις· τὸ διὰ τῶν Θηρίων τῶν ἐχιδνῶν πηκτικώτατον. Ἢν δὲ ἐπὶ τοῖσι μηδὲν, ἢ σμικρὸν ἐνδιδῷ, τοῖσι ἀπὸ ῥαφανίδων ἐμέτοισι χρέο· ἢν δὲ καὶ ἐγκρύψῃς ταῖσδε ἐλλεβόρου τοῦ λευκοῦ ῥίζαν ἐς μίην νύκτα, εὐτονωτάτη ἂν σοι γένοιτο ἡ κάθαρσις, ἔς τε τὴν τῶν ὑγρῶν τῶν ψυχρῶν κάθαρσίν τε καὶ ἔκκρισιν, καὶ ἐς τὴν ἔξαψιν τοῦ θερμοῦ.

Ἀτὰρ καὶ ἡ δίαιτα, καὶ ὁ βίος, τοιῶσδε ἔστω ξύμμετρα. οἱ ὕπνοι νύκτωρ μὲν, δι' ἡμέρης δὲ περίπατοι, ἀναφωνήσιες, αἰώρη ἤτε ἐν δάφνῃσι, ἢ μυρρίνῃσι, ἢ θύμῳ· ἔχει γάρ τι ἡ διαπνοὴ καὶ ἡ ἀναπνοὴ τοιόνδε φάρμακον ἐπιτήδειον. Γυμνάσια· τρίψιες· χειρονομίη· ἁλτήρων βολαῖσι τοῦ θώρηκος, καὶ τῆς κοιλίης κόποι. Προπόσιες. σμικρότατα γὰρ εἰς τόνον εὐσταλὲς ἄρτος. Ἐπὶ τῶνδε φοίνικες, περίπατοι ῥᾳθυ- * * * * *

* * * * * * * * *

* * * * * * * * * *

* * * * * * * * *

---

* * * * * * * * * *

* * * * * * * * *

* * * * * * * * * *

* * * * * * * * *

* * * * * * * * * *

* * * * * * * * *

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΑΡΘΡΙΤΙΔΟΣ, ΚΑΙ ΙΣΧΙΑΔΟΣ.

Κεφ. ιβ΄.

* * σιτίων, καὶ ῥαφανίδων, πολλάκις. ἔπειτα ἐς τὸν ἐλλέβορον ἄγειν. Δίαιτα δὲ, ἡ ἐπὶ τοῖσδε, ξυνὴ τοῖσι ἄλλοισι πάθεσι. καὶ ἐπὶ τῇ διαίτῃ, ἄλειψις, ψυχρολουσίη θαλασσίη, μάλιστα μὲν ὦν ἅπασι Αρθριτικοῖσι ξυνὰ ἄκεα. Καὶ γὰρ καὶ τοῖσι Ποδαγρικοῖσι ἐλλέβορος τὸ μέγα ἄκος, ἀλλὰ ἐν τῇσι πρώτῃσι προσβολῇσι τοῦ πάθεος. ἢν δὲ ἐκ πολλῶν μὲν ἤδη χρόνων ἔῃ, ἀτὰρ καὶ ἐκ διαδέξιος πατέρων φανῇ, ξυναποθνήσκει ἡ νοῦσος. Ες δὲ τοὺς παροξυσμοὺς τῶν ἄρθρων, τάδε χρὴ πρήσσειν. εἴρια μὲν ἔσω ἐξ οἴος τὰ οἰσυπώδεα· Τέγξιες δὲ, διὰ ῥοδίνου, καὶ οἴνου. μετεξετέροισι δὲ καὶ σπογγιὴ ξὺν ὀξυκρήτῳ ὤνησεν. Επειτα Επίπλασμα, ἄρτος, ξὺν τοῖσι ψύχουσι κολοκύνθης, καὶ πέπονος· καὶ σικύη λιτὴ, καὶ ἀρνόγλωσσον ἡ βοτάνη, καὶ ῥόδων τὰ φύλλα· ἀτὰρ καὶ ἡ σιδηρῖτις ἄπονος, ξὺν ἄρτῳ, καὶ βρύον, καὶ συμφύτου ῥίζα, καὶ πεντάφυλλος ἡ βοτάνη, καὶ πράσιος ἡ τοῖσι φύλλοισι λεπτή. τῆσδε μέντοι τὸ μὲν ἀφέψημα, ἐξάντλημα ἄπονον· αὐτὴ δὲ, Επίπλασμα, ξὺν ψιξὶ, ἢ κριθῶν ἀλήτῳ. Μήλων τε τῶν κιτρείων τὸ ἄβρωτον, ξὺν ἀλφίτοισι, ἄριστον. σῦκα ξηρὰ, καὶ θάσια, ξύν τινι τῶν ἀλήτων. Ηδε μέντοι ψύξιος ἡ ὕλη. καὶ τόδε μέντοι ἄλλοτε ἄλλον ὤνησε, καὶ τωὐτὸν ἄλλοτε ἄλλῳ. Μετεξετέροισι δὲ τὰ ἀλεαίνοντα ξυμφέρει· καὶ τωὐτὸν ἄλλοτε ἄλλῳ ὠφελέει. Λόγος δὲ καὶ τόδε κάρτα ἄπονον ἔμμεναι· αἶγα χρὴ βοτάνης τοῦ ἴειδος ἐμφαγεῖν, ἐπὴν δὲ πλησθῇ, διαλείποντα ὁκόσον ἡ νομὴ ἐν τῇ γαστρὶ μαχθείη, κατάθῦσαι τὴν αἶγα, ἠδὲ ἐντὸς τοῦ γαστρὸς ἐς τὴν κόπρον ἐγκρύψαι τὼ πόδε. Φάρμακα δὲ μυρία. καὶ γὰρ τοὺς νοσέοντας ἑωυτῶν φαρμακέας εὐπόρους τίθησι ἡ ξυμφορή. τῶν δὲ ἰητρῶν τὰ φάρμακα ἐν τῇσι γραφῇσι λελέξεται.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ
ΕΛΕΦΑΝΤΟΣ.

Κεφ. ιγ΄.

ΤΩΝ νούσων μέζονα χρὴ τὰ ἄκεα, ἐς λύσιν αὐτέων, ἔμμεναι. Ἐλέφαντος δὲ, τηλίκου κακοῦ, τίς ἀξιόνικος γίγνοιτ᾽ ἂν ἰητρείη; Οὐ γὰρ μέρεϊ, ἢ σπλάγχνῳ ἑνὶ, ἢ ἔνδον ἐνσκήπτει μοῦνον, ἢ ἔξω τὸ κακὸν ἕρπει· ἀλλὰ ἔνδοθί τε ὅλῳ τῷ ἀνθρώπῳ ἐνοικέει, καὶ ὅλον ἔξωθεν ἀμπέχει. Ἀτερπὲς μὲν, καὶ φοβερὸν ἰδεῖν. θηρίου γὰρ ἰδέη. Δέος δὲ ξυμβιοῦν τε, καὶ ξυνδιαιτᾶσθαι, οὐ μεῖον ἢ λοιμῷ. ἀναπνοῆς γὰρ, ἐς μετάδοσιν, ῥηϊδίη βαφή. Τί ἂν οὖν εὕροι τις ἐν ἰητρικῇ τοῦδε ἄξιον ἔχον ἄκος; Ἀλλὰ γὰρ πάντα χρὴ ξυμφέρειν φάρμακα, καὶ δίαιταν, καὶ σίδηρα, καὶ πῦρ. Καὶ τάδε κὴν μὲν ἔτι νεοτόκῳ τῷ πάθεϊ προσβάλλῃς, ἐλπὶς ἴησιος. ἢν δὲ ἐς ἀκμὴν ἥκῃ γενέσιος, καὶ ἐν τοῖσι σπλάγχνοισι ἑδραῖον ἵζῃ, ποτὶ καὶ ἐς τὰ πρόσωπα προσβάλλῃ, ἀνέλπιστος ὁ νοσέων.

Τάμνειν ὦν τὰς ἐπ᾽ ἀγκῶνι φλέβας· ἄμφω δέ. τάμνειν δὲ καὶ τὰς ἐπὶ σφυροῖσι, αὐτῆμαρ· κρέσσον γὰρ ἡ διάστασις, ἔς τε πολλὴν τὴν τοῦ αἵματος ῥοὴν, καὶ ἐς ἀνάκλησιν τῆς δυνάμιος. χρεὼν γὰρ αἷμα πολλάκις καὶ πολλ᾽ ἐκχέαι, τοῦ πάθεος τὴν τροφήν. σμικρὸν δὲ ἐν αὐτέῳ τὸ χρηστὸν τῆς φύσιος ἡ τροφή. Ξυντεκμαίρεσθαι ὦν, ἀφαιρέοντα τὸ πονηρὸν καὶ ἔντηκτον, μεσηγὺ τὸ οἰκεῖον, μέσφι ἂν προσαπαυδήσῃ ἀτροφίῃ ἡ νοῦσος· ἡ γὰρ νεαρὴ, ξυμπλακεῖσα τῷ σώματι, χρόνῳ μακρῷ ἠμαύρωσε τὴν παλαιήν. Ἔπειτα τὴν ἱερὴν πιπίσκειν, μὴ ἐσάπαξ. ἀλλὰ γιγνέσθω πάντα πολλάκις, ἐξ ἀναλήψιος, καὶ παλινδρομίης. Ἔστω καὶ ἡ ἄλλη κάθαρσις φαρμακώδης ἐν σιτίῳ· ἡ ἐπὶ τῷ ἰχῷ, ἢ ἔλεξα, ἔστω. ἤδε γάλα ἀδιάκριτον, πολλὸν δὲ ἔστω, τόδε ἐς διαχώρησιν πιεῖν· ἐχέτω δὲ μοίρην τὴν πεμπτὴν ὕδωρ, ὡς πᾶν τὸ γάλα διεκθέειν. Ἐς ἐμέτους θᾶσσον ἄγειν, νήστιας τὸ πρῶτον, ἀπὸ σίτων δ᾽ αὖθις, ἔπειτα ἀπὸ ῥαφανίδων. πολλάκις δὲ, καὶ ξυνεχέως, πάντα γιγνέσθω. ἐς ἐλλέβορον ἄγοντα καιρῷ παντὶ, μᾶλλον δὲ ἔαρος καὶ φθινοπώρου διδόναι, ἡμέρην ἀφ᾽ ἡμέρας, καὶ αὖθις ἐς νέωτα. Κὴν ἡ νοῦσος κρατυνθῇ, φαρμάκων ποτῶν, ὁκόσα τις γιγνώσκει, πιπίσκειν· ἀγαθὸν γὰρ φαρμακεύειν πολλὸν ἐς ὄνησιν. Κἀγὼ δὲ, ὁκόσα γιγνώσκω, γράφω· κεδρίης κύαθον ἕνα, κράμβης δύο μίσγοντα, διδόναι. Ἄλλο· σιδηρίτιδος τοῦ χυλοῦ κύαθος εἷς, τριφυλλίου εἷς, οἴνου καὶ μέλιτος κύαθοι δύο. Ἄλλο· Ἐλέφαντος τοῦ ὀδόντος ῥινήματος ὁλκῆς δραχμὴ, ξὺν οἴνῳ κρήσιος κυάθοιν δύο. Ἀτὰρ καὶ τῶν ἐχέων τῶν ἑρπετῶν θη-

ειδῶν αἱ σάρκες, καὶ αἵδε ἐς ἀρτίσκους πεπλασμέναι, πίνονται. ἀποτάμνοντα δὲ χρὴ τῆς κεφαλῆς καὶ τῆς οὐραίης ἕκαστον, ὁκόσον δακτύλους τέσσαρας, τὸ λοιπὸν ἕψειν ἐς διάκρισιν τῶν ἀκανθῶν· τὰς δὲ σάρκας, ἀρτίσκους διαπλάσαντας, ψύχειν ἐν σκιῇ. πιπίσκειν δὲ τούσδε, ὅκως καὶ τὴν σκίλλην. καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ ἔχιες ὄψον ἐν δείπνῳ· ὡς ἰχθύας δὲ, χρὴ τούτοις σκευάσαι. Ην δὲ τῷ δι' ἐχιδνῶν τὸ ποικίλον παρέῃ φάρμακον, ἀντὶ πάντων πίνειν τόδε· ἴσχει γὰρ πάντα ὁμοῦ. Ῥύπτειν δὲ καὶ τὸ σκῆνος, καὶ τοὺς ὄχθους ἀλεαίνειν. φάρμακα δὲ ἄλλα μυρία τῶν Κελτέων, οἳ νῦν καλέονται Γάλλοι. τὰς λιτρώδεις τὰς ποιητὰς σφαίρας, ᾗσι ῥύπτουσι τὰς ὀθόνας, σάπων ἐπίκλην, τῇσι ῥύπτειν τὸ σκῆνος ἐν λουτρῷ ἄριστον. Καὶ ἀνδράχνην, καὶ ἀείζωον ξὺν ὄξεϊ, ἀτὰρ καὶ λαπάθου ῥιζέων ἀφέψημα, ξὺν ἀπύρῳ θείῳ, ῥύπτει καλῶς. Ποικίλον δὲ, ἀλκυονίου τοῦ λείου, καὶ νίτρου, καὶ τρυγὸς ὄξεος κεκαυμένης, καὶ στυπτηρίης σχιστῆς, καὶ θείου τοῦ ἀπύρου, καὶ κόστου, καὶ ἴριδος, καὶ πεπέριος. τάχα δὲ χρὴ πάντα μίσγειν ἑκάστῳ τὸ πρὸς δύναμιν, ἄλλο δὲ ἴσον, καὶ τόδε καταπάσσοντα ἀνατρίβειν. Ες δὲ τοὺς ὄχθους τοῦ προσώπου, κλημάτων τὴν σποδιὴν, ξὺν τινι θηλείων στέατι μίσγοντα, χρίειν, λέοντος, ἢ παρδάλιος, ἢ ἄρκτου, ἢν δὲ μὴ, χηναλώπεκος. ὅμοιον γὰρ ἐν ἀνομοίῳ, ὅκως πίθηκος ἀνθρώπῳ, ἄριστον. καὶ ἀμμωνιακὸν τὸ θυμίημα, ξὺν ὄξεϊ, καὶ ἀρνογλώσσου χυλῷ, ἢ πολυγόνου, καὶ ὑποκυστὶς, καὶ λύκιον. Ην δὲ πελιδναὶ ἔωσι αἱ σάρκες, προσεγχαράσσειν, ἐγχυλώσιος εἵνεκεν.. Ην δ' ἐπὶ τοῖσι δριμέσι ῥεύμασι ἀναδαρέντα πρηΰνειν τὰ μέρεα ἐθέλῃς, τήλιος ἀφέψημα, ἢ πτισάνης χυλοῦ, ῥύμμα μαλθακόν· λίπας δὲ, ῥοδίνου, ἢ κρινίνου. Λουτρὰ δὲ ξυνεχέα ξύμφορα, ἐς ὑγρασμὸν, καὶ ἐς διαπνοὴν τῶν κακῶν χυμῶν.

Τροφὴ δὲ, καθαρὴ, εὔχυμος, εὔπεπτος, ἁπλῆ. καὶ δίαιτα, εὐκρινὴς πάντη, καὶ ἐν ὕπνοισι, ἢ καὶ περιπάτοισι, καὶ χώρησι. Γυμνάσια, δρόμοι, καὶ ἀνειλήσιες, καὶ κορυκοβολίαι· ἅπαντα ἀκάματα, ξὺν ἐμμελεῖ ἐπιτάσει. ἔστω δὲ καὶ ἀναφώνησις τοῦ πνεύματος, γυμνάσιον τὸ καίριον. Εσθὴς ἔστω καθαρὴ, οὐχ ὡς ὁρῆσθαι μοῦνον ἤδε, ἀλλ' ὡς ὅτι καὶ τὰ πινόεντα ὀδαξώδεα τῷ δέρματι. Πιπίσκειν ἀψινθίου τοῦ οἴνου νήστιας· ἄριστον δὲ, ἄρτος ἐκ κριθῶν, καὶ τάριχος ὡραῖος, καὶ σμικρόν τι μαλάχης ἢ κράμβης ἡμίεφθον, ξὺν κυμίνου ἐμβάμματι. ἐς δὲ δεῖπνον, σταφυλῖνος ἡ ῥίζα, καὶ χόνδροι, ξὺν τῷ οἴνῳ, καὶ τῷ μέλιτι, παλαιῷ τὴν μίξιν. Καὶ τὰ θαλάσσια, ὁκόσα τὴν γαστέρα ὑπολύει, τελλινῶν ζωμοὶ, ὄστρεα, ἐχῖνοι, καὶ τῶν ἰχθύων οἱ πετραῖοι· χερσαίων δὲ, τὰ θήρεια, λαγωὸς, ἢ σῦς· πετεινῶν, πέρδικες πᾶσαι, φάσσαι, πελειάδες, καὶ ὁκόσα ἡ χώρη ἄριστα ἴσχει· ἀκροδρύων τὰ ὡραῖα· οἶνοι γλυκέες οἰνωδέων κρέσσονες. Λουτρὰ, φύσει θερμὰ, θειώδη. καὶ βίος ἐν ὕδασι μακρὸς, εἴτε καὶ θάλασσα, καὶ πλοῦς.

Ελ-

Ἑλλεβορισμοί. ἐλλέβορος λευκὸς μὲν τῆς ἄνω κοιλίης κάθαρσις, μέλας δὲ τῆς κάτω. καὶ ἔστιν ὁ λευκὸς οὐκ ἐμετήριον μοῦνον, ἀλλὰ καὶ ξυμπάντων ὁμοῦ καθαρτηρίων ὁ δυνατώτατος· οὐ τῷ πλήθεϊ καὶ τῇ ποικιλίῃ τῆς ἐκκρίσιος, τόδε γὰρ καὶ Χολέρη πρήσσει· οὐδὲ ἐντάσεσι καὶ βίῃ τῇσι ἐπὶ τοῖσι ἐμέτοισι, ἐς τόδε γὰρ ναυτίη καὶ θάλασσα κρέσσον. Ἀλλὰ δυνάμει, καὶ ποιότητι, οὔτι φαύλῃ· τῇπερ καὶ ὑγιέας τοὺς κάμνοντας ποιέει, καὶ ἐπ' ὀλίγῃ τῇ καθάρσι, καὶ ἐπὶ σμικρῇ τῇ ἐντάσι. Ἀτὰρ καὶ πάντων τῶν χρονίων νούσων ἐς ῥίζαν ἱδρυμένων, ἢν ἀπαυδήσῃ τὰ λοιπὰ ἄκεα, τόδε μοῦνον ἰητήριον. πυρὶ ἴκελον γὰρ ἐς δύναμιν λευκὸς ἐλλέβορος, καὶ ὅ τι περ πῦρ ἐργάζεται ἐκκαῖον, τοῦδε πλέον ἐλλέβορος εἴσω παρεχθέων πρήσσει, εὔπνοιαν μὲν ἐκ δυσπνοίης, ἐξ ἀχροίης δὲ εὐχροίην, καὶ ἀπὸ σκελετίης εὐσαρκίην.

VARIÆ LECTIONES.

Litera G, vocem voceſve Græcas hanc proxime antecedentes ita in *Goupyli* Editione: O, in *Oxonienſi* hac, legi indicat; H, eam eaſve in *Harleyano* Codice: V. in *Vaticano*: A, in *Auguſtano*: F, inter *Fabricii*: M, inter *Maittarii*: G. v. l. inter *Goupyli* Varias Lectiones: H. m. in *Harleyani* Codicis Margine, V. m. in Margine *Vaticani*, inveniri ſignificat.

Pag. II, Lin.
4. ἐν G, τῶν ἐν V.
6. βληχρὴ G. βληχρεῖ V. G. v. l.
9. εἴδεος G. ἴδεος A. V. ἰδέας G. v. l. δέος (ἴσως) G. v. l.
13. βέμβικι G. V. βέβικι A.
14. κατίβαλε G. V. κατίλαβε A.
III,
1. τετίων G. V. ἴκηται, τουτέων A.
ἕκαν. ἐν ἕρπον G. ἕκαν. ἕρπον V.
3. ἐκδιηγοῦνται V. ἐνδιηγεῦνται G.
4. ὁκόσοισι G. ὅκως οἶσι V.
5. ἐπὴν G. ἐπλὴν V.
7. ἐμπνείης G. ἀπνείης V. G. v. l.
ἀνακλάσει G. ἀνακλάνεσι V. G. v. l. ἀνακλάζειν G. v. l.
10. ἡμέρην (ἴσως) G. v. l. ἡμετέρην G. V.
12. κέεται G. καίεται V.
13. ξυνέρχονται G. V. ξυνέχονται M.
15. ἄλλοτε G. V. καὶ ὅτε A.
16. ἤν τε G. ἤν τι V. A.
19. ξυνηρείσουσι G. ξυνηρίασεσι V.
25. ἐξαλελίφθαι G. ἐξηλελεῖφθαι V.
26. κοτὲ G. H. ποτὲ V. A.
29. καὶ εἰ μέγα ἐμβοήσῃ G. καὶ εἰ μέγα ἐμβοεῖς V. καὶ μέγα ἐμβοεῖν G. v. l.
IV,
1. ἓν G. ἐν V. G. v. l.
4. ἀναπνέῃ G. ἀναπνοὴ V. G. v. l.
5. δὲ G. δὴ V. G. v. l.
12. Κεφ. ς'. G. ι'. V.
14. ἐρίδιοι G. H. ἐριδίως V. G. v. l.
15. ξυμπαθέα τῇσι ἀρχῇσι γίγνεται G. V. τῇσι ἀρχῇσι γίνεται ξυμπαθέα H. ἐπ'
16. ἐς G. ἐπ' H. A. ἐς V.
19. ἀνάκλισιν G. H. ἀνάκλησιν V.
Ὀπισθότονον G. H. ὀπισθότατον V.
20. Ἐμπροσθότονον G. H. ἐμπροσθότατον V.
25. ἀμβλώματι G. H. ἀμβλώσει V. A.
27. ψύξις ἢ κάρτα H. V. A. ψύξις κάρτα G.
V,
3. εἰρῆσθαι G. ἐρεῖσθαι H. V. F. G. v. l.
5. σφηνὶ διὰ ἐριδίως σέσηται G. σφηνὶ τὸ Δία ἐριδίως σέσηται H. M. σφηνὶ ἐριδίως σέσηται V.
6. τὶς G. V. M. τι H. V.
9. ἐρυθρὰ G. ἐρυθῆ H. V.
14. ἐκχεόμενα G. H. ἐγχεόμενα V.
κύστιος H. κύστεος G. V.
15. Σπασμῶν G. σπασμὸς H. V. A.
16. ἴδια H. ἰδίῃ G. V. ἰδίῃ V. m.
ἑκάστης G. H. V. ἕκαστος A.
ὅλη G. H. V. ὅλα A.
18. ἀγκύλη H. V. ἀγκύλλει G.
19. βρόχος G. H. V. βρόγχος F.
20. ἔρχμος G. H. V. ἔογμος F.
22. κεκλασμέναι· σπίλαι ξυγκεκαμμένα· ἐναντίως H. V. G. v. l. κεκλασμέναι· ἐναντίως G.
23. ξυγκεκαμμένα H. V. G. v. l. ξυγκεκαμμένα A.
ἰγνύῃ G. V. ἰγνύα H.
25. ὅλη H. V. A. ἕλκει G.
κεφαλὴ H. κορυφὴ, κεφαλὴ G. V.
26. πεπηγυῖα G. H. ξυμπεπηγυῖα V. A.
31. ἐν G. ἐὸν H. V. A.
33. ἔτι G. H. V. ἔπι A.
VI,
3. ἐπαρκέει G. V. ἀπαρκέει H.
ἐθέλοι τὰ μέλη, ζῶντα ἂν διατμῆξαι καὶ κατάξαι G. ἐθέλοις ζῶντα τὰ μέλη, διατμήξαις ἂν καὶ κατάξαις H.
4. κατάξαι G. καταπάξαι V. G. v. l.
11. πάθος G. ὁ πάθος H. V. G. v. l.
αὐτέῃ G. H. αὐτέη V. A.
αἰτίην G. H. αἰτίαν V. A.
12. ἐπιγλωττίδος G. H. V. ἐπιγλωτίδος A.
14. προβάλλουσι G. προσβάλλουσι H. V. A.
15. ὑπὲρ G. ὑπὸ H. V. G. v. l.
ἐκχέεται G. ἐκκέεται H. V. F.
16. προβολῆς G. προσβολῆς H. V.
18. ξύμπλεως G. V. m. ξύμπλεωμα H. V.
22. ἔμμεναι G. H. ἔμεναι V. A.
πονηρὴν G. H. V. πονηρὸν A.
23. πεπταμένης ἄνωθεν G. V. προπεπταμένης ἄνωθεν H.
24. Χαρωνίοισιν αἱ G. V. Χαρώνοισι καὶ V.
ὀξυτάτῳ H. V. ὀξύτατα G.
25. τὸ σῶμα G. H. τὰ σώματα V.
26. γλώσσης G. H. V. λύσσης (ἴσως) G. v. l.
οὔτε G. H. οὔτοι V.
30. ἴκελαι H. G. (χ.) ἴκελαι G. ἰκέλαι V.
ὑπὸ G. H. V. ἄνευ F.
VII,
12. ὑπογίγνονται G. V. ὑπογίγνεται H.
15. γαργαρεὼν G. H. V. γαργαρέων A.
16. ἀφανίη. Πνὶξ ἡ H. V. G. v. l. (χ.) ἀφανίη, πνίξ. ἡ G.
κραταιοτέρη G. V. κρατιστέρη H.
18. ὅπη G. H. ὅποι V.
19. ἀπίθανον G. H. ἀπίθανε V.
20. ὁκόσοις V. A. ὁκόσον G. H.
τρέπηται G. H. τρέποιτο V.
21. Κυνάγχην ὑπὸ Συνάγχης O. Συνάγχην ὑπὸ Κυνάγχης G. H. V.
22. ἢ σχύῃ G. εἰ συχίῃ V.
24. εἵλκουσι G. H. V. ἕλκουσι G. v. l.
25. ἀπιπτέθη G. H. ἀπισάθη V.
ἔπνιξε G. v. l. ἀπέπνιξε G. H. V.
27. διαπύρσεις G. διαπηρέσις V. διαπτηρέσις H.
34. ἐκκριμὰς A. V. ἐκκρεμὲν G. H. F.
μεστηγὺ G. μεσσηγὺ H. F. μεσηγὺ V.
στερρὸν G. H. στερεὸν V.
περιθμίων H. V. παρθμίων G.
VIII,
4. εἰ G. H. εἰ δὲ V.
στρογγύλεται G. V. στρογγυλαίνεται H.

VARIÆ LECTIONES.

7. λαίφεα H. F. λαίπεα V. λέπεα G.
πτέρυγες F. G. v. l. (χ.) πτέργες G. πτερύγεσιν H. V.
9. Κιονὶς G. H. ἡ κιονὶς V.
τι G. V. τινὰ H.
δὲ G. V. H. καὶ A.
12. διχρόα G. δίχροα H. V.
13. πάθος G. H. πάθεος V.
16. γαργαλισμὸς G. V. γαργαρισμὸς H.
17. τι G. V. τινι H.
19. κάρτα πονηρὴ G. κατὰ πολερὴ H. V.
20. συμπαθίη G. H. V. συμπαθιεῖ F.
21. πολύαιμοι G. V. πολύαιμος H.
22. παισὶ G. H. παιδίοις V. A.
πάντα μὲν ἀσινέα H. V. πάντα ἀσινέα G.
λι
32. ξυπαρὰ H. λιπαρὰ G. V.
IX,
4. νέμηται G. H. V. νεμῆται A.
6. ἐκινήθησαν, καὶ ἐμελάνθησαν, καὶ ἐς G. V. ἐκινήθησαν, καὶ ἐς H.
7. κακωδίη G. κακοδμὴ H. V. κακοδμίη G. v. l.
9. οὔτε G. H. οὐδὲ V.
11. τρηχέων G. H. V. τραχέων A.
13. διακονέεται G. V. διαχωνέεται H. διακινέεται A.
17. μέγα H. V. A. μεγάλα G.
20. ἡ Αἴγυπτος H. Αἴγυπτος G. V.
22. κειθέων G. H. κηθέων V. G. v. l.
δριμὺ ἐστὶ τὸ G. V. δρῆ δὲ καὶ τὸ H.
23. Συρίη, μάλιστα κοίλη G. H. κοίλη Συρία μάλιστα V. A.
25. μὲν G. H. δὲ V.
27. ἐμπνέουσι G. V. ἐκπνέουσι H.
ἀσηροὶ H. ἀσειροὶ G. V.
30. κατακέανται G. καλακαίονται H. V.
32. ἀπορίης G. ἀπειρίης H. M. V. ἀπειρίοις A.
33. ἠρεμίην G. ἐρημίην H. V.
35. βράγχος G. V. βράχος H.
X,
6. πλυάλοισι G. H. πλυέλοισι V.
7. ταῦτα ἀλλήλοισι G. ταῦτα πάντα ἀλλήλοισι H. V. A.
ξύμπνοα V. ξύπνοα A. ξύμπνοια G. H.
9. ἄλλο H. ἄλλα G. V.
ἅμα G. V. ὁμοῦ H.
12. ὁ ὑμὴν G. ὁ μὴν H. V. G. v. l.
17. ὑπόξανθον G. H. V. ἀπόξανθον A.
22. οἵδε θνήσκουσι G. H. οἵδε ἐστὶ θνήσκουσι V.
25. ξυνόδοσις G. V. H. m. ξυνοδος H. M.
XI,
2. ἀναβιώσουσι G. H. ἀναβιώσωσι V.
ζε
7. ἀνακαθίνουσι G. V. ἀνακαθίνουσι H. ἀνακαθίζουσι M.
8. πύος G. H. V. πύον A. πλύον G. v. l.
10. κορυφὴν G. V. κορυφὴ H.
προβάληται G. προσβάληται A. προσβάλληται H. V. G. v. l.
13. γίγνοιτο G. H. γένοιτο V.
14. ἑτέρων τὸ G. V. ἑτέρων οὐδὲ τὸ H.
18. πάθοιεν ἐπὶ σμικρῇ αὐτῇ, οὐδὲ σμικρῇ φλεγμονῇ H. V. G. v. l. πάθοιεν ἐπὶ σμικρῇ φλεγμονῇ G.
19. τοῖσι μεγάλοισι G. V. τῇσι μεγάλῃσι H.
21. μεγάλη G. H. V. μεγάλα A.
XII,
3. Περὶ Αἰτίων καὶ Σημείων Ὀξέων Παθῶν, Βιβλίον δεύτερον. Τάδε ἔνεστι ἐν τῷ δευτέρῳ Βιβλίῳ G. H. Ὀξέων Παθῶν Αἰτίαι (Αἴτια A.) καὶ Σημεῖα V. A.
9. Αἵματος G. V. Αἱμάτων V.
11. Καύσων G. V. Καύσωνος H.
15. νόσου H. V. A. νόσου G.
XIII,
7. πλεύμονος H. πνεύμονος G. V. πνεύμονα A.
12. μακρὸν V. G. v. l. μακρὰν G. H.
ἀμβολὴ G. H. V ἀβολὴ A.
13. ζώει G. H. ζώη V.
14. μὴ F. μὲν G. H. V.
17. φλεγμήνῃ G. V. φλεγμαίνῃ H.
23. θέλουσι G. H. ἐθέλουσι V.
25. ἄκρη G. H. V. ἄρκη A.
XIV,
1. ἐπανείρῃ G. ἐπανήρῃ H. V.
2. ἄκρεα H. V. ἄκρα G.
χρυποὶ F. ἄχρυποι G. H. V.
σφυγμοὶ H. V. σφιγμοὶ G.
5. κοτε G. H. ποτε V. A.
τρέπηται G. H. πράττηται V. πράκειται A.
6. κοιλίης V. A. κοιλίη G. H.
νειαίρην
7. νειαίρην G. ἱερὴν H. ἱερὴν V. G. v. l.
14. πύος G. πύον V. ἕλκος H.
ἐκχύσι G. H. ἐγχύσει V.
17. τοι G. H. τι V.
23. ἀναχρέμψιοι V. ἀναχρέμψουσι H. V. G. v. l.
25. ἀνάχρεμψις G. H. V. ἀνάχρεψις A.
Ἔμπλυσις G. H. V. Ἔμπυσις A.
ἐπὶ δὲ G. ἐπεὶ δὲ H. ἐπειδὴ V.
26. βραχείη H. V. A. βραχέη G.
27. ἔη G. εἴη H. V. A.
ὅκοτι G. H. ὁκότε V. A.
Πτύσις G. V. Ἔμπλυσις H.
30. τρηχείης H. V. τειχείης G.
XV,
1. δ' G. H. δ' V. A.
ὁκόσα G. H. ὁκόσον V. A.
5. ἦχοι G. H. V. ἦχον A.
διατάσιες G. H. διαστάσιες V.
σκοτόδινοι V. A σκοτόδινος G. H.
7. ἀθρόον G. H. ἀθρόη V.
8. ἄθροον δὲ καὶ H. V. A. ἀθρόον καὶ G.
9. ἴσχεται H. V. A. ἴσχνεται G.
11. ἔῃ G. εἴη H. V. A.
γαργαλισμὸς G. V. γαργαρισμὸς H.
12. βύζεται G. σβέννυται M. H. σβύζεται V. H. m.
βύεται H. m.
οὐ O. οὐ G. H. V.
βιώσουσι G. H. V. βιώσουσι A.
15. ξὺν ναυτίῃ V. ξὺν αὐτῇ G. H.
ὡς G. H. V. ἕως A.
16. Πτύσιος G. H. V. πλώσιος A.
20. μὲν ἐς G. V. δὲ καὶ H.
26. φθορῆς H. V. G. v. l. φορῆς G.
27. αἵματος G. H. V. αἵματα A.
28. τοῦ τοῦ H. τούτων G. V.
ἔῃ G. εἴη H. V. A.
29. διακονευμήνης G. H. V. διακινδυμήνης G. v. l.
XVI,
3. ἢ G. H. V. ἢ A.
6. ἐξαπιναίως G. H. V. ἀπιναίως A.
ἐντάσι G. V. ἐκτάσι H.
8. διαβρώσιος V. A. βρώσιος G. H.
12. λεπτυνθέντα G. H. λεπτωθέντα V.
ἀπαναλωθῇ G. H. ἐπαναλωθῇ V. A.
13. ἐξ ἀραιώσιος V. A. ἐξαραίωσις G. H.
14. ἀποτιθέεται G. H. ἀποτίθεται V. A.
17. τὰ V. τάδε G. H.
20. ἀντιπαθείῃσι H. V. G. v. l. ἀντιπαθείοισι G.
22. διαφορὴ G. V. H. m. ἀναφορὴ H. διασπορὴ H. m.
εἰ G. ἢ H. V.
27. συμφύει H. V. A. συμφέρει G.
28. ἣν G. H. ἢ V.
μακρὴ H. V. G. v. l. κακὸν G.
29. ἀφικνέεται G. H. ἀφικνεῖται V. A.
32. ἔμψυξις G. H. V. ἔκψυξις A.
XVII,
2. ἀνεπλύθη G. H. ἀπεπλύθη V.
4. ἀρτηρίαι G. H. αἱ ἀρτηρίαι V.
10. μετεξετέροισι δὲ καὶ μέσφι H. μετεξετέροισι οὐδὲ μέσφι G. V.

11. κοτὲ

VARIÆ LECTIONES.

11. κοτὲ G. ὅτι H. V.
12. ἀποσιτίη G. H. ἀποσιτίης V. A.
    ἀλλὰ ἐμβάλλεις G. H. ἀλλ' ἐμβάλλεις V. F.
17. ἅμα ἀλίζεται G. V. αἷμα ἀλλίζεται H.
19. πολὺ V. πολλὰ F. πολλὰ G. H.
20. τῆς G. V. καὶ H.
21. τραχείης G. H. V. τραχείης A.
22. πόνου F. πόνος G. H. V.
24. εἰ G. V. ἢ H.
27. ἄλλα G. V. ἀλλ' εἰ H.

XVIII,
3. ἔαρος G. H. V. θέρους F.
6. εἰρῆσθαι G. εἰρέσθω H. V.
8. οὕτως H. V. οὕτω G.
    ὡς ὀρῶν G. H. V. ὃς ἐρῶν F.
21. ἀκυφόνε F. M. ὦ κύφον οὐ G. H. V.
22. φρίγματος H. V. A. πρήγματος G.
27. μαθήσει G. V. μαθήη H.
28. θαῦμα G. H. θῶμα V. A.
    μαρέων G. H. μαρῶν V. A.
29. πυρ ἐμφύνει G. πυρεμφύνη H. A. πυρεμφλύη G. v. l.
    πυρ ἐμφύησι F.
31. ὧδε G. H. V. τῷδε A.
33. ἐστάθη V. A. ἐτάθη G. H.

XIX,
3. ἕλκει G. V. ἕλκεται H.
    ἡ καρδίη G. H. τῇ καρδίῃ V. A.
6. στόμαχος G. H. V. στόμαχον A.
    χεῖρον G. H. V. χέρειον A.
7. ἀπονίζω G. H. ἀπονίζω V.
13. ὡς ἰδεῖν G. H. V. ὡσιδεῖν A.
14. εὐσταθέστεροι G. V. εὐσταθεστέρη H.
    καθαρώτεροι G. V. καθαρωτέρη H.
    οἷς
18. ἧς G. V. ἧς H.
    νόσου G. H. V. νοῦσος A.
21. γὰρ καὶ ἔξεστι H. γὰρ ἔξεστι G. V.
22. σημαίνει G. H. συμμένει V.
32. καταχορέως G. H. V. καταχόρως A.

XX,
3. ψυχρὸν G. V. ψυχρὸν τ' H.
7. ἐπομβρείην G. H. V. ἐπομβρείην A.
8. μεταβάλλουσι G. H. V. μεταβαίνουσι A.
    ἐπὴν οὖν G. H. V. ἐπὶ νῦν A.
9. ἄρχεται ἱδρὼς πάντη τοῦ σώματος G. H. ἱδρὼς πάντη τοῦ
    σώματος ἄρχεται V. A.
17. ἀλλοφάσσειν F. ἄλλο φασὶ G. H. V.
18. θωυμάζουσι G. H. θωμάζουσιν V. A.
19. κατειχομένων G. H. κατειχυμένων V.
    ὀρεῦντες G. H. V. ὀρεῦντες A.
23. ἐρέουσι G. H. V. ὀρέουσι F.
25. τοι G. V. τι H.
    ἐξηρασμένης G. V. ἐξιερωμένης H. G. v. l.
33. ἀπεψίαι H. V. A. ἀπέψιες G.

XXI,
2. ἐρίδιος ἄπονος G. H. V. ἐρίδιος, ἀπόνως (ἴσως) G.
    v. l. ἐρίδιος, ἄπονος A.
    ἐνταῦθα G. H. ἐν τάσει V.
4. μέζονες H. μείζονες G. μείζους V. A.
5. ἀποσιτίη, ἀποσιτίη G. H. ἀποσιτίη, ἀποσιτίη V. A.
11. ὥρα σχεθέντα κύστει V. A. οὖρα σχεθεῖσα κύστις G. ὥρα
    ὅμοια, ἣν ἡ κύστις σχεθῇ H
13. ξυνεχέες G. H. V. ξυνεχέες A.
    κενεαὶ G. κυαναὶ H. V. G. v. l.
14. σπασμῷ G. H. V. σπασμὸς A.
16. θέρος H. V. A. θέρεος G.
17. ἀκμαζόντων G. H. V. ἀμαζόντων A.
22. ὀλεθρίην G. H. ὀλέθριον V.
27. Χόρδαψος τοιοῦτον G. H. V. Χόρδαψος δὲ τοιοῦτον A.
    ὄνομα· ἔψησις H. ὄνομα δ' ἔψησις G. V. ὄνομα δὲ
    ἔψησις A.
28. τὰ μεσηγὺ G. V. τά τε μεσηγὺ H.

32. ξυνηθέων G. H. V. ξυνήθων A.
33. σιπύας G. H. σιπύησιν V. A.
    δὲ οὐδὲ πληγὴ V. A. δὲ πληγὴ G. H.

XXII,
1. τὸν G. H. τὸ V.
    ἄδδην G. H. ἄδην V. A.
3. οἷόν περ G. οἷάπερ H. V. A.
    λοι
8. πολλοῖσι V. πολλοῖσι G. H.
    ἐπὶ τούτοισι G. H. ἐπὶ τοῖσι τοιούτοισι V. A.
9. πόνος G. H. πόνον V. A.
10. ἢν H. V. εἰ G.
12. μέσφι G. H. μέχρι V. A.
14. φλέγματος G. H. φλεγμάτων V. G. v. l. φλέγμα-
    τα A.
15. ἐμοῦσι G. H. V. ἐμοῖσι A.
18. μηδὲ G. V. μηδὲν H.
20. ξυνεμπίπλει G. H. V. ξυνεπίπλει A.
21. ξυνόντα G. V. ὀξύνοντα H. F.
22. ξυμμορφὴ G. H. V. συμφορὴ F.
    πόνος G. H. πόνον V. A.
    ἐγγίνηται G. H. V. ἐγγένηται A.
23. πόνος δὲ ἰσχυρὸς G. H. V. πόνος ἰσχυρὸς A.
24. διαΐσσει F. διαΐσσει G. H. V.
26. ἔνθα καὶ ἔνθα H. V. ἐνθάδε καὶ ἔνθα G.
28. ἕλικας F. ἴλιγας G. V. ἴλιγγας H.

XXIII,
7. αἵματος G. H. V. αἵματα A.
    πύλῃσι G. H. σιπύλῃσιν V.
9. ὑμέσι G. H. ὑμένεσι V.
10. τῇδε G. H. τοῦδε V. A.
13. ἐπίχειρα V. ἐπιχείρεια G. H.
16. δὲ G. H. V. γὰρ F.
    γὰρ G. H. V. δὲ F.
17. μέζονι G. H. V. μέζον A.
18. γίγνηται V. γίγνεται G. H.
23. ἕλκοντα ἀπὸ G. V. ἕλκοντα τὰ ἀπὸ H.
24. ἐς πλὼ G. ἐστι H. V.
    κληΐδα G. V. κληῗδος H.
    βὴξ ἢ ἀτελὴς G. H. βὴξ ἀτελὴς V.
31. τετυφωμένη G. V. τυφωμένη ἡ H. G. v. l.

XXIV,
6. σὺν πλήθεϊ V. σὺν πλήθει G. σὺν τούτοις καὶ πλῆ-
    θος H. M.
14. ἀφανέα G. H. ἀφανέας V.
15. ἄλλων G. H ἄλλα V. A.
19. διατορήσασα G. διατορήσασα H. V.
20. ἐμφύνει G. ἐμφύνῃ A. ἐμφύῃ H. V. A.
22. ἔξεισι G. H. V. ἔξεισι A.
    παρατέταται G. H. V. περιτέταται A.
23. ὄνομα γὰρ τὸ H. V. ὄνομα τὸ G.
24. ἐθέλοι V. ἐθέλει G. H.
31. ἐμφύῃ G. H. V. ἐμφυῶῃ G. v. l.

XXV,
2. ἐγχεομένη G. H. ἐγχεομένη V.
4. καθὲν O. καθ' ἓν G. H. V.
10. στόματος G. H. V. στόματα A.
14. ἣν H. V. ἢν G.
    διασημαίνει H. V. διασημαίνῃ G.
17. ἐπὶ H. V. καὶ ἐπὶ G.
18. ταραχώδεις G. H. V. ἀταραχώδεις A.
20. εἶδον G. ἰδίην H. V.
    Καῦσον G. H. Καῦσος V.
23. οἷσι G. H. οἷς V. A.
24. ὄλλυνται G. H. V. ὄλλυνται A.
31. ἐπισπώμενοι G. H. V. ἐπισπώμενοι A.
32. ἄδδην G. H. ἄδην V. A.
34. τοῖσι ἄλλοισι Καύσοισι V. τῇσι ἄλλῃσι καύσοισι G. H.

XXVI,
7. δὲ ὄλεθρον G. H. V. δὲ τὸ ὄλεθρον A.
8. ἔτι G. H. V. ὅτι A.
14. τὰ ὑποχόνδρια V. A. τὸ ὑποχόνδριον G. H.

ἐπίχυσις

VARIÆ LECTIONES.

ἐπίχεσις G. H. ἐπίχεσι A.
15. ἐπιθυμίη G. V. ἐπιθυμίαι H.
17. ξυμφορὴ G. H. ξυμμορφὴ V. M.
26. γὰρ G. H. δὲ V. A.
ἢ τῆς G. H. V. ὁ τῆς A.
27. διαπνεομένης G. V. διαπλεομένης H.
28. διεξίη V. διεξιέναι G. H.
30. αὖτις G. H. V. οἷτις A.
33. ξυνεχὲς G. ξυνεχέες H. V.

XXVII,

8. ὀξείαισι G. ὀξέσι H. V. A.
11. μὲν τοῦ H. τοῦ G. V.
12. νειαίρῃ G. H. ἱερῇ V. A.
ἵζει G. ἵζῃ H. ἵξει V. A.
προσωτάτω τοῦ G. πρὸς ὦτα τοῦ H. V. G. v. l.
15. ξυμφορῇ G. ξυμμορφῇ H. V. A.
θανατώδεες G. θανατώδεες H. V.
17. αἰδοῦς G. H. V. αἰδοῖς A.
23. ὁκόσα μὴ ὀξύτατα ᾖ, ἐν G. ὁκόσα μὴ ὀξύτητι ᾖ, ἐν H. V. ὁκόσα δὲ ὀξύτητι καὶ ἐν G. v. l.
24. ἐν δέκα H. ἐν ιδ' G. V. ἐνδεκάτῃ δ' A.
26. ὄγκος G. H. V. ὄγκον A.
27. περίτασις G. H. V. περίστασι A.
ὠχρὸς V. ὁ ὠχρὸς G. H.
29. μέζον H. A. μέσον G.
ἀτάξιοι H. F. ἀταξίῃ G. V.
31. βουπρηστεῖ ἐμπίπραται H. βουπρήστεϊ, καὶ πνεύμασι, ἐμπίπραται G. V.
32. πάντα κακίων G. V. πάντα τὰ κακίων H.

XXVIII,

19. ἤδε G. V. εἰ δ' H.
20. τὸν Επιληπτικὸν G. V. τῶν Επιληπτικῶν H.
21. ὠκέως G. H. V. ἀκέως A.
26. Κατοχώδεα G. H. V. αὐτοχώδεα A.
32. Υστέρης G. ὑστεροτέρης H. V. G. v. l.
ὄκνος G. V. ὄκνοι H.
33. λύονται G. H. V. λύοντες A.

XXIX,

1. ἑκατέρωθεν G. ἑκάτερθεν H. V.
6. ζωώδεες G. ζωώδες H. V. G. v. l.
8. κεκαμμένοι G. H. V. κεκαυμένοι A.
10. ὑποβορβορύζει G. H ὑποβορβορείζει V.
11. ὠκίστη G. ἥκιστα H. V. G. v. l.
13. ἀνοχέες H. F. ἀνώχεες V. A. ὀχέες G.
αὐτῆς G. H. V. αὐτὸς A.
17. 18. } καὶ Υστέρη G. H καὶ ἡ Υστέρη.
29. θείου H. θεοῦ G. V.

XXX,

3. ἀμφαδὸν G. ἄμφοδον H. V. G v. l.
9. ἐπηρμένοι G. V. ἐπηρμένην H. G. v. l.
13. ὁμοίως G. V. ὁμοίων H.
19. καὶ ἤτε G. H. ἤτε V.

XXXI,

3. Περὶ Αἰτίων καὶ Σημείων Χρονίων Παθῶν G. H. Χρονίων Σημειωτικὸν V. G. v. l. Χρονίων Σημειωτικῶν A.
7. Παθῶν G. H. Παθῶν Αἴτια καὶ Σημεῖα V. A.
8. Κεφαλαίης G. H. Κεφαλῆς V.
16. κατὰ V. A. εἰς G. H.
Περὶ τῶν κατὰ τὸν Πνεύμονα Αποστάσεων Κεφ. ι'. G. V. Περὶ Πνευμονικῶν (Πνευμονικῆς G. v. l.) Κεφ ι'. Περὶ τῶν κατὰ τὸν Πνεύμονα Αποστάσεων Κεφ. ια'. H. G. v. l.

XXXII,

2. Χρονίων Παθῶν G. H. Χρονίων Παθῶν Αἰτίων καὶ Σημείων V. A.
4. Χρονίων G. V. Προοίμιον, Χρονίων H.
5. πάμπαν G. H. ξύμπαν V. A.
8. λιμοῦ G. V. λοιμοῦ H.
9. ὀδυνέων V. A. ὀδυνωδέων G. H.
ὥνπερ G. V. ὥσπερ H.
10. θανάτου G. θάνατον H. V.
11. καὶ χάριτος G. V. χάριτός τε H.
13. μοῦνον G. H. μόνου V.
14. ταχὺ G. τὰ χρὴ H. V. G. v. l.
ἀνασμύχει G. V. ἀνασμύχειν H.
δάπτει G. V. δάπτειν H.
ἐκτρέπει G. V. ἐκτρέπειν H.
15. καὶ τὴν ψυχὴν G. V. H. m. γὰρ τὴν ψυχὴν H.
20. κεφαλὴ σχεδίως ἐπὶ G. V. κεφαλὴ ἐπὶ H.
22. μακρῇσι καὶ πολλοῖσι G. V. μακροῖσι καὶ πολλοῖς H.
καὶ πλεῦνον G. V. καὶ πλεῦνον καὶ H.
26. ἄλλοισι G. H. ἄλλοι V.
δύσιος G. πλήσιος V. G. v. l. πλήσιως H.
28. τοῖσι G. ποιὴ H. V.

XXXIII,

1. τοῖσι G. ποιὴ H. V.
δὲ τὰ V. δὲ καὶ τὰ G. H.
ὅρων G. H. ὀρῶν V. A.
2. εἷς O. εἰς H. ἐς G. V.
τέμνει G. V. τέμνῃ H.
3. μίμνει G. V. μίμνῃ H.
4. τόδε μοῦνον G. H. τὸ δεσμοῦν V.
6. κέρασι G. H. κεράεσι V.
7. σπασμώδεες G. V. σπασμωδέως H.
8. πόνος G. H. ὕπνος V.
14. ἐκτρέπονται G. H. ἐκτέρπονται V.
22. βομβέῃ G. H. V. βοβέῃ A.
23. ἐγκυβερνέῃ, ἢ αὐλῶν G. ἐνεργέει νηὶ, ἢ αὐλῶν H. M. ἐν κυβερνίῃ αὐλῶν V. G. v. l.
ἐνοπὴ G. H. ἐν ὀπὴ V.
31. κἢν G. H. V. καὶ ἢν A.
αὐξήσῃ G. V. αὔξησιν H.
32. τότε G. τά τε H. V.

XXXIV,

9. καὶ ὥρῃ τῇ ὡραίῃ G. H. καὶ ὥρῃ τε τῇ ὡρέῃ V.
11. τότε G. H. κότε V.
14. ῥίζην A. ῥίζαν G. H. V.
ἰητρῷ G. H. ἰητρὸς V.
17. ὑπόλειψις G. H. ὑπόληψις V.
21. ἀνθρωπίνης H. V. ἀνθρωπίης G.
22. ξυμπάντων G. H. ξὺν πάντων V.
27. δυσμαθέες G. δυσμαδέες H. V.
νωθείῃ G. νωθέης H. V. G. v. l. νωθείης A.
30. χρωμάτων G. H. V. χρωματέων A.
31. δέ κοτε καὶ G. H. δὲ καὶ V.
μωραίνειν G. H. V. μαραίνειν A.

XXXV,

6. ὑπίῃ G. H. V. ἐπίῃ A.
7. ἐπιμηνίων G. H. V. ἐπιμονίων A.
8. ἢ ἐς φρένας G. H. ἢ φρένας V. A.
10. ἐκίκλησκον G. V. ἐπικίκλησκον H.
13. πολλῆς καὶ θηριώδεος G. H. πολλῆς θηριώδεος V.
16. Αχνύμενος G. V. ἀχλύμενος H.
μέλαιναι G. H. V. μέλαινα A.
17. Πίμπλαντ' G. πίμπλαντο H. V. πίμπλετο A.
19. δοκέει τε δὲ G. V. δοκέει δὲ H.
20. μαινομένοισι G. H. V. μαραινομένοισι G. v. l.
21. θυμηδίην G. V. θυμηδίης H.
23. μελαγχολῶσι G. V. μελαγχολοῦσι H.
24. ἐρημίην G. V. ἐρήμην H.
29. κοίων G. V. ὁκοίων H.
31. ἀμείβεται G. ἀμείβηται H. V.

XXXVI,

2. αἱ G. H. V. καὶ A.
3. θέρος μὲν καὶ φθινόπωρον G. v. l. θέρευς μὲν καὶ φθινοπώρου G. θέρευς μὲν φθινόπωρον H. V.
5. ἢ γὰρ G. H. V. εἰ γὰρ (ἴσως) G. v. l.
10. τὸ G. H. V. τὰ A.
13. φιλανθρωπίη G. H. V. φιλανθρωπίη G. v. l.
ὀλοφύρσιες (ἴσως) G. v. l. ὀλοφύρσεις A. ὀλόφυρσοι G. H. V.
16. πονηρὸν G. H. πονηρὴν V.
μελάγχλωρος G. H. V. μελαγχλώρης A.

17. βορῇ

VARIÆ LECTIONES.

17. βορρῇ μὲν, ἰσχνοὶ δὲ G. H. βορῇ μὲ ἰσχνοὶ V. θερῇ μὲ ἰσχνοὶ δὲ A.
18. ὕπνος G. H. V. ὕπνον A.
19. ἔξω φορὴν G. H. ξυμφορὴν V.
20. χολώδεα G. H. χολώδεες V. A
21. ἐρυγαὶ κακώδεες, βρωμώδεες, ὡς G. V. ἐρυγαὶ κακώδεες, ὡς H. ἐρυγαὶ κακώδεες, ὁκόσα βρωμώδεες, ὡς G. v. l.
22. ὀρυγμὴ H. G. v. l. ὀρυγμὴ G. V.
23. πυκνοὶ H. V. πυκνοὶ G.
24. ὅτι G. H. V. ἔτι A.
τοιῶνδε τὶς G. V. τοίων τὶς H.
26. δύσθυμον H. V. M. δύσφημον G.
34. ἄνευθε H. V. ἄνευθεν G.

XXXVII,

1. Εκφλέγει δὲ H. ἐκφλέγει γὰρ G. V.
6. ἤδε O. ἤδη G. H. V.
9. ἀτελὲς, ἢν τοι G. V. ἀτελὲς τοι H.
10. ἀκεομένου G. ἐγκεομένου V. ἐγχεομένου H.
15. πρὸς τὸ καμεῖν H. προσκαμεῖν G. V.
20. λαγνείη H. V. λαχνείη G.
21. ἐμάνησαν δέ κοτε H. ἐμάνησάν κοτε G. V.
γυναῖκες ὑπὸ G. V. γυναῖκες καὶ τοῦτο ὑπὸ H.
22. μᾶλλον ξυνίδιος H. V. μᾶλλον δὲ ξυνίδιος G.
25. ἢ οὐ G. V. ἢ καὶ H.
27. πέλας G. V. πέλασιν H.
29. ἤδε G οἱ δὲ H. V.
34. ἑωυτὸν G. H. V. ἑωυτέων A.
37. ἐργοδότησι G. ἐργοδοτέῃσιν H. ἐργοδοτέοισιν V. A.

XXXVIII,

7. ξυντιμωρεῦντα G. H. ξυντιμωρεῦνται V.
10. ἄλλῳ G. V. ἄλλως H.
21. ἢ G. V. ἢν H.
25. ἀπαστράπτοντος G. H. ἀπαστράπτοντα V.
τάφος G. H. V. τάρθος A.
28. ἀμφαδὸν αἰδοῖα ἢ G. ἄμφοδον αἰδοῖσιν V. H. m. G. v. l. ἄφοδον αἰδοῖσιν H.
29. πάμπαν G. H. πᾶν V.
30. ὅτε G. H. ὅτως V.
31. δ' αὖ G. H. δὲ V.
37. ἢ θυμηδίη H. καὶ θυμηδίη G. V.

XXXIX,

9. σώματος G. H. V. σώματος A. G. v. l.
14. τοιόνδε G. V. τοιοῦτον H.
16. ἄναλθες G. H. V. ἄνελθες A.
19. ἢν G. H. V. ἢ A.
σπασμῷ G. V. σπασμῶν H. A. G. v. l.
Κυνικὸς Σπασμὸς G. H. Κυνικοὶ Σπασμοὶ V.
20. προσκαίρῳ G. H. προσκαίρῳ V. G. v. l.
21. ἀψυχίην G. H. ἀψυξίην V.
22. ἢ G. H. καὶ V.
23. ὁμοῦ G. ὦμοι H. V. A.
24. ἀκριβὲς G. H. ἀκριβέες V. A.
25. ξυμφυέα G. V. H. m. ξυναφέα H.
26. ἐς τὸ (ἴσως) G. v. l. ἔς τι G. H. εὖτε V.

XL,

5. παραλύεται G. H. V. καλέεται G. v. l.
6. πεάτωνδε O. περὶ τῶνδε H. V. G. v. l. πρατῶνται G.
8. Χιασμὸν ῥήματος G. H. Χιεσμὸν ῥήματος V. G. v. l. Χιεσμὸν ῥήματα A.
εἰρῆσθαι G. H. ἠρεῖσθαι V.
εἴτε G. H. V. ἤντε A.
9. ἄλλοτε G. ἄλλῳ H. ἄλλα V.
13. μῦας G. H. μύσαι V.
περαινόμενα G. H. παραινόμενα V. A.
14. κύρος G. H. V. μῦρος A.
15. ἀπ' G. H. ἐπ' V. A.
18. κραινόντων G. κραίνουσι H. G. v. l. κρέτουσι V.
25. ἤδη G. v. l. ἤδε G. H. V.
28. εὖτε ὅταν πληθῇ G. V. εὖτε πληθῇ H.

30. ψυχῆς G. H. ψυχῇ V. A.
φόβοι G. V. φόβος H.
33. ἡ ξηρότητι G. H. ἡ ξηρότης V.
35. ἀναλθὴς G. H. V. ἀνηλθὴς A.
36. ἔαρ G. H. ἔαρ δὲ V.

XLI,

4. νάρκη G. H. νάρκαι V.
8. δεξιὰ δὲ G. δεξιὰ H. V.
τὰ ἀριστερὰ V. τἀριστερὰ G. H.
10. ἔτερον G. H. V. ἔντερον A.
11. μύλη G. H. V. μύλη A.
12. πάλλεται G. H. V. παλαίεται G. v. l.
16. ἀφύλατο G. ἀφύλλατο H. V.
18. τῶνδοθεν G. τὰ ἔνδοθεν V. ἔνδοθεν H.
ἢν G. H. εἰ V. A.
διαφοιτήσῃ G. H. διαφοιτήσῃς V.
ὄψεαι τὴν G. V. ὄψεαι ἐς τὴν H. ὄψαι ἐς τὴν G. v. l.
19. οὐρανῷ G. V. οὐρανίσκῳ H. M.
20. ὠκέως συλλῆναι G. ὠκέω συλλῆναι V. ὠκέω στιλπνὴ H.
ἤδε G. H. V. ἤδη A.
21. ἀπαθέα G. πάθεα H. V. A.
22. περιτάσει G. H. περιστάσει V.
30. ἐντὸς G. ἐκτὸς H. V. G. v. l.
31. ἀναβιώσῃ G. V. ἀναβιώσει H.
σίον G. H. σίος V. A.
32. ἐμπυήσῃ G. V. ἐμποιήσῃ H.
Εμπύη ἤδε G. Εμπύοι οἵδε H. V. G. v. l.

XLII,

1. Εμπύη G. Εμπυοι H. V. G. v. l,
3. ἴδια G. διὰ H. V. G. v. l.
5. ζωπυρῇ G. H. ζωοπυρῇ V.
ἐκλάμπῃ G. H. λάμπῃ V. A.
6. φαλκώσῃ H. V. φαλκώσει G.
ἢν G. H. εἰ V. A.
7. ἐσαρκοῦτο τότε H. ἐσαρκοῦτό τε G. V.
καὶ G. V. γὰρ καὶ H.
8. ἀνάγει G. V. ἀνάγκη H.
αὔξεται H. V. αὔξεται G.
10. μελάνων G. H. V. μελανῶν A.
14. ἀπάσης H. V. πάσης G.
15. εἶδος H. V. ἴδος G.
24. ξυντεταμένος G. V. H. m. ξυντεταγμένος H.
25. αἱ σάρκες G. H. καὶ σάρκες V.
28. τὰ στερεὰ G. H. V. στερεαὶ A.
32. ἴχνη G. V. ἰσχνοὶ H.
34. ξυνίδιον G. H. ὁ ξυνίδιον V.
συναρθρώσιες V. συναθρώσιες G. H.
37. ἔξαρθρα G. H. ἔξαθρα V. A.

XLIII,

1. ἰσχίον H. V. ἰσχύον G.
3. ἢν G. V. εἰ H.
ἡ κοιλίη H. κοιλίη G. V.
5. πάχεσι G. V. πάχεσι H.
7. βηχὶ G. βήσσῃ H. V. G. v. l.
φθόης G. H. V. θόης A.
8. ἐξεχέβρογχοι G. ἐξεχέβροχοι H. V. A. ἐξεχέβραγχοι G. v. l.
20. κύστις G. H. κύστι V. A.
21. ἐπὶ δεξιὰ H. V. A. τὰ ἐπὶ δεξιὰ G.
25. ὑπόσκηψις G. H. V. ὑπόσκηψις A.
26. ἐγκέεται G. ἐκκέεται H. G. v. l. ἐκχέεται V.
27. ἐμπαιέον H. ἐμπαιέων G. V.
30. ὁ ὑμὴν O. ὁ μὴν G. H. V.

XLIV,

4. γε G. τε H. V.
ξυνὸν G. H. ξυνὸν V.
5. καὶ χειμῶν G. V. καὶ χειμῶν καὶ H.
8. ζοφώδης M. ζοφώδης G. H. V.
12. παράλληροι G. H. παράλογοι V.
14. ἀποτάσιος O. ἀποστάσιος G. H. V.

17. ἀτρεκέει G. ἀτρεκέει (μ) H. ἀτρεκέη V.
25. ἐμπλέωντα G. H. V. ἐμπλήωντα A.
29. κακίω G. V. κακίων H.
31. ξυνομαρτέοντα G. H. ξυναμαρτέοντα V. ξυναμαρταρέοντα A.
32. πέσει G. V. πέσῃ H.
36. χονδρώδεα G. χονδρώδη H. V. A.
37. ἀνεκπύητα G. H. ἂν ἐκπύηται V.
XLV,
2. σμικρὸν H. V. μικρὸν G. μακρὸν (ἴσως) G. v. l.
4. θανατώδεα G. V. θανατώδεα. Περὶ Πνευμονικῶν Κεφ. ι'. H.
10. ἢ G. V. ἢν H.
13. Εμπύοισι G. H. Εμπυΐκοῖσι V. A.
14. ὅκως γὰρ H. V. ὅπως γὰρ G.
15. ἀραιώσιων G. H. V. ἀραιωσίων A.
17. ἀπ' G. V. ἐπ' H.
ἥκειν G. H. εἴκειν V.
20. ἀναπνιγῇ G. V. ἀναπνοὴ H.
21. Εμπυΐκῶν G. V. Εμπυΐκὸν H.
22. σιάλῳ G. H. σιέλῳ V. A.
μεμιγμένα G. συμμεμιγμένα H. V.
23. βεγχίζον G. βεγχίζων H. V. βρεγχίζον A.
24. ἀναφέρονται G. H. V. ἐναφέρονται A.
XLVI,
4. δυσπνοεῖ G. V. δυσπνοὴ H. A.
7. ἐν κατακλίσι G. H. V. κατακλίσι A.
9. κατακλινθῇ G. V. κατακλιθῇ H.
11. καρδίη G. H. κραδίη V. A.
διαρκέσειε G. H. V. διαρκέσειαι A.
13. κολλώδεα G. H. V. κολπώδεα A.
17. ὅσοισι G. H. ἴσοισι V. A.
διαίθεται G. H. δίηθεται G. v. l. διαπήθεται V.
18. ἢ λουτρῶν G. H. V. ἤλουτρων A.
20. βραγχώδεες G. βραχὺ δὲ H. V. A.
24. ῥωχμὸς ἐν ἐγρηγόρσι G. ῥωχμὸς, ἐγρήγορσις H. V. A. ῥογμὸς, ἐγρήγορσις G. v. l.
μέζον H. V. μέζων G.
τὸ κακὸν ἐν ὕπνῳ G. H. ἐν ὕπνῳ τὸ κακὸν A. ἐν ὕπνῳ V.
25. ἐπιθυμίη ἐς τὸ G. H. V. ἐπιθυμίη ἐς τὸ (ἴσως) G. v. l.
28. ὠχροὶ G. H. V. ἄχροι A.
31. πηρώσι G. πηρώσῃ H. V.
XLVII,
1. μικροτέρη O. μακροτέρη G. H. V.
2. τε πύων G. H. τε καὶ πύων V.
4. κοτε V. A. ποτε G. H.
17. ἅπαντες G. H. V. ἅπαντας A.
19. ἢν V. A. εἰ G. H.
20. ἀδιάστροφος δὲ ἠδὲ H. ἀδιάστροφος ἠδὲ G. V.
ἢν G. H. εἰ V. A.
21. ἔμπλεως G. ἔμπλεω H. V. ἔωπλεω A.
XLVIII,
2. ἀτὰρ καὶ ἐν G. H. ἀτὰρ ἐν V.
7. μέσφι G. H. μέχρι V.
10. ἠδὲ G. ὅδε H. V. A.
12. χλοιόβαφος H. χλοιόβαφοι G. V. χλοιόβαθοι A.
16. πιεζεύμενον G. πιεζόμενοις H. V.
ἔμπλεον A. ἔμπλεων G. ἔμπλεω H. ἔμπλω V.
17. ὑγρασίης G. ὑγρασίῃ H. V. A.
20. ἀφανὴς G. V. ἀποφανὴς H.
22. ἤντε G. H. V. ἢν δὲ A.
31. αἱμάλωψ H. A. G. v. l. (γρ) αἱμώλωψ G. V.
35. πέπλει V. A. πέπλει G. H.
πάντων G. H. V. πάντως A.
XLIX,
6. ἐς V. A. εἰς G. H.
ἱδρύεται M. ἱδρύεται G. H. V.
7. γευμάτων G. H. V. γεύματα A.
18. ἰκμαλέοι G. ἰκμαλαῖοι H. V.
μέσφι G. H. μέχρι V.

19. Δυσεντερίη καὶ Ξυντήξεσι H. V. δυσεντερίη ξυντήξεσι G.
20. ἐπίκλησιον G. V. ἐκάλεον H. ..
26. ἐπιπνοίης G. V. H. m. ἐπιπονίης H.
32. θίξει H. θήξει G. V.
L,
3. ῥίγεα G. H. ῥήγεα V.
ἄειγοι G. ἄρηγοι V. ἄεισοι H. M.
4. Απόστασις G. H. Απόστημα V. A.
8. ὡς δοκέειν G. H. V. ὡς μὴ δοκέεις G. v. l.
14. τι G. H. καὶ V.
16. φύσει G. V. σφίσι H.
21. ἢν H. εἰ G. V.
ἤπλοιτο G. H. ἤπλητο V.
Υδρωψ G. H. ὕδωρ V.
22. ἔτος G. H. V. τοῦτε A.
29. ἑλώδεα H. V. A. ἑλκώδεα G.
LI,
1. ἐν G. H. ἐξ V.
5. ὧδε (ἴσως) G. v. l. ὅδε G. H. V.
6. ἡμῶν G. ἢ μὴν V. ἢν μὲν H.
11. ἰδέη G. ἰδέα H. V. A.
12. χολόβαφα H. χολίβαφα G. V.
γαστὴρ G. V. γὰρ H.
13. δάκνεται G. H. V. δικνῶτε A.
19. μελαντέρη G. μελάντεροι H. V. G. v. l.
21. ἴκτερος G. H. V. ἴκτερος A.
καὶ τὸ κῶλον H. M. καὶ τοῦ κώλῳ G. V. σὺν τοῦ κώλῳ M.
23. ἰδίην ἐργασίην G. H. ἰδίην ἐργασίῃ V. G. v. l.
30. ἐς V. A. εἰς G. H.
32. ᾗ G. H. οὗ V.
ἤ τις G. ἔη τις H. V. A.
35. πέψιν G. H. V. μέψιν A.
36. ἄλλῳ μὲν H. ἄλλων μὲν G. ἄλλων τε V.
37. κυψελὶς G. H. κυψέλη V.
LII,
5. εἴδεϊ G. H. ἤδη V.
6. καλὸν G. V. κακὸν H.
7. οἱ ὦπες οἶδε G. V. οἶοί γὰρ οἶδε H.
9. εἴδεα τοῦ πάθεος διὰ G. V. ἰδέαι τοῦ πάθεος διαὶ H.
13. ἰσαπάδης H. ἰσαπάδης G. V.
14. παραλλαγαὶ G. H. V. παραλλαγὰς H.
21. μέζων ἐπανθέει G. H. μέζον ἐπανθέσει V. μέζων ἐπανθέσι A.
27. λευκότερον G. V. λευκόχλωρον H.
λευκόχλωροι G. V. λευκόχροοι H. G. v. l.
33. γλυκέων G. H. γλυκειῶν V. A.
34. ἐπίπροσθεν G. H. ἔμπροσθεν V.
35. αἰσθάνεται G. H. αἴσθηται V. αἴσθεται A.
37. γεύμασι G. H. χεύμασι V. G. v. l.
LIII,
1. οὐδὲ κινέειν H. εἰδὲ κενεὼν G. V.
αἴσθησις G. H. V. αἴσθησιν A.
3. ἰζαίνοντι H. M. ἰζαῖνον G. V.
μόνον H. μόνος G. μοῦνος V.
5. καὶ ἐν πικροῖσι H. V. καὶ πικροῖσι G.
6. προκάλυμμα G. H. V. προκάλυμα A.
7. ἀσινὲς G. H. ἀσινὴς V. A.
8. ἐπιφλεγμαίνῃ G. H. ἐπιφλεγμήνῃ V. ἀπιφλεγμαίνῃ V.
ἐς Υδρωπα G. H. V. ἐνύδρωπα G. v. l.
15. ὁμοῦ παθέων G. V. ὁμοῦ τῶν παθέων H.
19. ὦχρος G. V. ὠχρότης H. G. v. l.
25. καὶ οὐδὲ G. V. οὐδὲ H.
26. γὰρ τοῦ G. H. τοῦ V.
ἁπάντων τροπῇ G. H. ἁπάντων ἐπὶ τροπὴ V.
νοσήματα G. H. νοσήματος V.
27. τοι H. V. τι G.
28. μικρὴ G. μακρὴ H. V.
30. ἐργασίη G. H. ἐργασίης H.

LIV,

VARIÆ LECTIONES.

LIV,
5. τε G. H. δὲ V.
δὲ τὰ G. H. τὰ δ' V.
6. μύεια O. μυεία G. μυεία V.
οἶδος H. V. εἶδος G.
9. παχυτέρη G. παχυτέρη H. V.
10. τρίψις G. v. l. θρέψις G. H. V.
13. ὠμῶν G. v. l. ὠμὸν G. H. V.
19. πάσῃ H. V. πᾶσι G.
20. ἐπηρμένα G. H. V. ἐπηρμένη A.
LV,
4. Σημειωτικὸν Βιβλίον Δεύτερον G. Σημειωτικὸν V. Σημειωτικὸν Βιβλίον Δεύτερον, ἐν ᾧ ταῦτα περιέχεται H.
LVI,
6. ἰῶνται G. ἴενται H. V. G. v. l.
ἢ G. εἰ V. H.
16. ἐκχέῃ G. H. ἐγχέῃ V.
18. ἦς G. H. ἣν V. A.
ᾖ G. H. εἴη V. A.
19. ἐμπλώῃ G. ἐμπλέῃ H. V. G. v. l.
ὑπὸ H. V. ἀπὸ G.
δοκέῃ G. H. δοκέει V.
21. Ασκίτῃ G. H. Ασκίτης V. A.
23. καὶ παχέϊ G. V. παχεῖ τε H.
26. εἷς ἐνὶ τῶν G. εἰς ἐνιτὸν V. εἷς ἐνὶ αὐτόν τις H.
29. ἀντλήσωσι H. V. G. v. l. ἀπαντλήσωσι G.
30. ὁ μείων H. ὁμοίως G. V.
εἰ G. ἢν H. V.
31. ἵκνηται V. ἥκηται G. H.
LVII,
3. πάθη G. H. V. πάθαι A.
7. ποιέει G. H. V. πεποιέει A.
8. χρόνον M. χωρίον G. H. V.
9. τάδε μὲν ἢν τὰ V. τάδε μὲν τὰ G. H.
13. καὶ γὰρ Ασκίτης G. H. καὶ Ασκίτης V.
15. μεταῤῥέων G. V. μεταῤῥέει H. G. v. l.
16. φλέγματος G. H. V. φλέγματα A.
19. Λευκοφλεγματίῃ V. λευκῷ φλεγματίῃ G. H.
22. σαρκοειδέα G. σαρκὸς ἰδέα H. V.
24. ἐπιπολῆς O. ἐπὶ πολὺ G. H. V.
25. τοῖν δυοῖν H. V. A. τῶν δυεῖν G.
27. ἢν δὲ G. H. οὐδὲ V.
28. πλευμονίης G. H. V. Σπληνὸς A.
30. ἐπιφανέες καὶ G. H. ἐπιφανέες τε καὶ V.
31. ἐπιγαστρίῳ G. V. ἐπιγάστριον V.
οἰδεῖ G. H. V. οἴδῳ A.
LVIII,
2. δι' ἅδε G. H. διὰ δ' V.
10. μὲν πάντα G. V. μὲν πάντα μὲν H.
15. αὐτέοις G. αὐτέων H. V. G. v. l.
16. χαλεπὸν H. χαλεπὴ G. V.
17. τῷδε τῷ πάθεϊ H. τῷδε πάθεϊ G. V.
19. ὑδέρῳ H. G. v. l. ὑδερῷ G. ὑδερῷ V.
20. Ηπαρ G. H. V. ἀτὰρ A.
25. ἀτὰρ ἐμπλέωσι V. ἀτὰρ ἢν ἐμπλέωσι G. H.
28. γὰρ ἂν ἐκπίωσι G. V. γὰρ ἐκπίωσι H.
30. νοῦ οὐδὲν G. H. οὐδὲ νοῦ V.
31. περὶ G. H. V. ἐπὶ A.
32. οὐδὲ O. ἢ δ' G. H. V.
LIX,
6. τε G. δὲ H. V.
7. ἀφέξιος G. H. V. ἀφέσιος (ἴσως) G. v. l.
11. ἐπίσχοι G. ἐπίσχῃ H. V.
16. ὕδρον G. V. H. m. ὕδωρ H.
ἐξαείρεται H. ἐξαίρεται G. V.
18. σίαλος G. H. σίελος V. A.
23. θέρμανσις G. H. θέρμη V.
27. διαβήτης ἐὼν O. διαβητησίων G. H. V.
28. διαβάθρῃ G. διαβαθρεῖ H. V. διαβάθρῃ A.
ἔξοδον H. V. ἔξοδον G.
29. πονέοντες G. H. πονῶντες V. G. v. l. πονῶντες A.
30. ἔρχεται G. H. ἐξέρχεται V.
LX,
1. τῶν G. H. V. τῆς A.
ἰδίακη τις ὑπὸ G. δακέταν ὁ H. V. A.
3. πίνουσι M. πίπλουσι G. H. V.
δίψιος ἄκος O. δίψος ἄκος G. H. V.
4. ποτῦ G. H. V. πότυ A.
5. καὶ ἐπίσχῃ τὸ ὑγρὸν G. ἐπίσχῃς τὸ ὑγρὸν H. τὸ ὑγρὸν ἐπίσχῃς V. ἐπισχίῃς τὸ ὑγρὸν A.
8. δὲ τοῦ ὑγροῦ H. δ' ὑγροῦ G. V.
9. ἀθρόως G. H. ἀθρόον V.
15. χείλω G. H. V. χροιῇ G. v. l.
18. ἐκπεφύκασι G. H. ἐμπεφύκασι V.
21. τοῖσδε O. τῆσδε G. V. τῶνδε H.
22. φλεγμονῇσι G. H. φλεγμονῇ V.
24. ἓν G. H. V. μὲν A.
28. οἱ G. H. V. ᾗ M.
τοῖσι G. V. τισι H.
29. μίμνουσι G. H. μίμνουσι V.
ἢν G. ἢ H. V. A.
31. ἰσομεγέθεα G. H. ἴσον μεγέθεα V.
32. σμικροῖς G. H. σμικρὸν V.
LXI,
12. ἢν δέ τι G. H. κἤν τι V.
13. ἐνίδησι G. H. V. ἐνίδιως A.
15. ἅλις G. H. V. ἄλλις A.
18. Οὐρήθρης G. H. V. οὐρήθης A.
19. ἐνίσχεται G. H. V. ἐνίσχηται A.
20. διέξοδος G. H. ἔξοδος V.
21. ὤπωπα G. V. ὄπωπα H.
26. δὲ τὰ παχέα O. δὲ τὰ πάθεα G. V. τὰ πάθεα δὲ H.
27. τῶν θερμῶν G. τὸ θερμὸν H. V.
πυρειδέα H. πυρωειδέα G. πυροειδέα V.
28. ὑπὸ G. ἧπαρ H. V. G. v. l. καὶ ἧπαρ G. v. l.
29. τοιάδε V. τοιῆδε G. H.
31. ξυμφορὴ G. H. ξυμμορφὴ V. G. v. l.
32. ἔκλυτοι, πάρετοι τὰ μέλεα G. V. ἔκλυτοι τὰ μέλεα, καὶ πάρετοι H.
37. ἐκρέῃ G. H. ἐκρυῇ V.
LXII,
9. πυώδεες G. H. πυώδεες V. A.
11. ἢ G. H. V. δὲ A.
19. εὐήθεες G. H. ἀήθεις V.
21. ἀναλθὴς G. H. ἀναχθὴς V.
22. φαρμάκῳ ἀμφιθρύπτῳ G. v. l. φαρμάκῳ ἢ ἀμφιθρύπτοιτο G. H. φαρμάκῳ ἢ ἀμφιθρύπτῳ V.
25. τηκεδόσι G. τηκεδόνι H. V. A.
26. ἔρων G. H. νεύρων V. G. v. l.
28. ἐκφύγῃ G. H ἐκφύγοι V.
30. κἢν G. H. V. καὶ ἢν A.
31. τῇσι μελεδώνεσι G. τῇσι μελδίωσι H. τῇσι μελδώσεσι V. G. v. l. τῇσι μελδώσεσι G. v. l. τῇσι τηκεδόνεσι M.
LXIII,
6. δίνοι G. v. l. δίνοι G. δίνεισιν H. V.
9. ἢν G. V. ἢ H. A.
14. φανῇ G. H. ἐκφανῇ V.
ὀλέθριον G. H. V. ὄλεθρον A.
16. δὲ τῶ V. A. δὲ ὡς τὸ G.
20. Εμπυος G. H. Εμπυον V. A.
21. ἐπὶ φλεγμασίῃ γὰρ M. ἐπὶ φλέγμασι· εἰ γὰρ G. H. ἐπιφλεγμαίνει· εἰ γὰρ V.
22. κίνδυνοι δὲ οἱ H. V. κίνδυνοι οἱ G.
ὁ κάκοδμον G. V. ἐκ ἄοδμον H.
25. διδῶσι G. V. διδῶσι H.
ἄκρον G. H. ἄκρῳ V.
27. γλυκέα καὶ ὀξέα G. γλυκέην καὶ ὀξέην H. V.
32. ἀκοῆς G. V. ἀκοῆς H.
LXIV,
2. τοῦ γένε γίγνεται G. H. τόγ' ἐν ὁ γίγνεται V. τὸ γῦν γίγνεται V. τὸ γῦν γίγνεται G. v. l.

4. τῇσι

VARIÆ LECTIONES.

4. τῆσι G. ποσι H. V.
ἀναισχυύτῳ G. V. ἀναισθήτῳ H.
ὀδύξονται G. H. V. ὀδεύξονται A.
9. ἀπόσιτες G. H. V. ἀπόσιτοι G. v. l.
ψυχρὲς G. V. ψυχροὶ H. G. v. l.
νάρκας σκελέων, ἀκρατέας, καὶ ἐς πάντα παρέτες G. V. νάρκαι σκελέων, ἀκρατέες, καὶ ἐς πάντα πάρετοι H. G. v. l.
16. ἀλκήεις H. M. ἀλκῶς G. ἀλγέης V. G. v. l.
17. κρέσσονες G. H. V. χρέσσοντες A.
18. ἐγκρατίης γίγνονται κρεσσόνων κρέσσονες G. ἐγκρατίης πολλὸν τῶν κρεσσόνων γίνονται κρέσσονες H. ἐγκρατίης γίνονται κρέσσον μὲν οὖν κρέσσονες V. A. ἀκρατίης γίγνονται κρέσσων μὲν οὖν κρέσσονες G. v. l.
20. εὐψυχίην G. V. ἀψυχίην A.
Σατυειήσιως H. V. Σατηειήσιως G.
Γονοῤῥοίης G. H. Γονοῤῥοίας V. Γονόῤῥοιαν A.
28. εὔπεψίη G. H ἀπεψίη V.
τουτέων τἀναντία G. V. τὰ τούτων ἐναντία H.
29. κἀποσιτίη G. H. καὶ ἀποσιτίη V.
30. μῦσος G. V. ἢ μῦσος H.
ἢν G. H. ἂν V. A.
προσαίρωνται G. H. προσαιρεῦνται V.
31. μὲν ἢ G. H. μένῃ V. G. v. l.
δὲ ναυτίῃ G. δ' ἐν αὐτῇ H. V. G. v. l.
32. τείρῃ G. H. V. γείρῃ A.

LXV,

1. καὶ ὑπ' G. ὑπ' H. V.
2. λεῖναι G. H. V. λελῆναι A.
φύσιν G. H. V. φύσει A.
9. ἑστήκωσι G. V. ἑστήκωσι H.
10. δένδρεα G. H. V. δένδρα A.
12. νωθροὶ, νυσταλέοι G. νωθροὶ, διψαλέες, νυσταλέες H. νωθροὶ, νυσταλέες V.
ἀπρεκέϊ G. H. ἀπρεκέω V. A.
13. ὀργίλοι G. H. V. ὀργίλοις A.
15. ἐνδιδόντος G. H. V. ἐκδιδόντος A.
εἶναι G. H. V. εἴτε A.
17. ἡγεῦνται H. V. A. ἡγεῦνται G.
18. καρδίης G. H. κραδίης V.
μέσον G. V. μέση H.
23. ξυνήθεες δὲ G. H. ξυνήθεσι V. A.
24. λεπτῇ καὶ σκληροτέρῃ διαίτῃ G. H. λεπτῇσι καὶ σκληροτέρῃσι διαίταις V.
25. ὀλιγοσιτίη G. ὀλιγοποσίη H. V. A.
30. τε χρῆσις G. V. τε καὶ χρῆσις H.
35. ἄχροοι καὶ G. V. ἄχροοι τὴν ῥουέως μορφὴν καὶ H.

LXVI,

2. ἤδε O. εἰ δὲ G. H. V.
17. ἢ γὰρ G. ἦν δὲ H. V.
23. διεκθέοντος G. H. V. διεκθέοντα A.
31. ἤδη V. ἤδε G. H.
32. ἀπ' G. ἐπ' H. V. G. v. l.

LXVII,

1. σκυβάλοισι G. κυμβάλοισι H. V. G. v. l.
2. καὶ G. H. δὲ καὶ V.
4. ἥκῃ H. V. ἥκει G.
5. ἥδε G. V. ὅδε H.
9. σβέσι G. σβέσῃ H. V.
χρονίῃ G. V. χρονίῳ H.
16. ἔνθα δὴ V. A. ἐνθάδε G. H.
21. ἀδιέξοδοι G. αἱ διέξοδοι H. V. A.
βιεύμεναι G. H. μειούμεναι V. A.
23. ὀξυρεγμιώδεες G. V. ὀξυρεγμώδεις H.
Νεφροὶ H. Νεφρὸς G. V.
27. ἀντ' ἄλλων ἄλλα G. H. ἄλλα ἀντ' ἄλλων V. ἄλλα ἄνυ ἄλλων A.
30. φλέγμασι G. H. V. φλέγματι M.
ὥρῃ G. H. V. ὥρῃ A.

LXVIII,

4. χολάδες G. H. χολώδεες V. A.
5. ἐπίκλησιν H. ἐπίκλην G. V.
10. ἀλλ' ἢν γὰρ σμικρῷ H. ἄλλη δὲ εἰ σμικρῷ G. ἄλλη δὲ εἰ σμικρὸν V.
ἔπι βαθύτερα G. V. ἐπιβαθύτερα H.
11. βαθέα G. V. κακοήθεα H.
13. περίβρωτα G. H. περίβρωα V. A.
15. ὄζες H. ὄζον G. ὄζων V.
δυσαλθέα H. V. δυσαχθέα G. δυσαλθέω A.
18. αὐτοῦ, καὶ σκορόδου H. αὐτοῦ, σκορόδου G. αὐτοῦ, σκόροδου V. A.
19. βρυτέων G. v. l. ῥυτέων G. H. V. χρυτίων A.
οἷα G. οἷον H. V.
24. ἐντέρων G. H. ἔντερον V. A.
26. σηπεδὼν G. V. σηπεδονώδεα H.
27. τὴν ὀσμὴν H. ἡ ὀσμὴ G. V.
29. τάδε G. V. ταῦτα H.
33. πίων G. H. πύον V.

LXIX,

2. εἶναι G. H. V. εἶται A.
7. Τεινεσμὸς G. V. v. l. Τεινασμὸς G. H.
Κωφοῦ G. κύφε H. V. A.
10. ἐδίῃ G. V. ἐδίηται H.
11. μηδενὶ H. V. A. μηδὲν G.
κρημώδεα G. V. κρημάδεσι H.
15. θρομβώδεα G. H. V. θρημβώδεα A.
17. πλεῦνα G. πλεύμονα H. V. A.
18. ἀμφὶ ἐντέρου (ἴσως) G. v. l. ἀμφὶ ἔντερον G. H. V.
τοῦ σφήγματος G. H. V. τὸ σφῆγμα (ἴσως) G. v. l.
19. δοιοὶ G. δοιαὶ H. V.
21. ἀλθέξονται H. ἀλθάξονται G. V.
22. ζώωσι G. H. ζώοσι V.
24. ἐπιπετάννυτο G. H. ἐπιτάννυτο V.
25. θρομβεῦται γὰρ ἢν H. G. v. l. θρομβεῦται ἢν G. V.
26. μέζων H. V. μέζον G.
29. ἐκκρίσιες G. H. V. ἐκκρίσεις A.
33. ἤδε O. ἤδε G. V. δὲ H.
35. φράσω H. V. φράζω G.

LXX,

3. ἔμπυοι H. ἔμπυον G. V.
9. ἀσώδεες G. V. ἀσσώδεες H.
10. τουτέων G. H. τούτων V. A.
13. διαβρώσεσι G. V. διαβιβρώσεσι H.
15. ὀμφαλὸν G. H. ὀμφαλόον V. A.
16. μικρὰ O. μικτὰ G. H. V.
ἢ νομῆς G. H. ἡ νομὴ V. G. v. l.
18. χῦμα G. V. χεῖμα H.
20. θάνατον G. θάνατος H. V. A.
21. τῶνδε G. ὧνδε V. A.
22. ἀρτηρίης G. H. ἀρτηρίη A. ἀρτερίη V.
ὠκὺς G. V. ὅκως H.
23. ἐσμάσσεσθαι G. αἱμάσσεσθαι V. A. αἱμάσσεσθαι H.
24. θίγειν G. H. θήγειν V.
προσβάλλειν G. H. προσβαίνειν V.
29. ἄσῃ G. ἄσῃ H. V. A.
33. ὥρῃ G. V. ὥρης H. G. v. l.

LXXI,

5. ἐγγίγνονται G. H. γίγνονται V.
πυκιναὶ H. V. πυκναὶ G.
παχεῖαι G. H. παχέες V.
10. ἴσχει G. H. V. ἔχει A.
διαῤῥυεῖσαι G. H. V. διαῤῥέειν (ἴσως) G. v. l.
11. ἐκδιδάσκει G. H. ἐκδιδράσκει V.
τουτέοισι G. τούτῳ οἷσι H. V. G. v. l.
12. καταπέσσῃ G. καταπέσσειν H. v. l. καταπέσσον V. A.
ἀναΐσσῃ G. ἀναΐσσειν H. G. v. l. ἀναΐσσον V. A.
ἄκρατον G. H. ἄκρατος V. A.
15. προσοκείλῃ H. πρὸς ὠκέϊ G. πρὸς ὠκεῖ V.
29. οἷον G. H. V. οἵτε A.

LXXII,

6. περὶ πλεῖστον G. H. V. ἐπὶ πλεῖστον G. v. l.
10. θνήσκουσι G. H. V. θνήσκουσα A.
11. χροιὴ τοῦ ἀνθρώπου G. χρυσίτης ἀνθρώπου H. χρυσίτης V.

12. κά-

12. κάκοδμον G. H. V. κάκοδμοι A.
15. κακίων G. H. V. κακὸς V. A.
16. πυώδης H. παίδης G.
17. πολλὸν G. H. πολλῷ V.
18. μὲν καὶ G. μὲν ἔτι καὶ H. V.
21. τοῖσι καὶ ὀχεῖ G. τοῖσιν ὀχεῖ V. ποι ὀχεῖ H.
23. τοῦ G. τὸ H. V.
25. πάσχει V. G. v. l. ἔχοι G. H.
27. 28. } πύον G. σίος H. V. A.
30. ἢ σπυχέα G. ὑπεικέα H. V.
32. ἰὸν G. V. ἐὸν H.
36. πῶς G. H. πᾶς V. G. v. l.
37. ὅτι G. οἷσι H. ἦσι V. εἰσὶ A.
πεπτυσμένοισι G. H. πεπτυσμένησιν V.

LXXIII,

7. κοτε G. H. δέ κοτε V.
μικροῖσι G. H. σμικροῖσι V.
12. ἀΐοσιν G. H. V. αἰΐοσιν A.
13. ἀμβλωσμοῦ H. ἀμβλυσμοῦ G. V.
18. ἐκτρωσμοῦ H. V. ἐντρωσμοῦ G.
20. συνήφθη G. H. συνήχθη V.
23. θυμίησι G. V. καὶ θυμιάμασι H.
26. Περὶ Αρθρίτιδος καὶ Ισχιάδος G. V. Περὶ Αρθρίτιδος H.
32. Ισχιάδα δὲ, ἰσχίων· Χειράγρην δὲ, χειρῶν G. H. ἰσχίων δὲ, Ισχιάδα χειρῶν δὲ, Χειράγρην V. A.
33. μὴν G. H. μὲν V.

LXXIV,

2. μὲν ξυλλάβδην H. V. ξυλλάβδην G.
4. ἐν ὀστέοισι G. H. V. ὀστέων οἷσι G. v. l.
ἐμφύνει G. ἐνθυμέει V. A. ἐκφύνῃ H.
9. λάζυται G. λάζηται H. V.
11. ἄνθρωποι G. ἀνθρώποισι H. V. A.
12. στάσιος G. H. V. χάσιος G. v. l.
13. ἐν G. ἂν H. V. A.
15. αὔξοιτο G. V. αὔξεται H.
21. ἐγχείμπτεται G. H. ἐγχείπτεται V. A.
Αρθρῖτις H. V. Αρθρῖτις G.
22. γυῖος G. H. γυῖος V. γόνυος H. m.
μικρὸν ἔγεν οὔτι H. V. A. μικρὸν οὔτι G.
24. οὐχ ὑπερβαίνει G. V. H. m. οὐ δεῖ ὑπερβαίνειν H.
25. Ισχιάδος G. H. V. ἰσχιάδος A.
27. ὀκέλλει H. G. v. l. (ἴσως). ὀκέλλη G. V.
30. ἧκα G. H. ἧκον V. A.
31. χαυνῶς H. κενεῶς G. V.
32. φράζει H. φράσει G. V.
34. ἐνίσταται G. H. V. ἀνίσταται A.

LXXV,

3. τοῖσι κοτύλαις G. V. τῇσι κοτύλῃσι H.
5. ἰδέη H. ἰδέη G. V.
ἀδένες V. A. ἰδέ νυ G. H.
12. ἀπηνέες G. ἀπηνεῖς H. V. A.
16. γὰρ τοῦ G. γὰρ τὸ τοῦ H. V.
17. εἶσι τῶν ἰῶν βδελυκτέων G. V. οἱ τι αν ἰῶν δὲ λικέων H. G. v. l.
19. ὁπηδέων G. H. ὀπηδέωσιν V. A.
22. χρὴ G. H. V. χρήζει (ἴσως) G. v. l.
25. ξυμφέρει H. V. ξυμφέρει G.
ἄλλοτε· ὡς δὲ ἔπος H. V. ἄλλοτε· ὡς δὲ ἔλαχεν ἄλλοτε· ὡς δὲ ἔπος G.
28. νίκησι G. V. ἐνίκησι G.

LXXVI,

7. μυεία O. μύεια G. H. V.
8. αὐτὰρ ἐδὲ G. αὐτὰρ ἔτι H. ἀλλὰ ἐδὲ V. A.
10. διαφέρον G. διαφέρων H. V.
ἂν G. V. ἐν H.
12. ἴκελον G. H. ἴκελος V. A.
13. μέλανας καταχορέας V. μέλανος καταχορέος G. ἐς μέλαν καταχορὲς H. μέλανας καταχορέος A.
14. οἱ Σφῆκες G. H. V. G. v. l. (χ.)
ὅκως Μιλήσιοι Πόδαργος G. V. ὅκως οἱ Μιλήσιοι H.
18. Ιππῳ ἐοικότι μέλος G. ἵππῳ δ' ἐοικότι μέλος H. V.
κυανοχαίτῃ H. κυανοχαίτης G. V.

21. Ελέφαντις G. H. V. Ελέφαντας A.
μὲν μελάντατα κατέχων H. μὲν κατέχων G. V.
23. μέσφι G. H. μέχρι V. A.
24. ὃς G. V. ἃ H.
τὸν G. H. V. τλὼ A.
αὐτὸ G. ὅμοισι H. V. G. v. l.
25. μελαντάτῳ G. H. V. μελαντέρῳ G. v. l.
29. διαπίσασθαι O. ἐνπίασθαι G. ἐνπίασται H. V. A. διαπίασται H. m.

LXXVII,

2. ἐπέτρεψεν G. H. ἐπέτρεψεν V.
3. χρέεται G. H. V. χρῆται A.
6. ἂν G. εἰ H. V. A.
7. ἔδων G. ἐσθίων H. ἔδει V. A.
11. φόρτον μέγαν G. V. χόρτον μέγα H.
ὀκόσα τῇ ῥινὶ * μᾶλλον H. ὀκόσα * μᾶλλον G. V.
13. καλέουσι G. V. καλέοντες H.
17. τοῦ H. V. τὸ G.
18. εἶτ' αὖθις G. H. V. εἶτ' αὖθι A.
πλῆσιν G. H. πρῆσιν V.
19. ὀχθώδεας G. H. ἰχθώδεες V. A.
20. ἔχοντα G. H. V. ἔχονται A.
22. χαῖται· Ελέφαντι δὲ G. χέται, καὶ αἱ τρίχες· Ελέφαντι δὲ H. χέται Ελεφαντίδος V. χαῖται Ελεφαντίδος A.
26. τε G. H. δὲ V.
27. ἐπίπλοκον G. V. ἐπιπίπλοκον H.
28. ἤδε Σατυρίασιν G. H. ἤδε Σατυρίασις V. A.
35. θερμὴ ἢ μικρὰ G. θερμὴ μικρὰ H. V.
ἔν τι G. H. V. ἔτι G. v. l.
36. πέμπεται G. πέμπεται V. πέμπη H.
ἢ καὶ χάλαζαν G. V. ἢ χάλαζαν H.

LXXVIII,

3. ἀΐδηλον H. ἀΐδη V. ἀΐδη G.
7. ὁ σφαῖρος G. V. σφαῖρος H.
10. κάρτα ἐκ ἀήθεα G. H. κάρτα ἀήθεα V.
11. αὐξήσιεσι G. H. V. αὐξήσεσι A.
12. ἤ τι G. ἤτοι H. V.
16. ῥωΐδην G. V. ῥωΐδεως H. G. v. l.
17. παρ' G. V. ἐπ' H.
18. ἐδίκω G. H. ἐ δοκῶ V. G. v. l.
19. τὸν H. τὸ G. V.
εὐρεῖαι δὲ καὶ φλέβες ἐ G. H. ἔρια δὲ καὶ φλέβες ὁ A. ἔρια δὲ φλέβες ὁ V.
22. κνήμῃσι G. H. κνήμῃ V.
26. ῥύπου G. ῥύπει H. V. G. v. l.
συχναὶ G. H. V. συγχναὶ A.
βαθεῖαι G. βαθεῖς H. V. G. v. l.
ὄχθοι G. H. αἱ ὄχθοι V.
35. ἐρευθεῖ H. V. ἐρεύθει G.
ὄπιες G. V. ὦπις H. ὄψεις (ἴσως) G. v. l.
36. σφαιροβλῆτες G. H. σφαιροβλῆτες V.
37. ὀχθώδεες G. H. ὀχθώδεις V.

LXXIX,

1. χαλέπτον H. V. χαλέπτειν G.
2. Λεόντιον G. H. Λεόντειον V.
8. ῥύσις, κνησμώδεα G. V. ῥύσις, τὰ κνησμώδεα H.
9. βαθεῖαι G. H. βραχεῖαι V.
10. τοῦτο G. H. πέδι V.
καὶ ὁ Ελέφας G. V. καὶ Ελέφας H.
11. μέσων τῶν δακτύλων G. μέσῳ τῶν δακτύλων V. δακτύλων μέσων H.
14. σφαιραποθνήσκει τοῦ ἀνθρώπου G. σφαιραποθνήσκειν τοῦ ἀνθρώπου H. σφακελοθνήσκειν τὸν ἄνθρωπον V. A. G. v. l.
18. ἐν G. H. V. ἐκ G. v. l.
19. ἐπικόπτει G. ἐπικοπτεῖς H. V. A.
22. ἀχθέει G. ἀΰχθης H. V. αὐχθεὶς A.
23. ἐ λυπρῶσι G. H. λυπρεῦσι V.
24. ἐρημίην G. H. ἐρημιῇ V. A.
ἐρρίψαν G. V. ἀφίησιν H.
26. γοῦν τινὲς κατέστρεψαν G. V. γοῦν κατέστρεψαν H.

LXXX,

5. ἐξέχετο G. H. ἐξέχετο V. A.

9. ἐκα-

VARIÆ LECTIONES.

7. ἐκνεθπλάσεςιν G. H. ἐκνεθπλάτειν V. A.
9. τὸν παλαιὸν ξεῖνον H. τὸ παλαιὸν ξῆνος G. V.
δὲ ἐς H. V. G. v. l. δὲ ὡς ἐς G.
ζωῆς G. H. ζωὴν V. G. v. l.

LXXXI,

3. Οξέων Νόσων Θεραπευτικὸν Βιβλίον πρῶτον G. H. Οξέων Θεραπευτικῶν α΄. V. A.
6. Προοίμιον H. deeſt G. V.

LXXXII,

1. Προοίμιον G. H. Θεραπεία Φρενιτικῶν α΄. V.
8. ἄκεα G. H. V. ἄλκεα G. v. l.
16. αὐτὸν τὸν νοσέοντα V. αὐτὸν νοσέοντα G. H.
18. ἄχναι G. V. ἄχναις H
εὔκοσμοι G. V. εὐκόσμοισι H.
19. ἀμφαιρέεσι G. ἀφαιρέουσι H. V. A. ἀμφαιωρέουσι A.
22. στηνῆς H. V. στενῆς G.
23. κροκυδίζειν G. H. κροκιδίζειν V.

LXXXIII,

7. πυρετῶν H. πυρετὸν G. V.
8. ἔς τε G. H. εὖτε G. v. l.
13. πείοδοι G. H. V. περίοδοι A.
14. πολλὸν περὶ G. V. πολλὸν γὰρ περὶ H.
15. ἐρεθισμοῖσι H. ἐρεθμοῖσι G. V.
18. οἱδὲ G. V. εἰ δὲ H.
21. ἐνθάδε G. ἔνθα H V.
22. καρδίης H. καρδίῃ G. κραδίῃ V.
27. φρενιτικοῖσι H. φρενετικοῖσι G. V.
32. ἐπιξηρότεροι G. H. V. ἐπιξηροτέρη A.
36. ἐνεψημμένων G. ἐνηψημμένων H. V. A.

LXXXIV,

2. κολοκύντη H. κολοκύντα G. V.
3. Πτισάνης G. V. Πτισσάνης H.
4. ἀτρεφώτερος (ἴσως) G. v. l. εὐτροφώτερος G. H.V.
ἔτι H. ἔς τι G. V.
5. θερμικοὶ G. V. θερμικὴ H.
9. ἔσων G. ἔσω H. V.
10. χώρα G. H. χώρη V. A.
ἄλλης G. H. ἄλλην V.
ἰδίαι G. H. ἰδίην V.
11. ὀπώρης G. H. V. ὀπώρας A.
17. γὰρ G. V. δὲ H.
19. ἔμψυξιν G. V. ἔκψυξιν H.
20. ἑρπύλλι H. ἑρπύλλε G. V.
22. σπονδύλιον G. V. σπόνδυλον H.
24. τὰ H. V. G. v. l. ἃ G.
τὸν G. H. V. τὴν A.
25. πᾶς H. V. πάσης G.
26. πλὴν G. V. περὶν H.
28. ὥρῃ G. V. ὥρης H.
31. τοῖσι διαχέειν V. τοῖσι δὲ διαχέειν G. H.
36. ἐναφεψήματι G. ἐν ἀφεψήματι H. V.
37. λίπαϊ H. V. A. λείπασι G.

LXXXV,

1. ἔμβρεγμα H. βρέγμα G. V.
4. νωθὲς G. H. νωθέες V. A.
6. ἐγχέειν G. H. ἐγχεῖν A.
ψαύσης G. H. V. ψαύσῃ A.
12. λύρης G. H. λύρας V. A.
πηκτίδος H. πυκτίδος G. V.
παίδων G. H. παιδίων V.
16. φλεγμονὴ καὶ σκληρίη ἐπαίρηται· ἔλαιον O. φλεγμονὴ καὶ σκληρίη ἐπαείρηται· ἔλαιον H. φλεγμονὴ καὶ σκληρίη ἐπαίρηται καὶ φύσα· ἔλαιον G. V. H. m.
17. φλεγμασίη H. V. φλεγμασίῃ G.
19. ἔρων G. ἔρω H. V.
20. ἐνσήσαντα H. ἐνσείσαντα G. V.
πεῖσιν G. πῖσιν H. V. πάθην H. m.
21. οἰσύπῳ G. H. οἰσώπῳ V. οἰσώπων A.
22. χρὴ G. V. χερὶ H.
μελίλωτον G. H. V. μελίλωτον A.
23. τε G. H. V. σε A.
καταιονεῖν G. H. καταιωνεῖν H. καταινοκεῖν A.
24. δονέει G. V. δονέοι H.

27. ξὺν αὐτέῳ παχὺ πτίσειον H. H. m. ξὺν αὐτέῳ παχεῖ ἐπικρίσειον G. V.
πτίσειον H. m. πτισσειον H.
30. πῖλις G. H. V. πῖλος A.
ἄλητον G. H. ἄλιτον V. ἄλιτον ἀντὶ τοῦ ἄλφιτον G. v. l.
31. μαρσύποισι G. μαρσίποισι V. μαρσίπποισι H.

LXXXVI,

1. φρήσιας H. φρείσιας G. V. φρήσι A.
6. ἔκκρισιν H. ἐς κρίσιν G. V.
8. Σικύην G. H. Συκύην V.
14. ὕσσωπος G. V. ὕσσωπον H.
15. αὐτέοισι G. H. ὀτέοισι V.
ἑωυτά G. V. ὠυτά H.
16. κερὶ G. V. κερῇ G. v. l.
19. κεκολλῆσθω G. H. V κεκολλῆσθαι A.
27. τῷ G. τὸ H. V. G. v. l.
29. ἄκρια H. V. ἄκρα G.
30. ἀρήγειν G. H. ἀρηγεῖν A. ἀξξήξειν V.
32. αὐστηρῷ G. H. καυστηρῷ V.
35. ἀναλαμβάνειν H. V. ἀναλαμβάνειν G.

LXXXVII,

2. κυάθου G. κυάμου V. A. G. v. l.
4. αὐαινομένης G. H. ἀναινομένης V. ἀναινομένων A.
13. ἔς τε ἀκηδίην μετὰ τῆς G. ἔς τε ἀκηδίην τῆς V. ἔς τε ἀκηδίην μετὰ τῆς H.
22. ἤκη χρόνος, ὁ, τε πυρετὸς H. ἤκῃ χρόνον, ὅταν δὲ ὁ πυρετὸς G. V.
27. καθαιρεύεται δὲ τῆς H. καθαρεύεται τῆς G. V.
29. Θεραπεία G. V. Περὶ Θεραπείας H.

LXXXVIII,

13. ἀγκῶνι G. V. ἀγκῶνος H.
16. βέλη G. βέλει H. V.
17. < β΄. G. V. < < β΄. H. γ΄. β΄. A.
μελικρήτῳ G. H. μελικρήτῳ V.
19. < α΄. G. H. V. γα΄. A.
20. λυομένης H. λυομένη G. V.
21. ὀλιγοσιτίῃ G. H. ὀλιγοποσίῃ V.
24. ἀλεκτορείδων, κεγχρείδων· H. ἀλεκτορείδι, κεγχρείδι· G. ἀλεκτορείδι καγχαρίδι V. ἀλεκτορείδι κογχαρείδι A.
λινοζώσει H. λινοζώσῳ G. V.
26. πτισάνης G. H. πτισάνη V. G. v. l.
31. αἰσθήσιες G. H. ἀλθήσιες V. G. v. l. ἀλθήσης A.
32. ῥοδίνῳ G. H. V. ῥοδίνοις A.
34. πολλὸν V. A. πολλῷ G. H.

LXXXIX,

3. σικυωνίῳ G. H. σικυώνιον G. v. l. συκιώνιον V.
4. χείσις H. V. χήσεις G.
6. εἰρυομένης G. H. εἰργομένης V. G. v. l.
7. μοι G. H. V. μὲν A.
13. ἄγειν G. H. ἄγει A.
φυσέων G. H. V. φύσεως A.
18. ὕσσωπον G. V. ὕσσωπος H.
19. ὀείγανον G. V. ὀείγανος H.
21. ὕσσωπον G. V. ὕσσωπος H. G. v. l.
ἑψηθὲν G. V. ἑψηθεῖσα H. G. v. l.
ὀρίγανον G. V. ὀείγανος H. G. v. l.
δριμέα G. δριμεῖα H. V. δριμὺ G. v. l.
26. ἐνεζέσθη κυάθοις τρισὶ G. ἐνέζεσθαι κυάθων τριῶν V. ἐνέζεσθαι κυάθων τριῶν H. G. v. l.
Τὸ δὲ διπλόον H. τὸ διπλόον G. V.
29. δὴ G. δὲ H. V.
36. αἰσθήσιος H. V. G. v. l. (γρ.) ἀλθήσιος G.

XC,

1. ξυμμίσγειν G. H. ξυμμίγειν V. A.
11. λημνίσιδος G. V. λιμνήσιδος H. G. v. l. (γρ.)
13. ἀπομάξαντα G. V. ἀποσμάξαντα H.
17. οἰδαλεηθῆμεναι G. οἰδαλέη θῆμεναι V. καὶ ἀλεηθῆμεναι H.
εἰ κίνδυνος G. H. ἀκίνδυνος V.
20. ἐσβολῆσι G. V. ἐπιβολῆσι H.
21. μέν τι G. H. V. μέντοι V.
22. μάσησιν G. H. V. μάσησιν A.

24. δὲ

24. δὲ μάλιστα G. V. δὲ καὶ μάλιστα H.
26. γαστέρα G. V τὰ στερὰ H.
31. χείσιν V. χερσὶν G. H.
ἀδάρκι
32. ὑδὰρ G. V. ὕδαρ H. ὕφιαρ (ἴσως) G. v. l.
θαλψίω G. H. θαλψίν V.
33. τρύχνον O. στρύχνον G. H. V.
ἐμπλάσσειν H. ἐμπάσσειν G. V.
36. λελυμθμένον H λελυμθμένον G. V.
XCI,
5. ἰκτίειον G. H. V. ἰκτίειων A.
7. ξυμφέροντα G. H. ξύμφορα V. A.
ὁμοίη G. H. ὁκοίη V.
ἑαυτῇ O. ἐν αὐτῷ H. ἐν αὐτῷ G. V.
10. τοῖσι Γυναικείοισι G. V. τῇσι γυναικείῃσι H.
14. νεκρώδεες G. V. νεκρώδεα H.
ἣν καὶ ὁ G. V. ἣν δὲ καὶ ὁ G. v. l. ἣν ὁ H.
ξυνάνθεες G. H. ξυνάνθεσι V. G. v. l.
19. δυστέκμαρτον G. H. δυστεκμαρτίον V.
27. εἰ G. V. ἢ H. G. v. l.
XCII,
2 πέπιος A. πίσσος G. V. πίσσος H.
5. ἐς κένωσιν G. H ἐς μὲν κένωσιν V.
9. τειόβολον H. τειώβολον G. V.
11. μέλι τὸ ξυνάνθες καὶ πήγανον H. τοῦ μέλιτος τοῦ ξυνάνθει πήγανον G. τοῦ μέλιτι τοῦ ξυνάνθει πήγανον V. A.
12. τερμίνθου τοῦ δενδρέος V. θερμίνθου τοῦ δενδρέος G. θερμίνθου τοῦ δενδρέου G. v. l. τερμίνθου μέρος τοῦ δενδρέος H.
ἀλῶν G. H. V. ἄλλων V. A.
18. κάλυμμα G. H. V. κάλυμμα G. v. l.
ἔοι G. H. ἔη V.
19. ἀτρέμα G. H. ἀτρέμας H. A.
20. ξυνεχὲς G. H. ξυνεχέες V. A.
21. ἢν V. εἰ G. H.
22. ἀποτρέπειν· ὅτε G. H. ἀποτρέπειν * ὅτε V.
27. ξυμπάντεσι H. V. ξὺν πάντεσι G.
29. σταθέντα H. V. σταθέντα G.
χρυσέρη G. κεισέρη H. V. G. v. l.
30. Παρέντων G. H. V. παρέντων A.
καὶ τὸ G. V. τὸ H.
34. χείσματα G. H. V. χείματα A.
36. ἐς τε τὰ G. V. ἐς τὰ H.
37. ἀΐδιον G. H. ἴδιον V. A.
XCIII,
1. δὲ G H. δὲ τὸ V.
ἐντίνη G. H. ἐντίνης H.
2. εὐφορβίου G. H. V. εὐφόρβιον A.
λιμνήστιδος H. λημνίστιδος G. V.
3. νίτρῳ Αἰγυπτίῳ G. νίτρου Αἰγυπτίου H. νίτρου Αἰγυπτίῳ V.
5. σπέρμα G. H. V σπέρματος A.
6. ἄλητον H. ἄλφιτον G. V.
ἐξίεσθαι G. V. ἐξίστασθαι H.
ἀλθαίης G. H. ἀλθαίας V. A.
7. ὥστε V. A. ὡς G. H.
σμήχεσθαι G. H. V. σμήχεσθαι A.
8. ἄπυροι G. H. V. ἄπυροι G. v. l.
12. λεπτῇσι V. λεπτοῖσι G. H.
ὠμοπλατέων G H. V. ὠμοπλατῶν A.
17. κύφω V. A. κύφίω G. H.
18. πιθέσθω G. πίθεσθαι H. πιθέσθω V.
19. μόνη V. μόνη καὶ G. μόνης καὶ H.
23. τὸν ὀσμὸν G. H. τὴν ὀσμὴν V.
24. μελίκρητον G. H. V. μελικρήτῳ A.
27. τόνδε αὐχένα H. τόνδε τὸν αὐχένα G. V.
32. ἐπισολὴν G. H. V. ἐπισολὴν G. v. l. κεφαλὴν A.
πληροῖ G. H. V. πληροῦν A.
36. πιεστῶν ἀεὶ G. πιεστῶν οὐκ ἀεὶ H. V. G. v. l.
XCIV,
16. ὡς χερνίῃ G. V. ὡς ἐν χερνίῃ H.
22. ἄχρηστον F. ἄχει ἀσπασμῶν G. H. V.
23. χείσιν G. χερσὶν H. V.
24. ἰνκριμὸς G. V. ἐνκριμῷ H. G. v. l.
περιβάλλοντα G. περιβάλλοντα H. V. περιβάλλεις A.
26. ξύμπας πταίνηταί οἱ ὦψ F. ξὺν παντὶ τείνηταί οἱ ὦψ G ξύμπαν πταίνηται οἱ ὦψ H. V.
ψαλαφὶη G. γαστροψαλαφίῃ H. V. G. v. l. γαστροψαλαφίη (ἴσως) G. v. l.
28. πτύχεσι G. V. πτυχέσι H.
ωθη
30. διεξίεσι G. V. διεξίενται H.
31. παῖδες G. V. παιδίοισι H.
32. μέρος ἓν G. μέρος α΄. V. μέρος H.
κεκαυμένης μέρος H. κερ. α΄. G. κέρατα α΄. V.
33. πιέζουσι G. H. V. πιέζουσα A.
XCV,
1. ἔκλεγμα G. H. ἔκλεγχμα V.
ἴρεως τῆς ῥίζης μέρος α΄. G. V. μέρος ἴρεως ῥίζης H.
νίτρῳ διπλασίῳ V. νίτρου διπλασίῳ G. H.
3. τρίτον G. H. V. τρίτη A.
5. τάδε μὲν ξύμφορα H. τάδε ξύμφορα G.
6. βολβῶ M. βολβοὺς G H.
16. μόγις H. V. μολις G.
20. οὐ G. V. ὁ H.
21. ἀμβλώματι H. ἀμβλώσει G. V.
γυναικὸς G. H. V. γυναικὶ G. v. l.
27. ἔνθλιψιν H V. A. ἔκθλιψιν G. ἔνθλιψιν G. v. l.
28. μαλθακώτατα H. μαλακώτατα G. V.
29. ἐν οἷς G. G. v. l. (χ.) H. V.
XCVI,
1. κύφοις G. H. V. κύφος A.
2. μαρσίπποις G V. μαρσίπποις H.
πεφωγμένην G. V. πεφωσμένην H.
3. ἐπικέηται G V. ἐπικέηται H.
πνειωμένων G. V. πεπνειαμένων H.
7. ἄκνιστον H. ἄκνιστον G. V.
8. ἀγγείῳ H. V. ἐγγείῳ G.
12. δὲ καὶ ἐπιπλάσσειν H. V. δὲ ἐπιπλάσσειν G.
13. δέῃ G. δεῖ H. V.
14. τοῦ λίνου σπέρματος V. τοῦ λίνου τοῦ σπέρματος G. H.
19. τέκμαρ G. τεκμαρτέον H. V.
22. μετεξέτεροί τε G. H. μετεξετέροισί τε V. G. v. l.
24. θερμαίνει τε G. V. θερμαίνονται H.
25. πύον G. H. V. πύος A.
26. ἐντίνης G. H. V. ἐντίνος A.
28. ἐμπάσσοντα G. V. ἐμπλάσσοντα H. ἐμπέσσοντα A.
31. δὲ καὶ τὰς H. δὲ τὰς G. V.
32. Κυρήνης G. H. V. Κυρηνῆς A.
XCVII,
3. τάσιος G. H. V. στάσιος A.
6. κύπειρον H. V. κύπερον G.
7. < G. V. << H.
9 ἡ Ἱερὴ H Ἱερὴ G. V.
14. ὁ γαργαρεὼν G. V. οἱ γαργαρεῶνες H.
17. μέσφι H μέχρι G. V.
21. ἀποσπᾶσαί τι H. ἀποσπάσαι τι G. V.
ἀλλὰ G. H V. τἄλλα F.
22. κενταυρείου G. H. V. κενταρίον A.
ἑψήματα G. H ἑψήματι V.
25. ὅδε G. V. ὧδε H.
26. μέσφι H μέχρι G. V.
28. ἄειστον G. V. ἄειστοι H.
30. ἐλατήριον G. H. V. ἐλατηρείου A.
ξὺν G. V. καὶ ξὺν H.
31. ἱκανὸν ᾖ τὸ G. ἱκανὸν ἂν τὸ H. A. ἱκανὸν τὸ V.
ἐλατήριον G. H. V. ἐλατηρείου A.
XCVIII,
1. τάμνεσι H. τέμνεσι G. V.
4. εἰσώπῳ O. ἰσώπῳ G. H. V.
6. ῥόδοισι G. H. V. ῥοδίοισι F.
7. ἄλητον H. ἄλφιτον G. V.
τὸ λίνου G. H. λίνου V.
10. ἐμπασσέσθω G. H. V. ἐμπλασσέσθω F.
Πνεύμονι θερμῷ G. H. πνεύμονι θερμῷ V. G. v. l. πνεύμονος θερμοῦ A.

14. μέσφι

14. μέσφι H. μέχρι G. V.
ἢ ῥοιῶν H. ῥοιῶν G. V.
16. χελιδόνων H. F. χελιδονίων G. χεληδονίων V.
18. τῶν πόνων G. τὰ πίονα H. V. A. τε πίονα G. v. l.
23. κηρωτὴν G. V. κηρωτὴ H. κηρωτῶν A.
24. σινήπι G. σινήπυϊ V. A.
26. Οκόσοι G. H. ὅσοι V. A.
XCIX,
9. Κίονα H. Κιονίδα G. V.
πάχεϊ G. H. V. παχέει A.
11. πάχεϊ ἀπὸ H. V. πάχεϊ καὶ μήκεϊ ξυνίσανται, ὡς ἐς τὴν Αρτηρίην ἐκκρεμέα γίγνεσθαι. ἴσῳ μὲν πάχεϊ ἀπὸ G.
16. μέζονι τῇ τομῇ G. μέζονι τῆς τομῆς H. μέζον τῆς τομῆς V. G. v. l.
17. Δεῖ H. ἢν G. V.
20. ἐς H. ἐπὶ G. V.
25. Εγχείσμασι G. H. V. ἐχείσμασι A.
27. δευθέντα G. V. διεθέντα H.
29. τε G. τι H. V.
C,
8. Επιπλάσιες G. Επιπλήσιες H. G. v. l.
Χρίσιες G. V. χρήσιες H. G v. l.
12. ἀρωγὸν, ἀλλ' ἀξυνετον G. ἀρωγὸν ἀλλὰ ξυνετὸν V. ἄνευ γὰρ, ἀλλὰ ξυνετον H. A.
14. ἐσχαρέων G. H. ἐσχάρων V. A.
συπτηρίη G. H. συπτηρία V. A.
18. ἐρίου H. ἔριον G. V.
20. ἐγχέειν G. H. V. ἀγχέειν A.
22. τότε G. V. τόδε H.
23. χυλῷ G. V. χυλοῖς H.
24. σπέρματος H. A. σπέρματι G. V.
CI,
8. τάμνειν G. H. V. τέμνειν A.
9. ὑπ' G. V. ἀπ' H.
τοῦ μὴ G. μὴ τοῦ H. V.
14. κοινωνὸς G. H. κοινωνὸν V.
15. Περιπνευμονίης G. V. Πνευμονίης H.
16. εὐηθέστερον γὰρ H. εὐηθέστερον G. V.
18. ἑτέρης G. H. ὑστέρης V.
23. φλεγμασίη G. H. θερμασίη V. G. v. l.
24. τὸ δὲ H. τόδ' G. V.
27. σμηγματώδης G. μιγματώδης H. V. G. v. l.
30. μέλιτι πεποιημένην μοῦνον G. μέλιτι δὲ μοῦνον πεποιημένην H. V.
πεποιημένη G. H. m. πεπονημένη H. V.
CII,
6. ἐπίσχειν H. ἐπίσχεσιν G. V.
7. εὔκρητος G. H. V. εὔκριτος F.
10. ἄγλισχρον G. ἄνισχρον V. ἄκισχρον H.
26. μήλων ἐρθῶν G. μήλῳ ἐφθῷ H. V. G. v. l.
32. πρὸς ἢ τοῖσι V. πρὸς τοῖσι G. H.
34. αἴρης G. σέξξης V. G. v. l. σέξξης H. (αἴρης)
36. ἐγκεομένης G. H. V. ἐγκαιομένης G. v. l.
37. κάγχρυ H. V. G. v. l. κάγχρυς G.
CIII,
13. ἀφαιρέοις G. V. ἀφαιρέουσιν H.
15. τῇσι V. τοῖσι G. A.
19. χωρίῳ G. H. χώρῳ V. A.
24. ἡ τροφὴ O. ἡ τροφὴ G. V. αἱ τροφαὶ H.
ἐκρέει G. V. ἐκρέουσι H.
προσυγκρινήσας G. H. προσσυγκεινήσας V.
26. πτύελα V. G. v. l. πτύαλα G. H.
28. ἁρμόζον G. ἁρμόζοντα H. V. A.
29. εὐρὺ ἢ τὸ χάλκεον G. εὐρὺν ἢ τὸ χάλκεον H. V. A.
πρηνὲς G. πρηνέα A. τρηνέα H. V.
ἀλγέουσι. Υποτιθέναι G. V. ἀλγέουσι. ἐπεί. Υποτιθέναι H.
32. ἀποσβεσθείη H. διασβεσθείη G. V.
33. ἐκείνου G. V. τοῦ ἐκείνου H.
37. ἔστω G. H. V. ἔσται A.
ἔστω δή τι καὶ τοῦ ποικίλου G. V. ἔστω δέ τι τοῦ ποικίλου H.
ἔστω δή τι καὶ τοῦ ποικίλου· πικέριον ξὺν μέλιτι O. ἔστω δὴ τὸ ποικ. ἔρεον νεαρὸν ξὺν μέλιτι F.
CIV,
1. πικέριον H. V. G. v. l. πιμέριον G.
7. κοκκάλου G. H. κοκκάδου V. G. v. l.
9. ἐς ἂν ἔκλειγμα G. ἐς ἂν ἔλειχμα V. A. ἐς' ἂν ἔλειγμα H.
10. < δύο G. < < β'. H. < β'. V. γ'. β'. A.
κρόκου μὴν G. H. κρόκου < α'. V. κρόκου γ'. α'. A.
κόκκοι G. κόκκους A. F. κοκκία V. κοκκίω A.
15. ξυμβαλέειν G. V. τὸ ξυμβαλέειν H.
τινες H. V. F. τινος G.
16. εἶναι G. H. V. εἴτε A.
17. ἰδέη τις G. δέη τι H. δέει τι V. G. v. l.
18. ἔκκρισις ἐοῦσα F. ἐκκρίσιος ἐὼν G. H. V.
19. μὲν ἔχει Πλευρίτιδος V. μὲν Πλευρίτιδος G. H.
CV,
3. Οξέων Νούσων θεραπευτικὸν βιβλίον δεύτερον G. H. Οξέων θεραπευτικῶν β'. V.
5. δεύτερον G. H. δεύτερον, ἐν ᾧ ταῦτα ἔνεστι H.
6. Περιπνευμονίης H. Πνευμονίης G. V.
CVI,
16. μέζων G. H. μεζόνων V.
17. ᾗ H. ᾗ G. V.
18. ὕσσωπον G. H. ὕσσωπος V. A.
23. ἐφέλκηται H. V. ἐφέλκυται G.
32. ἐγρηγορῶσι πάννυχοι G. H. ἐγρήγορσις πάννυχος V. A.
δέος μὴ G. V. δέος δὲ μὴ H.
CVII,
6. σιτηρῶν F. αὐστηρὸν G. H. V.
15. χρίσιες G. V. χρήσιες H.
16. δεσμοὶ G. H. δεσμὸς V.
22. ῥῆξιος G. V. τήξιος H.
26. ῥήξιος G. V. συντήξιος H.
CVIII,
1. ἐπίφλεβοι G. H. πολύφλεβοι V. (ἐπὶ)
3. κοίλην G. H. V. κοιλίην A.
5. ἀσινέως G. H. ἀπινέως V.
7. οὐδὲν F. οὐδένα G. H. V.
μέζον G. V. F. μέζων H.
ἢ O. ἢ G. H. V.
ἀνωτέρω G. V. ἀνώτερον H.
τῆς μέσης H. V. A. τῆς μέζης G.
8. ὁκόσοι H. V. ὅσοι G.
12. τοῖσι M. τεισὶ G. H. V.
ἀγκῶνι G. V. ἀγκῶνος H.
τάμνοι G. H. τάμνει V.
19. διάσφιγξις H. V. διάσφυγξις G.
21. πινόεντα G. H. V. πινέοντα A.
οἰσύπῳ G. H. ὑσσώπῳ V. A.
22. μυρσίνῳ G. V. μυρσινίνῳ H.
23. ὑπαλειφέσθω G. V. ὑπαλείφθω H.
27. δυνάμεις H. V. δυνάμις G.
στύψαι H. V. G. v. l. ψύξαι G.
30. καὶ χαλκὸν, καὶ κεκαυμένον, καὶ λεπίδα H. καὶ χαλκὸν κεκαυμένον, καὶ λεπίδα G. V.
ὁκόσαι τοιαίδε G. V. ὁκόσα τοιάδε H.
31. πινόεντα G. H. V. πινέοντα A.
ἐν βραχέϊ G. V. ἐς βραχὺ H.
32. Επίθεμα G. V. Επίθημα H.
34. τρύχιον G. V. τείχινον H.
36. ῥοδίνῳ μύρῳ G. H. ῥοδίνῳ ἢ μύρῳ V.
37. βραβύλων G. βραβίλων H. V. ῥαβύλων A.
CIX,
3. χαείσασθαι G. H. V. χείσασθαι A.
7. ῥόου G. H. ῥοὸς V. A.
δῆσαι G. V. στῆσαι H.
11. διαῤῥέει γὰρ G. H. διαῤῥεῖ γὰρ V. διαιρεῖ γὰρ A. διαιρεῖ γὰρ G. v. l.
12. μὲν ἡ ἰητρείη H. μὲν ἰητρείη G. V.
20. κερατίων F. κεράτων G. H. V.
24. μοίρη G. μοίρην H. V. G. v. l.
25. ξηρῶν G. H. ξηρὰ V.

ἐμ-

ἐμπάσσειν G. H. V. πάσσειν G. v. l.
27. τὸν G. H. τὴν V. A.
28. τὸ ἔριον F. τὸ ἔριον G. H. V. τοῦ ἐρίου M.
33. τοῖσι δὲ χρωμβύοισι G. H. τοῖσι δὲ χρωμβύοισι V.
35. λαγοῦ G. V. λαγωοῦ H.
ταμισὸς H. V. θαμισὸς G. πιτύα A. (ἡ)πυτία V.
37. ἡμικυάθου H. ἡμικύαθον G. ἡ μία κύαθος V.
CX,
1. ἀείση Σαμία G. H. ἀεισήσασα μία V.
2. καὶ ἡ σφραγὶς H. καὶ σφραγὶς G. V.
4. κερατίων G. κεράτων H. V. A.
5. στεραίῳ τῷ Κρητικῷ H. στραίῳ τῷ Κρήτῃ G. στερέῳ τῷ Κρήτῃ V.
6. ἄεισον H. V. A. ἄεισος G.
10. καὶ ὀξυλαπάθου H. καὶ ὁ ὀξυλαπάθου G. V.
11. ἰδίῃ G. H. V. ἰδίως A.
12. καὶ τράγου τῆς ἀκάνθης F. καὶ πράσου τῆς ἀκάνθης G. H. V.
πράσον G. H. V. πράσσον A.
κόμμι G. H. V. κόμμις A.
18. τρωμάτων H. χρωμάτων V. G. v. l. χρωμάτων A.
χρωτῶν G.
20. ὑπὸ G. H. V. ἀπὸ A.
23. μὲν οὐ μούνη ἐς G. μὴ οὐ μούνη ἐς H. μὴ ἐς V. μὲν ἐς V. m.
24. ἥκειν G. v. l. εἴκειν G. H. V.
27. σεσησμένος G. H. V. σεσημένος A.
28. ἁπάντων ὧν ῥόφημα V. ἐς πάντων ὧν ῥόφημα G. ἐς πάντων ἢ ῥόφημα H. A.
ἄλεσι G. v. l. ἀλσὶ G. H. V.
29. τι τῷ κάμνοντι V. τι κάμνοντι G. H.
33. ὀξεωδέης H. V. ὀξεωδέη G.
ἀπηνέα G. H. ἀπηνὲς V. A.
34. προσεπιπαστέσθω G. H. προσεπιπαστέτω V. A.
35. παχέα G. H. V. παχεῖα A.
CXI,
4. ἑψείσθωσαν G. ἑψείσθωσαν V. m. ἐψήσθωσαν H. ὑψείσθωσαν A. ἑψείσθω V.
φὰρ G. H. V. (ἢ) ζειὰ H. m. V. m. ζεὰ A.
10. τι G. τὸ H. V.
προσήσηται H. F. πρήσηται G. V.
12. ἥδη G. H. V. ἴσος A.
13. τὸν πυρὸν O. τὸν πόρον F. τὸ πουρὸν H. τὸ πυρὸν V. τὸ πυρὸν G.
17. ἑτέρων G. H. ἕτερον V. ὕστερον (ἴσως) G. v. l.
23. ἔνστο G. V. ἔνθεο H. ἐνέσω A.
24. ἐξελάοις G. H. ἐξέλαες V. A.
διαδιδρήσκουσι H. V. διδρήσκουσι G.
25. παλίσσυτος G. παλίνσυτος H. V.
28. ἐφραζόμεθα G. ἐμφραζόμεθα V. A. ἐφράζομεν H.
29. σημήϊα G. H. V. σημήϊος A.
31. ἤερα G. H. V. ἔω A.
CXII,
4. προγαστιώδης G. H. V. προγαστιώδης A.
5. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ G. H. οὐ γὰρ ἄνευ V.
8. σμικρῆς τομῆς τοῦ χάσιος G. σμικρῆς τῆς τομῆς τοῦ χάσιος V. σμικρῆς τοῦ χάσιος H.
10. ἀφαιρέειν G. H. V. ἀφαίρεσιν A.
11. νεόχμωσιν G. H. νεώχμωσιν V.
12. ποταινίων G. H. ποταινίων V.
13. Συκίην G. H. σικύνη V. σικύνη A.
14. προσβάλλειν G. H. V. προσβάλλεις A.
15. προσειδοῦσι G. H. V. προσείδοισι A.
19. ἐπιπλάσιος G. ἐπίπλα V. ἐπιπλασμάτων H.
20. ἐπὶ τῇ G. H. V. τῇσι ἐν A.
27. ἀβαρέες ἐς O. ἀβαρέες H. ἀβαρὲς ἐς G. V.
32. ἤδη καὶ ἡδεῖα G. V. ἔσω δὲ καὶ ἡδεῖα H. ἔσω δὲ καὶ ἡδία V.
χεῖρον V. G. v. l. χείρων G. H. G. v. l. (γρ.)
34. ἀμφίει G. ἀμφύνει H. V. G. v. l. (ἴσως)
36. σφυγμὸς H. V. σφιγμὸς G.
37. ἐνεργῶς V. ἐναργῶς G. H. ἐναργῆς A.
CXIII,
1. προσσφαλίσθαι G. V. προσσφαλίσασθαι H.
3. πλησμονῆς G. H. G. v. l. (γρ.) πλησμονῇ V. A.
5. ἤρκεσε G. H. V. ἤρκεσαν A.
10. ὑποικουρέουσι G. H. ὑποικουρέουσαι V.
12. ἄλλοι G. H. V. ἄλλος A.
15. Κείσιος G. H. κεισίρης V.
16. σιτίον H. V. σιτίων G.
17. δίψεος G. G. v. l. (γρ.) δίψους H. A. δίψος V.
Προνοεῖσθαι A. V. m. προσουφρηρεῖσθαι G. H. V.
18. τοῖσι δὲ συνανέχειν G. τοῖσι δὲ συνανέχειν V. τοῖσιν ἀνέχειν H. τὸ δεῖσιν ἀνέχειν A.
22. ξυνήθης G. H. V. ξυνήθως A.
23. διαστάσιος V. διαστήσιος G. H.
26. ποικίλη G. H. V. ποικίλον A.
27. ἐνεργῷ G. G. v. l. (γρ.) ἐνεργοῦ H. V. A.
28. ἀνάστασιν G. H. ἐπανάστασιν V.
Ἐπίθημα G. H. V. Ἐπίθημεν A.
29. λεῖοι G. H. V. λεῖον A.
32. ἀψινθίου G. H. V. ἀψίνθιον A.
κόμμις V. κόμμι G. H.
μάννης G. H. V. μάνης A.
33. φυράσαντα G. H. φυρήσαντα V. A.
35. ἀκμαῖον G. H. V. ἐκμᾶλλον A.
36. κόμμι δὲ, ῥοὸς G. κόμμι, ῥοὸς H. V.
37. οἰνάνθης H. V. οἰνάνθη G.
CXIV,
4. λειμῶνας G. H. λιμῶνας V. λειμῶνα A.
9. ἠέρα G. ἀέρα H. V. A.
10. πάσσειν G. H. πάσειν V. πᾶσιν A.
χλιδὰς G. H. χλιδὰ V. A.
ἀλφίτοισι G. ἄλφιτα H. A. ἄλφιτα V.
ἡ ἁπαλὴ δὲ
11. πεπάλη δὲ G. πεπάλη H. ἡ ἁπαλὴ καὶ V. ἁπαλαίη δὲ A.
πα
12. ἐμπάσσειν O. ἐμπλάσσειν H. ἐμπλάσσειν G. V.
14. τίτανον G. τίτανος V. A.
γύψον ὀπτὴν G. γύψος ὀπτὴ H. ψύγος ὀπτὴ V.
17. διαχείειν G. H. διαχρέειν V. A.
20. κάχρυ G. κάγχρυ H. V.
ποθίζει G. H. ποθ' ἵζει V.
27. ὑδαμᾶ G. H. V. ὑδαμας A.
30. ξυνήθης G. H. V. ξυνήθος A.
ζωάδης G. H. ζωώδεα V.
31. ἐξένηψε G. ἐξένιψε H. V.
33. εὐσταλὴς G. H. ἀσταλὴς V.
37. καταβλακεύειν G. H. V. m. καταμαλακεύειν V.
CXV,
3. καὶ γὰρ οἶδε G. V. καὶ γὰρ καὶ οἶδε H.
6. Θεραπεία Χολέρης G. V. Περὶ Χολέρης Θεραπεία H.
7. Χολέρης G. H. V. Χολερῆς A.
8. ἄπεπτα G. H. V. ἄπεπτε A.
9. εἰ ἐνιδίως H. V. A. ἐνιδίως G.
ἦν V. εἰ G. H.
10. ξυμφαίνειν G. ξομφαίνειν H. V. ξοφαίνειν A.
15. κόπρια G. V. κόπρια H.
18. ἔμετος G. H. V. ἔμεσος A.
26. ἐπιστάζειν G. H. V. ἐπιστάζει A.
CXVI,
11. αἰώρης H. αἰώρης (ἴσως) G. v. l. ὥρης G. V. αἰώρης F.
12. θήμβυαι G. V. θέμβυαι H.
17. νάρδου H. ναρδίνῳ G. V. ναρδὶν A.
21. οἰείοισι H. ἰείοισι G. V.
25. ἀδικῇ G. H. ἀδηκῇ V.
26. λύσαντα G. v. l. λύσαντα G. H. V.
τρέπειν G. H. V. τρέπειν A.
33. ἔντασις G. ἔνστασις H. V. A.
34. τρίωσις G. H. τείωσις V.
CXVII,
1. πόνοι G. V. πόνου V. F.
4. ἀθρόον V. A. ἀθρόως G. H.
6. ἀνάπνευσις G. H. ἀνάπνευσιν V.

VARIÆ LECTIONES.

9. σαφῶς A. σαφὰ G. H. V.
καρκαρέη O. καρκαρέη G. V. καρκαρέη H.
11. διαφθορῇ H. V. M. διαφορῇ G.
13. συχνὸν G· εὔχνυ V. A. εὔχνυ H.
15. πάντα H. πάντας G. V.
τῇ G. H τε V. τῆς A.
19. Πυείημα G. H. Πυρέημα V. A.
24. βυβώνων G. H. V. βυβῶν A.
25. ξυμφέρει G. ξυμφέρει H. V.
27. μυεία G. μυείαι H. V.
ἄλλα G. ἄλλαι H. V. A.
πιστὰ G. πιστοὶ H. V. A.
32. ἀλεκτορείδων, κογχαείων G. H. V. (ἢ) ἐχόντων μέγα κάλλος V. m.
κάθεφθος G. V. κάθεπτος A. κάτεπτος V.
34. λίτρον G. H. V. m. λύτρον V.
35. ἢ τελλίνης G. τῆς τελλίνης H. τῆς ἰτελίνης V.
36. κάχρυ G. κάγχρυ V. κάγχρυϊ H.
37. ἄπυος G. ἄπονος H. V. A.
CXVIII,
2. κινάμωμον G. V. κιννάμωμον H.
4. χρεόμενον G. H. V. χρεόμενος A.
5. ἡ θεραπείη V. θεραπείη G. H.
11. ἀφεψῇ G. V. m ἀφῇ H. ἀφη V.
14. νέει G. V. νέη H.
16. ἀμερθὲν G. H. V. χωρισθὲν V. m.
19. τάμνοντα G. H. V. τάμνειντα A.
22. διασκιδνάναι G. H. διασκιδάναι A. διασκιδάνειν V.
23. πινόεντα G. H. V. πινέοντα A.
οἰσύπῳ G. H. ὑσσώπῳ V. οἰσώπῳ A.
26. οἴνου G. V. λίνου H.
27. δάφνης H. G. v. l. (γρ.) δάφνου G. V.
31. ἢ χάσαι G. χάσαι H. V.
CXIX,
1. ἰσχαίμασι G. H. V. ἰσχαίμοισι (ἴσως) G. v. l.
2. μάννῃ G. μάννης H. V. A.
ἀλόῃ G. V. ἀλόης H.
10. ἐγχέῃ τι G. ἐγχέῃ τις V. ἐγκέῃ τι H. ἐγχεῖν τι A.
12. εὐρύτητι G. H. εὐρότητι V. A.
13. καὶ Συκίῃ G. καὶ σικύησι H. σικύησιν V.
προσβαλλόντα G. H. V. προσβαλλέειν τὰ A.
κατ' G. H. ἐς V. A.
14. χοίνῳ G. V. χήνῳ H.
15 διαδράναι G. V. διαδρῆναι H.
17. πύον G. H. πύος V. A.
19. τόνδε H. V. G. v. l. (γρ.) τοῦδε G.
27. Καύσου G. ΚαύσοισινH. V. G. v. l.
πρόσθεν G. H. V. πρόσθεν A.
31. τῇσι Καύσεσι G. τῇσι Καύσοισι H. τοῖσι Καύσεσι V.
ἀρχῇ H. V. ἀρχῆς G.
CXX,
1. φλεβὶ G. H. V. φλέβα A.
5. ἀναλάβῃ G. ἀναβάλλῃ A. V. m. ἀνεσύθη H. ἀνεθύσῃ V.
7. τε G. H. V. τὰς A.
12. ῥῆξιν G. δῆξιν H. V. A.
τεθάλφθωσαν G. H. τεθάλθωσαν A. τεθάλπθωσαν V.
14. τε G. H V. τοῦ A.
15. μῆον H. F. μύον G. V.
16. κασσίη F. σικύη G. H. V.
17. πυρὸς G. V. πυροῦ H.
εἰλευμένους G. ἐλευμένους V. A. ἀλληλεσμένους H. (ἢ) συστρεφομένους V. m.
18. πολλῆς H. V. A. πολλὴ G.
20. ἐμβεβλήσθω G. H. V. ἐμβεβλήσω A.
25. ὄρθιος G. H. ὄρθριος V. A.
26. οὕτως H. A. οὗτος G. V.
CXXI,
5. μὲν μὴ G. μὲν δὲ H. V. A.
7. ξυνήσωνται G. ξυνήσονται V. συνήσονται H. ἀθροίζωνται A. ἀθροίζονται V. m.
8. ἀμφὶ δὲ θερμασίης H. V. ἀμφὶ θερμασίης G.
10. ἔν τε G. H. V. εὖτε A.
13. διεκθέουσι G. H. διεκθείουσι V. A.
15. χοῖνος G. V. χῆνος H.
19. Ηπατι V. ἥπατος G. H.
22. χρήσιμον G. H. V. χρήσει μετ' A.
ὅτι G. H. V. ἔτι (ἴσως) G. v. l.
ἄπυροι H. ἄποροι G. V. ἄπωροι G. v. l. ἄπυοι G. v. l.
23. πληρεῦντα H. V. A. πληροῦντα G.
27. ἀπλοῦ G. ἀπλοῖσι H. V. A.
28. πριονίτης G. περονίτης V. A.
ἐρθοὶ G. H. ἐρθοὶ V.
29. Βισίνου H. Βισίμου G. V. Βυσίνου F.
30. κοσκίνου G. V. κοσκίνου H. καρκίνου F. ὀνίσκου M.
33. εἰθισμένοι G. H. V. ἠθημένοι F.
CXXII,
12. Αρης G. H. V. (ἢ) θάνατος V. m.
13. κανεῶνα G. H. V. ἀγκῶνα F.
16. προκαλέεται G. H. V. προσκαλέεται A.
17. ἴσχειν G. H. V. ἔχειν A.
19. οἰσύπου G. H. οἰσώπου A. ὑσσώπου V.
20. δευθέντες G. H. V. δευθέντας A.
21. βάρεα G. H. βαρέα V. A.
26. θηραιὸς G. v. l. θηεινὸς G. V. θηεινὸς H.
Σκυβαλίτης G. H. σκυμβαλίτης V.
27. τέτλιγες G. H. τίτλιγγες V. τόντηγες A.
29. τέτλιξι G. H. V. τόντηξι A.
31. Λίθων G. H. λίθῳ V. A.
32. φλεγμονῇσι G. H. V. φλέγμασι A.
CXXIII,
3. τειχάδα G. H V. (ἢ) τὸ ὑποκάτω τῆς βαλάνου V. m. πληχάδα, ἢ τὸ ὑπὸ κάτω τῆς βαλάνου M. πληχάδα F.
5. Ροιάδα G. H. ῥοάδα V. A.
6. οἰκτίστως G. H. V. οἴκτιστοι A.
11. ἡδὲ H. ἤδε G. V. ἴδει F.
13. προσιόντων G. V. m. προσίτων V. προσείησι τῶν F.
15. ὑπόστασιν G. V. ἀναπίστασιν H.
16. πάθει G. βάθει H. V. G. v. l.
18. ἀστηρὸν G. V. ἀστηρὸν H. διεστηκὸν A. (ἢ) τὸ διεστηκὸς V. m.
20. τὴν H. V. τὸν G.
21. καὶ τοὺς H. V. τοὺς G.
23. ὧν τοῖς G. V. ὧν ἂν τοῖς H.
25. ἐπὶ G. H. ἐν V.
26. ἂν καὶ G. ἄν τις καὶ H. V.
28. λύχνου G. H. V. λύχνος A.
29. καστορίου G. V. καστόρειον H.
κάρτα G. H. V. κάρτου A.
31. ἐπιβλητέον G. H. V. ἐπιβλητέειν A.
32. μύρῳ G. H. V. μύρων F.
βάκχαρει G. H. V. βάκταρει A.
33. Ινδικοῦ G. H. ἰνδοῦ V. A.
τοῦ δένδρεος τοῦ Ινδικοῦ G. τοῦ Ινδικοῦ δένδρεος H.
34. τῶν G. H. V. τοῦ A.
CXXIV,
1. ἔγχυτον O. ἔνχυτον G. ἐγχυτεῖν A. ἐντυχεῖν V.
Διαχείειν G. H. V. διαχρέειν A.
5. λαπάξιος G. λαπάσιος H. V. G. v. l.
9. ἥξεις H. V. ἥξεις G.
φυσῆν G. φύσιν H. V.
οἷά γε G. H. V. οἴακε (ἴσως) G. v. l.
13. οἰκουμένην G. εἰκουμένην V. ἀκουμένην H. φερομένην A. V. m.
14. ἐμποιήσῃ G. H. V. ἐμποιήσεις F.
15. ὑποθυμιῆν G. H. V. ὑπομένην A.
16. περὶ G. H. V. πρὸς A.
17. πρέπειν G. H. V. πρέπειν A.
18. τὴν G. H. V. τὸν A.
22. ὄρθιον G. H. V. ὄρθριον A.
25. ἐς ἀναισχυντίην ἐπὶ παῤῥησίῃ τοῦ G. V. ἐς ἀναισχυντίην τοῦ H.
26. πρήγματος H. m. πλώματος G. V. θώματος H.
ἀκυείη G. V. ἀκυείῃ H.

27. ἀνα-

27. ἀναλωφήσωσι G. ἀναλωφάσωσι A. ἂν λωφάσωσι H. αὖ λωφάσωσιν V.
32. αἰδοῖον G. H. ἴδιον V.
πρηῦνσιας H. πρηῦσιας G. V.
CXXV,
3. πληχάδα G. H. V. (ἢ) τὸ πλείνιον V. m.
4. διῶναι G. δῖναι H. δίαιται V.
5. καταιονοῦντα G. H. καταιονοῦνται A. καταιονῶντα V.
8. νάρκην G. H. νάρκαν A.
12. ἀντερείδωσαν G. H. ἀντερήδωσαν V.
14. ἐλελισφάκου G. ἐλελισφάγου H. V. ἐνελισφάγμου A.
15. ἰοῦτ' ἦν G. H. ἰοῦται V.
21. βλίτον G. H. V. m. κεῖτον V.
22. πιπίων G. V. πίπων H.
πολλῆς G. H. πολλὸν V.
26. περσίχοντα G. V. περίχοντα H.
CXXVI,
3. Χρονίων Νόσων Θεραπευτικὸν Βιβλίον πρῶτον G. H.
Χρονίων Θεραπευτικῶν α'. V.
10. Θεραπεία Μελαγχολίης G. Θεραπεία Μελαγχολίης. Λείπει ἕνδεκα, εἶτα V.
CXXVII,
1. Προοίμιον. Κεφ α'. deſunt V.
6. κοτε G. H. ποτε V. A
9. ὑποδιδρήσκειν G. V. m. ὑποδιδρήσκειν H. V.
καλαμβλακιεῖν G. καλαβλακιεῖν V. καλαμαλακιεῖν H.
11 ξυνδιαιτέονται G. H. ξυνδιαιτέοντα A. ξυνδιαιτῶνται V.
12. θάνατον G. H. τῷ θάνατον V.
τάδε G. V. τόδε H.
14. φράσω H. V. σφράσω G.
15. Θεραπεία G. H. Περὶ V.
17. Κεφ. β'. G. H. α'. V.
19. σμικρῷ ἄλγεϊ G. V. σμικρῷ πάθεϊ ἢ ἄλγεϊ H.
20. προσκλάζοι G. V. προσκλάζῃ H. προσβάλλοι A.
22. ἴαθη G. H. ἰάνθη V. G. v. l. ζάνθη A.
χρόνῳ G. V. χρόνον H.
23. ἡμέραιν G. H. V. ἡμέραν A.
25. ἦν G. ὂν H. V. A.
CXXVIII,
2. κοτύλης G. H. V. κολύτης A.
3. κανεαγγέειν G. H. καὶ νεαγγέειν V.
5. ἀναίμακτον G. H. V. ἀναιμάκτως A.
6. ἀφειδέως G. H. V. ἀφειδέει A.
τε G. H. V. τὴν A.
Κεφαλαίην G. κεφαλαίῃ H. V.
7. ἥκῃ G. H. εἴη V.
8. διπλαῖ G. H. V. διπλὰς A.
9. τι G. τοῦ H. V. A.
11. ἐπικέαται G. ἐπικέανται H. V.
12. λεπταὶ G. H. λεπτοὶ V. A.
13. Κεφαλαίῃσι G. V. κεφαλαίῃ τε H.
14. ἁπάσῃσι G. H. ἅπασι V. A.
27. ἐπεὶ G. H. ἔτι V.
34. χρέω G. V. χρεὼν H.
35. τῆς τερμίνθου G. τῆς τερμινθίνης V. A. τερμινθίνης H.
37. Κατειάδιον G. H. V. εἶδος ὀργάνου εἰς τὸ λῦσαι τὰς τῆς ῥινὸς φλέβας V. m.
CXXIX,
1. Στομίου G. V. ςομίου H.
2. ὀδόντα G. ὀδὸν H. V. A.
4. ξυγχαράσσοιτο G. H. V. ξυγχαράσσοι τὸ A.
7. ἢ G. H. καὶ V.
τοῖσι H. V. M. ποὶ G.
8. κενώσαντα G. H. V. κενώσαι A.
ὀκόσον G. H. V. ὑκόσειν A.
9. μάσσειν G. αἱμάσσειν H. V.
10. βαλαύστιον G. H. V. καλαύστιον A.
14. καίειν G. H. V. m. καὶ ἐν V.
ἐπιπολῆς G. H. ἔτι πολλῆς V.
15. ἀπάνευθεν G. ἀπάνευθε V. ἐπάνωθεν H.
20. βυθίοισι H. βαθίοισι G. V.
28. ἀλτήρων G. καυτήρων H. V. G. v. l.
30. ἐμπάττειν G. H. V. ἐμπλάττειν (ἴσως) G. v. l.
φοινίσσειν G. H. V. φοινίσσων A.
31. ἐγχρίοντα G. H. V. ἐγχρέοντα A.
32. ξυνθετον τὸ διὰ G. H. ξυντιθεὶν διὰ V.
34. φάρμακα G. H. V. φαρμάκῳ A.
36 Δίαιτα H. V. δίαιται G.
λεπτὴ G. H. V. λεπτὴν A.
CXXX,
5. πόνου G. τὸ H. V. A.
8. κάρη G. H. κάρφῃ V. G. v. l.
9. κρέασιν G. κρέασιν V. κρέασιν A.
12. λαγὸς V. λαγωὸς G. H.
ὀπτὸς G. H. ὄπος A.
13. παχῦνόν τι G. παχύνοντα H. V. A.
15. ἑφθῶν G. H. V. ἐθῶν A.
19. ἴσχειν G. H. ἰσχνὸν V.
22. ὠφελεόντων G. H. V. ἀφελέντων A.
24. εὔπνοοι G. εὐπνόοις H. V. G. v. l.
εὔφοροι G. V. ἔφοροι H.
27. ἐξαγωγὴ G. H. ἡ ἀγωγὴ V. διεξαγωγὴ (ἴσως) G. v. l.
CXXXI,
7. ξυςῇ H. ξυνεςῇ G. V.
8. Κεφαλαίῃσι G. κεφαλῇσι H. V.
τίσι G. τοῖσι H. V.
11. μέλλῃ G. H. V. μάλλη A.
12. πλημμύροντι G. πλημμύροντι V. πλημμυροῦντι H.
14. ἐχρῆ G. H. ἐχρεῖ V.
16. ἢ G. H. καὶ V.
22. ἐπὴν G. ἐπεὶ H. ἔτι V.
24. ἔτι G. ἰσὸν V.
26. τὸν H. V. τὸ G.
28. τετμηκέναι H. τετμημένα G. V. (ἐν ἄλλῳ) τετμηκέναι V. m.
29. δραχμαὶ G. H. δράχμας V.
31. ὑπαναστρέφειν G. ὑπαναστραφεῖν V. ὑπαναστραφέειν H. ὑπαναταρφεῖν A.
CXXXII,
2. ἢ σπονδύλιον G. H. καὶ σπονδύλιον V.
10. μαρμαρυγῶν G. μαρμαρυγμῶν H. V.
12. τόδε H. τάδε G. V.
13. καμάτων· Πρόνοια, καὶ ἐπιμονή· προεδρίη G. καμάτων· προεδρίη H. καμάτων: προεδρείη V. (ἢ) πρόνοια καὶ ἐπιμονὴ V. m.
24. οἱ πρίπατοι G. ὑπέρτατοι H. V. G. v. l.
29. διωσμὸν G. V. διωγμὸν H.
35. κεφαλὴν G. H. κεφαλῇ A. κεφα V.
CXXXIII,
1. πέσις G. πέξιος H. V. A.
3. προπόσιες G. H. προσόπιες V. A.
ὕδατος ἢ οἴνου H. V. ὕδατος πόσι ἢ οἴνου G.
5. θύμβρης H. V. θρίμβρης G.
9. ἢ εὔχαρι H. εὔχαρι ἢ G. V.
11. πιτύρου G. H. V. πιτύρης A.
13 ὄξος G. ὄξεος H. V. A.
17. εὖ καλὸν ἐν τόποις τοῖσιν A. εὖ τοῖσιν G. H. εὖ ἔοισιν V. (ἢ) καλὸν ἐν τόποις V. m.
20. Θεραπεία G. H. Περὶ V.
24. γὰρ οὐ μοῦνον G. γὰρ μοῦνον H. V. G. v. l.
27. ζώειν G. V. ζωὴν H.
τλαῖεν G. τλῆεν H. V. A.
CXXXIV,
9. σμικρὸν H. V. σμικρὰ G.
10. μύδησιν G. H. V. σῆψιν A. V. m.
11. ξυμβῇ G. ξυμβῇ H. V. A.
13. εἰρέαται G. H. εἰρέανται V. A.
26. κρέασιν H. κρέασιν G. V.
27. ταυτὶν G. V. τούτων H.
29. Βοςίνου G. Βυςίνου H. V.
31. χασὶν G. V. χασὶν H.
33. αἰθύης G. H. αἰθρίης V.
ἐνοικάδιοι G. H. V. ἐνοικάδιαι A.
39. πίνοντας G. H. V. πόντας H. m.

VARIÆ LECTIONES.

CXXXV,

4. ϖρήσειν G. H. V. πρήσεις A.
5. ὠφελεῦντα G. H. V. ὠφελεῦνται A.
6. μὴ G. V. μὲν H.
   θηητὰ G. θεητὰ H. V.
8. ἔκκρισις G. H. V. ἔκκρισι A.
11. καλαμίνθη G. H. V. καλαμίθη A.
14. ἐν G. H. ἐς V. A.
15. βέμβηκα G. H. V. (ἢ) τεῦχον V. m.
   ἱστάναι G. ἑστάναι H. V.
17. ἠρεμαῖος G. H. V. ὑρωμαῖος A.
   ἡσυχίη H. ἡ ἡσυχίη G. ἡ σικύη V.
19. ὠμοῖσι G. H. V. ὤμοισι A.
   λιπαρὸν G. H. V. λιπαρεῖν A.
26. κακὸν G. H. V. κακεῖν A.
32. ὑῶν H. V. M. οἷον G.
35. σίκυος G. σίκυες V. σίκυα H.
36. κακὸν G. H. V. κακεῖν A.
37. ὡραίως H. ὡραῖος G. ὁραῖος V.

CXXXVI,

5. ἤδε G. H. ἦν δὲ V.
8. ἕκαστον H. ἑκάστου G. ἑκάστην V.
   εἴασι G. V. εἰασὶ H. ἔασι (ἴσως) G. v. l.
13. Θεραπεία G. H. Περὶ V.
22. αἴθηται H. αἴθητο G. V.
23. ἔῃ H. V. A. εἴη G.
26. δὲ G. H. δεῖ V.
30. ἐγκεομένης G. H. ἐγκαιομένης V.
33. μέρος H. μέρους G. V.
   < G. << H. V.

CXXXVII,

1. στομάχου γὰρ τῇ δυνάμει G. στομάχῳ γὰρ καὶ τῇ δυνά-
   μει H. V.
18. φράσω H. V. φράζω G.
21. γυναικὸς H. V. A. γυναικῶν G.
24. ἠγεόμενον G. H. V. (ἢ) ἀρχόμενον V. m. ἀρχέμενον A.
26. ἀναθρέψιος G. V. ἀνατείψιος H.
28. ἐγχείπλοντα G. ἐγχεέπλοντα A. ἐγχρεπλοντα H.
   ἐγχεέμπλοντα V. (ἢ) ἐντιθέντα V. m.
31. ἐγκοτεῖ G. ἐν κοτεῖ H. V.
37. ὅκως G. H. ὅπως V. A.
   προσδικεινῆσαι G. V. εὐκεινῆσαι H.

CXXXVIII,

1. Ἄπιστον G. V. ἄειστον H.
3. πειμένειν G. V. πειμενέειν A.
5. ἢ G. V. ἦν H. G. v. l. (ἴσως).
   ἢ γὰρ ἂν ἰητρὸς G. V. ἦν γὰρ ἰητρὸς H.
6. ἀπαυδῆν G. ἀπαυδεῖν V. ἀπαυδεῖ H.
11. ἔῃ χρηστὰ H. A. εἴη χρηστὰ G. εὔχρηστα V.
21. δέχοντα G. δεχοντὰ H. σχεδὸν τὰ V. A.
23. σειραίῳ τῷ Κρητικῷ H. θηραίῳ τοῦ Κρητὶ G.
   σκυβελλίτῃ G. σκύβελλιτι H.
35. τερμίνθου H. θερμίνθου G.

CXXXIX,

7. ἐξεχὲς G. ὀξεχὲς H.
11. δὲ καὶ τερπνὸν H. δὲ τερπνὸν G.
18. λιτὴ G. λιτῆς H.
23. ἦν G. ἢ H.

CXL,

11. ὀσφύϊ G. ὀσφυῒ H.
14. ἔμετοι G. ἔμετος H.
25. βλάψαι G. βλάψαι δύναται H.
29. μὴν H. μεὶς G.
   ξωῒ H. ζωῒ G.
30. Βησίνου G. Βιοσίνου H.

CXLI,

2. ἢ οἱ διὰ H. ἢ διὰ G.
8. γίνωνται G. γινῶνται H.
13. χρέο G. χρέος H.
16. μαλθακωτάτοισι· αἱ H. μαλθακωτάτοισι G.

CXLIII,

1. Θεραπεία G. Περὶ H.
4. τοῦ G. τὸ H.
10. ἐκρέον H. ἐκκρέον G.
18. χυμὸς G. χυλὸς H.
20. μαστίχησι G. μαστίχῃ H.

CXLIV,

4. Θεραπεία G. Περὶ H.
13. θέμψαι G. θήμεναι H.
19. σφίγξιας H. σφύξιας G.
20. ψύας G. ψύας H.
21. ἢ G. ὁ G.
22. διέξοδον ὅκως ἀρήγειν G. H. διέξοδον ἀρήγειν M.
24. ἀλίτοισι G. ἀλφίτοισι H.
26. τάδε σοι G. τὰ μέσα H.
29. μῆον H. μεῖον G.
30. σριονίτην G. H. βρυωνίτην H. m.
   πετροσέλινον H. πετρόσελι G.
   ποικίλων δὲ, μύρα μὲν ὁκόσα G. ποικίλων μὲν ὁκόσα
   μύρα H.

CXLV,

3. Θεραπεία G. Περὶ H.
9. ψυῶν G. ἢ ψυῶν H.
10. λαγόνος G. λαγόνων H.
11. ἐς τὸ τὰς G. ἐς τὰς H.
14. λιβανωτὶς H. λιβανωτὸν G.
20. ἁλικακάβου H. ἁλικακκάβου G.
22. καὶ διὰ τοῦ σίγκου G. καὶ τὸ διὰ σόγκου H.
27. ὤκιστα G. ἥκιστα H.

CXLVI,

11. τῇσι H. τοῖσι G.
23. ἀκειστίης G. H. ἀκρατὴς (ἴσως) G. v. l.
   ἄθρεπτος G. H. ἄτρεπτος (ἴσως) G. v. l.
28. ἔῃ G. ἔοι H.
29. στύψιν G. γύψον H. G. v. l.
31. τοῖσδε καὶ H. τοῖσδε δὲ G.

CLVII,

4. ἤδε G. εἰ δὲ H.
   κραίνῃ G. κραίνοι H.
16. ἦν G. πῃ H.
   μηδὲν ἢ G. μηδενὶ H.
20. οἱ ὕπνοι G. ἄϋπνοι H.
23. βολαῖσι τοῦ G. βολαὶ, σίτου H.
24. τόνον G. τοίην H.

CXLVIII,

14. κολοκυώδης H. κολοκύντης G.
15. ἀρνόγλωσσον G. ἀρνογλώσσου H.
16. βρύον H. βρύῳ G.

CXLIX,

25. πιεῖν G. ποιεῖν H.

CL,

8. Κελτέων H. Κελτίων G.
17. ἀμμωνιακὸν H. ἀμμονιακὸν G.
26. κορυκοβολίαι G. κορύκοβοι λεῖαι H. κόρυμβοι λεῖαι
   M. H. m.
34. λαγὼς G. λαγωὸς H.

CLI,

5. κρέσσον G. κρέσσων H.
7. ἀτὰρ καὶ πάντων G. ἀτὰρ ἁπάντων H.
10. παρεκθέων G. πρ ἐκθέων H.

NOTÆ

NOTÆ
IN
VARIAS LECTIONES;
EMENDATIONES, & CONJECTURÆ.

QUÆ res maximè ſolent Antiquorum Libris labem inferre, eæ videntur omnes ad depravanda hæc *Aretæi* ſcripta conſpiraſſe. Horum enim Codices MSS. ſunt quidem ii numero non admodum pauci, (de *tredecim* ad me notitia pervenit;) ſed quoniam alii cum aliis tam in mutilis trunciſque partibus, quam in prodigioſis erratis perpetuo ferè tenore exhibendis mirificè conſentiunt, alii ab his in utrâque re interdum haud parum diſcrepant, eos neque ex uno, neque ex valde multis Exemplaribus deſcriptos fuiſſe cenſendum eſt. Sunt etiam, (de plurimis ita eſſe audio,) manu admodum *Recenti* ſcripti; ideoque eos, utpote ab indoctioribus Librariis exaratos, vitiis ſcatere minimè mirum eſt; quibus quidem Codicibus etiamſi paulo frequentiora menda irrepſiſſent, condonandum eſſet hominibus, cùm ibidem de Arte tractaretur ſibi neutiquam intellectâ, & in qua voces ſæpe occurrerent extra communem uſum poſitæ, obſcuræ, niſi Medicis fere inauditæ. Quid quòd *Aretæus* ad duorum fere Antiquiſſimorum Scriptorum, *Homeri* ſcilicet & *Hippocratis*, dicendi rationem, ſtylum conformarit: & non modò obſoletas horum voces frequenter adhibeat, ſed & novas ipſe haud raro effingat; omniaque Dialecto, jam etiam ſuo tempore deſuetâ, comprehendat. Neque verò, exceptis tribus, Medicum quenquam Græcum, de *Aretæo* vel famâ audiviſſe percipimus. Ex iis autem qui de eo mentionem faciunt, *Paulus* unam duntaxat, eamque haud magni momenti ſententiam, affert; neque in deſcribendis medendiſve morbis, hujus veſtigiis inſiſtere videtur. In eo autem loco, ubi *Dioſcorides* ex illo aliquid adducturus fuit, hiatus reperitur. *Ætius* autem quater ex *Aretæo* quædam ſe deſumere fatetur; quæ licet multùm immutata, ex iſto, quem nobis uſum præſtiterunt, quantùm reſtituendis corrigendiſque Veterum Libris proſit hos ab inſequentium Sæculorum Authoribus citari, declarant. Ad hæc, neque inter Criticos, niſi unus fortè aut alter, exſtitit, quem in *Aretæi* lectione verſatum eſſe conſtat; hos autem, ut *Mercurialem*, *H. Stephanum*, *&* *Foëſium*, ex eo aliis Authoribus lucem attuliſſe, non item ex aliis hunc emendaſſe, invenio. Cæterùm Editiones, nonniſi duæ, hujus Authoris *Græcæ* prodierunt; quorum prima à Viro & docto & diligenti data eſt: is quidem, quicquid è MSS. colligi potuit, ad illuſtrandum Textum fideliter & cum judicio diſpoſuit; conjecturas, doctas quidem ſed pauciſſimas, eaſque nudas, ne verbo quidem addito, attexuit. Poſterioris Editionis Author, quàm nihil hujuſmodi, aut aliud ſanè quippiam utile effecerit, in Præfatione declaratum eſt.

Supereſt, ut exponam quas mihi potiſſimùm in emendando *Aretæo* leges præſcripſerim. Cùm, uti ſupra dictum eſt, *Homeri* ac *Hippocratis* dictionem ſtudioſè imitetur, ſiquid apud iſtum barbari, obſcuri, abſurdi, duri, levi mutatione in eorum verba detorqueri poſſit, magnas mihi aſtipulari authoritates cenſebo. *Ætius* quoque, uti palam feci, multa ex *Aretæo*, nomine hujus celato, decerpit; multa ex *Archigene* deſumit, quæ cum his *Aretæi* planè eadem ſunt; adeoque non mediocre Emendationi momentum accedet, quam cum ſcriptis iſtis congruere demonſtrabo. Quin & *Aretæus* ipſe, ſi loca ſenſu à ſe invicem non multùm abhorrentia contuleris, ſanis frequenter ſententiis depravatas optimè caſtigabit: quòd dicendi rationem ubique ſervet preſſam, teretem, uniformem.

Cæterùm, detegendis indicandiſque præcipuis errorum originibus, commodè ſæpe eruitur, firméque ſtabilitur vera lectio. Jam cùm in exarandis Codicibus, verba, vel à Dictante, vel ex Autographo, excepta, chartæ mandentur: quidam malè legendo, quidam malè audiendo, omnes malè ſcribendo peccant. Qui audit, quique legit, pravâ ſcripturâ litteras confundit, dimidiatas pingit, alias aliis nimis ſimiles exprimit: negligentiâ quædam omittit, quædam tranſponit. Qui malè audit, ea quæ ſono ad ſe invicem accedunt, pro ſe invicem ponit; voces incognitas perperam ſcribit: pro non intellectis notas, pro inuſitatis communes ſubſtituit. Qui legit, litteras & verba ſibimet formâ ſimilia pro ſe invicem ſumit; ſi voces ſimiles aut ſimiliter terminatæ haud longè inter ſe diſtent, ultimam earum cum intermediis omnibus omittit: eâdem de cauſâ nonnulla repetit; particulæ etiam, & voculæ minutæ hujus viſum effugiunt: verba è Margine Textui, quæ ibidem admitti non debent, & quæ debent, alieno loco, inſerit; Gloſſemata vel vocibus quæ per hæc declarantur, addit, vel iſta inducens has ejicit. Uterque, ſi ad res magis, quàm ad verba, attendit, horum ordinem, ſervato ſenſu, invertit: voculas idem ſignificantes alias aliarum loco ſupponit: particulas frequenter omittit, frequenter mutat, præpoſitiones item & adverbia: numeros, caſus, modos confundit: voces ſimplices pro compoſitis, & has pro illis, uſurpat. Quòd ſi ſenſum haud aſſequantur vel parum curent, ambo verba ineptè ſeparant, & conjungunt; malè interpungunt, Spiritus & Accentus perperam appingunt. Cauſas errandi, & ei qui id quod ſcripturus, & ei qui id quod dictaturus eſt, legit, communes eſſe conſtat. Rectè quidem interdum legunt, quod haud rectè rurſus exſcribunt: ubi ſcilicet vetuſtas, aut caries, aut injuria quævis alia, vocabula ſive litteras, vel earum partes delendo obſcurandove, ita immutârit, ut diverſa potiùs re-

præſentent. Porrò cum MSS. partim Majuſculis, partim Minuſculis, Litteris exarentur; quarum Majuſculæ prope ſimiles ſunt, earum Minuſculas ſæpe haudquaquam ejuſdem formæ eſſe contingit: idemque vice verſâ obtinet. Eſt etiam obſervandum, Majuſcularum formam in diverſis Codicibus non eſſe admodum diverſam: Minuſcularum ſpecies eſſe quamplurimas, plurima item abbreviationum genera, ita ut difficiliùs ex his conjectura formari poſſit; cum planè neſciatur quonam ſcripturæ genere exaratum fuerit Exemplar, è quo Codex alius ſit exſcriptus. Frequenter etiam accidit, ut Codices depraventur, eò quòd Librarii, quæ vel non intelligant, vel non probent, ſcribere nolint: adeoque conjecturas ſuas pro his ſubſtituant. Frequenter etiam, ut Libri ſui caſtigatiores perfectioreſque appareant, lacunas ex ingenio ſuo quoquo modo ſupplere ſatagunt; ubi nempe vel finis vel principium vocabuli eraſum eſt, quippiam pro ſuo captu aſſuentes, unde linguæ ſaltem ejuſdem cum cæteris videatur: ſenſu interim, prout obtigit, vel aliquo, vel nullo. Trium tres diſſimiles in unâ eâque notiſſimâ Voce mendorum cauſas proferre liceat. Pag. 113. lin. 17. legitur, συχνὸν πίνειν ἔλαιον. pro συχνὸν, Codices duo habent εὖχνε. ſcilicet quia Majuſculum Σίγμα, hoc (C) atque hoc (Σ) modo ſcriptum, facilè temporis injuriâ & Scriptoris negligentiâ, Majuſculum Εψιλὸν duobus his modis (Є) atque (E) expreſſum, plurimùm referet: unde εὐχνὸν factum eſt; Nῦ autem, cùm minuſculâ ſic (ν) ſcribatur, ab Υψιλὸν minuſculo (υ) parum differt: ita εὖχνε factum eſt; Librarius autem tertius, in Græcæ fortaſſe Linguæ ſcientiâ ſe verſatum exiſtimans, neque hujuſmodi vocem in eâ reperiens, ſagaciter εὖχε, Imperativum ſcilicet ab εὔχομαι, Libro ſuo inſeruit.

His omnibus de cauſis plurima in *Aretæi* Libros fluxiſſe vitia credo; ad eamque corrigendi normam Emendationes & Conjecturas ſequentes ſæpius accommodabo.

Notandum, quicquid ex *Hippocrate* citatur, id paginis lineiſque Exemplaris, *Genevæ* Anno 1651, impreſſi; quicquid ex *Ætio*, id ſolius, quæ prodiit, Græcæ Editionis, *Venetiis* An. 1533, aptari.

Pag. I,

Tota hæc Pagina, quæ Titulos Capitum continet, tam in MSS, quam in impreſſis Codicibus, deeſt: ſed cùm ſequentibus Libris Tituli præfigantur, huic etiam primo eos præponere non incongruum putavi. Quæ Stellulis notantur Capita, vel partim, vel ex toto perierunt.

II,

9. πλησίον εἴδεος ἦ, Malim, πλησίον εἴη δέος, uti legi debere conjicit *Goupylus*, uti etiam hæc verba tranſtuli. Si εἴδεος ſervandum eſt, eo ſenſu intelligendum eſt quo, Σκοτώματος ἢ ἡ ἰδέη, βάρος τῆς κεφαλῆς &c. (33. 30.) ἰδέας etiam pro εἴδεος inter Var. Lect. reperitur.

III,

10. ἐς τὴν ἡμέρην, σημασίην δίδωσαν. Ita legendum, rectè proculdubio, conjecit *Goupylus*; Libri enim omnes, pro ἡμέρην, ἡμετέρην habent: & *Craſſus* iſta vertit, *nos ad ægritudinis notitiam impulerunt*; σημασίη vero, uti infra (l. 12, & 33.) acceſſionem ſemper, idem ſcilicet quod παροξυσμὸν, ſignificat.

19. ξυνερείσουσιν. Legendum ξυνερείδουσιν ut (5. 4.)

27. ἐρύθημα μήλων. Ex Margine hæc Textui inſerta videntur; etenim antea dixit, μῆλα ἐρυθρά.

IV,

3. αἰτίων. *Craſſus* αὐτέων legit; utpote qui, *eorundem*, verterit. Priori verò loquendi genere paſſim utitur, ut αἰτίης τροπὴ (56. 11.) Hæc autem juxta *Hippocratis* ſententiam dicta ſunt, Lib. de Flat. (300. 41.) & de Morb. Sac. (306. 38.)

4. σὺν ὑγρῷ τὸ πνεῦμα &c. Videntur hic quædam deficere, & mendum etiam cæteris ſubeſſe.

15. ξυμπαθέα τῇσι ἀρχῇσι γίγνεται G. V. τῇσι ἀρχῇσι γίγνεται ξυμπαθέα H. Exemplum hoc verborum tranſpoſitionis, quod in MSS. frequentiſſimè accidit, unicum dare ſufficiat.

19. ἀνάκλισιν G. H. ἀνάκλησιν V. Malim ἀνάκλασιν ab ἀνακλάω. Ita, (3. 17.) κεφαλὴ ἐς τὸ μετάφρενον ἀνακλᾶται. & (5. 18.) τὴν κεφαλὴν ἀνακεκλασμένην. vide etiam 5. 22, 34. Ανάκλησιν *Ionicè* uſurpari nequit, quoniam iſta vox, ab ἀνακαλέω formata, aliud ſignificat.

31. ξυνεχέες. πάσχειν hic, puto, deficit. Ita (6. 16.) ἤτοι τῷ ξυνεχέϊ πάθεϊ τῶνδε τῶν ζώων. & (11. 13.) ἡλικίη, πρῶτον τῶν ἄλλων πάσχουσι γέροντες. & (54. 24.) παῖδες ταχὺ παθεῖν τι εὔκολοι.

V,

1. καὶ θανάτου ἡ φύσις. *Goupylus* vertendum monet, *quæ etiam eſt mortis natura.* Hæc autem meliùs intelligentur ex iſtis quæ habentur in Capite de Elephantiaſi. (77. 34.) ἄφυκτος ἡ νοῦσος, τίκτεται γὰρ θανάτου ἐπ' αἰτίῃ· ψύξις ἐστὶ ἐμφύτου θερμοῦ —— ἥδε ἐστὶ ἡ ξυνὴ θανάτου καὶ τοῦ πάθεος αἰτίη.

5. σφηνὶ διὰ ῥηϊδίως ἔησαν. Abſurdè in quibuſdam Codicibus legitur, σφηνὶ νὴ Δία ῥηϊδίως ἔησαν. *Craſſus* autem vertit, *cuneis per Jovem facilè diduci* poſſint; quem ab *Ionicâ* tmeſi falſum rectè monet *Goupylus.* Hæc quidem apud *Poetas* frequentiſſima; quâ *Aretæus* quoque in aliis locis utitur, ut (7. 21.) πεὶν ἢ τὸν ἰητρὸν ἐπὶ τέχνῃ χρήσασθαι. & (28. 16.) ἐπ' αὐτὰ ἵεται. Porrò ex ultimâ ſyllabâ τοῦ (σφηνὶ) Librarii formarunt νὴ ante διὰ, tmeſin hanc pariter non intelligentes.

19. βρόχος. Legendum βρόγχος ex *Fabricii* Var. Lect.

25. ῥάχις ὅλη ἐς εὐθύ. Hæc profectò ſana eſſe nequeunt; neque enim congruunt Emproſthotono affectis, qui, ut ſupra dixit, ſunt κυρτοὶ τὰ νῶτα, &, uti mox eos deſcribet, ἐς τὸ πρόσθεν οὐ τοξοῦνται μοῦνον, ἀλλὰ καὶ σφαιροῦνται. *Goupylus*, pro ὅλη, legit ἕλκει.

κεφαλὴ στήνης ἐς θώρηκα συνννενευκυῖα H. κορυφὴ, κεφαλὴ στήνης, ἐς θώρηκα συννενευκυῖα G. V. Malim κορυφὴ στήνης, κεφαλὴ ἐς θώρηκα συννενευκυῖα. Mendum hoc ita accidiſſe potuit; κορυφὴ omiſſum eſt, ac in Margine poſitum; ab alio deinde, ſed haud ſuo loco, reſtitutum. Verùm hoc modo multo elegantior ſententia eſt, cum caput ita pectori affixum deſcribatur, ut ejus vertex in terram pronus dependeat.

VI,

15. Συνάγχη καὶ Κυνάγχη ἥδε καλέεται. Legendum exiſtimo, Κυνάγχη ἥδε καλέεται, cætera autem ex Margine aſſumpta. Nam cùm duas, eaſque contrarias, deſcribat Anginæ ſpecies, cur hæc Κυνάγχη vocetur, hic rationem reddit: mox autem alteram magis peculiariter appellari Συνάγχην docet, οἷον συννεύουσαν ἔνδον καὶ ἄγχουσαν, cui quidem contrarium Symptoma huic ſpeciei, nempe tumorem & eruptionem, competere affirmat.

VII,

3. ψύχος. An ψυχρὸν?

21. ὡς

21. ὡς Κυνάγχην ἀπὸ Συνάγχης γίγνεσθαι. Ita ex conjecturâ meâ; ſed in Textum per incuriam irrepſere, cum nihil hujuſmodi facere decreveram. In Libris omnibus legitur, ὡς Συνάγχην ἀπὸ Κυνάγχης γίγνεσθαι· perperam certè. Συνάγχης enim jam Symptomata deſcribit, quæ quidem in Κυνάγχην feliciter tranſit; ita enim exteriores gutturis partes afficiuntur, interiores liberantur, atque ita periculum evaneſcit. In hâc præcipuè re duas has Anginæ ſpecies à ſe diſcrepare manifeſtum eſt.

VIII,

4. οἱ. Meliùs οἱ δὲ ut in V.

7. ὑμένων, ἔνθα &c. An ὑμένων, οὔτε ἔνθα &c. Sententia ſanè alioqui manca eſt; hâc autem loquendi formâ ubique fere utitur (ut 3. 16, 17. & 13. 16.) Iſta vox autem facilè omitti potuit, propterea quòd ejus initium ſequentis voculæ initio non abſimile eſt.

λαίφεα. Ita legendum ex Cod. H. non ut in G. λέπεα. Sic Uteri Membranas navigii velis comparat, (73. 11.) ὑμένες νευρώδεες, πλατέες ὅκως νεὸς λαίφεα.

32. ξυπαρὰ H. λιπαρὰ G. Quid pingue Ulcus ſit, neſcio; ſordidum, ut mali moris, ſemper notatur: eique καθαρὸν opponitur. (50, 18.) πελιδνὰ, κοῖλα, ξυπαρὰ, δυσαλθέα τὰ Ἕλκεα. Et (62. 9.) Ἕλκεα, ἄλλοτε μὲν καθαιρόμενα, ἄλλοτε δὲ ξυπαρά.

IX,

6. ἐκινήθησαν, καὶ ἐμελάνθησαν, καὶ ἐς G. ἐκινήθησαν, καὶ ἐς H. Hæc, ut Exemplum verborum quorundam omiſſionis propono; propterea quòd ſimilia ſimiliterque terminata non longè à ſe invicem diſtant.

18. βοῶνται. An βοῶσι, vel ſubintelligendum εἰθισμένοι?

20. ἐν. An ἤδη?

X,

29. καλόν. An rectiùs κάκιον? (ut 10. 21. & 21. 4.)

XIII,

21. αὐτή. An αὐτοῦ?

30. ὑπόχολον κατακορές. Legendum credo, ὑπόχολον ἢ κατακορές: quoniam ὑπόχολον, ſubflavum ſignificat, κατακορὲς autem aliam pituitam denotat ejuſdem coloris, ſed gradus iutenſi. Ita (17. 5.) dicitur αἷμα ὑπόξανθον ἢ κατακορέως. Et (17. 25.) ξανθὸν κατακορέως pro flaviſſimo colore uſurpatum. *Ætius* hæc in ſuos Commentarios tranſcribens ita ait, βὴξ ξηρά· εἰ δὲ καὶ ἀναχθείη τι, ἀφρῶδες, κατάχολον, ἔστιν ὅτε καὶ δίαιμον ἐνθηρὸν σφόδρα (174. 50.)

XIV,

1. ἐπανείρη. An ἐπανείρης?

2. γρυποὶ F. *Craſſus*, in Variis Lectionibus *Edit. Baſil.* 1581. pro *curvantur, vigilant*, legendum monet. Omnes enim, ἄγρυπνοι, habent; ſed perperam. In purulentis *Hippocrates* ait, eorum οἱ μὲν ὄνυχες γρυποῦνται (42. 32.) *Aretæus* (42. 27.) Phthiſicorum, ait, ὄνυχες γρυποί. *Ætius* hæc ex *Aretæo*, uti totum fere hoc caput, deſumens, ἄκρα ψυχρά· ὄνυχες πελιδνοὶ, καὶ γρυποῦνται. Unguium uncatio, quam γρύπωσιν vocant. *Cæl. Aurel.* (L. 2. c. 32.)

24. ὡς τῇγε. An rectè?

26. βραχείη. An ξηρὴ ἢ? vel ξηρῇ, ut (70. 30,) ἦν μαλθακῷ ξηρῇ. Vel an φωνὴ deeſt? δεῖ βραχείῃ φωνῇ τοῦ ὕχου (58. 26.)

29. ἀνίῃ. Num ἀνίῃ?

31. τὴν ἄνω ἴξιος τῆς ὁδοῦ. τῆς ὁδοῦ, videtur Gloſſema; ἴξις enim τὴν εὐθυωρείαν (rectam viam) ſignificare apud *Ionas* à *Corintho* notatur, atque ita à *Galeno* (in Exeg.) apud *Hippocratem* uſurpari dicitur. *Aretæus* etiam, οὗτος ὠκὺς μὲν ἐς τὴν ἄνω ἴξιν inquit (115. 29.) ἴξις πόρων (61. 22.) V. Lexicon, in voce ἴξις.

XV,

12. βίζεται. Ita legendum, licèt vox inuſitata; formatur autem ab Adverbio βίζην, quod frequenter apud *Hippocratem* reperitur, ut (237. 17.) αἷμα βίζην ἀπῄει: exponitur autem à *Galeno*, *Erotiano*, & *Heſychio*, ἀθρόως. V. Lexic.

οὐ μάλα βήσσουσι. Ita lego, *Ætii* authoritate, licèt Codices omnes habeant οὐ μάλα βήσσουσι. Ille enim, immutatâ paululum Dialecto, εἰ μὲν ἐν ἀπὸ κεφαλῆς φέροιτο, γαργαλισμὸς τῆς ὑπερῴας γίγνεται, καὶ ἀνάχρεψις πυκνὴ, καὶ οὕτως ἀποπτύουσιν. ἐρεθίζονται γὰρ πρὸς βῆχα, καὶ οὐ πάνυ βήσσουσιν. (171. 36.) Illud autem θυμὸς ἐγγίγνεται, quod ex *Aretæo* reddit *Ætius*, ἐρεθίζονται πρὸς βῆχα, loquendi forma eſt ex *Hippocrate* deſumta (Progn. 39. 25.) βηχές τε καὶ θυμὸς τοιοῦτος ἐγγίγνεται, καὶ οὐδὲν τι ἀποπτύουσιν ἄξιον λόγου; in quem locum commentans *Galenus* ait, θυμὸν εἴρηκε τὴν νῦν προθυμίαν ἣν ἴσχουσι πρὸς τὸ βήττειν, ἐρεθιζόμενοι μὲν ὡς πρὸς τὸ σύμπτωμα, παραχρῆμα δ' αὐτοῦ παυόμενοι καὶ μόνον ἀρχῆς τῆς βήττειν πειρώμενοι. *Aretæus* hoc ipſe explanat, (23. 25.) βὴξ δὲ ἀτελὴς, προθυμίη δὲ μοῦνον. Et (50. 8.) βὴξ, πολλὸν θυμὸς ἐγγίγνεται, καὶ βραχέα, ξηρὰ βήσσουσι. Itaque οὐ certè, contra omnium Librorum authoritatem, legendum.

18. ἀπολυόμενον. Malim ἀποπτυόμενον. Sputum enim, quo minùs fluidum eſt, eo faciliùs in globulos formatur, & expuitur, difficiliùs autem liquefit & diſſolvitur. *Ætius* hæc tranſcribens ait, εὐθὺς ὑπὸ τὴν γλῶσσαν ἔρχεται στρογγύλον, καὶ ῥᾳδίως ἀποπτύεται. Et *Alexander Trallianus* (L. 7. c. 1.) Γνωρίσεις δ' ὅτι οὐκ ἐκ τῶν κάτωθεν μερῶν, ἀλλ' ἐκ τῶν περὶ τὴν φάρυγγα καὶ τὴν ἀρτηρίαν, ἐκ τοῦ μόνον ἀναχρεμπτομένοις αὐτοῖς καὶ βήσσουσι πάνυ ἀναπτύεσθαι.

26. φθορῆς. An φθόης? ſiquidem ex hoc affectu in Phthiſim præceps eſt tranſitus. Ην ἐντὸς ἐξ Ἀποστάσιος, ἐν τῷ Πνεύμονι γένηται, ἢ ἐκ βηχὸς χρονίης, ἢ Αναγωγῆς αἵματος, καὶ ἀναβήσσῃ πύον, Πύη καὶ φθίσις καλέεται (41. 30.) qui affectus φθόη etiam vocatur, (42. 13.) Vel num φορῆς legendum? ut G. ſcilicet ut ſanguinis effuſio ab Aſperâ Arteriâ fieri dicatur.

28. τευ. An τευ, pro τινος, *Ionicè*? certè τευ τοῦδε ſeparatim legendum, non, ut apud G. τεῦτον.

32. Εμπυοι. An Εμπύας? Ita (41. 32.) ἢν δὲ θώρηξ ἢ πλευρὸν ἐμπυήσῃ, ἐπανάγηται δὲ διὰ τοῦ πνεύμονος, Εμπύη οὐδὲ τοὔνομα.

XVI,

14. αὐλισθέν. Num ἀλισθέν? ut (17. 17.)

22. τῷ πλήθει δὲ ἡ διαφορὴ &c. Meliùs fortaſſe τῷ πλήθει ad præcedentem ſententiam rejici poſſet, ac legi ἡ δὲ διαφορὴ &c. Etenim antea de ſignis ex minore vel majore copiâ ſanguinis aliquid dixerat; nunc autem de iis tantùm agit, unde dignoſci poſſit ſi ex Venâ vel Arteriâ fluxerit.

32. ἰκτερίης. Legendum ἰκτερίη, ut (15. 20.) ἰκτερίη δὲ ἀρκέσει ἁπλῆ. & (112. 9.) σύμψις μὲν ἡ ἰκτερίη.

XVII,

6. ξὺν τῳ. Vocem aliquam potiùs deficere crediderim, ut σπλάγχνῳ, quam τῳ hic pro τινι uſurpari; neque enim aut commune aut ſanum genus loquendi videtur. Subſtantivo certè alibi ſemper utitur in occaſione ſimili, ut (68. 25.) τάδε καὶ ξὺν τῷ τεροῦ. & (68. 29.) ἄλλοτε μὲν ἰδίῃ τάδε, ἄλλοτε δὲ ξὺν τοῖσι κοιλίοισι.

10. μεταξὺ τίεοισι δὲ καὶ μάσῳ μελαγχέινα· ἔμετοι φλεγματώδεις.

πάθεσι, H. μετεξετέροισι οἶδε μέσφι μέλαφρένε ἔμετοι φλεγματώδεες. G. V. Fortaſſe μετεξετέροισι δὲ καὶ μέσφι μέλαφρένε· οἱ δὲ ἔμετοι φλεγματώδεες.

11. μέζων ἐὴ τετέων ἀποσιτίη, πλῆθος πολύ. An μέζων ἐὴ ἀποσιτίη, τετέων πλῆθος πολύ?

15. παγκτώτερον. Inuſitatè, neque bene formatur comparativum hoc ex Subſtantivo πάγκτος. Malim παγρώτερον, ut (110. 7.) τὸ παγρὸν ἴσχει.

31. καταπίνη. Certè vox mendoſa. *Craſſus* vertit, *Si in pectore noxa ſit*; quid legerit, voci καταπίνη ſimile, conjicere nequeo. Inter Varias Lectiones legendum monet, *Si à pectore abſorbeat.* An ἐπανίῃ? his enim præpoſitionibus verba in ſimili caſu decomponit, ut ἐπανάγηλαι διὰ τῦ πνεύμονος (41. 32.)

XVIII,

3. ἤ. Delendum puto. Inflammationes enim æſtate maximas oriri minimè dubium eſt. Οἱ Καῦσοι ἐν τῇσι θερινῇσι μᾶλλον γίγνονlαι. Hippoc. (L. 2. Epid. 995.) Sequitur etiam apud *Aretæum* homines mori ἔαρος δεύτερον, φλεγμονῇ καὶ πυρετοῖσι Καυσώδεσι.

7. ἀπογνῶσι. Malim, ἀπόγνωσις. Etenim malam ſpem ex deſperatione omnimodâ ſequi, abſurdè dicitur; δυσελπιςίη, ἀπόγνωσις τ̃ βίυ, cum gradatione expreſſio eſt.

20. ὠκυφόνε F. M. ὦ κύφων ἒ G. V. H. *Goupylus* inquit, O cyphon, exclamatio eſt indignantis, Dii veſtram fidem! Quânam authoritate fretus hoc ita exponat, haud reperio. Ὠκυφόνε certè, vox *Homericè* compoſita, commodiſſimè legi poteſt. *Paulus* (L. 3. c. 24.) καρδία τάχιστα ὀξὺν ἐπιφέρεσα θάνατον. *Aretæus* infra, τόσον τε τάχος τῦ ὀλέθρε (18. 25.)

29. Βεϐῶνες οἱ λοιμώδεες Ἡπάτος. Ἥπατος pro Ἥϐης falſò hic ſcriptum ſuſpicor. Ita parum enim proprii ſunt Jecori Bubones Peſtilentes, ut hujus Viſceris Tumorem aut Ulcus nuſquam Bubonem appellari meminerim. Inguen contrà in Peſte perpetuò occupant. Quin & ex eo tantùm quòd τὰς βεϐῶνας adeò frequenter infeſtent, βεϐῶνες etiam hi Tumores dicti ſunt. Ita Βεϐὼν à *Polluce* (Onomaſt. L. 2.) deſcribitur τὸ περὶ βεϐῶνας οἴδημα μετὰ φλεγμονῆς. Quænam verò partes hoc nomine appellentur, ita definit *Rufus Epheſius*, (de Appel. Part. Corp. Hum. 24.) Βεϐῶνες δὲ τὰ ἔμπροσθεν τῶν μηρῶν τὰ παρὰ τὴν Ἥϐην.

33. ἐςάθη. Ita legendum, non, ut G. ἐτάθη. Sic (19. 14.) γνώμη εὐςαθέςερη. & (20. 14.) ψυχῆς κατάςασις.

XIX,

15. καί. An ἀλλὰ καί?

18. Ἐςι δ' ἧς τῆς νόσε ἦδε. Hæc peſſimè vitiata eſſe manifeſtum eſt. An Ἐςι δὲ ἧδε τῆς νόσε ἰδέη? ut (33. 30.) Σκοτώματος δὲ ἡ ἰδέη, βάρος τῆς κεφαλῆς.

33. εὐχροίη. Legendum exiſtimo, ἀχροίη. Ita in Venæ Cavæ Morbo, quem Cauſi ſpeciem eſſe dicit, (25. 30.) προσώπου ἐρύθημα ξὺν ἀχροίῃ (25. 11.) & (42. 9.) ἀχρυπνίη, ἄχροια, καὶ τἄλλα πάντα ὁκόσα οἱ πυρεταίνοντες. Signum revaleſcentis Cardiaci dicit, cùm ei eſt πρόσωπον εὔχροον (114. 29.)

XX,

10. τἄλλα· ἀτὰρ καὶ τὰ ἄλλα. Quid hæc ſibi velint, equidem prorſus ignoro.

17. ἀλλοφάσειν. Ita optimè ex F. cum antea, ἄλλο φασὶν, nullo ſenſu legeretur. Ἀλλοφάσσοντες autem, vox ab *Hippocrate* uſurpata, (Prænot. 44. 28.) à *Galeno* (in Exeg.) exponitur, παραπαίοντες, παραφρονῦντες. V. Lexic.

23. ἐρέεσι. Meliùs fortaſſe ὀρέεσι, ut F.

XXI,

μέρη. Malim legere, φέρει vel ἔχει; quid enim μέρη hic ſignificet? τὰ πρῶτα per ſe frequenter adhibet, & adverbialiter, ut (44. 19.) τὰ πρῶτα ὑδατώδεα, ἔπειτα &c. Et, τὰ μὲν ὧν πρῶτα, πολλὰ καὶ χολώδεα, ἔπειτα &c. Poſtea verò, pro ξηΐδιως ἄπονος, malim ξηΐδιως τε καὶ ἀπόνως, ut apud *Hippocratem* (Prænot. 45. 19.) ἦν ξηΐδιως τε καὶ ἀπόνως ἔχειν δοκέη.

28. χορδῇ. Malim χορδαῖ. Nam uti refert *Cæl. Aurelianus*, Veteres Græci inteſtina *Chordas* vocaverunt (Ac. Morb. L. 3. c. 7.) Et *Homerus* ait, χορδῇσιν λιπαρῇσιν (Βατραχ. 221.)

32. εἰλεώδεσι. *Stephanus* in Theſ. Ling. Græc. & *Scapula*, εἰλεώδης, ex *Aretæo*, exponunt, *ileo laborans*; quod quidem in hoc loco niſi abſurdè neutiquam ſignificârit; neque verò alibi apud Authorem hunc legitur. *Conſtantinus* vocem hanc apud *Plinium* (L. 20. c. 4.) eodem ſenſu inveniri falſò notat; *Plinius* enim illic, *ileoſos*, dicit. Idem *Conſtantinus* τὰ εἰλεώδη, *inteſtini tenuis torſiones*, exponit; ſed Authorem nullum, in quo id ita uſurpatur, adducit. Equidem valde dubito an vox hæc uſpiam, niſi apud *Hippocratem*, idque ſemel tantùm (Epid. L. 3. Æg. 9.) occurrat; γυναικὶ ᾗ τὰ εἰλεώδεα δυσφόρως ὥρμησεν. *mulieri, cui inteſtini tenuis torſiones graviter ingruerunt.* *Foeſius* tamen vocis hujus in *Oeconom.* mentionem non fecit. Sed neque hoc ſenſu hic tolerari poteſt: neque verò eo quo ego illam tranſtuli, ſcilicet, *Ileum ex cibis iis maximè contrahi, qui Ileum inferre ſolent.* Certè hic legendum, πιμελώδεσι, *pinguibus*: quod non modò cum Experientiâ congruit, ſed & cum iis quæ *Ætius* ex *Archigene* his omnino ſimilia profert, de cauſâ Ilei, Αἰτίη δὲ Εἰλεῦ, διαφθορὰ σιτίων πολλῶν τε καὶ ποικίλων καὶ ἀξυμφόρων, καὶ μάλιςα τ̃ κεκαπνισμένων κρεῶν. Hæc ex MS. in Bibliothecâ *Bodleianâ* exſcripta ſunt, ut & ea quæ in Notâ ſequenti leguntur.

XXII,

2. ἀνελήφθη. Legendum, ἀνεθλίφθη, *quibus inteſtinum in ventrem non retruſum, ſed violenter colliſum eſt.* *Ætius* enim hæc ita exprimit, συμβαίνει δὲ καὶ οἷς ἔντερον εἰς τ̃ ὄσχεον σὺν τῇ κόπρῳ κατιὸν, εἶτα ἀνεθλίβη μετὰ βίας.

28. παντί. An πάντῃ? ut (24. 15.) πάντῃ τε Ἥπατος σχίδναται.

XXIII,

22. πόνος βαρὺς, βαρύτατος. Simili loquendi formâ utitur *Cæl. Aurelianus*, (Ac Morb. L. 3. c. 18.) anhelatio crebra atque creberrima.

34. ἕλκονlα. An ἕλκονται? Trahuntur enim deorſum à Jecore Diaphragma & Pleura, utpote quod ex iis ſuſpenditur.

ἤρτηνο. An ἤρτηται? V. 48. 8.

XXIV,

2. διήλλαντο. An διηλλάξαντο? ut (104. 16.) διηλλάξαντο τ̃ κίνδυνον. A διάλλομαι, διήλαντο legi deberet, Phraſis tamen haud congrua.

6. σὺν πλήθεϊ. An σὺν πλήθει? & ὡραίων pro ὡείων, uti ſemper fructus horarii ab omnibus vocantur, & ab ipſo (150, 35.) ἀκροδρύων τὰ ὡραῖα.

17. ἐπιτελέως. An melius ἐπὶ τέλεος?

28. παρά. Melius ἢ παρά.

XXV,

4. καθέν. Meliùs ita, quàm antea ſeparatim καθ' ἕν. malim tamen, χυθὲν, ut 65. 23.

15. κειμένην. Legendum, κειμένη. Nam Aorta ad ſiniſtram Venæ Cavæ, non hæc ad illius lævam jacet.

20. ἐ-

20. εἶδον G. ἰδεῖν H.V. Et, Καύσου G. H. Καύσῳ V. Legendum credo, ὁκόσοι τῆνδε τὴν κατάστασιν εἶδον, ἰδεῖν Καύσῳ ἐκγάλεον. Ita (119. 26.) Τὴν τῆς Κοίλης φλεβὸς φλεγμασίην καὶ Παχείης Ἀρτηρίης, αἳ παρὰ ῥάχιν τέταν), Καύσῳ ἰδεῖν ἰκέλιον οἱ πρόσθεν. Quoniam duæ hæ voces εἶδον & ἰδεῖν, altera alteram, proximè ſequebantur, ac ſibimet haud abſimiles erant, Librarii ambas in Textu locum ſervare non debere exiſtimarunt: itaque alii hanc, alii illam, expulerunt; aut forte alteram incuriâ omiſſam, ac poſtea in Margine aſcriptam videntes, hanc receperunt, illam ejecerunt.

21. ἐπεὶ τὸ θηριῶδες. An rectè? an ἔπειτα pro ἐπεὶ τό?

XXVI,

29. Ορθῶς τάδε. Ορθοστάδην legendum credo. *Hoſce morbos ita patiuntur ægroti, ita ut ex iis tamen decumbere & lecto affigi non cogantur.* Eo ſenſu hac voce frequenter utitur *Hippocrates*, ut (Epidem. L. I. 944.) πουλὺ χεῖρον (πυρετοὶ) παρέμενον ὀρθοστάδην τε καὶ κατακειμένοισι. ibidem (938.) πλείστοισιν ἀπύρεισιν ὀρθοστάδην; in quod commentans *Galenus* inquit, ὀρθοστάδην ἐνοχλεῖσθαι τοὺς ἀνθρώπους τοὺς τὰς νόσους φέροντας ἀλύπως περιερχομένους, καὶ μὴ καταναγκαζομένους κλινήρεις γίνεσθαι. Eodem ſenſu hâc voce utitur *Aretæus*, (71. 16.) χρονίη νοῦσος, καὶ ὀρθοστάδην Καχεξίη.

33. ἀλλ' οὐ. Num ἀλλά?

XXVII,

15. αὐτέων καὶ ὑστερῶν φλεγμονάς. Mendum in hiſce verbis aliquod latet; quædam fortè deficiunt. Quâ ratione reſtitui poſſint, conjicere nequeo; ſenſum facilè capio. Fieri poſſe dicit, ut Veſica Urinæ ſuppreſſionem patiatur per conſenſum cum aliâ parte, putà, ſi inflammetur Uterus Mulieribus, aut Inteſtinum *Rectum* in Viris; quoniam ea per Membranas Utero in illis, *Recto* in his annectitur. Membranarum, quæ Uterum & Veſicam jungunt, inflammationem, *Soranus* cauſam reclinationis ac retractionis Uteri prædicat; quidni eadem Urinam quoque in Veſica ſupprimat. An πλεκτάνας pro φλεγμονὰς legendum? quæ pars Uteri vocatur apud *Soranum* & *Rufum*.

18. πληρευμένης. Legendum πληρευμένη.

19. ἐπίσχη τά. Meliús ἐπίσχηται τά.

24. ἐν δέκα H. ἐν ιδ'. G. *Aretæum* credo, *Hippocratis* doctrinæ obſervantiſſimum, *Peracutorum* morborum terminum, circa *decimum* potiùs, quam *quartum atque decimum* diem præſcripſiſſe. *Acuti*, inquit *Hippocrates*, (Aph. 23. L. 2.) Τὰ Ὀξέα τῶν νοσημάτων κρίνεται ἐν τεσσαρεσκαίδεκα ἡμέρῃσι. *Galenus* autem in voces, κάτοξυ νόσημα (Aph. 7. L. 1.) commentans ait, τοῦτο ἂν εἴη τὸ αὐτίκα ἀκμάζον. & in Aph. 10. L. 4. ὅτι δὲ λίαν ὀξέα κέκληκε νῦν, ἃ πρόσθεν ὀνόμασε κατόξεα, δῆλον παντί· καὶ μέντοι καὶ ὅτι τῶν τούτων κείσεως ὅρος ἐστὶν ἡ ἑβδομὰς ἡ πρόσω, λέλεκταί μοι καὶ τοῦτο.

27. ὠχρὸς ἱδρώς. Legendum credo, ψυχρὸς ἱδρώς. De *luteo ſudore*, uti vertit *Craſſus*, mentionem nullibi factam reperio; *frigidas* autem morientibus præſertim, cum *Convulſione*, familiariſſimus. *Ætius* de Satyriaſi affectis dicit, ἱδρῶσι ψυχρόν, ὁποῖον συμβαίνει καὶ τοῖς ἐπὶ τοῖς ἄλλοις Σπασμοῖς ἀπολλυμένοις.

31. βυσσφίστεϊ H. βυσσφίστεϊ, καὶ πνεύμασι. G. V. Haud mihi perſuadere poſſum, *Aretæum*, utut *Pneumaticæ* Sectæ addictum, utut etiam (58. 6.) ὑγρὸς φυσώδεις καὶ Βύσσφισιν Hydropas generare dicat, Veſicam flatibus imflammari crediliſſe. De iis tantùm rebus loqui videtur, quarum fortuitâ aſſumtione Veſica afficitur, uti cùm de cauſâ Diabetis agit (59. 33.) Οὐκ ἀδόκητον καὶ δηλητήριόν κοτε τῆνδε τὴν αἰτίην ἴσχειν, ὧν ὄχθου Κύστει καὶ Νεφροῖσι ἐνσκήπτει. Illud itaque (καὶ πνεύμασι) meliùs omitti poſſe cenſeo.

32. πάντα κακίων. Hæc duo verba rectiſſimè ſe non habere ſuſpicor. πάντα τὰ κακίων H.

XXVIII,

14. σπλάγχνα. Certè legendum, Σπλῆνα. Σπλάγχνα enim, omnia generaliter Viſcera, ſignificat. Itaque mox rectè ait, ἢν ἐξαπίνης ἀνώϊσσε φέρηται, καὶ ἐκθλίβονται τὰ σπλάγχνα, omnia nempe Viſcera, vel ex iis quælibet, indicans. Jam verò, cum de ſingulis partibus agat, quas Uterus è loco ſuo commotus impetit; eumque modò directè ſurſum ferri ſub Pectoris cartilaginem, modò obliquè ad dextram aut ſiniſtram: jecurque, quod ad dextram partem ſitum eſt nominet, ineptè prorſus σπλάγχνα poſtea dixerit, rectiſſimè vero Σπλῆνα, quod Viſcus in ſiniſtrâ lateris parte, Jecori oppoſitum, jacet. Ita in Curatione hujus mali, de Utero ibidem loquens, (123. 24.) ὀπίσω χάζεται, ἢν δὲ ἄνωθεν· ἢν δ' ἄν ποτε καὶ ἔνθα καὶ ἔνθα, ποτὶ Σπλῆνα καὶ Ἧπαρ.

22. ἀτονίη. Certè legendum ἀφωνίη. Imbecillitas rectè quidem pro Symptomate nominatur, ubi malum hoc nondum acceſſit, ſed jam inſtat, ut infra, (32.) Ἢν ὦν ἄρξηται πάσχειν, ὄκνος ἔργων σπάξιος, ἔκλυσις, ἀτονίη. Hîc autem mulier in ipſa Suffocationis impetu acutiſſime moriens deſcribitur: ἐπιέζετο ὠκέως στενοχωρίῃ Ἧπαρ, Διάφραγμα, Πνεύμων, Καρδίη. τοὔνεκεν ἀπνοίη ξυμβαίνει δοκέει καὶ (non ἀτονίη, ſed) ἀφωνίη. Oppreſſio ſcilicet omnium Reſpirationis partium, Diaphragmatis, Pulmonum, Cordis, quæ *ſpiritum*, eodem quoque tempore *vocem* elidit. Ita cùm de alio Morbo huic ſimili loquitur (25.) fit, inquit, ξὺν πνιγὶ καὶ ἀφωνίῃ. In Symptomatis, ubi mulier jam conciderit, (29. 5.) ſimul ponuntur πνὶξ καρτερή, ἀφωνίη. Inter hujus affectus perpetua ſymptomata rurſus nominatur ἀφωνίη (29. 21.) Arteriarum *Carotidum* compreſſionem inter Suffocationis cauſas ponit *Aretæus*; quæ quare ita vocentur exponens hæc habet *Rufus*, lectu non indigna; Καρωτίδας δὲ τὰς διὰ τοῦ τραχήλου Κοίλας ὠνόμαζον πάλαι, ὅτι πιεζομένων καρώδεις καὶ ἄφωνοι ἐγίνοντο· ὤφθη δὲ νῦν τὸ πάθημα, οὐ τῶν ἀρτηριῶν, ἀλλὰ νεύρων αἰσθητικῶν παρακειμένων πλησίον. Cum ſuo nuper tempore repertum, pro confeſſo autem jam haberi dicat *Rufus*, Arteriarum *Carotidum* preſſionem *Comatis* non eſſe cauſam, id autem à *Nervis ſenſoriis* prope has jacentibus oriri: cumque *Rufus Epheſi*, prout in *Cappadociâ Aretæus*, ambo ſcilicet in *Aſiâ minore*, Medicinam exercuerint; profectò veriſimile eſt, ſi his temporibus extitiſſet *Aretæus*, eum vel novæ huic de *Comatis* cauſâ, ſecus quàm ſenſerint Veteres, opinioni contradicturum fuiſſe, vel eam ipſum approbaturum. Neque verò, ſi paulo vel multo poſt hanc ætatem claruiſſet, quid de hâc re à Medicis diceretur, ignorare potuit: cùm etiam poſt hujus ævum, *Ætii* ſcilicet temporibus, *Rufi* inter cæteros permultos, ſcripta plurima Medica maximo in pretio haberentur. Itaque pro aliquo hoc argumento fuerit, *Aretæum* ante *Rufum* viguiſſe. *Rufus* autem (teſte *Suidâ*) *Trajani* imperio floruit.

23. Καιρῷ κάρῳ. Malim δεινῷ, vel αἰνῷ, quâ voce, utpote *Homericâ* & *Hippocraticâ*, eodem ſenſu utitur, (122. 10.) αἰνότατοι καὶ οἴκτιστοι. Vel fortaſſe pro καιρῷ, κακῷ legendum. *Hippocrates* Epid.

L. 3. 1085.) inquit, ἄλλῃ τινὶ καταφορῇ κακῇ νωθρῇ βαρέως ἀπώλλυντο. Καταφορὴ enim apud *Hippocratem* idem quod κῶμα, vel κάρος, ſignificat. Κῶμα δὲ καὶ καταφορὴ (Epid. L. 3. 1109.) *Erotianus* exponit κωματώδεις, Οἱ μετὰ κώματος καταφερόμενοι· κῶμα γὰρ ὁ ὕπνος, καὶ οἷον κοίμημα. οἱ οὖν μετά τινος νωθρίας ἐν καταφορᾷ ὄντες, κωματώδεις καλοῦνται. *Aretæus* dicit (10. 20.) ἐν τῇ καταφορῇ παράφοροι.

25. ξυμμορφῇ. Malim ξυμφορῇ. Voces hæ pro ſe invicem Librariorum incuriâ ſæpe poſitæ ſunt, ut 22. 22.

30. αὐτόματοι. Videntur hic quædam lineæ deficere. Neque enim cum ſequentibus bene cohærent; neque adhuc diſtinctionem inter duos iſtos affectus compleviſſe videtur. ψύξιες &c. inter cauſas Hyſtericæ Suffocationis numerari credo.

XXIX,

18. πηλικωτέρῃσι. Vocem hanc nuſquam invenio. Πηλίκος, quantus, ſignificat. *Herodotus*, ἀπηλικέστερος, *Ionicè* pro ἀφηλικέστερος, *junior*, ponit: quod et hic legendum credo.

XXXII,

8. πόνος ἐπιπόνως ἴκσιος. An rectè?

9. ὡς. An rectè?

20. ἐπὶ πλεῦνας. Videtur, ἡμέρας, deficere. Ita loquitur (43. 22.) ἐς ἡμέρας πλεῦνας. & rurſus, (89. 25.) Abſurde enim πλεῦνας ad αἰτίας referatur, *Si caput levi de cauſâ, vel pluribus de cauſis, doleat.* Id autem vult, licèt per aliquot dies continuet dolor, nondum Κεφαλαίην vocari, niſi διεξίζῃ χρόνῳ μακρῷ &c.

22. πλεῦνον. An πλεῦνα, Symptomata nempe. Πλεῦνον enim, *magis*, ſignificare nuſquam reperio.

XXXIII,

2. εἰς. Quidam Codices ἐς, H. εἰς habet. Spiritum igitur & Accentum immutare haud dubitavi, cùm id ſenſus poſtulet, & ἐς μέσφι nunquam uſurpetur pro, *uſque ad.*

3. ἐν ἡμίσει μίμνει. Videtur legi debere, ἀλλ' ἐν ἡμίσεϊ μίμνει, vel μίμνον pro μίμνει.

4. μοῦνον. Videtur redundare.

8. ἱδρὼς ἄχετος τενόντων ἐξαπίνης ἄλγος, ὡσπερεί τινος πατάξαντος ξύλῳ. Tendinum quid ſit ſudor, explicatu haud facilè eſt. Legendum puto, ἱδρὼς ἄχετος· τενόντων ἐξαπίνης ἄλγος, ὡσπερεί τινος πατάξαντος ξύλῳ. Ita quoque hæc reddidi. Nervos majores Cervicis *Cælius* à Græcis Τένοντας vocari ſcribit: (Ac Morb. L. 3. c. 3.) qui tamen *Tendines* potiùs appellari debent, & in dolore Capitis non rarò & ipſi afficiuntur. *Cælius* inquit in Cephalæâ, (Morb. Chronic. L. 1. c. 1.) Occupat (dolor) occipitium atque colla.

23. ἐγκυβερνέῃ. Vox hæc nuſquam reperitur; neque κυβερνᾷν quippiam hic ſenſûs congrui ſignificat. An, ἐγκυρκανέῃ, vel ἐγκυκανέῃ? nam κυρκανᾷν & κυκανᾷν idem ſignificant. V. Steph. Theſ. Græc. Κυρκανᾶται autem ab *Erotiano* exponitur, ταράττεται, quod hic quidem ſenſûs optimi eſt. Vid. quæ de hac voce dicta ſunt in Notis ad 73. 15.

XXXIV,

9. τησι. An τῇσι?

26. οὐδὲ ἡλικίῃσι μειλίχιοι. Hæc ita reddidi, *neque ætate procedente quicquam mitigantur*: quem ſenſum in his verbis ſolum invenio, eumque duriter ſanè ex Græcis expreſſum. Malim, pro ἡλικίῃσι, legere, ὁμιλίῃσι, *colloquia, conſortia,* ἄμικτοι, οὐδὲ ὁμιλίῃσι μειλίχιοι· *hominum colloquia defugientes*, &, quando iis interſunt, moroſi; ſcilicet, *nec viſu faciles, nec dictu affabiles. Maniacos* deſcribens, inquit, φυγανθρωπεῦσι ἐς ἐρημίην, σφίσι αὐτέοισι ὁμιλέοντες (38. 32.) ἐπιτάχων μύθων προσομιλίῃ (85. 13.)

XXXV,

22. θυμηδίην. Malim, ἀθυμίην. *Craſſus* vertit, *animi angorem.* In hoc enim differre ait *Maniacos* à *Melancholicis*, quod *Maniacorum* nonnulli vehementer iracundi ſint, nonnulli riſu ac lætitiâ perpetuâ occupentur, (uti etiam eorum genera eleganter deſcribit in proximo Capite: *Melancholicorum* verò mens perenni triſtitiâ obumbretur; & ſicubi eorum mæror in lætitiam tranſeat, in furorem illos agi, & *Maniacos* apellari debere. Ἦν δὲ ἐξ ἀθυμίης &c. (26.) Dixerat etiam antea *Melancholiam* ſibi *Maniæ* principium ac partem videri.

30. Μελαγχολῶσιν. An Μελαγχολέουσιν vel Μελαγχολίῃσιν?

31. ἀμείβεται. Meliùs forſan ἀμείβηται, ut H. V.

παράλογον τῆς ὀξυθυμίης. *Craſſus* vertit, *excandeſcentiæ delirium.* Videtur legiſſe, παράφορον τῆς ὀξυθυμίης. Monet etiam pro, *excandeſcentiæ*, legendum, *triſtitiæ*: unde in alio Exemplari, ἀθυμίης inveniſſe putandum eſt.

XXXVI,

5. νωθροὶ ἐᾶσι ἀλόγως, οὔτινι ἐπ' αἰτίῃ. Cum ἀλόγως idem ſignificet quod, οὔτινι ἐπ' αἰτίῃ, malim iſtam iſtaſve voces ex hoc loco auferre, & poſt ὀργίλοι legere in eâdem lineâ. Ita (34. 14.) ὀργίλοι οὐκ ἐπ' αἰτίῃ τινι, δύσθυμοι δὲ ἀλόγως.

Τεκμηρίων. An Τεκμήρια?

6. Μελαγχολίης ἀρχή. Videntur hæ duæ voces ex Margine delumtæ, ubi eas aliquis aſcripſerat ut notaret hic inveniri *Melancholiæ incipientis* ſigna: quod ſubmonuerat *Aretæus* dicens, Τεκμηρίων vel (Τεκμήρια) μὲν οὖν οὐκ ἄσημα. Ita etiam (77. 37.) Ἀτὰρ οὐδὲ ἴσχει τέκμαρ οὐδὲν ἡ ἀρχὴ τῆς νούσου μέγα. Vel fortaſſe tranſpoſita ſunt, & legendum. Τεκμήρια μὲν οὖν οὐκ ἄσημα, Μελαγχολίης ἀρχῇ.

10. ὁκόσα γὰρ ὑπερεκτρέπονται οὔπω οἱ κακοῦ. Senſus ex his verbis facilè elici poteſt, tamen οὔπω οἱ non ſanam eſſe Lectionem ſuſpicor. *Craſſus* vertit, *Quotquot enim à naturali ſtatu valde aliena ſunt, ea non protinus huic malo inſunt, ſed per quietem ſeſe offerunt.* Videtur plura, non tamen ſaniora legiſſe.

20. σφυγμοὶ ἴκελοι τῷ ψύχεϊ, quid ſint, neſcio. *Craſſus* monet legendum, affectui: quare, πάθεϊ, in quodam Codice reperit; quod tamen ſenſum haud illuſtrat.

22. Ὡς ἐξ ἀλὸς ὀρυγμίῃ. Comparatio certè longè petita. Crediderim pro ἐξ & ὀρυγμίῃ legendum ὀξυρεγμίῃ, & mendum quoque aliud ſubeſſe. G. legit ὀρεγμίῃ. Ita (19. 11.) στομάχου ἴδια, ἐρεύξιες ὀξυρεγμίῃ. & (67. 22.) φῦσαι βορβορώδεις μὲν αἱ ἄνω, καὶ ὀξυρεγμιώδεις,

26. ἢ. Redundat, puto.

XXXVII,

23. αὗται αἱ περιφράσιες, καὶ γὰρ ἄνδρα ἐξάπλωσι. Malim hæc ita legere, Αὗται δὲ αἱ περιφράσιες, αἳ καὶ ἄνδρας ἐξάπλωσι. *Ætius*, qui multa ex *Aretæo* de Maniâ exſcribit, hæc ita exprimit, ἁλίσκονται δὲ τῷ πάθει — καὶ οἱ τὰς συνήθεις ἐκκρίσεις ἐπισχόμενοι· διὰ τοῦτο καὶ γυναῖκες ἐνίοτε μαίνονται, αἷς ἐπέχηται τὰ καταμήνια.

26. ἀγωνίκης. Legendum ἀγωνίης, ut 50. 28.

33. λυκύθων ἔκπλωσιν. Verba paucula hic ad explendum ſenſum deficere videntur, qualia in Verſione addidi. Paulus (L. 3. c. 14.) ait Melancholichorum, τοὺς μὲν δοκεῖν εἶναι σκεύη ὀστράκινα, καὶ φοβεῖσθαι τὸ καταγῆναι.

XXXIX,

1. τῆς. Legendum ἢ τῆς.

9. ἄλλης. Malim, ὅλης. Neque enim de ullo *Senſu* antea locutus eſt.

15. ἀναλ-

15. ἀναλδὶς. Malim ἀναλδὶς, quæ vox *Hippocratica* à *Galeno* & *Erotiano* ἀναυξὴς, ἄτροφος, exponitur. Etenim, quibus modis afficiatur *Crus* hoc, Ἀπόπληκτον ab *Hippocrate* dictum, explanat: νεκρῶδες ſcilicet id *ſenſu* carere indicat, ἀκίνητον *motu*, ἀναλδὶς autem *nutrimento* quoque *deſtitui* ac *minui* & *tabeſcere*; quæ ſanè omnia in *Crure* vehementi *Paralyſi reſoluto* eveniunt. *Hippocrates*, (Lib. De Artic. 823. 2.) quibus os femoris luxatum eſt, inquit, ἀχρεῖον παντάπασιν ἢ ἀναυξὲς ὅλον τὸ σκέλος γίγνεται. In imo Verſionis Latinæ notavi, Ἀπόπληκτον σκέλος, quod ex *Hippocrate* citat *Aretæus*, reperiri Epidem. L. 3. à *Dureto* (Com. in Coac.) deceptus, qui id illic legi monet haud verè; pro comperto enim habeo verba hæc in iſto Libro haud legi; neque ſanè, poſt longam & frequentem conquiſitionem, Ἀπόπληκτον σκέλος apud hunc Authorem ullibi deprehendo. *Paulus* etiam in Capite de Apoplexiâ (L. 3. c. 18.) eadem ex *Hippocrate* profert, φησὶ γὰρ Ἱπποκράτης, Ἀπόπληκτον αὐτῷ τὸ σκέλος ἐγένετο.

24. ἢ ἰδίῃ ἢ ἰδίῃ ξύμπαντα. Malim, ἢ ἰδίῃ ἢ ἰδίῃ, ἢ ξύμπαντα, *vel per ſe ſingula, vel ſimul omnia.*

29. ἰλλίων νούσῳ. Quid hæ voces hic ſignificent, divinare nequeo. An ἰλυόματα, vel aliquid ſimile?

32. κείνος. Legendum puto, χεῖνος.

XL,

6. πεπάτωνδε. Vox hæc pro, πεπατῶνται, incuriâ huc irrepſit.

13. πόδι. Malim, πόδι, ſcilicet πυρί.

14. σφυδῶδι. Malim σφυδῶδι, ut 17. 34.

23. ὅκως ξύλα ἱερὰ κατεάξαν. Non dubito, quin inſigne mendum his verbis inſit; ea ſaltem non intelligo.

τὰ μέλεα βραχύτερα ἑωυτέων γίγνεται. Forſan, pro ἑωυτέων, ὑγιέων legendum. *Hippocrates* (Lib. de Artic. 821.) hæc habet. Οἷσι δ' ἂν κατὰ τὸ ἰσχίον ἐξάρθρησις γένηται, τούτοισι τῷ μηρῷ τὸ ὀστέον ἐκ ἐθέλει ξυναύξεσθαι ὁμοίως· τοῦτο γὰρ ἐγγυτάτω τῷ σώματός ἐστιν, ἀλλὰ βραχύτερον τῷ ὑγιέος γίγνεται.

XLI,

17. εἰ μὴ τὸ σῶμα ξυνάγει πάνδεσιν, ἀδόκητος ὁ πάταγος. Malim hæc ita legere & interpungere, εἰ μὴ τὸ σῶμα ξυνάγηται, ἔνδεσιν ἀδόκητος ὁ πάταγος.

22. ὑγιέα τὰ σιναρά. Nominativo præponi debet Articulus, quod hic eſt ὑγιέα; pars enim iſta faciei quæ ſana eſt, intenditur, & decolor eſt, & oculum habet altero ampliorem: eò quòd altera pars quæ convulſionem patitur & contrahitur hanc quidem vehementer intendit, non tamen mali quicquam ei communicat. Legendum ergo, τὰ ὑγιέα σιναρά.

30. ἔνης. *Craſſus* male legerat, ἔκτός. Nam, *externâ cauſâ*, vertit.

XLII,

6. δῆλα. An non meliùs, δηλοῖ? moleſtia ſcilicet, imbecillitas, & colliquatio *manifeſtum faciunt* febrem non deſinere interdiu, licèt eo tempore deliteſcat. Ita (62. 10.) δηλοῖ δὲ τὸ πόνον, & (71. 27.) ἰδίᾳ δηλοῖ.

28. ὥσπερ ἢ τὰ στριφά. Hæc mendoſa eſſe opinor.

31. ποιεῖ. Num rectè?

36. ῥομβοειδέα. *in rhombi figuram.* Figura hæc nullo modo Oſſium iſtorum figuræ ſimilis eſt. Coſtæ enim omnes ex Oſſe uno atque incurvo conſiſtant, cujus circumferentia convexa ad exteriorem partem ſpectat: adeoque linea quæ Coſtæ cujuſvis vertices, per ſuperficiem ejus externam ducta, conjungit, una, atqua eadem curva & convexa eſt. Illas itaque ſimilitudine nullo modo referunt *Figuræ Planæ*, *Rhombus* & *Rhomboeides* dictæ; cùm earum utraque, utpote *Parallelogramma*, conſtet ex *Angulis* quatuor atque totidem *rectis lineis*. Idem de *Figuris Solidis*, *Rhombo* & *Rhomboeide*, dicendum. Nam cum hic pariter atque ille deſcribatur ex *Figuræ Planæ* eodem nomine appellatæ convolutione circa alteram ex Lineis ſuis Diagonalibus manentem immobilem, liquet etiam omnem undique horum Corporum *ſuperficiem* deſcribi à duabus *Rectis Lineis* quæ eorum vertices connectunt, *Angulum* autem ipſæ ſimul in *Superficie* conſtituunt. Legendum credo, ῥοιβοειδέα, aut ῥοικοειδέα, *recurva*. *Corinthus* enim apud *Ionas* ſignificare inquit Ῥοικὸν, τὸ ἔσω νεῦον ἢ σκολιὸν, ὃ καὶ ῥοιβὸν λέγεται. Et *Erotianus*, ῥοικάδη, ἀπλᾶ ἢ χαῦνα ἢ σκολιὰ ἐκλαμβάνεται. Verbum certè illud ex *Hippocrate* petitum eſt, (Lib. de Artic. 810.) κυμπυλώταται δὲ πλευραὶ ἀνθρώπῳ εἰσί, ῥοιβοειδέα τρόπον. Sed legendum illic etiam, ῥοιβοειδέα vel ῥοικοειδέα, vel etiam ῥοιβοειδέα. Nam uti notat doctiſſimus *Foëſius* in hunc locum, ῥοιβὸν, idem quod ῥοικὸν aut κοιλὸν, ſignificat, atque ita id uſurpat *Galenus* (Com. 3. in Lib. κατ' ἰητρεῖον.) Hanc etiam ſententiam ſpectat *Erotianus* in *Vocum Hippocraticarum Collectione*; locus autem perquam vitioſus eſt, uti innuit *Foëſius*, (Com. in Lib. de Artic.) & ſic legendum monet, Ῥοιβοειδέστατον, κυμπυλώτατον· ῥοιβὸν γὰρ ἢ γαῦσον τὸ σκολιὸν λέγεται· καὶ αὐτὸς δὲ φησι, κυμπυλώταται δ' ἀνθρώπῳ πλευραὶ εἰσι, ῥοιβοειδέα τρόπον, τουτέστι πλαγίως, ἐπὶ τῷ κατά τι μὴ κοῖλον, καὶ τι δ' κυρτόν. Rurſus *Hippocrates*, (in Mochlic. 842.) πλευραὶ δ' κατὰ τὰς ἀρθρώσιας τοῦ σπονδύλου, νευρίοισι, σφαιροειδέσιν, ἀπ' αὐχένος ἐς ὀσφῦν ἐπισθεν ἐπισφόδου δ' κατὰ τὸ στῆθος, χαῦνον ἢ μαλθακὸν καὶ ἄκρον ἔχουσι, εἶδος ῥοιβοειδέστατον τῶν ζώων. Similis hic error ac apud *Aretæum*. *Galenus* (Exeg. Hippoc.) ῥαιβοειδέα, κυμπύλον, exponit. Sed Librariorum hæc errata fuiſſe credendum eſt; veramque lectionem, ſive ῥοιβοειδέα, ſive ῥαιβοειδέα; quarum utramque vocem *Ionicam* eſſe antea demonſtratum eſt; in earum verò locum, cum valde inuſitatæ & antiquæ ſint, ῥομβοειδέα, voculam communem neque ſono abſimilem, irrepſiſſe minimè mirum eſt.

37. ἄρθρα ἰσχυρῆ. Videtur Gloſſema in ſequentem vocem ἐξαρθρα. *Hippocrates* ait, (Lib. de Artic. 787.) ἄλλοι γὰρ ἄλλων μᾶλλον ἐξαρθροι πεφύκασι, ubi *Galenus* ἐξάρθρους vocari ſcribit, τοὺς ἐκκεχυμένα καὶ σεσηρότα κακτημένους ἄρθρα.

XLIII,

5. ἐν. *Craſſus* legit, ἐ. Siquidem vertit, Porro Senes in hoc malum non frequenter incidunt.

30. παχύνονται ὁ ὑμὴν· ἀτὰρ δὲ &c. Ita lego, nullâ mutatâ literâ, cum Codices omnes habeant παχύνονται ὁ μὴν ἀτὰρ δὲ &c. Etenim ἀτὰρ δὲ, voces Authori huic frequentiſſimæ in ſententiæ initio ſemper uſurpantur, ut 42. 15. ὁ ὑμὴν autem ut claritas ſententiæ conſtet, pene neceſſaria ſunt. In Var. Lect. (10. 12.) ubi Codex unus, ὁ ὑμὴν, habet, in alio, ὁ μὴν, reperias.

32. φθίσιν ἴλεξε &c. Hæc quidem prorſus haud intelligo.

XLIV,

8. χροιὴ ζωρόδες. Ita lego ex M. cum Codices χροιὴ ζωδέες habeant. *Purulentis* enim *color* ſemper *luridus*. ζώδης autem, *floridum colorem*, ſignificat, ut (29. 6.) ἐς χροιὴν ζωδέες, ἐρυθρότεροι μᾶλλον. At (76. 20.) μάλιστα, ζωρώδεις τὴν χροιήν.

10. μέσφι ἂν ᾖ. Malim μέσφι ἀνῇ, *quoad remiſerit*; μέσφι enim, *quoad*, non, *quamdiu*, ſignificat.

14. ἀποτάσιος βιαίης. Ita lego, licèt Codices Græci, Αποςάσιος habeant; quoniam *Craſſus*, inter paucas eas, quas Libro ſuo ſubjecit, *Varias Lectiones*, ex ſuis legi debere dicit, *intentione violenta*: quæ quidem, cum pus ex pulmone fertur, non poteſt abeſſe. *Abſceſſus* autem violentus incongruè dicitur. *Variarum* iſtarum *Lectionum* mentionem non facio, niſi quid occurrit à *Græcis* noſtris MSS. diſcrepans, quod quidem perrarò accidit.

25. ἢ ἀνώμαλον. ἢ ſupervacaneum videtur.

26. ἀπαλλυνόμενα. Meliùs fortaſſe, ἀπολυόμενα.

XLV,

17. τῇ μέσφι. Num rectè?

23. βρογχίζον. Legendum βρογχίον. *Rufus* inquit, Τῆς δὲ τραχείας ἀρτηρίας καλεῖται βρόγχος, αἱ δὲ εἰς τὸ πλέγμα ἀποφύσεις βρογχία.

XLVI,

18. πυρετωπέει. Legendum, πυρετωπέσι.

27. ὑπὸ βαρέης. Quonam modo afficiantur in ſtatu aliquo aëris *Aſthmatici*, minimè jam agit. Malim itaque legere, ὑπὸ ἀραιῆς δὲ τοῦ ἠέρος καὶ διοίγουσι τὸ ςόμα, ὡς τῷδε μέζονι χρεόμενοι, *eò quòd aëris valde indigeant, os etiam aperiunt*, ut ejus ita quamplurimum attrahere poſſint. *Ætius* de *Aſthmaticis* inquit, τὸ γὰρ εἰσπνεόμενον αὐτοῖς ἔλαττόν ἐστιν, ἢ κατὰ τὴν χρείαν τῆς ἀναπνοῆς.

XLVII,

1. μικρότερη. Codices Græci omnes habent μακρότερη. *Craſſus* autem indicat, pro *longiore*, legi, *minore*. Neque dubitari poteſt, quin, quo minor ſit in Aſthmate Tuſſis, eo meliùs cum ægro agatur.

2. τι πόνων G. H. τι καὶ πόνων V. Meliùs, τι πόνων καί.

6. πεῖνοντι. Legendum, πεινῶντι.

13. αἰσχρὸν ὄν. Melius, εἰς χρόνον, *in tempus aliquod*. Neque enim turpitudo in hoc affectu ulla eſt. οἱ μὲν ἐς χρόνον ἐπαρήγοντες (79. 31.) Διαρκέουσι δὲ ἐς χρόνον τινὰ, εἰ καὶ μὴ κάρτα πολλὸν (59. 28.)

16. ὅσον βραχείης ῥοπῆς. Hæc ſana eſſe nequeunt.

20. εὐρύτερος. Malim, ἀραιότερος. Ita Phthiſi *Pulmonum* obnoxii dicuntur, ἀραιοὶ τὸν θώρηκα (43. 8.) Certè *Pulmonum vitiis*, nulli magis immunes, quàm quibus *Thorax latus* & quadratus obtigit: nulli contrà iis magis opportuni, quam quibus is *arctus*, *compreſſus*, *contortuſque* eſt. *Pneumode* autem affectis *Thoracem*, neque *contortum* neque *Ulceratum* eſſe dicit, licèt rariòr atque arctior ſit; ideoque non acutus valde morbus exiſtit, ſed εἰς χρόνον ἀποτείνεται. Quid quod haud infrequenter eveniat, ut quibus *pectus acutum* eſt, ii quoque *gibbi* ſint; & ergo hos alterâ malæ iſtius conformationis parte affici, alterâ carere innuit.

28. δεξιά. Malim ἐπὶ δεξιά.

XLVIII,

2. ἐς ὑγείην. Redundare videntur.

8. ἕλκει. Melius ἕλκεται.

ἧρται. Melius ἤρτηται. V. 23. 23. Ubi meliùs etiam ἤρτηται pro ἤρτηλο.

9. ξυνέπεται. An ξυνέχεται?

10. ἄκρῳ τῷ ὤμων. An ἄκρον τῷ ὤμων, vel ἄκρῳ τῷ ὤμῳ, ut eodem caſu ponatur quo κληΐδα.

λευκοχρόος. Malim, λευκοχλόρος, ut 52. 10, 27. Vid. etiam Not. in 51. 13.

17. μίμνουσι οἰδέει. Quiddam hic, opinor, deeſt.

28. κακῶδες. Certè legendum, οὐ κακῶδες. *Pus* enim in *Abſceſſu* malè olere malum perpetuò ſignum. Πύον, δὲ, ἀλλ' ἐς παχὺ, λευκὸν, οὐ κάκοδμον ἐκδιδοῖ· ὁκόθεν τὰ ἀπὸ τῶνδε Ελκεα (63. 22.) Αθρόον δὲ περὶ τοὺς εἰρῆσθαι, ὁκόσα μὲν λευκὰ πέπονα, ἄνοσμα, λεῖα, τελεσφόρα. (44. 26.) Vid. etiam 49. 2.

29. ἀλθέξεται. Malim ἀλθέξεται, ut 69. 21. Voce ἀλθέλγηται utitur *Hippocrates*, ſed ſenſu longè ab hoc diverſo. V. *Foës Oeconom.* Αλθεξις, frequens apud *Aretæum* & *Hippocratem* vox; à quâ ἀλθεῖν & ἀλθαίξ & ἀλθίσκειν format *Hippocrates*, quæ *Galenus* & *Erotianus* ὑγιάζειν, θεραπεύεσθ, exponunt; *Aretæus* ἀλθέξεται ab eâ derivat, ambo ἀλθαίνειν.

XLIX,

2. γὰρ ἐκρέει. Nihil frequentiùs eſt quàm ut particulæ à Scribis negligentibus pro ſe mutuò ponantur, uti γὰρ & δὲ pro ſe invicem, Var. Lect. 23. 16. γὰρ autem hic pro δὲ unum poſuiſſe credo alterum, δὲ, loco δὲ; quare δ᾽ ἐκρέει hic legere velim.

5. ἄπορον &c. Hæc vitiata eſſe ſatis conſtat; ſenſum tamen verum elicuiſſe mihi videor in Verſione.

26. ἐπιπνοίης, G. ἐπιπονίης. H. Nullo ſenſu. ἐπιπολῆς ſatis commode legi poteſt. Tumor exſtat major ipſâ Lienis *ſuperficie* apparens.

20. πάθος. Legendum, πάθεος.

L,

5. ἐπαναίσθητον. Annon meliùs ἀνεπαίσθητον?

15. μέλεα. Legendum μέρεα.

29. πλατέα. Legendum, παχέα; ut apud *Hippocratem*, (De Aer. Loc. & Aq. 283. 38.) ὁκόσαι μὲν ἐν ὕδατι ἑλώδεα, καὶ στάσιμα, καὶ λιμναῖα, ταῦτα ἀνάγκη τοῦ μὲν θέρεος εἶναι θερμὰ καὶ παχέα —— τοῖσι δὲ πίνουσι, Σπλῆνας μὲν αἰεὶ μεγάλους εἶναι.

LI,

6. ἡμῶν. An rectè?

τὸ ἐς ἐργασίην. Τροφῆ, pro τὸ, legendum puto. Ην ἐν ὠμότερον τὸ Ηπαρ τὴν ἄλλην τροφὴν λάβῃ, τὴν μὲν ἰδίην ἐργασίην ποιέει (51. 23.) & (53. 30.) ὠμῶν δὲ καὶ ἀπέπτων ἡ ἀνάδοσις, ἐργασίη γὰρ τροφῆς ἡ ἐς πέψιν ἄπορος.

13. λευκοχρόα. Malim, λευκοχλόρα, *color ex albo viridique permixtus. Craſſus* monet, (in Var. Lect.) legendum, *album cum viridi mixtum*. Statim etiam ſubjicit, in *Nigro Ictero* colorem eſſe μελάγχλωρον. Vid. 52. 10, 26, 27.

23. ὠμότερον τροφήν. Subſtantiva fœminini generis cum Adjectivo non rarò copulantur, ut hic: ut χροιὴ νέου (33. 25.) κοιλίαι πλατέες (42. 25.) quod & apud *Poetas* & *Hippocratem* non infrequens. Id ſubnotare volui, ne fortaſſe menda putarentur.

LII,

10. Τῶνδε μέντοι ἡ αἰτίη· εἰδὴ δὲ καὶ χολῶν ἐπὶ αἰτίη. Hæc ita legi fortaſſe debent, Τῶνδε μέντοι, εἰδὴ καὶ χολῶν ἐπὶ αἰτίη. Ex Margine alterum ἡ αἰτίη deſumtum credo, ubi notabatur in hoc loco reperiri diverſas Icteri cauſas. Sequetur mox, Αλλὰ καὶ τὰ σπλάγχνα ἐπὶ αἰτίη, ſimili & congruo dicendi modo.

LIII,

1. οὐδὲ κινέειν. Senſus hic reſtitutionem, in loco plane deſperato, *Harleyano* Codici debemus, cum antea legeretur εἴδε κινέω.

10. νέοισι. Malim, καὶ νέοισι.

18. χέδιος. An, χέδίως?

21. αἵματος γέννα, ἠδὲ πᾶν ἔργον φύσιος. Malim, ἠδὲ πᾶν ἔργον φύσιος, αἵματος γέννα. Sæpe accidit, ut cùm omiſſum aliquid in Margine aſcribatur, qui ex iſto Exemplari aliud exſcribit, id loco non ſuo reſtituat.

22. τὶ

22. τὸ πρόσθεν. An rectè?

LIV,

1. Εὖτε &c. Hæc profectò non intelligo.

6. μόρια. Ita legendum, non μωρία. *Craſſus*, *partes*, vertit.

22. ἀναπνοὴ. Sine hâc voce ſenſus optimè conſtat, cum eâ nullus eſt. Hanc ex Margine deſumtam credò cùm illic ad notandum poſita eſt, ἀναπνοὴν interdum ἆσθμα vocari, ſuprà (19.)

LVI,

8. ἄλλοισι. Legendum, ἀλλήλοισι, ut (38. 7.) ἄλλοτε δὲ ἀλλήλοισι ξυμπιμπρεῦντα, & rurſus (60. 6.)

12. ἀλλόμενον. Legendum ἀλιζόμενον, ut (20. 31.) ἀλιζόμενα ἐν στομάχῳ. Etenim ἄλλομαι nihil niſi, *ſalio*, ſignificat.

18. ἔνυγρος. Certe, ἄνυγρος. Proprium enim Tympaniæ eſt, ut humore careat; & (57. 13.) ἢν ἐς ὁμίχλην καὶ ὕδωρ τρέπηται τὸ πνεῦμα, Ασκίτης ἀπὸ Τυμπανίεω fit.

19. δοκέῃ πως Τυμπάνῳ. An δονέῃ ὅπως Τύμπανον. Ita (57. 10.) ἢν γὰρ πατάξῃς τῇ χειρὶ, τὸ ἐπιγάστριον δονέει. δοκέειν.

30. ὁ μείων H. ὁμοίως G. V. Hac lectione ſenſum optime huic loco reſtitui liquet.

LVII,

4. κατὰ λόγον. Certe, κατὰ λαγόνα, legi debet.

21. νέοι ἀκμὴν ὄντες. An νέοι καὶ ἀκμάζοντες, vel ἀκμὴν ἔχοντες, vel ἐν ἀκμῇ ὄντες?

24. ἐπιπολῆς. Græci Codices ἐπιπολὺ, omnes habent. Sed cùm *Craſſus*, *ſuperficiem*, reddat, ἐπιπολῆς, utpote genuinam lectionem, reponere haud dubitavi.

30. εὐπρόσωποι. Certè, ἐν προσώπῳ, legendum. Hydropicum quiſquis intuetur, εὐπρόσωπον vix dixerit, ſed potiùs ἀπρεπέα ἰδεῖν. (56. 4.) Hoc vult, venas iis in faciei ſuperficie exſtare, uti in Cachecticis, qui ab Hydrope, ipſi non longè abſunt: (54. 19.) φλέβες ἐν τοῖσι κροτάφοισι ἐπηρμέναι, ἀπαρκὴν τὸ πλεῖστ' ἀτὰρ καὶ ἐπὶ τοῖσι καρποῖσι πολὺ μέζονες διιδνεῦνται.

34. Οὔτι φατόν. Haud rectè hæc ſe habere exiſtimo.

LVIII,

8. ὁκόσον. An πολὺ ὁκόσον? ut 70. 14.

13. συτίσι. An recte?

15. κατεῤῥάγη. An καταῤῥαγῇ, *ruptione*? Syntaxis, ut nunc eſt, parum congrua.

25. ἐμπλέωσι. An ἔμπλεοί εἰσι?

27. διδῶσῃ. An διδῶσης, ut priùs ἐκχέης?

31. λέξω. Poſt hanc vocem, vox ἔχω, ut opinor, deeſt.

32. εὐεργής. Meliùs, εὔεργος.

LIX,

7. ἀφέξιος. An ἀφέσιος ab ἀφίημι? ἀφέξιος ab ἀπέχω alio ſenſu invenitur 129. 37. Sed ἀφέσιες ὑγρῶν legitur 69. 15.

9. ταχὺς δὲ ὁ θάνατός ποτε καὶ βίος αἰσχρὸς καὶ ἐπίπονος. Malim ταχὺς δὲ ὁ θάνατος· ποτὶ καὶ ὁ βίος αἰσχρὸς καὶ ἐπίπονος. *Galenus* inquit (Com. in Hip. Lib. de Artic.) τῇ φωνῇ (ποτὶ) χρῆται, ὅταν αὐξῆσαι βουληθῇ τὸ λεγόμενον. *Aretæus*, (34. 15.) ξυμβιοῖ μέσφι θανάτου, ποτὶ καὶ ἐπίπονος ἡ νοῦσος.

13. τὰ δὲ σπλάγχνα &c. Hæc ex *Aretæo* citat *Ætius* (Tet. 3. Serm. 3, c. 1.) Αρεταῖος δὲ προστίθησι καὶ ταῦτα, τὰ σπλάγχνα αὐτοῖς καίεσθαι δοκοῦσιν· ἀσώδεις γὰρ οὗτοι καὶ ἄποροι, καὶ εἰς μακρὸν θνήσκουσιν. ὡς ἐν πυρὶ, φλέγονται δίψει· καὶ ἀπέρησις αὐτοῖς ταχεῖα. ἀλλὰ κἂν εἰς μικρὸν καλάσωσι τὸ οὖρον παριδοῦνται ὀσφὺν, ὄρχεις, ἰσχία. Εἰ δὲ ἔτι μᾶλλον αὔξηται, (γρ. ἢν δὲ ἐπὶ μᾶλλον αὔξηται) θερμασία δακνώδης ἐν τοῖς σπλάγχνοις. τὸ ἐπιγάστριον ῥυτιδοῦται, καὶ αἱ φλέβες ἐν ἑαυτῷ ἐπαίρονται, ἰσχνοὶ δὲ τὴν ὅλην ἕξιν, καὶ τηκεδὼν τοῦ σώματος γίγνεται δεινή. Αλλοι δὲ οὐκ (γρ. οὐχὶ) οὐροῦσιν, οὐδέ τις ἄλλη τοῦ πινομένου διαπνοή. τηκεδὼν ἀκορέσι μὲν τοῦ ποτοῦ, πλημμυρεῖ δὲ τὸ ὑγρὸν· καὶ περίστασις τῆς κύστιος καὶ τῆς κοιλίας, ὅθεν ἐξεράγησαν ἀθρόοι. Vid. quæ ad imam in Verſione hujus Capitis Paginam annotata ſunt. Græca hæc è MS. in *Luparæa Galliarum Regis Bibliothecâ* exſcripta ſunt. Eſt etiam alius in *Bibliothecâ* noſtrâ *Bodleianâ* perquam recens, qui Caput hoc de Diabete, inter pauca alia *Ætii* ſcripta continet. In quibus à *Regio* Codice variat, apponere non pigebit, quoniam ad *Aretæi* verba propriùs accedunt. γὰρ οὗτοι καὶ R. deſunt B. ὡς ἐν πυρὶ φλέγονται δίψει R. πυριφλεγέες δίψαι B. ἀπούρησις αὐτοῖς ταχεῖα R. ἀπορεῦσι ταχεῖα B. παριδοῦνται R. παριδίνουσιν B. εἰ δὲ ἔτι μᾶλλον αὔξεται R. ἢν δὲ ἐπὶ μᾶλλον αὔξηται B. δακνώδης R. δακνώδεις B. αἱ φλέβες R. φλέβες B. ἑαυτῷ R. αὐτῷ B. ἀκορέσι R. ἀκορίη B. πλημμυρεῖ δὲ τὸ ὑγρὸν R. πλημμυρίῃ δὲ τοῦ ὑγροῦ B. καὶ περίστασις τῆς κύστιος καὶ τῆς κοιλίης R. περιτάσι δὲ τῆς κοινῆς (ſic) B.

20. πορέοντος. An παρεόντος?

27. διαβήτης ἐών. Codices omnes habent διαβητησέων, & *Craſſus* vertit, *quaſi pertranſeuntem dixeris*, monſtrum hoc verbi à διαβαίνω formatum putans. Si ſeparatim legas, διαβήτης ἐὼν, nulla reſtat difficultas; Διαβήτης enim *Syphonem* perinde ac morbum *Diabetem* ſignificat; illique hic non abſurdè comparatur, cum humor per ægroti corpus eâdem ferè celeritate ac per inſtrumentum illud perfluat. *Ætius* morbum hunc *Syphonem* à fuſorii Inſtrumenti ſimilitudine appellatum dicit. *Syphon* autem Græcè Διαβήτης dicitur. Vid. *Stephani* Theſ. Græc.

LX,

3. δίψος ἄκος. Codices quidem omnes habent, δίψος ἄκρος. Sed cum minimè Dubium ſit, quin prior Lectio tantùm vera eſſe poſſit, condonabunt mihi ſpero Lectores, quòd in Textum incuriâ meâ (ſiquidem vel hujuſmodi Lectiones ſine authoritate illic admittere non deſtinaveram) irrepſerit.

18. ἰσθμοειδέες, Ferri ſanè poteſt hæc vox, cùm *iſthmo* ſimilis ſit quodammodo pars quâ Renum pelvis Ureteribus annectitur. Sed cùm ſequatur, ἐς τὴν τῶν οὔρων διέθησιν, malim, ἠθμοειδέες, *cribriformes*. Ita *Rufus*, (De Appel. Part. Corp. Hum. 47.) κατὰ δὲ τὰ ἔνσιμα (Νεφροὶ) ὑμένας ἔχουσι κατατετρημένους ἠθμοειδῶς, ἀφ' ὧν δύο πόροι κατὰ τὴν κορυφὴν τῆς κύστεως συνάπτουσι. Legitur (129. 3.) ἰσθμοειδῶν, ubi ſane dubio ἠθμοειδῶν legi debet, ſiquidem de Oſſe *Ethmoeide* ſive *Cribriformi*, agitur.

21. πόσιν. Vox hæc inter ſcribendum, cùm eam veram eſſe conſtaret, Textui inſerta eſt, licèt Codices omnes habeant ποσί.

LXI,

2. παχέες δέ. Ad explendum ſenſum, ὀπίσω, etiam hic legi debere videtur.

5. Οὐρητῆρσι, Certè οὔροισι, legendum. Etenim per Ureteres quidem, ſed cum Urinâ, fluunt arenulæ.

9. ἀνέκλιστοι. Legendum puto, ἀνείλικτοι, *tortuoſi*, ab ἀνειλέω formatum. Ita ἀνείλησις 129. 28. & 150. 25. ſenſu quidem diverſo; quæ tamen apud *Hippocratem* pro *inteſtinorum torſionibus* uſurpatur: στρόφοι καὶ ἀνειλήσιες κακοήθεις (1086.) Ανέλικτοι ab *Aretæo* (135. 10.) *non tortuoſa*, ſignificat; ubi ab ἄλφα privativo & ἑλίσσω componitur.

14. Λίθοι ὁδοιπορέοντες ξυνῷ ὁμοβιαίῳ. Quid ξυνῷ ὁμοβιαίῳ, vel, ut *Craſſus* vertit, *communi ſimul violento*, ſignificet, neminem credo intelligere.

Haud

Haud dubito quin *Aretæus* ſcripſerit, ξυὼ πόνῳ βιαίῳ. Nam, in Curatione Calculi, (121. 31.) inquit, κάρτα γὰρ ἐπίπονος τῶν Λίθων ἡ ἐς τὴν Κύστιν ἐσδιπορείη.

16. φυσώδεες. Meliùs fortaſſe cum ἐρεύξιες jungenda hæc vox eſt; & priores φῦσαι eæ intelligendæ quæ per κοιλίης ἔξοδον tranſeunt.

20. πίμπρενται. Malim πίμπλανται. ut (121. 3.) πίμπλαται γὰρ ἡ τῶν Νεφρῶν κοιλίη ὑπὸ πλημμυρείης τῶν οὔρων οὐ διεκθεόντων.

26. παχέα. Codices omnes, πάθεα, perperam legunt. Sed cum *Craſſus* vocem hanc, *craſſas materias* reddat, παχέα repoſui.

30. Μετεξετέροισι. An, μετεξετέροισι δέ?

LXII,

1. τῶν οὔρων. Redundare videtur.

21. Λίθος μέγας μὲν, ἀναλθὴς δέ. Abſurdè ſanè dicere videtur, Calculum magnum quidem, verùm inſanabilem: quaſi, quo major eſſet Calculus, eo facilior interdum eſſet curatio. Equidem vocem aliquam intercidiſſe credo, & ſic, vel aliquid eodem ſenſu, ab Authore ſcriptum. Ελκος δὲ, καὶ Αποστάσιες, ἢ Παράλυσις, ἢ Λίθος μέγας, χρόνια μὲν, ἀναλθέα δέ. Ita præcedentibus aptè hæc congruent. V. 60. 24. ubi de Renum Morbis eodem planè locutus eſt.

LXIII,

17. Η ξυνὴ δίαιτα. Abrupta hæc videtur Sententia.

LXIV,

1. διὰ ψυχρῶν. Malim, δι' ἀψύχων. Ita (93. 37.) in Paralyſi Veſicæ, ait, διαῤῥέει περὶ τὰ, ὡς δι' ἀψύχων. Vulgò notum eſt, in morientibus excrementa per omnes corporis partes exprimi. In Paralyſi vehementi oppreſſis ſemen etiam effluit.

11. ἤδε. An ἤδη?

12. ζοῦσα. An ζέουσα, *fervens*?

29. ἀθυμίη. An ἀθυμέῃ, ut conſtet Syntaxis?

LXV,

3. τοιῶσδε. Num rectè?

12. κωματώδεες, ὁμοιοπαθέες. An κωματώδεσι ὁμοιοπαθέες nam quid ὁμοιπάθεες per ſe ſignificare poſſit, non video.

15. τοῦ Στομάχου. Legendum τῷ Στομάχῳ.

23. ὑπ' ἀνάγκαις. Legendum ὑπ' ἀνάγκης, ut 65. 1.

29. πελιδνότης τε χρῆσις. Malim πελιδνότη τε χρημάτων, quæ Phraſis frequentiſſima eſt.

35. κοῦφοι. *Craſſus* reddit, *ſtupidi*: verum neque id ſignificat κοῦφοι, neque ſi ſignificaret, aliquos propter cogitationem ſtupidos haberi crederem. Commodè legi poteſt κωφοὶ, taciturni, uti quidem omnes cogitabundi ſolent eſſe; idque cum prioribus ψυχὴν ἀμειδέες, ἀμείλιχοι optimè convenit. Ubi unus Codex (69. 7.) κωφοὶ habet, alter κοῦφοι repreſentat.

LXVI,

2. Ηδε. Codices habent, εἰ δέ. *Craſſus* autem reddit, *iſte*; rectè proculdubio.

33. ψυχροστάγδης. Legendum, ψυχροσταγής.

LXVII,

1. ἄκειτον. Legendum ἄκρητον, *ſincerum, impermixtum*. Ita, οὐδὲ γὰρ οὐδὲ αἷμα ἄκρητόν ἐστι τὸ ῥέον (109. 18.) χολὴ ἄκρητος (23. 32.) ἄκρητα οὖρα (24. 2.) Ακρητον, τὸ ἄκρατον· οὕτως γὰρ ὀνομάζεται πᾶν τὸ ἀμιγὲς ἑτέρου. (Gal. Exeg.)

7. κύτεϊ. Vox hæc, *cavitatem*, ſignificat: ſed hoc ſenſu vix hoc loco uſurpando. An πάθεϊ?

10. Δυσεντερίη καὶ Λειεντερίη. Malim in Dativo caſu legere, & vertere: *Diuturno etiam morbo hic affectus, & Dyſenteriæ, & Lienteriæ ſuccedit.*

23. Νεφροί. Ita, ut H. non, ut G. Νεφρός. Etenim ambo Renes æquè Colo conſentiunt, quippe cùm eadem ambobus ſubſit cauſa, utriuſque ſcilicet ad Colum adhæſio. Itaque in Renum Calculo Colon quoque tortionibus afficitur; &, ut ipſe ait, (144. 16.) ξυναφέα ἀλλήλοισι Νεφροί τε καὶ Κῶλον.

30. φλέγμασι πολλῷ κολλώδεσι. Legendum, φλέγματι πολλῷ κολλώδεϊ.

31. χώρη. Legendum, καὶ χώρη.

LXVIII,

13. τὸ μέζον. Meliùs proximæ ſententiæ voces hæ junguntur.

30. τάδε. Meliùs ſeparantur, leguntùrque τὰ δέ.

LXIX,

3. μέλεα. An μέρεα?

22. ζώωσι. Malim ζώουσι, ut 73. 12. vel ζῶσι, ut 50. 20. ζώωσι in ſubjunctivo ponitur 36. 15.

24. εἰ δέ. Malim ἤδε legere; & poſt, ἐπιπετάννυται.

LXX,

2. σμικρῆς. Malim πικρῆς. Ita Τὰ ὑγρὰ πάντα γίγνεται χολή. πυρὸς γὰρ ἔργα πικρὰ καὶ χολόβαφα. (52. 2.)

7. χολή. Malim χολῆς.

36. ξύμφανος. Malè, credo. Quomodo enim Senibus conveniat Hæmorrhagia? Si ſervari debet hæc vox, fortaſſe eodem ſenſu, quo ξυνήθης, intelligenda.

LXXI,

7. ἄνω φορὴν. Malim ἀναφορὴν, quæ vox apud *Aretæum* ſignificat *diſtributionem ciborum poſt concoctionem*; ut (66. 28.) δοκέει γάρ μοι, οὐ τῆς πέψιος μοῦνον, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀναφορῆς, τὸ πάθος ἔμμεναι. Mox (l. 12.) inquit, μήτε ἐς τὴν ἀναφορὴν ἀναΐσσῃ.

13. ἐγχέδιος. Hæc vox, niſi ab *Aretæo* ſolo compoſita eſt, an legi debet μὴν, vel μὲν, σχέδιος? ut 73. 33.

15. προσοκείλῃ. Ita legendum ex Codice H. ſenſu aperto & eleganti: cùm antea legeretur, πρὸς ὠκέϊ, planè nullo. Verbo autem, ὀκέλλω, & ſimplici & compoſito, frequenter utitur *Aretæus*; ἄλγημα ἐς ὀσφὺν ὀκέλλει. (74. 27.) ἐς Συγκοπὴν ὀκέλλει τὸ πῦρ. (119. 30.) ὀκέλλοι τὸ κακὸν ἐς ἀνήκεστον. (141. 8.) τὸ ἄλγημα καὶ ἡ φλεγμασίη ἐξώκειλε. (101. 23.) ἐξώκειλάν κοτε ἐς Μελαγχολίην οἱ τοιοίδε (65. 14.)

25. αὐτέων. Legendum, αὐτέης.

29. ὅκως ὑπόλεπτος. Videtur inter hæc duo verba quiddam deficere, cui craſſitudinem fluoris comparaverat:

LXXII,

36. πῶς καί. Malim, πάσῃ.

περιστάσεσι. Malim περιτάτεσι.

LXXIII,

1. ἤπερ &c. An rectè?

15. καυκαλῶσαι. Vocem hanc nuſquam invenio. Proculdubio legendum κυρκανῶσαι, *Uterum inverſum habentes, parteſque ejus confuſas ac turbatas*. Vox hæc apud *Hippocratem* occurrit (De Morb. Mul. L. 1. 610. 38.) Ην αἱ μῆτραι φλέγματος ἐμπλησθῶσι, τὰ ἐπιμήνια περιέρχεται ἐλάσσονα, λευκὰ, φλεγματώδεα. ἔστι δ' ὅτε αἷμα λεπτὸν, ἀκραιφνὲς, ὑμένων ἀνάπλεον. καὶ ἔστιν ἦσιν κυρκανᾶται, καὶ τρεῖς τοῦ μηνὸς ἐπιφαίνεται. *Erotianus* autem ex hoc loco exponit, κυρκανᾶται, ταράττεται. *Suidas* autem, κυρκανᾶν, ταράσσειν, κινεῖν. *Heſychius*, κυρκανᾷ, κυκᾷ, ταράσσει.

16. ὁ ἔνδον ὑπεζωκὼς χιτὼν &c. Miretur quiſpiam, quomodo *interior* Uteri Tunica procidat, remanente *exteriore*; quod idem & in Inteſtinorum Tunicis accidere declaravit, 69. 20. Idem accidere dicit *Soranus*, in Libro de Utero. Η δὲ ὅλη μήτρη συνέστηκεν ἐκ δυοῖν χιτώνων ἑαυτοῖς ἐσχηματισμένων

μαστιζομένων ἐμφερῶν ταῖς τῶν χαρτῶν ἰσίν. Ὁ μὲν ὦν ἔξωθεν νευρωδέστερός ἐστι καὶ λειότερος, σκληρότερος, καὶ λευκότερος. ὁ δ' ἔσωθεν, σαρκοειδέστερος, καὶ δασύτερος, καὶ ἁπαλώτερος, καὶ ἐνερευθέστερος, δι' ὅλου μὲν καταπεπλεγμένος ἀγγείοις, πλείοσι δὲ καὶ ἀξιολόγοις κατὰ τὸν πυθμένα. καὶ τοῦ σπέρματος ἐκεῖ κολλωμένου, καὶ τῶν καθάρσεων ἐκεῖθεν φερομένων. Οἱ μέντοι δύο χιτῶνες αὐτῆς συνέχονται πρὸς ἀλλήλους ὑμέσι λαγαροῖς καὶ νεύροις, ὥστε πολλάκις ἐπικτεινομένων αὐτῶν προπίπτειν τὴν ὑστέραν, τοῦ μὲν νευρώδους χιτῶνος κατὰ χώραν μένοντος, τοῦ δ' ἔσωθεν κατ' ἐκτροπὴν προπίπτοντος.

17. αἴχεις. An αἱ χίδες? V. Lexic.

20. μοιρίοισι. Malim, μηροῖσι. *Craſſus* vertit, *fæminibus*.

21. Προπίπτει. Legendum, προπίπτει, ut (71. 27.) προπτώσεις ὅλης. & in iis quæ è *Sorano* ſuprà allata ſunt.

LXXIV,

5. θείξ. Vocem hanc non intelligo. Inuſitato ſenſu apud *Hippocratem* legitur. (Vid. Foëſ. Oecon.) ſed unde nulla huic loco lux affertur.

8. πονεῦνται. Legendum credo, πονεῦντα.

18. τυτίων &c. Haudquaquam hic recte ſe habent omnia.

22. γύϊος. Fortè γυῖα, pro μέλεα legendum; μέλεα vero, Gloſſema in γυῖα, huc inſertum, & tranſſpoſitum γυῖα, mutatumque in γύϊος. Τὰ γυῖα λύονται (65. 7.) Vox *Homerica* & *Hippocratica*. *Erotianus* ait. Γυῖον. Βακχεῖος ἐν ά, σῶμά φησιν ἢ μέλος, ἐκ ὀρθῶς φήσας· κατὰ γὰρ τῶν μυῶν ἰδίως τέτακται, ὡς καὶ Ὅμηρος, Γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρά. Vide autem Foeſ. Oecon. ubi *Erotianum* redarguit. Γυῖα ab *Heſychio* τὰ κῶλα, τὰ μέλη, χεῖρές τε καὶ πόδες, exponuntur.

ἤγεν οὕτε. Vitiata, credo, Sententia.

LXXV,

2. στρέφοφος ἴδη. Malim, στρέφοφοι, ἤδη. *Coxarum acetabula contorquentur, & inde tranſitio fit ad dorſi pectoriſque Muſculos.*

5. ὁ βῦς ὄνος. Hæc à *Craſſo* fideliter redduntur, *bos, aſinus*. Quonam ſenſu? Certè legendum, ὁμοῦ πόνος. Ita eleganter vehementia doloris deſcribitur, *Vertebræ & dolore torquentur, qui omnes æquè occupare percipitur, & alium etiam inſuper ſentiunt, qui ſingulis ſuus atque proprius videtur.*

8. τίς. An τις?

13. ἀφέσιες. Si vox hæc ſervari debet, vertenda eſt, ſolutiones. Malim tamen ἀποφύσιες, *oſſium extremitates*, in quibus tophi hi generari ſolent.

17. τῶ βδελυκτίων. Locus inſigniter corruptus.

21. φαίην. Legendum φαῖεν, ut antea, ὀνομάζουσι. Aliorum enim, non ſuam, hic ſententiam exponit.

32. μέζονα. Hoc Gloſſema puto in βιαςήν.

34. παρεόντα. Legendum παριόντα, *ſymptomata*, ut (15. 4.) μέζω καὶ πλέω τὰ παριόντα. & (25. 21.) τοῦ γένεος τοῦ Καύσου τὰ παριόντα. ξυνιόντα etiam eodem ſenſu adhibet, ut 68. 22.

LXXVI,

7. μυρία. Sic lego, quia *Craſſus*, *multa*, vertit; Codices, μόρια, habent. Sed quomodo μόρια βιοτῇ ξυνὰ eſſe poſſunt?

14. ὅκως Μενέλεω Πόδαργος G. V. ὅκως οἱ Μενέλεω H. ὅκως ὁ Μενέλεω ſatis congruè legi poſſet, nam apud *Homerum* legitur, Αἴθην τὴν Ἀγαμεμνονέην, τὸν ἑόν τε Πόδαργον. Il. Ψ'. 293.

18. Ἵππῳ ἐειδόμενος &c. Apud *Homerum* legitur, Ἵππῳ δ' εἰσάμενος &c.

20. Νυκτὶ δὲ καὶ θανάτῳ ἴκελοι. Verſus principium ex Poetâ aliquo deſumtum hæc verba eſſe conjicio.

24. νῆες. An νεὸς?

25. μελανιπέτῳ. Poſt hanc vocem, verbum aliquod, ἴχει fortaſſe, deficit.

LXXVII,

9. ποτέ. An ποτί? V. not. in Var. Lect. 89. 9.

14. τῇδε. An ἤδη?

21. τριποδονίῳ. Ita omnes Codices, quod *Craſſus* vertit, *tripodonio*; unde Lector proculdubio, quid hæc vox ſignificet, planè intelligit. Equidem in Verſione hæc omittere malui, quàm ea ſcribere, quæ ipſe non intelligebam. Nunc autem veram Lectionem mihi aſſecutus videor, reponens, τριπόλῳ νειῷ. quod *Aretæum*, *Homeri* ubique, & in hoc præſertim Capite imitatorem ſtudioſum & elegantem, ſcripſiſſe non dubito. Hæc autem *Poeta* habet, in Scuto *Achillis*. Il. Σ'. 541.

Ἐν δ' ἐτίθει νειὸν μαλακὴν, πίειραν ἄρουραν,
Εὐρεῖαν, τρίπολον.

Νειὸν, *Didymus* exponit, Τὴν λεγομένην νεατὸν, ἢ ἔστι νεωστὶ ἠροτριασμένην, ἁπαλὴν, καὶ διακεχυμένην. ὡς γὰρ νέα φαίνεται ἡ τοιαύτη γῆ. Exponit autem, Τρίπολον, τρὶς ἐςραμμένην, καὶ ἠροτριασμένην. Quare, ἴκελον τὸ ξύμπαν τριποδονίῳ, verto, *id novali ter arato prorſus ſimile eſt*; quod quidem optimè refert corium ὀχθώδεας ἐρωγμὰς ἴσχοντα, αὔλακας &c.

29. τῆς ἐκ. An ἐκ τῆς?

LXXVIII,

3. αἴδηλον. Ita H. alii ἄϊδη, aut ἀίδη. Rectè ſine dubio αἴδηλον. Αἴδηλα τὴν μορφὴν, 76. 21. Ex *Homero* vocem deſumſiſſe videtur,

Ἠΰτε πῦρ αἴδηλον ἐπιφλέγει ἄσπετον ὕλην.

Il. Β'. 455. quòd exponit *Didymus* ἀδηλοποιὸν, ἀφανιστικόν. ſed Il. Ε'. 880. ἀφανῆ quoque; & Od. Θ'. 309. ἄδηλον.

13. Ἀφροδισίων. *Craſſus* vertit, *Seminis*; quod quidem iſtam vocem ſignificare nunquam repperi; porrò nec ἀνάδοσις, *emiſſionem*, ut ille vertit, ſignificat, ſed *cibi diſtributionem*, ut 53. 21. & 54. 9. & 78. 15. In hoc loco, de nullâ re, niſi de cibi concoctione agit. Quare iſtam vocem hic redundare credo; & eò magis, quod in alio loco mox deficere videtur. V. Not. in 79. 21. σιτίων autem hic ſcribendum puto, cujus finis ἀφροδισίων refert; ultimamque hanc vocem admiſiſſe Librarium, fortaſſe quia longior eſſet, illam expuliſſe. Εὔπεπτα μὲν πολλῶν σιτίων, ἀνάδοσις ταχυτέρη πέψιος, ὠμοτέρων μᾶλλον, ἢ ἀπέπτων. (54. 8.) Notat etiam *Craſſus* legi, *crudorum & inconcoctorum diſtributio fit*, aliter, *Seminis crudi & inconcocti emiſſio fit*.

16. ἑωυτέων. An ἑωυτέου? πάθεος ſcilicet.

26. βαθεῖαι, τρηχεῖαι. Subſtantivum deficere videtur, quale ἐντομαί. Ita (76. 20.) ἐντομὰς κοίλας, ἄλλας βαθείας κάρτα. & (79. 9.) ἐντομαὶ βαθεῖαι.

32. αἴρη τι. Num αἴρεται?

37. ὁ. Vel redundat, vel ὧν legi debet. Horum enim ſupercilium Leonis ſupercilio comparat, *Homeri* verſiculum de Leone ante oculos habens, Πᾶν δέ τ' ἐπισκύνιον κάτω ἕλκεται, ὄσσε καλύπτων. (Il. Ρ'. 136.) ideoque, in proximâ lineâ legere velim, pro θυμουμένοις, ὁ Λέουσι, θυμουμένοισι Λέουσι.

LXXIX,

4. ἀταλάντῳ. Ita Codices omnes. Tamen haudquaquam temerarium eſſet ex *Homero* (Il. Μ'. 463.) legere ἀτάλαντος.

7. κεκλεισμένα. Malim κεκλασμένα, *fiſſa*, *facta*; ſicut totum Elephanti corium apparet; mox

etiam Elephantiacorum aures Ulceribus ſcatere dicit.

8. κνησμώδεα. Difficulter hæc vox cum ἕλκεα jungatur; ſiquidem integra ſententia, ἰχῶρος ῥύπης, interponitur. H. habet τὰ κνησμώδεα. Itaque legendum fortaſſe, ὦτα κνησμώδεα.

19. πλανευμένων. An πλανεύμενον? ut cum ἄλγος concordet.

21. ἐπιθυμίη λυσσώδης. *Craſſus* hæc, *cibi appetentiam*, vertit. Dixit antea *Aretæus*, σιτίων ὄρεξις οὐκ ἀγεννής. Sanè, ἀφροδισίων, quod 78. 13. redundare, hic deeſſe. credo. Idque hoc modo accidere potuit; omiſſa ſuo loco hæc vox eſt, poſtea in interiore Margine aſcripta: à Librario deinde, qui ex hoc Exemplari Librum ſuum deſcripſit huic loco, proximâ ſcilicet in Paginâ, inſertum. *Ætius* certè, qui Elephantis ſigna ex *Archigene* ſe deſcribere profitetur, ubi omnia his ſimilia reperiuntur, iis eſt, inquit, ὁρμὴ πρὸς ἀφροδίσια ἐπιτεταμένη. Hoc ex MS. *Regis Galliæ* petitum eſt. Sic, Maniacis, *Aretæus*, eſt, ait, ἀφροδισίων ἄσχετος ἐπιθυμίη (38. 27.) & Satyriacis, ἐπιθυμίη καὶ λύπη (quod λύσση legendum conjicio.) & ἀφροδισίων ἔργων πρῆξις (124. 23.)

24. πᾶσι γὰρ ἐφέστηκεν ἡ νοῦσος. An rectè?

25. ἀγρυπνίη. Malim ἀγρυπνίης. Neutiquam obſervanda res eſſet, vigilias ſomno moleſtiores eſſe. Hoc, puto, notare vult, ſomnum his adeo turbulentum, & ſomniis terrificis infeſtum, ut ipſis vigiliis pejor ſit. Sic Melancholicis fiunt ὄνειροι ἀληθέες, δειματώδεες, ἐναργώδεες. (36. 9.) Ita Stomachicis eſt ἐν ὕπνῳ ἀϋπνίη, (65. 27.)

26. νήγρετον ὕπνον ἐς θάνατον εὕδοντες. Hæc verba unius verſûs finem, alterius principium eſſe exiſtimo.

35. Ἄλλον &c. Similem huic Hiſtoriam de Homine, quem ipſe pariter affectum, pariter revaleſcentem, ſuis ipſe oculis vidit, narrat *Ætius* (Tet. 1. Serm. 2. c. 170.)

LXXXII,

18. ἄχναι. Malim ἄχναις. In Codice H. ς, partim repræſentatur. *Cæl. Aurelianus* Ac Mor. L. 1. c. 9.) in Curatione Phreniticorum, inquit, ſit etiam (locus) ſine ullo Picturæ figmento. —— Hinc etiam ſplendidi colores parietum, ſive ſtraminum, vel operimentorum, prohibendi. Et alibi, Convenit etiam ſanguineos colores parietum, vel ſtraminum, ſive operimentorum declinare. (Morb. Chronic. L. 2. c. 13.) Apud Antiquos veriſimiliter in uſu fuit, ſicut etiam nunc eſt præcipuè in *Hollandiâ*, ſtramina variis coloribus picta intertexere; iiſque, tapetorum loco, parietes operire.

29. καὶ ὁρέωσι τὰ μὴ ὄντα. Videtur hoc Gloſſema eſſe in, καὶ τὰ μὴ ὑπεόντα φαντάζονται.

ἢ ἀνθ' ἑτέρων ἕτερα γιγνώσκωσι. Videtur hoc Gloſſema in, ἢ ξένα ἰνδάλματα προβάλλωνται. idque falſum; nam alibi, (38. 9.) ait, (φρενιτικοὶ) μὲν γὰρ παραισθάνονται, καὶ τὰ μὴ παρεόντα ὁρέουσι δῆθεν ὡς παρεόντα, καὶ τὰ μὴ φαινόμενα ἄλλῳ κατ' ὄψιν ἰνδάλλεται. οἱ δὲ Μαινόμενοι ὁρέουσι μόνως, ὡς χρὴ ὁρῆν, οὐ γιγνώσκουσι δὲ περὶ αὐτέων, ὡς χρὴ γιγνώσκειν. Hic manifeſtum eſt, Phreniticos à Maniacis diſtingui, eò quòd illorum viſus decipiatur, horum judicium in cognoſcendis rebus labet atque erret. Quid quòd eadem planè ſint, ξένα ἰνδάλματα προβάλλωνται, ac, τὰ μὴ φαινόμενα ἄλλῳ κατ' ὄψιν ἰνδάλλεται.

LXXXIV,

4. ἀτροφώτερος. Ita legendum, non ut G. εὐτροφώτερος. Neque enim dubium eſſe poteſt, quin quo liquidior Ptiſanæ cremor eſt, eò minùs nutrimenti det; quo craſſior, eò plus. Ita ἄτροφοι τροφαί (125. 20.) Ita febrientes alit *Hippocrates* (De Vict. Acut. 385. 15.) πλῆθος δὲ ἀρκέει (Πτισάνης) κατ' ἀρχὰς διδόναι μὴ πουλὺ, μηδὲ ὑπέρπαχυ.

25. πᾶς πίγξιος H. πάσης Τέγξιος G. Utrâque Lectione elegantiùs & meliùs, πᾶς τῆς Τέγξιος, reponi poſſet. His ſimilia affert *Ætius* ex *Archigene*, περὶ Αποσπογγισμοῦ (Tet. 1. Serm. 3. c. 170.)

36. ἐναφεψήματι. An meliùs, ἐν ἀφεψήματι?

LXXXV,

1. ἔμβρεγμα. Licèt huc ex H. vox hac irrepſerit, prætulerim βρέγμα cum G.

4. παρέχον. Senſus certè poſtulat, ut legatur παρέχει. Neque enim ſpiritus, cum ſiccus & tenuis eſt, ſed cùm humidus & craſſus efficitur, nebulam ſenſibus offundere exiſtimatur.

13. διδασκάλων. Legendum, διδασκάλῳ, ut antea, ναυτίλῳ, μουσικῷ.

16. σκληρὴ ἐπαίρηται H. σκληρὴ ἐπαίρηται, καὶ φῦσα G. Poſtremæ duæ voces meliùs abſunt: nam infra (18.) ait, ἢν δὲ καὶ φῦσα ἐνῇ.

μὴ ὠμῆς. Videtur Gloſſema in δρυπετοῦς. Oleum fit & per expreſſionem Olivarum, partim cùm maturæ ſint, ita ut ipſæ ex arbore per ſe decidant, unde δρυπετεῖς vocantur: partim cùm immaturæ ſunt, quod *omphacinum* vocant, λίπας ἐλαίης ὄμφακος τετριμμένης (84. 16.) *Ætius*, (in voce Ἔλαιον) ait, Ἔλαιον τὸ ἐκ καρποῦ τῆς ἐλαίας ἐκθλιβόμενον —— τοιοῦτον δ' ἐστὶ τὸ γλυκύτατον, ἐκ δρυπετοῦς μάλιστα καρποῦ γινόμενον —— διαφορητικώτερον τοῦ ὠμοτριβοῦς. τὸ δὲ ὠμοτριβὲς, ἢ ὀμφάκινον, ὀνομαζόμενον &c. Vid. etiam Plin. Nat. Hiſt. L. 15.

17. ἐνεψέσθω. Malim ἐνεψείσθω. Infra (27.) κόνυζα δὲ ἔστω, καὶ λιβανωτὶς, τὰ ἐναφεψήματα.

24. μέζον ἢ πρὶν δονέει. Malim, μέζον ἢ πρὶν δοκέει. Frequentiſſimè in Febribus intumeſcit Lien, ut apud *Hippocratem* (Epidem. L. 1. Æg. 1.) σπλὴν ἐπήρθη περιφερεῖ κυρτώματι. Et (Æg. 3.) σπλὴν ἐπήρθη· pauloque poſt, σπλὴν ἐμείωτο. Dixerat ſuprà (15.) *Aretæus*, ἢν (ἐν ὑποχονδρίοισι) φλεγμονὴ καὶ σκληρὴ ἐπαίρηται.

27. παχὺ πικέριον. Ita optimè ex *Harleyano* Codice, cùm cæteri, παχεῖ ἐπικώειον, habeant. Πικέριον autem ab *Erotiano* & *Galeno* exponitur, βούτυρον. Unde ſenſus, antea nullus, planiſſimus efficitur. Eâdem voce rurſus utitur, 104. 1.

32. Ὑδρώδεσι. Quid hic cum Hydropicis? Quid verò hujuſmodi Emplaſtrum iis conferre poſſit? Annon legendum, Ὑποχονδρίοισι. Certè antea (15.) propoſuerat ſibi de Embregmatis & Emplaſtris loqui, quæ *Hypochondriis* apponenda judicat. De Embregmatis dictum; jam verò de Materiâ Emplaſtrorum eundem loqui apparet. Hoc ita legi debere, liquidò, puto conſtrabit ex iis quæ dicturus eſt 89. 4. Ἢν δὲ καὶ φλεγμασίαι τῶν Ὑποχονδρίων ἔωσι, καὶ πρήσιες, καὶ φῦσαι, καὶ περιτάσιες τοῦ δέρματος, ἢ κοῖλον γίγνηται, εἴσω εἰρυομένου τοῦ Ὑποχονδρίου, Ἐμβρέγματα καὶ Ἐπιπλάσματα, ὁκόσα μοι ἐν φρενιτικοῖσι λέλεκται.

LXXXVI,

30. θώρηξ. Videntur poſt hanc vocem pauca quædam deficere.

LXXXVII,

13. ἔς τε ἀκηδίην. Malim legere, ἔστω ἀκηδίη, hoc ſcilicet ſenſu, Quia vires ægri ſudatione effuſiſſimâ adeò languent, ut omni modo ſtatim ſuſtinendus reficienduſque ſit, id vinum optimè præſtabit, licèt alioqui in Phrenitide perquam noxium. Nam (112. 16.) οὐ κάρτα ἀσφα-

λὲς

λὲς ἐπὶ φλεγμονῇσι οἰνοποτέειν· οἶνος γὰρ φλεγμαίνουσι πόνων ἐπίδοσις, ἀφλεγμάτοισι δὲ φύσιος αὔξησις. Ideoque præcipit Phreniticis, etiam ὁκόσοι οἰνώδεος ἀποστέλλεσθαι· κεφαλῆς γὰρ καὶ φρενῶν ἅψιν ποιέει. Jam verò in hoc ſtatu, non habenda ratio Phrenitidis ſed virium fractarum, quibus vino optime ſuccurritur.

22. Περόσω μὲν ἤδη πολλὸν ἥκῃ χρόνε. Mendum ſine dubio ſubeſt. Commodè legi poſſit. Ην δὲ περόσω μὲν πολλὸν ἥκῃ χρόνε. Ita, ἢν δὲ περόσω ἥκῃ χρόνε (70. 31.) ἢν δὲ περόσω μὲν ἥκῃ χρόνε (127. 22.) ἢν δὲ περόσω περήκῃ χρόνε (93. 15.)

24. ἢ. Vel redundat, vel tranſpoſitum eſt.

30. Caput hoc totum cum quinque Exemplaribus *MSS.* collectum eſt, in *Regis Galliæ Bibliothecâ* exſtantibus. Tria quatuorve verba, à noſtris, ſatis commodè diſcrepantia, Codex ex his alius vel alius habet, quæ ſuo mox loco proferam. Ex his autem apparet, nihil memorabile à *MSS.* ope expectari debere.

LXXXVIII,

1. ςρώματα, τοιχοχαρίη, πάντα ὁκόσα ἐρεθιστικὰ ὄψιος. Adjectivum certè poſt ςρώματα deeſt. An ſic, ςρώματα ποικίλα, τοιχοχαρίη, πάντα ὁκόσα ἐρεθιστικὰ ὄψιος? Apud plurimos Authores reperias, ςρώματα ποικίλα & πεποικιλμένα.

24. Κεγχείδων. Unus *Regiorum*, κογχαρίων, habet: & ſanè ζωμοὶ ἀλεκτορείδων, κογχαρίων. (117. 32.) Κεγχρὶς autem avis quædam ſpecies eſt. V. Steph. Theſ. in voce κέγχρος. Κογχάρια verò non invenio, licèt fortaſſe diminutivum à κόγχῃ non malè formari poſſit.

29. ὑγρον. Poſt hanc vocem, alia, ut ἀγωγὸν, videtur deficere. Ita (86. 1.) φυσέων ἤδη ὑγρον ἀγωγόν. Vel ἐρεθιστικὸν ad hanc ſententiam pertinet, ut (117. 14.) φύσας ἄγειν κάτω ἐρεθίσμασι· ἐρεθιστικὸν μὲν κυκλαμίνε χυλὸς &c. Aliquod autem ante vocem γὰρ deficit, ejuſdem ferè ſenſus quod ἐρεθιστικόν. Licèt enim ξυνοχέας τὴν χολὴν ἐρεθίζειν, rectè dicatur, (ut 86. 4.) tamen ἐρεθιστικὸν, puto, ſemper ſignificat, *id quod irritat*, non, *irritandum eſt*. Ita ſuprà ſumitur, & (107. 30.) ἐρεθιστικὸν αἱ σείσιες. & (82. 18.) ἐρεθιστικὸν γὰρ τοιχοχαρίη. (& 88. 1.) ἐρεθιστικὰ ὄψιος. Quare ſiquid ab ἐρεθίζω poſteriori ſententiæ jungendum eſt, malim ἐρεθιστέον, vel ἐρεθιστέα.

LXXXIX,

16. τέσιν. An πυτέσιν?

18. τρυχίοι. Unus è *Regiis* habet, τρύχει, cui ſi præponatur, ἢ, veram Lectionem puto; &, παλαιοῖς ῥάκεσι, in vocem hanc Gloſſema. Τρύχος enim, *pannum vetus atque lacerum*, ſignificat. (Vid. Foëſ. Oecon. Hip.) unde τρύχιον, quâ voce utitur *Aretæus* (108. 34.) ἐγχεισθέντα δὲ ἐς τρύχιον. *Heſychius*, Τρυχηρὰ, exponit, ῥακώδη. &, τρυχίνοις, ῥακίοις. *Erotianus* explicat, τραχέων ἐρέων, ἐρέων ῥακῶν. Sed illic legendum τρυχίων ἐιρινέων, ἐιρινέων (vel ἐρέων) ῥακῶν. Nam apud *Hippocratem* (L. de Artic. 837.) reperias τρυχίων ἐιρινέων ἐξέργμασι.

21. δίκταμον. An δίκταμνον, ut unus *Regiorum*?

26. ἔκτευξιν ξυμφορῆς. Certè perperam. Fortaſſe pro ξυμφορῆς ξυμφέρει, vel ξύμφορον, legendum; &, pro ἔκτευξιν, ἑψεῖν, aut aliquid ſenſus non abſimilis.

XC,

2. ξυμμέτρως. Malim ἀμέτρως. Vel certè vertendum, uti quoque tranſtuli, *ne mediocriter quidem*.

3. ὑγρῆναι. Malim καὶ ὑγρῆναι.

11. λίμνησιδος G. V. Ita legendum non, λημνίσιδος, uti hic & frequenter poſtea, habent Codices. Vid. Not. in hujus Pag. lin. 32. Quod ſemel monuiſſe ſufficiat.

12. ὠμῆς τῇσι λεπίδεσι. Pro his Codex unus Regius habet, ὠμῆς λεπῇσι, quæ quidem vox multo melius legitur, quam λεπίδεσι. Scillarum enim, ſicuti cæparum, fragmenta, ſquamis ſatis congruè comparantur. Malim tamen legere, ὠμῆς τοῖσι λέπεσι, *corticibus*. Λέπος κυάμου. (Æt. in voce Κύαμος.) Λέκιθον, φακῶν τὸ ἔνδον τοῦ λέπους. (Gal. Exeg.) & φακῆς λέπος. (Æt. 43. 33.) & μήλου λέπος, in *Aretæo* (102. 27.)

17. οἰδαλεηθήμεναι. Senſus ſine dubio eſt, *partes in tumorem attollit*. *Cœl. Aurelianus*, de *Sinapiſmo* in Lethargicis, ait, Adducit enim ad ſemet materiam: ſicut *inflatæ* atque in ruborem adductæ ejus appoſitione partes demonſtrant. (Ac. Morb. L. 2. c. 9.) Rurſus, in Hydrope, Item Sinapiſmus uſque ad *cutis tumorem adhibendus*. (Morb. Chron. L. 3. c. 8.) οἰδαλεηθήμεναι tamen, quod ab οἰδαλεαίνω ſolo, οἰδαλεήσω, οἰδαλεηθῶ, οἰδαλεηθῆναι, *Ionicè* οἰδαλεηθήμεναι, formatur, in Paſſivâ Voce reperitur: cum Activa vox hic neceſſaria ſit. An, οἰδαλέα θήμεναι? Præter cæteras varias lectiones, Codex Regius unus habet οἰδ᾽ ἀλαιθήμεναι.

32. λημνίσιδος. Legendum λιμνήσιδος. V. ſuprà, (11.)

ὑδάρ. H. habet ἀδάρκι, quod pro ἀδάρκη ſcriptum eſt, Gloſſema proculdubio in vocem λιμνήσιδος. Inter ea, quæ ad dropaces & picationem conſtituunt apud *Archigenem* (Æt. 70. 21.) ponitur λιμνῆσις ἢ Καλαμοχνοῦς ἀδάρκη. Et *Paulus* (195. 15. Ed. Baſil.) λημνίσιδος, ἔστι δὲ ἡ ἀδάρκη. Quid ſit ἀγάρκη (quæ & ἀδάρκης, & ἀδάρκιον, & ἄδαρκος vocatur, vide apud *Dioſcoridem*, (L. 5. c. 127.) καθ᾽ ὑγρῶν καὶ τελματωδῶν τόπων γινόμενος, —— καί ἐστιν οἱονεὶ λιμναῖον ἀλκυόνιον. Unde λιμνῆσις, non λημνίσις vocanda, uti ſæpe ſcribitur. Reg. unus abſurdè ὑδραργύρου, legit.

33. τρύχιον. Ita repono, licèt Codices Græci habeant ςρύχνον. *Craſſus* enim vertit, *linteolo veteri*. V. Not. in 89. 18. Ita (108. 34.) ἐγχεισθέντα δὲ ἐς τρύχιον. *Ætius*, de *Sinapiſmo* ex *Archigene* (71. 8.) ita hoc exprimit, ἐμπλαττέσθω εἰς ὀθόνιον. Στρύχνον (item τρύχνον) Æt. 23. 8.) *Solanum* denotat, quod quidem ipſum per ſe ſoporiferum eſt, adeoque huic affectui certè minimè idoneum. *Aretæus* ςρύχνον inter ea numerat, ὅσα νάρκην καὶ ψύξιας ἐμποιέει (125. 7.)

36. ἐς τὴν νῆσον. Malim ἐν τῇ νήσῳ.

XCI,

1. Θεραπεία Μαρασμοῦ. Κεφ. γ΄. Caput hoc priori de de Lethargicis jungendum, ſine diſtinctione, exiſtimo; ſiquidem non de *Maraſmo* in genere agit, ſed de eo tantùm qui ex Lethargo oritur. Ita in proximo Libro, Curationi Cardiacorum Curationem quoque *Maraſmi*, qui iis ſupervenit, in eodem Capite, addit.

7. ἑωυτῇ. Ita lego, quia *Craſſus*, *eadem*, vertit; licet Græci Libri omnes habent, ἐν αὐτῇ.

17. ἀσθενής. An, καὶ ἀσθενής?

XCII,

2. χρὴ ἐναβάλλεσθαι. Certè, οὐ χρὴ ἀναβάλλεσθαι, legendum. Quomodo enim dilatio Phlebotomiæ dici poterit, *medela ſola*? Quid quòd, in his caſibus, *ictu, lapſu, colliſione*, etiamſi *Apoplexia* non ſuperveniat, ut plurimum mitti Sanguinem neceſſarium ſit. Ita *Celſus*, (L. 2. c. 10.) Sanguinis detractionem requirit, quicquid ſubitò ſupprimit vocem; & quâcunque de cauſâ ruptum aliquid intus atque colliſum eſt. Idem, paulò poſt, ſi ex ſuperiore parte aliquis decidit, ſi contuſus eſt, protinus ei demenda materia eſt (de Sanguine loquitur) ne, ſi ſubſede-

 rit,

rit, corpus affligat. Idemque in aliis caſibus repentinis, qui ſtrangulabunt, dictum erit. Οὐκ ἀμβολῆς χαιρὸς, in Pleuriticis, ait *Aretæus*, cum eodem die venam incîdi jubet. Particula, ἐ, ſæpe omittitur.

15. ὅκως. An rectè?

19. ἀνάκλιτον. Forſan legendum, ἀνακλίτῳ, ut cum δίφρῳ congruat. De hujuſmodi Sellâ loquitur *Hippocrates* (261. 24.) ἐπ' ἀνακλίτου δίφρου τετρυπημένου καθήσθω. In Notis ad hunc locum Foëſius ſcribit, ἀνακλήτου, ſic legunt quotquot adhuc videre licuit Exemplaria, ſed, ἀνακλίτου, legimus, huncque locum bis expreſſimus in noſtrâ Oeconomiâ. Eſt autem hîc ἀνάκλιτος δίφρος idem ferè quod ἀνάκλισμος *Hippoc.* L. de Artic. ἀνάκλιντρον, aut ἀνακλιντήριον, exponunt. Κλισμοὺς, vocat *Homerus* Il. Θ', & Ι', καθέδρας ἀνακλίσεις ἐχούσας. Sed neque vocem ἀνάκλιτον, neque ἀνάκλισμος, in *Oeconomiâ*, invenio; neque has in voce δίφρῳ memoratas.

23. οὔτε ἔντασις. Inter priorem & has voces in Cod. V. ſpatii paululum relictum eſt; & ſane aliquid deficere videtur, ut καὶ γάρ. Ita loquitur (25. 20.) καὶ γὰρ καὶ &c.

27. εἴδει. Legendum ἰδίῃ. Ita (110. 11) καὶ ἰδίῃ ἑκάστου, καὶ ξυνῇ.

32. ἴσμεν. An rectè?

34. οὔτε γὰρ περιέρχεσθαι &c. Senſus quidem in his duabus Lineis facilè eruitur: verba tamen haud prorſus caſtigatè legi puto.

XCIII,

1. στατῆρα, ἐκτίνη. Malim κατὰ ὀβολὸν, ἐκτίνης, uti poſtea εὐφορβίου &c. nempe ut horum Medicamentorum, prout etiam aliorum omnium, quantitatem definiat. ἐκτίνης habet H.

26. εἴη. An ἴη?

27. τόνδε. An τόντε?

35. χαλαρὸν ἀγχοῦ. Verum ſanè eſt, Veſicam Rectumque Inteſtinum prope ſe jacere; malim tamen, χαλαρὸν ἀρχοῦ. Ita *Hippocrates* (Lib. de Artic. 810.) κύστις τε γὰρ, καὶ γοναὶ, καὶ ἀρχοῦ τὸ χαλαρὸν ἔκτοσθεν. Quæ verba exponens *Galenus* (de Vulv. Lect.) ait, Ἀρχὸν μὲν οὖν λέγων, (Ἱπποκράτης) τὸ ὅλον ἀπευθυσμένον· καὶ χαλαρὸν δὲ ἀρχοῦ, τὸ κάτω μέρος τοῦ ἀπευθυσμένου, ἔνθα καὶ μάλιστα ἀνδρειοῦται. V. Foëſ. Not. & Oeconom. in, χαλάω, & Ἀρχός. Ἀρχοῦ Vox medica eſt; & ſi cornu τοῦ Ρ obſcurum eſt, facilè τῷ Γ ſimile videbitur: unde in ἀγχοῦ mutatum eſt.

XCIV,

1. σφακελίζειν τῇ Κύστει. Verbum hoc Activum cum Dativo haud probè conjungi credo. An σφακελίζειν τὴν Κύστιν, vel σφακελισμὸν τῇ Κύστει?

20. ἀξυνήθεες. Certè Legendum, οὐκ ἀξυνήθεες. Ita enim proprius Pueris morbus Epilepſia eſt, ut Παιδικὸν πάθος vocetur.

22. ἄχρηστον. Ita optimè ex M. cum antea abſurdè legeretur, ἄχει σπασμῶν.

26. ξύμπας πταίνηταί οἱ ὤψ. Ita certè ex F. legendum; cum H & V. quoque ξύμπαν πταίνηταί οἱ ὤψ, habeant. Τιταινόμενα τὰ νεῦρα (95. 14.) & τοὺς μῦας, ἢν πταίνωνται. (116. 18.) Aliqua his ſimilia profert *Trallianus* ex *Archigene*, διακρατεῖν δεῖ πάντα τὰ μέρη, καὶ τῶν μελῶν ἕκαστον λιπαραῖς χερσὶν ἀπευθύνειν μετὰ συμμέτρου συντονίας, μαλάσσοντας τά τε ὄμματα αὐτῶν ἡσυχῇ καὶ καταψήχοντας. Lib. 1. c. 15.

ψηλαφίῃ. Codices quidam habent γαιοψηλαφίῃ. Equidem iſtud γαιο formatum puto ex, χειρῶν, in Exemplari partim eraſo. Nam *Trallianus* qui hunc locum pene expreſſit, λιπαραῖς χερσὶν ait. Ipſe *Aretæus*, (116. 21.) ψηλαφίῃ χειρῶν ἀπιθύνειν.

28. τὰ ἤθεα. Legendum credo, κατ' ἤθεα. Ita *Hippocrates* (675. 21.) τὰς μήτρας στραφῆναι κατ' ἤθεα. *Foëſius*, κατ' ἤθεα hic, *pro more*, reddit: haud ſcio an accuratè prorſus, licèt ἦθος *morem*, ſignificet. *Corinthus*, ἤθεα, exponit, τοὺς τόπους ἐν οἷς ἀναστρέφονται. *Heſychius*, ἦθος, γνώριμος τρόπος, ἀναστροφή. An legendum, γνώριμος τόπος ἀναστροφῆς, ut cum *Corintho* congruat. *Æmilius Portus*, in Lexico *Ionico*, ἤθεα ſignificare dicit, ſedes, in quibus aliquis habitare conſuevit. ἐς ἤθεα Περσέων Herod. 41. 2. &c. Itaque κατ' ἤθεα reddi poteſt, *in iis locis quibus diſtorqueri ſolitæ ſunt*. Cùm hæc vertebam, τὰ εὐθέα, vel ἰθέα, legendum conjeci.

εἰρίοισι παλαιοῖσι, πιναροῖσι τρύχεσι. Malim εἰρίοισι πιναροῖσι, παλαιοῖσι τρύχεσι. Ita, (98. 3.) ἔρια πιναρά. & 107. 31. & frequenter alibi. Quanquam verò τρύχεσι per ſe ſignificet, panniculum vetus. V. Not. in 89. 18. tamen hujuſmodi Epithetum addere non abſurdum eſt, utpote cùm apud Authores optimos ſimilia exempla frequentiſſimè occurrant.

32. κεκαυμένου. Ita rectiſſimè, ut H. Apud G. κερ. legitur; in V. κέρατα. Mendum hoc ita accidere potuit. Apud Medicos Græcos uſitatum eſt Medicamenta compendiosè ſcribere. Ita κεκ. pro κεκαυμένου uſurpatur, nempe χαλκοῦ. Inde κερ. formatum eſt; & ex hoc rurſus κέρατα.

XCVI,

5. ὁμίχλης ἐπαναφορῇ. An ὁμίχλη ἐπ' ἀναφορῇ?

13. ὄρθιον ἔσω τὸ ἰνίον. Hæc haud intelligo. Legendum forſan, ἔνερθεν ἔσω τοῦ ἰνίου, *infra ſinciput fiat*; quod quidem optimè congruit ſequentibus, ἀνωτέρω γὰρ εἰ θείης. Manifeſtus id ex *Ætio* apparebit, qui his omnino ſimilia de Curatione Tetani affert ex *Archigene* (110. 52.) εὐαφέστατα δὲ ἔσω καὶ κοῦφα τὰ καταπλάσματα. καὶ πυρία δὲ προσαγέσθω, ὑποκειμένου τοῦ καταπλάσματος, διὰ κύστεως εὐμεγέθους καὶ ἡμιπλήρους ἐλαίου θερμοῦ, ἢ ἁλὸς πεφρυγμένου, ἢ κέγχρου ἐν μαρσίπποις. καὶ τὰ καταπλάσματα δὲ ἐν μαρσίπποις ἐμβληθέντα ἐπιτιθέσθω, ἕνεκα τοῦ ἀμολύντως πυριᾶν, καὶ μάλιστα εἰ τῇ κεφαλῇ προστιθέναι δέοι. πεφυλάχθαι δὲ τὰς συνεχεῖς ἐμβροχὰς ἐπὶ κεφαλῆς, πληρωτικαὶ γὰρ τυγχάνουσι. περιλαμβανέτω δὲ τὸ κατάπλασμα, καὶ ἐμβροχαὶ, αὐχένα καὶ σιαγόνας, καὶ ῥάχιν ὅλην μέχρι ψοῶν. Haud ſimiliora ſunt *Aretæi* verbis ea quæ ex *Aretæo* ipſo alibi citat.

25. τέγξει. An τεύξει? ea Medicamenta ſcilicet, quæ pus movent, quæque (119. 16.) Πυοποιὰ vocat.

XCVII,

22. ἀκρητεστέρη * * καὶ &c. Deficiunt hic quædam. Ex *Ætio* ſuppleri poſſunt, κλύζειν δὲ ἀφεψήματος κενταυρείου, ἀψινθίου, καλαμίνθου, ἀριστολοχίας, μέλιτος, νίτρου πλείστου. Quæ hæc præcedunt & ſequuntur ex *Archigene* ſe deſumere prodit; ſed & omnino cum his quæ leguntur apud *Aretæum* eadem reperias.

XCVIII,

4. οἰσύπῳ. Ita lego, nunquam Codices omnes ὑσσώπου habeant. *Craſſus* rectè vertit cum *æſypo*. Ἔρια πινόεντα οἰσύπῳ paſſim adhibet, ut 108, 21. Frequens etiam error hic ὑσσώπου pro οἰσύπου, ut Var. Lect. 122. 19. Οἴσυπον, vox *Ionica* & Antiqua in Lexico declaratur.

15. τῇ βησσασῇ καὶ χυλῷ ῥοός. Legendum fortaſſe meliùs hic, ut apud cæteros Medicos Græcos, τῇ διὰ βησσασῶν, καὶ τῇ διὰ χυλοῦ ῥοὸς, uti ſemper appellantur Medicamenta hæc compoſita; utque in ſequentibus vocat τῇ διὰ χελιδόνων: ſaltem apparet hæc eadem Compoſita hic indicari.

32. ἀξύμφυτα. Finis fortaſſe Capitis hujus hic eſt:

in

in eo tamen aliqua deeſſe de Curatione Anginæ μετ' ξυμπλάσιος liquet ex *Ætio*, qui, in Curatione κρυπτῆς Συνάγχης, hæc habet, (163. 8.) Αρχιγένης δ' ὧδε τέτους φησὶ, Επὶ δ' κρυπτῆς, εἰ ἐπὶ τοῖς ἄλλοις μὴ ἐνδίδωσι, σικύας κολλᾶσθαι δεῖ πάντη δ' θώρακος· ἀρχὴ δ' γινέσθω κάτωθεν τοῦ ὀμφαλοῦ, φερομένων τι χείρ δὲ ἐπὶ πλευρὰς καὶ μετάφρενα, συνεχῶς μεταφερόντα ἀπὸ τοῦ τόπου εἰς ἕτερον τόπον, καὶ ἕλκοντα τὴν σικύαν ἄνωθεν ἐπὶ τὰ κάτω. Εἰ δ' πάνυ ἐπείγει ἡ πνῖξις, σίναπι τρίψαντας σὺν ὕδατι καὶ ἐμπλάσαντας ἐάσει ἐπιτεθῆναι ἐπὶ τὸ στῆθος. Εκλειγμα δὲ ἐπὶ τούτοις, σίναπι, νίτρον, ὕσσωπον, σκίλλαν ὀπτὴν, θεῖον ἄπυρον. δίδου ἴσα πάντα μετ' μέλιτος κοχλιαρίῳ ἐκλείχειν.

XCIX,

25. ἡ τὴν Σταφυλὴν. Malim ἐπὶ τῇ Σταφυλῇ; (de *Morbo* enim jam loquitur;) &, Περὶ δὲ τ̃ Κίονα, *Circa Columellam*, reddere. Nam Columella (7. 34.) κίων καὶ γαργαρεὼν καλέεται. Σταφυλὴ γὰρ πάθεός ἐστιν ὄνομα. Quare videmus licèt alii ita vocent, *Aretæum* nolle *morbum* Σταφυλὴν appellari; affectum autem, qui Κίων dicitur, ipſe deſcribit. (8. 4.) Hic igitur, quid Columellæ applicari velit, in *Morbo* Σταφυλῆ, præcipit: mox, quid in eo *Morbo*, qui Κίων vocatur, eidem parti apponendum eſt, præcepturus.

C,

13. Εσ. An Εσω?

CI,

9. τῆ μὴ κατ' ἶξιν &c. An τὴν μὴν κατ' ἶξιν. Sequitur enim κρέσσον γὰρ ἀπωτάτω ἄγειν, quod quidem fieri ſupponunt omnes ex brachio lateris non inflammati. Ita in Pleuriticis *Cœlius Aurelianus*, (Ac. Morb. L. 2. c. 18.) Adhibenda Phlebotomia, ſed ex alio brachio, quod fuerit dolenti lateri contrarium. *Ætius* ex *Archigene*, (176. 31.) τέμνειν χρὴ τὴν ἐν ἀγκῶνι φλέβα μὴ τῆ κατ' εὐθὺ βραχίονος τῆς φλεγμαινούσης πλευρῆς. Cætera quæ ſequuntur cum ſequentibus in *Aretæo* omnino eadem ſunt. Itaque vel hic μὴν legendum, vel alia vox pro ἐτέρην.

12. ἰκτὸς. Num ἐντὸς? Nam Sanguis calorem internis partibus præcipuè communicat.

16. εὐηθέστερον γάρ. H. Alii, γὰρ, omittunt; Craſſus vero περιεσκηκῦα, *excoriens*, vertit: ſignificat autem, *ſalutaris*, *ſalutem promittens*, vox hæc *Hippocratica*, (Prænot. 39. 42.) περιεσηκότων σημείων. *Aretæus* etiam περιεσηκότα τινά, (44. 28.) uſurpat eodem ſenſu. Quare, γὰρ, hic prorſus neceſſarium eſt.

28. Σιτίων *Hippocrates*, è quo *Aretæus* hæc de Ptiſanâ expreſſit, ait (De Vict. Acut. 385. 1.) Πτισάνη μὲν ἐν δοκέει ὀρθῶς προκεκρίσθαι τῶν σιτηρῶν γυμάτων. Et *Aretæus* ſanè *frumentorum* tantùm virtutes hic inter ſe comparat. Itaque Σιτίων vertere malim per, *frumentum*; quod & apud *Hippocratem* ſignificat. V. Foëſ. Oecon. in voce, Σῖτος.

CII,

2. τοῖσι. Malim, τισι. (Sic 130. 4.) φακοὶ, οὐχ ἔχουσι μέν τινας ἀρετὰς πέψιος.

3. ἀγαθοὶ καί. Αγαθοῖσι, legendum exiſtimo.

5. τρηχῦναι. Ita omnes, ſed τρηχῦναι certè reponendum.

6. ἐπίχειν. Ita legendum cum H. non, ut in V. G. ἐπέχειν. Hæc facilè intelligetur ex ſignificatione ἐρέσσω, quæ vox *Hippocratica* non modò, *urinam reddere*, aut *urinam movere*, ſed etiam, *fluidum reddere*, *ſero diluere*, *ad evacuationem idoneum facere*. Οκόταν ἐν χολὴ κατασβῇ ἐς τὰς φλέβας καὶ ἐς τὸ αἷμα εἰσέλθῃ, διελύνουσι καὶ διέρευσε τὸ αἷμα ἐκ τῆς εἰωθυίης συστάσιος τι καὶ κινῆσιος. (Hippoc. De Morb. L. 1. 460. 43.) V. Διερρύσιος in Foeſ. Oecon. ubi διεξέρξη & διερεῦσαι pro διερέειν & διερεῦσαι à quibuſdam legi monet.

25. σμήχεται. Legendum σμήχονται, ut (42. 25.) σμήχονται γὰρ αἱ σάρκες. σμήχω, *detergo*, ſignificat.

32. πλάσμασι. Vocem hanc pro Emplaſtris uſurpari non reperio. Εμπλάσμασι, ut ea ſemper appellat, legendum credo, & omiſſum ἐμ ob ſimilitudinem cum ἐσι in fine præcedentis vocis ξυνάγεσι. ἐπι planè redundat in paginâ ſequenti, juxta Codicem H. vid. Var. Lect. 103. 29. Unde forſan rectè conjici poteſt, illic ex Margine perperam, ἐπι, inſertum; quod in hoc loco fieri debuit.

CIII,

2. ἐς. Malim, ὡς ἐς. *Ætius*, qui hæc, inter alia pleraque, ex hoc Capite excepſit, ait, φροντιστέον δ' ὅπως θερμὰ διαμένῃ τὰ καταπλάσματα. (175. 47.)

3. Ηδη καί. Malim, καὶ ἤδη.

4. διὰ εἰδῶν. Quid hæ voces ſignificent, haud intelligo. Certè legendum, διὰ ἁλῶν. Ita *ſale*, cum milio, utitur *Hippocrates*, pro Fomento in Pleuriticis (De Vict. Acut. 387. 18.) Ποιέειν δ' ξηρὴ, ἅλες, κέγχροι πεφρυγμένοι ἐν εἰρινέοισι μαρσιπποισιν. *Aretæus* in Ileo utitur (117. 21.) Ποιέειν ἁλῶν καὶ κέγχρων φωχθέντων: In Tetano, (96. 8.) *ſale*, ſed non milio; ἅλες λεπτοὶ ἐν τοῖς μαρσίπποις, κέγχρος γὰρ &c.

5. ἐνδιδοῖ. An ἐνδιδῷ?

20. ἀμβλυώσσῃ τό· An ἀμβλυώσσηται?

34. ἡ τροφή. Ita lego, non ut alii omnes Codices habent, ἡ τροφή. Sic (107. 4.) αἷμα δ' πάντων τροφή (Et, 109. 18.) οὐδὲ γὰρ οὐδὲ αἷμα ἄκρητον ἐστι τὸ ῥέον, ἀλλὰ τοῦδε ἰχώρ. *Ætius*, hæc transferens, inquit, ὁ γὰρ αἷμά τι, ἐστὶ τὸ ἐκκρινόμενον, ἀλλ' ἰχῶρες. (175. 54.)

25. πηγάνῳ. Legendum, πηγανίνῳ, ut antea κυπρίνῳ, *oleo rutaceo*. *Ætius* hæc quoque ex *Aretæo* decerpens, τῇ δ' τρίτῃ μετ' τὴν ἀφαίμαξιν, κηρωτὴν κυπρίνην ἢ πηγανίνην ἐπιτεθῆναι τοῖς ἀμυχαῖς. (176. 1.)

28. Ως τρόπος δέ. Malim, ὁ τρόπος δέ.

29. στενὰς ἐπὶ τὰ χείλεα. Hujuſmodi figuræ vas, cujus os ſcilicet æquè ac fundus ejus capax ſit, adhiberi jubet: quoniam Cucurbitulæ à Medicis uſurpatæ, ore anguſto, fundo lato, formari ſolebant; uti conſtat ex *Sorano*, (De Vulvâ) χῶμα δὲ μήτρας ἰατρικῇ Σικύᾳ παραπλήσιον· ἀπὸ γὰρ πλειστέρης καὶ πλατείας ἀρξαμένη τοῦ κατὰ πυθμένα πέρατος, πρὸς λόγον ἐπὶ στενὸν συνάγεται τὸ στόμιον.

CIV,

1. πιέειον. Ita ſine dubio legendum ex H. V. Tota etiam Sententia, licèt integra, uti in hac Editione ponitur, in nullo alio Libro reperitur, tamen ex ſingulis reſtituta eſt. V. Var. Lect. Πιέειον à *Galeno* & *Erotiano*, βούτυρον, exponitur. Πικελίῳ antea uſus eſt (85. 27.) *Aretæus*. *Ætius*, inquit, Βούτυρον νεαρὸν μετ' ἴσου μέλιτος ἑψήσας. Unde, minimâ mutatione, pro ἴσω δέ τι καὶ τῶν ποικίλων, πιέειον &c. legi aptè poſſit, ἴσῳ δὲ τὸ πιέειον νεαρὸν, ſiquidem F. in Var. Lect. habet, ἴσω δὲ τὸ ποικ. ἱερὸν νεαρὸν &c. Librarii vocem antiquam, πιέειον haud intelligentes ποικ. ἱερὸν ſcripſerunt; unde ποικ. pro ποικίλων compendioſè ſcribi creditum eſt, & ἱερὸν idem quod ἴσειον. νεαρὸν autem omiſſum eſt ob ſimilitudinem cum voce præcedenti ἴσειον. Ποικίλων hic non ſatis commodè legi puto, quia butyri & mellis mixtio Medicamenti ex variis rebus compoſiti nomine appellari neutiquam poteſt.

9. ἐν. Num ἐν?

23. διάπουσι. An διαπνεῦσι?

NOTÆ IN VARIAS LECTIONES.

CVI,

6. εἴτ', An ἤδε?

CVII,

6. σιτηρῶν. Ita ex F. cum alii αὐστηρῶν habeant ineptè. V. Not. in 101, 28. *Craſſus* autem vertit, *Inter frumentacea.*

21. ἐκ σύνηθες. Videtur hic deficere, αἱ νοῦσοι. *Aretæus* (103. 8.) inquit, ἐ γὰρ σύνηθες αἱ νοῦσοι.

CVIII,

9. Ην δὲ ἀπὸ Πνεύμονος &c. Multa hic periiſſe ſuſpicor: ſiquidem nihil hic de Curatione eorum præcipiat *Aretæus,* quibus Sanguis ex Pectore, Stomacho, aut Liene aut alio Viſcere, fertur; cum multa de his dignoſcendis in Signorum deſcriptione tradiderit. Porrò hæc quæ contra Siniſtræ manus venam inter digitos ſecundam diſputat, eam incîdi ſolere in profuſione Sanguinis è *Liene* declarant. Hujus in affectu hoc Sectionem præcipit Oribaſius (Med. Collect. L. 7. c. 5.) *Ætiuſque.* (Tet. 2. S. 4. c. 62.)

11. τῇ ὧν πλέονι. Haud rectè hæc ſe habere manifeſtum eſt; ſed quomodo aptè reſtitui poſſint, licèt ſenſum mihi aſſucutus videor, non conjicio.

24. ἐπὶ πᾶσι. Legendum, ἐπιπάσσειν, ut (109. 24.) ὑποκυστίδος, ἢ ἀκακίης, ξηρῶν, ἐμπάσσειν.

CIX,

11. ἐθέν. An rectè?

25. τῇδε. An τῷδε?

32. ἐν ἐκείνῃ. Num, ἐν ἐκείνῃς, nempe διαβρώσεσι?

CX,

12. κόμμι ξὺν τῷ φυτῷ. Gummi quidem cum ejus *plantâ* devorari nequit, quippe cùm id ex arbore exſudet, adeò ingenti ut navibus onerariis exſtruendis materiam ſuppeditet, teſte *Herodoto,* Τὰ δὲ δὴ πλοῖα σφι τοῖσι φορτηγέουσί ἐστι ἐκ τῆς ἀκάνθης ποιεύμενα, τῆς ἡ μορφὴ μέν ἐστι ὁμοίη τῷ Κυρηναϊκῷ λωτῷ, τὸ δὲ δάκρυον κόμμι ἐστί. (Lib. 2.) Certè legendum κόμμι, ξὺν τῷ ξυμφύτῳ. Librarii, quid *Symphytum* eſſet ignorantes, ξὺν vel ξυμ inanem repetitionem eſſe crediderunt. Extra dubium hoc ponit *Ætius,* hæc habens, ἄμυλον διδόσθω, κόμμι, τραγάκανθα, —— καὶ τὸ σύμφυτον μασσώμενον καὶ καταπινόμενον. (173.3.) Huic affectui σύμφυτον idoneum eſſe, ex ipſo nomine declaratur: eoque utpote glutinanti aſtringentique, utuntur Græci fere omnes, & inter alios *Aretæus* in *Topicis* applicationibus. (108. 36.)

τράγε τῆς ἀκάνθης. Ita ex F. cum alii habeant πρᾶσον τῆς ἀκάνθης, ſed ineptè. Communiter quidem arbor hæc τραγάκανθα vocatur: ſed cùm ex vocibus τράγος & ἄκανθα componatur, eas *Aretæus, Poetarum* more, rurſus dividit. Quæ in ſuperiore notâ ex *Ætio* allata ſunt, huic etiam Lectioni fidem aſtruent.

15. ὡς. An ὧν?

18. τρωμάτων. Ita rectè ex H. legi apparebit ex ſuperioribus (109. 6, 15.)

23. ἐ. Si vocula hæc in hâc Lineâ deleatur, &, pro μὴ, in ſequenti, legatur, μῆ, Sententia tota facilè intelligetur.

35. κηκίδος. Legendum κηκίδι, neque enim κηκίδος σίδια dicuntur. τὸ ἐπίπαστον κηκὶς καὶ σίδια. (111. 8.)

CXI,

13. τὸν πῶρον. Ita ſcribo, cum F. τὸν πόρον legat; cæteri diverſa. *Craſſus* autem, τὸ στερεὸν, legiſſe videtur: nam, *ſolidari,* vertit; & ſanè (71. 5.) occurrit ὠτειλαὶ στερήμνιοι. Et *Cæl. Aurelianus* (Mor. Chronic. L. 2. c. 13.) in Hæmorrhagiæ Curatione inquit, poterit *cicatricis* firmari *ſoliditas.*

23. ἔνεστι. Hic vel verba quædam deficere, vel mendoſa exiſtimo.

CXII,

2. ἀειθμός. Hæc haud ſatis capio. An ἀειθμὸς ἐπικαίρων ſignificat, *Symptomatum memorabilium concurſum?* Αειθμὸς γὰρ λέγεται ἡ εὔνοια καὶ φιλία. Erot. in voce Συναρθμῆσαι. Et ἀρθμία, φιλία. Λέξις. Hesych. Nonniſi unum tamen poſtea notatur Symptoma. Totam equidem ſententiam depravatam credo.

6. ὑποχόνδριον. An ὑποχονδρίῳ.

8. τομῆς τῆς χάσιος. Τομῆς, puto, Gloſſema eſt. Σχάζειν, ἀμύξαι. (Gal. in Exeg.) licèt σχάζειν τομὴν occurrat, 97. 24.

11. γάνυται. An γάνυται? ut apud *Homerum,* γάνυται δ' ἄρα τε φρένα ποιμήν. Il. N'. 493.

18. ἀφλεγμάτοισι. Videtur ἀφλεγμάντοισι à φλεγμαίνω formatum ſcribi debere; cùm ἀφλεγμάτοισι à φλέγμα, *pituita,* derivetur. Sed apud *Hippocratem Gelenus* in Exegeſi vocis φλέγμα, id, ait, ἐ μόνον τὸν χυμὸν τοῦτον τὸν λευκὸν καὶ ψυχρὸν, ἀλλὰ καὶ φλόγωσιν δηλοῖ.

19. ἐπιπλάσιος. Hæc ſanè de Emplaſtris, contra quàm *Craſſum* ſecutus, verti, intelligi debere credo. Nam Σικύην ἐπιπλάττειν nuſquam reperio at (96. 15.) Επὶ δὲ τοῖσι Επιπλάσμασι ἡ Σικύη. Quod ſi ita ſit, mutanda vox in ſequentibus (l. 20.) ἐπίπλασιν, & legendum ἐπίπλασις. V. 137. 2. προσχαλάσοντα Επιπλάσματι καὶ Τέγξις Σικύην πρὸς τὸ ἧπαρ, καὶ τὴν κοιλίην, προσβάλλειν.

35. κλινίδι. Præpoſitionem, ut ἐπὶ, deficere puto. Επὶ τοῖσι μηροῖσι τῆς γυναικὸς ἱζάνει. (73. 7.)

37. ἐνεργῶς V. Ita, non ἐναργῶς, ut G. H. Sic ἰητρείη ἐνεργῷ (113. 27.)

CXIII,

8. ἐστιῶς. Neque ad ſenſum vox hæc deſideratur, neque Grammaticè cum cæteris congruit. Pro eâ, ἑψήσι, legendum credo. *Elixando lubrica fiant.* Hoc modo carnes etiam diſſolvit, ac in liquorem redigit. (84. 7.) εὖτε καὶ κρεῶν ἀκρέων καὶ πετεινῶν χρέος, τὰ πολλὰ τοῖσι χυλοῖσι ἐκτηκομένων· χάρτα γὰρ χρὴ τάδε ἐν τῇ ἑψήσει λυθῆς.

11. πλατύς. An παχύς?

16. ὅκως, Annon meliùs ὁκόσον? ut infra (20.) διδόναι τοῦ οἴνε, ὁκόσον ἂν δύνηται πιεῖν.

22. ἐών. An meliùs ὤν?

26. ὡς δὲ. Malim, ἤδε.

35. χυλὸν ἐς φύρησιν ξυντεθέν. Ut recta & congrua ſit hæc ſententia, videtur legi debere, χυλὸς ἐς φύρησιν ξυντεθείς.

36. κόμμι δὲ, ῥοὸς &c. An κόμμι ἤδε ῥοὸς &c?

37. νάρδῳ. An νάρδου, ſcilicet, ut οἰνάνθης, λίπαϊ? *oleo nardino*; ut κηρωτῇ νάρδου ἢ οἰνάνθης (116. 17.)

CXIV,

1. εἶτα. Malim ἔσω δὲ. Vel, εἰ δὲ. & in ſequenti lineâ pro, εἰ δὲ, ἤδε.

7. ἡδονῆς. Vox ſine dubio mendoſa. An ἠδέης, *lenibus* ventilationibus. V. ῥιπὴς in Lex.

16. προσβληθεῖσα. Malim, προσβληθεῖσα.

20. ποθίζει. Meliùs ποθίζῃ, in Subjunctivo.

21. ἄλειμμα. Legendum ἀλείμματι, ut Syntaxis poſtulat, ac prout legitur 116. 20.

33. ἄτονος. Certè legendum, εὔτονος.

CXV,

30. τῇ φύσι συνέξειν ἐξέωσῆς. Hæc manifeſtè depravata ſunt. An τὴν φύσιν ξὺν ἕξει ἐξέωσῆς. vel, ξὺν τῇ φύσι ἕξιν ἐρρῶσθαι? His ſimilia de Vini virtutibus habet *Cælius,* (Ac. Morb. L. 2. c. 37.) Sunt enim hæc efficacia, & quæ faciliùs omnia quæ de vino ſperamus, accelerent: ſufficientia fortificare, & totam relevare *habitudinem* corporis,

poris, omni etiam parti atque particulæ ſeſe inſertare, & per omnes tenues vias celeri motu percurrere.

31. κοτὶ νέων. Legi debere credo, ποταινίων. Κοτὶ enim meliùs abeſt; ποταινίων autem idem quod νέων ſignificat apud *Hippocratem*, & *Aretæum*, (112. 12.) cujus loci v. Var. Lect.

CXVI,

17. ἐπιπάσσει. Legendum, ἐπιπλάσσει Nam de Emplaſtris jam agit; & ex materiâ prædictâ eam compoſitionem fieri, quæ Emplaſtrum conſtituat, non quæ inſpergi poſſit, ſatis liquet.

22. τι. Meliùs deleretur.

25. ἀναφῇ καὶ πάντα ἀδικῇ. Pro ἀδικῇ fortaſſe, ἀφίκῃ, legendum; Hippocrates voce ἀφίξις utitur, (224. 4.) ἀναφῇ quoque vix tolerandum puto.

26. λύσωντα. Alii λύσαντα, perperam. *Paulus*, in Curatione Choleræ, ait (L. 3. c. 39.) ὕπνον ἐπιτρεπτέον, μετὰ δὲ τὴν τελείαν παῦσιν λουτροῖς χρηστέον. Et *Alexander*, (L. 7. c. 14.) παυσαμένης δὲ τῆς κενώσεως μετὰ τὸν ὕπνον, μηδὲ πυρετοῦ παρόντος, ἐπὶ τὸ λουτρὸν ἄγειν σπουδάζειν αὐτούς.

33. ἔντασις. An ἔνστασις? ut 121. 10.

34. σφίσιν Legendum σφίσιν, ut 125. 19.

CXVII,

1. πόνοι. Quanquam πόνος etiam legitur, idque communius loquendi genus videtur, tamen πόνοι ſervo, quoniam *Aretæus* aliàs ita habet, (18. 13.) πόνος γὰρ, κἢν σμικρὸς ἔῃ, θάνατον ὀξὺν φέρει.

4. διεχέη τὸ αἷμα. Liquet τὸ αἷμα hic in Caſu Nominativo uſurpari, quia cum eo concordat ἡ τροφή. Quare διεχέη, verbum Activum, malè hic adhibetur. Malim διεχέηται αἷμα, vel διεχέη τὸ αἷμα.

8. πνέουσι. Malim πονέουσι, Quanquam *Celſus* de Apoplecticis jam morientibus loquens (L. 3. c. 27.) eos *miſerum ſpiritum trahere* dicat.

22. ξυνὰ οἷσι. Malim ξυνοῖσι, *ea quæ vulgò adhiberi ſolent*. *Ætius* Satyriaſi affectos præcipit ἐπιπλάσσειν τοῖς κοινοῖς καταπλάσμασι.

25. ἄν τις πάντα. Num ἀντισπᾶν τιν? Nequeo aliter ex his ſenſum elicere.

32. κογχαρίων. Vid. Not. in 88. 24.

33. ὧδε. An rectè?

36. ἄπυρος. Malim ἄπυρος *ſine febre*, licet poſtea dicat, Ἢν δὲ ἐς Ἀπόστασιν τρέπηται ἡ φλεγμασίη. Nam cùm antea dixiſſet, ὕδωρ ποτὸν, ἢν πυρεταίνῃ· & hic de vini exhibitione ſtatim præcepta ſubjiciat, ἀπύροις commodiſſimè legitur; quæ etiam (121. 22.) rurſus invenitur. *Craſſus*, hæc tranſferens, *ſi dolor abſit*, inter Var. Lect. aliter, *febris*, pro dolore legi monet.

CXVIII,

11. ἀριψά. Ex literis aliquibus, quas percipere inter alias juxta eraſas ſibi videbantur Librarii formata eſt vox hæc non intelligenda.

16. πίμπρεαται. Malim, πίμπλαται.

17. ἑτέρη. Legendum, ἐχ ἑτέρη, ex præcedentibus evidenrer apparet.

22. σήθεα. Quid hoc ſignificet, neſcio. *Craſſus*, *quæ acervatâ ſunt*, vertit. An σαθέντα, vel σωρευθέντα?

CXIX,

1. ἰσχαίμασι. Malim, ἰσχαίμοισι, quia prior vox non occurrit: poſterior uſitatiſſima.

10. ἐγχέη τι. Nonniſi de liquidis dicitur ἐγχέειν. An itaque, ἐγκέηται, ut ſupra, (7.)

CXX,

2. μεγάλα τὰ ἔγγονα αἱ φλεγμοναί. Dura omnino expreſſio. An μεγάλαι τ᾽ ἐγγίγνονται φλεγμοναί? Ita (23. 18.) γίγνεται φλεγμονή. & in hujus Morbi deſcriptione, Γίγνεται δὲ καὶ φλεγμονὴ ἀμφὶ τὴν φλέβα. (25. 6.) utitur etiam voce ἐγγίγνονται, (63, 3.)

9. πολλόν τι. An πολλόν τι μᾶλλον? ut 3. 24. & 125. 4.

19. νοτίως. An γυναικός, vel ὤν, deficit. Vid. 115. 3, 4.

23. πάντα. An πάντῃ?

25. Κοίτῃ. Numquid deeſt?

CXXI,

10. τις ἡλικίη. Vix crediderim *Aretæum* ætatem ſolam in hoc caſu reſpexiſſe, quæ Sanguinem mitti prohibere debeat. Porro, τις ἡλικίη, ad deſignandum puerilem ac ſenilem ætatem, (quæ ſolæ interdum, idque præcipuè Antiquos, ab uſurpandâ Phlebotomiâ dehortantur) Phraſis minimè clara aut idonea eſt. Multæ quoque res in hoc affectu, putà, *corporis habitus*, *vires*, *aliarum Evacuationum ratio &c.* Multò magis conſiderandæ ſunt, quàm ætas. Itaque legi cupiam, τις ἄλλη αἰτίη. Ita *Rufus* apud *Ætium*, de iis quorum inflammatur Veſica, τούτων, εἰ μηδὲν ἕτερον κωλύοι, φλέβα τέμνειν. Et *Aretæus*, (112. 1.) Ἢν ὦν μὴ πάντα κωλύῃ, ἕξις, ἡλικίη, ὥρη, ἀψυχίη τοῦ ἀνθρώπου, φλέβα τάμνειν.

22. ὅτι. An rectè?

29. Βισίνε Legendum, Βησίνου, ut 140. 30. & 134. 29. & apud *Ætium* (Tet. 3. S. 2. c. 6.)

30. κοσκίνε. Legendum σκίγκυ. Inter Antidota ad Calculoſo, *Ætius* quoque hoc commendat, Quod ſi *Mithridatis* compoſitione abundes, eam quæ *Scincos* admixtos habet, præbe. (Tet. 3. S. 3. c. 13. Id Antidotum à *Paulo* deſcribitur. (L. 7. c. 11.) *Scincus* autem eſt terreſtris Crocodilus juxta *Oribaſium* (Med. Collect. L. 12.) Vid. *Aret.* 145. 22.

33. οὐδ᾽ ὄναρ δοκέειν τοῦ πόνου εἰδησομένου. Quomodo ſententia hæc, ſine dubio mendoſa, aptè corrigi poſſit, haud reperio. V. Var. Lect. *Craſſus* vertit, *ut neque per ſomnium dolorem ſibi ſentire videri ſoleant.*

CXXII,

13. τὸν κενεῶνα *Fabricius* habet, τὸν ἀγκῶνα. Profectò *Ventris inciſio*, eo duntaxat fine ut *perfundi* poſſit *Veſica*, audax nimis Experimentum, & uti parum utilitatis, ita multùm periculi allaturum. Operatio ſanè à nemine in hoc caſu, ne ab *Aretæo* quidem, puto, tentata. *Veſicam* certè ſæpius *Perfuſionibus irrigari* præcipit, *ſine ullâ inciſione*; ut 89. 1. & 97. 5. & 113. 1. Quid quòd κενεὼν haud vocatur illa pars ventris in quâ ſita eſt Veſica, quæ quidem inter Umbilicum & pubem jacet. Κενεῶνες enim appellantur illæ partes quæ à Coſtis obliquè ad Os Ilii porriguntur. *Rufus* inquit, Τὰ δὲ ὑπὸ ταῖς πλευραῖς μαλακὰ, λαπάραι, καὶ κενεῶνες. (24.) &, Τὸ δὲ ὑποκάτω τοῦ ὀμφαλοῦ, ὑπογάστριον, καὶ ἦτρον. (23.) Legendum itaque, τὸν ἀγκῶνα. *Hippocrates* inquit. (Epid. L. 3. Æg. 8.) ἀγκῶνα ἔτεμον. Vel, fortaſſe, τὴν ἐπ᾽ ἀγκῶνι, ut apud *Aretæum* ipſum. (123. 25.) *Rufus* apud *Ætium*, in Inflammatione Veſicæ ſimilem plane ei quæ ab *Aretæo* præcipitur *Perfuſionem Venæ Sectioni* ſtatim ſubjicit: φλέβα τέμνειν, μὴ εἰς μακρὸν· ἐμβρέχειν δὲ τοὺς τόπους ἐλαίῳ ἐν ᾧ ἄνηθον, λινόσπερμον, ἐνίοτε δὲ καὶ πήγανον, καὶ ἀλθαία ἐνέψηται.

26. Σκυβαλίτης. Legendum σκυβαλίτης ut apud *Ætium* (2. 8.) Legitur σκυβαλίτῃ 138 23.

29. ἀφεψάσι. An ἐφ᾽ ἑψάσι?

CXXIII,

3. τειχάδε. Vox nullibi invenienda. Legendum πληχάδε. Apud *Rufum* (23.) dicitur, Τὸ δὲ μεταξὺ τοῦ ὀσχέου καὶ ὑποσήματος καὶ μηροῦ, πληχάδε (καλοῦσι.) Rurſus, (39.) Τὰ δὲ μεταξὺ τούτων (μηρῶν)

περὶ τ̃ περίναιον, πληγάδες. Vox hæc ab *Aretæo* uſurpatur locum eundem deſignans 29. 32. & 125. 3. ubi τὸ παείνιον in V. m. (*Perineum*, nam περίναιον ſcribendum) & rurſus (125. 9.) (V. Lexic. & Foëſ. Oeconom.

Κυςίδος. Ita declinatam vocem Κύςις neque apud *Aretæum*, neque alibi invenio. Malim igitur, uti ſemper, Κύςιος.

5. Ροιάδα γίνεσθαι τοῦ πύου. Pro, πύου, legendum puto, οὔρου. Neque enim ex *Lithotomiâ Abſceſſus* fieri ſolent qui per longam hominis vitam continuent: frequenter verò perpetua *Urinæ deſtillatio*. Ita poſtquam Veſicæ ſectæ periculum expoſuit *Aretæus*, (62. 28.) hæc ſubjicit, Κἢν τις τὸν τοῦ θανάτου κίνδυνον ἐκφύγῃ, Ροιάδος γίγνεταί οἱ πάθος· κἢν ἀκίνδυνον ἔῃ, ἀλλ' ὁ φορητὸν ἐλευθέροισι ἀέναον ἰκρέειν οὖρον, κἢν βαδίζῃ, κἢν εὕδῃ. In Urinæ itinere *Fiſtulam* à *Græcis* Οὐρρυάδα vocari tradit *Celſus*. (L. 7. c. 26.)

13. προιόντων. Apud F. προίηι. An προίησι τ̃ δ'? *prodeat*, ut ἀντιπροίησι (16. 26.) In proximâ lineâ, ait, ἴῃ δ' ἄν ποτε &c.

18. πόδας. & rurſus

19. τὸ πόδι. Videtur hoc nomine partem aliquam Uteri hic appellare. Hæc quidem minimè capio.

29, πρὸς. Ante vocem hanc τὸ, *quod*, deficere credo; & poſtea, pro θάλπειν, legendum θάλπει.

32. μύρῳ. Cum F. legendum, μύρων.

CXXIV,

9. οἷά γε. *Goupylus* legendum conjicit οἴακι, quam vocem nullam ſignificationem huic loco congruam habere invenio.

10 ἑλκεῦντα. Legendum ἕλκοντα. *Craſſus* quoque, *attrahendæ*, vertit.

13. Οἰκευμένην. Legendum, οἰχευμένην, ex Verbo οἴχομαι, ab *Aretæo*, pro more, in Verbum contractum ex Barytono mutatum. Inter Var. Lect. φερομένην appoſitum eſt pro Gloſſemate.

14. ξὺν ἐμποιῆσι. *Craſſus* ξυνεμποιῆσι legit, utpote qui, *ſimul bene facient*, verterit. Malim, ξὺν ἐμπέσι, vel potiùs ἐκπέσι. Ita (88. 2.) ψηλαφίη, ξὺν πέσι ποδῶν. πλμοὶ· κνησμοί.

23. λύπη. Certè legendum, λύσσῃ, *rabioſâ cupidine*. Neque enim λύπη cum ſenſu optimo hic ſervatur; quanquam, ubi calamitatem ſuam ſecum reputant morbo hoc affecti, (30. 1.) deſcribuntur ἐπίλυποι. Idem hic dicitur, quod, (29. 30.) Ορμὴ δὲ ἐπὶ ἄχετος ἐς ὁμιλίην. & (30.3.) ἀκρατέες δὲ ϰ̀ ἐς τὸ ἀμφαδὸν τ̃ τοῦ ἔργου πρήξιος. Maniacis quoque (38. 27.) contingit ἀφροδισίων ἄχετος ἐπιθυμίη. ſed & ii quoque, (38. 33.) de malo ſuo cogitantes, ſunt ἐπίλυποι. Elephantiacis quoque ineſt (79. 21.) ἐπιθυμίη λυσσώδης, quod deſiderium in Notas ad hunc locum de Venere intelligi debere indicavi. De Satyriaſi affectis infra quoque dicit, προστεκμαίρονται δὲ ϰαὶ τ̃ γνώμην &c.

26. πράγματος. Ita legendum ex H. m. non πλώματος ut G. V. Per hæc idem exprimitur ac per iſta (30. 3.) ἀκρατέες ϑ̓ ϰαὶ ἐς τὸ ἀμφαδὸν τ̃ τοῦ ἔργου πρήξιος.

ἀκυείη, Certè legendum, ἀκορίη. *Craſſus* vertit, *inſatietas*.

27. εὖ τ' ἂν &c. Vel mendoſa, vel manca, hæc eſſe ſuſpicor.

CXXV,

4. ἄξεναι. Legendum δῆναι.

7. ἄρτῳ. Num ἄρτον?

τῇ βοτάνῃ. An τ̃ βοτάνης?

11. δριμὺ ϑ̓ πᾶν. Deeſt hic aliquid per quod acria *vitanda* eſſe præceptum eſt. *Ætius*, qui ex Capite ſua magnâ ex parte deſumſit, hæc ita exprimit, ἐπιχομένην τε τὴν κοιλίαν κενοῦν μὴ δριμέσι κλυςῆρσι, ἵνα μὴ παροξύνῃ τὰς φλεγμονάς.

15, εὖτ' ἂν. Legitur in V. εὖτ' ἄν. Malim ὅταν. & pro μένῃ, μέν.

πλῆθος. Certè legendum, πάθος.

26. νέον. Legendum certè, νόον. Phraſis omni Scriptori familiaris, προσέχειν τ̃ νοῦν.

CXXVII,

4. φυσιαστις. An φύσις, ſcilicet, morborum horum *natura*?

8. σιγῇ, ἢ. Malim, σιγῆν, legere.

12. ὅτε ὀλλυμένονται, ὅτε ὀρρωδέουσι θάνατον. Antea morbos hos periculoſos, & in mortem plerumque deſinentes dixerat. Itaque eos haud mori (ὅτι ὀλλυμένονται) abſurdè jam affirmet. An igitur, ὅτε, ὅτε ὀλλυμέονται, ὀρρωδέουσι θάνατον. Quæ quidem ſecuritas, ut mortem non in ipſo mortis articulo ægri, cum jam ad extrema ventum eſt, neque pertimeſcant, neque adeſſe ſentiant, in Morbis Chronicis frequens eſt, præcipuè in Phthiſi. V. 18. 10.

25. ἣν G. ὧν H. V. A. Legendum credo, ὡς. Ita (120. 3.) συχνὸν μ̃ ἀφαιρέειν αἷμα, μὴ ἀθρόον δὲ· ἀλλὰ ϰ̀ δὶς, ϰ̀ τρὶς, ϰαὶ τῆς ἄλλης ἡμέρης, ὡς μεσηγὺ ἡ δύναμις ἀναλάβῃ.

CXXVIII,

2. κνειωτάτη Malim, κρατιωτάτη. Ita (137.4.) ἀφαίρεσις πολλὸν τι ἐπικρατεστάτη. Et (136. 19.) ἐπικρατεῖ ἡ ῥοή. Et, (134. 22.) τὸ δὲ κρέσσον αὐτέων, ἡ Σικύη.

6. πλῆθος. Legendum πλῆθος.

10. ἀντιτρόχῳ. Legendum, ἀντιτράγῳ. Num auris pars eſt Αντίτραγος dicta. V. Polluc. Onom. L. 2.

19. τοῦ ὄρχιος. An οἱ ὄρχιες?

23. ἔκχυτον. Legendum, ἔγχυτον, ut 124. 1.

24. εὐρεῖς. Malim, ἐκρεῖς, ut (51. 33.) ἧπαρ ἐκροὴν ἴσχει.

28. τοῦ. Malim τό.

34. ὧδε. Legendum, ὅδε.

37. ὡς εἴσω παραθεῖται. An rectè?

CXXIX,

1. Στορωίη Vocem hanc nuſquam invenio. Στόρθη ſignificat *cuſpidem ferri*, unde inſtrumentum Chirurgicum nomen fortaſſe traxerit- Τορύνη ab H. Steph. exponitur, *id quo in Ollâ teritur aut agitatur aliquid, ut ſunt cochlearia & ſpathæ*.

2. ὀδόντα. Legendum ὀδόντας, ut mox ὀδόντων.

3. ἰσθμοειδῶν. Legendum, ἠθμοειδῶν. *Rufus*, inquit, (26.) τὰ πυκνὰ ταύτης (ῥινὸς) τρήματα ἠθμοειδῆ καλεῖται.

30. ἐμπάπλειν. Legendum, ἐμπλάττειν.

33. ἄνοδον. Legendum, ἀνώδυνον. Idem verbis parum diverſis dicitur (132. 6.) Τάδε μ̃ ὦν ἐς τὴν τοῦ παροξυσμοῦ παρηγορίην, ϰαὶ σκέδασιν τοῦ ζοφώδεος.

CXXX,

3. ἐς. Meliùs abeſt.

9. δὲ τοτέων. An τοτέων δέ?

περὶς. An αὖ περὶς?

11. ἀλέκτορες. Malim, ἀλεκτορὶς, eodem caſu quo ſequentia φάσσα, πελειά. Ita 133. 16.

24. εὔπνοοι ϑ̓ εὔφοροι. An εὔπνοοι δὲ ϰαὶ εὔφοροι. Vid. 133. 9.

31. ὁκοῖον, Malim, ὁκοῖα.

34. ἀγωγῇ. Nihil hic vox hæc, niſi, *remedium evacuans*, ſignificare poteſt: quo ſenſu ἀγωγὰ quidem, ab Authore noſtro frequenter uſurpatur; ἀγωγὴ autem vel ἐξαγωγὴ βίου ſuprà (27.) alio longè ſenſu invenitur. Legendum credo, ἀρωγῇ, auxilio, quæ quidem vox *Homerica* eſt. Vocem ἀρήγειν in omni ferè Paginâ ponit *Aretæus*,

tæus, per quam, *mederi*, intelligit. Et (100. 12.) χρέων ἂν τὸ πάθος ἀφαγόν. Craſſus ἀγωγῇ *remedio*, vertit; quare & ipſe ἀφαγῇ forſan legit.

CXXXI,

25. μαλιτῆσαι γὸ χρὴ τῷ ςομάχῳ ἐμέειν. Legere malim, μαλιτῆσαι γὸ χρὴ τὸν ςόμαχον ἐμέειν, ut 137. 24.

28. ἄμης. *Craſſus*, *placentulæ*, vertit. Verùm exiguam ſanè *placentulam* eſſe oportet, quam exæquent magnitudine fruſtula inciſa Hellebori, quæ ſimul omnia nonniſi drachmas duas pendant. Ad hæc, ἄμης in Nominativo caſu eſt, *placentam*, ſignificans; & ἄμητ☉ dixiſſet, uti notat *Goupylus*, ſi de *placentâ* locutus eſſet. Apud *Athenæum* (Ed. Caſaubon. p. 649. l. 3.) ἄμας, πλακοῦς. Reponendum fortaſſe, χήμης. Χήμη oſtrei genus eſt. Lege *Athenæum* L. 3. p. 92 & 93. item *Phrynichum* p. 72. & in eum *Nunneſ.* p. 74. *Neander*, (p. 25.) inter Menſuras *Atticas* habet χήμη, 2. Scr. gr. 4. ⅘. *Chamam* apud *Plinium* reperiri notat *Nunneſ. Hamæ*, quam inſtrumenti genus eſſe dicit, ſcribendum putat *Goupylus*. Ἄμη quidem, *falcem*, ſignificat, &, *fabrile* inſtrumentum. Vid. Steph. Theſ. verùm his ineptè compararentur Hellebori particulæ inciſæ etiamſi eas magnitudine non ſuperarent.

31. ὑπαναπτέρειν. Malim ἐπαναπτέρειν, ut 137. 6.

CXXXII,

4. γαργαεισμός. Legendum, γαργαλισμός. Ita (8. 16.) γαργαλισμὸς ἀρτηρίης. & (15. 11.) γαργαλισμὸς ὑπερώης. *Oris collutionem*, γαργαεισμὸς ſignificat: *titillationem*, γαργαλισμός; quæ cum in Tonſillis fit, Vomitum per ſe ſæpe provocat.

8. Τρηὸς πουλὺς, κακὸν δ' ὃ ἀὔπνίη. Certè legendum, Τρηὸς πολὺς κακὸν, κακὸν δὲ καὶ ἀϋπνίη. Sic (88. 21.) Ἀτροφίη κακὸν, κακὸν δ' ὃ πολυτροφίη.

14. Περόνοια &c. An rectè omnia?

23. ἐπὶ. An μὴ ἐπὶ?

26. Κεφαλὴ &c. An rectè hæc omnia?

27. οἷον πρήσας. *Leniter agendum*, vertit *Craſſus*. Quid pro οἷον, ſimile legerit, haud conjicio; quicquid fuerit, haud multo commodiùs, quàm οἷον; *leniter agendo* enim, θέρμης ἀνάκλησιν haud bene quiſpiam aſſequetur. Οἶνον, pro οἷον, legendum certè; pro πρήσας autem verbum aliquod, uti πιεῖν, πιπίσκειν.

28. μέζονι ὑπέχοντα. An rectè?

33. ἐνςάσις. Meliùs, ἐντάσις.

CXXXIII,

6. ὠῶν τὰ θερμὰ χειμῶν☉, θέρε☉ δὲ τὰ ψυχρὰ, γυμνὰ τῶ ὀςρακώδε☉, μὴ ὀπτά. Hæc tranſpoſita credo, & ita legenda, ὠῶν τὰ θερμὰ χειμῶν☉, γυμνὰ τῶ ὀςρακώδε☉ μὲ ὀπτὰ, θέρε☉ δὲ τὰ ψυχρά. Nam ova frigida putamine exuta, devorari quis, niſi abſurdè, præceperit? Ea verò ita, vel cum putamine, coqui ſolent. Vel, μὴ ὀπτά, ut Gloſſema in τὰ ψυχρὰ, omitti poſſunt. Vid. 138. 24. Ὠῶν, ἢ ψυχεϛτέρων, ἢ θερμῶν, τ᾽ γυμνῶν τῶ ὑπὸ τῶ ὀςρακώδε☉.

17. τῦ κακὸν &c. Mendoſa hæc eſſe manifeſtum eſt.

CXXXIV,

10. μύδησιν ἢ κάθαρσιν. Hæc, *Craſſum* ſecutus verti, *putrefactionem & purgationem*. Μύδησις (v. H. Steph. Theſ. Græc.) *humiditatem* quidem eam ſignificat, quæ ad *putredinem* tendit. *Aretæus* hic ante oculos videtur habuiſſe locum *Hippocratis* ex Libro de Capitis Vulneribus (909.) ubi hæc reperias, Κακὸν δ' καὶ ὀχλῶ τι ἔσω τὴν σάρκα ἐν τῷ ἕλκει, ἢ μυδῶσαν, ἢ ἐπὶ πολλὸν χρόνον καθαίρεσθαι. & poſt, —— ἐν γὸ αὐτῆς ἐκπεσοῦς τὸ ὀςέον ἢ ἀφιλὸν ὑπὸ τ᾽ μήνιγγ☉ ψιλῶσαι, αὐτὴν καθαρὴν χρὴ ποιῆσαι ὡς τάχιςα ἢ ξηρὴν, ὡς μὴ ἐπὶ πουλυὴ χρόνον ἐοῦσα μυδῆσῃ τι καὶ ἐξαίρηται· τέτων γὸ ὅτω γινομένων, σαπῆναι αὐτὴν κίνδυν☉.

CXXXV,

9. εὐφυίης. Malim, εὐθίης, ut 132. 24. & infrà, 13.

19. ἀφ'. An ἐφ'?

29. λιβυςικῆ. Legendum, λιγυςικῆ, ut 139. 20. & 140. 33.

33. ὑδάδε☉, ὑδερωσ. Altera ex his vocibus ſufficit, cum ambæ idem ſignificent.

CXXXVI,

10. ἐγχύρους. Malim, ἐγχυρεοι.

CXXXVII,

2. ἄχει δὲ. Voces hæ nihil hic ſignificare poſſunt. Legendum opinor, τὰ δὲ χρὴ &c. Ita (104. 1.) τὰς δ' χρὴ &c.

8. νέοισι. Sine dubio legendum, νεύροισι. Infrà dicit, ἐν πάντῃ τῷ σώματ☉ ἐνεοῦσι (ἡ Μελαγχολίη) αἰσθήσει, γνώμῃ, αἵματι, χολῇ, λάζεται δὲ καὶ νεύρων &c.

13. κυάμῳ. Legendum, κυάθῳ. Etenim fluidi quantitas ſolidæ rei, uti *fabæ*, malè comparatur; vel ſi fieri aptè poſſet, nimis certè puſilla eſt, quæ fabam tantùm æquet. Vid. 86. 37. πίσκειν δ' τὸ ὑπόβρεγμα (ἀψινθίης) ἢ χυλὸν αὐτέης, ἐς τὰς τροφὰς· ὀκόσον κυάθους δύο τῶ ὑποβρέγματ☉, ἢ κύαθον πικρεῦ τῶ χυλῶ. Pro κύαθον, hic etiam quidam Codices κύαμον habent.

16. ἄλλης. Senſus poſtulat ut ὑκ ἄλλης legatur.

28. τά. Malim, τι.

31. ἐγκοτῆ. Vocem hanc nihil huic loco aptum ſignificare invenio. An ἐγκύει, *parit*? quo ſenſu, de morbis procreandis, uſurpatur κύει, (54. 27.) & κυΐσκεται, (59. 8.)

37. τῶ τρίπου. Legendum, τὰς τρόπους, vel τὸν τρόπον.

CXXXVIII,

2. τὰ πολλὰ &c. Quædam hic videntur deficere.

7. ἄμφω. An ἀμφί?

18. ταλαιπωρεῖν. Legendum, ταλαιπωρεῖν.

23. σκιλλίτῃ. V. 122. 26.

CXXXIX,

7. ἐξεχές. Vid. quæ ad locum hunc in Verſione annotata ſunt.

20. ἐν καί. Malim, ἐν δὲ καί.

23. μιγματώδης. Vocem hanc alibi non invenio. Legendum, σμήγματώδης, ut 119. 10. & 140. 33. Vid. etiam 101. 31.

24. ἐπτίσω. Legendum, ἐπτίσαι, vel ἐπτίσθη, *decorticatum fuerit*. Ἀπτίσων *Erotianus* exponit, ἀλεπίσων· πτίσσειν γὸ λέγεται, τὸ λεπίζειν ἢ κόπτειν.

28. ὑδρέα. Vox hæc in Lexicis non occurrit. An ὑδαρέα? *Aquoſa* fortaſſe ova, ea vocat quæ abſque putamine in aquâ coquuntur. Ὠῶν θερμῶν, τῶν γυμνῶν τ᾽ ὑπὸ τῶ ὀςρακώδε☉ (138. 24.)

CXL,

10. ἀειπλώσι☉. An ἀείπλωσις?

11. ἐν. Legendum, ἐν.

20. ἀψίνθου. Legendum, ἀψινθίς.

21. ὠπής. An ὀπής?

CXLI,

9. Τὸν ἰητρὸν &c. Quædam hic deficiunt.

10. ἤπερ &c. Omnia hæc ſana non videntur.

15. ὅδι. An rectè?

CXLIII,

13. ἐν τῷ ὕδει. An rectè?

17. καθάρσι. Legendum, καθαίρει.

18. χυμός. Meliùs, χυλός, ut 146. 16.

27. κῆν &c. An rectè?

CXLIV,

3. Fortaſſe finis Capitis hic eſſe debet. Quædam ta-

tamen ex eo periiſſe manifeſtum eſt ex *Ætio*, qui hæc habet. Αειϛον δὲ, φησιν Αρεταῖος, καὶ ἡ ἐν πύθῳ (πίθῳ m.) γινομένη πυεία, ὥϛε ὑπερέχειν ἄνω τοῦ πύθου (πίθου m.) τὴν κεφαλὴν, ἵνα τὸ μὲν πᾶν σῶμα θερμαίνηται, ψυχρὸν δὲ ἕλκη ἀέρα.

14. ὄκως. An ὅμως?

17. ἰσχυείν τε καὶ ϛρόφῳ. Legendum, ἰσχυείν τε καὶ ϛρόφοι.

20. ψύας. Legendum, ψόας. ut apud *Rufum* (30.) Οἱ δὲ μῦες οἱ ἔνδοθεν τῆς ὀσφύος, ψόαι.

21. ἴσχετο. Legendum, ἰσχέτω.

23. χρήσιες. Legendum, χρίσιες. *Craſſus* vertit, *inunctiones*.

24. ἀλιτοισι. Legendum, ἀλήτοισι. *Erotianus* ἄλητον exponit ἄλευρον.

27. τῆ. Vox hæc, utcunque interdum expletiva, hic quidem ineptè ponitur, & deſideratur alia. Itaque pro τῆ legi debere puto, πῖον, *pinguitudo*. Ita de *Oleo* loquens (102. 11.) Πτισάνη ὡς μὴ πολλὸν τοῦ ἐλαίου ἑψεῖν· καὶ γὰρ πῖον ἴσχει τὸ ῥόφημα. Oleum verò partes propter *pinguem* ejus qualitatem ἐκγλισχραίνειν manifeſtum eſt.

28, σφῶν προκλήσιες. Ineptè profectò inſeſſione in Oleo Calculos provocari dicit, cùm in vocibus immediatè præcedentibus hos eâdem Methodo exitum invenire prædicaſſet. Legendum credo, οὔρων προκλήσιες. Ita, (119. 8.) τροφαὶ οὐρήσιος προκλητικαί. & (122. 16.) ὁκόσα οὐρήσιας προκαλέεται). Ita mendum hoc veriſimiliter accidit: apex τοῦ σ eraſus eſt, unde Librario viſum eſt ο μικρὸν repræſentare; υ autem & ρ, ſi nimis propinqua ſint, penè referent.

CXLV,

9. ψυῶν. Legendum, ψοῶν. Vid. Not. in 144. 20.

16. νίτρον. An, νίτρῳ?

22. Σύμφωνος. In Verſione, *Symphonis* legitur, quaſi nomen eſſet hominis. Σύμφωνος autem à Græculis vocatur *compoſitio* ab *Ætio* (Tet. 2. S. 4. c. 55.) & Galeno (De Comp. Med. Loc. L. 7. c. 2.) deſcripta, quaſi ad varia ægro adjumenta præſtanda *conſpirans*.

ὄγκου. Legendum, σκίγκου. Vid. Not. in 121. 30.

CXLVI,

5. εὔπεψιν ἀγαθήν. Voces hæ mihi tranſpoſitæ videntur, & legi debere poſt πλημμελής.

9. σκελετίνην. Vox in Lexicis non occurrens. Meliùs formari videtur σκελετὴν (151. 11.) quæ tamen nec ipſa in his reperitur.

σάρκας. Legendum, σάρκα.

23. ἀκεσίης. Legendum, ἀκρατής. (72. 22.) ὑϛέρη ἀκρατὴς ὑγρῶν.

ἄθρεπτος. Legendum, ἄτρεπτος, ut 53. 30.

26. ἐμφύτῳ τῳ. Malim ἐμφύτου, ut ad θερμασίης referatur. Vid. 66. 15.

CXLVII,

4. ἠδέ. An ſic, ἢ δὲ?

13. ἀλθαίνοντα. Legendum, ἀλεαίνοντα, *calefacientia*, utì apprimè ſanè exiſtit zinziber, & piper &c.

20. τοιῶσδε. An rectè?

24. εὐσταλές. An rectè?

CXLIX,

10. ἄξιον ἔχον. Legendum ἀξιόνικον, ut ſupra (5.) ἀξιόνικος ἰητρείη.

11. φάρμακα. Melius credo legeretur καὶ φάρμακα. Neque enim omnia Medicamenta in hoc morbo quiſpiam danda præceperit; ſed omnia conferre oportet, & medicamenta, & victûs rationem, & ferrum, & ignem.

16. αὐτῆμαρ. Legendum ἐκ αὐτῆμαρ, quod ſequentia ſatis probant verba.

17. πὺλλ. Num πολὺ, vel πολλὸν?

19. μεσηγὺ τὸ οἰκεῖον. An μεσηγὺ τοῦ οἰκείου, vel num vox aliqua deeſt?

34 κρήσιος. Legendum, κρητὶ, vel κρητικῷ. *Craſſus* etiam *Cretico*, legi monet.

CL,

2. ἕκαστον. Legendum, ἑκάστου.

7. ἀλεαίνειν. Legendum, λεαίνειν. *Craſſus* vertit, *complanandi*.

10. ἀνδράχνην. Legendum, ἀνδράχνη.

13. τάχα δὲ χρή. An, ταῦτα δὲ χρὴ, vel τὰ δὲ χρή.

17. ἐν ἀνομοίῳ. Num ἂν ἐν ὁμοίῳ?

19. ἐγχυλώσιος. Legendum, ἐκχυλώσιος. *Cælius* (Morb. Chron. L. 2.) in Elephantiacis, inquit, Alii quoque etiam cutis vulnerationem affectandam probant, quâ corpus *exhumoretur*.

36. πέρδικες πᾶσαι, φάσσαι. Pro πᾶσαι perperam ſcriptum puto; deinde vocem illam admiſſam, hanc non, uti debuit, expulſam.

CLI,

2. ἱμετίειον. Meliùs fortaſſe, ἱματείων.

DE

ARETÆI *Dialecto* COMMENTARIOLUS.

Clariſſimo doctiſſimoque Viro JOANNI FREIND Medicinæ Doctori Michael Maittaire S. P. D.

TUUM *Aretæi* Exemplar, quod tribus abhinc circiter ſeptimanis mihi legendum miſeras, tibi, Vir Amiciſſime, remitto. *Aretæum* equidem, Dialecti, quâ uſus eſt, obſervandæ gratiâ, olim legeram. Eundem verò majori cum voluptate nunc relegi; quòd, poſt duas Editiones ſatìs raras caraſque, non admodum multis etiamnum notus & intellectus, luce tandem clariore à Typis *Oxonienſibus* acccepta, ulceribuſque (quibus oppletus deformabatur) exquiſitâ editoris docti curâ purgatis, brevì proditurus ſit terſus ac nitidus; eoque, qui Authorem tam luculentum decet, ornatu ſpectabilis. Quis enim Author Editorem doctum meretur magìs ac requirit, quàm qui ſummam peritiam cum excultâ dictionis elegantiâ conjungit; rerumque, quas tractat, copiam eâ verborum brevitate complectitur, ut neque illa tædium, nec hæc obſcuritatem pariat. Limatum eſt *Aretæi* in vocibus deligendis judicium, egregia ars in componendis; tam mira demum in tradendis morborum naturis accuratio, ut credas illum non tam ſcripſiſſe, quàm pinxiſſe; imò potiùs ægrotos ipſos tibi vivos coràm cernendos admoviſſe; ut videaris non legere aut inani picturâ oculos paſcere, ſed miſerrimis illis decumbentibus intereſſe, varios illorum labores intueri, clamores, gemitus, & ſuſpiria andire; ut ſentias te pro diverſis malorum, quibuſcum conflictantur, generibus, horrore concuti & miſericordiâ commoveri.

Aretæus, * *natione Cappadox, in quâ regione, licet barbarâ, tres tamen gentes*, Dorica, Ionica, *&* Æolica, *floruere*, *ſuâ patriâ linguâ* Ionicâ *ſcripſit*: multis ſubinde admiſtis, quæ *Doriſmum* & *Æoliſmum*, cum magno ubique ferè *Homerum* imitandi ſtudio, ſapiunt. Dialectum, quam coluit, in compendium redigere, te hortante, aggreſſus; *Homerum*, *Herodotum*, & *Hippocratem*, eàdem Dialecto uſos, præter multos alios, paſſim citavi, quò major exemplis lux & authoritas accederet. In proferendis Authorum quorundam locis, paginam lineamque indicavi: quam igitur in illis Editionem ſecutus ſim, oportet hìc ſubnotare.

Aretæus *Græcè* & *Latinè, brevi edendus*:	Oxon. *fol°.*
Herodotus *Græcè*:	*apud* Henr. Stephanum. 1570. *fol.*
Hippocrates *Græcè*.	Baſil. 1538. *fol.*
Thucydides *Græcè* & *Latinè*.	Francof. 1594. *fol.*
Demoſthenes *Græcè* & *Latinè*.	Aurel. Allob. 1607. *fol.*
Ariſtophanes *Græcè* & *Latinè*.	Aurel. Allob. 1607. *fol.*
Plato *Græcè* & *Latinè*.	Francof. 1602. *fol.*
Xenophon *Græcè* & *Latinè*.	Lutet. 1625. *fol.*
Arrianus *de Expedit. Alexand. Græcè* & *Latinè*:	*apud* Henr. Stephanum. 1575. *fol.*
Diog. Laertius *Græcè* & *Latine, cum fragment.* Pythagoreorum:	*apud* Hen. Steph. 1592. 8vo.
Lucianus *Græcè* & *Latinè*.	Salmur. 1619. 8vo.
Athenæus *Græcè* & *Latinè*.	Lugdun. 1657. *fol.*
Lyrici *Græcè* & *Latinè*.	*apud* Commelin. 1598. 8vo.
Stobæus *Græcè* & *Latinè*.	Aurel. Allob. 1659. *fol.*
Euſtathius *in Homerum, Græcè*.	Rom. 1550. *fol.*
Budæi *Commentarii*:	*apud* Rob. Stephanum. 1548. *fol.*

Ubicunque nullius Authoris nomen numeralibus figuris præit, ibi ſemper *Aretæus* intelligitur.

Habes, Vir Eruditiſſime, quæ a me raptim, & nimis forſan properanter, elucubrata ſunt. In his, pro tenui meâ facultate, *Grammatici*, non *Medici*, partes egi: utriuſque, tuæ ſunt. Si qua in meis placuerint, utere: quæ ſecus, dele, corrige: ſi nulla omnino, aut redde, aut flammis ſubjice. Tuâ interim amicitiâ confiſus, nil à te non amicum mihi polliceor. Vale. Ex Muſeolo meo. X. Cal. Novemb. M. DCC. XXII.

* Lege Jun. Paul. Craſſ. Præfat. in ſuam Aretæi & Rufi interpretationem.

ALPHABETUM DIALECTICUM.

A

PRO ε. τάμνειν 8, 2. Hippocrat. 155, 21. ἀποτάμνοντα 150, 1. Herodot. 66, 1. Item κτάνει 72, 32. pro κτένει, verbo vix uſitato niſi in compoſitis; ἀποκτένων Iſai. c. 66. v. 3. juxta editionem Aldinam; nam Complutenſis, habet ἀποκτείνων, Romana ἀποκτέννων.

Pro η. Doricè in his Adverbiis; μηδαμᾶ 69, 11. Herodot. 17, 5. οὐδαμᾶ 112, 34. pro οὐδαμῆ 13, 20.

Pro υ in Verbo ἐγκαλινδέεσθαι 130, 29. Sed καλινδέω pro κυλινδέω in communi uſu eſſe confirmant exempla in Lexicis obvia.

Pro ν ante -ται & -το in tertiis perſonis pluralibus Verborum. εἰρύαται Hippocrat. 410, 2. Homer. Ιλ. α. 239. ἱδρύατο Herodot. 110, 38. Euſtathius (1568, 31.) docet tertias illas perſonas plurales fieri à tertiis ſingularibus per Epentheſin τοῦ α Ionicé. Ejuſdem formae ſunt εἰρέαται 134, 14. ἐπικέαται 128, 11. διακέαται Herodot. 28, 33. γεγράφαται 71, 24. κεκρύφα(ται) Hippocrat. 280, 49. πεπείραται Herodot, 77, 37. λελέχα(ται) 112, 24. ἀποδεδέχαται Herodot. 67, 19. Ad eundem etiam modum effertur aliquando tertia ſingularis: ἐγκέαται 118, 13. 119, 7. οἰκέαται Herodot. 50, 10.

Inſeritur Herbis ante α. ἐξεφαάνθη 24, 20. Quod Poeticum eſt. φαάνθη Homer. Ιλ. ρ. 650.

Demitur medio vocum ex Praepoſitionibus compoſitarum. ἀμβολὴ 13, 12. ἀμβολάδην Herodot. 177, 25. Homer Ιλ. φ. 364. ἀμβαλλώμεθα Homer. Ιλ. β. 436. ἀμφύει 112, 34. ἀμφαίνειν Theocrit. Idyll. 24. e. 12. ἀμπαύομαι Herodot. 46, 71. ἀντέλλει Herodot. 92, 13. Hæc Poetis ſunt perfamiliaria. Henricus Stephanus in ſuo Theſauro ſcribit ἀμφύει (cujus exemplum ex nullo authore profert) & ἀμβολὴ per Æolicam & Poeticam Syncopen poni pro ἀναφύει, ἀναβολή.

B

Pro π. ἀμβλακίης 127, 4. pro communiori ἀμπλακίας. ἀμπλάκημα Daniel. c. 6. v. 4. ubi D. Hieronymus notat Theodotionem & Aquilam vertiſſe ἀμβλάκημα. καταμβλακεύειν 127, 9.

Δ

Pro σ. ὀδμῆς 9, 9. ὀδμὴν Hippocrat. 12, 29. Herodot. 21, 17. κάκοδμον 17, 35. pro κάκοσμον 123, 12.

Geminatur Poeticé. ἄδδην 22, 1. Homer. Ιλ. ε. 203. pro ἄδην Homer. Ιλ. ν. 315.

E

Pro α Atticè in flexione quorundam Hominum: Μενέλεω 76, 14. pro Μενελάου. ναῦς, νεὼς 73, 11. Ionicè in Verbis plurimis incontractis forma -έω: ὁρέω Hippocrat. 527, 29. ὁρέομεν Herodot. 120, 25. ὁρέουσι 36, 10. ὁρέωσι 82, 29 ὁρέων 6, 2. καθορέης 15, 19. καθορέοντα 90, 11. τολμέουσι 32, 7. τολμέοντα 87, 25. φοιτέω Herodot. 10, 6. φοιτέον 51, 10. ἐπιφοιτέοντα 10, 18. ὀδυνέονται 144, 14. χρέεται 29, 14. Herodot. 14, 3. χρέονται 76, 1. Herodot. 9, 20. χρεόμενος Hippocrat. 388, 2. χρεόμενοι 46, 28.

Inſeritur mediis vocibus. κενεὴ 64, 33. κενεὰ 57, 11. ἄκρεα 14, 2. Hippocrat. 112, 47. ξένεα 8, 30. κωνέης 74, 31. κόπρεα 115, 15. πιπέων 125, 22. pro πίπων 135, 35. Sic ἀδελφεὸς Herodot. 117, 42. ἀδελφεὴ Hippocrat. 342, 18. Huc referenda ſunt alia plura in vocum flexionibus: πόσεσι 89, 16. Herodot. 10, 7. ἡμερέων 86, 7. Hippocrat. 384, 20. Herodot. 52, 35. ἀρχέων 40, 5. Herodot. 49, 39. πασέων 24, 7. πλευρέου 14, 11. Κελτέων 150, 8. βρυτέων 9, 23. χειρέων 78, 6. Hippocrat. 16. 8. ἡμέας 64, 12. Herodot. 7, 34. σφέας 50, 22. σφέων 3, 9. αὐτέη 73, 18. αὐτέου 4, 1. τουτέου 10, 25. Hippocrat. 8, 41. αὐτέης 19, 16. ταυτέης 6, 15. αὐτέῳ 23, 12. τουτέῳ Hippocrat. 9. 39. αὐτέῃ 8, 6. Hippocrat. 20, 1. αὐτέην 25, 15. τουτέων 3, 1. αὐτέων 19, 2. τουτέοισι 3, 2. αὐτέοισι 5, 3. αὐτέῃσι 28, 5. αὐτέοις 20, 17. τουτέους Hippocrat. 1, 13. δοσέοισι 8, 12. κτενέωνται 35, 18. παθέειν 6, 25. Sic -έως pro -ως in Adverbiis: ἀσινέως 62, 31. ἀφειδέως 93, 16. Herodot. 42, 17. διηνεκέως 17, 22. ἐμφανέως 7, 22. ἐντελέως 24, 16. ἐνδεκέως 111, 16. κατακορέως 10, 17. ξυνεχέως 86, 14. σαφηνέως 94, 23. Hippocrat. 340, 7. σφοδρηνέως 101, 23. Inſeri etiam videtur verbo παρείεται 39, 22. 40, 9, 27. pro παρίεται vel παρεῖται: niſi malis fieri à παρείω παρείεται παρίε(ται) per Metatheſin. Sic ἀφίει Homer. Ιλ. α. 25. ab ἀφιέω.

Præfigitur initio Verbi ſubſtantivi. ἔην 20, 22. ἔῃ 4, 3. ἔωσι 18, 12. Hippocrat. 15, 3. ἐὼν 10, 6. Herodot. 4, 43. ἐὸν 18. 26. ἐόντος 7, 17. ἐούσῃ 18, 11. ἐόντα 5, 8. ἐόντες 73, 9. ἔωσι 121, 1. ἐοῦσι 113, 4. Itidem in Compoſitis: παρεὼν 6, 2. Hippocrat. 1, 12. παρεόντων 112, 27. παρεοῦσι 5, 30. παρεόντας 3, 7. ξυνεόντα 68, 2.

Demitur quibuſdam vocibus. εὐηθίη Herodot. 14, 38. συμπαθίῃ 8, 20. ὑγίῃ 50, 5. pro ὑγείῃ 6, 17.

H

Pro α. ἠὴρ 112, 25. Herodot. 44, 26. ἰητρὸς 6, 2. Hippocrat. 12, 23. στηγόνων 116, 22. σατυρίησις 29, 28. πρήσσει 26, 12. πρῆγμα 39, 31. διαδιδρήσκουσι 22, 4. τριήκοντα 75, 33. θώρηξ 7, 5. In Particulis λάθρη 8, 17. λίην 16, 34. Hippocrat. 18, 34, πέρην 24, 18. ἦν 2, 9. κἢν 5, 30. ἐπὴν 10, 6. In flexionibus Nominum & Herborum: νεηνίης 83, 17. Herodot. 10, 4. μύξη 51, 31. ἰδέη 33, 30. Herodot. 74, 16. ξυμφορὴ 3, 15. σπογγιὴ 85, 24. ἡμέρης 106, 32. Hippocrat. 403, 41. ἀρτηρίης 6, 13. φλεγματίῃ 57, 31. σπογγιῇ 85, 1. ἕδρῃ 10, 11. ἰδέην 6, 28. ἡμέρην 3, 10. Herodot. 8, 36. Hippocrat. 11, 42. νηῦς, νηὸς 77, 19. Herodot. 1, 17. νηῒ 139, 4. Herodot. 1. 25. νῆες 76, 24. ἰσχυρὴ 4, 27. τοίη 3, 4. ὀξείη 27, 27. μίη 54, 26. δευτέρης 10, 23. ὀξείης 24, 11. μιῆς 10. 8. ἐνδεμίης 139, 14. ὀξείῃ 34, 24. πονηρὴν 6, 22. μίην 86, 9. ἰῆσθαι 131, 8. Hippocrat. 131. 1. ὁρῆσθαι 3, 22. χρῆσθαι 139, 26. περῆσαι 21, 24. θηησάμενον 8, 14. Item η pro αι in dativis Nominum. αἰώρῃς 111, 13. ab αἰώρη 147, 21. Et pro ᾳ in terminationibus Verborum. ἐμβοῇς 3, 29. φοιτῇ 36, 8. φυσῇ 45, 19. διψῆν 65, 11. δρῆν 15, 23. ὁρῆν 18, 8. Hippocrat. 388. 27. Huc refer ηϊ pro ᾳ: ἠηΐδιον 8, 14. ἠηΐδιοι 4, 13. ἠηϊδίως 5, 5. ἠηΐστον 13, 23. ἠηΐτερον 46, 15. & pro αι: ἠηΐζω 17, 19. ἠηΐζει Hippocrat. 396, 33. ἐρηΐσαι 14, 12.

Pro ε in flexione Nominum in -εύς. ὀχῆες 73, 9. ἀνοχῆες 29, 13. τοκήων 65, 34. κεραμήων 117, 21. ἀνοχῆας 21, 30. βασιλῆες Herodot. 47, 11. βασιλήων Herodot. 88, 22. Item ηϊ pro ει. γυναικηΐον 28, 12. Herodot. 24, 36. σημήϊα 44, 3. κληῖς Herodot. 208, 7. κληῖδα 23, 24. Hippocrat. 389, 24.

Inſeritur Herbis Poeticè: ἀνήη 14, 29. Homer. Ιλ. β. 34.

Pro

ALPHABETUM DIALECTICUM.

I

Pro ε in flectione Nominum contrahibilium in -ις & -ι. ὄφιος 2. 10. πόλιος Herodot. 7, 40. ξυνέσιος Hippocrat. 1, 4. πιπίειος 104, 10. pro πιπέρεος 89, 34. σινήπιος 90, 15. παρδάλιος 150, 16. θλίψι, πίσι 3, 35. προγνώσι 3, 17. πόλι Herodot. 71, 11. μάντι Herodot. 290, 34. πιπίει 130, 6. [-ι contractè pro -ϊ, idque pro -ιϊ] ἴχνις 150, 4. πληρώσιες 2, 5. ψαύσιων 41, 2. ὄφισι 24, 15. ὄφιας 33, 21. Item in Particulâ Atticâ ὡδὶ 127, 4.

Inſeritur poſt ε, quod Poetarum proprium eſt. σεινῆς 82, 22. ξεῖνος Herodot, 5, 29. Homer. Ιλ. δ. 377. εἴρειον Homer. Ιλ. μ 434. εἰρεὶν 123, 28. εἰρείοισι 125, 8. pro ἐρέοισι 125, 3. κρειῶν 125, 2. Homer. Ιλ. λ. 550. εἴσω 73, 74. Homer. Ιλ. α. 71. εἵνεκα 6, 30. Homer. Ιλ. α. 214. εἵνεκε 88, 9. εἵνεκεν 42, 28. Herodot. 1, 26.

Et poſt ν. χροιὴ 8, 6. Homer. Ιλ. ξ. 164. pro χροὴ 52, 5. Henricus Stephanus in Theſauro exemplis probat χροιὰ, licèt poeticum & Ionicum eſſe videatur, tamen in proſâ etiam uſurpatum reperiri.

Et poſt α in Præpoſitione παρά, poeticè: παραὶ Homer. Ιλ. ε. 175. παραίφασις Homer. Ιλ. λ. 792. παραιφάσιος 32, 12. Item in Præpoſitione ἐν, ἐνὶ Atticè: quæ, accentu retracto, ſuſtinet vicem Verbi ἔνεστι; ἔνι 139, 14. Herodot. 265, 19.

Subjicitur dativis pluralibus. τοῖσι 4, 21. Hippocrat. 19, 23. Herodot. 9, 20. τῇσι 3, 21. Hippocrat. 19, 21. Herodot. 12, 42. οἷσι 15, 31. νεηνίῃσι 95, 5. Herodot. 10, 37. δημότῃσι 36, 27. μαθηταῖσι Hippocrat. Jusjurand. μυξίνῃσι 147, 22. πλάγῃσι 10, 14. ἀρχῇσι 3, 31. Hippocrat. 390, 47. ταύροισι 3, 14. ὀστέοισι 10, 15. ὀξείῃσι 27, 8. πηχείῃσι 79, 9. μακρῇσι, πολλῇσι 32, 22. προσώποισι 13, 4. ἁπλοῖσι 98, 4.

Demitur mediis vocibus. πλέον 32, 26. πλεωθῇ 33, 26. ἐπλέωσε Herodot. 125, 20. ὑγιέα 6, 17. ὑγιέων 43, 4. ὀξέως 119, 19. πηχέως Herodot. 160, 43. παχέων, ὀξέων Hippocrat. 330, 4. βαρέων 2, 14. κρέσσων 59, 15. Herodot. 279, 34. κρέσσον Hippocrat. 2, 46. μέζων 7, 11. Herodot. 52, 17. μέζω 11, 9. μεζόνως 88, 16. Herodot. 97, 23. Et in Praepoſitione ἐς 3, 5. Atticorum propriâ.

K

Pro π. κοῖος Herodot. 10, 8. κοίων 35, 8. ὁκοῖα 6, 30. ὁκοῖον 13, 14. Herodot. 327, 13. ὁκόσα 2, 16. ὁκόσοι Hippocrat. 4, 39. ὅκως 3, 9. Herodot. 3, 13. κοτὲ 3, 9. Herodot. 10, 5. κω 25, 26. Herodot. 9, 1.

Demitur medio quorundam Verborum in Perfecto, correptâ vocali præcedente: ἑστεῶτες 54, 5. Homer. Ιλ. β. 320.

Λ

Pro ν; πλεύμων 46, 17. pro πνεύμων 45, 7. Quod Atticum eſſe docet Scholiaſtes Ariſtophanis pag. 703.

M

Pro β. τερμίνθου 86, 14. 89, 17. De quâ voce lege Foeſii Oeconom. Hippocrat. τέρμινθος Joſuæ c. 24. v. 26. τερέμινθος Id. c. 17, v. 19. pro τερέβινθος Geneſ. c. 14. v. 6. Etymologici Author (in voce Βάρβιτον) Æolibus hanc mutationem τοῦ β εἰς τὸ μ tribuit.

N

Pro -σαν (quod Atticorum eſt) in Verborum imperativis pluralibus. ἴστων 84, 9. Plato. p. 860. δικαζόντων Ariſtophan. p. 187. Et in Optativo modo, correptâ vocali praecunte. εἶεν 85, 2. Xenoph. p. 220.

Ξ

Pro σ Atticè in Praepoſitione ξυν 5, 15. ἀξύμφορον 19, 3. εὐξύγκρυπτοι 42, 35. προσξυνῆναι 44, 3. ξυνήνεικε Herodot. 215, 18. ξυνέσιος Hippocrat. 1, 4.

O

Inſeritur Verbis ante ω poeticè: ἀμφαφόωσι 63, 1. 82, 20. ἀμφαφόωντα 115, 14. ἀμφαφόων Homer. Οδ. δ. 196. γανόωντες 42, 30. Homer. Ιλ. ν. 265.

Demitur medio quorundam comparativorum. γεραιτέρῃσι 29, 16. γεραιτέροισι Hippocrat. 75, 37. γεραίτερος Ariſtophan. p. 360.

Π

Pro φ. ἀμπέχων 24, 22. 16, 12. pro ἀμφέχων 92, 7. ἄμπεχεν Homer. Οδ. ζ. 225. ἐξαπίνης 26, 20. Herodot. 19, 19. (per metatheſin pro ἐξαίφνης) ἐξαπιναίως 16, 6. Hippocrat. 526, 3.

P

Tranſponitur apud Poetas. καρτερὸς 103, 17. Homer. Ιλ. α. 178. καρτερῶς 5, 14. Herodot. 20, 12. κραδίη 119, 42. Hippocrat. 54, 34. Homer. Ιλ. α. 225.

Σ

Pro ρ Atticé. μυρσίνης 109, 1. pro μυῤῥίνης 147, 22.

Præfigitur vocibus quibuſdam Poeticè: σμικρὴ 9, 34. σμικρὸς Herodot. 2, 29. σμικροῖσι 2, 6. σμικρῇσι Homer. Ιλ. ρ. 757.

Geminatur poeticé. ὀφθῆσσις 116, 34. pro ὄψεσις 159, 19. ὅσσα Herodot. 11, 32. μέσσος Homer. Ιλ. λ. 266. μεσσηγὺ 5, 19.

T

Pro θ in voce κολοκύντη 84, 2. Ariſtophan. p. 144. pro κολοκύνθη Hippocrat. 52, 3. Hoc Atticorum eſſe docet Athenæus Lib. 2. cap. 18. Hujus etiam meminit Lucianus in Judic. Vocal.

Pro σ, Atticè: ἄττα 19, 11. pro ἄσσα Xenoph. p. 698. quod pro ἅτινα. Et Doricè in Praepoſitione ποτὶ, pro πρὸς: quæ vel ſumitur adverbialiter pro προσέτι, & ſinè caſu; 34, 15. 37, 15. 63, 17. 70, 8. 144, 15. Hippocrat. 492, 42. [ubi Galenus notat Hippocratem hâc voce ποτὶ uti, ad augendam ſignificationem. Idem Galenus in Exegeſi, ποτὶ, πότε, πρὸς, πρόσδε] Budæus in Comment. p. 70. exemplis probat πρὸς adverbialiter poni. Vel jungitur caſui; ποτὶ πλῆθος 123, 14. ἐν ποτὶ πιεζόμενα Hippocrat. 475, 26. ποτὶ *ſine caſu.* Homer. Ιλ. κ. 108. [ubi Schol. exponit πρὸς δὲ] *cum caſu.* Homer. Ιλ. α. 426. ποτὶ χθὼν ἀοιδὸν Theocrit. Idyll. 7. v. 47. ποθ' ὑμὲ Lacæna mulier apud Ariſtophan. p. 840. Ex ποτὶ componitur ποτάνιος. Galen. Exeges. ποτάνια, τὰ πρόσφατα, οἱ Δωριεῖς. Idem tamen Galenus in Comment. ad Hip-

 pocrat.

pocrat. de rat. vict. in morb. acut. τὰ πρόσφατα ποταίνια κέκληκε τῇ τῶν Ἰώνων φωνῇ καὶ τῇ τῶν παλαιοτέρων. Corinth. de dialect. Ionic. τὰ πρόσφατά φασι ποταίνια· Βακχεῖος ἐν β φησὶ τὰ πρόσφατα. Heſych. Phavorin. Suid. ποταίνιον, νέον, πρόσφατον, ξένιον. Etymolog. ποταίνιον, τὸ ξένιον, τὸ πρόσφατον· καὶ οἶμαι παρὰ τὸ νέον, ἵνα ᾖ ποτένεον τὸ νεαρόν. Sed Euſtath. in Homer. pag. 1106. l. 24. & 1374, 25. & 1481, 61. ποταίνιον, τὸ πρόσφατον, Δωρικῶς, ἐκ τῆς ποτὶ καὶ τοῦ αἶνος. ποταινίων 112, 12. ποταίνια Hippocrat. 220, 12.

Demitur Nominibus in -ας -ατος. γήραος 5, 1. Herodot. 105, 43.

Υ

Pro ο, in Comparativo πλεῦνα 8, 2 24, 14. 69, 17. pro πλέονα 86, 2. πλεῦνες 22, 29. Herodot. 22, 2. πλεύνων 24, 16. Item in Verbis incontractè flexis ab -έω. πονεῦνται 74, 8. (pro πονέονται) ἐκδινεῦνται 3, 3. ποιεῦνται Herodot. 37, 25. ἐθηεύμην 5, 13. ποιεύμενον 22, 28. [Huc refer ευ pro ου: ποιεῦσι 65, 24. ποιεῦσι Herodot. 37, 21.] Hanc formam ſequuntur Verba etiam in -άω: πλανευμένων 79, 12. ὁρεῦντες 20, 19. Hippocrat. 530, 2. Et in -όω: πληρεῦνται 121, 23. πληρευμένη 25, 5. πληρεῦντες Hippocrat. 504, 43. πληρεύμεναι Hippocrat. 172, 33. ἐδικαίευ Herodot. 27, 35. Ad eundem modum flectuntur Verba barytona, ἀνέχευ Herodot. 53, 15. Pronomina, σέο Herodot. 3, 22. Nomina, νοσεύματος Hippocrat. 14, 20. pro νοσήματος Hippocrat. 4, 4. quaſi à nominativo νόσευμα: quale tamen vocabulum nondum legi. Hanc tranſmutationem τοῦ ο εἰς τὸ υ, & τοῦ ε καὶ ο, vel τῆς ου εἰς τὴν ευ Iones mutuantur ab Æolibus & Doribus. Conſule Euſtath. in Homer. p. 27. l. 37. & Etymolog. in vocibus αἰρεύμενον, & ἀκεύμενος. ὄνυμα Pindar. Olymp. Od. 6. Epod. 3. θεῦς Callimach. Hymn. in Cerer. v. 57. ἐλέγευ Theocrit. Idyll. 1. v. 86. μοχθεῦντες Alcæi fragment. inter Lyric. p. 102.

Inſeritur poſt ε, in Verbis quibuſdam Poeticis: ἐπιφοιτεύει 133, 30. φοιτεύω pro φοιτέω, idque pro φοιτάω. ζητεύω pro ζητέω. ζητεύων Homer. Hymn. in Apollin. v. 215. Heſiod. Εργ. β. v. 18. Et poſt ο, quod apud Poetas frequens. νοῦσος 3, 5. Hippocrat. 4, 41. Herodot. 5, 23. Homer. Ιλ. α. 10. οὔνομα 4, 22. Herodot. 1, 15. Homer. Οδ. ζ. 194. μοῦνον 3, 13. Herodot. 5, 17. Homer. Ιλ. ι. 478. πουλὺς 19, 10. Hippocrat. 357, 1. Homer. Ιλ. ε. 776.

Ω

Pro α. ὤνθρωπος 10, 17. Quod mihi videtur ad Dores potiùs pertinere. Sic ὠγαθὸν ſcripſit Epicharmus Siculus apud Athenæum. p. 363. ωυ pro αυ. θῶυμα 6, 24. Herodot. 6, 7. θωυμάζω Herodot. 267, 30. θωυμάζουσι 20, 18. ἐθωύμαζον 5, 13. Frequentiſſimè in Pronominibus: ὡυτὸς 144, 3. Herodot. 74, 43. ὡυτὸ Hippocrat. 401, 34. ὡυτὴ 24, 23. 53, 5. τωυτὸ 39, 28. ἡ ἑωυτὴ 143, 7. ὡυτέου 6, 11. ἑωυτέου 10, 12. Hippocrat. Jusjur. ἑωυτῆς 27, 9. Herodot. 8, 16. ἑωυτέης 28, 12. τωυτὴν 40, 1. 134, 27. ἑωυτὸν 10, 26. Herodot. 6, 20. ὡυτῴ 13, 5. ἑωυτέῳ 40, 28. ὡυτοὶ 63, 22. Herodot. 98, 34. τὰ ὡυτὰ 73, 4. τὰ ἑωυτὰ 85, 35. τωυτὰ 39, 8. ὡυτῶν 117, 35. ὡυτέων 74, 5. 40, 11. ἑωυτῶν 65, 34. Herodot. 22, 2. ἑωυτέων 9, 27. Hippocrat. 22, 23. ὡυτέοισι 20, 15. Hippocrat. 78, 22. ἑωυτέοισι 3, 8. ἑωυτέοις Hippocrat. 78, 39. Notandum eſt, quòd ὡυτὸς (Homer. Ιλ. ε. 296.) ſit diſſyllabum, non triſyllabum. Turnebus in ſuâ Aretæi editione (ωυ) ſinè dialyſi, Henricus Stephanns in ſuo Herodoto (ωϋ) cum dialyſi excudit.

Pro ο in Nominibus Atticè flexis: ἔμπλεως 47, 21. ἔμπλεων 78, 30. Μενέλεω 76, 14. νεὼς 73, 11.

Pro αυ. θώματος 75, 7. τρῶμα 16, 27. Herodot. 173, 27. τρώματος 3, 19. Hippocrat. 438, 41.

Pro ου. ὦς 33, 2. ὦν 39, 22. Herodot. 2, 2. Quod Dorum proprium eſt. μῶσα Theocrit. Idyll. 1. v. 9.

Reſolvitur in αο: σαόφρων 37, 35. Homer. Ιλ. φ. 462. Οδ. δ. 158. poeticè pro σώφρων; uti obſervat Henricus Stephanus in Theſauro.

Diphthongi.

αι inſeritur vocibus in -α vel -η terminatis. ἱερά, ἱραία; ἱραίης 150, 2. Sic ἀναγκαίη Herodot. 4, 1. Ἀθηναίη Herodot. 5, 21. Homer. Ιλ. β. 371.

ει demitur mediis quibuſdam vocibus, poeticé. ἔχηται 114, 32. ἔχετο Homer. Ιλ. β. 41. ἐξήχετο 80, 5. ἀνέχεται 92, 14. ἀνέχοντο 132, 5.

Reſolvitur per εα, in tertiis pluralibus Verborum in -μι. ἴασι 4, 16. (at, addito ι, εἴασι 136, 9.) ἐπιέασι 114, 27. συμπθέασι Herodot. 145, 8.

Et per εε. ξυγκέενται 63, 4.

ου reſolvitur per οε. πηλοεργίη 37, 32. ἀγαθοεργίη Herodot. 132, 32. κακοεργὸς Homer. Οδ. σ. 54.

Et per εο, in genitivo Pronominum ſubſtantivorum. ἐμέο Herodot. 34, 32. Theſſal. apud Hippocrat. 539, 26. σέο Herodot. 3, 18. Huc libet referre vocem Aretæi in editionibus corruptam, & diverſè lectam; in Heniſchianâ ἐνέου, in Turnebianâ meliùs & in hâc Oxonienſi ἔνοιο 111, 23. Mallem legere ἀοσέο, quæ vox in Heſychio & Phavorino occurrit, & exponitur ἐπί σου.

Et per -εω, in genitivo Nominum ab -ης. Ἀλυάττεω 59, 2. Μιθριδάτεω 134, 28. δεσπότεω Herodot. 187, 29. Καμβύσεω Herodot. 11, 19.

υι reſolvitur in υϊ. γυῖος 74, 22. pro γυιός.

RESOLUTIONES

Contractarum & Vocalium & Diphthongorum in eas, ex quibus per contractionem coaluerunt, litteras, ſunt in Nominibus & Verbis ferè perpetuæ apud Iones: quibus forma incontracta magìs placet, quàm contracta.

Ὀφρύες 3. 22. ὀφρύας Herodot. 72, 9. ἰχθύας 150, 5. μεγάθεος 6, 14. ἔπεος Herodot. 4, 18. πάθεϊ 6, 16. σκέλεε 65, 8. βάρεα 2, 4. μελέων 21, 5. πυρώσεϊ 34, 13. βυθρήσεϊ 27, 31. πεπέρεϊ 102, 22. πόλεϊ Herodot. 71, 6. φαρμακέας 148, 26. βασιλέας Herodot. 99, 6. πήχεας 97, 29. λοιμώδεος 6, 30. ἡμίσεϊ 33, 3. νήστεϊ 92, 17. ξυνεχέϊ 6, 16. ἀκεισέα 137, 17. φυσώδεες 2, 7. ἀληθέες 36, 9. ταχέες 3, 31. διωνεκέα 2, 8. ξυνήθεας 3, 6.

Δοκέω 18, 12. Herodot. 3, 12. δοκέει Hippocrat. 1, 4. καλεόμεν 4, 20. Herodot. 192, 23. καλέουσι 3, 6. ἐκάλεον 10, 15. ἐσωφρόνεε 38, 5. ἀφαιρέοις 103, 14. παλινδρομέῃ 10, 33. δοκέειν 2, 10. νοσέων 10, 27. καλέεται 6, 16. κινέεται 71, 24. ἀφικνέωνται 3, 34. αἱρέεσθαι 95, 6.

Huc refer ſecundas perſonas -εαι, -εο, abjecto σ, pro -εσαι, -εσο; vel pro -ῃ. -ου. ὄψεαι 15, 19. Homer. Ιλ. δ. 353. (pro Attico ὄψει Matth. c. 27. v. 4. quod pro ὄψῃ Deut. c. 22. v. 4. magìs regulari, ac minùs uſitato) φείδεο 112, 23. ἕπεο Herodot. 185, 15. Ejuſdem formæ eſt imperativus Verbi χρῶμαι, χρέο 141, 13. Hippocrat. 226, 3. Legitur etiam χρέω 128, 34. Herodot. 40, 28.

Ionibus hiatus & concurſus vocalium adeò

gra-

gratus eſt, ut in finibus dativorum & tertiarum perſonarum ſæpe non adſciſcant ν ante vocalem ſequentis vocis initialem. σμικρῇσι ἰδίῃσιν 2, 7. αὐτέοισι, ἀθρόον 5, 3. ἅπασι εἰρῆσθαι 5, 3. κατασπῶσι, ἀλλ' ἐξέχουσι ἡ 5, 7. ἀναλείχουσι ἀλλήλων Herodot. 19, 29. ἔστι οὔνομα 18. 21. ἐξάπτουσι ἡ νοῦσος 20. 22.

Quamvìs hujuſmodi reſolutionibus & vocalium concurſu ſummopere delectentur, Craſis tamen non eſt omnino iis ignota: quæ Atticis & Doribus eſt magìs in uſu.

α ex α α. ταὐτὰ 130, 31. τἄλλα Ariſtophan. p. 66.

ex α ι. τἀνδόθεν 41, 18. τἀκεῖ Ariſtophan. p. 594.

ᾳ ex αι ι. κἀκεῖσε 3, 13. κἀγὼ 149, 30. Ariſtophan. p. 71.

ω ex ο ι. τὠμὸν 147, 7. Euripid. Hecub. v. 501. τὠντεῦθεν 15, 26. τὠναντίον Ariſtophan. p. 3.

ex ο ο. τοὔνομα 10, 6. Ariſtophan. p. 127.

ex ο ε. οὕνεκα 18. 32. Ariſtophan. p. 115. οὕνεκεν 19, 1. τοὔνεκα 21, 25. τοὔνεκεν 49, 29.

ῳ ex ω α. ὤνθρωποι 6, 33. (ubi Turneb. ἄνθρωποι) 120, 8. (ubi Turneb. ὤνθρωποι, ſinè ἰῶτα ſubſcripto, ut ſit pro ἄνθρωποι, ſicut ὤνθρωπος 10, 17. pro ἄνθρωπος.) ὦλλοι Herodot. 11, 43. ὤλλοι Theocrit. Idyll. 22. v. 178. ὦ 'νδρες Herodot. 167, 25. In quibus notandus eſt varius ſpiritum & accentum appingendi modus.

METAPLASMUS.

Sive mutatio terminationis flexioníſque frequens eſt & in Nominibus & in Verbis. Eâ figura valde utuntur Poetæ, perinde ac Iones.

In Nominibus.

Τρυγία [Heſych. τρύγιος, τρυγία οἴνου. pro τρυγίας Pſalm. 74. v. 9.] τρυγίη λείη 114, 23,

Βιοτὴ 29, 17. Herodot. 254, 19. Homer. Οδ. λ. 489. pro βίοτος aut βίος.

Ποθὴ 7, 6. Homer. Ιλ. α. 240. pro πόθος.

Πάθη 52, 19. Herodot. 12, 41. pro πάθος.

Αὔξη 3. 28. [pro αὔξησις] unde adjectivum ἐπαυξία 23, 30.

Γνῶμα [pro γνώμη, ſenſu tamen non omnino eodem] 83, 31. Herodot. 255, 31. γνώματα 87, 28.

Σκῆνος *corpus* [pro σκηνὴ *tabernaculum*; corpus enim eſt animæ tabernaculum] 22, 15. σκήνεϊ 11, 5. 22, 15. 24, 5. Hippocrat. 55, 32. Heſych. σκῆνος, σῶμα. Et ſic accipitur à D. Paulo, 2 Cor. c. 5. v. 1, 4. Nicand. Ther. v. 742. σκήνεσι Alex. v. 447. σκήνεος.

Δυοὶ [pro δύο] unde δυοῖσι 13, 4. Herodot. 8, 39. Heſych. δυοῖς, τοῖς δύο.

Τευ [pro τινὸς] 3, 3. 4, 26. 16, 7. Herodot. 3, 2. 207, 27. Homer. Ιλ. β. 388. τῷ [pro τινὶ] 7, 9. Homer. Ιλ. α. 299.

Πλεῦνον 32, 22. πλεῦνας 56, 17. à πλεῦνος -ν -ον, pro πλεῖον.

Dativus pluralis refingitur apud Poetas à dativo ſingulari, mutando -ι in -εσι. χείρεσι 124, 5. Homer. Ιλ. υ. 468. λαγόνεσι 56, 19. μηλιδόνεσι 62, 32. σωλῆνεσι 29, 31. ξυμπάντεσι 92, 17. Hanc Poeticam flexionem Dores crebrò uſurpant. πολίεσι Lacedæmon. fœd. in Thucyd. p. 397. πάντεσι Onat. in Strob. Eclog. lib. 2. cap. 3. ὄντεσι Ecphant. in Strob. Sentent. p. 332.

In Verbis.

Verba barytona adſciſcunt ſibi formam contractorum; & è contrà contracta barytonorum. Πιέζέω [pro πιέζω] unde πιεζεύμενοι 46, 32. ξυστέω [pro ξύστω] Herodot. 303, 6. ἑλκέω [pro ἕλκω] unde ἑλκεῦντα 124, 11. περιχυκρινέω [pro περιχυκρίνω, ἐῦκεινας Homer. Ιλ. π. 199.] unde περιδικεινῶσαι 137, 37. Ἀγκύλω [pro ἀγκυλόω, ἐγκυλωμένος Ariſtophan. p. 597.] ἀγκύλει 5, 18. ἀγκύληται apud Heſychium. καμπύληται 4, 21. καμπύλεσθαι Hippocrat. 486, 23. pro καμπυλέωσι Hippocrat. 494, 16. στρογγύληται 8. 4. στρογγυλῆται.

Κέομαι [pro κεῖμαι]: unde κέεται 3, 12. Herodot. 45, 37. κέονται Hippocrat. 452, 27. κέεσθαι 102. 30. Sic etiam in Compoſitis: ὑπερκέεται 121. 25. κατακέεσθαι 114. 1. ἐκκέεσθαι 99, 18. κατακέονται 9, 31. ἐγκέεσθαι 23, 21. προσκέεσθαι 93, 14. ἐγκειμένης 10, 36. His adde ἐπικέονται 96, 3. quaſi à κέομαι pro κεῖμαι.

Verborum contractorum fines inter ſe permutantur. -έω pro -άω, ὁρέω [Vide priùs E pro α.] pro ὁράω; & pro -όω, πληρέω pro πληρόω, unde πληρεῦντα [Vide priùs Y pro ο]. όω pro άω; βιόομαι [pro βιάομαι] unde βιώμενοι 67, 21.

Verba in -μι imitantur formam contractorum, à quibus oriuntur. εἰμὶ ab ἔω; ἔω 74, 16. Homer. Ιλ. ι. 142. τίθημι à θέω; προσίθει 140. 23. τίθει Homer. Ιλ. α. 441. δίδωμι à δόω; δίδοῖ 83, 23. Homer. Ιλ. ι. 515. ξυνδιδοῖ 4, 15. Mirè formatur imperativus ἴτω 89, 4. Pſalm. 104, v. 31. 1 Cor. c. 16. v. 22. ab ἠμὶ pro εἰμὶ, uti ἵημι ab ἵεω. [Imperfectum ἦν fit regulariter ab ἠμὶ]. Imperativus ab ἠμὶ erit ἴσθι, ἴτω; ſicut à τίθημι τίθετι τιθέτω, ab ἵημι ἵεθι. Tum ἴτω, productâ penultimâ, fiet ἤτω: nam ſolent Verba in -μι aliquando vocales longas pro brevibus ſubſtituere: δίδωθι Homer. Οδ. γ. 380. pro δίδοθι.

Verba in -ω adoptant formam Verborum in -μι, & efferunt Optativum modum -οιμι per οίην. [Euſtath. in Homer. p. 58. l. 38. τὸ πεπαποίην ἐκ τοῦ πεπάποιμι μετεπλάσθη] δοκοίης 17, 28. δοκοίη Hippocrat. 373, 24. Thucyd. p. 398. φοιτοίη 123, 20. εὐτυχοίη 139, 4. διαχωροίη 25, 37. Et -ωμι per -ῴην: ἁμαρτῴη 112, 10. ῥιγῴη Hippocrat. (aut Polyb. juxta Galen.) 25, 39. Hujuſmodi Metaplaſmus apud Atticos ſcriptores creberrimus occurrit. Hunc fieri more Æolum docet Gaza in ſecundo ſuæ Grammaticæ libro. Æolibus certè proprium eſt efferre Verba in -ω per -μι: φίλημι Sappho apud Athenæum. p. 697. & Phavorin. νόημι φίλημι, Αἰολεῖς τὰ εἰς -ω εἰς -μι προφέρουσι. Phavorinus -ῴην pro -ῷμι Atticis & Ionibus attribuit, in vocè ἀγαπῴην: conſule & Hort. Adonid. in voce ζῴην. Obſervanda eſt præterea, in Verbis ſupradictis ἁμαρτῴη & ῥιγῴη, mutatio τῆς οι εἰς τὴν ῳ. ἁμαρτῴη vel pro ἁμάρτοι in Aoriſto ſecundo ab ἥμαρτον ab ἁμαρτάνω: vel pro ἁμαρτοῖ in Præſenti ab inſueto themate ἁμαρτόω. ῥιγῴη pro ῥιγοῖ in Præſenti à ῥιγόω vel ῥιγόω. Mutatio τῆς οι εἰς τὴν ῳ familiaris eſt Verbis in -όω vel -ωμι: ἀναβιῴην Ariſtophan. p. 219. pro ἀναβιοίμι ab ἀναβιόω. δῴη Plato. p. 328. pro δοίη à δίδωμι.

Optativi modi Aoriſtus primus perſonas in -αις, -αι, -αιεν refingit per -ειας, -ειε, -ειαν. ἑλκύσειας 118, 30. βλέψειας Ariſtophan. p. 340. διαλείψειας Herodot. 104, 40. ἀπτήσειας Moſch. Idyll. 2. v. 145. μείνειας Homer. Ιλ. γ. 52. διαχρίσειε 46, 11, μείνειε Hippocrat. 22, 25. ποιήσειε Demoſth. p. 111.

 ἀγγεί-

ἀγγείλεις Homer. Οδ. ζ. 50. ποιήσειαν Thucyd. p. 588. κρίνειαν Moſch. Idyll. 2. v. 27. τίσειαν Homer. Ιλ. α. 42. Hanc flexionem Grammatici plerique aſſerunt ab Æolibus primùm derivatam ad reliquas Græciæ gentes & dialectos manâſſe. Conſule Gazam & Chryſolorum; Euſtathium in Homer p. 36. l. 43. Phavorinum & Etymologici Authorem in voce τίσειαν; Hortos Adonidis in voce Αποσφήλειεν. Iidem in voce τίσασθαι; -εια (τίσεια, quod in nullo authore adhuc legi) prima perſona Æolibus propria; reliquæ ab illâ perſonæ omnibus communes ſunt. Subjunctivi modi tertia perſona ſingularis -η tranſit in -ησι. ἀντιπείησι 16, 20. ἐθέλησι Homer. Ιλ. α. 408. Hanc terminationem Euſtathius (in Homer. p. 1576. l. 57.) Heraclidæ grammatici authoritate fretus adjudicat dialecto Rheginorum, in Indicativo; παμφαίνησι Homer. Ιλ. ε. 6. pro παμφαίνει; & dialecto Ionum, in Subjunctivo; λάβησι Homer. Ιλ. ι. 324. λάχησι Homer. Ιλ. η. 171. pro λάβῃ, λάχῃ. ἐθέλησι Lucian. p. 905. in Syriâ Deâ, ubi Ionicâ dialecto utitur.

Infinitivus modus transformat -ειν in -εμθαι, -εναι in -έμεναι, -ῆναι in -ήμεναι. ἀπελθέμθαι 5, 37. ἀνελθέμεναι 21, 24. ἔμεναι 35, 20. ἔμμεναι 6, 12. οἰδαλενθήμεναι 90, 17. ab οἰδαλεαίνομαι, quod Verbum in lexicis nondum invenio. Phavorinus in voce Απαρέμφατα. τύπτειν τύπτεν Δωρικῶς, τύπτην Αἰολικῶς καὶ Δωρικῶς, τυπτέμεναι Ἀττικῶς καὶ Δωρικῶς, τυπτέμεν Ιωνικῶς. μεείζεν Theocrit. Idyll. 21. v. 31. χαίρην Theocrit. Idyll. 14. v. 1. Etymologi Author in voce Εὑρέμεν. Οἱ Ιωνες καὶ οἱ ποιηταὶ εἰς -έμεν. [ἀκκέμεν Homer. Ιλ. α. 547.] Idem autem in voce Απιδέμεναι. Παραγωγὴ ποιητικὴ, ἡ Δωρικὴ διάλεκτος. Conſule Euſtathium in Homer. p. 69. l. 41. In Hortis Adonidis, ad vocem Εμμεναι, finis -μεναι pro -ναι Doribus tribuitur. Sic inter ſe variant Grammatici. At certè in ſcriptoribus Ionicis rariſſima eſt terminatio -μεναι: in Herodoto (ni fallor) haud ſæpius, quàm ſemel; ἱστάμεναι Herodot. 5, 5. pro ἱστάναι: in Poetis, & Doricis authoribus frequentiſſima; ἔμεναι Homer. Ιλ. γ. 40. θέμεναι Homer. Ιλ. β. 285. μιχθήμεναι Homer. Ιλ. λ. 438. ἔμμεναι Pindar. Olymp. Od. 1. Stroph. 2. ἀπεχθέμεναι Theocrit. Idyll. 26. v. 27. ἀλεξέμεναι Lacedæmon. fœd. apud Thucyd. p. 397. Clinias inter fragment. Pythagoreor. p. 841.

AUGMENTUM.

Verborum negligitur: Temporale; ἕλεν 20, 23. pro εἷλεν. ſic ἔων Herodot. 288, 41. pro εἴων. Syllabicum; πεπτήκεισαν 80, 6. δεδούλωντο Herodot. 26, 18.

Verbum λαμβάνω, ab inſolitis thematibus λήβω vel λάβω, accerſit augmentum regulare & magìs inſuetum pro alio Attico magìs uſitato. ἀπολελημμένη 22, 27. ἀπολελαμμένη Hippocrat. 315, 7. διαλελαμμένος Herodot. 129, 12. pro εἰλημμένος.

Verba quædam (quod eſt Atticorum Augmentum) geminant primam ſyllabam. διηλήλαται 13, 19. ἀπήγαγε 5, 29. ἤγαγε Herodot. 3, 28. ἀδαγέσθαι Thucyd. p. 570. ἐλήλατο Homer. Ιλ. δ. 135.

Index Græcus in *ARETÆUM.*

Editori Aretæi doctiſſimo Joanni Wigan, A. M. Ædis Chriſti alumno S. D. *Michael Maittaire.*

MUltum tibi, vir doctiſſime, cùm à tuis popularibus, tum ab omnibus medicæ artis Græcarúmque literarum ſtudioſis debetur; quòd primus opus medicum, quale tua nunquam protulit patria, Græcè typis mandaveris: quòd Aretæum apparatu magnificentiſſimo, Latinâ verſione novâ & longè elegantiore, notis accuratiſſimis ornatum in lucem produxeris; ſcriptorem tam rarò hactenus obvium, ut penè pro inedito haberetur: tot mendis obſitum, ut lectorem prorſus abſterreret; in ſuo tamen genere, ſi ſcriptionis nitorem, vim verborum, copiámque nunquam nimiam, ſi orationis facundiam, puram dialectum, rerúmque quas tractat methodum ſpectemus, facilè principem. Exemplar ſanè cunctis librorum deinceps editoribus propoſuiſti, quod poſſint imitari quidem, vix ſuperare. Optandum fuerat, ut qui Aretæo manus medicas admoviſti, meliori ipſe valetudine utereris. Verùm nequid tuis laudabilibus inceptis moram injiceret, cavit vir clariſſimus Joannes Friend, M. D. qui pro ſuâ medicinæ linguæque Græcæ (hujus nunquam ab illâ ſejungendæ) peritiâ tuæ ſimul & Aretæi ſaluti conſuluit. Quoniam autem indici Græco coronidem imponere hinc abiens non potuiſti, quam opellam per tenuem mearum virium modulum & temporis anguſtias licuit, præſtiti: operis quippe illa pars erat, ad quam pertinacia laboris magìs quàm ingenii acumen poſtulabatur.

In hôc indice adnotantur pleræque voces raræ & inſigniores, loquendíque formulæ: præſtantiſſimo huic authori vel propriæ, vel cum aliis, Hippocrate præſertim, Homero & Herodoto, ad quorum normam ſuum ſtylum conformavit, communes. Vocabula in Conſtantini Lexico & Henrici Stephani Theſauro prætermiſſa aſteriſco indicantur; obelo, quæ in illis occurrunt ἀμάρτυρα. Loci paſſim inſeruntur ex variis authoribus, quorum editiones ſunt eædem, quæ in Commentario de Aretæi dialecto memorantur. Sicubi aliæ adhibeantur, earum in hujus indicis fine fiet mentio. Plura ex Galeno aliíſque rem medicam Græcè tractantibus exempla accerſere potuiſſem, ſi mihi aut major cum illis familiaritas aut plus otii fuiſſet. Nonnihil ad calcem de quibuſdam Aretæi locis, quorum lectio ſuſpecta eſt; déque ejuſdem ſtylo peculiari ſyntaxíque adtexendum curavi. Vale; meámque hanc pauperculam ſymbolam æqui boníque conſule. Ex muſeolo. *Calendis Novembribus*, 1723.

A.

Αβαθῆ ἕλκεα 8. 31. ἀβαθῆ τραύματα Galen. lib. 2. ad Glauc.

ἀβαρέες ὀσμαὶ ἐς κεφαλῆς αἴσθησιν 112. 27. ἀβαρῆ ὑμῖν 2 Cor. xi. 9.

ἀβούλητοι ἀφίσιες 69. 16.

ἀγεννέες [δύστυχοι] 64. 14.

ἀγεννής. Οὐκ ἀγεννὲς —— *non parum juvat*, 97. 26. οὐκ ἀγεννέως ἐμφαγεῖν, *in edendo non parci*, 52. 28.

ἀγέννητος αἰτίη, *cauſa quæ non occurrit*, 73. 8.

† ἀγκύλαι τῶν ἀνθρώπων, 5. 18. Heſych. ἀγκύλεσθαι, κάμπτεσθαι.

ἄγλισχρον ἔλαιον, 102. 10. ἄγλισχρος, Hippocr. 77. D.

ἄγνοια. ὑπ' ἀγνοίης, 117. 7. ἀγνωσίη, 5. 36. ἀγνωσίη, 14. 1. ἀγνῶτες ἁπάντων *ignari omnium*, 36. 15. ἀγνῶτες ἀλλήλοισι *ignoti*, Homer. Ὀδ. ι. 79. Utrâque ſignificatione utitur Xenoph. 868. B. & 443. C. τοῖσι ἀγνοοῦσι τοῦ πρήγματος, 69. 18. eâdem ſyntaxi, quâ ἀγνῶτες.

ἀγριαίνῃ ἡ διάβρωσις, 72. 14. ἀγριαίνουσι πρὸς αὐγὴν, 82. 28. Heſych. ἀγριαίνειν, ὀργίζεσθαι. ἀγριανθήσεται, Dan. xi. 11.

* ἀγχιστροειδέας [λίθους] 61. 21.

ἀγχοῦ σβέσαι ἥκῃ *penè extinguatur*, 67. 9. ἀγχοῦ cum Dat°. apud Herodot. 125. 15. & cum Gen°. apud eund. 227. 3. & Homer. Ιλ. ω. 709.

ἄγω. τὸ αἷμα ἄγει χολὴν παντὶ τῷ σώματι, 51. 10. ἔμετος αἰτίην νόσου ἄγει, 92. 24. ſic 106. 10. ἄγειν αἷμα, 97. 26.

* ἀγωγὸν adjectivum. τάδε ὕπνου ἀγωγὰ, 84. 32. ἀγωγότερον, 128. 20.

ἀγωγῇ ἐσχάτῃ καὶ δυνατωτάτῃ, 130. 34. *eductione*.

ἀγωνίης [*certaminis*] ἢ γυμνασίων πολλῶν, 50. 28. ſic Herodot. 76. 43. ἀγωνίη, 61. 17. Metaphoricè. Heſych. ἀγωνία, ἡ θλάσις, ἡ παλαίστρα. ἀγωνίῃ δημοτικῇ, Xenoph. 54. 4. ἀγωνία οὐ μικρὰ, 2 Maccab. iii. 14.

ἀδδην, 22. 1. & 60. 5. ἀδδηφάγοι, 54. 8. ἀδδηφαγίης, 83. 17. ſed per δ ſimplex, ἄδην, Homer. Ιλ. ν. 315. Herodot. 334. 2. ἀδηφαγίης, Callimach. Hymn. in Dian. v. 160.

ἀδελφὸς, adjectivè, *ſimilis, conveniens*. χῶροι τῷ εἴδει τοῦ πάθεος ἀδελφοὶ, 43. 9. προφάσιες ἀδελφαὶ τῆς ξυντήξιος, 53. 28 τουτέων ἀδελφὰ, 70. 10. παθήματα τῇ προτέρῃ ἀδελφέα, Hippocr. 605. 15. τὰ τούτων ἀδελφὰ, Xenoph. 904. A.

ἀδένες, 75. 6. ἀδενώδεες νεφροὶ, 26. 7. & 60. 15. ἀδενώδεα ἕλκεα, 68. 11.

ἄδηκτον τὴν ἀφὴν [μύρον] 123. 32. ἄδηκτον ἔλαιον, Dioſc. lib. 1. cap. 29. ἀδηκτότεροι ἰχῶρες, 103. 19. ἄδηκτος ſenſu paſſivo legitur in Plutarch. de Herod. & ἀδηκτοτάτη, Heſiod. Ἔργ. 418.

ἀδιάκριτον γάλα, 149. 24. τὰ σιτία ἀδιάκριτα τοῦ τροφίμου, 71. 6. ἀδιάκριτος σοφία, Jacob. iii. 17.

ἀδιάστροφος θώρηξ, 47. 20. *non tortus*. ἀδιάστροφον ἔννοιαν καὶ πίστιν, 3 Maccab. iii. 3.

ἀδιέξοδοι φῦσαι, 61. 11.

ἄδοξος ξυμφορὴ, 34. 19.

ἀδρανὴς, 43. 26. ἀδρανέας σφυγμοὺς, 19. 9. ἀδρανέες, 36. 23. Anthol. lib. 1. cap. 13. Epigr. 3. ἀδρανίη, 27. 18.

ἀδυναμίη, 42. 6. ἀδύνατοι διαδηλῶσαι, 50. 25.

ἀεκουσίου καρτερίης, 27. 17.

ἀέναον ὕδωρ, 62. 29.

ἄεργον ὑγρὸν, 43. 26. Homer. Ιλ. ι. 320. ἀεργίην, 51. 24. Ὀδ. ω. 250. ἀργίη, 50. 27. ἀργίη γυμνασίων, 53. 32.

ἀηδίη γλυκέων, 49. 8.

* ἄηχος φωνὴ, 46. 25.

ἄθικτος ὑστέρη, 73. 8. κἢν ἄθικτα ᾖ τὰ σιτία, 64. 31.

* ἀθεησίη, *copia videndi adempta*, 133. 28.

ἀθέλξεται πάντα, *remittentur omnia*, 48. 29. ἀθέλγεται, παρεῖται, διαλύεται, Galen. Expoſ. Hipp. Voc. ἀθέλγεται *emulgetur*, Hippocr. 47 22. ἀθέλγειν, ἀμέλγειν, Heſych. Quid ſi pro ἀθέλξεται legatur ἀλθέξεται πάντα? quo ſenſu ἄλθεξις poſtea.

* ἄθερμοι, 19. 19. & 75. 21. ἄθερμος κοίτη, 107. 31.

* ἄθρεπτος τροφὴ, *cibus nutriendi expers*, 146. 23. Craſſus vertit *non mutatus*, & legit ἄτρεπτος; nec minùs bene, ſi conferantur cum hôc loco alii loci, 53 30 & 54 9.

† ἄθελξ. ἀτελχές, 64. 14. † ἀθροίσιος, 16. 16.
ἀθρόον εἴρηται, 5. 3. & 18. 6.
ἄθυμοι ἐς πᾶσαν πρῆξιν, 54. 15.
αἴδηλον πῦρ, 78. 3. Hom. Ιλ. β. 455. αἴδηλα τῆς μορφῆς, 76. 21.
αἴθρεες ἄνδρες, 104. 21. αἴθρεες τῶν ἀπηχισίων, 108. 8. Homer. Ιλ. γ. 219. Οδ. κ. 282.
αἷμα πολλὸν, θερμασίης καὶ τόλμης ἔξαψις, &c. 124. 32. αἵματος ἀναγωγὴ, 14. 19. & 107. 21. φορὴ, 14. 21. αἱμάσσειν, 93. 16. dicitur de cucurbitulâ. * αἱμάξιος ξυμμετρίης, 96. 19. αἱμορραγίη, 10. 30. & 14. 28. & 62. 12. & 63. 8. αἱμορροίης, 61. 36. αἱμορροΐδες, 60. 25. αἱμορροΐδων ῥόου ἐπίσχεσις, 53. 31. αἱμάλωψ, 16. 16. & 26. 10. αἱμάλωπες, Hippocr. 236. 45. αἱμάλωψ, adjectivè, ſanguineus, grumoſus; χυμὸν αἱμάλωπα, 56. 24.
* αἰσθησίην ἐκτρέπει, 32. 14.
ἀΐσσω. ἤϊξε [ὀρθοπνοίη] ἀπὸ ποδῶν ἐς χεῖρας, 74. 37. Homer. Ιλ. ν. 65. ἀΐσσουσι, Hippocr. 605. 21.
αἰτίην τοῦ θανάτου ἔχει ἰσχυροτέρην, 48. 3. ἐν αἰτίῃ ἴσχει τὴν κεφαλὴν, 93. 15.
ἀκάθαρτος, immundus. ſic Act. x. 14. ſed τοσόνδε ἑλκέων ἀκαθαρτότερα, quæ ulcera tanto minùs purgant, 139. 25. ſenſu activo. quaſi eſſet ἀκαθαρσιώτερα; καθάρσιος enim purgativus; utì καθαρτικὸς & καθαρτήριος.
ἀκάματα ἅπαντα, non fatigantia, laborem non parientia, 150. 26. ſenſu activo. Sed frequentior eſt paſſivus; ἀκάματον πῦρ, Homer. Ιλ. ε. 4.
ἀκαρές. ἐπ' ἀκαρὲς, 59. 12. idem ac ἐς μικρὸν, 59. 15.
ἀκατάστατα, non conſiſtentia, 140. 12. ἀκατάστατον οὖρον, Hippocr. 149. F.
ἀκέεται θώρηκα, 86. 20. activo ſenſu. Paſſivo autem, καρδίη οὔποτε ἀκέεται, 86. 25. οὐκ εἰκότως ἀκεομένου τοῦ κακοῦ, 37. 10. ἀκέουσι, θεραπεύουσι, Heſych. νόσου ἀκεσθείσης, H. Steph. ex Pauſan.
* ἄκερχνος, aſperitatis expers, 102. 24. φάρμακον ὀρτηρείῃ ἄκερχνον, 139. 11.
ἀκίνδυνος τοῖς πέλας ἡ ξυμφορὴ, 37. 29.
ἀκινησία. ἐς ἀκινησίην ῥέπει τάδε, 40. 11. σφυγμοὶ πρὸς ἀκινησίην, 113. 20. & 116. 1.
ἀκὶς, metaphoricè, dolor acutus. ἐπὶ τῇσι τῆς κύστιος ἀκίσι, 63. 6.
ἀκμὴν ὄντες ἐν εὐτυχίῃ τῆς ἡλικίης, 57. 21.
ἀκοὴ ἤχων, 132. 20. ἀκούσματα, 135. 6.
ἄκοπος. διὰ τὸ ἄκοπον, 92. 20.
† ἀκορίη ποτοῦ, 60. 4, 8. ἀκορίη τροφῆς, Hippocr. 1180 F.
ἄκος ἔχον ἄξιον τοῦδε τί τις εὕροι, 149. 10. ἄκεα νούσων, 82. 2.
ἀκρασία pro ἀκράτεια. ἀκρατίαν, ἀκρασίαν, Heſych. ἀκρασίη, impotentia, 63. 33. Hippocr. 176. D. ἀκρασίη τοῦ σώματος, 32. 15. Hippocr. 453. 61. χειρὸς, 34. 13. Hippocr. 553. 10. γυιάτων, 28. 23. Hippocr. 641. 20. οὔρων, 39. 17. ἀκρασίῃ ἡσυχίης, 9. 32. ob impotentiam conſequendi quietem.
ἀκρατὲς, ἀσθενὲς· Εὐριπίδης Αἰόλῳ, Heſych. Sic ἀκρατέα τὰ μέρεα, 40. 18. Hippocr. 304. 32. ἀκρατὲς, quod contineri non poteſt. Sic οὖρον ἀκρατὲς, 5. 21. ἀκρατέα πάθεα ψυχῆς, 40. 30. ἀκρατὴς, incontinens. Sic παιδία ἀκρατέα ἐδωδῆς, 9. 17. ἀκρατέες τῆς γλώσσης ἐς τὸ ἄκοσμον, 30. 2. ἀκρατέες φωνῆς, Hippocr. 447. 24.
* ἀκρατὶ, adverbium. ἀκρατὶ τὰ οὖρα ἐκχέει, 40. 27.
ἄκρατος, ἀμιγὴς, ἀσυγκέραστος, Heſych. Ionicè ἄκρητος. ἄκρητος χολὴ, 23. 32. ὀργὴ, 35. 11. ἐμέσματα ἄκρητα, Hippocr. 72. A. ἀκρητεστέρη, 97. 22. ἀκρητέστερα, Hippocr. 1010. F. ὀργῆς ἀκράτου, Suid. ἄκρατος ὀργὴν, dicitur Argus apud Æſchyl. Prom. v. 679. ubi Schol. exp. ἄκρατος, ἀκρατής. Sic ἄκρατον ὑπ' ἀσθενίης ἐστὶ, 71. 12.
ἀκρήτου ῥοδίνου ἢ ἀμαρακίνου, 84. 36.
ἀκριβής. ἐπ' ἀκριβές. 39. 24.
ἄκρατον, ἀδιάκρατον, Galen. exp. voc. Hipp. ἀδιαχώριστον, Heſych. αἷμα ἄκρατον, ἀμιγὲς, 67. 1.
ἀκρόπλοος ἡ ὑστέρη, 29. 13. φλέβια ἀκρόπλοα, Hippocr. 451. 38. ἀκρόπλοα, τὰ ἐξεπιπολῆς ἐμπλέοντα, Erotian. τὰ ἐπιπολαίως οἷον ἐπ' ἄκρου ἐμπλέοντα, Galen. exp. voc. Hipp.
* ἀκρόποδες κρεῶν, 102. 22. & diviſim ἄκροισι ποσὶ, 44. 5.
ἀλαμπέες πυρετοὶ, 70. 6.
ἀλγέω, cum gen°. vel acc°. ἀλγέῃ περιτάσιος, 60. 4. ἀλγέει τὰς φλέβας, 29. 1.
ἀλέη τῆς ζωῆς, 91. 21. ἐν ἀλέῃ, 82. 14. Homer. Οδ. ρ. 23. ἀλέα, θέρμη, θάλπος, Heſych. ἀλεαῖνον ἔλαιον, 85. 17. ἀλεῆναι, calefacere, 86. 1. ἀλεαίνεσθαι, calefieri, 84. 14.
ἀλέᾳ τὸ οὖρον ἐκχέουσι, 59. 16. confertim. Aut potiùs ἀλέα cum aſpero ſpiritu & ſinè ſubſcriptione, ab ἁλὴς, Hippocr. 461. 35. unde ἁλέες, Herodot. 71. 27. ἀλέως, ἀθρόως, Galen. exp. Voc. Hipp. Vel ἀλίᾳ, nam ἀλίη eſt συνάθροισις, Herodot. 34. 11. Craſſus vertit ἀλέᾳ, calefactione.
ἄλειφα Σικυώνιον, γλεύκινον ἢ παλαιὸν, 116. 18. Hippocr. 1184. H. τῶν ἀλειφάτων, 92. 28. ἀλείφατι, Hippocr. 1053. E. Homer. Οδ. ω. 45. ἄλειμμα, 92. 30. † ἄλειψις, 145. 1.
ἀλέκτορος, 130. 11. ἀλεκτορίς, 133. 16. & 102. 23. & 88. Phrynichus in Attic. Diction. notat ἀλεκτορὶς apud tragicos & comicos poëtas reperiri; ſed mavult ὁ καὶ ἡ ἀλεκτρυὼν cum antiquis.
ἀληθέες ὄνειροι, 36. 9.
† ἄλητον, 93. 6. κρίθης, 85. 30. φακῆς, 108. 35. ἄρτου, Hippocr. 610. 2. ἄλητον, ἄλευρον, Erotian. & Heſych. ξὺν τοῖσι ἀλίτοισι, 144. 24. ubi ι pro η. Sic Plato in Cratyl. docet antiquiſſimos τὴν ἡμέραν vocâſſe ἱμέραν. Legerem forſan ἀλφίτοισι, utì 86. 33.
ἄλθεξις μακρὴ καὶ ποικίλη, 15. 35. ταχεῖα, Hippocr. 800. D. ἄλθεξις, ἴασις, Galen. Exp. Voc. Hip. θεραπεία, Erotian.
† ἁλίζω, συναθροίζω, Phavorin. τὰ ἐν τῷ στομάχῳ ἁλιζόμενα, 20. 31. Hippocr. 171. G. ἁλίζονται, ἀθροίζονται, Heſych. ἁλίζειν, Herodot. 247. 8. ἁλίζει [αἷμα] κύστις, 63. 11.
ἀλίθους νεφροὺς, 144. 13.
ἀλιπέες, 24. 5. ἀλιπέστατος, Conſtantin. ex Theophr. de Odor.
ἀλιτροῖσι ἐς τὴν Σελήνην, 34. 19. ἀλιτρὸς δαίμοσιν, Homer. Ιλ. ψ. 595. ubi Schol. ἁμαρτωλὸς εἰς θεούς.
ἄλκαρ, 87. 15. ἄλκαρ σωτηρίης, 93. 19. Homer. Ιλ ε. 644. ἄλκαρ, βοήθημα, Galen. Exp. Voc. Hipp.
ἀλκήεις, 64. 16. Homer. Hymn. in Pall. v. 3. Apollon. Argon. l. 1. v. 101.
ἄλκιμον, 32. 12. Homer. Ιλ. ζ. 437. Herodot. 103. 9. ἀλκιμώτερον, 77. 31. Herodot. 21. 2.
ἀλληλουχίῃ, 60. 29. ἀλλήλουχα, τὰ ἀντιπεπλεγμένα, Heſych.
ἀλλοδαπῶν νούσων, 4. 29. ἀλλοδαπῷ δήμῳ, Homer. Ιλ. τ. 324.
ἀλλοιοῦται ἐς κακὸν, 66. 18. ἀλλοιούμενοι, Hippocr. 798. H.
* ἀλλοιώδεες τὰς ὄψιας, 38. 16.
ἀλλόκοτον κακὸν, 34. 6. ἀλλόκοτοι φαντασίαι, 37. 33. ἀλλοκότων βρωμάτων, Hippocr. 603. 1. ἀλλόκοτον, ἐξηλλαγμένον, Erotian. ἀσαφὲς καὶ ἄγνωστον, Galen. Exp. Voc. Hipp.
ἀλλόμενον ἐν τῇ κοιλίῃ ὑγρὸν, 56. 12. collectum. quaſi ἁλιζόμενον. Craſſus vertit fluctuans. Turneb. cum ſpiritu aſpero ἁλλόμενον, ſaltans, ſaliens.
ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε, 99. 17. & 104. 27. τόδε ἄλλοτε ἄλλον ὤνησε, καὶ τωὐτὸν ἄλλοτε ἄλλῳ ὠφελέει, 148. 21, 22. ἄλλα ἀντ' ἄλλων τουτέοισι, 67. 24, 27. ἕτερα καὶ ἕτερα ἐπ' ἄλλοισι καὶ ἄλλοισι, 68. 22.
ἀλλοφάσσειν, 20. 17. ἀλλοφάσσοντες, Hippocr. 44. 28. ἀπορούμενοι καὶ τεθορυβημένοι, Erotian. παραπαίοντες, παραφρονοῦντες, Galen.
ἅλμην, muriam, 106. 29. & 139. 6. Homer. Οδ. ε. 322. ἁλμυρὰ ὕδατα, 50. 29. Οδ. δ. 511. ἁλμώδεσι, 143. 26.
ἄλογος ἱδρὼς, 33. 9. ἀλόγως ἔασι νωθροὶ, 33. 6.
ἀλουσίη, abſtinentia ab uſu balneorum, 63. 27. & 79. 23.
ἁλτήρων βολὴ, 129. 28. βολαῖσι, 147. 23. De hac exercitatione lege Galen. lib. 2. περὶ ὑγιειν. & Mercurial. de Art. Gymn. l. 2. c. 12. Cœl. Aurelianus vocat ἁλτῆρας, manipulos. Martial. l. 14. epig. 49.
ἀλύοντες ξὺν ἀπορίῃ, 25. 29. ἀλύει δὲ ἀδημονέων ὁ θυμὸς, Hippocr. 563. 6. ἀλυδμαίνειν, ἀλύειν, ἀπορεῖν. ἀλύουσα, ἀδημονοῦσα, Heſych. ἀλύουσα, ἀποροῦσα, ῥιπταζομένη, Erotian. Sic Schol. in Homer. Ιλ. ε. 352.
ἄλυπος τοῖσι πέλας, 37. 27.
ἅμα, omnino, prorſus. οἴνῳ μὴ κάρτα κλύζειν στόμα, μηδὲ ἅμα εἴργειν, 112. 30.
† ἀμάλθακτος ξυμφορὴ, 124. 24.
ἁμαρτάνειν ἐς τὸ ἔλασσον, 91. 23.
ἁμαρτωλὴ διαίτης, 37. 11. ἐπὶ σμικρῇ ἁμαρτωλῇ, 32. 6. ἐς ἁμαρτωλὴν εἴη τοῦ πλήθεος, 91. 19. & 101. 25. ἁμαρτωλίην, Hippocr. 1006. B.
ἀμαυρούμενον ὄμμα, Hippocr. 71. A. ἀμαυρούμενοι, σκοτιζόμενοι

GRÆCUS IN ARETÆUM INDEX.

τιζόμβροι, Heſych. At ſenſu metaphorico, ἀμαυρῶς) πόνοι. 7. 5. & 74. 8. ἡ νεαρὰ [τροφὴ] ἀμαυροῦται τῇ παλαιῇ, 149. 21. ἀμαυρεῖ, ἀναιρεῖ, Heſych.

ἀμβλακίης, 127. 3. ἀμβλακεῖν, ἀμαρτεῖν. ἀμβλάκημα, ἁμάρτημα, Heſych.

ἀμβλωσει ὄρεξιν ἢ θρέψιν, 38. 22. τὸ ἄλγος, 103. 20.

† ἀμβλώττειν, 2. 4

† ἀμβλωσμῷ, 73. 13. *abortu.* ἄμβλωμα, ἔκτρωμα, Heſych. ἀμβλῶσαι, Hippocr. 600. 40.

* ἀμβλωθρίδια ὑποθέτω, 28. 30. Quid ſi legatur ἀμβλωθρίδιον? ἀμβλωθρίδια, τὰ ἐξάμβλωμα [forſan ἐξαμβλωμάτια] ἐμβρύα. Et ἀμβλωθρίδιον, ἄμβλωμα, βρέφος [forſan ἀμβλωθρίδιον βρέφος, ἄμβλωμα] ἔκτρωμα, Heſych.

ἀμβολὴ, 23. 15. οὐκ εἰς μακρὴν τῷ θανάτῳ ἡ ἀμβολή, 13, 12. ἴσχει εἰς ἀμβολὴν, 122. 17. Lucian. in Scyth. p. 346. l. 13. & Athen. l. 14. p. 631. lin. 27. citant ἀμβολὰς ex Bacchylide Ceo poeta.

ἀμείβω. ἤμειψε τὰ σπλάγχνα εἰς κακοχυμίην, 56. 8.

ἀμειδὲς χεῖλος, 41. 24. ἀμειδέες ψυχαί, 65. 36. ἀμειδέα ἰδεῖν, Oppian. Cyneg. p. 180 v. 9. ἀμειδῆ σάτυρα, in libro Sap. Solom. c. xvii. v. 4. Edition. Aldin.

ἀμείλιχοι, 65. 36. ἀμείλιχον ἦτορ, Homer. Iλ. ι. 568.

ἀμερθεῖν τῆς ὀμφῆς, 118. 16. ἀμερθεὶς, στερηθεὶς, Heſych. ἀμέρσειν, Nicand. Ther. v. 686.

ἀμετρίη, 86. 11. *nimia ſanguinis detracti copia.*

ἀμιγὲς ἑτέρης οὐσίης, 15. 17. τροφῆς, 69. 24. ἀμιγὲς ὕδασι, 61. 37. ἄμικτοι, 34. 26.

ἀμπεχόνη, 16. 12. ἀμπίσχει, 78. 34. ἀμπέχειν, Homer. Οδ. ζ. 225. ἀμπισχόμενος, Ariſtoph. p. 733. ἀμφιεχόνην, 92. 7. ἀμφιέχονες, 92. 5.

ἀμπεχόνη λεπτή, 65. 28. ἀμπεχόνην, λεπτὸν ἱμάτιον, Heſych.

ἀμυδροὶ σφυγμοὶ, 47. 4. σφυγμοὶ, 47. 17. σφυγμὸς ἀμυδρὸς τῷ τόνῳ, 112. 37. ἀμυδρὸς, ἀσθενέστερος. ἀμυδρὸς, σκοτεινὸς, Heſych.

ἄμυλος, 98. 18. & 99. 27. ἀμύλους πλακοῦντας. ἄμυλος, βρῶμα τὸ ἐκ πυροῦ, Heſych. Dioſc. lib. 2. c. 123. ἀμύλιον, Hippocr. 669. 26.

ἀμφαδὸν, Homer. Iλ. η. 243. pro ἀναφανδὸν, Iλ. π. 178. ἐς τὸ ἀμφαδὸν, 30. 3. & 38. 28.

† ἀμφαιρέουσι πρὸς ὀφθαλμῶν ἰνδάλματα, 82. 19. ἀμφαιρέεται), ἐπιχειρέεται) [aut potiùs ἐπιχειρέεται)] Heſych. Forſan ἀμφορέουσι vel ἀφορέουσι, *aſpiciunt.*

ἀμφαφόωσι, 63. 1. & 82. 20. ἀμφαφόωντες, 115. 14. Homer. Οδ. δ. 196.

ἀμφελίσσειν, 116. 21. H. Steph. affert ἀμφελίττω, ex Euripid.

ἀμφημερινοὶ παρ᾽ ἡμέρην πυρετοὶ ἀνιοῦσι, 32. 25. ἀμφημερινοὶ πυρετοὶ, Hippocr. 944. G.

ἀμφίβλημα ἐντελὲς, 65. 28. Euripid. Phœniſſ. v. 786. ἀμφιβόλαιον, Heſych.

* ἀμφιδινεόμενοι, 61. 34. * ἀμφίβλασις τῆς σικύης, 96. 17.

* ἀμφιθλασθεῖσαι σάρκες, 146. 16. Hippocr. 759 D.

* ἀμφιθρύπτῳ φαρμάκῳ, 62. 22. *medicamento, quod calculo diſſolvendo aptum ſit.* Compoſita tamen ex hôc verbo ſæpius in ſenſu paſſivo leguntur.

* ἀμφιλαμβάνει, 77. 5. † ἀμφύει τῷ στομάχῳ ἐς ἔκλυσιν ἡ νοῦσος, 112. 34.

ἄμφω, cum plurali, vel duali. κοιλίῃσι ἀμφοῖν, 25. 7. ἀμφοῖν μεγάλοιν, 120. 2.

ἂν cum indicativo vel ſubjunctivo, 58. 27, 28.

ἀναβάλλεσθαι, 92. 2. unde ἀμβολὴ, de quo prius.

ἀνάβασις, *morbi augmentum.* ἐν τῇ ἀναβάσει, 84. 26.

ἀναβραθεὶς πιδύματι, 41. 33.

ἀνάγκη. ἢν ἐς ἀνάγκην τομῆς καστῇς, 84. 25.

ἀνάγουσι οὐδὲν, 42. 18. Hippocr. 939. D. Sed neutraliter ἀνάγει, *procedit,* 42. 8.

ἀναγωγαὶ βηχὸς ποικίλαι, 42. 21. σιτίων, Hippoc. 943. F. ἐν τῇσι ὑγρῇσι ἀναγωγῇσι, 139. 24. αἵματος ἀναγωγὴ, 14. 19. ἀγωγὴ, 16. 3.

† ἀναδάκνοντες, 17. 1.

ἀναδέρειν, γυμνοῦν. Heſych. ἀναδαρέντες, 150. 20. unde nomen * ἀναδορῇ, 61. 17. ἀναδορὴν ποιεύμενα, 68. 8.

ἀναζέσῃ γεύμασι, 52. 37.

ἀναθεῖν [ἄχθος] 16. 7. Sic ἀναθεὶς, *attollens.* Ariſtoph. Plut. p. 9.

ἀναθρέψιος, 137. 26. ἀναίμακτον ζικύην, 128. 5.

ἀναίσθητον ψαύσιος καὶ τρώσιος, 74. 12. ἀναίσθητος ἡ ἀφὴ, 41. 25. ἀναισθήτως κέεται, 3. 12. ἀναισθησίη, 3. 29. & 39. 14.

ἀναίσσῃ ἐς τὴν ἀναφορὴν, 71. 12. ἀναΐσσει ἐς τὴν καρδίην, Hippocr. 562. 41.

ἀναισχύντῳ ὁρμῆς, 77. 30.

ἀναίτιοι προφάσιν αἰτιῶν), 74. 30. ἀναίτιοι εἰσὶ ἐς ὑγρῶν πλῆθος, 58. 12. *humoris copiam contrahere non poſſunt.*

ἀνακαθίζουσι, 9. 31. Hippocr. 197 B. * ἀνακαθίσαντες, 11. 7. καθίσαντες, Hippocr. 658. 38.

ἀνακαλέσασθαι τὴν θέρμην, 114. 18. ἀνάκλησιν θέρμης, 75. 22. ποιέει), 147. 40. ἐς ἀνάκλησιν, 41. 3. ὑγρῶν 37. 12.

ἀνακλᾶσθαι, *reflectere,* 3. 7. κεκλάσθαι ἐς τὸ πρόσθεν, 5. 34. ἀνακλᾶται ἐς τὴν γλῶσσαν πρὸς τὸν οὐρανὸν, 97. 33. ἀνακλᾶν, Hippocr. 760. H. ἑαυτὸν ἀνακλᾶν, Lucian. p. 508. l. 16. ubi Vinc. Obſopœus perperàm, *ſæpſum inclamans.* ἀνέκλων, Thucyd. 505. C. ἀνακλᾶται ἐς τὸ μετάφρενον, 3. 17.

ἀνακογχυλισμοὶ, 98. 17. ἀνακογχυλίσαι, ἀναγαργαρίσαι, Heſych.

ἀνακόπτε) ἐς τὰς ῥῖνας, *regeritur in nares,* 5. 7. & 7. 4. & 100. 27. idem ac ἐς τὰς ῥῖνας ἀνατρέχῃ, 9. 30.

ἀνακουφίζω, *relevo.* ἐς βραχὺ ἀνεκουφίσθησαν, 25. 32.

† ἀνάκτησις, *refocillatio.* Hippocr. 10. 2. οὐδὲ ἐς ἀνάκτησιν ἐπαληθεύουσιν, 70. 12. ἀνακτᾶται, ἀπαρχῆς κτᾶ), Heſych.

ἀνακωχὴ, 42. 27. ἀνακωχὴ ἐς μακρὸν τῆς τομῆς, 70. 16. Thucyd. 29. C. ubi Schol. ἀνάληψις. ἀνακωχέειν, Hippocr. 803. D. ἀνακωχὴ, ἀνοχὴ, ἀναβάσταξις, Galen. Exp. Voc. Hipp. ἀνάπαυσις, Heſych.

ἀναλαμβάνειν. ὡς μετηγὺ ἡ δύναμις ἀναλάβῃ, 120. 5. μὴ δύνη) ἀναλαμβάνειν, Hippocr. 642. 20. Herodot. 250 7. ἐς ἀνάληψιν ἀπίτω ὁ νοσέων, 138. 15. μέσφι πολλῆς ἀναλήψιος, 125. 22. ἐς ἀνάληψιν ἄγειν, 115. 5. & 138. 12. ἀνάληψιν τῆς ἕξιος, 137. 17. ἀνάληψις, ἀνάῤῥωσις, Suid. ἀνάληψιν, θεραπείαν, Schol. Thucyd. 389. C. ἀναλήψεσι, Hippocr. 1250 12.

ἀναλθὲς, 39. 16. Hippocr. 8. 29. E. ἀνίατον, ἀνυγιάστον, Heſych.

* ἀναλφήσωσι, 124. 47. λωφᾷ, λήγει, παύε), Heſych. Hippocr. 524. 2. Homer. Οδ. ι. 460.

ἀναπνέωσαι τῆς ἀνθρώπου, 80. 12.

ἀνάπαυλα ἔστω οὐδὲ ἀμβολὴ, 23. 15.

ἀναπιμπράζε) τῆς νόσου ὁκόσπερ ὄναρ, 114. 33. ἀναπεμπάσαι, ἀνασκέψασθαι, Heſych. *in memoriam revocare.* Budæus in Comm. p. 663. ex Luciano citat, ὥσπερ τινὰ ὄνειρον ἀναπεμπαζόμενοι τῆς παρ᾽ ἡμῖν εὐδαιμονίας.

* ἀναπετέες ὀφθαλμοὶ, 7. 4. *patentes.* Hujuſmodi tamen compoſita, qualia εὐπετὴς, προπετὴς, &c. videntur à πίπτω, potius quam à πετάννυμι, derivari.

* ἀναπιέζει φλεγμονὰς, 27. 16.

† ἀναπίσσα τῆς χολῆς, 52. 35. ἀναπιέ), Hippoc 805. 11.

ἀνάπλασιν τῆς σαρκῶν ποιῆτε), Hippocr. 748. G. ἐς ἀνάπλασιν σαρκῶν καὶ δυνάμιος ἔχῃ, 138. 13.

† ἀναπλώω. ἀνέπλω ὑγρὸν, 36. 22. ἀναπλεῖν, Budæus interpretatur *innatare* ἐπινήχεσθαι.

ἀναπνεύσιος γίνοιτο τοῦ κακοῦ, 106. 24. ἀναπνεύσιος πολέμοιο, Homer. Iλ. λ 800.

ἀναπνέῃ κλύδων ὑγρῶν ἐς τὰς ἀρτηρίας, 4. 4. ἀναπνοὴ κακὴ, 5. 10

ἀναπτύειν, ἀναπτύσαι, Hippocr. 179. B. [illegible], 17. 2. ἀνέπτυε, H. Stephan. ex Apollon. Argon.

ἀναῤῥώσαντες, 136. 4. ἀνεῤῥώσθημεν, ὑγιεῖς γεγόναμεν, Heſych.

* ἀνασμύχει καὶ δάπτει, 32. 14. σμύχει, φθείρει, τρύχει, Heſych.

ἀνάστασιν τῆς δυνάμιος ἐς τὸ ζώπυρον, 113 28.

ἀνάτρεψις, Hippocr. 746. G. ἀνατρέψιες τοῦ προσώπου, 124. 13.

† ἀνατροφῆς, 115. 3. ἀνατροφίη τὸ ζώπυρον, 115. 2. ἐκ νόσου ἀνατρεφομένων, Hippocr. 13. 26.

ἀναφορὴ τοῦ κακοῦ καὶ ἀπιρεύξιες, 9. 15 ἀναφορὴ τοῦ στομάχου, 138. 27. οὐ τῆς πτύσιος μοῦνον ἀλλὰ καὶ τῆς ἀναφορῆς παῦσ), 66. 29.

ἀναφέρεται αἷμα, 17. 33. ἀναφέρει διαχωρέοντα, Hippocr. 47. 43.

ἀναφώνησις πνεύματος, 150. 27. ἀναφώνησις, *vehemens vocis exercitatio,* affertur ex Plut. Præc. ſalub. & Galen. de San. tuend. ἀναφωνήσιες, 147. 21. ἀναφωνέειν, 132. 18.

ἀνάχρεμψις, 14 25. ἀναχρέμπτεσι, 14. 23. ἀνάχρεμψις πυκνὴ, Hippocr. 67. F.

ἀνάχυσις χολῆς, 50. 34.

ἀνδρῶσαι. ἐλπὶς ὡς ἥκιστα ἀνδρῶσαι τὸν ἄνθρωπον, 145 27. *virile robur recuperare,* Herodot. 142. 17.

ἀνέμους,

GRÆCUS IN ARETÆUM INDEX.

ἀνέγρεται, 92. 14. ἀνέγρετο ἐκ τοῦ ζόφου, 132. 5. ἀνεγρόμενος, H. Steph. ex Lucian. ἀνέγειρε ἐξ ὕπνου, Homer. Ιλ. κ. 138.

* ἀνείλησις ξυνδυπαίδευτος, 129. 28. ἀνειλήσιες, 150. 25. genus exercitationis. Sed morbi genus apud Hippocr. 1086. A.

* ἀνεκπύνητος πνεύμων, 47.21. ἀνεκπύνητον ἕλκος, 48.33. ἧπαρ, 49. 5. ἀνεκπύνητα, 44. 37.

† ἀνέλκωτος θώρηξ, 47. 20. τὸ ἕλκος τοῦ ἀνελκώτου κάκιον, 73. 5.

ἀνέλπιστος, 43. 3. † ἀνελπίστως νοσέοντες, 116. 34.

† ἀνεμεῖται, revomatur, 138. 28.

ἀνεξικακώτερον, 22. 32. malorum patientius. ἀνεξίκακος, 2 Tim. ii. 24.

ἀνεπίσχετος ἡ φορὴ, 64. 2. ἀνεπίσχετος τροπὴ, Conſtantin. ex Memnon. Eclog.

ἀνεσθίεται ἧπαρ ὑπὸ τοῦ πύου, 48. 23. ἀνεσθιόμενα, Hippocr. 1120. B.

ἄνευθεν τῶν ἄλλων, 53. 16. Homer. Ιλ. π. 89.

ἀνέχομαι cum gen°. οὔτε ὀδμῆς ἀνέχονται, 9. 10. cum acc°. ὀδμὴν, 9. 28. cum infinitivo; ἀνακεκλίσθαι οὐκ ἀνεχόμενοι, 9. 31.

† ἀνηκέστως ἔχων, 36. 24. ἄμφω ἐς τὸ ἀνήκεστον ξυνάδει, 127. 10. ἀνηκέστως ἐλυμήναντο, Herodot. 298. 41.

ἀνήλιος. αἰώρη, νήνεμος, ἀνήλιος τῇ κεφαλῇ, 130. 25. ἀνήλιον, ἀνήνεμόν τε, Sophoc. OEdip. Colon. v. 709. Confer etiam Homer. Οδ. τ. 440, 441.

ἀνθολκῇ, retractione, 93. 31.

ἄνθρωπος pro muliere, 28. 17, 20. & 123. 20, 23. & 124. 18. Sic Cteſias, 8. 15. & H. Steph. ex Demoſth. παραπρεσβ. & Plut. Alcib.

* ἄνιδρος, Hippocr. 399.22. ἀνίδρωτες, 54. 17. & 66.32.

ἀνιέναι, cum gen°. τῆς τάσιος, 97. 3. ἀνεῖσαν τῆς φιλονεικίας, H. Steph. ex Thucyd. ubi Schol. ἀπέστησαν. ἀνιέναι τοῦ προσεύχεσθαι, 1 Reg. xii. 23. ἄνες ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ, 2 Paralip. x. 9.

ἄνικμοι, 57. 28. & 59. 12. & 114. 35. H. Steph. ex Plut. de prim. frig.

ἀνιμᾶται φόρτον τῇ προβολῇ, 77. 11. tollit. ἀνίμων ἀλλήλους τοῖς δόρασι, Xenoph. 320. C.

ἄνισοι ἐς δύναμιν, 47. 29.

* ἀνισόμετροι οὔροισι πολλοῖσι πολυποσίῃ, 59. 10.

ἄνοδος ἡ αὐτὴ, via eadem, 24. 26. ἔχει ἄνοδον, proficit, 129 33.

ἀνόνητος ἡ μελέτη, 74. 35. ἀνορεξίη, 113. 3.

ἄνοσμον πύον, 49. 2. † ἄνοδμα οὖρα, 62. 11.

ἀνόστεον προβολὴν, 77. 1. de elephantis proboſcide.

ἀντέχῃ ἡ δύναμις ἐς τὸ ἱκανὸν τῆς κενώσιος, 83. 25. vires ferre non poſſint. ἀντέχει, ἐξαρκεῖ. ἀντέχειν, ὑπομονητικῶς ἔχειν, Suid. conſule Herodot. 256. 41. & 264. 36.

ἀντίσχωσιν —— τοῦ πιεῖν, 59. 12. abſtineant à bibendo, ſive reſiſtant adversùs —— ſic ἀντισχόντες, Thucyd. 297. C. ubi Schol. ἀντιστάντες. Vel opponant (ſubintell. ſe ἑαυτοὺς) contra —— ἀντίσχεσθε τραπέζας ἰῶν, Homer. Οδ. χ. 74

ἀντίξουν τῇ συστάσει τοῦ ἀνθρώπου ἐὸν πάθος, 18. 26. Herodot. 212. 13. ἀντίξοον, ἐναντίον, πολέμιον, Suid. ἀντιξοεῖν, ἀντικεῖσθαι, ἐναντιοῦσθαι, Schol. Pindar. Olymp. Od. 13. v. 15. & Schol. Apollon. Argon. l. 2. v. 29. ἀντίξοα ἀλεξήματα, 106. 5.

* ἀντιπεριίησι ἐς πολλὰς περιόδους, 16. 20 revertitur.

ἀντισπασθῇ τι, 88. 9. revellatur. ἀντισπᾷν, Hippocr. 1168. G. & 1170 A.

ἀντιτυπίη μετὰ σκληρίης, ἀντιτυπίης, 50. 20. ἀντιτυπίαι, ἐναντιώσεις, Heſych. ἀντιτυπία, ἐναντίωσις, σκληρότης, Suid. Dura enim reſiſtunt.

ἀνυπόστατα οὖρα, 49. 11. urina, in quâ nihil deſedit. φλέγματα, 140. 12. pituita, quæ non ſubſidit. † ἀνυπόστατος, ſubſiſtentiam non habens. Significat ſæpius intolerabilis. Xenoph. 201. B. Pſal. cxxiii. 4.

ἀνύω. ἀνύει, prodeſt, 134. 6. Sic ἀνύτειν, Thucyd. 148. C. ubi Schol. τελεσιουργεῖν. & ἀνύω, Homer. Ιλ. δ. 56. ubi Schol. ὠφελῶ.

ἀνυτικὸν, utile, 85. 7. ἀνυτικώτερον, Xenoph. 958.C. ἀνυσιμώτερον, utilius, 103. 23. Xenoph. 31. E.

ἀνώδυνοι, dolorem non ſentientes, 50. 4. H. Stephanus notat à Galeno ἀνώδυνον vocari τὸν μὴ ὀδυνώμενον κάμνοντα. Sed ἀνώδυνον φάρμακον, medicamentum dolorem leniens.

ἀνώϊστος γίνεται, 28. 19. ſuperiores partes petat. ſcil. ab ἀναφέρω, ſurſum tollo. ἀνοίσω, ἀναφέρω, ἀναβάσω, Heſych. ἀνοίσω, ἀνενέγκω, φέρω, Suid. ἀνώϊστος pro ἄνωστος, idque pro ἄνοιστος, uti ἀνῶσαι, Herodot. 41. 8. pro ἀνοῖσαι. πατρώϊος, Homer. Ιλ. ϐ. 46. pro πατρῷος. [At ἀνώϊστος ſæpius ſignificat ἀπροσδόκητος, Heſych. ἀνυπονόητος, Suid. ſcil. ab ὀΐομαι, puto. Sic Herodot. 224. 26. Homer. Ιλ. φ. 39.] Si aliam liceret comminiſci lectionem, legerem ἀνωστὸς, ſcilicet ab ἀνωθέω [ἀνώσαντες, Homer. Οδ. ο. 552.] ἀνωθῆσαι, ἐπὶ τὰ ἄνω κινῆσαι, Suid. ἀνωστὸν, ab Heſych. expr. ἔγκλητον; quæ vox quid velit, videant critici.

ἀνώλεθρον, exitium inferens, 35. 5. ſenſu activo, (qui rariùs occurrit) & mox lin. 7. ἀνώλεθροι, damni expertes. paſſivo: quo Homer. Ιλ. ν. 761. [per ο] ἀπήμονας οὐδ' ἀνολέθρους. Heſych. exp. ἀνόλεθρον, ἀκίνδυνον, quæ vox utroque ſenſu uſurpatur.

ἀνώμαλον [πύον] cui opponitur ὁμαλὸν, 44. 25.

ἀξιόνικος ἰητρείη, 149. 5. ἀξιόνικος ἀθλητὴς, Xenoph. 24. B. ἀξιονικότερος, Herodot. 282. 41.

ἀξίως, 86. 8. quantum ſatìs eſt.

ἀξύμβατον τρῶμα, vulnus quod coire non poteſt, 109. 15. Sic * ἀξύμφυτα τὰ χείλεα τοῦ τρώματος [quæ ſcilicet] οὐ ξυνάγεται, 98. 31, 32. διὰ τὸ ἀξύμβατον, Thucyd. 204. A. ubi Schol. ἀσυγχώρητον.

ἀξυνήθεες τὸ πάθος, 94. 20.

ἀόργητον ὀξυθυμίην, 135. 25.

ἀορασος σκληρίη, 48. 19. γῆς ἀορίστου, Thucyd. 92. A. ubi Schol. τῆς πολλῆς, ἀόριστος ἡ μὴ ἔχουσα ὅρους.

ἀπάγω. ῥηϊδίως τοῦ ζῆν ἀπήγαγε, 5. 29. vitam ademit facilé.

ἀπαθέα, 41. 21. partes ſanæ, morbo non tentatæ. ἀπαθῆ κακῶν, Xenoph. 422. B. ἀπαθὴς vocatur τέττιξ, ab Anacreonte, Od. 43. dolori non obnoxia.

ἀπαίδευτος & εὐπαίδευτος opponuntur. ἡ εὐπαιδευσίη —— & mox τοῖσι δὲ ἀπαιδεύτοισι, 37. 32.

ἀπαλλαγὴν πόνων, διαστροφῆς, αἰσχύνης, 5. 30. ἐμέτων ἀπαλλαγὴ, 53. 31. ἀπαλλαγὴ βίου, Hippocr. 1234 A.

* ἀπανδρεῦμαι. αἱ μῆτραι [γυναιξὶ] ἀπηνδρώθησαν, 37. 22. uteri viro maturi ſunt. ἀνδρωθεῖσα, ἀνδρὶ συνοικήσασα. ἀνδρώσασθαι, συγγενέσθαι. ἠνδρωμένη, ἀνδρὸς πεπειραμένη, Heſych.

ἀπάτη ξυνέσι τοῖσι ἡγευμένοισι, &c. falluntur, qui putant, &c. 53. 2. ἀπάτη ξυνουσίης ἐς ἰητροὺς, de coitu falſò opinantur medici, 136. 2. πολλοῖσι ἀπάτη γίνεται, ὡς, &c. 49. 28. ἀπάτη ξυνέσι τοῖσι σπασμοῖσι, 41. 20.

ἀπατηλὸν, Hom. Ιλ. α. 526. ἀπατηλῶν γευμάτων 53. 5.

ἀπαυδῆν καὶ ἀπαρνεῖσθαι, 138. 6. ἀπηυδήκῃ, 116.28. ἀπαυδῶ, ἀπαγορεύω, Heſych.

ἄπαυστος φορὴ, 59. 7. quæ ſedari non poteſt. ἄπαυστος δίψα, H. Steph. ex Thucyd.

* ἀπαχλυνόμενοι, 61. 35. caligine offuſcati.

ἀπεικὸς. οὐδὲ ἀπεοικὸς δοκέειν, 6. 31. veriſimile videri.

† ἄπεπτος τροφὴ, cibus indigeſtus, 48. 34. & 54. 9. τροφὴ ἀπεπτοτέρη, 64. 13. Et activè, ἄπεπτοι, concoquendi impotentes, 61. 32.

ἀπεψίη, 2. 7. * ἀπεπτέη στόμαχος, 139. 21.

* ἀπερεύξιες, eructationes, 9. 16.

ἀπηνὴς σπλὴν, 49. 29. durus. ἀπηνὴς, σκληρὸς, Heſych.

* ἀπιθυνέειν τῆς ὄψιος τὰ διάστροφα, 94. 26.

ἀπιστίην νόσου τάδε ἴσχει, 54. 3. [Craſſ. Hæc morbi inconſtantiam infirmitatémque ſignificant.] Habent diffidentiam, ſive non ſat firmam fidem morbi faciunt: vel morbus nondum eſt firmatus.

ἀπίων. ἀπίονα πτερὰ, 138. 26. idem quod lin. 25. τὰ μὴ πίονα.

ἁπλοῖ, 36. 11. de melancholicis dicitur; quæ vox opponi videtur voci paulò antè præcedenti αἰσχροί. Iſocrat. ad Nicoc. ἁπλοῦς ἡγοῦνται τοὺς νοῦν οὐκ ἔχοντας. & ἁπλοῦν pro εὐήθες, citat Bud. ex Ariſtot. Meteorol. 1.

† ἄπνοια, ſpiritûs intercluſio, 13. 15. ἀπνοίη, 28. 22. ἄπνους ἀναπνοὴ, Galen. lib. 1. de Diffic. Spir.

ἀπόβασις, eventus. τῇ ἀποβάσει τῶν εἰρημένων, 20. 18. eo ſenſu ἀποβησομένῳ τρώματι, Hippocr. 96. G. & ἀποβήσεται, Herodot. 9. 8.

ἀποβλύζουσι, evomunt, φλέγμα, 65. 10. ἀποβλύσαι, 79. 36. Et cum genitivo, οἴνου ἀποβλύζων, Homer. Ιλ. ι. 487. ubi Schol. ἀπεμῶν. Ὀνοματοποιΐα.

ἀπόβρεγμα, dilutum, 87. 1.

ἀπογίγνεται, decedunt, 47. 14. ἀπογιγνόμενα, 10. 18. ſic Hippocr. 302. 13. ἀπεγίγνετο, Thucyd. 167. C. ubi Schol. ἀπώλλυτο. ἀπογενόμενοι, ἀποθανόντες, Heſych. Sic Hippocr. 1139. B. Herodot. 182. 27, 30.

ἀπογινώσκουσι

GRÆCUS IN ARETÆUM INDEX.

ἀπογινώσκουσι ἑωυτῶν, 18. 12. *de ſe deſperant.* Hanc ſyntaxin affert H. Steph. ex Demoſth. & aliis. † ἀπέγνωσι τοῦ βίου, 18. 7. ἀπεγνωσμένος, ἀνέλπιστος. ἀπόγνωσις, ἀνελπία [aut potiùs ἀνελπιστία] Heſych.

ἀπογλύψαντα, cum gen°. τοῦ καυλοῦ, 129. 2. *deſcalpentem.*

ἀποδείξαντα αἰσχροὺς, 34. 12. *efficiens turpes* five *deformes.* βελτίστους ἀποδεικνύναι & παρέχειν, pro eodem H. Steph. ex Xenoph. Pæd. l. 1. ὑγιέα μὲν ἐόντα ἀπέδεξε, Herodot. 132. 39. & 175. 3.

ἀποδιδρήσκω. ἀπεδίδρησκε τοῦ σκήνεος τὸ πῦρ, 42. 6.

ἀποίεργε ἔξοδον, 62. 26. Homer. Ιλ. θ. 325. Schol. ἀποίεργε, ἀπεῖργε.

† ἀπόθερμοι, *caloris expertes,* 58. 11.

ἄποιος γεῦσις, 24. 5. *guſtus omnis ſaporis & qualitatis expers.* Affertur ἄποιον ὕδωρ ex Dioſc. & ἄποιος ἐν γεύσει ex eod.

ἀποκατάστασις ἀσφαλὴς, 11. 1. ἀποκατάστασιν τοῦ φύσιος ἐς τὸ ἀρχαῖον, 138. 8. ἀποκαταστάσεως χρόνων, Act. iii. 21.

ἀποκλυσθῇ, *eluantur,* 21. 1. ἀποκλύζεται τὰ νοσώδη, Ariſtot. de mund. cap. 5.

ἀπόκρισις γονῆς, *excretio,* 3. 25. [αἵματος] 15. 35. οὔρων, 26. 9. χολῆς, Hippocr. 377. 24. ἀποκαθάρσεις χολῆς, ἀποκρίσεις, κενώσεις. ἀπεκρίθη πάντα, ἐχωρίσθη, Schol. Thucyd. 130. A. B.

ἀπολαμβάνειν, *intercludere.* ἀπολελημμένη ἕδρη, 22. 17. ἀπολελαμμέναι, κοιναὶ παρὰ Ἱπποκράτει, Heſych. ubi repone ἀπολελαμμέναι κοιλίαι, Hippocr. 70. E. ἀπολελυμένη κοιλίη, 30. 7. An hìc forſan legendum ἀπολελαμμένη?

ἀπόλειψις, *deceſſio,* παροξυσμοῦ, 34. 17. ἀπολείπεται, ἀπομένει, Heſych.

† ἀπομένωσι, 39. 1. *evadant ſuperſtites, convaleſcant à morbo.*

ἄπονον σῶμα, 50. 28. *corpus gymnaſiorum laboribus non exercitatum.* ἄπονος, *doloris expers,* 13. 18. & activè, *dolorem non faciens,* aut *dolorem leniens,* 148. 16, 18, 23. Sic ἀπονώτατα, 95. 27. ἀπόνως, 96. 18. ἀπονώτερον, Thucyd. 9. C. † ἀπονίη, 13. 17. & 50. 20. & 6. 2.

* ἀποξενωτέοι, *repudiandi,* 130. 6.

ἀποπαλλομένην, *revibratam,* 41. 9. H. Steph. citat ex Baſil. Hexaem. ἀποπαύσιος, 16. 19. ἀποπαύεται τὰ κινδυνώδεα, 25. 27.

* ἀποπαύσει, *deceſſione morbi,* 4. 7.

ἀπόπληκτον ὁ Ἱπποκράτης εἴπη σκέλος, 39. 15. ἀπόπληκτοι, 92. 1.

ἀποπτύουσι ἀφρὸν, ὥσπερ ἡ θάλασσα τὴν ἄχνην, 4. 5. Homer. Ιλ. δ. 426.

ἄπορος οὐδεὶς, Heſych. ἄπορος ἐργασίη, 13. 31. ἀπόροις, ἀμηχάνοις, Heſych. ἄπορος ἰητρείη, 123. 2. Xenoph. 287. C. & 305. E. Herodot. 282. 23. ἀπορίη, 21. 5. παντελὴς, 49. 31. Hippocr. 1153. B. Herodot. 20. 42.

ἀποῤῥήξῃ [τὴν φλέβα τοῦ αἵματος] τὸ πλῆθος, 108. 3.

* ἀποῤῥήξιος, 14. 15.

ἀποῤῥῶγες τοῦ σπλάγχνου, 45. 24. ἀποῤῥὼξ, ἀπόῤῥηγμα, Heſych. ἀποῤῥὼξ, μερὶς, Schol. Nicand. Ther. v. 518.

* ἀπόσβεσις. σφυγμοὶ πρὸς ἀπόσβεσιν ἐῶσι, 116. 28.

ἀπόσιτοι, *cibum faſtidientes,* 23. 28. ἀποσίτους πάντων χρημάτων, Hippocr. 946. F. ἀποσιτίη, 2. 6. & 10. 16. & 21. 5. Galen. exp. ἀνορεξία.

ἀποσκῆψαι εἰς τὸ πᾶν, 47. 23. *tranſire in univerſum corpus.* νοῦσον τις ἀπέσκηψεν ἐς τόδε, 59. 32. ἀποσκήψαντος εἰς φλαῦρον, Herodot. 33. 10. *recidente in frivolum.* ἀπόσκηψις νούσου ἐς &c. 43. 25. ἐς γονοῤῥοίης ἀπόσκηψιν, 64. 31. ἀποσκήψιες, *decubitus,* Hippocr. 1258. E.

* ἀποσπάσιος αὐτομάτου, 134. 9.

ἀπόστασις, *abſceſſus,* 48. 24. & 41. 30. & 7. 9, 12. πύου, 43. 14. ἐς κορυφὴν τοῦ ἀποστάσιος ἀνισαμένης, 7. 13. Sed ἀπόστασις [*origo*] ἡ ἀρχὴ, 137. 9.

ἀποστηματίαι, *apoſtemate laborantes,* 43. 15.

ἀποχάσαντα ἀφαιρέειν αἷμα, 103. 12. τὴν φλέβα ἀποχάσαι, Hippocr. 459. 48. ἀποχάσαι, φλεβοτομῆσαι, Heſych.

ἀποχίδες [φλεβὸς] 108. 6. διαχίδα τοῦ φλεβὸς, Hippocr. 778. D. ἀποχίδας, Id. 275. 24. διαχίδας, Id. 27. 2. & ibid. lin. 3. ἀποχίζεται.

† ἀπόχισις. δοιαὶ [φλέβες] ἐξ ἀποχίσιος γιγνόμεναι, 24. 18. χίδος, τὴν ἀπόχισιν, Heſych.

ἀποτείνεται κακὸν, 47. 13. *protrahitur.* † ἀπότασις ὅλου ἐς ἰθὺ, 5. 16.

† ἀπότοκοι τῆσδε ἅπασαι αἱ νοῦσοι, 53. 16. τὰ ἀπότοκα τοῦδε νοσήματα, 53. 26. ἀπότοκα τάδε ἐπιχείσιος, 61. 36. adjectivé. Sed ἀποτόκους, τὰς ἀπογεννήσεις τῶν γεννημάτων, Heſych. ſubſtantivé. Sic ἀποτόκους νοσημάτων χρονίους, Hippocr. 816. F. ἀποτόκους (uti reponit Foeſius) νοσημάτων ἀπογεννήσεις φησὶ, Erotian.

ἀπουλόω, *cicatrice obduco.* ἀπουλώσεις σίνεος, 144. 32.

ἀπουρέειν, 59. 14. * ἀπουρήσιος προθυμίη, 61. 10.

ἀποφοιτῆσαι, *recedere,* 127. 5. de morbis dicitur.

ἀποφορὴ, *exhalatio,* 11. 21. H. Steph. ex Plut. Symp. 5.

* ἀπόφρικτοι, *exterriti; inhorreſcentes,* 47. 16. Sed vox ſimplex φρικτὸς, ſæpius accipitur activè, *horrorem incutiens.* φρικτὸν, φρικῶδες, φοβερὸν, πάνυ δεινὸν, Heſych. φοβερὸς tamen activè & paſſivè, *terribilis & timidus.*

ἀπόφυσις, *excreſcentia.* ἀποφύσιας, Hippocr. 257. 49. ἐκφυτήσεις, ἐξοχὰς, Heſych. ἀπόφυσις, *proceſſus,* τοῦ πέρατος [τοῦ πλευτοναίου] ἀφανὴς, 48. 20.

ἀποψυχθέντα [ὕδατα] 61. 27. τῆς ἐς ζωῆς γένεσιν φύσιος ἀπεψυγμένης, 64. 11.

* ἀπραγίαν, *otium,* Proverb. xxviii. 19. interpres quidem uſurpavit pro χολήν. ἀπραγία, metaphoricè, *concoctionis defectus:* [τροφὴ] ἀπύστατος ἀπραγίη, 66. 19. idem ac priùs lin. 17. ἀδρανίη τοῦ τέλεος & ἀφιθεῖσα τῆς ἐργασίης. H. Steph. notat ἐργασία pro πέψις, poni apud Ariſtot. lib. 3. de part. Animal.

ἀπριπίστεροι τρίχες, 78. 25.

ἄπρηκτοι, jungitur cum νωθροὶ, 61. 32. & νωθώδεας—— ὀκνεόντας——ἀπρήκτους, 64. 8. *otioſi.* Sed ἄπρηκτος ſæpius paſſivum ſenſum induit; *infectus, irritus:* Homer. Ιλ. β. 121.

ἀπρὶξ λαβόμενοι οὐ μεθίησι, 18. 27. ἀπρὶξ, προσπεφυκότως, ἰσχυρῶς, σφοδρῶς, ὃ οὐχ οἷόν τε πρίσαι διὰ τὴν σύμφυσιν, Heſych. ac Schol. in Sophoc. Ajac. v. 317. & in Theocrit. Idyl. 15. v. 68. ex tribus his collatis vera lectio Heſychii & Theocritei ſcholiaſtæ inſtitui poterit.

ἄπτεται οἶνος μέσος τῆς κεφαλῆς καὶ γνώμης, Hippocr. 394. 51. ἅψιν φρενῶν ὁ οἶνος ποιέεται, 113. 18. κεφαλῆς καὶ φρενῶν ἅψιν ποιέει, 84. 11. ἅψις φρενῶν, Hippocr. 394. 51.

ἄπυρος, *ignem non expertus.* ὠῶν ἐκ πυρὸς ἀπύρων, 102. 17. θείου τοῦ ἀπύρου, 102. 16. & 150. 11. Dioſc. l. 5. c. 124. ἄπυρος, *febris expers,* 44. 32. πῦρ enim πυρετὸς (teſte Foeſio, πῦρ θερμὸν) 10. 10. Hippocr. 270. 41. & Heſych. & Erotian. & Galen. in Comm. 1. in lib. de rat. vict. in morb. acut.

ἄπωσις, *repulſio.* πρὸς τὰς ἀπώσιας φερόμενος, 50. 1.

ἀπωτάτω, *longiſſimè à τοῦ θάλπεος,* 75. 2.

ἄραβος ὀδόντων, 5. 12. Homer. Ιλ. κ. 375.

ἀραιόω. τοῖσι ἀραιοῦσι, 15. 21. ἀραιώσιος, 15. 9.

ἀράχνιον, *aranea.* ἀραχνίων ὑφάσμασι, 119. 2. ἀράχνιον, *araneæ tela,* 62. 5. Homer. Οδ. θ. 280.

† ἀργιλώδης. λευκὰ καὶ ἀργιλώδεα σκύβαλα, 51. 11. ἀργιλλώδης, γῆ λευκὴ, Suid.

ἀρετὴν τοῦ πέψιος ἰσχούσα, 66. 20. ἀρετὴν γῆς, Thucyd. 2. B. ἀρετὴ ἰητροῦ, 32. 10.

ἄρθροι, 50. 3. ἀρηγέως, Hippocr. 388. 51. Scribitur & per geminum ρ.

ἀριθμὸν, 104. 8. εἰς δέ τις ἀριθμὸς ἐπίκαιρος ᾖ, 112. 2.

ἄριστον εὐτελὲς, 133. 3. ἐν ἔθει ἔωσι ἀρίστου, 132. 25. *prandere ſoleant.*

ἁρμόζει δίαιταν καὶ θεραπείην πρὸς τοὺς δὲ, 93. 12.

† ἀρπάγην, 30. 8. & 78. 16.

† ἀρτίτοκοι παῖδες, 115. 4. ἀρτιτόκων ὠῶν, 102. 17. ὠὰ ἐκ ζώων ἀρτίτοκα, 139. 28.

ἄρτος ξηρὸς, 102. 6. ἄρτῳ διπλόῳ, 129. 31. ἀρτίσκους, 150. 1. Athen. lib. 4.

† ἀρχιητρῷ, 117. 8. *medico perito.*

ἄρχομαι. ἄρξασθαι σιτίων, *cibum ſumere,* 52. 28. ἀρχῆθεν, 63. 15. Herodot. 35. 35. & cum gen°. ἀρχῆθεν τοῦ ἐψήσιος, 117. 33. ἀρχῆθεν ποιηταὶ λέγουσι, τὸ δὲ καταλογάδην δοκίμων οὐδεὶς, ἀλλ' ἐξ ἀρχῆς, Phrynich. p. 16. Hœſchelius multos ſolutæ orationis ſcriptores, hâc voce uſos, enumerat.

ἀρωγὸν καίειν, 100. 12. *utile eſt urere.*

ἀσαρκοι, 42. 32. † ἀσαρκίης, 42. 26. & 54. 20.

* ἀσαρκώδεα, 43. 1.

ἀσαφέες φωνὴν, 17. 23. φωνὴ πονηρὴ, ἀσαφὴς γλῶσσα, Hippocr. 1215. E.

ἄση [*faſtidium*] ἀπορίη, 65. 6. Hippocr. 1212. C. μήμ' ἄσαισι μηδ' ἀνίαισι, Sapph. Od. Sic enim legere docet Hippocr. 309. 17. ἀνιᾶται καὶ ἀσᾶται. ἀσηθείη, Herodot. 113. 9.

ἀσώδεες, 38. 19. & 70. 9. Hippocr. 954. E. ἀσσώδεες, 25. 28. & 72. 12. ἀσσῶδες πῦρ, 26. 12.

† ἀσηροὶ, 9. 27. Hippocr. 736. B.

* ἄσσονται, *moleſtiâ afficiuntur*, 9. 29. ἄσσεται, καταάσσεται, Heſych. ἄσσει τε καὶ λυπέεται, Hippocr. 551. 16. ubi alii leg. ἄση τε, alii ἀσσᾶται.

ἀσήμως, ἀτερανῶς, Heſych. οὐ πάνυ ἀσήμως, *non abſque causâ*, 42. 19.

ἀσθμαίνουσι, 46. 6. ἆσθμα, ibid. 5. ἀσθμαίνων, Homer. Ιλ. ε. 585. ubi Schol. πνευστιῶν, σφοδρῶς ἀναπνέων. ἆσθμα, Ιλ. ο. 241.

ἀσινὴς ἀβλαβὴς, Heſych. *illæſus.* αἰσθήσιες ἀσινέες, 137. 9. Sic Herodot. 82. 32. Homer. Οδ. λ. 109. ἀσινὴς, *innoxius, non lædens.* ἀσινέες ῥήξιες, Hippocr. 1008. F. Xenoph. 15. A. Æſchyl. Agam. v. 1350. ἀσινέστεροι σπασμοὶ, 5. 2. ἀσινεστάτη, 16. 31. † ἀσινῶς, Xenoph. 281. B. ἀσινέως, 108. 5. Hippocr. 938. E.

ἀσιτίη, Hippocr. 599. 16. ἀσιτίαι, Id. 127. A. ἀσιτίῃσι, 2. 6.

ἄσσα, *pleraque* 82. 3. aut *quædam.* ἄσσα, ἅτινα. ἄττα, τινὰ ψιλῶς, Heſych. ſæpius *quæ* vel *quæcunque* ἅτινα, Homer. Ιλ. α. 554. Οδ. τ. 218. ἄττα pro ἄσσα, 19. 11. *quædam.* Xenoph. 47. D.

ἀστεργὴς νοσέουσι κοίτη σκληρὴ, 82. 24.

† ἄστρωτος εὐνὴ χαμαὶ, 65. 28.

ἀσύμφορος, *inutilis.* Opponuntur οἰκεῖον & ἀξύμφορον, 19. 3.

ἀσυνετος. ἀξυνετον καίειν, &c. 100. 12. *inconſultum eſt urere,* &c.

ἀσύστατος. γάλα ἐς τυρὸν ἀσύστατον, ἤπερ ἐστὶ γάλακτος ἀφελὴ, 140. 22. *lac non coagulabile.*

ἀσφαλέστεροι ἐς κίνδυνον, 5. 2. *minùs periculoſi.*

ἀσφυξίη, *pulsûs privatio*, 29. 21. Galen. l. 1. de præcogn. ex pulſ.

ἄσχετος ἐς ὁμιλίην, 29. 30. ἄσχετος ἡ φορὴ, 70. 14.

† ἀσχέτως θέουσι, 38. 30. ἀμέτρως, Suid.

ἄσωτοι, 36. 11. *prodigi, profuſi.* Opponitur voci σμικρολόγοι. ἀσώτως ζῶν, Luc. xv. 13. ἄσωτος, Prov. vii. 11.

* ἀτάξιοι σφυγμοὶ, 27. 29.

† ἀταραξίη ψυχῆς, 107. 32.

ἀτελὴς διάλειψις, 37. 9. *imperfecta intermiſſio.* ἀτελὴς θάνατος, Homer. Οδ. ρ. 546.

ἀτενέες ἐνιδόντες, 2. 13. ὀφθαλμοὶ λαμπροὶ, οὐ κάρτα μὲν ἀτενέες, 29. 8. ὀφθαλμοὶ ἐκλάμπουσιν ἀτενέως, Hippocr. 78. C. ὄμματα ἀτενίζοντα. Idem 1162. D.

ἄτερ, adverbium poëtis familiarius. ἄτερ πολέμου, Homer. Ιλ. δ. 376. ἄτερ χειρῶν, 2 Maccab. xii. 15. Poſtponitur frequenter caſui; κεφαλῆς ἄτερ, Anthol. lib. 4. cap. 8. Epigr. 31. δυσπνοίης ἄτερ, 62. 32. σκυβάλων ἄτερ, 69. 24.

ἀτέραμνος, ὅκως λίθος, 49. 30. ὄγκος σκληρὸς, ἀτέραμνος, 73. 3. σκληρά τε καὶ ἀτέραμνα, Hippocr. 282. 35. κῆρ ἀτέραμνον, Homer. Οδ. ψ. 167. Schol. σκληρόν.

ἀτμοὶ χολόβαφοι, 51. 31.

ἄτοκον μήτρην θέμεναι, 144. 13.

ἀτονίη, 28. 22. jungitur cum ἀπνοίη. ἀτονία, ἀδυναμία, Heſych. Sic Aquila ἀτονέω pro ἀσθενέω, Pſalm. xxvi. 1.

ἀτρεκὲς, Homer. Ιλ. ε. 208. Herodot. 127. 37. ἀτρεκὴς δίαιτα, Hippocr. 868. E. ἀτρεκέϊ ὕπνῳ, 65. 12. ἀτρεκέα φθοὴν, 42. 16. οὐκ ἀτρεκὴς τοῦ θανάτου ἡ φυγὴ, 70. 25.

† ἀτρεκέω. ἀτρεκήσαντα, ἀκριβώσαντα, Εὐριπίδ. ἐν Βουσιρ. Heſych. ἀτρεκέως, ὁ Ἱπποκράτης πλεονάκις ἐπὶ τοῦ ἀκριβῶς, [Hippocr. 44. 10.] σπανιάκις δὲ ἐπὶ τοῦ ἀληθῶς [Hippocr. 409. 20.] Erotian. ἀτρεκέει, 44. 17. *res vera eſt, certa, ſalva.*

ἀτρέμα, 92. 19. Homer. Ιλ. ο. 318. Ariſtoph. Nub. p. 169. ἀτρέμας, 73. 24. Homer. Ιλ. β. 300. Herodot. 296. 9. ἔχ' ἀτρέμας, Ariſtophan. 138. C. ἀτρεμέας, Hippocr. 1155. F.

ἀτρεμέει ἡ χολὴ, 52. 36. τὰ ἕλκεα, 100. 9. ἀτρεμέοντα, Hippocr. 766. E. ἠρεμοῦντα, Erotian. ἀτρεμέειν, Herodot. 244. 1. ἀτρεμῆσαι, ἡσυχάσαι, Heſych. ἀτρεμίαν ἔχειν, Xenoph. 165. C. ἀτρεμέειν, *perſiſtere, perſeverare*, 32. 6, 7.

ἄτρεπτος, de cibo *non mutato, indigeſto.* ὠμῶν καὶ ἀτρέπτων, 53. 30. ὠμοτέρων ἢ ἀπέπτων, 54. 9.

* ἀτρήχωτον, 74. 14. *quod non poteſt* τρηχωθῆναι. Sequitur mox vox oppoſita τρηχοῦται. ἀτρήχωτον ἔλαιον, 102. 10.

ἄτρομα νεῦρα, 89. 29. *firmi nervi.* ἄτρομον μένος, Homer. Ιλ. ε. 126. Ιλ. ρ. 157. ἄτρομος θυμὸς, Ιλ. π. 163.

ἄτροφος, *non nutritus*, ἄνθρωπος, 66. 24. Plin. Hiſtor. lib. 28. c. 9. ἄτροφος, *non nutriens.* χυλὸς ἀτροφώτερος, 84. 4. Sic ἄτροφος χυλὸς, Theophr. lib. 6. c. 4. ἀτροφίη, 66. 26.

ἀτυχία, dicitur, cum quis voti compos fieri non poteſt. ὑπ' ἀτυχίης τῆς κούρης, 36. 26. Eo ſenſu ἀποτυγχάνειν φιλοῦντα, Anacreont. Od. 46. & Heſych. ἀτυχήσεις, ἀποτεύξεις.

† αὐαινομένου δίψει [στομάχου] 87. 4. Hippocr. 598. 33. ξηραινομένου, φθειρομένου, Heſych. τὸ ὑγρὸν αὐαίνει, 143. 11.

† αὐασμὸς χειλέων καὶ δέρματος; 19. 31. ἱδρώτων, 53. 32. ἀνασμὸν, Hippocr. 47. 43. ξηρασμὸν, ὡς Ὅμηρος [Ιλ. ψ. 327.] ξύλον αὖον, Erotian.

αὐλισθὲν ἐν κοίλῃ χώρῃ [αἷμα] 16. 14. αὐλίζομαι, μένω, ἐνδιατρίβω, Heſych. aut vide priùs in ἁλίζω.

αὐλὸς, *tibia, fiſtula*, 38. 18. & 66. 19. & 85. 12. αὐλῶνας [*ſulcos*] ἐπιμήκεας, 77. 20.

αὔξη ἐπὶ μᾶλλον τὸ πάθος, 20. 1. αὔξεται πυρετὸς, 101. 19. αὔξησις. ἐς αὔξησιν τὸ νόσημα φοιτῇ, 36. 8. ἡ νοῦσος γίγνεται, 38. 18. ἐπ' αὐξήσει γίγνεται, 66. 30. αὔξην, αὔξησιν, Heſych. ἐν αὔξῃ τοῦ κακοῦ, 3. 28. αὔξη οἱ γίνεται, Hippocr. 602. 55. αὔξαι καρποῖο, Arat. v. 1051.

ἀϋπνίη ἐν ὕπνῳ, 65. 27.

αὐτῆμαρ, 9. 8. Homer. Ιλ. α. 81.

αὐτὸς, *idem*, cum dativo. τὴν αὐτὴν ἰδέην τοῖς αἰτίοις, 6. 28.

αὐτομάτῳ κοιλίῃ, 34. 18. [ὁ καὶ ἡ uti ἀδίδακτος ἀστρονομίη, 37. 30,] & αὐτομάτη φιλοσοφίη, 37. 30.

αὐχμὸς ἐς ἐπομβρίην τρέπεται, 20. 7. αὐχμὸς & ἐπομβρίη, opponuntur in Ariſtoph. Nub. p. 186. D.

ἀφαιρέειν [cum genº.] τοῦ λέπεος; 102. 27. ἀφαιρεθέντα [etiam cum genº. *privatum*] θέρμης τε καὶ τάσιος, 101. 13.

ἀφαίρεσιν ποιέειν, 91. 28. idem ac ἀφαιρέειν αἷμα, 103. 12.

ἀφάλσεις καὶ δρόμοι, 132. 33.

ἀφανής. ἐς τὸ ἀφανὲς, 6. 20. ἐς ἀφανέα, 24. 14.

* ἄφεξις [*abſtinentia*] δριμέων, 129. 37.

* ἀφεψὴ, 118. 11.

ἀφίενται [*liberantur*] τοῦ κακοῦ, 25. 26. ἀφεθεῖσα τῆς ἐργασίας [τροφὴ] 66. 17. *cibus non concoctus.*

ἀφικνέονται [cum datº.] τοῖσι πέλας, 38. 31. ἀφικνέονται ἐς ἄφεσιν τοῦ κακοῦ, 3. 34. ἐς ἐπιστασίην τῆς νούσου, 38. 34. ἀφίκνεται νοῦσος ἐς δάκτυλοι, 3. 6. ἐς μῆκος, 25. 24. ἀφικνέεται ἕλκος ἐς σύμφυσιν, 16. 28. δοκέει ἀλιτροῖσι ἀφικνέεσθαι ἡ νοῦσος, 34. 20.

† ἀφλεγματοῖσι, 112. 18. ἀφλέγμαντον, Hippocr. 91. A.

† ἀφοβίη θανάτου, 18. 15.

ἄφοδος. τὰς ἀφόδους ξηραίνειν, 145. 11.

ἀφόρητον πῦρ, 129. 31. ἀφόρητοι πυρετοί, Hippocr. 53. 23.

ἀφροδισίων ἄσχετος ἐπιθυμίη, 38. 27. ἐς τὰ ἀφροδίσια ὁρμὴ, 30. 19.

† ἀφρώδης σίαλος, 59. 19. ἀφρῶδες αἷμα, Hippocr. 189. G.

ἄφυκτος ἡ γνώμη, 54. 23. ἄφυκτα νοσήματα, 53. 27.

ἄφυσοι, 57. 28. ἀφυσότερα, 139. 25.

ἄχαρις. οὐκ ἄχαρι, *non eſt injucundum*, ξυμμίσγειν, 90. 2.

† ἀχθέω. ἀχθέει τὸν ἄνθρωπον, 79. 22. ἀχθήσας, γομώσας, Heſych. ἀχθέῃ, 60. 5.

ἄχθεται τὸ σῶμα πρὸς ἅπαντα, 79. 23. ἀχθεσθεὶς τῷ πάθεϊ, 79. 33. ἀχθόμενοι τῇ ξυμμορφῇ, 30. 1. ἀχθόμενος, λυπούμενος, βαρυνόμενος, Heſych.

ἀχθηδόνος, 79. 21. ἀχθηδόνι τοῦ θερμοῦ καὶ ψυχροῦ, 115. 22. ἀχθηδόνα, Thucyd. 280. A. λύπην, ὀδύνην, βάρος, Heſych.

† ἀχθοφορίη, 37. 32. ἀχθοφόρος, Herodot. 282. 34.

ἀχλὺν ἕλεν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν, 20. 23. ἀχλὺν ἀπ' ὀφθαλμῶν ἕλον, Homer. Ιλ. ε. 127.

* ἀχλυῶσαι, 132. 36. ἤχλυσε πόντος, Homer. Οδ. μ. 406. & Οδ. ξ. 304.

ἀχλυώδης ἄνθρωπος, 115. 33. ἀχλυώδεες ὄψιες, 78. 35. ἀχλυῶδες ὄμμα, Hippocr. 71. A.

ἄχολα,

I

ἄχολα, *bilis expertia*, 54. 16.
ἄχροοι, 39. 2. ἀχροίη, 42. 9. ἀχροίη, 25. 11.
ἀψυχίην —— λειποθυμίην καλέομεν, 39. 21. ἀψυχίη, Hippocr. 76. H. Erotian. Galen. & Heſych. ἀψυχία, λειποθυμία.
ἀώρῳ ξυνουσίῃ, 136. 3.
ἀωρίῃ τοῦ πρήγματος, 136. 10.

B.

* βαρίη, *gravitas.* ὑπὸ βαρίης τοῦ ἥπατος, 46. 27. Idem ac βάρος; βάρεος, 132. 9. βάρεα τενόντων, 2. 4. βάρεα σπληνὸς, Hippocr. 396. 45.
* βαρυοδμίῃ, 2. 11. † βαρύφωνοι, 45. 25.
βαρυήκοοι, *hebetes auditu*, 34. 28. βαρυήκοοι νόσοι, Hippocr. 1247. A. *hebetantes auditum.*
βαφὴ ἀναπνοῆς, 149. 9. *contagio ſpiratione ducta.*
βεμβίκι ἑλισσομένῃ, 2. 18. βέμβικας, Callimach. in Anthol. lib. 3. cap. 33. Ariſtoph. 600. D. Vel per η; βέμβηκα δινεύμενοι, 135. 15. βεμβηκίζουσι, Ariſtoph. 538. B.
βὴξ ξηρὴ, 10. 16. & 13. 29. Hippocr. 1169. C. Et maſculino genere βηχὸς ἰσχυροῦ, Thucyd. 130. B.
* βηχώδεες, 46. 21.
βιοτὴ, 29. 17. Homer. Οδ. λ. 489. Herodot. 254. 19. Hippocr. 1185. C. Zenoph. 183 D.
βιοτεύειν, Herodot. 256. 20. Xenoph. 198. B. βιοτεύειν ἐς θάλασσαν, 130. 29. ἐν χώρῃσι, 136. 11.
βιέω pro βιάω. βιώμεναι ἄνω ἐρυγαὶ, 67. 22. niſi malis legere βιαζόμεναι.
βλάπτειν. βλαφθῆναι [eodem ſenſu, quo βλαβῆναι] κατὸν κακὸν, 80. 11. In Heſychio occurrit βλῆτο [pro βεβλῆσθαι à βάλλομαι] βλαστῆναι, τρωθῆναι. Ubi pro βλαστῆναι forſan legendum βλαφθῆναι.
βλάβος διαδιδρήσκουσι, 22. 4. βλάβος μεῖζον, Xenoph. 421. D. βλαβὴ οὐ σμικρὴ, 83. 24. βλάψιος ἀφίσιες, 96. 12.
βλαστηθῇ ἡ δύναμις τῇ διαίτῃ, 137. 7.
βληστρίζει ἑωυτὸν, Hippocr. 498. 40. βληστρίζονται, 84. 34. βληστρίζονται ἐν τῇ πλατείῃ [κοίτῃ] 82. 22.
βληχρὴ ναυτίη, 2. 6. *lenta nauſea.* σφυγμοὶ βληχροὶ, Hippocr. 605. 23. βληχρὸν, ἀσθενὲς, νωθρὸν, ἁπαλὸν, λελυμένον, Heſych. βληχρὸν νύγμα, Nicand. Ther. v. 446.
βόμβος. ἦχοι, βόμβοι ἀνὰ τὴν κεφαλὴν, 34. 28. βόμβοι μέχρι σαλπίγγων καὶ αὐλῶν, 38. 18. βόμβος —— καὶ ἦχος ἐν ὠσὶ, Hippocr. 144. B. βόμβος, ἦχος, ψόφος, Heſych. βόμβος ἀνέμων, 85. 11. βομβέη ἀταρσιον ἄνεμος, 33. 22. βομβεῦσιν δ' ἀκοαί μοι, Sapph. Od. βόμβος propriè ἐστὶν ὁ τῶν μελιττῶν ἦχος. Schol. Apollon. Arg. lib. 2. v. 133.
βορβορώδεα, κάκοδμα, 66. 19. βορβορώδεες ὀδμαὶ, Hippocr. 50. 10.
βορὸν ἐκ λάβρον, 38. 19. βορὸν μὲν, ἰσχνοὶ δὲ, 36. 17. βορώτατοι, Lucian. Timon. p. 47. D. at βορὸν *quod voracem reddit*; ὕδωρ καὶ ἀγρυπνίη βορὸν, Hippocr. 1180. E. vel abſtractum pro concreto, ὑδροπόται καὶ ἄγρυπνοι βοροί.
βραγχώδεες φωνὴν, 17. 23. βραγχώδεες φωναὶ, Hippocr. 839. D.
βραδεῖς ἐκμαθεῖν, 37. 15. βράδιστοι τὴν γνώμην, 38. 17.
* βραδύπνοοι, 54. 18.
βράζω vel βράσσω. ἔβραζε, Interpres quidem Ezech. xlvii. 5. βράσσει, ζέει, Heſych. βρασθῇ τὰ ἔνδον τοῦ θώρηκος, 4. 2. *ferveant.*
βρασμὸς, *agitatio, concuſſio.* βρασμοῖσι, τοῖς σεισμοῖς, Heſych. βρασμὸς ὡς ἀπὸ ῥίγεος, 61. 14.
βραχύς. ἐς βραχὺ, 7. 24.
βραχύβιος ἄνθρωπος, 59. 8.
βραχύπνοοι, 45. 25. Hippocr. 1098. B.
βραχυπόται φρενιτικοὶ, 87. 10. Hippocr. 130. H.
βρίθει ὑμένα, 48. 9. activè. βεβριθομένη, Homer. Ιλ. ζ. 307. βρίθουσαι κάτω ὀφρύες, 78, 36. neutraliter. ſic βρῖθον, Homer. Οδ. ι. 219.
βρωμώδεες ἐξερεύξιες, 17. 18. ἐρυγαὶ κακώδεες, βρωμώδεες, 36. 21. βρωμώδης, Symmach. in Job. xli. 34. Scribitur etiam per ω, βρωμώδης, teſte H. Stephano. Vocem βρῶμος ἐπὶ τῆς δυσωδίας, an uſurpari oporteat, dubitat Phrynichus, p. 26. uti & Thomas Magiſter. Sed ab H. Stephano affert. ex Dioſc. & Cyrill. At βρόμος, ὀσμὴ; & βρωμίον, ὀζόμενον, Heſych. βρόμος & σαπρία, junguntur apud Joel. ii. 20.
† βύζει, 15. 12. βύζοντες, πλήθοντες. βύζον, πυκνὸν, Heſych. πλῆρες καὶ βεβυσμένον, Hippocr. 588. 49. βύζην, ἀθρόως, πυκνῶς, Erotian. Galen. Heſych. Hippocr. 592. 28.

Γ.

γαγάτου λίθου ὄσφρησις, 2. 14. Orph. de Lapidib. p. 143. Dioſc. lib. 5. c. 146.
γαγγραινώσιες, 28. 3. Hippocr. 559. H.
γαλακτοφάγων ἀνθρώπων ἔθνεα σῖτον οὐκ ἴδουσι, 139. 15.
γάνυται τοῖς, Homer. Ιλ. ν. 405. † γάνυται ἡ φύσις τῇ τῶν παλαιῶν ἀπαλλαγῇ, 112. 11. γάνυμαι, χαίρω. ἐπεγάνυσθαι, χαίρειν, Heſych.
γανόωντες ὀφθαλμοὶ, 42. 30. & de thoracibus, galeis, hortis: Homer. Ιλ. ν. 265. Ιλ. τ. 359. Οδ. η. 128. γανόωντες, λάμποντες, Heſych. ἐγανώθην, Ariſtoph. Acharn. p. 570. D.
γαργαλισμοὶ τοῦ πόνου, 3. 36. γαργαλισμοὶ πλευρέων καὶ μασχαλῶν, 30. 7. γαργαλισμὸς, Hippocr. 381. 52. γαργαρισμὸς παραλόγιμος, 132. 4. γαργαλίζει, ἐρεθίζει. γαργαλισμὸς, κίνησις σώματος. γαργαρισμὸς, γαργαλισμὸς, Heſych. γαργαλίζειν, probat Phrynichus p. 16. non γαγγαλίζειν. In quem locum lege Nunnes. p. 15. & Hœſchel. p. 101. γαργαρίζειν, propriè *colluere os*; γαργαλίζειν, *titillare.*
γεγωνοτέρη φωνὴ, 47. 3. γεγωνὸν, τὸ ἐξάκουστον, μεγαλόφωνον, Heſych. γεγωνὼς, Homer. Ιλ. θ. 227. ubi Schol. ἐκβοῶν. κράζων. γεγωνείτω, Xenoph. 986. C. γεγωνίσκων, Thucyd. 548. D.
γειτόνημα τῆς καρδίης ὁ στόμαχος, 19. 3. γειτόνημα πρὸς καρδίην, 65. 20. * γειτόνευμα, 64. 25. γειτονεύεται, Hippocr. 764. E.
γέλως ἄσβεστος μέχρι θανάτου, 40. 32. *riſu emoriri*, Terent. Eun. Act. 3. Sc. 1. ἄσβεστος ἐνῶρτο γέλως, Homer. Ιλ. α. 599. ubi Schol. μεταφορὰ ἀπὸ τοῦ πυρός.
γεῦσαι τοῦ πύου, 49. 33. ὑγρῶν, 51. 35. αἵματος, 53. 21. λίθων χροιὴν, 60. 25, 27. λίθων εὐφυῆ γεῦσαι ἐς ἄγονον τρίψαι, 144. 12.
γεύματα, 135. 6. & 52. 37. *res guſtata, cibi.* γεῦσις, 52. 32. *guſtus*, αἴσθησις. Heſych. utrumque, γεῦμα, γεῦσις, ἔδεσμα. δοτέον μέσφα γεύσιος, 135. 36. *dandum, quantum ad deguſtandum ſatis eſt.*
γίγνεται τουτέοισι πάταγος, 3. 2. ἀπάτη, 3. 4. εὐχὴ, 5. 37. νοῦσος ἐς αὔξησιν, 38. 18. ἢν τι τῶν σπλάγχνων ἐν φλεγμασίῃ ᾖ γεγονὸς, 38. 21. γίγνεται κοτε ξυναποθνήσκειν, 127. 6. *morbus aliquando non niſi cum ægro moritur.*
γλεύκεος, 79. 36. γλεῦκος τὸ ἀπόσταγμα τῆς σταφυλῆς πρὶν πατηθῇ, Heſych.
γλυκάζοντες φαντασίῃ γίγνεται, 53. 4. *dulceſcere arbitrantur.*
γλίσχρον ἔλαιον, 85. 17. γλίσχρασμα, 84. 1. πιτυάνης, 101. 34. Hippocr. 385. 3.
γνώμην ἐς μανίην ἔτρεψε, 34. 16. ἡ γνώμη εὖ σφισι ἐν τέλεον μίμνῃ, 134. 27. *mens illis manet integra.* γνώμη εὐσταθὴς ἠδὲ ἔμπεδος μίμνει, 87. 28. γνῶμα τῆς αὐταρκίης, ἡ δύναμις, 83. 31. τάδε γνώματα τῆς λύσιος τῆς νούσου, 87. 28. Sic γνῶμα, Herodot. 255. 31.
γούνου (pro γόνου) ἡ ῥοὴ, 64. 2. γουνῷ ἀλωῆς, Homer. Ιλ. ι. 530. γόνος pro γονὴ, Hippocr. 234. 3. γουνῷ, γονίμῳ τόπῳ, Heſych. γονοειδὲς οὖρον, 30. 7. Hippocr. 1217. C.
γραφῇσι, *picturis*, 82. 18. Sic γραφῆς, Lucian 876. C. ἄλλη τις γραφὴ, *ſcriptura, opus alicujus ſcriptoris*, 135. 1.
γυιὸς, χωλὸς, Heſych. Lycophr. v. 144. γυῖος, 74. 22. γυιῶσαι, χωλῶσαι, Heſych. γυιῶσαι τὸν ἄνθρωπον, 108. 14. Hippocr. 820. E. Homer. Ιλ. θ. 402. γυῖα λύονται, 65. 7. λύντο γυῖα, Homer. Ιλ. η. 16.
γυμνὰ τοῦ στερεοῦ ὀστᾶ, 113. 9. τοῦ ὀστρακώδεος, 133. 6. & ἀπὸ τοῦ ὀστρακώδεος, 138. 24. γυμνὸς ἐσθῆτος, ὅπλων, H. Steph. ex Herodian. γυμνάζειν ὄψιας, 132. 30. γυμνασίη, 146. 7. τὰ γυμνάσια, 132. 29. γυμνάσια ὀρθὰ ἐς στέρνα καὶ ὤμους, 129. 27.
† γυναικώδεες, 57. 29. & 64. 9.

Δ.

δαίμονος εἰσόδου ἐς τὸν ἄνθρωπον, 34. 22.
δάκνεται χολῇ, 51. 13. δακνώδης θέρμη, 52. 32. δακνώδεα οὖρα, 25. 19. οὖρον δακνῶδες τοῦ ἕλκεος, 63. 17. Et ſenſu paſſivo; δακνώδεες γαστρὶ, 52. 24, *qui mordentur in ventre; aut quibus venter mordetur.*
† δάμνεται θηρία ἐς ἀνάπαυλαν ὀργῆς κτέσι, &c. 85. 9.
δάπτει [νόσημα] 32. 14. *exedit morbus.* δάπτει, Homeri,

mer. Ιλ. λ. 481. de leone. δάπτειν, ἐσθίειν, Heſych.
* δάπτως, 43. 27.
† δαΐύσεσθαι, 76. 29. δαΐύσειν, λαφύσσειν, ἐσθίειν, Heſych.
δεδίττων τῶ αὐγῶ, 83. 2. timeant lucem. δειδίσσεσθαι Ἀχαιοὺς, Homer. Ιλ. ν. 810. terres. Schol. εἰς δέος ἄγεις, ἐκφοβεῖς, & Euſtath. τὸ δειδίσσεσθαι οἱ μεθ' Ὅμηρον καὶ παθητικῶς λέγουσι. — ὁ δειδισσόμενος διχῶς νοεῖται, δηλῶν ποτὲ μὲν τὸν ἐκφοβοῦντα, πότε δὲ τὸν φοβούμενον.
δεῖμα, δέος, φόβος, φόβητρον. δείματα, φοβήματα. δειμαίνει, ἐκφοβεῖται. δειματώδει, φοβερῷ, Heſych. δεῖμα, ἐφ' οἷσι δειμαίνει, 88. 3. δεῖμα φέρων, Homer. Ιλ. ε. 682. δειμαίνοντες, Hymn. in Apoll. v. 404. δείματα παιδίοισι, 40. 31. † δειματώδεες ὄνειροι, 36. 9. πάθος δειματῶδες τὰ πάντα, 77. 33. δεῖμα, Herodot. 226. 14. δειμαίνειν, Idem. 41. 20.
δεικνύω. ἐδείκνυε, 75. 9. Herodot. 171. 4.
δεισιδαιμονία. ἐς δεισιδαιμονίην τρέπονται, 35. 25.
δηθύνει, 32. 28. Homer. Ιλ. α. 27.
δηλητήριον [ſub. φάρμακον] 59. 33. pernicioſum venenum.
δημότησι, popularibus, 36. 27. plebeiis, 129. 6. δημότης, quidam de vulgo, 42. 15. δημότης, ὁ ἐκ τοῦ δήμου· δηλοῖ δὲ καὶ ἰδιώτην, Heſych.
δήξιος ἄλγος, 103. 21. δῆξις [τῶν βδελλῶν] 118. 31.
δηρὸν, Homer. Ιλ. β. 435. ubi Sch. δηρὸν, δὴν, ἐπὶ πολὺν χρόνον. ἐς δηρὸν, 38. 31.
διαβόρωσις ἀγγελαίνη, 72. 25. & 16. 5. & 70. 13.
διαγαγὼν, diducens, τοὺς ὀδόντας, 5. 6. διήγαγες τὰ σκέλη, Ezech. xvi. 25.
* διαδέξις. διαδέξιν γίνεται, 145. 7. ſucceſſionem, propagationem. [πάθος] ἐκ διαδέξιος πατέρων, 148. 11. morbus à parentibus traductus. διαδέξιες, humorum ex parte in aliam tranſitus, Hippocr. 1170. A. διαδέξις, morbi unius in alium tranſitus. τὰ σμικρὰ μεζόνων ποιέεται διαδέξιας. 127. 6. ἐκ διαδέξιος κεφαλαίης. 33. 25. ἣν μὴ ἐκ διαδέξιος νούσου, ἀλλ' ἐξ ἑωυτέου ἄρχηται ὁ λήθαργος, 88. 12. ἣν ἐξ ἑτέρης νούσου διαδέξηται ἡ λήθη, 88. 7.
† διάδηλος τῇσι μελεδώνεσι, 62. 31.
διαδιδρήσκουσι τὸ πάθος, 11. 14. διαδιδρήσκουσι τὸν ὄλεθρον, 25. 25. διαδιδράσκει, διαφεύγει, Heſych. διαδιδρήσκει πᾶν ἔργον ἡ τροφὴ, 71. 13. non concoquitur cibus.
διαείδεται ἀρετὴ ἀνδρὸς ἐόντος, 32. 10. ἀρετὴ διαείδεται ἀνδρῶν, Homer. Ιλ. ν. 277. ubi Schol. δείκνυται, φαίνεται. διαείσεται [ἀρετὴν, Ιλ. θ. 535. Schol. γνωρίσει &] διαγνώσεται, Heſych.
διάθεσις, affectus morbi. διάθεσιν ἢ σχέσιν, Galen. lib. ad Thraſyb. διαθέσι, 143. 4. ὑπὸ τῆς διαθέσεως τῆς νούσου, 34. 39.
* διαίθεται, ſuccenditur utrinque, πλεύμων, 46. 17. quaſi velit in utroque lobo.
† δίαιμον φλέγμα, 10. 17.
διαίνω. διῆναι τὰ ἔρια, 125. 4. διαίνετο, Homer. Ιλ. ν. 30. Schol. διάβροχος ἐγίνετο. διᾶναι, σμῆξαι, πλῦναι, Heſych.
διαίρω. διηρμέναι φλέβες, 13. 36.
διαΐσσει, procedit, φλέψ. ἀπὸ, &c. 24. 13. διαΐσσει ἡ ὀδύνη μέσφι, &c. 63. 25, pervadit, perrumpit. διαΐσσουσιν ὀδύναι, Hippocr. 457. 24.
διαιτηθέντι λεπτῶς, 136. 30. modico cibo refecto.
διακονέεται τάδε τὰ μέρεα θώρηκι ἐς ἀναπνοὴν &c. 9. 13. φλεβὸς διακονευμένης τὸ αἷμα, &c. 15. 29.
διακεκρίσθαι, diſtingui, ἄλλην ἄλλης ἀναλογίην, 17. 26. διάκρισις. ἑψεῖν [σάρκας ἔχεων] ἐς διάκρισιν τῶν ἀκανθῶν, 150. 3. donec [à carne] ſpinæ diſcedant.
διάκρισις, ſecretio, τοῦ ὀρῶν ἀπὸ αἵματος, 26. 8.
διαλείπει, intermittit, μανίη, 37. 8. οὐ διαλείπουσι, ῥέοντες, 59. 6. † διάλειψις ἀτελὴς, 37. 9. διαλείψιες τῶν παροξυσμῶν, 47. 21. διαλείμμασι, 34. 25. διαλείποντες πυρετοὶ, Hippocr. 133. H. διαλείποντα ὁκόσον, &c. 148. 24. interjicientem tantum temporis, &c.
διάλευκα κέρατα ἐπὶ μελαντάτῳ, 76. 25. albo & nigro colore intermixta.
διαλλάττειν, præterire. διαλλάξας Μακεδονίαν, Xenoph. 517. B. Sic hìc metaphoricè διηλλάξαντο τὸν κίνδυνον, 104. 16.
διάλλεσθαι, tranſilire, eodem ſenſu, quo præcedens. διήλλαντο τὸν ὄλεθρον, 24. 2. [διάλληται], Xenoph. 944. D. διαλλομένου, Id. 945. B.] Quid ſi legeretur διηλλάξαντο? Aut ſaltem διήλαντο, vel διήλλοντο? Craſſ. vert. depellere; quaſi legiſſet διελήλαντο à διελαύνω. Heſych. διήλασεν, διῆλθε, διεπέρασε.
† διαλυτικὰ χυμῶν, 84. 23. humoribus diſſolvendis apta. νόσοι διαλυτικοὶ, Hippocr. 124. A. corpus diſſolvunt, languidum reddunt.
διαμπερὲς, 77. 2. Hippocr. 756. D. Homer. Ιλ. ε. 112. Schol. διαμπὰξ, διόλου. ſic Heſych. & Erotian. Xenoph. 318. C.
διαναπαύοντα, 92. 20. interquieſcentem, vel interquieſcere jubentem, nam utrumque ſenſum admittit. διαναπαύειν, Hippocr. 1169. H. διαναπαύοιτο, Id. 339. 23.
* διάπνψις. ἐς τὴν τῶν χυμῶν ἐξηέρωσίν τε καὶ διάπνψιν, 143. 26. ad evaporandos diſſipandóſque humores. Quid ſi pro voce διάπνψιν ſubſtitueretur forſan διάθησιν? nam eâ utitur Aretæus, 60. 18. & Hippocrates 244. 7, 8. jungit ἐξαιρεῦται & διηθέει. Aut διάπνευσιν? nam Aretæus utitur verbo διέπνευσε, 7. 24. & 104. 23. ſi retineatur διάπνψιν, legatur διάπνψίν τε καὶ ἐξηέρωσιν, ad excitandos & evaporandos.
* διαπάρσιες ὀστέων ἰχθύων ἐς, &c. 7. 27. διαπείραντες, διακεντήσαντες, Heſych.
διαπέμπει ἡ φύσις τὴν τροφὴν παντὶ, 51. 19. διαπομπὴν τροφῆς, 9. 13.
διαπεραίνειν & διαπερᾶν, pertranſire, penetrare. διαπερήνασα —— διαπερήσασα, 24. 21, 19.
διαπλασσόμενοι ἐπιμήκεες, 61. 22. efformati in figuram oblongam.
διαπλέει κάτω τὰ ψαμμία, 61. 5. delabuntur; navigant deorſum.
διαπνέειν, difflare, diſſipare. διέπνευσε [τὸ κακὸν] 7. 24. & neutraliter, διέπνευσε τὸ ἄλγος, 104. 23. διαπνευσθήσεται ἡ κεφαλὴ, 87. 26. * διαπνευστικὰ ἀτμῶν καὶ θέρμης, 84. 23. διαπνοὴν, ſpiritûs tranſmiſſionem, 67. 21.
† διαπτερῶσαι βρόγχον, 139. 12. Hippocr. 393. 49. expandere. διαπτύξαι [falsò διαπτύσαι] διαπτερῶσαι, ἀναπτερῶσαι, διαστῆσαι, Heſych.
διάπυον ἕλκος, 111. 16. ἧπαρ, Hippocr. 1260. B. διαπυΐσκει, 45. 6.
διαπύροισι νεφροῖσι, 61. 4.
διαρκὴς ἐς διαπνοὴν οἶκος, 46. 26. τροφὴ, 102. 7. διαρκέσειε ἐς πολλὸν, 46. 11. διαρκῆσαι, βοηθῆσαι, Heſych. διαρκοῦντες, βοηθοῦντες, Erotian. οὐκ εἰς μακρὸν διαρκέσει, 13. 6. non diu eſt ſuperſtes. ἣν ἐς τὸ ζῆν ἔτι διαρκέῃ, 5. 31.
διασημαίνει [cum genitivo] τοῦ ἐῤῥωγότος μέρεος, 17. 31. indicium eſt.
διασήπω. διασαπὲν ἔντερον, 22. 9.
διασπείρει ἧπαρ αἷμα παντὶ, 51. 25.
διάστροφος ποικίλως κεφαλὴ, 3. 15. διάστροφα ποικίλως πρόσωπα, 5. 11.
διασφίγγειν τὰ μέρεα, 3. 7.
* διάσφιγξις κροτάφων, 108. 19.
* διασφύξιες ἀρτηρίης, 16. 26. ἐγκεφάλου, 132. 20. φλεβῶν, Hippocr. 383. 4.
* διαχάσαι φλέβα, 124. 12.
διατμηθῆναι ἐς μέλεα τὸν ἄνθρωπον, 79. 17. διατμῆξαι τὸν ἄνθρωπον, 6. 3. διατμήξας, Homer. Ιλ. φ. 3. Schol. διατεμών.
* διατμίζομαι. διητμίσθη τὸ ξύμπαν σκῆνος, 87. 26. perſpiravit.
διαφανέα ἔμπυρον καυτῆρα, 48. 26. διαφανὲς, λαμπρὸν, διάπυρον, Heſych. διαφανέσι, διαπύροις, Erotian. διαφανέα τὰ σιδήρεια, Hippocr. 891. H.
διάφορον, differens, 143. 5. διαφορῆς δυνάμιός τε καὶ κρίσιος πρὸς ἀριστερὰ δεξιοῖς, 39. 31. poteſtate & criſi dextras partes à ſiniſtris differre [hoc docet.] διεφορεῦντο, diſſipabantur, 58. 4. διαφόρησις, apud medicos eſt humorum diſſipatio.
διάφυσις τῆς ἀρτηρίης, 120. 6. commiſſura arteriæ. διάφυσιν, Hippocr. 760. F. 842. C. D. 6. 30.
διαχωρέουσι, excernunt, λευκὰ, 52. 29. διαχωρήματα, 21. 6. διαχωρήματα —— μόλις διαχωρεόμενα, 52. 25. διαχωρήσιες πυκναὶ, 49. 9. διαχώρησιν, 149. 24. Hippocr. 1245. A. 217. B.
δίδαγμα τόδε πρῆγμα, 39. 31. hoc docet. διδάσκαλος ἀγαθὴ ἡ πεῖρα, 90. 28. οὖσαν [πενίαν] ἀγαθὴν διδάσκαλον τῶν ἀρίστων, Lucian. 43. C.
διδόω pro δίδωμι. διδοῖ, 83. 23. Herodot. 29. 5. Homer. Ιλ. ι. 515.
* διεθίζῃ [aſſueſiat] χρόνῳ μακρῷ τὸ ἄλγημα, 32. 21. diu moretur.
διειδὴς [χολὴ] 52. 11. λαμπρὸς, διαυγὴς, Heſych. Suid. διειδὴς ὅρασις, Polychr. in Ezech. i. 4.
διεκθέει, 20. 30. & 48. 34. & 149. 25.

GRÆCUS IN ARETÆUM INDEX.

* διεκχέῃ τὸ αἷμα, 117. 4.

διενεχθέντος πύου, 42. 1. *traducto pure.* à διενέγκω vel διενέχθω pro διαφέρω. διενείκας, Herodot. 6. 34. & ex aliâ ſignificatione, διενειχθέντων, Herodot. 44. 29. *contendentibus.* διαφέρω enim *traduco*; διαφέρειν αἰῶνα, Herodot. 113. 2. διαφέρεται πολλὸν χρόνον, Hippocr. 522. 2. & *differo, diſcrepo.*

διεξάγουσα τροφὴ, 117. 32. *cibus facilè per alvum tranſiens.* Sic ἐξαγαγόντες intranſitivè, Homer. Ιλ. ν. 435. Schol. ἔξω περιελθόντες.

* διεξανθήματα μικρὰ, 9. 2.

διεξίασι φῦσαι, 66. 22. Et à διεξίω [uti ἐξίω apud Herodot. 2. 34.] διεξίασι τῆς δὲ τῆς νόσου παῖδες, 94. 30. *exeunt è morbo, evadunt morbum.*

διέξοδος τῶν λίθων οὐ ῥηΐστη, 60. 27. *non facilè tranſeunt.*

διέπει φύσις τὸν ἄνθρωπον ἐς ζωὴν, 19. 23. *hominem in vitam reſtituit.* διέπειν, *adminiſtrare*, frequentius cum accuſativo rei; διέπε στρατὸν, Homer. Ιλ. β. 207. Schol. διέτασσε, διῴκει. διέποντες ἀγῶνα, Herodot. 186. 15.

† διεσθίεται τὰ ἀγγεῖα, 16. 10.

διζημένον, 80. 3. Homer. Ιλ. ε. 168. Herodot. 37. 16.

διηγεῖσθαι, cum accuſativo rei ſæpius; διηγεῖται λοιμὸν, Lucian. 371. C. perſonæ rariùs; ψυχῆς διηγουμένης τοὺς ἄνδρας, 20. 20.

διηθεὶς ἄμυλος, 98. 18. *percolatus.* Aoriſt. 2. Particip. διηθέω. † διήθησιν τῶν οὔρων, 60. 18.

διίημι. οὐ διίησι ἔδρη, 6. 36. *nil tranſmittit; non dimittit.*

διΐστημι. διαστήσαις ἂν τὰ ξυμμεμιγμένα, 17. 28. διαστάσιες κεφαλῆς, 132. 19. *diſtractiones.* διαστάσει, 83. 26. *intervallo.*

δικρόα [κιονὶς] 8. 12. *bifida columella.* τὸ δικροῦν γλώσσης, Hippocr. 156. A. δίκρουν, τὸ οἷον δίκρανον, ὅπερ καὶ διχιδὲς ὀνομάζουσι, Galen. Expoſ. Voc. Hippocr.

† δινήσιες κεφαλῆς καὶ ὀφθαλμῶν, 132. 32.

διοίγουσι τὸ στόμα, 46. 28. διοίγω, Sophoc. Ajac. v. 353.

διοιδέουσαι [φλέβες] πολὺ μέζονες, 54. 21.

διόλλυται τῆς τροφῆς ἐγκαιρίη, 83. 26. *interea perditur*, &c. Sic διόλλυται καιρὸς, Plat. lib. 2. de republ.

δίσκων βολῇ, 132. 31. inter exercitia corporis. Homer. Ιλ. ψ. 774.

† δίυγρον στόμα, 3. 37. Hippocr. 543. 10.

διφυέα αὐλὸν, 77. 3. *duplicem tibiam.*

δίψαι πυριφλεγέες, 59. 14. δίψος ἀκρατὲς, 59. 10. διψαλέα ὄργανα, 20. 11. διψαλέος μῦς, Batrachom. v. 9. διψώδεες, 20. 3. διψώδης οἶνος, Hippocr. 392. 25.

διώκονται σφυγμοὶ ἐς τὸ ξυνεχὲς καὶ πυκνὸν, 115. 24.

διῶται, 48. 26. & 58. 27. * διωσμὸν χειρῶν, 132. 29. inter gymnaſia.

δοιοὶ, 69. 19. [poetica vox pro δύο] Homer. Ιλ. μ. 455. δοιαὶ, 73. 16.

δοκέει, 73. 15. *apparet, in conſpectum venit.* δόκησις τὸ μὴ ὂν νομιζόμενον οἷον φαντασία, Heſych. δόκησιν παρέχοντες, Thucyd. 155. C. Schol. δόξαν. πάντα μᾶλλόν ἐστιν ἢ δόκησις ἰσχίου, 74. 28. *quidvis videtur potiùs eſſe quàm iſchias.*

δονέων ἐστὶ ἀκοῦσαι, 57. 10. *auditu ſonorus eſt.* & mox δονέει. lin. 11. At vulgò δονεῖ, κινεῖ, ταράσσει, σαλεύει, Heſych. Sic Homer. Ιλ. ρ. 55. Ιλ. μ. 157.

δόσις, 104. 9. δόσιες πλεῦνες, 131. 27. de portione medicaminis cujuſlibet à medicis præſcriptâ. ἠ-θεῖον τῆς δόσιν, Geneſ. xlvii. 22. *demenſum unicuique conſtitutum.*

δοχὴ πλεύμονος θώρηξ, 13. 8. id eſt, δοχεῖον, *receptaculum.* Sed alibi δοχὴ, ἄριστον, Heſych. *convivium*, Geneſ. xxi. 8. Luc. v. 29.

δρῆν ἀπονίην, διαλείψιας, ἡσυχίην ἐπικρύψιας, 138. 6. *efficere, ut morbi conquieſcant, intermittant, lateant.* ὁ δράσας τὴν χάριν, Thucyd. 124. D. Schol. ὁ δεξάμενος χαρίζεσθαι. δρῶσα αἰτίη, 74. 16.

δρόμον νίκησε [Ionicè pro ἐνίκησε] 75. 29. *curſu vicit.*

δρυπετέος ἐλαίης, μὴ ὠμῆς, 85. 16. δρυπετεῖς, ἀπὸ δένδρου πεπτωκυίας, ὠμὰς [lege μὴ ὠμὰς] Heſych. nam δρῦς, πᾶν δένδρον, Heſych.

δυνάμαι, *firmâ ſum valetudine.* ἠδυνάτο [augmento Atticè geminato] 42. 7. Opponuntur hic ξυντήξιες & ἰσαρκεῦντο, δυσφορίη & εὐφόρως εἶχεν, ἀδυναμίη & ἠδυνάτο; uti apud Lyſiam (in H. Steph. Theſ.) δυνάμενος & ἀδύνατος: apud Æſchinem (in eod.) δύνασθαι & ἀῤῥωστεῖν. τῆς δυνάμιος τοῦ ζῆν & ἐς ζωὴν, 18. 24, 26. τὸ πρὸς δύναμιν, 150. 14. δυνατώτατον ἐς τὸ ζῆν τυλέοισι καὶ τὸ σμικρὸν αἷμα, 91. 21.

† δυσελπιστίη, 18. 7. & 107. 33.

* δυσεντεριώδεα, 69. 31. Hippocr. 1090. G.

† δυσεπίσχετος αἱμόῤῥοια, 118. 32.

δύσθυμον, 36. 26. δυσθυμίης, 36. 29. Hippocr. 954. E.

δυσκαμπέες κατὰ ῥάχιν, 61. 9. δυσκινησίη, 30. 10.

† δυσκρασίη, *mala temperies*, 74. 18. † δυσλύτων σκληρῶν, 42. 11.

δυσμαθέες, 34. 27. δυσόνειροι πολλοῖσι ἀλλοκότοισι, 34. 26.

† δυσουρέει, 62. 33. quod verbum ſinè authore & exemplo afferri ſcribit H. Stephanus; citátque δυσουρεῦντας, ex Dioſc. lib. 1. cap. 39.

δυσπνοεῖ ἡ ἀναπνοὴ, 46. 4. δύσπνους, 16. 9. τὸ δύσπνουν, Hippocr. 219. F. δύσπνοια, 10. 16. δύσπνοιαι, 9. 10. & [pro δυσπνοίη] δυσπνοῇ, 15. 31.

δυστέκμαρτον τὸ μέτρον, 91. 19. δυστέκμαρτον ἴχνος, Sophoc. OEdip. Tyr. v. 109. Schol. δυσκατάληπτον, uti & Suid. & Heſych.

δύσφορος, Hippocr. 1242. G. δυσφορώτερος, 42. 21. Hippocr. 73. B. † δυσφορίη, 42. 6, 20. Hippocr. 194 A.

δύσχρηστον βαδίσαι, 123. 18.

δωροδόκοι, 75. 37. Craſſus vertit, *avari.* Heniſch. & Oxon. *munifici.* uti & G. Morelius in ſuis annotationibus ad Aret. (anno 1554. edit.) Vox illa apud Heſych. duplicem habet ſenſum, δωροδόχος, δεχόμενος δῶρα. δωροδοκεῖ, δίδωσι δῶρα. δωροδοκεῖν, δῶρα λαμβάνειν. δωροδοκία, τὸ λαβεῖν ἢ δοῦναι δῶρα. Sic Suid. δωροδοκήσασθαι [vide Ariſtoph. p. 292. A. & 238. E. ubi conſule Schol.] οὐ μόνον δῶρα διδόναι, ἀλλὰ καὶ τὸ λαμβάνειν. Sed Aretæi loco magis convenit *munificentia* quàm *avaritia*: ἁπλοῖ, εὔθυμοι, δωροδόκοι; & 36. 11. ἁπλοῖ—πολυδάπανοι.

E.

ἐᾷ, *omittit*, ἐργασίην, 51. 24. ἐᾶν, ἀφιέναι, Heſych.

ἑβδόμης [ſubaud. ἡμέρης] 10. 22. ἑβδομάδος δευτέρης, 10. 23. ἑβδομαίῳ, 83. 13.

ἐγγινομένη φλεγμονὴ, 26. 10. ἔγγονον κακὸν, 56. 32. τὰ ἔγγονα, Deuteron. vii. 13

* ἐγγιγνώσκω. οὔτε ἣν ἔρωτα ἐγγιγνώσκων, 36. 27. *ſuum amorem non agnoſcebat; fateri nolebat.*

ἐγγράφομαι. ἐγγεγράφθω οἶνος, 130. 19. *adſcribatur, addatur.*

ἐγκαθειργμένον, 25. 7. ἐγκατακεκλεισμένον, Heſych. & eodem ſenſu ἐγκατειρχθὲν, 4. 3. Ubi, ne ſcribatur ἐγκαθειρχθὲν, vetat plurium aſperarum concurrentium κακοφωνία. Euſtathius [in Homer. p. 1387. l. 3.] notat ſcribi εἴργω pro κωλύω, & εἵργω pro κλείω. ſed Heſychius, nullo facto diſcrimine, εἶρξαι, κωλῦσαι, συγκλεῖσαι.

ἐγκαιρίη τροφῆς διόλλυται, 83. 26.

† ἐγκαίρως οὐκέτι ἔασι τῇ ἀρχῇ, &c. 136. 9. *non ampliùs ſe opportunè habent*, aut *idoneì ſunt ad*, &c.

ἐγκαλινδέεσθαι τῇσι ψάμμοισι, 130. 29. ἐγκαλινδεῖται, ἐναναστρέφεται, ἐνδιατρίβει, Heſych.

* ἐγκάμνῃ τὸ θέρμον ἐς ἔργον, 52. 1. *delaſſetur calor in opere.*

ἐγκαταλείπονται πυρετοὶ μελεξετέροισι, 114. 34. ἐγκαταλείπηται ἕλκος, 111. 16. Hippocr. 1009. C. ἐγκαταλιπόντος ἰητροῦ ὑμένα, 8. 11. † ἐγκαταλιμπανόμενα, 104. 28. Hippocr. 67. 6. ἐγκαταλιμπανόντων, Pſalm. cxix. 53.

ἐγκέεται ἐν λαγόσι, 28. 11. pro ἐγχεῖται.

ἐγκρατίης, 64. 18. *temperantiâ.* cui opponitur ἀκρασίης, lin. 27.

ἐγκρύπτω. ἐγκεκρύφθαι, 6. 20. ἐνέκρυψε, Homer. Οδ. ε. 488. Matth. xiii. 33.

ἐγρηγόρσι, cui opponitur ὕπνῳ, 46. 24. ἐγρήγορσι πάννυχοι, 84. 32. Sic Homer. Ιλ. λ. 550.

ἐγχειρίξιες τρόποι, 129. 6.

ἐγχειρέειν οὐκέτι τοῖσι, &c. 6. 4. *impotens ampliùs auxiliandi.* Sic Hippocr. 3. 27.

ἐγχρίμπτεται ἀρθρῖτις ἐς ἄρθρα, 74. 21. Hippocr. 654. 23. Homer. Ιλ. ρ. 415. Herodot. 71. 4. ἐγχρίμψαι, πλησιάσαι, ἐγγίσαι, Heſych. † ἐγχρίμπτοντα τῷ ἥπατι, 137. 28. ἐγχρίπτων, προσπελάζων, Heſych.

ἐγχρίω, cum accuſ°. & dat°. ἐγχρίειν τάδε τοῖσι χωρίοισι, 123. 34. cum accuſ°. duplici, κολλούριον ἔγχρισον τοὺς ὀφθαλμοὺς, Apocal. iii. 18. Sic διαχρίειν, 124. 1. * ἐγχρίσμασι, 99. 25.

ἐγχρονίσῃ, 53. 8. ἐνεχρόνιζον, Thucyd. 188. C. Schol. ἔν τινι τόπῳ πολὺν χρόνον μένουσι.

* ἐγχυλώσιος, 150. 19. ἐγχύλωσις, *ſucci derivatio.*

ἐγχυμάτιος,

ἐγχυμώσιος, Hippocr. 1037. F. χύλωσις, Dioſc. lib. 2. cap. 108.

ἔγχυτον, 124. 1. χυλὸς ἔγχυτος ἐς τὴν ῥῖνα, 131. 21.

ἐδεσὸν, 37. 2. idem ac ἔδεσμα, 58. 6.

ἑδραίη κάθαρσις, 71. 13. ἑδραῖον ἱςάναι τὸ πνεῦμα, *ſtabilem conſervare*, 135. 15. ἐν ἕδρῃ ἴσχει, 137. 29. *firmiter hæret.*

ἔθος. ἐν ἔθει ἐοῦσι ἀρίστου, 132. 25. εἰθισμένοι, 121. 33. ἐθισμὸς αὐλῶν, 85. 11.

εἶδος, *genus.* εἴδει ἑκάστῳ, 92. 27. εἶδος μανίης ἕτερον, 38. 35. Hippocr. 428. 19. Sic ἰδέαι μύρεαι, 37. 29. εἶδος, *habitus corporis.* τὸ εἶδος ἐς ξηρὸν τρέπεται, 37. 19. Hippocr. 1090. G. *aſpectus*, τοῦ εἴδεος τοῦ νοσέοντος. 42. 15.

εἴκω. ἔοικε [*videtur eſſe*] ἄνεσις, 4. 5. ἐοικυῖαν [cui opponitur ἀτρεκέα] αἰτίην, *veriſimilem*, 74. 11. οὐκ εἰκότως, *non ut par eſt*, 37. 10. εἰκότως, πρεπόντως, εὐλόγως, δικαίως, Heſych.

εἰλάω pro εἰλέω. εἰλεῦνται ὀφθαλμοὶ, 33. 7.

εἰσβολὴ, 74. 25. ἐσβολῆς τοῦ παροξυσμοῦ, 84, 26.

εἰσπνεύσαντος ἐς τὴν ἀναπνοὴν, 6. 26. εἰσπνοῇ μιῇ, 6. 25.

εἴσρους τῆς τροφῆς ἐς τὸ ἧπαρ, 118. 16.

† εἰσωθεῖν, *intrudere*, 57. 5.

ἐκ θανάτου αὖθις ἐσόμενοι, 76. 1. ἐκ θανάτου πεφευγότες, 75. 6.

ἐκβαίνω. ἐξέβη τοῖσι τὸ ἄρθρον, 41. 10.

ἐκβλαστάνω. ἐξεβλάστησε τὴν φυὴν, 114. 31. ἐκβλαστῆσαι ἔξοδον χλόης, Job xxxviii. 27.

* ἐκγλισχραίνει, 144. 27. *viſcoſum reddit.*

* ἐκδηθύνῃ, 127. 5.

ἐκδιαιτᾶσθαι. ἐκδεδιῃτημένοις λεπτῇ διαίτῃ, 65. 23. *uſis tenuiore victu.* At vulgo aliud ſignificat; ἐξεδεδιῄτητο τῶν νομίμων, Thucyd. 86. B. Schol. ἔξω τῶν νόμων διῄτατο.

ἐκδιδάσκει, *edocet, indicat*, 71. 11.

ἐκδιδοῖ οὐδὲν κοιλίη, 25. 18. ἐκδιδῷ κοιλίη ἐπὶ μᾶλλον, 50. 10.

† ἐκδιηγεῦνται, 3. 3.

ἐκζέω, *efferveo, ſcateo.* ἐξέζεσε εὐλέων, Herodot. 181. 38. μὴ ἐκζέσῃς, Geneſ. xlix. 4. cum accuſº. ἐξέζεσε σκώληκας, Exod. xvi. 20. & in paſſivâ voce, ἐκζέομαι, *effervefio*; ἐκζεσθὲν, 145. 14. Sic ζεσθεὶς, H. Steph. ex Dioſcor.

† ἐκθέον, *excurrens, effluens*, 143. 14.

ἐκθνήσκω. σφέας ἐθέλοντες ἐκθανεῖν, 79. 31.

* ἐκθορνύμενοι, *exilientes è ſomno*, 26. 20. Sic ἐκθορέω: ἐξέθορες, Lucian. 100. D. ἐξέθορε κλίνης, Anthol. lib. 1. cap. 45. Epigr. 1.

* ἐκθορυβούμενοι ἐκ τῶν ὕπνων, 36. 7. οἱ ὄνειροι θορυβήσαντες αὐτοὺς, Sapient. xviii. 19. quem locum confer cum Aretæo, lin. 7, 9, 10.

† ἔκκαυμα ταραχῆς γνώμης καὶ ἀταξίης, 124. 34. ἐκκαύσιες, 7. 26.

* ἐκκοπρωθῇ τὸ ἔντερον, 94. 3. eodem ſenſu quo * ἐξεκόπρωσεν ἀθρόα ἀπὸ κοιλίης, Hippocr. 1100. B.

ἐκκρεμὲς ἀπὸ τῆς ὑπερώης σῶμα, 7. 34. ἐπὶ γαστέρα τὸ παιδίον, 94. 24. ἐκκρεμέα ἐς τὴν ἀρτηρίην, 99. 10.

ἐκκρίνω. βραχὺ σταγόνα ἐξέκρινε, 26. 24. ἔκκρισις οὔρων πολλὴ, 47. 2. αἵματος, χολῆς, ἱδρῶτος, 37. 24. ἐκκρίσι, 44. 32.

ἐκλάμπῃ ἡ θέρμη, 42. 5. ἐκλάμπει πυρετὸς, Hippocr. 15. 9.

ἐκλείπῃ ἁφὴ, 39. 8. *deficit.* & activè, ἐκλείπῃ τὴν ψυχὴν τὸ σῶμα, 101. 12. ἔκλειψις κινήσιος ἢ ἁφῆς, 39. 8.

ἐκλύειν, *diluere*, τὸ οἰνῶδες, 84. 15.
ἔκλυσις τοῦ τόνου τῆς φύσιος. 19. 8. μελέων, 21. 4. ἐκλύσιες δυνάμιος, 70. 9. ἔκλυτοι, 17. 19.

ἐκμαγεῖον αἵματος, 51. 16. *quod deterget ſanguinem.*

† ἐκμαίνειν, *in furorem abducere.* ἐκμαίνει τὴν ψυχὴν, 32. 15. ſic 37. 2. & Hippocr. 68. A. ἐκμαίνει μεχείλεα, Anthol. lib. 7. Epigr. ultim. ἐκμαίνονται, 37. 16, 22, 23. & 37. 27. & 38. 28. ἐξεμαίνη, Hippocr. 1112. A.

ἐκνήφειν. ἐξένηψε τῆς δυσθυμίης, 36. 29. ἐξένηψεν ἀπὸ τοῦ οἴνου, 1 Reg. xxv. 37. & activè cum accuſº. ἐξένηψε τὴν αἴσθησιν, *recuperavit*, 114. 31. ἐκνήψει ὕπνος ἀῤῥώστημα, Sirac. xxxi. 2.

† ἐκπέσσει, 36. 16. ἐξέπεψε τὰ σιτία, 114. 31.

ἐκπονέει ὁ σπλὴν τὴν ἀκαθαρσίην αἵματος, 51. 17. *elaborat.* Sic Horat. lib. 3. Od. 1. *elaborabunt ſaporem.*

ἐκρεῦσαι, *effluere*, 49. 11. Sed activè ἐκρέει ἄνοσμον ἡ γαστὴρ, 49. 2. Hanc activam ſignificationem legi in Epigr. notat H. Steph.

ἐκρυεῖν. ἐκρυῇ πουλὺς ἱδρὼς, 49. 16.
† ἔκροιαι τοῦ αἵματος, 144. 18. ἐκροίην, ἔκρυσιν, Heſych.
ἐκροὴν χολῆς ἴσχει, 51. 33. ἐκροῇσι, 140. 26. ἐκροάς, Hippocr. 1004. H.

* ἔκρινες, 79. 6. *quibus nares ſunt prælongæ.* ab ἔκριν, adjectivo ejuſdem formæ ac ἄῤῥιν, ἔνριν, &c.

ἐκριπισθέντες, *accenſi*, ἐς ὀργὴν, 38. 29. ῥιπίζει, πνεῖ, ἀνακαίει, Heſych.

ἐκταίῳ ἐόντι, 83. 13.

ἐκταράσσεσθαι. ἐκταραχθείσης χολωδέων κοιλίης, 11. 3. ἐκταραχθεῖσα κοιλίη πολλοῖσι φλεγματώδεσι, 30. 12. ἐκταραχθῇ ἡ κοιλίη τουτέοισι, 43. 3. † ἐκτάραξις κοιλίης πολλῶν χολωδέων, 14. 6. ubi nota ſyntaxin duplicis genitivi: apud Hippocratem & Aretæum frequentiſſimam. κοιλίης ταράχῳ πολλοῖσι χολώδεσι, 24. 1.

ἐκτηκομένων κρεῶν, 84. 8. ἐκτηκόμενον αἷμα, Hippocr. 221. G.

ἔκτοπον τάρβος, 36. 8. *inuſitatus horror.* ἔκτοπον, χαλεπὸν, ξένον. ἐκτόπως, μεγάλως, Heſych. ἔκτοπον, μέγα· Ἀριστοφάνης [p. 609. B.] ἔκτοπον δένδρον, Suid.

ἐκτρέπει τὴν αἴσθησιν, 32. 14. *pervertit.* ἐκτρέπειν, *abſtinere*, 122. 21. ἐκτρέπει [*deflectit, declinat*] τῆς συνηθείας, H. Steph. ex Plut. de vit. Homer. ἐκτρέπεσθαι, *averti.* ἢν μὴ πολλὸν ἄνθρωπος ἐκτραπῇ, 137. 16. *averſari*; ἐκτρέπονται τὰ κακώδεα, 33. 14. ἐκτρέπηται τὰ βάρεα, 122. 21.

* ἐκτρήσιες, 77. 1. *perforationes, foramina.*

ἐκτρωσμοῦ, 73. 18.

ἐκφαίνονται, 8. 7. ἐκφανέες θηλαὶ, 42. 33. ὠμοπλάται, 43. 2.

ἐκφλέγει οἶνος, 37. 1. ἐξέφλεξε τὴν πόλιν, Ariſtoph. 666. C.

ἐκφυσάω. ἐξεφυσήθη πνεῦμα, 58. 22. *efflatur ſpiritus.* At ἐκφυσᾶν, *excitare.* ἐξεφύσησε πόλεμον, Ariſtoph. 666. D. Schol. ἐξεκίνησε.

ἐκφύω. ἐκπεφύκασι ὀχετοὶ νευρώδεες, 60. 18.
ἔκφυσις τῶν κεράτων, 77. 10.

ἔκχυσις οὔρων, 61. 15. ἔκχυσιν τοῦ πλήθεος, 30. 21. ἐκχύσι ἀθρόῃ, 14. 14.

ἔκχυτον, *fuſile*, 128. 23. ἔκχυτον, *genus edulii liquidi*, H. Steph. ex Epigr.

* ἐλαιοειδέα, 22. 30.

ἔλασμα ἰσχνὸν, 22. 18. & 24. 24. 25. *laminam.*

ἐλαφρίη τοῦ ἄχθεος, 143. 10. Hippocr. 1143. G. ἐλαφρία, κουφότης, μωρία, Heſych. in ſignificatione hâc ultimâ metaphoricâ utitur D. Paulus, 2 Cor. i. 17.

ἐλέγχειν, *arguere, accerſere.* ἐλέγχει τὴν νοῦσον, 135. 6. *labefactare.* οὐκ ἐλεγχθείη δὲ [δύναμις] ἐπὶ τόνῳ, 136. 22.

ἐλευθερίοισι, 62. 29. ſive ἐλευθερίοις, *viris generoſis, ingenuè educatis.*

* ἐλεφαντώδεα ὦτα, 79. 7.

ἑλισσόμενον [πνεῦμα] ἐν ἑλίξεσι τῶν [ἐντέρων] 21. 25. κῶλον ἕλικας ποιεύμενον, 22. 28. *faciens ſinus*, i. e. *ſinuoſum.*
ἑλικοειδὲς ἔντερον, 61. 10.
ἑλιγμοῖσι [*ambagibus*] τοῦ χωρίου, 39. 29. Xenoph. 9. B.
ἑλίκων τῆς ἀμπέλου, 118. 26.

ἑλκοῦται ἀρτηρίη, 15. 25. ἑλκοῦντο, Xenoph. 933. B.
† ἑλκώδεες, 79. 12.
† ἑλκώσιος, 144. 9. Thucyd. 131. A.

ἑλκύσι [*attractione*] ἀθρόῃ τοῦ ὑγροῦ, 45. 20. ἑλκύσιος [ſic legit Conſtantinus pro ἑλκώσεως] Theophr. de Cauſ. lib. 1. cap. 6.

† ἐλλεβορισμοὶ, 151. 1.

† ἐλλειπῶς [mallem ἐλλιπῶς, ab ἐλλιπὴς] πρὸς τάδε ἔχει, 129. 1. *his caret.* ἐλλείψεως 16. 28.

ἐλπὶς μούνη ἡ ἐνίζησις, &c. 94. 4. *ſpes ſola eſt ſeſſio*, ſive *ſita eſt in ſeſſione*, &c. μοῦνος οἶνος ἐλπὶς ἐς ζωὴν ψυχροῖς, 113. 21.

ἑλώδεα χωρία, 50. 29. ἑλώδεσι τόποις, Dioſc. l. 2. c. 117.

ἐμβάμματα, 135. 29. Xenoph. 9. A.

* ἐμβιοτεύει ἡ νοῦσος ἐν [διαίτῃ] 133. 30.

* ἐμβόησις, 88. 3. † ἔμβρεγμα, 85. 1. 15.

ἐμμελεῖ ἐπιτάσι, 150. 26. *convenienti intentione.* ἐμμελὴς, καθήκων, προσηνὴς, Heſych.

ἔμπεδος. τόδε ἔμπεδον ἡ μανίη ἴσχει, 37. 4. *permanet.*

ἐμπεριέχηται ἐς τὸ περιτόναιον, 56. 20. *contineatur in*—— ubi ἐς uſurpatur pro ἐν.

ἐμπλέω, *innato.* ἐμπλέουσι τῷ πολλῷ ὑγρῷ. 58. 25.
* ἐμπλέοντα, 44. 25. * ἐμπλώειν, 50. 2. ἐμπλώῃ, 56. 19. ἐμπλεύειν, 25. 4. ἐμπλεῦσαι, 133. 13.

Hæc

GRÆCUS IN ARETÆUM INDEX.

Hæc duo poſtrema ab interpretibus redduntur per verbum implere; at nullibi in hôc ſenſu reperire adhuc potui ἐμπλέειν. Occurrit quidem in Lexicis ἐμπλεόω, ſed ſinè authore.

ἐμπνέουσι [cum duplici accus°.] τὸ αὐτὸ τοῦ θώρηκα, 9. 27. cum dat°. & præpoſitione; ἐναντίοισι ἐμπνέουσι ἐς ἡδονὴν, 87. 21.

ἐμποιοῦσα ὀδύνην, 21. 22. ἐμποιέει νάρκην καὶ ψύξιας, 125. 8. φύσαν καὶ ἐρυγὰς, 35. 7. λειποθυμίην, 124. 30.

† ἔμπονος, laborum patiens. τὸ ἔμπονον, dolor; δέεϊ τοῦ ἐμπόνου, 9 29. Sic τὸ ἐπίπονον, Xenoph. 997. A.

* ἐμπότων, 140. 29. potabilium.

† ἐμφαγεῖν βοτάνης, 148. 23.

ἐμφραχθῇ μέγας [λίθος] 60. 29. videtur activè ſignificare, viam intercluſerit. † ἔμφραξις, 118. 15. ἐμφράξιος, 122. 7. & Heſych. de aurium obſtructione. ἔμφραξις, πόνος ὤτων.

ἐμφυσηθεῖσι τῆς κοιλίης, 26. 18. ἐμφυσῶνται μαζοὶ, Hippocr. 1031. 8.

ἐμφύη τῇ καρδίῃ, 24. 31. ἐμπεφύκασι τοῖσι ὤμοισι, 60. 19. ἐμφύειν, frequentiùs activè, ingenerare; utì ἐνέφυσεν, Homer. Οδ. χ. 348. ἐμφῦσαι, Xenoph. 726. B. & 727. D. & 802. A. ſed ἐμφύω poteſt etiam neutraliter æquè ac activè, accipi, utì φύω; φύει generat, Homer. Ιλ. ζ. 148. naſcitur, ibid. v. 149.

ἐμφύτῳ θέρμῃ, 74. 15. ψύχεϊ, 146. 24. ἔμφυτα τῇ ἀρχῇ. 40 7.

ἐμφωλεύσαν σπλάγχνοισι ὅκως αἴδηλον πῦρ, 78. 3. eâdem metaphorâ utitur Philo de mundo (654. 32.) πῦρ πεφώλευκε.

ἐμψύχει, 114. 1. † ἔμψυξιν, 9. 34. & 84. 19.

ἐναιωρεύμενη τῷ θώρηκι [φλὲψ] 24. 30. ἐναιωρεύμενοι ὀφθαλμοὶ, Hippocr. 37. 20.

ἐναλλάξῃ τῆς κατάκλισιν, 54. 6.

ἐναντίως [cum dat°.] ἐοῦσι, 5. 23. cum gen°. H. Steph. ex Ariſtot.

ἐναργῆ ἄρθρα, 42. 37. prominentes articuli.

* ἐναργώδεες ὄνειροι, 36. 9. ἐναργῆ ἐνύπνια, Hippocr. 67. F.

ἐναφεψήματι, 84. 36. ἐναφέψω, ſive ἐναφεψέω, H. Steph. ex Dioſc. ἀφεψηθεῖσα, 84. 37. ἀφεψήματος, 92. 10. & 117. 26.

ἐνδάκνω. ἐνδακόντος κυνὸς, 6. 27.

ἐνδέειν, opus eſſe, 91. 24. ἐνδεῶς ἐπὶ σμικρὸν, 26. 28. aliquantulum morbo remittente, aut viribus indigente. ἐνδείῃ, defectu, 112. 5.

† ἐνδιαιτώμενος ὕδατι, 138. 16. ἐνδιαιτᾶται, σωζεῖ, [illegible] τελέσει, Heſych.

ἐνδιδοῖ [injicit, impertit] τῆς ποθέων τῷ πλεύμονι, &c. 13. 11. & cum genitivo, τάδε τῆς ψυχῆς τοῦ στομάχου ἐνδιδόντος, 65. 15. ἐνδιδόντες [remittentes] πυρετοὶ, 11. 4. Sic ἐνδοῦναι, Hippocr. 43. 48. ἐνέδοσαν, Thucyd. 277. B. Schol. ἔκλιναν, ἐχαυνώθησαν. & ibid. 142. B: 340. A: ἐνδιδόναι. Herodot. 115. 18. Sic Heſych. in ἐνεδίδου. & Suid. in ἐνδοῦναι.

ἐνδινέω. ἐνδεδινημένοι ὀφθαλμοὶ, 3. 20. & 95. 17. ἐνδεδινημένα ὄμματα, Hippocr. 1162. C. ἐξεστραμμένα, Erotian. in voce ὄμματα.

* ἐνειλίξαντα, 96. 36.

ἔνειμι. ἄκρων [χειρῶν] ἐνόντων λίνοισι, 135. 18. extremis manibus impoſitis [involutis] in linteis.

ἐνεργὸν ποιέεται [ἐπίπλασμα] 103. 2.

ἐνεργείης πάρεσις, 39. 13. remiſſio virium.

* ἐνέρευθροι ὀφθαλμοὶ, 38. 26.

* ἐνεψεῖν, 84. 22. ἐνεψημένον, 83. 36. ἐνεψητέον, 84 20.

* ἐνεψήματα, 85. 27.

* ἐνζέομαι. ἐνεζέσθη, 89: 26.

ἐνηχῶν ἐπιγάστριον, 5. 22. reſonans. ἔνθεος μανίη, 39. 1. ἔνθεος, μαινόμενος, Heſych.

ἔνθεσιν τῆς τροφῆς, 93. 30. immiſſionem cibi, ἔνθεσις pro ipſo cibo apud Ariſtoph. [311. B.] Schol. τροφὴ, qui locus à Suidâ citatur.

ἐνθλίβουσι τοῖσι παρισθμίοισι, 9. 30. ἐνθλίβοις, Nicand. Alexiph. v. 453. Schol. ἀντὶ τοῦ πιέζοις.

ἔνι [pro ἔνεστι] ἐξάπτεται, 103. 32. ἀγαθὸν ἔνι, 139. 14. ſic Ariſtoph. 39. B. Xenoph. 694. C. Herodot. 265. 19. Homer. Ιλ. ξ. 216. & pro ἔνεισι, Ιλ. ξ. 141.

ἐνίζει μέσον πνεύμονι ἡ καρδίη, 65. 18. ἐνίζουσα τῇ γλώσσῃ χολὴ, 52. 33. ἐνίζεται τοῖσι αὐτέοισι ἀντὶ λουτρῶν, 122. 29.

* ἐνίζησις εἰς ἔλαιον, 94. 5.

ἐνίσταται ἰατρὸς τῇσι ἀρχῇσι, 74. 34. ἐνίσταται τῇσι φλεγμονῇσι, 141. 10. ἐνίστανται τοῖς πολεμίοις, Thucyd. 601. B. ἐνστάντες, Id. 186. A. Schol. ἀντιστάντες.

ἐντάσιες ὀφθαλμῶν, intentiones, 132. 33. λίθων, inhæſiones, 144. 16. ἔνστασιν, 144 25.

ἐνοίης θείης πλοῦτος, 65. 29.

* ἐνοικάδιοι γαλεοὶ, 134. 33.

ἐνοικέει νοῦσος ἐν ἡλικίῃσι, 34. 9.

ἐνοπὴ αὐλῶν ἢ συρίγγων, 33. 23. κλαγγῇ τ᾽ ἐνοπῇ τ᾽ ἴσαν, ὄρνιθες ὣς [de Trojanis] Homer. Ιλ. γ. 2. ἀοιδάων ἐνοπῇ [de Orpheo] Apollon. Argon. lib. 1. v. 27. Schol. τῇ τῶν ᾠδῶν εὐρυθμίᾳ. οὐκ εὖ δέ. ἡ γὰρ ἐνοπὴ καὶ ἐπὶ θορύβου.

ἐνραγῇ, rumpatur, 11. 10. ἐνράσσει ταῖς πύλαις, irruit, Joſeph.

* ἐνσήθω, crebro tranſmitto. ἐνσήσαντα, 85. 20.

ἐνσκίπτει κύσι καὶ νεφροῖσι, 60. 1. ἐνσκήψαντες, ἐφορμήσαντες, Heſych. Et tranſitivè, immittere, Herodot. 28. 31. & 156. 26.

ἐνστάζει ἐς ἀρτηρίην, 8. 17. ἐνστάξῃ, 5. 6. ἐνίσταντο, Homer. Οδ. β. 271. ἐνίστακτο, Herodot. 324. 19.

ἐνστήκῃ, 121. 26. ab ἐνστήκω, themate à perfecto [qualia themata frequenter formantur]; niſi quis maluerit poni pro ἐνεστήκῃ, abjecto augmento, ab ἐνίστημι.

* ἐνσχέδιος κάθαρσις, 71. 13. levis. σχέδιοι, εὐτελεῖς, Heſych.

† ἔντασις τενόντων, 5. 3. ἐντάσι ἄχθεος, 16. 6. ἦτρου, Hippocr. 1129. C.

ἐντετηκότων μυῶν, 43. 2. * ἔντηκτον [αἷμα] 149. 19.

ἐντομὰς κοίλας, 77. 20. ἐντομαὶ βαθεῖαι τῆς ῥινῶν, 79. 9.

† ἔντυγρος παρέγχυσις, 46. 19.

ἐξ [poſt] αὐχμοῦ ὑγρασίη, 138. 18. ſic ἐκ τούτου, 134. 37. Xenoph. 48. C.

ἐξάγει σφέας τοῦ ζῆν, 50. 23. enecat. Dioſc. 274. A. ἐξάγειν ἑαυτὸν τοῦ βίου, Cicero vertit mortem oppetere. Vide H. Steph. Lexic. Ciceron. p. 58. & Bud. Comment. p. 380.

ἐξαγωγὴ τοῦ βίου ἐν θαλάσσῃ, 130. 27. in mari vitam degere. At in ejuſd. Lex. Cic. p. 184. ἐξαγωγὴ, exceſſus è vitâ.

ἐξαείρεται τὰ ἐποιδέοντα, 59. 16. ἐξαειρούμενα τὰ οἰδήματα, Hippocr. 765. E.

ἐξαιρεῦνται, Hippocr. 244. 47. ἐξηιρωμένης τῆς ζωτικῆς δυνάμιος, 20. 25. ἐξηρεύμεναι [σιαγόνες] 58. 4.

* ἐξηέρωσιν τῶν χυμῶν, 143. 25. Lege Bud. Comm. p. 179. ἐξαιρεῦται & ἐξαιρεῦται.

ἐξαιμάτωσιν, 23. 15. ſanguinis generationem. Galen. 2. ad Glaucon.

ἐξαιρεύμενοι τῆς νοῦσον, 3. 9. eximentes. ἐξέλετο φρένας, Homer. Ιλ. ζ. 234.

ἐξαλλάσσονται τῆς φθέγξιν, 84. 20.

ἔξαλσις, 129. 27. inter corporis exercitia. Sed ἔξαλσις apud Hippocr. 811. F. G. de vertebrarum è ſuo loco exultu.

† ἐξανέργαστος ἡ τρέψις, 54. 10. non fit concoctio.

ἐξάνθρωποι, 34. 26. dicitur de Epilepticis. ἐξάνθρωπος ἡ ξυμφορὴ, 5. 34. quæ verba H. Stephanus citans ex Athenæo in authoris nomine lapſus eſt.

ἐξαντλέω. ἐξήντλησε τάδε ἡ νοῦσος, 20. 22.

* ἐξάντλημα ἄπονον, 148. 18.

ἐξαπίνης [pro ἐξαίφνης] 26. 20. Hippocr. 204. H. Herodot. 19. 19. Homer. Ιλ. ε. 91. Xenoph. 306. B. ἐξαπιναίως, 16. 6. Hippocr. 1275. 42. Xenoph. 446. C. Thucyd. 99. D. Schol. ἀπροσδοκήτως.

* ἐξαπλώσιες τῶν ὑμένων εἰς πλάτος, 8. 8. ἐξαπλόω, explico, expando, Suidas. ἐξαπλῶν, διπλασιάζων, πολυπλασιάζων, ex Sophoc. Ajac. [v. 284.] ubi tamen legitur ἐξ ἁπλῶν. ἀπλώσεις τὰς παλάμας, extendes. Symmach. in Job. xi. 13.

ἐξάπτεται ἡ συγκοπὴ, 19. 20. ἐξάπτηται ἡ παραφορὴ ἐπὶ μᾶλλον, 84. 22. ἐξήφθη ὁ πόνος καὶ ἡ νοῦσος, 74. 2. ἔξαψιν τοῦ θερμοῦ, 147. 19.

* ἐξαραιῶσαι, 119. 5. rareſacere.

ἔξαρθρα, 42. 37. quæ artus prominentes habent. ἔξαρθροι, Hippocr. 787. B. exertos articulos habentes. ἔξαρθρος, ἐκμελὴς, Heſych. ἐξωστισμένος, Suid.

ἐξαρκέειν, perdurare. ἐξαρκέσῃ ὁ νοσέων, 84. 7. ſic Hippocr. 1243. E.

† ἐξαρτήσιος, ſuſpenſionis, 10. 13.

ἐξατμίζῃ ἡ θέρμη τὸ ὑγρὸν, 54 7.

ἐξέγρομαι. ἐκ τοῦ κάρου καὶ τῆς μέθης ἐξήγρετο, 80. 4.

ἐξελάσεις [συγκοπὴν] 111. 24. ab ἐξελάω, unde ἐξελαύνω.

* ἐξερεύξιες πολλαὶ, 17. 18. eructationes.

ἐξεξπτύσαντα ἐκ τῆς γῆς ἔχιν, 79. 32.
ἐξέρυθροι σάρκες, 69. 8. ἐξέρυθρος, Hippocr. 67. C.. ἐξέρυθρον, τὸ λίαν ἐρυθρόν. Erotian.
ἐξέρχομαι. ἐξελθὼν τοῦ ζῆν, 23. 13. ἐξῆλθε τῆς νούσου, 134. 12. ἐξέρχεται [ἡ νοῦσος] Hippocr. 559. 6. & 557.30.
* ἐξεχὲς, 139. 7. ejuſdem formæ ac ſυνεχές.
* ἐξεχέβρογχοι, 43. 8. Hippocr. 807. C. *quibus guttur prominet.* Sic ἐξεχέγλουτοι, Hippocr. 823. C.
ἐξήκει [*exit*] ſαρκίον, 72. 31. ἐξῆκεν [*præteriit*] ὁ χρόνος, Xenoph. 380. B.
ἕξις, *habitudo corporis.* τὴν ἕξιν φθίνουσι, 26. 29. ἐς θερματίην τρέπει, 144. 25.
ἐξίσχοντας ὀφθαλμοὶ, 7. 4. & Hippocr. 27. 20.
ἐξίτηλον γάλα, 115. 4. *fluxile.* At ἐξίτηλος τροφὴ, Hippocr. 380. 46. *evanidus.* ſic etiam Xenoph. 847. B. & ἐξίτηλος ἐλαία, *putrida oliva,* Habac. iii. 17. in Var. lect. ἐξίτηλος, ἀφανὴς, εὐτελὴς, χαῦνος, Suid. ἄχρηστος, ἀδόκιμος, διεφθαρμένος, Heſych. ἐξίτηλον ἐξ ἀνθρώπων γίνεσθαι, *ex memoriâ deleri,* Herodot. 1. 3.
* ἐξοιδέει [θερματίη] ἐς τὸν αὐχένα, 98, 25. ἐξοιδέῃ ἔξω τὸ πᾶν, 98. 21. ἐξοιδέω occurrit in Lexicis.
* ἐξοιδέωσι τῶν παρισθμίων, 97. 14.
ἔξοδος, ſubſtantivum; ἔξοδοι κοιλίης, 61. 15. Adjectivum; ἔξοδον φυσῶν, 130. 10. τάδε ἔξοδα λίθων, 144. 28. *eductiva, expellentia.*
* ἐξοιδαίνῃ ἡ γαστὴρ, 85. 31. ἐξῴδησε ſφυρὸν, 74 30.
ἐξοκέλλειν neutraliter; ἐξώκειλε φλεγμονὴ ἐς τὸν τράχηλον, 9. 6. ἐξώκειλαν ἐς μελαγχολίην, 65. 14. activè; πάντα, ἅπερ ἐς τὸ ἔξω ἡ φλεγμονὴ ἐξωκείλαι, 7. 21. [ubi videtur legendum ἐξώκειλε vel ἐξοκέλλει] ἐξώκελλεν, ἐξέπεσεν, ἐκ μεταφορᾶς τῶν πλοίων, Heſych.
ἐξοχέας τουτέων πάντων καθαρσίας, 134. 3. *purgationes, quæ magis, quàm omnia hæc, valeant.* Si ἐξοχέας ab ἔξοχος derivari placet, notandum eſt hoc adjectivum flecti tricatalecticè, ἐξόχας, non ἐξόχους; deinde ἐξοχέας pro ἐξόχας, ε Ionicè inſerto. Si minùs id placeat, facili mutatione reponi poterit ἐξεχέας, ab ἐξεχής. cujus exemplum ſuprà datum eſt, niſi quis maluerit adjectivum ἐξοχὴς ab ἔξοχος formari.
ἐξωθέω. ἐξῶσαι, 5. 34. & cum Attico augmento ἐξεῶσαι, 14. 7. ἐξεωσμένοι, 2 Reg. xiv. 14.
ἔξωροι [cui opponitur ἐφ' ὥρας] 122. 27, 28.
ἔξωχροι, 22. 15. *admodum pallidi.* ἔξωχρον, Theophr. Hiſt. Plant. 403. 12.
ἐπαιώρηται, 49. 33. ablato augmento pro ἐπῃώρηται, perfecto verbi ἐπαιωρέομαι.
* ἐπαλγεστέρη ἰσχυρίη, 61. 19. ἐπαλγὴς, idem ac περιαλγὴς, quo uti Platonem notat H. Stephanus.
ἐπαλλαξάμενα ἀλλήλοις εἰς χιασμὸν σχήματος, 40. 7. ἐπαλλαγὴ τῶν ὀρχέων τῶν νεύρων, 40. 6.
ἐπαναιρεῦνται, 74. 7. *adſumuntur.* ἐπανελέσθαι, ἐπαναλαβεῖν, Heſych.
* ἐπαναίσθητον σπλάγχνον, 50. 5. *ſensûs valde expers.*
† ἐπανακαλέομαι. ἐπανεκλήθη ἐς φῦμα ζωῆς, 80. 9. ἐπανάκλησιν θέρμης ποιέεσθαι, 114. [illegible]. ſic Hippocr. 427. 32. & H. Steph. ex Galen. ad Glaucon.
ἐπαναλίσκομαι, *conſumor.* ἐπαναλωθῇ, 16. 12. ἀναλωθῆναι, [illegible], Suid.
* ἐπαναλαμύνειν αὖθις τὴν φλέβα, 91. 25.
* ἐπαναστρέφειν αὖθις, 137. 6.
ἐπαναφέρουσι [*effundunt*] πλῆθος, 17. 12. [paulò antè l. 6. ἀναφερόμενον] ἐπαναφέρῃ [*remittat*] ἡ νοῦσος, 14. 5. At in Hippocr. 118. B. ἐπανενέγκαντες, *vires reſumentes.*
ἐπαναφορά. ὁμίχλης ἐπαναφορὴν ἀνίησι ἀτμῶν, 96. 5. *emittit caliginoſos vapores.*
ἐπανθέει ἡ χροιὴ μέζων, 52. 21. ἐπήνθει, Hippocrat. 1221. G. [à quo ἐπενήνοθε, Homer. Ιλ. β. 219.] H. Steph. ἐρύθημα ἐπανθεῖν, ex Lucian. & ἔρευθος ἐπανθεῖ, ex Galen. ad Glauc.
* ἐπάνθισμα ἀφροῦ, 46. 30. ἐπάνθισμα ἀφρῶδες, Hippocr. 69. A.
ἐπανίημι, *remitto.* ſμικρὸν ἐπανῆκε τῶν πόνων, 26. 24. ἐπανιέντα, Hippocr. 74. H.
* ἐπανέσιας μακρὰς——βραχείας, 83. 27. & ibid. l. 7. παροξυσμοὺς & ἐπανέσιας opponuntur. ἐν τῇσι ἐπανέσεσι, 47. 5.
ἐπαρκέει ἰητρὸς ἔτι οὔτε ἐς ζωὴν, οὔτε ἐς ἀπονίην, ἀτὰρ οὔτε ἐς μορφὴν, 6. 3. ἢν ἐπαρκέσῃ ἡ φύσις, 70. 19. ἐπήρκεσεν, ἐβοήθησεν, Heſych.
* ἐπαρτικὸν στομάχου, 130. 18. *attollit, inflat.* ἐπάρσιες κοιλίης, Hippocr. 129. G.
* ἐπαυξέα γίνεται [*augentur*] τὰ πάθεα, 23. 30. & 59. 25. ἐπαυξέας νόσους, Hippocr. 1185. D.
ἐπαφαιρέειν [ſcil. αἷμα] 123. 25. *iterum* vel *paulò poſt mittere.* * ἐπαφαιρέσιος, 83. 25.
ἐπάφρων, 14. 6.——χολωδέων, ibid. ἔπαφρα χολώδεα, Hippocr. 74. E. ἔπαφρα, τὰ διάλευκα καὶ οἷον ἀφρώδη, Erotian.
* ἐπεσσυμένως, 111. 23. ἐπέσσυται, Homer. Ιλ. α. 173. ἐσσυμένως, Ιλ. γ. 85. ἐπεσσύμενος, Οδ. ε. 428.
ἐπευθῦναι [*recta reddere*] τὰ μέλη, 6. 3.
ἐπιβάλλουσι [*incumbunt*] ἀλλήλοισι, 69 19. ἐπιβάλλουσαι ἀλλήλαις, Plat. in Phæd. 248. A.
ἐπιβολαὶ [*inſertiones*] ἐς τὸ στέρνον, 42. 35.
† ἐπιβλαβέες κόποι, 130. 23.
ἐπιδιδοῖ ἐπὶ τὸ θανατῶδες, 13. 32. ἐπιδιδόντων ἐπὶ τὸ κακὸν, 10. 21. ἐπιδιδόντες ἐπὶ τὸ ὀξύτερον, Hippocr. 940. G. ἐπιδιδῷ ἐς κακὸν, 10. 29. ἐς τὸ κάκιον, 21. 4. ἐπιδίδοσαν εἰς τὸ χεῖρον, H. Steph. ex Herodian.
ἐπίδοσις [*incrementum*] φλεγμονῆς, 8. 23. Hippocr. 998. B. ἐπίδοσις, ἡ αὔξησις, Heſych.
ἐπιεικὴς [*mitis*] ἐν ἀνελπίστοισι, 56. 29. τὸ ἐπιεικὲς, Hippocr. 68. B.
* ἐπιθλίψιας φυλάσσεσθαι, 100. 18. *à compreſſionibus cavere.*
ἐπίκαιρον, κάτοξυ κακὸν, 106. 4. μεγάλα καὶ ἐπίκαιρα, Hippocr. 984. E. ἐπικαιροτάτοισι τόνοισι, 23. 9. ἐπικαιροτέρη τουτέων ἡ ἀναπνοὴ, 13. 5. ἐπίκαιρα ἐς κίνησιν νεῦρα, 13. 20. ἐπίκαιρα ἐς τέκμαρσιν, Hippocr. 283. 36.
ἐπικαρσίην, πλαγίαν, Erotian. ἐπικάρσιος, Herodot. 161. 10. & 252. 2. Flectitur dicatalecticè, ἐπικαρσίους ἐντομὰς, 77. 20. & tricatalecticè, ἐπικαρσίης τομῆς, 8. 11. ἐπικάρσια, πλάγια, οὐ κατ' εὐθεῖαν φερόμενα, Heſych.
ἐπικίνδυνος, *periculoſus, qui infert periculum.* ἐπικίνδυνον, Herodot. 293. 5. Et *periculo obnoxius, cui infertur periculum.* [utì θανατῶδες, *lethale.* Hippocr. 1257. A. & *letho obnoxium*] ἐπικίνδυνα καὶ θανατώδεα, 45. 3.
ἐπίκλησις, *cognominatio.* τὴν ἐπίκλησιν ἴσχουσι, 4. 19. ἐπικλήσιος τοῦ πάθεος, 18. 20. ἐπίκλησιν ἀσκίτην καλέομεν, 56. 21. ἣν καὶ ἄμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσι, Homer. Ιλ. σ. 487.
ἐπίκλην τὸ πάθος λειεντερίη ἴσχει, 71. 8. ἄστρα ἐπίκλην ἔχοντα πλάνητες, Plat. Tim. 38. C. σάπων ἐπίκλην, 150. 9. Κράσσος ὁ Μάρκος ἐπίκλην, Appian. 92. 22. [quod novè dictum ſcribit H. Stephanus in Theſ.] ἐπίκλην, ἐπωνυμία. ἡ ἐπίκλησις παρὰ Ἀττικοῖς, Heſych. τὸ ἐπίκλησιν παρὰ τοῖς ὕστερον ſυγκοπὲν, τὸ ἐπίκλην ἐπίρρημα πεποίηκεν. Euſtath. 672. 6. vel ſυγκοπὲν ἐκ τοῦ ἐπικλήδην. Id. 1255. 15.
ἐπικόπτει πολλόντι βαρύτερον, 79. 19. *multò graviùs affligit.*
ἐπικουφιζούσης οὐδὲν ἐπὶ τῷ παντὶ, 25. 15. *quæ nil levamenti affert.* μικρὸν ἐπικουφίζουσα, 50. 10.
ἐπικρούοις [ἐπιγάστριον] 5. 22. *impellas.*
ἐπικρύψιας νώτων, 138 5.
ἐπιλήθω, *oblivionem induco.* ἡδονὴ ἐπιλήθουσα τῶν πάρος, 74. 9. ὕπνος ἐπέλησεν ἅπαντας ἐσθλῶν, Homer. Οδ. υ. 85. Schol. λήθην ἐπήγαγεν. ἐπιλήσμονες ἑωϋτέων, 36. 15. ἐπιλήσμων, ὁ ἐπιλανθάνων, Phrynich. p. 76. 90.
* ἐπίλυποι, 37. 14. ἐπιλυπέω, habet H. Steph. ſed ſinè authore.
ἐπιμήκης, *oblongus.* ἐπιμήκεα κοιλίην, 60. 31. ἐπιμήκεες λίθοι, 60. 33.
ἐπιμιξίη, 56. 25. ἐπιμιξίας, Plutarch. Symp. (edit. H. Steph.) p. 1137.
ἐπίμονοι πρὸς τὸ καμεῖν, 37. 15. *laboris patientes.*
ἐπιμύσαι βλέφαρα ἐθέλοιεν, 3. 21. *connivere palpebræ cupiant.* βλέφαρα μόγις τοῖσι ὀφθαλμοῖσι ἐπιμύει, 95. 16. ἐπιμύω etiam activè; ἐπιμύσαντες τοὺς ὀφθαλμοὺς, H. Steph. ex Baſil. ἐπιμύσας, καμμύσας, κλείσας, Heſych.
ἐπινέμηται ἡ φλεγμονὴ, 6. 13. *ulteriùs ſerpat.* ἐπενενέμητο [ἡ νόσος] Ἀθήνας, Thucyd. 134. B. Schol. κατέφαγε.
ἐπιξέσαντες [δέρμα] 129. 22.
* ἐπίξηρος γαστὴρ, 51. 13. ἐπιξηρότεροι πυρετῶν μούνων, 83. 32. *ſicciores, quam qui ſolâ febre laboraret.*
† ἐπιξηραίνονται, 86. 4. ἐπιξηραίνεται τὰ ἕλκεα, 100. 22. ἐπιξηραίνεσθαι γλῶσσαν, Hippocr. 89. D.
ἐπίπαγος, 8. 32. 33. & 69. 24. *humor concretus,* Dioſc. lib. 1. c. 133. & lib. 5. c. 137.

ἐπίπαι. ὡς ἐπίπαν, 18. 4. ὡς ἐπίπαν εἰπεῖν, H. Steph. ex Theophr. de cauſ. plant. lib. 2.

* ἐπιπεπαινῶσι τῇσι ἐχάρῃσι, 129. 17. ἐπιπεπαίνεσθαι, 69. 24.

* ἐπιπλάσιες, 100. 8. ἐπιπλάσιος, 112. 19. † ἐπίπλασμα, 85. 15, 33, 37.

ἐπιπλόῳ, 102. 23. *omento.* Hippocr. 447. 45. ἐπίπλοον, ὁ πιμελώδης ὑμὴν, ἐπὶ τῆς κοιλίας καὶ ἐντέρων ἐπίπλους λεγόμενος, Heſych.

* ἐπιποίκιλος. ἡ διὰ τῶν θηρίων ποικίλη, καὶ ἡ τοῦ Μιθριδάτου ἐπιποικιλοτέρη, 134. 28.

ἐπιπολῆς, 129. 14. *in ſuperficie.* Vox adverbialis. ἢν τάμῃς τι ἐπιπολῆς, 57. 24. ſic 129. 16. ἐπιπολῆς τοῦ δέρματος, H. Steph. ex Galen. ἐπιπολῆς, ἀνωτάτω, ἐπάνω ἐπιπλέον, Heſych. ἐπιπολῆς, Herodot. 71. 18. ἐπιπολῆς τῶν πυλέων, Id. 48. 14. Legitur tamen in aliis etiam caſibus; ἄνικμοι τὴν ἐπιπολὴν, 66. 32. ἐπὶ τῇσι ἐπιπολῇσι τοῦ σκήνεος, 78. 2. τὰς ἐπιπολὰς, Thucyd. 463. A. τῶν ἐπιπολῶν, Id. 481. B. ὠνόμασαι ὑπὸ τῶν Συρακουσίων, διὰ τὸ ἐπιπολῆς τοῦ ἄλλου εἶναι, ἐπιπολαὶ, Id. 481. C. ἐπὶ τοῖσι ἐπιπολαίοισι, 129. 20. ἐπιπολαίως, 78. 4. ἐπιπολαίου δίψης, Hippocr. 1180 F. τῶν πυρεσσόντων μὴ παντάπασιν ἐπιπολαίως, Id. 1245. E.

ἐπίπονος βίος, 59. 9. ἐπίπονα πάντα, Hippocr. 1023. H. ἐπιπονώτερον θνήσκουσι, 23. 6.

ἐπίπροσθεν ἐς νύκτα, 32. 27. ἐπίπροσθεν ποιούμενοι, Xenoph. 20. B. Et cum gen°. ἐπίπροσθεν τῆς σικύης, 112 18.

† ἐπιπρόσω. τὴν ἐπιπρόσω [*anteriorem*] πτέρυγα, 74. 28.

* ἐπιπυρεταίνῃ, 44. 34. ἐπιπυρεταίνουσι, 110. 17. ἐπιπυρέξαντες, Hippocr. 68. C.

† ἐπιπωρώσιες ἄρθρων, 75. 12. ἐπὶ τοῖς πόροις, 61. 21. ἐπιπωρώματα περὶ τοῖσιν ἄρθροισιν, Hippocr. 92. C.

ἐπισκύνιον οὐ μέγα ἕλκεται καλύπτον ὄσσε, 78. 37. ἐπισκύνιον κάτω ἕλκεται ὄσσε καλύπτων, Homer. Ιλ. ρ. 136. ἐπισκυνίου, 77. 28. δεινὸν ἐπισκύνιον ξυνάγων, Ariſtoph. 250. E. ἐπιστρέψας γυρὸν ἐπισκύνιον, Anthol. lib. 2. cap. 46. Epig. 15.

ἐπίσπαστον κακὸν κεφαλῇ, νόσοις, 130. 26. ἐπίσπαστον κακὸν, Homer. Οδ. σ. 72. Οδ. ω. 461. αὐθαίρετον, ὅπερ ἑαυτῷ τὶς ἐπισπᾶται κακὸν, Heſych.

ἐπισπέρχοι ἡ πνὶξ, 99. 20. ἐπισπέρχων, Homer. Ιλ. ψ. 430. Schol. ἐπισπουδάζων, ἀναγκάζων. ἐπείγων, Heſych.

ἐπιστασίην [*cognitionem*] νόσου, 38. 33. μετὰ ἐπιστασίας, Polyb. 91. A. Alia etiam eſt ſignificatio vocis hujus, ἐπιστασία, προστασία, παραμονὴ, Heſych. de quâ lege H. Steph.

ἐπιστροφὴ, *converſio.* ἐν τῇσι τοῦ ἀνθρώπου τῇδε ἢ τῇδε ἐπιστροφῇ, 57. 6. *morbi reverſio,* Hippocr. 159. C.

* ἐπισυντήκομαι. ἐπιξυντακέντες, 50. 19.

* ἐπισφακελίζοντα ἕλκεα, 68. 12. ἐπισφακελίσῃ, Hippocr. 79. H. σφακελισμὸς καὶ σφάκελος, ἡ ἄμετρος ὀδύνη καὶ ἡ μετὰ σπασμοῦ τῆς χολῆς πρόεσις, ἔτι ἡ τῶν ὀστέων σῆψις, Heſych.

ἐπίσχεται [αἷμα] 16. 24. ἐπίσχετε, Homer. Οδ. υ. 266. Heſiod. Scut. v. 350. ἐπισχὼν, *cunctans, in aliud tempus differens,* Hippocr. 128. G. & 1160. A.

ἐπίσχεσις [αἵματος] 16. 25. ῥόου, 131. 5. τῆς ἐκκρίσεων, Galen. ad Glauc. ἐμμηνίων, Dioſc. lib. 3. c. 29. Homer. Οδ. ρ. 451.

ἐπιτείνῃ τὸ πάθος, 33. 10. neutraliter. ἐπιτείνοντες διὰ τρίτης [πυρετοὶ] Hippocr. 133. H. ἐπέτεινεν ὁ λιμὸς, Plut. in Camill. Et activè, ἐπέτεινε τὴν φρόνησιν, Phil. lib. 1. de vit. Moſ.

ἐπιτάσιες τῶν πρηγμάτων ἐς τὸ ἔσχατον, 20. 8. ἐπιτάσιος σημήϊα, 50. 3. ἐπιτάσιας τῶν πυρετῶν καὶ ἀνέσιας, Hippocr. 405. 44. ἐπίτασιν, Galenus exponit τὴν ἀρχὴν τοῦ παροξυσμοῦ.

* ἐπιτελέως, *tandem,* 24. 17. idem ac ἐπὶ τέλος, paulò antè lin. 14.

ἐπιτηδεύειν πρόνοιαν, 111. 22. *providere.*

ἐπιτρέπειν καὶ πιστεύειν γυμνασίοις, 145. 24. ἐπιτρέπειν, *permittere,* omiſſo accuſativo. Sic ἐπιτρέψαι τῷ μαντείῳ, Thucyd. 20. D.

ἐπίτροχοι περίπατοι, 132. 17. βλέφαρον οὐκ ἐπίτροχον, 41. 25.

ἐπιφέρω. ἐνωτίοισι χεῖρας ἐπενείκαι, 37. 28. ἐποίσει χεῖρας σοι, Homer. Ιλ. α. 89.

† ἐπίφλεβοι, 59. 24. & 66. 27. *qui venas prominentes habent,* Hippocr. 1180 G. [At Conſtantin. & H. Steph. exponunt ἐπίφλεβος, *venæ applicatus,* ex Gaz.] In alio loco idem ſenſus occurrit; ἐπιφανέες ſub. φλέβες, 57. 30.

* ἐπιφλεγμαίνει, 8. 21. & 48. 4.

ἐπιφοιτῇ τι κακὸν τὸν ἄνθρωπον, 78. 1. At ἐπιφοιτᾶν cum dativo affert H. Steph. ex Herodian. & Plutarch. ἐπιφοιτῶντες, Thucyd. 54. B. Schol. κατ' ἐκεῖνον ἐρχόμενοι. ἐπιφοιτέον ἄλγημα, Hippocr. 169. G.

* ἐπιφοιτέειν νοῦσος ἐς τὸν ἄνθρωπον, 133. 30.

ἐπιφράττειν, *obſtruere.* ἐπιφράξειν ἡ κύστις, 58. 27. accuſativo ſubaudito. ἐπιφράττειν τὸ στόμα, H. Steph. ex Baſil.

ἐπιχορδίδα τὸ μεσεντέριον ἐκάλεσαν οἱ πρόσθεν, 21. 28.

ἐποιδέον [σπλὴν] ὅλῃ τῇ κενεώνι. &c. 49. 27. *tumeſcens ſuper totum intervallum,* &c. ἐποιδέοντας, Hippocr. 72. F. Galen. exponit οἰδαλέης. ἐποιδεῖ τὸ πρόσωπον, H. Steph. ex Dioſc. lib. 4

ἕπομαι. ἕπεσθαι [*morem gerere, gratum facere*] τῇσι ἐπιθυμίῃσι, 146. 11.

ἐπομβρίῃσι, Hippocr. 1081. H. *abundantibus pluviis.* ἐπομβρίην [*humiditatem*] 20. 7. Vide priùs in αὐχμός. ἐς ἐπομβρίην ἐστι ἔρεισμα, 56. 10. *humectat.*

ἐπώδυνος, 10. 12. *magno dolore affectus.* ἐπώδυνον ἧπαρ, Hippocr. 71. E. Etiam *dolore afficiens, crucians,* H. Steph. ex Galen.

* ἐπωτειλῆται, 63. 17. & 69. 21.

* ἐράται τοῦ θανάτου, 57. 35. frequentiùs occurrit ἐραστής. Sic ἐρατὰ, Homer. Ιλ. γ. 64.

ἔργον, *affectus.* Craſſ. *maleficium.* αἰτίη τοῦ ἔργου τῶν παροξυσμῶν, 9. 11. Huc forſan ſpectat adjectivum ἐργώδεες, Hippocr. 1245. H. & adverbium ἐργωδῶς, Id. 1256. E.

ἐργασία τῆς τροφῆς, *concoctio,* Ariſtot. lib. 3. de part. anim. in initio. ἄτρεπτον τὸ ἐς ἐργασίην ἐῃ, 51. 6. τὴν ἰδίην ἐργασίην ποιέει, 51. 24.

ἐργοδότῃσι, 37. 37. ἐργοδότης οὐ κεῖται, Phrynich. p. 62.

ἔρδῃ πάντα τὰ κατὰ λόγον, 114. 26. Herodot. 32. 31. Homer. Ιλ. δ. 29. ἔρδειν, πράττειν, Heſych.

† ἐρεθιστικὸν τοιχογραφίη, 82. 18. *irritatorium;* activo ſenſu. ἐρεθιστικὸν ἡ κύστις ἠδὲ γαστὴρ, 88. 29. *irritanda;* paſſivo. quaſi ἐρεθιστέον. Craſſus autem vertit; *irritant & infeſtant.*

ἐρεθισμοῖσι χρέεται, 83. 15. Hippocr. 48. 35. Foeſ. ex Galen. & H. Steph. ex Dioſcor.

ἐρείδουσι τὸν κάτω γλουτὸν πρὸς τὸν ἄνω, 5. 4. ἐρείδοντα, Hippocr. 761. G. ἐρείσαντα τὴν χεῖρα, 57. 4. ἐρείσῃς τὸν δάκτυλον, 57. 8. συνερείδεται ἰσθμὸς, 5. 7. συνερείδει τοὺς ὀδόντας, Hippocr. 670. 11. & 671. 9. Sed neutraliter; ἐρείδει ἡ γλοῦς ἐς τὸ στέρνον, 3. 16. ξυνερείδουσιν οἱ ὀδόντες σπασμῷ, 3. 20. ξυνερείδει τῇ ἄνω, 5. 20.

• ἐρευθὴς, *ruber.* H. Steph. habet ἐνερευθὴς, ſed ſinè authore. μῆλα ἐρευθέα, 45. 27. μῆλα ἐρυθρὰ, 3. 25. & 46. 23. ἔρευθος, *rubor,* προσώπου, Hippocr. 1110. H. ἐρύθημα προσώπου, 25. 11. ἐρυθήματα ὀφθαλμῶν, Thucyd. 130. A. ἐρύθημα ἱματίων, Eſai. lxiii. 1.

* ἐρεύξιες, 19. 12. ἔρευξις, Hippocr. 1170. B.

† ἐρυγαὶ παράλογοι, 46. 21. ἐρυγὰς κακώδεας, 35. 8. ἐρυγαὶ, ἐρεύξεις, Heſych.

ἕρπῃ τὸ κακὸν ἐπὶ μέζον, 27. 29. & 46. 23. ἐς μέζον, 33. 16. * ἕρπον γυῖα χαμαὶ, 33. 32.

ἑρπύσαντα ἔχει, 79. 36. ἑρπυστῆρας ὄφεις, Oppian. Cyneg. l. 3. v. 411. ἑρπύζων, de Ulyſſe Homer. Οδ. ν. 220. ἑρπυστὴς μῦς, Anthol. lib. 1. cap. 33. Epig. 16. ἑρπετοῦ γῆρας, 80. 9. Conſule Ariſtot. Hiſt. Anim. lib. 5. cap. 17. ſub finem. & lib. 8. cap. 17. & Plin. Nat. Hiſt. lib. 28. cap. 11. &c.

* ἑρπετώδεα προβολὴν, 77. 1. de elephante.

ἐς, *circiter, quaſi.* ἐς λευκὸν, 30. 6.

ἐσακοῦσαι ῥήιστα σημήϊα, 57. 1. & ἐσακούειν τοῦ κλύδωνος, lin. 7. cum accus°. vel gen°. οὐκ ἐσακούοντες τὰ παραγγελλόμενα, Thucyd. 277. A. Ἀλκιβιάδου ἐσήκουον, Id. 376. B.

ἐσαῦθις παλινδρομεῖ, 67. 4. & diviſim ἐς αὖθις ἀναβαλλώμεθα, Thucyd. 293. D.

ἔσθων, 77. 7. Homer. Ιλ. ω. 476. τρώγων, Heſych. verbum poetis familiarius. Legitur ἔσθοντος, Pſalm. cvi. 20.

ἐσκαλισάμενοι [& antea eâd. lin. καλίσασθαι] τῶν ἐντέρων 7. 18. ἐσκαλοῦ κάρτυρας, Ariſtoph. 497. E.

ἐσμάσσασθαι ἔσω τὴν χεῖρα, 70. 23. *inſerere manum.* ἐσμασσάμενος ἐς τὴν κοιλίην, Hippocr. 812. H. Galen. exponit ἐντιθεὶς τὴν χεῖρα. & Erotian. ἐμβαλὼν, ἐσμασσόμενος, ἐμβαλλόμενος, Heſych.

GRÆCUS IN ARETÆUM INDEX.

* ἐσοιδαίνει τὸ δέρμα, 129. 34.
ἔς τε, *dum, donec.* cum indic°. vel ſubj°. ἔς τε καὶ ἀπεπνίχθησαν, 7. 7. ἐς τ' ἂν ἐμφύῃ, 24. 30. ἐς τ' ἂν τελευτήσωμεν, Herodot. 271. 20.
ἐστί. ἔστι δ' ὅτε, 10. 20. eodem ſenſu quo *eſt* apud Latinos. Horat. lib 3. carm. Od. 1. v. 9. *Eſt, ut* —— id eſt, *fieri poteſt, ut* —— ſic ἔσθ' ὅπη καὶ —— *fieri poteſt*, vel *aliquando accidit, ut etiam moriantur* — 7. 18. & 8. 17. lege Bud. Comment. p. 1098. 1099. ἔσθ' ὅπη, τί πάσχουσιν οἱ οὕτω λέγοντες, δέον ἐστὶν ὅτε λέγειν, οὐκ ἄν τις εἰκάσειεν, ἀλλ' ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι ἠμελημένοι εἰσὶν οἱ τούτῳ τῷ ὀνόματι χρώμενοι, Phrynich. p. 48. Hâc locutione [uti notat Hoeſchelius p. 115.] utitur Herodianus, p. 96. l. 6.
* ἐστιγρώσκω. ἐστέγρωσται τῷ ὀστέῳ, 129. 23.
ἐσχάραι, 100. 9. *cruſtæ ulcerum.* ἐσχάρας ἀνακαθαίρει, Dioſc. lib. 1. cap. 66. ἐκ πυρὸς ἐσχάραι, 144 32.
ἐσχάρη τὸ πάθος, 8. 33.
ἔσχατος. κἢν ἐν τῷ ἐσχάτῳ ἔωσι, 18. 12. Hippocr. 1243. A. Eodem modo, ἦσαν ἐν τῷ ἀσθενεστάτῳ, Thucyd. 207. D.
ἑτεροιώσης ἄνθρωπον ἐς τοιήνδε ἕξιν, 56. 11. ἑτεροιωθὲν, Phil. p. 418. l. 27.
† ἑτεροίως, 70. 1.
εὐαγέες ὀφθαλμοὶ, 19. 33. *volubiles.* εὐαγὴς, καλῶς περιηγμένος, Suid. εὐαγέες μέλισσαι, H. Steph. ex Anthol. lib. 1.
εὐαίσθητον, 74. 14. Ariſtotel. Hiſtor. Anim. lib. 9. cap. 46. * εὐεπαισθήτῳ, Hippocr. 606. 29.
† εὐακέως ὑγιασθῇ, 111. 16.
εὐαλθεστέρη, 58. 21 Hippocr. 831. E. εὐαλθέα, Hippocr. 804 A. Erotian. exp. εὐθεράπευτα.
† εὐανάκλητοι, 40. 36.
εὐάρμοστος φλεβοτομίη, 108. 2. *conveniens.*
† εὐαφὴς [σπλὴν] 49. 32. *qui facilè tangi poteſt.* ψηλαφίη, 85. 6. κοίτη, 88. 1. & activè, *qui facilè & molliter tangit*; εὐαφοῦς ἀνδρὸς, 124. 6.
εὐαφέως καὶ ῥηϊδίως, 95. 23. εὐαφῶς, Lucian. 336. B.
εὖγε, cum nom°. & gen°. εὖγε ὅλως ὁ ἰητρὸς, ἠδὲ ὁ δημότης, εὖγε ἐπικλήσιος, 18. 20. *rectum medicus & vulgus nomen impoſuerunt.*
εὐδίοδοι τροφαὶ, 119. 8. *cibi facilè permeantes.* Sed [ἡ τῆς χώρας φύσις] εὐδίοδος, Theophr. de Plant. lib. 1. cap. 11. *tranſmeatu facilis, terra quæ radicibus facilem tranſitum præbet.*
εὔδρομοι τροφαὶ, 119. 8. *facilè & citò delabentes.*
εὔελπις ἄνθρωπος, 49. 2. *bonâ ſpe fretus.* εὐέλπιδες καὶ φιλόζωοι, 57. 36. εὐέλπιδες ἐν δεινοῖς, H. Steph. ex Thuc. lib. 1. εὐέλπιδας ποιεῖ ὁ οἶνος, Ariſtot. Ethic. Eudem. lib. 3. p. 114. l. 21. υἱὸς εὔελπις, Prov. xix. 18. *de quo bene ſperatur:* quæ ſignificatio etiam convenit loco Aretæi, 49. 2.
εὐελπιστίης, 57. 33. ἐς εὐελπιστίην ἔμμεναι, 113. 26.
εὐεξίη τοῦ ἀνθρώπου ἐς τὰ πάντα, 53. 21. Hippocr. 27. 55. Xenoph. 786. D.
εὐηθὴς, *levis, mitis.* εὐηθὴς νοῦσος, Hippocr. 390. 27. τὸ εἶδος οὐκ εὔηθες, 58. 28. τῶν νούσων οὐδὲν εὔηθες, 62. 19. τουτέων λευκοφλεγματίης εὐηθέστερος, 58. 14. εὐήθεες ἐς ὄλεθρον [νεφροὶ] 26. 7. *faciles, proni.* εὔηθες ἕλκος, Hippocr. 391. 41. *ulcus parvum, ſimplex, contemnendum:* cui Galenus opponit ἐπίκαιρον. τὸ εὔηθες, τὸ ἁπλοῦν καὶ ἀπόνηρον· σημαίνεται δ' ἐπὶ καλοῦ, Schol. Thucyd. 229. C. & 230. A. ſignificat etiam *ſtultum, fatuum.* εὔηθες, ἁπλοῦν, μωρὸν, ἀνόητον. εὐηθὴς, βλὰξ, χρηστοήθης, ἀνόητος, Heſych.
εὐήκοοι, 38. 17. *in audiendo acuti.* εὐηκοώτερα σώματα, Hippocr. 1247. G. εὐήκοος, etiam *obediens*, Epiſtol. Jerem. v. 60. εὐήκοα, *obedientia.*
εὔθυμοι, 38. 15. *hilares, alacres.* εὐθυμέεται, 82. 26. εὐθυμίης, 57. 33. Hippocr. 1160. B. Pſalm. xliii. 4. in Var. Lect.
εὐκαιρίη ἢν ἔῃ ἐπιπλάσσειν, 85. 29. ἐν εὐκαιρίαις, Pſalm. ix. 9.
† εὔκαμπες πτύον, 45. 18.
εὔκολος. τὴν ἀναπνοὴν οὐκ εὔκολος, 52. 24.
εὔκοσμοι γραφῇσι τοῖχοι, 82. 18.
εὔκρατος [*bene temperata*] φύσις, 19. 21. εὐκρήτῳ οἴκῳ, 83. 18.
εὐκρινὴς πάντη δίαιτα, 150. 24. *bene inſtituta.* εὐκρινέες αὖραι, Heſiod. Ἔργ. v. 668. εὐκρινέα ποιέεται πάντα, Herodot. 334. 37. εὐκρινέες νοῦσοι, Hippocr. 997. E. εὐκρινὴς, εὐχερὴς, σαφὴς, εὐδιαίρετον. εὐκρινῆ, εὔκολα. εὐκρινὴς, ὁ ἐξ ἀῤῥωστίας ἀναλαμβάνων, Heſych.
* εὐκρίνητοι, ὀξέες τὴν αἴσθησιν, 38. 13. Craſſ. *promptiore ingenio ſunt, ſenſibus acutiores.* Oxon. *ſenſus habent diſtinctos & acutos.* Derivatur ab * εὐκρινεῖν, *accuratum delectum habere*, Xenoph. 513. E. idem ac εὐκρινεῖν; ἐϋκρίνας, Homer. Ιλ. π. 199. Οδ. ξ. 108. Schol. ἐπιλεξάμενος.
εὐλαβίη γὰρ ἀπειρίη, 90. 29. *cautio nimia, timiditas.* εὐλάβεια, φόβος, Suid. Joſuæ xxii. 24. Prov. xxviii. 14. εὐλαβεῖσθαι, Hippocr. 1249. A. Ariſtoph. 301. B. Exod. iii. 6. φυλάττεσθαι, φοβεῖσθαι, Heſych.
εὔλυτος φύσει σπλὴν, 10. 15. εὔλυτον σῶμα, Hippocr. 640. 41. Theophr. Charact. περὶ Ἀπον.
εὐμαθέσι, 37. 30. εὐμαθὴς, *docilis.* εὐμαθεῖς ἅμα καὶ μνήμονες, Platon. Epiſt. 7. p. 344. A. Et *cognitu facilis*; εὐμαθῆ καὶ σαφῆ, Lucian. de Hiſt. Scrib. p. 370. B.
εὐμαρῶς, 44. 33. εὐμαρὲς, εὐχερὲς, ῥᾴδιον, Heſych. Suid.
† εὐμέτρῳ οἴκῳ, 82. 13. * εὐμελείης, 112. 25.
εὐνὴν, 47. 16.
εὐνάσῃ τὴν ταλαιπωρίην ὁ τῶν φαρμάκων καιρὸς, 107. 1. Metaphora eadem apud Sophoc. Trachin. v. 107. εὐνάζειν πόθον. εὐνᾶται καρηβαρίη, 117. 10. εὐνηθέντες, Homer. Οδ. θ. 292. & de ventis εὐνηθῆναι, Οδ. ε. 384. εὐνάσω, Οδ. δ. 408. Schol. κοιμίσω.
εὔογκον σκελετίην, 146. 9. εὔογκον κοιλίην, Hippocr. 40. 12. εὔογκος, εὐβάστακτος, Suid.
† εὐπαγὲς αἷμα, 63. 10. *ſanguis, qui facilè concreſcit.* Alia eſt hujus vocis ſignificatio; *bene compactus*; εὐπηγὴς, Homer. Οδ. φ. 334. Schol. εὐπαγής. πύργους εὐπηγέας, Apollon. Argon. lib. 2. v. 382. εὐπηγέες μῆτραι, Hippocr. 609. 11.
εὐπαθέες γυναῖκες ἀνδρῶν μᾶλλον, 46. 14. *morbo magis obnoxiæ.* γέροντες οὐκ εὐπαθέες, 50. 25.
εὐπαιδευσίη, 37. 31. Jul. Poll. ex Euripide hanc vocem affert, p. 454. l. 8. † εὐπαιδεύτως, 132. 30.
εὐπαράγωγος [*agilis*] αὐχὴν, 42. 23 εὐπαράγωγα ὀστέα, Hippocr. 755. E. εὐπαράγωγος γνώμη, 132. 11. *quæ facilè decipitur.* εὐπειθὴς, Ἀριστοφάνης, Suid. εὐπαράγωγος εἶ κἀξαπατώμενος, Ariſtoph. 352 C.
εὔπεπτον, 83. 34. † εὐπεψίη, 64. 28.
εὐπετὲς, Hippocr. 85. A. Xenoph. 853. D. Herodot. 130. 20. εὐχερὲς, Heſych. εὐπετέστερον [*faciliùs*] φέρῃ, 89. 11. εὐπετεστέρως, Herodot. 136. 18. & 205. 24.
εὔπνοος, 114. 33. *qui facilè ſpirat.* εὔπνοον λουτρὸν, Hippocr. 395. 33. *quod ſpirationem facilem reddit.* εὔπνοοι περίπατοι, 135. 10. i. e. ἔνθα ἂν εὔπνοον, 133. 9.
εὔπορος ὁδὸς, 58. 29. Xenoph. 345. C. ὁδὸς ῥᾳδία καὶ εὔπορος, H Steph. ex Plat. εὔποροι, Herodot. 336. 25. εὔπορον ἔσται, Thucyd. 257. B. Schol. εὐεπίβατον. ἀλεκτορὶς εὔπορος [*facilis, in promptu*] καὶ ξύμφορος, 133. 16. † εὐπόρως, 118. 19. *copioſè.* εὐπορίη χρόνου, 96. 35.
εὔποτος, 113. 15. *bibendi cupidus, bibax.* εὐποτώτατα ἐκπωμάτων, Athen. ex Eratoſthen. 482. B. *ad bibendum aptiſſima pocula.*
εὐπρεπέα φυγὴν εὑρέσθαι, 116. 29. eodem ſenſu εὐπρεποῦς ὀνόματος; εὐπρεπὴς αἰτία, ἀπάτη, πρόφασις, apud Thucyd. 229. B. Schol. πιθανοῦ, εὐσχήμονος. & 464. B. & 598. C. & 310. B. & 417. A.
* εὔρηκτα [γίγνηται] σώματα, 140. 21. *facilè frangi poſſint.*
εὔροα ὑγρὰ, 11. 21. χωρία, 140. 21. σώματα, Hippocr. 1244. F. εὐρόης ἕδρης, 58. 32.
* εὐρόως ῥυῇ τὸ αἷμα, 98. 1.
εὐροίην τοῦ αἵματος, 112. 19.
εὐρύς. εὐρέα σφιν στήθεα —— εὐρυτέρων τῆς ὑγρασίης δέονται, 45. 25. *Lata illis pectora——indigent tamen pectoribus, quæ ſint humore latiora*, i. e. *eorum pectora non ſatìs lata ſunt, ut humori continendo ſufficiant.*
εὐρυχωρίην ἄλλην ἀπ' ἄλλης ἀμείβων, 45. 17.
εὐσάρκους, Hippocr. 1249. C. εὐσαρκίης ἀνάκλησιν, 132. 7. εὐσαρκία, Theophr. Hiſtor. Plant. lib. 4. cap. 13. dicitur de holoſchœno, juncorum genere. εὐσαρκίης μείζων τόνος, 45. 28.
εὔσημον καταλέξαι; 42. 33. *perſpicuum eſt dinumeratu, aut licet dinumerare.* εὔσημον, εὔδηλον, φανερὸν, Heſych. εὐσήμῳ ἡμέρᾳ, Pſalm. lxxxi. 4.

† εὔσιτος,

GRÆCUS IN ARETÆUM INDEX.

† ἔυσιτος, 44. 32. ἔυσιτοι, Hippocr. 135. E. Et cum gen°. ἔυσιτοι πολλῶν σιτίων, 54. 8. * ἐυσιτίη, 53. 29.

ἐυσταθὴς γνώμη, 11. 4. ἐυσταθέστερος γνώμη, 19. 14. τις ὄυτως ἐυσταθὴς ὡς, &c. 18. 18. ἐυσταθέες νοῦσοι, Hippocr. 997. E. ἐϋσταθέος μεγάροιο, Homer. Ιλ. σ. 374. σεμνότερος καὶ ἐυσταθέστερος τοῦ βυθοῦ, Herodian. 40. 20. Voces ἐυσταθὴς & ἐυστάθεια (ἐπὶ ἀνθρώπου) improbant Phrynichus, p. 50. & Thomas Magiſter, p. 72. ἐυσταθὴς, βέβαιος, Heſych.

ἐυσταλὴς, καλῶς ἐστολισμένος, Heſych. ἐυσταλὴς τὸ σχῆμα, Lucian. 50. B. ἐυσταλεῖς τῇ ὁπλίσει, Thucyd. 185. A. Schol. ἔυζωνοι ἐυσταλέστερον σωμάτιον, Hippocr. 261. 10. ἔυπνοος, ἐυσταλὴς, 114. 33. ἐυσταλὲς εἰς τόνον, 147. 24.

ἐυστόμαχον, ἔυστομον ἔμβαμμα, 133. 4. ſtomacho & palato conveniens. ἐυστόμαχον ἔλαιον, Dioſc. lib. 1. cap. 29. φλὲψ ῥέειν ἔυστομος, 108. 5. commodo ad fluendum ore vena. ἔυστομοι κώνες, Xenoph. 977. E. ἔυστομα μῆλα, Dioſc. lib. 1. cap. 160.

* ἐυσύγκρυπτος. ἐυξύγκρυπτοι συνάρθρώσιες, 42. 35.

* ἔυσφυκτος, 44. 33.

ἐυταξίη [ὑγρῶν, πνεύματος, καὶ στερεῶν] καὶ ξυμμετρίη, 19. 23.

† ἔυτμητα σώματα, 129. 5. quorum vena facilè ſecari poſſunt.

ἔυτολμος, κραταιὸς, ἀλκήεις, 64. 15. ἐυτόλμων, Xenoph. 261. A. ἔυτολμόν [ἐστιν] ἐμπάσσειν, 106. 31.

ἔυτονος, 44. 33. ἔυτονα σώματα, Hippocr. 1247. G. γυναικὸς ἐυτόνου, 124. 6. ἐυτονώτερον διωγμὸν, 2 Maccab. xii. 23. ἐυτονωτάτη κάθαρσις, 147. 18. ἔυτονος πρῆξαι, 66. 25. ἔυτονος, ἐυμεγέθης, γενναῖος. ἐυτόνως, ἰσχυρῶς, ἐλαφρῶς, Heſych. ἐυτόνως κνίειν, 129. 8. Luc. xxiii. 10. ἐυτόνως συμμαρτυρῶσαι, Joſ. vi. 8. ἐυτονίας, ἐυγενείας, Eccleſiaſt. vii. 7. Var. Lect.

ἔυτρεπτον [facilè migrans] ἐς συγκοπὴν κακὸν, 83. 16.

ἐυτυχίη. ὄντες ἐν ἐυτυχίῃ τῆς ἡλικίης, 57. 21. in ætatis flore. ὑπ' ἐυτυχίης, 34. 10. fœlici caſu. Sic morborum ἀτυχίην, & ἐυτυχίην, Hippocr. 3. 41. ἐυτυχίη ποικίλη, 58. 15.

ἐυτυχεῖν. ἢν ὑπ' ἀπειρίας μὴ τάδε τις ἐυτυχῇ, 114. 6. ſiquis iis indigeat.

ἔυφορος καταίκλισις, 10. 11. ἔυφοροι πόνοι, Hippocr. 77. B. toleratu faciles. & activè, οὐδὲ ἐσιδεῖν τι ἢ ἀκοῦσαι τερπνὸν ἔυφοροι, 33. 13. agre ferentes. χρίσματα ἐυφορέστερα, 92. 34. inunctiones tolerabiliores. ἐυφορώτερον, H. Steph. ex Aphrod. Probl. lib. 2. Solent adjectiva in -ος comparari per -έστερος (quaſi ab -ης) ἀνιηρέστερος, Homer. Οδ. 6. 198. σπουδαιέστερα, Herodot. 3. 9.

ἐυφόρως ἔχειν, 42. 8. Galen. lib. 1. ad Glauc. φέρῃ, 44. 32. Hippocr. 1136. B.

ἐυφυὴς, καλὴν φύσιν ἔχων, Suid. ex Polyb. ἐυφυέσι καὶ ἐυμαθέσι, 37. 30. ἐυφυέες περίπατοι, 135. 9. ambulationes grata, commoda. ἐυφυὴς, ὡραῖος, σπουδαῖος, ἐπιεικὴς, Heſych.

ἐυφώνους, 64. 12. ſonoram vocem habentes.

ἔυχαρι, 133. 9. cui opponitur ἄχαρι, 90. 2. τὸ ἔυχαρι τῆς ἐργασίας, Sapient. xiv. 20.

ἔυχρους, ἔυσιτος, 44. 32. ἔυχροοι καὶ ἔυσαρκοι, Xenoph. 681. B. ἔυχρουν αἷμα, 54. 12. ἐυσαρκίη, ἐυχροίη τοῦ σώματος 64. 28. ἐυχροίη προσώπου, 19. 33. Hippocr. 127. A.

ἔυχυλος, ſucculentus. ἐυχύλων ᾠῶν, 102. 16. ἔυχυλον, Athen. 282. D. de anthiâ piſce. ἐυχύλως, Hippocr. 598. 28.

ἔυχυμος [idem ac præcedens] τροφὴ, 150. 24. Galen. lib. 1. Glauc.

* ἔυχυτον ἐς τὸ ἐλλέβορον φλέγμα, 131. 26. qua facilè diſſolvi poſſit.

'υψυχίη δυνατωτέρη τόνου, 45. 28. animi vigor. ἀνδρεία, Suid. ſic Schol. Thucyd. 462. A.

ἐφελκὶς, ramentum, 62. 4. cruſta ulceris, H. Steph. ex Galen. Celſ. & Æginet.

ἐφημέρου ἀκρασίῃ τροφῆς, 67. 7. quotidianâ intemperantiâ. ἐφήμεροι πυρετοὶ, Hippocr. 1251. E.

† ἐφησυχάσαντα, 139. 6. Bud. Comment. p. 39. ἐφησυχάζειν, acquieſcere, verbum juris.

ἐφιζάνει ἀφρὸς χείλεσι, 30. 5. ἐφιζάνον αἰθούσῃσι, Homer. Ιλ. υ. 11.

ἔχω pro poſſum. ἔχω οὔτε ξυμβαλέειν —— οὔτε πιστώσασθαι, 104. 15. οὐδεὶς ἔχει μοι λέγειν ἀτρεκὲς, 134. 37. τί τις ἂν ἔχοι εἰπεῖν, Plutarch. περὶ παιδ. ἀγωγ. in initio. Sic habeo dicere apud Ciceronem.

ἕψω; ἑψόμενα, 102. 14. ἑψέω; ἑψεῖν, 108. 37. ἑψηθὲν, 102. 33. ἕψηται, 102. 31 quod vel in perfecto, abjecto augmento pro ἥψηται ab ἑψέω; vel in Subjunctivo, ab ἕψω.

ἕως ὅτι [donec] ἐυρεθῇ, 134. 10. ſic, ſed cum Indicativo, ἕως ὅτι ἀπέστρεψεν, Xenoph. 144. C. ubi Var. Lect. εἰς ὅτι.

Z.

ζόφος, σκότος, ἀχλὺς, ὀμίχλη, δυσθυμία, δυσμή· ζόφον ἠερόεντα, τὸν ἅιδου τόπον ὀμιχλώδη [Homer. Ιλ. ψ. 51.] λέγει δὲ ὁ ποιητὴς καὶ τὸ σκότος [Ιλ. ο. 191.] καὶ τὴν δύσιν [Ιλ. μ. 240.] ζόφον. Heſych. & Schol. Homer. ζόφος τὰς ὄψιας σχῇ, 33. 21. Hæc vox transfertur ad mentem. ἐκ τοῦ ζόφου ἀνέγρονται, 132. 5 τοῦ ζοφώδεος σκέδασιν, 132. 6. Sic Catull. carm 62. v.207. cacâ mentem caligine obſitus.

ζοφώδης χροιὴ, 44. 8. ζοφῶδες οὖρον, Hippocr. 213. C.

† ζοφοειδέες τὴν χροιὴν, 76. 20. ζοφοειδὲς οὖρον, Hippocr. 604. 22.

ζωγρεῖ, ζῶντας λαμβάνει, Heſych. Homer. Ιλ. ζ. 46. ἐζώγρησαν, Herodot. 23. 2. ζωγρήσαντες, Thucyd. 218. A. ζωγρήσεται, ζωοποιήσεται, Heſych. ζώγρει, Homer. Ιλ. ε. 698. Schol. ἀναζωπυρεῖ, ἐς τὸ ζῆν ἦγεν, Euſtath. 595. 14. ἀναζωπυρεῖ, ἀγείρουσα τὴν ζωήν. & Id. 623. 51. ζωγρεῖν, τὴν λιποθυμίαν ἐπανακαλεῖσθαι. ζωγρήσει θυμὸν, 114. 2. ζωγρεῖ τὴν φύσιν, 114. 5.

ζωή. ἐς φῦμα ζωῆς ἐπανεκλήθη, 80. 9. καρδίης καὶ ζωῆς νοῦσος ἡ συγκοπὴ, 18. 31. De utero muliebri, ζώου πάθη, 123. 11. & σπλάγχνος ἄγχιστα ζωώδης, 28. 12.

ζωώδεις ἐς χροιὴν, 29. 6. ζωώδεες, brutorum vitam agentes, 40. 37. ſic βίον ζώουσι ζωώδεα, 36. 15.

ζῶσι, 50. 21. ζῶσα [φλὸξ] 103. 30. à ζάω. ζώει, 13. 13. ζώουσι, 73. 14. à ζώω. ζωοῦσα, 64. 14. à ζωόω, vivifico; ζωώσεις ἡμᾶς, Pſalm. lxxx. 18. ζώωσι, 69. 22. [ſi non ſit error, utì editor eruditus in ſuis notis ſuſpicatur] pro ζῶσι, inſerto ω; quod apud Homerum occurrit ἡβώωσα, Οδ. ι. 69. pro ἡβῶσα ab ἡβάω; à quo ἡβῶντας, Thucyd. 410. D.

ζωτικῆς δυνάμιος, 20. 25. Philo. 420. 21. Galen. ad Glaucon. ζωτικὸν πνεῦμα, Sapient. xv. 11.

ζώπυρα. λείψανα, τοῦ ζῆν ποιητικά, Suid. ζωπυρεῖ, ἀναζεῖν ποιεῖ, Heſych. Suid. ζωπυρῆσαι τοὺς ἐξ ἀῤῥωστίας ἀναῤῥωννυμένους λέγουσιν Ἀττικοί. ζωπυρήσεις, ἀνεγερεῖς, Suid. Ariſtoph. 881. A. 2 Reg. viii. 1. ἢν ἡ θέρμη ζωπυρῇ, 42. 5. ἐπὶ τῷ ἐόντι ζωπύρῳ ἀνανεῶσαι τὸν ἄνθρωπον, 80. 12. ἔχει ζώπυρον ἐς ἐγρήγορσιν, 92. 23. ἐκ τοῦ νεκρώδεος ἐνταθείη καὶ ἀνατραφείη τὸ ζώπυρον, 15. 2.

H.

ᾗ, adverbium loci, cum Gen°. ᾗ ἂν ἵζωσι τοῦ σώματος, 51. 32.

ἥβη γυναίοισι, 78. 22. ἥβη καὶ γύναιον ψιλὰ, 78. 24. ἄχρις ἥβης, 9. 16. ἥβην, Hippocr. 72. F. ubi nonnullos exponere τὴν ἡβικὴν ἡλικίαν, ſcribit Galenus.

ἡβάσκουσι, 8. 22. Conſtantin. ex Alex. Aphrodiſ. Probl. ἡβᾶν κάλλιον ἢ ἡβάσκειν, Thom. Mag.

ἡγέομαι, incipio. ἡγεόμενον ἀπὸ τῶν σφυρῶν, 137. 24. ἡγεμὼν τροφῆς στόμαχος, 140. 6. ἡδονῆς καὶ ἀηδίης, 64. 25.

ἡδονὴ [voluptas in guſtatione] πικρῶν γευμάτων, 49. 7.

ἤθεα μὴ διαστρέφηται, 94 28. Lege notas in Var. Lect.

ἥκειν ἐς τέλος τῆς ἰητρείης 129. 12. τὴν ἀκίαν, 131. 22. κατὰ ποικίλα, 110. 24. ἐς κόρον καὶ μέθην, 80. 3. ἥκῃ [πάθος] ἐς ἀκμὴν γενέσιος, 149. 12. [ubi opponitur voci νεοτίκῳ] τὰ τρώματα ἐς ἀτειλὴν, 147. 3. ἡ ὄρεξις ἐς τέρμα, 66. 6. τὸ θερμὸν ἀγχοῦ σβέσιος, 67. 9. ἡ φύσις ἐς ἄκρον ξηρότητος καὶ θερμασίης, 20. 6. τὸ κακὸν ἐς ὄλεθρον, 30. 9. ἐς τελευτὴν, 21. 10. ἡ ὁρμὴ ἐς κεφαλὴν, 3. 1. ἡ [φλεγμασίη] ἐς γένεσιν πύου, 44. 13. ἡ περίοδος ἐς κρίσιν, 112. 35. ὁ ἄνθρωπος ἐς ἀνάγκην οἰνοποσίης, 112. 16. ἐς ἀνάπλασιν σαρκῶν καὶ δυνάμιος, 138. 14. [ἕλκος] ἐπὶ τὴν κιονίδα, 9. 4. ἥκοιεν ἐπ' ἄνεσιν τοῦ κακοῦ, 38. 33.

ἡμέρην ἀφ' ἡμέρης, 149. 28. quotidie, de die in diem.

† ἡμίεφθον, 85. 37. * ἡμικνάθου, 109. 37.

* ἡμιπαθέα μέρεα, 39. 30. * ἡμιπλήγεσι κύστεσι, 96. 2.

8

ἡμιπλεῖς,

GRÆCUS IN ARETÆUM INDEX.

ἡμιτελέες ἐνέργειαι, 39. 29. ἡμιτελὴς οἶκος, Homer. Ιλ. β. 701.

† ἡμιτυμβίου, 135. 19. ἡμιτυμβίων τρηχέων, 132. 15. Scribitur ſinè μ plerumque; Hippocr. 480. 40. Ariſtoph. 76. B. ubi Schol. ſουδάριον ῥάκος ἡμιτριβὲς, λινοῦν. ϗ Σαπφὼ, ἡμιτύβιον σαλάσσων. ἡμιτύβιον, λινοῦν ἔνδυμα, Heſych. ὀθονίου παχέος μέρος, Galen. in Expoſ. Voc. Hippocr.

ἦχοι ὤτων, 2. 11. & 38. 18. Hippocr. 68. G. ἦχος αἰγιαλῶν, 85. 10.

Θ.

θάλψιες, 103. 3. H. Steph. ex Aphrodiſ.

† θειώδη λουτρὰ, 150. 36.

θέμις ἰητρὸν δρῆν, &c. 138. 6. *fas eſt medico*, vel *poteſt medicus facere*, &c Aut cum Dat°. perſonæ, ὃ μηδ' εἰπεῖν τινι θέμις, Plat. Tim. p. 29. A.

θεοὶ μοῦνοι ἴσασι αὐτὴν ἀτρεκέα, 74. 11. ὑπ' εὐτυχίης, ϗ θεῶν μᾶλλον ἢ τέχνης· τὰ γὰρ μέζονα πάντα ἰῶνται μοῦνοι θεοὶ, 56. 5. ὅλον τὸν ἄνθρωπον ἀλλάξαι, τόδε μέντοι οὐδὲ θεοῖσι ῥηΐτερον, 58. 18. ὑγιέας ἅπαντας ποιέειν ἀδύνατον τοὺς νοσέοντας· ἢ γὰρ ἂν ἰητρὸς κρέσσων θεοῦ, 138. 5. θείης, οὐκ ἀνθρωπίνης ἰήσιος, 34. 22. ἐννοίης, 65. 29. θείου πρήγματος, 29. 26. χρήματος, 29. 29.

θεραπίη πυρετῶν, 82. 4. pro θεραπείᾳ.

θερμασίην ἐγείρειν, 147. 8. θερμότης λέγε, ἀλλὰ μὴ θερμασία, Phrynich. p. 20. θερμότης ϗ θέρμη, Ἀττικοί· θερμασία Ἕλληνες, Thom. Mag. θέρμης, 75. 22, Hippocr. 606. 48. θερμωλῇ, Hippocr. 416. 32. θερμωλὴ ὁ πυρετός· μήποτε ϗ πᾶσα θερμασία ὑπ' αὐτοῦ θερμωλὴ λέγεται, Erotian. θερμασία ὑπερβολὴ τῆς θερμότητος, Ariſtot. Probl.

† θερμολουσίης κρέσσων ἀλουσίη, 132. 35.

θετὰ ἕκτος ἄκη, 109. 4 pro θετέα.

θηητὸς, Dionyſ. Perieg. v. 513. Heſiod. Theog. v. 31. ὁράματα μὴ θηητὰ, 135. 5.

† θηρευτὰ, 133. 15.

θηρία δάκνονται κνήσι ὦτα ϗ κροτάφων, 85. 8.

θηριῶδες [*lethiferum*] ἀκμάζουσι, 25. 22. & 34. 6. θηριῶδες μετόπωρον, 50. 29. τὸ θηριῶδες φθινοπώρου, Hippocr. 1165. B.

θίγειν, 57. 4. Exod. xix. 12. Moſch. Idyll. 1. v. 29. θιγέειν, 57. 1. θιγγάνειν, 100. 16. θίξιν, 89. 35. & 95. 31. τῇ θίξει, 49. 32.

θλάσμασι, 57. 23. Amos vi. 11.

θνήσκῃ [*moriturus ſit*] ὀδύνῃσι, 123. 2. & lin. 6. τῇ ὀδύνῃ οἴκτιστως θανεῖν, *emori*.

θάνατος μήκιστος, 13. 14. *tardiſſima. diu ægrotat, antequam mortem obeat.* cui opponitur ὤκιστος, 29. 12. & ὀξύτεροι θάνατοι, 29. 27. & μακρόβιον κακὸν, 79. 17. μέχρι πολλοῦ τοῦ θανάτου, 29. 7.

θανατῶδες, *lethale*, Hippocr. 1257. A. ἐπὶ τὸ θανατῶδες ἐπιδιδοῖ, 13. 32. θανατώδης, *letho obnoxius*; παιδία οὐ θανατώδεα, 21. 18.

θανατόω. θανατῶν, ἀποκτείνων, Suid. οὐδὲ θανατοῖ τὸ κακὸν, 79. 16. θανατάω. θανατῶν, θανάτου ἐπιθυμῶν, Heſych Suid. θανατῶσι, 33. 15.

θολερὰ οὖρα, 78. 13. & 140. 12. θολερὸν πνεῦμα, Hippocr. 76. D. ταραχῶδες, ἀκάθαρτον, βορβορῶδες, Heſych.

θρὶξ οὐ πονέει, 74. 5. lege πέλεξ. quæ vox occurrit, 54. 24.

θρόμβοισι, 27. 14. θρόμβοι αἵματος, Luc. xxii. 44. Hippocr. 1252. E.

θρομβώδεα, 69. 15. Hippocr. 216. D. θρομβώδεις ἀφροὶ, Sophoc. Trachin. v. 699. H. Steph. [σπέρματα] μὴ θρομβώδη, Ariſtot. Anim. Hiſt. lib. 7. in fin. cap. 1.

θρομβοῦται [ἐπίπαγος] 69. 25. Nicand. Alexiph. v. 315. Schol. πήγνυται.

θρύπτειν λίθους φαρμάκοισι, 121. 27. θρύπτονται [λίθοι] 121. 7. Dioſc. lib. 3. cap. 158.

* θυητὰ μυρία, 135. 6. *ſuffimenta*. Galen. in Exp. Voc. Hippoc. habet θύματα, θυμιάματα.

* θυμίησι κακώδεσι, & θυμιητῶν εὐωδέων, 73. 23.

θυμηδίην, 35. 21. θυμηδία, ἡδύτης, τέρψις, ἀρέσκεια, Heſych.

θυμοδακεῖς μῦθοι, 82. 26. θυμοδακὴς μῦθος, Homer. Οδ. θ. 185. Schol. τῆς ψυχῆς ἁψάμενος. ἀψικάρδιος, λυπῶν τὴν ψυχὴν, Heſych.

θώρηξις ἐπ' οἴνῳ, 65. 32. θώρηξις, οἰνοποσία, Heſych. Erotian. & Galen. Hippocr. 1260 C. Vide Schol. Ariſtophan. 719. A. & Nicand. Alexiph. v. 225. ubi θωρήξαιο, Schol. exp. χόρτασον οἴνῳ γλυκεῖ. Euſtath. in Homer. 166. 12. θώρηξις, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, οἰνοποσία ϗ ἀκρατοποσία.

I.

ἰάομαι. ἰήθη μετεξετέροισι ἀκέσι σμικροῖσι, 127. 22. *ſanatio facta eſt*; imperſonaliter & paſſivé. Paſſiva ſignificatio occurrit apud Marc. v. 29. Luc. vii. 7. & 1 Pet. ii. 24.

ἴησις οὐκ ἀνθρωπίνης ἀλλὰ θείης, 34. 21.

ἰητροῦ ἀνδρὸς, ἀρετὴ, &c. 32. 10. ἰητρὸς πρὸς τὰς ἀρχὰς, &c. 78. 7. ἰητροῦ ξυμφορὴ, 6. 5.

* ἰητήριον ἰσόρροπον, 91. 18.

ἰαχὴ τελσμοῦ ἁμάξης, 33. 23. ἰαχὴ, *pugnantium*, Homer. Ιλ. δ. 456. Schol. φωνὴ, βοὴ, Ιλ. μ. 144. *de Marte*, Heſiod. Scut. v. 441.

ἰδέην νοσημάτων, 82. 5. *formam*. ἰδέα, μορφὴ, Heſych.

ἰδίῃ, 38. 17. *particulariter*. ἰδίῃ ϗ ἰδίῃ, 39. 24. *ſigillatim*.

ἰδρόω. ἱδροῖ ἄνθρωπος, 21. 10. ἰδρώσει, Homer. Ιλ. β. 388. ἰδρῶσαι, Xenoph. 206. A.

ἰδρῶτας κινέειν, 120. 23. ἰδρώτων πρόκλησιν, 120. 26.

ἱερὴν πάθην —— ἱερὸν γὰρ τὸ μέγα, &c. 34. 20, 21. ἐπιληψίαν μεγάλην νοῦσον ἱερὰν καλοῦσι, Plutarch. de Solert. Animal. Sic Galen. comment. 6. in 6. epidem. ἱερὰ νόσος ἐπιληψία, Heſych. Vox ἱερὸς, dici ſolet de iis, quæ in ſuo genere cæteris præſtant; utì apud Homerum; ἱερὸν ἰχθὺν, Ιλ. π. 407. Schol. μέγαν. ἱερὸν κνέφας, Ιλ. λ. 194. ἱερὸν μένος, Οδ. η. 167. Sic videtur accipi etiam vox δῖος, δῖον ποταμὸν, Ιλ. β. 522. δῖαν ἅλα, Ιλ. α. 141. ubi Schol. θαυμαστὴν. Hæc loquendi ratio ab Hebræorum linguâ manavit; apud quos vox θεὸς addita affert ἐξοχὴν; ποταμὸς τοῦ θεοῦ, Pſalm. lxv. 9. κέδρους θεοῦ, Pſalm. lxxx. 10. ὄρη θεοῦ, Pſalm. xxxvi. 7.

ἱερὸς, cum Gen°. οἱ σάτυροι, τοῦ Διονύσου ἱεροὶ, 29. 26.

ἱερείοισι [*victimis*] κακοχύμοισι, 78. 31, ἱερεῖα, θύματα, Heſych.

ἱερήιον, Homer. Ιλ. χ. 159. ἱερείων αἷμα, Lucian. 739. B.

ἵζειν, *ſedere*. ἵζει ἐν γαστρὶ, 27. 12. ἐν ἕδρῃ, 10. 11. ἵζωσι, 144. 14. ſic Homer. Οδ. λ. 448. Herodot. 187. 8. *ſubſidere*. ἵζον, 49. 6. ἵζει, Hippocr. 1125. G. & activè, ἷζε [*ſedere fecit*] βουλὴν, Homer. Ιλ. β. 53.

ἱζάνει ἐπὶ μηροῖσι, 73. 7. ἱζαίνοντι, 53. 3. [ubi mallem ἱζάνοντι; licet ſciam terminationem —άνω & —αίνω in hujuſmodi verbis frequentari] ἱζάνει ὕπνος ἐπ' ὄμμασι, Homer. Ιλ. κ. 93. Sapph. Od. & cum acc°. ἱζάνῃ νοτὶς κληῖδα, 112. 35. ἱζάνω, etiam *ſedere facio*. ἵζανε λαὸν, Homer. Ιλ. ψ. 258.

ἵημι vel ἵεμαι, vel ἴω, *eo*. πρὶν ἐς τέλος ἰέναι τὸ πάθος, 29. 9. [ἕλκος] ἐς ἀτελὴν ἰὸν, 72. 32. ἴῃ, 65. 1. ἡ νοῦσος ἐς μῆκος, 84. 6. ἴασιν αἱ ὕλαι ἐς παλίρροιαν, 98. 3. ἵεμαι, *cupio, geſtio*. ἵεται πρὸς ἡδονὴν ἐπὶ τοῖσι εὐώδεσι, 123. 11. *cupidine fertur ad voluptatem*, i. e. *delectatur*. Vel ſi placeat lenis ſpiritus [ἴεται, utì apud Turneb. & Heniſch. edition.] *it in voluptatem*; eodem ſenſu. Hic locus conferendus cum 28, 16.

* ἰθύτητι τῆς ὁδοῦ, 119. 12. In Lexicis legitur (ſed ſinè authore) εὐθύτης; pro quo ἰθύτης, utì pro εὐθὺς ἰθὺς, & pro εὐθυνέω ἰθυνέω. κῆν ἐς τὰ μεγάλα ἰθυνῇ, 137. 29. *ſi valentibus etiam reſiſtat*. Craſſ. *ſi magnis non vincitur*. ἰθύειν, *cum impetu ferri*. ἴθυσαν, Homer. Ιλ. δ. 507. Schol. ἐπ' εὐθείας ὥρμησαν. Eodem ſenſu accipitur hìc ἰθυνῇ. τὸ ἰθυνέειν eſſe ὁμώνυμον λέξιν τῷ ἰθύειν, docet Euſtath. Homer. 1122. 29.

ἴκελα, 76. 8. ἴκελοι, 76. 21. & 60 17. Hippocr. 386. 17. Herodot. 124. 5. Homer. Ιλ β. 478. Hoc vocabulum poëtis tantummodo uſitatum eſſe ſcribit Henr. Stephanus.

ἰκμὰς νοτίδι ἰκέλη, 29. 33. † ἰκμαλέοι, 49. 17. & 57. 29. Hippocr. 243. 32. ἰκμαλέα, τὰ δίυγρα, Erotian. ἰκμαλέον, ὑγρὸν, Heſych.

ἱκνέομαι: ἵκηται τὸ κακὸν ἕρπον εἰς κεφαλὴν, 3. 2. ἀφίκηται νοῦσος ἐς δάκτυλον, 3. 6. ἀφικνέωνται ἐς ἄφεσιν τοῦ κακοῦ, 3. 34 οὐκ ἀφικνέεται τὸ ἕλκος ἐς σύμφυσιν, 16. 28. ἀφίκηται νοῦσος ἐς μῆκος, 25. 24. ἀλιτροῖσι ἐς σελήνην, 34. 20. ἀφικνεόμενοι ἐς ἐπιστασίην τῆς νόσου, 38. 34. Vide λεπτότης.

ὀλιγῖοι

GRÆCUS IN ARETÆUM INDEX.

ἴλιγγοι, 2. 4. ἰλίγγων περιλύσιες, 132. 24. Hippocr. 1247. H. Schol. Ariſtoph. 398. F. & 427. E. ἴλιγγος, ὁ τῆς κεφαλῆς σκοτισμὸς, Heſych. Vide Plutarch. Erotic. 763. A. de Sapph.

ἰλύϊ, 20. 21. ἰλύος, 78. 28. Homer. Ιλ. φ. 318. ἰλὺς, *fex vini*, Hippocr. 615. 55. ἰλυώδεα, 49. 10. Hippocr. 210. H.

* ἴλωσις τῶ ὀφθαλμῶ, 41. 11. *diſtortio.* & per geminum λ, ἴλλωσις, Hippocr. 72. E. ἰλλὸς, στρεβλὸς, διεστραμμένος, Heſych. Suid. Ariſtoph. 812. G.

ἰνδάλλεται κατ' ὄψιν, 38. 11. Homer. Ιλ. ψ. 460. ὁμοιοῦται, φαίνεται, Heſych. Schol. Ariſtoph. 442. C. ἰνδάλματα κυάνεα ἢ μέλανα πρὸ ὀφθαλμῶν, 38. 23. Jerem. l. 39. φαντάσματα, εἰκόνες, Heſych. Suid.

ἴξιν, ἀλθυμέαν, Galen. Expoſ. Voc. Hippocr. κατ' ἴξιν, 16. 2. & 23. 24. κατὰ τὴν ἴξιν, Hippocr. 385 47. Corinthus notat ἴξιν, Ionibus eſſe ἀλθυμέαν.

† ἰξώδεα, 44. 26.

ἴονθος, πρώτη ἔκφυσις τῶν τριχῶν, Suid. ἴονθοι præterea ſunt *vari*, 75. 15. Hippocr. 970. B. ἴονθοι, ἀνθήματα ψυδρακίοις παραπλήσια περὶ τὸ πρόσωπον, σημεῖον ἀκμῆς, Polluc. lib. 4. cap. 25.

ἶρι ἐν οὐρανῷ τιταινόμενη, 2. 11. ἶριν πορφυρέην τανύσῃ Ζεὺς ἐξ οὐρανόθεν, Homer. Ιλ. ρ 547. Eſt etiam nomen herbæ aromaticæ, 95. 2.

ἰσάριθμα τῇ φύσει σπλάγχνα, 47. 29. ἰσαρίθμου στρατοῦ, ex Herodian. lib. 6. affert H. Steph.

ἰσατώδης [χολὴ] 52. 13. Hippocr. 1137 B.

ἴστημι. ἴσμεν, 32. 16. pro ἴσαμεν.

ἴσος, cum infinº. ἄμφω παθεῖν οὐκ ἴσα ἄν, 40. 1. *ambo ad patiendum non ſunt æquè proclivia.*

† ἰσουργέθεα τοῖσι ὑγιήεσσι κοιλίην, 60. 31.

ἰσόρροπος ἡ φύσις, ὡς ἐν ἰσορρόπῳ, 40. 1. ἰσόρροπον ἰητρεῖον, 91. 18. Hippocr. 800. C. ἀντιτυπεῖς καὶ ἰσόρροποι, Herodian. 139. 33. ἀντίπαλα καὶ ἰσόρροπα, Id. 134. 1.

ἴσχαιμον φάρμακον, Lucian. 48. A. ξηρόν τι ἴσχαιμον, 129. 9. ἰσχαίμασι, 119. 1. pro ἰσχαίμοις [ἰσχαίμοισι, in Var. Lect.] per Metaplaſmum: uti προσώπασι, Homer. Ιλ. η. 212. σάββασι, Matth. xii. 1. pro προσώποις, σαββάτοις.

ἰσχνὸς πόνος, 22. 23.

ἰσχνότης ἐπὶ μᾶλλον τῆς φύσιος, 6. 18. ἰσχνότης τοῦ σώματος, H. Steph. ex Gal.

ἰσχὺς τῆς δυνάμιος, 137. 17. & 138. 37. Similem huic emphaſin affert H. Steph. ex Philon. de mund. ἰσχύος ῥώμη.

ἴσχω, *habeo.* ἴσχουσα τὴν ἀρχὴν, 24. 24. ἴσχει τὴν ἕδρην συνέτιος, 61. 29. ὀδύνη ἴσχει τὴν γαστέρα, Hippocr. 567. 38. ἴσχουσι Μαραθῶνα, Herodot. 15. 22. ἴσχει, Homer. Ιλ. ψ. 762. & cum adverbio, ἴσχουσι κάρτα ὀλεθρίως, 15. 34. *incumbo*; βάρος ἴσχον ἐπὶ τῷ κώλῳ, 22. 24. *inhibeo*; ἴσχειν φλεβοτομίην, 117. 12. ἴσχεται, 16. 19. & 69. 10. ἴσχειν θυμὸν, Homer. Ιλ. ι. 256. ἴσχειν ἀνθρώπους, Herodot. 326. 43.

† ἰχθυώδεας ἐρυγὰς, 35. 9.

ἰχωροειδία, 68. 28. ἰχωροειδέος αἵματος, Hippocr. 1170. E.

K.

Καθαπτόμενοι ψόφου, 82. 17. Hippocr. 68. D. Galen. exp σφοδρῶς αἰσθανόμενοι· ψόφου ῥηϊδίως αἰσθανόμενοι, καὶ μέντοι καὶ πτοούμενοι, ὡς εἰ καὶ ψοφώδεις ἔλεγεν. Galenus tamen alibi exponit καθαπτόμενοι ſenſu non activo, *ſentientes*, ſed paſſivo, ὧν ὁ ψόφος καθάπτεται, ὑπὸ τῶν ψόφων θορυβούμενοι ἢ ταραττόμενοι. H. Stephanus ex Plutarch. Num. καθαψάμενος βαφῆς, & ex ejuſd. Solon. καθυψάμενος τυραννίδος. Apud Homerum καθάπτομαι, cum accº. Ιλ. α. 582. Ιλ. ο. 127. καθάπτω cum genº. καθῆψε τῆς χειρὸς, Act. xxviii. 3.

καθαρεύεται [*purgatur à*] τῆς ὁμίχλης ἡ αἴσθησις, 87. 27. καθαρεύειν, *purum eſſe*, cum genº. ex authoribus affertur apud H. Steph. Eo ſenſu καθαρεύειν ſinè caſu, Xenoph 909. A.

* κάθεφθος πτισάνη, 102. 9.

καθίσταται γνώμην ἔχοντι ἰητρῷ, 36. 29.

καινεῦς, 74. 31. pro καινῆς, Ionum eſt.

καίριος, *præcipuus, primarius.* καίρια μέρεα, 120. 1 καρδίης γειτόνημα καίριόν ἐστι ὁ στόμαχος, 19. 2. τί καρδίης ἄλλο καιριώτερον ἐς ζωὴν ἢ ἐς θάνατον, 18. 23. καιρίαι σημασίαι, H. Steph. ex Dioſc. & καιριώτατα τῶν κλημάτων, ex Theophr. de cauſ. plant. καίριος *periculo obnoxius.* αὐχὴν ἐστὶ τῶν καιρίων, Xenoph. 952. A. & καιριώτατον κεντῶντα, ibid. E. *lethalis*, καίρια [νοσήματα ἢ τρώματα] Hippocr. 448. 8. καίριοι πληγαὶ, Id. 797. D. καιρίας πληγῆς, Xenoph. 134. B. μάλιστα καίριον, Homer. Ιλ. θ. 84. Schol. ἐγγύτατα πρὸς θάνατον μέρος τοῦτο, ἐπικίνδυνον. & βέλος κατακαίριον, Ιλ. λ 439. Vide Heſych. in καίρια, & Suid. in καιριώτατα.

κακὸς, comparativè κακίων, Homer. Οδ. ξ. 56. Xenoph. 41. C. πόνος —— φοβερώτερος ἢ κακίων· ἀφοβίη —— κακίων ἢ φοβερωτέρη, 18. 14. 15. *plus metûs quàm mali affert —— plus mali quàm metûs.* κάκιον ἀνδρῶν αἱ γυναῖκες σημαίνονται, 36. 1. ἐπείγει ἐπὶ τὸ κάκιον, 9. 36. ξυνεπείγει ἐπὶ τὸ κάκιον, Hippocr. 946. G. χερείονες, χειρόνων —— χερείους, 64. 18. Homer. Ιλ. α. 114.

κακία, *vitium.* ἐπὶ μιῇ τοῦ σώματος κακίῃ, 53. 25.

κακωθῇ εἰς πέψιν ἡ γαστὴρ, 51. 21. *venter malè concoquit.*

* κακοειδέσι ἕλκεσι, 70. 11.

κακῶδες πύον, 48. 28.

κακοήθεες σφόδρα βουβῶνες, 18. 30. κακοήθεα τρώματα, Hippocr. 78 F. κακοήθη νοσήματα, Galen. lib. 1. de Criſ.

† κακοσιτίη στομάχου, 65. 36. * κακοτροφίη, 25. 28.

κακοχυμίης, 136. 17. ἐς ἀσθενίην κακοχυμίης ἡ φύσις τρέπῃ, 53. 22. κακοχύμοισι ἰχώροισι, 78. 31. κακήγοροι ζωῆς, 36. 13. de melancholicis.

κάμνειν, *ægrotare.* τοῖσι κάμνουσι, 103. 1. κάμνων, Thucyd. 132. A. κάμνει, Ariſtoph. 787. E. στομάχῳ τῷ νοσέοντι καὶ κάμνοντι, 136. 29. *elaborare*; κάμνει τὴν πέψιν κοιλίη, 66. 11. κάμε σκῆπτρον Ἥφαιστος, Homer. Ιλ β. 101. κάμνει, νοσεῖ· ἐργάζεται, Heſych. κάμνειν, forſan plus eſt quàm νοσέειν, in loco modò citato.

καματηρὸν τῷ σκήνεϊ [ἀγρυπνίη] 132. 11. *laboris plenum, moleſtum.* καματηρὰ πηδήματα, Lucian 510. A. καματηροὺς τῶν ἀνδρῶν, Herodot. 167. 36. *labore feſſos.*

καμπύλοι, 60. 17. καμπύλα τόξα, Homer. Ιλ. ε. 97.

* καμπύλη ἄνθρωπος, 4. 21. καμπύλιαι, Hippocr. 812. C.

† κάμψιν, 40. 21. κάμψι, 63. 19.

καμπῇσι ξυνεχέσι, 132. 23.

καναχηδὸν ῥεόντων ποταμῶν, 33. 22. καναχηδὸν, Dionyſ. Perieg. v. 145.

* καρδιοβόλα βρώματα, 19. 7. καρδιοβολεῖται, λυπεῖται, Heſych.

καρηβαρίη νωθρῇ ἐνιᾶται, 117. 9. κεφαλῆς πόνος, καρηβαρίη, 29. 1. καρηβαρίην ἰσχυρὴν, Hippocr. 394. 47. Galen. expon. καρηβαρίας, τῆς κεφαλῆς βαρύτητας. καρηβαρικοὶ, 4. 8. *qui* καρηβαρίᾳ *laborant.* νότοι καρηβαρικοὶ, Hippocr. 1247. A. *qui* καρηβαρίαν *inducunt.*

κάρος, Apollon. Argon. lib. 2. v. 203. Schol. σκότωσις, σκοτοδινία. κάρῳ καὶ τῷ καρηβαρίῃ καὶ ἀναισθησίᾳ ξυνέστι, 28. 24.

* καρώδεα, 107. 2. καρῶδες, καρηβαρία, καρωτικὸν, Erotian.

κάρτα ἰσχυρὴ, 4. 27. κάρτα ὀξὺ, Hippocr. 393. 51. τὸ κάρτα οὔνομα, Herodot. 18. 22. κάρτα, πάνυ, λίαν, μεγάλως, Heſych. καὶ κάρταγε, Euripid. Hippolyt. v. 90. Schol. καὶ μάλιστα.

καρφαλέον δέρμα, 95. 15. Hippocr. 1190. E. καρφαλέον, Homer. Ιλ ν. 409. Schol. ξηρόν. καρφαλέου, πυρὸς, Nicand. Ther. v. 691. Schol. ξηροῦ ἢ ξηροποιοῦ.

καταβάλλω. κατέβαλε ὄσφρησις βαρέων ὀσμῶν, 2. 14.

καταβλακεύειν, *negligentem eſſe*, 114. 36. καταβλακεύειν, καταβλακεῖν, ῥαθυμεῖν, ἢ δαπανᾶν ῥαθύμως, Heſych. Et cum accuſativo *negligere.* καταβλακεύουσι τὴν διόρθωσιν, Hippocr. 820. A. & τὴν ἰδιοτροφίην, ib. καταλιγωροῦσι, Galen. Expoſ. Voc. Hippocr. καταβλακευομένως [cui ibidem opponitur προθύμως] Ariſtoph. 36. D. & 37. A. Schol. βραδέως· βλὰξ γάρ ἐστιν ὁ μαλθακευόμενος. Legitur cum μ [ſi modò lectio ſana ſit] καταμβλακεύειν, 127. 9 Poteſt fieri (nam Aretæus gaudet decompoſitis) ex κατὰ & ἀμβλακεύειν pro ἀναβλακεύειν. vel ἀμβλακεύειν (uti φοιτεύω pro φοιτέω; vide Comment de Dial. Aret.) pro ἀμβλακεῖν ἁμαρτεῖν, Heſych. de quâ voce priùs. βλακεύειν, Xenoph. 279. B. & 368. E. ὀλιγωρεῖν, ἐπὶ πλεῖστον διατρίβειν, Erotian. ὅτι καταβλακεύσαιμεν τὰ τούτου, Xenoph. 415. D.

καταγίνονται ἐς σύντηξιν ὑποφερόμενοι, 26. 29. *tabidi*

Hhh

tandem

tandem evadunt. καταγίνεσθαι, *moram trahere, vitam trahere.* καταγίνομαι, Demoſth. 388. B. *moror, habito, vivo.*
κατάγνυμι. κατάξαι τὸν ἄνθρωπον, 6. 4. *diffringere.* κατάξας τὸν αὐχένα, Hippocr. 689. 19. *ſecans*, i. e. καταχάσας.
καταθῦσαι τὴν αἶγα, 148. 24. κατέθυσε ἑκατόμβας, Herodian. 98. 16.
καταιονεῖν, 85. 23. & 86. 37. καταιονεόμενον, 139. 7. καταιονᾶν ἐλαίῳ, H. Steph. ex Galen. Fines -άω & -έω in verbis frequenter permutantur.
κατακέομαι pro κατάκειμαι. κατακέονται, 9. 31.
κατακορὶς [*abunde*] ὑπόχολον, 13. 30. κατακορὲς ποικίλον, Hippocr. 218. A. κατακορέως δίαιμον, 10. 17. ἰκτερώδεες κατακορέως, 48. 12. Hippocr. 1121. C. Hæc adverbia ab adjectivo κατακορής; κατακορὴς χολὴ, 48. 32. Hippocr. 1228. E. Galen. exp. ἀκράτου χολῆς. κατακορὴς ὀχληρός, Heſych. ἐπιπλεονάζων, Suid.
κατάληψις, *apprehenſio vel oppreſſio ſenſuum*, Aurel. c. 10. l. 2. acut. lege Paul. Ægin. l. 3. c. 6. & Galen. l. 4. de loc. aff. & Gorræum. ἐν τῇσι καταλήψεσι, 34. 30. *in acceſſionibus.* κατάληψις, Hippocr. 1027. D. *interceptio.*
καταμύει, 41. 26. unde nomen * καταμύσι, 41. 23. H. Stephanus affert καταμυήσεις, ex Plut. Camill. (p. 239. ſuæ editionis) & legendum putat καταμύσεις à καταμύω. καταμύει in loco citato, *connivet.* Sic καταμῦσαι, Lucian. 35. D. Et cum accus°. καταμύει τὰ βλέφαρα, Xenoph. 980. B. ἐκάμμυσαν, Eſai. vi. 10.
καταξέων ξύλα, 40. 23.
κατάξηρος ἄρτος, 110. 27. κατάξηρος ψυχὴ, Numer. xi. 6.
καταπάσσειν τὰ ξυρὰ πτερῶν, 100. 19. καταπάσας τέφραν κατὰ τῆς τραπέζης, Ariſtoph. 133. B. καταπασάμενοι γῆν, Job. ii. 12.
καταπέσσῃ, 71. 12. Metaphoricè apud Homer. χόλον καταπέψῃ, Ιλ. α. 81.
καταπίπτω, *concido, deficio.* κατέπεσόν τινες ὑπὸ προφάσιος ἐξ ἀθυμίης, 2. 12. μὴ καταπίπτετε, Nehem. viii. 11. κατάπτωσιν, λειποθυμίην, 39. 21. κατάπτωσις τοῦ ἀνθρώπου, 33. 9.
κατάποσιν τροφῆς, 93. 20. ſic 102. 3. Et κατάποσις pro *gulâ*, 39. 27. & 93. 19.
* κατάποτον, Hippocr. 1146. A. ποτοῖσι καὶ καταποτοῖσι, 109. 5.
καταῤῥήγνυμι. δέρμα κατεῤῥωγὸς, 78. 25. ἀσκοὺς κατεῤῥωγότας, Joſuæ ix. 4.
* καταῤῥηκτικὰ φυσέων καὶ οὔρων, 89. 23. Hippocr. 394. 6. καταῤῥηκτικὸν πνευμάτων παρμοῖσι, 89. 32.
κατάρχειν, *principium dare.* ἢν κατάρχῃ κεφαλὴ, 40. 4. *ſi caput primùm affectum morbo fuerit.* Et cum genitivo, κατάρχει αὐτέου [ſcil. πάθεος] καῦσος, 19. 24. τὰ κατάρχοντα μέρεα, 3. 8. *partes morbo primùm affectas.*
κατάστασις ψυχῆς, 20. 14. *animus conſtans.* κατάστασις, *ſtatus* ſive *conditio*; καταστάσιος τῆς νούσου, 87. 3. κατάστασις τεταρταίων, Hippocr. 44. 22. καταστάσιος ὅλης, καὶ κατὰ μέρεα τῶν οὐρανίων καὶ χώρης ἑκάστης, Id. 959. A.
καταστρέφειν, neutraliter *vergere, converti*: ἐς ὕδρωπα κατέστρεψεν ἡ νοῦσος, 49. 1. αἱ φθοραὶ τῶν παρθένων εἰς γάμους καταστρέφουσι, H Steph. ex Plut. Symp.
καταχάζεσθαι ῥηϊδίη [φλὲψ] 108. 4. τὰ ἐν κύκλῳ βαθυτέραις ἀμυχαῖς καταχαστέον, Dioſcor. Ther. 424. E. διὰ τοῦ καταχασμοῦ, ibid. 422. A. καταχάσαι, ἰατροὶ μὲν χρώμενοι ἔχουσιν ἀπολογίαν, ὡς ὄντος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τοῦ ἔχων ἀντὶ τοῦ ἔχαζον καὶ ἐκέντουν. ἀλλὰ κατανύξαι ἡμεῖς λέγομεν, Phrynich. p. 36. καταχάσαι, ἀμυχὰς ποιῆσαι, Heſych. χᾷ, χάζει, Heſych. ἔχων, Ariſtoph. Nub. p. 150. E. Schol. ἔχαζον. ἔστι δὲ ἀπὸ τοῦ χάω χῶ, ἐξ οὗ τὸ χάζω.
καταφορῇ νωθρῇ, Hippocr. 1085. G. ἐν τῇ καταφορῇ παραφοροι, 10. 20. Aquila in 1 Reg. xxvi. 12. καταφορά, Symmachus κάρος, Theodotion ἔκστασις, LXX. θάμβος.
καταψύχομαι. κατεψύχθη τὸ θερμὸν, 58. 3. κατεψύχθαι, Hippocr. 82. B.
* κατείλησις εἰρέων, 122. 19. *involutio.*
κατειλίσσειν, 125. 2. κατειλίχατο, Herodot. 259. 22.
κάτειμι vel κατίημι, *deſcendo.* unde Aoriſt. 2. κάτιον. ἢν κατίῃς ἐς ἀνάγκην τομῆς, 48. 25.
κατοίχομαι, *decedo, morior.* κατοιχομένων, 20. 19. νεκρῶν, τεθνεώτων, ἀπελθόντων, ἀποθανόντων, Heſych.
κάτοξυς πυρετὸς, 101. 5. κάτοξυ πάθος, 6. 9. κατόξεα [πάθεα] 27. 24. κάτοξυ νόσημα, Hippocr. 1243. C. κατοξείας βοῆς, Ariſtoph. 461. E. Schol. σφοδρᾶς, ὀξείας.
κάτω, poſtpoſitum caſui. τῆς κεφαλῆς κάτω, 40. 2.
κελαρύζοντας ὀχετοὺς, 114. 4. κελάρυζε, Homer. Ιλ. λ. 812. Schol. μετὰ ἤχου ἐφέρετο. ἠχεῖ, φωνεῖ· ἢ συνεχῶς ῥέει, Heſych.
Κελτέων, οἳ νῦν καλέονται Γάλλοι, 150. 8. οἱ πρότεροι Κέλτας ὀνόμαζον· ἀπὸ τούτων δ' οἶμαι καὶ τοὺς σύμπαντας Γαλάτας Κελτοὺς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων προσαγορευθῆναι, Strab. 189. C. In hôc Aretæi loco Cappadociæ pars eſt.
κενεαγγέειν, 83. 24. & 128. 3. Hippocr. 816. G. κενεαγγείη, 144. 20. Hippocr. 391. 11. Aretæus de vaſorum inanitione per ſanguinis miſſionem, Hippocrates per inediam intelligit.
κενοῦν, *purgare*, 83. 14. *Sanguinem mittere*, ἀθρόον κενοῦν αἷμα, 88. 8. κενωθέωσι τῇσι αἰσθήσεσι, 89. 11. *evacuatione purgatio facta fuerit ſenſibus.*
κένωσις, cui opponitur πλησμονὴ, Hippocr. 1199. F. τὸ ἱκανὸν τῆς κενώσιος, 83. 25. ἐς κένωσιν τοῦ πλήθεος, 92. 5. κενώσιας ποιέεσθαι, 137. 24. τὴν κένωσιν ἐμποιέειν, 118. 19.
κερασφόροισι, 76. 27. Herodian. 24. 18.
κεγχρῶδες ἆσθμα, 47. 5. κεγχρωδέων βρωμάτων, Hippocr. 817. C. De hâc voce affatim H. Steph. & Foeſ.
κεφαλαλγὴς, *cui caput dolet.* Plut. Sympoſ. ſept. Sapient. κεφαλαλγέες, *qui capiti dolorem afferunt*, 130. 14. & 133. 16.
κῆν, 17. 17. *& ſi.* ſic 9. 4. ſed 17. 14. *licet.* ſic 18. 6, 12.
κηροπλαστήσας ἔρωτα. Eubul. in Athen. 562. C. ἐκηροπλάστεεν αὖθις τὸν ἄνθρωπον ἡ φύσις, 80. 7.
κικλήσκω, 40. 26. κικλήσκομεν, 32. 23. κικλήσκουσι, 9. 24. Homer. Ιλ. β. 813. ἐκίκλησκον, 21. 29. & 77. 27.
κλῆσις, *nomen.* σπασμὸς ἡ κλῆσις, 39. 20.
κινδυνώδεες [ῥόοι] 72. 16. κινδυνώδη [ἐπιβουλὴν] Herodian. 91. 31.
κίνησις. ἐς κινήσιας ἄγειν, αἰώρης, τρίψιος, λουτρῶν, 115. 1.
κλίνης μῆκος καὶ πλάτος σύμμετρον, 82. 21. & lin. 22. κοίτη. & lin. 24. σκληρὴ, πλατείη, στεινή.
κλόνου πάταγον ἐποίησε, 41. 17. κλόνον, Homer. Ιλ. ε. 167. Schol. θόρυβον, ταραχήν.
κλονέει, Homer. Ιλ. λ. 526. neutraliter. Et activè, κλονέοντα φάλαγγας, Ιλ. ε. 96. Schol. ταράσσοντα. βῆχες κλονέουσαι τὸν θώρηκα, 101. 6.
κλύδωνα ποιέει τὸ ὑγρὸν, 57. 7.
* κνῆσις κροτάφων καὶ ὤτων, 85. 7. κνήσει, 85. 8. τῇ κνήσει πλευρῶν, Hippocr. 192. D.
† κνησμῶδες σῶμα, 52. 31. Hippocr. 188. F.
* κοιλοκρόταφοι, 66. 26.
κοινωνὸς ἀλγέων, 101. 14. κοινωνοὶ πόνων, Xenoph. 197. E. κοινωνίῃ τῇ ὅλῃ, 49. 27. *in omnibus vicinis partibus.*
κολλᾶσθαι. κεκολλήσθω [σικύη] ἐς τὰ μετάφρενα, 86. 19. κολλώδεα, 46. 13.
* κόπρανα, 20. 33. Hippocr. 152. E. * κοπρώδεος, 88. 8. Lexicogr. habent κοπρώδης, ſed ſine authore.
* κορυκοβολίαι, 150. 26. exercitii genus. κώρυκος eſt *pila è pellibus conſuta, follis pugillatorius.* Scribitur & per ω; κώρυκος, θυλάκιον, δερμάτινον ἀγγεῖον ὅμοιον ἀσκῷ, Heſych. [Et idem etiam in ordine litteræ ο, ſed cum ω] κωρυκομαχίη, Hippocr. 364. 16. & 372. 39. & 374. 3. Lege Athen. lib. 4. cap. 17. p. 161. A. & lib. 6. cap. 12. p. 246. F. & not. Iſ. Caſaub. in eund. Conſule etiam Hier. Mercurial. art. gymn. lib. 2. cap. 4.
κορυφῆς τοῦ κακοῦ, 38. 27. ἐς κορυφὴν ἀνισταμένης ἀποστάσιος, 7. 12. κορυφὴν ἐς τὸ ἔξω προβάλληται, 11. 10. ἐς ἕν τι πλευρῶν τῆς ἀποστάσιος ἡ κορυφὴ ἐγείρεται, 44. 1.
κορυφουμένων [ἑλκέων] ὅκως ἐν θαλάσσῃ κύματα, 70. 18. κῦμα θαλάσσης —— κορυφοῦται, Homer. Ιλ. δ. 422. 426.
κόσμος. ἐν κόσμῳ πρήσσειν ἅπαντα, 131. 19. idem ac κατὰ κόσμον, Homer. Ιλ. β. 214. Schol. κατὰ τὸ πρέπον.
κουροτρόφου γυναικὸς, 115. 3. κουροτρόφος, de Ithacâ, Homer.

GRÆCUS IN ARETÆUM INDEX.

Homer. Οδ. ι. 27. Hanc vocem eſſe Atticam ſcribit Jul. Poll. l. 1. c. 31.

καφισμοὺς ἀσήμους ποιεύμενοι πυρετοὶ, 83. 28.

κραίνουσι, λήγουσι, Galen. Exp. Voc. Hippocr. κραίνουσι, 42. 34. κραίνειν ἐπὶ σπλάγχνα, 108. 11. κραινόντων ἐς ἐσία, 40. 18. ὅκη κραίνουσι, Hippocr. 810. A. ubi Galen. exp. κραίνουσι, τελευτῶσι· ὁμοίως τῷ ποιητῇ· οὔπερ δὴ κρανέω γε καὶ οἱ τετελεσμένον ἔσται. [quem ſanè verſum apud Homerum non reperio] κρήηνον, Ιλ. α. 41. Schol. ἐπιτέλεσον. κραίνω etiam *regno*. κραίνουσι, βασιλεύουσι, Heſych. Erotian. Sic Homer. Οδ. θ. 391. quo ſenſu accipitur, ἵνα ἡ φλεγμονὴ κραίνῃ καὶ μέζων ἔῃ, 86. 9.

κραιπάλαι, Hippocr. 1252. H. ἢν ἀπὸ κραιπάλης καὶ οἰνοφλυγίης ἴωσι, 97. 19. *ſi ex crapulá ſint*, ſcil. *agri angina morbo*. κραιπάλης, Ariſtoph. 384. E. & 33. B. Schol. ἡ ἐξ ἐωθινοῦ μέθη, κραιπάλη λέγεται, ἢ ἀπὸ χθιζῆς οἰνοποσίας. ſic Thom. Mag. & Heſych. ὁ ἐκ πολλῆς οἰνώσεως παλμὸς· ἀπὸ τοῦ τὸ κάρα πάλλειν τοὺς μεθύοντας, Suid.

κρανίον, *lecti tectum*. τὸ δὲ τοῦδε κρανίον ὁ κοινὸς ἀὴρ, 65. 29. κρανίος vulgò περικεφαλαία, Heſych. *galea*. κρανίος χρυσοῦ, Lucian. 358. C.

κρατῆσαν τοῦ εἴσω [πυρ] 78. 4. *ignis, qui in interiores partes dominatur*. Sic κρατέειν πάντων, 19. 22. Homer. Ιλ. α 288. κεκρατημένοισι, 6. 4. *morbo victis*. κεκρατημένοισι ὑπὸ τῶν νοσημάτων, Hippocr. 3. 27. κραταιοὺς (cum infinitivo) νοῆσαί τε καὶ ῥέξαι, 64. 13.

κρατυνάμενος τὴν δύναμιν, 92. 16. κρατυνῶσαι τὴν πόλιν, Thucyd. 44. B. Schol, ἰσχυροποιῆσαι. κἢν ἡ νοῦσος κρατυνθῇ, 149. 29. & 74. 35.

κρέσσων. ἄλλων ἐς κρέσσον ἔσων, 84. 9. *aliis potiores ſunto*.

κρηπῖδος χαρίεντος τρίβον, 74. 31. *calcei novi attritionem*.

κρησέρη σηθεῖσα, 92. 29. *cribro*. Vide Jul. Poll. lib. 6. cap. 11. & lib. 10. cap. 25. & Galen. Exp. Voc. Hippocr. Erotian. legit per ν, κνησέρης. Foeſius reponit in Hippocratis locis 642. 30. & 680. 17. κρησέρης, vel κνησέρης pro ἄλευρα & κρέσσονος.

κρίνει ἔαρ, 36. 4. *ver judicat* [ſcil. *morbum*,] *indicat, finit*. Sic interpretatur Foeſius κρίνεσθαι (λύεσθαι) apud Hippocr, 37. 6. juxta Celſ. lib. 2. cap. 2. ſed Galen. exp. δοκιμάζεσθαι, ἀναγνωρίζεσθαι.

κροκώδεες, 52. 9. κροκώδεος [τροχίσκου] 110. 15. † κροκοειδέος χολῆς, 50. 33.

κροκυδίζειν, 82. 23. ſcribitur etiam κροκιδίζειν. Galen. & Æginet. & Trallian. expon. καρφολογεῖν. κροκίδας ἀπὸ τῶν ἱματίων ἀποτίλλειν, Hippocr. 38. 4. & τὰς κροκίδας ἀφαιρέειν, Id. 399. 5.

κρύβδην, 59. 32. Hippocr. 610. 22. Homer. Οδ. λ. 454. H. Steph. notat hoc adverbium eſſe in uſu & proſæ ſcriptoribus, inter alios Demoſthenis

† κτάνει, 72. 32. κτάνειν, κτείνειν, Heſych.

κτύπος κυμάτων, 85. 10. ἵππων, Homer. Ιλ. κ. 535. ποδοῖϊν, Οδ. π. 6. Lucian. 499. B. ἀνδρῶν. Homer. Οδ. φ. 238 θεῶν, Ιλ. υ. 66. σακέων καὶ τρυφαλειῶν, Ιλ. μ. 338. ὅπλων καὶ βελῶν, Xenoph. 178. B. πετρῶν, Sapient. xvii. 19.

κυΐσκεται ἡ τῆς νούσου φυὴ, 59. 8. *concipitur, generatur morbus*. κυΐσκει, συλλαμβάνει, Heſych. κυΐσκει [πρεσβυτέρα] καὶ τίκτει, Geopon. 377. 12. & κυΐσκεται, ἔγκυος γίνεται, Heſych. Ariſtot. Hiſtor. Anim. lib. 6. cap. 2.

κυρβασίῃσι, 103. 4. *ſacellis in coni ſpeciem figuratis*. κυρβασίην, Hippocr, 666. 34. κυρβασία, *pileus acutus*. κυρβασίην, πίλον ὀξὺν ὥσπερ καὶ τιάραν, Galen. Exp. Voc. Hippocr. τιάραν. Ἑκαταῖος δίφησιν ὅτι πῖλον βαρβαρικὸν οἱ κωμικοὶ λέγουσι, Erotian. Lege Schol. in Ariſtoph. 564. C. & Heſych.

κύστις ἐν σπλάγχνοισι ἐστὶν ἐπὶ μανίῃ, 38. 7. *præcipua inſaniæ ſedes in viſceribus*.

κυρτωθείη τὸ χωρίον, 96. 18. *cutis in convexum tumorem ſe attollat*. κυρτοῦμαι, *incurvor*. κυρτοῦται, Xenoph. 109. B. κύρτωμα τῆς γαστρός, Hippocr. 1[illegible] D.

κυψελὶς ἐν ὠσὶ, 51. 37. ὁ ἐν τοῖς ὠσὶ ῥύπος, Schol. Ariſtoph. 668. C. 669. B. Lucian. 525. A. Heſych. Suid.

κώθωνα, 77. 17. κώθωνι, Hippocr. 1278. 47. κώθων, Λακωνικὸν ἔκπωμα, Athen. 483. B. κεραμεοῦν εἶδος ποτηρίου, Heſych. κώθων, *epulatio*, Eſther. viii. 17. κωθωνίην, 77. 4. *largam potionem*. κωθωνίσαι, μεθύσαι. κώθων, μέθυσος, Heſych. ἐκωθωνίζοντο, Eſther. iii. 15.

κώλυμα ἔοι ἡ δύναμις, 92. 18. *prohibeant vires*. † κώλυσις ἔοι μέζων, 106. 16. κώλυμα ὄντα, Thucyd. 297. B. Schol. ἀντὶ τοῦ κωλύοντα. κωλύμῃ, Id. 61. C. Schol. κωλύσει. ἰδία δὲ ἡ λέξις Θουκυδίδου.

κῶμα, Hippocr. 74. G. κώματι, Apollon. Argon. lib. 2. v. 205. Schol. ὕπνῳ, ἐκλύσει· κατὰ συγκοπὴν ἀπὸ τοῦ κοίμημα. κῶμα, καταφορὰ, Galen. Exp. Voc. Hippocr. κοίμισμα, ὕπνος λιθώδης, καταφορὰ ὕπνου βαθέος, Heſych. ὑποφέρεται ἐς κῶμα, 26. 21.

† κωματώδεες, 10. 20. κωματώδεες ὕπνοι, Hippocr. 147. D. κωματώδεες οἱ μετὰ κώματος καταφερόμενοι. Κῶμα γὰρ ὁ ὕπνος, καὶ οἷον κοίμημα, Erotian.

Λ.

λάβροι [καὶ βοροὶ] ἐν τῇ ἐδωδῇ, 38. 19. λάβρος, Anthol. lib. 2. cap. 47. Epigr. 10. λάβρον, βορόν. λάβρος, πολὺς, σφοδρὸς, Heſych. Tribuitur etiam rebus inanimatis, λάβρον ὕδωρ, Ariſtot. Probl. ſect. 26. n. 37. Apollon. Arg. l. 1. v. 541. λάβρος ἄνεμος, Ibid. v. 1359. λάβρος ποταμὸς, Homer. Ιλ. φ. 271. Schol. ἀθρόος, σφοδρός. ὄμβρος, Herodot. 296. 1. ὑετὸς, Job. xxxviii. 25. Galen. in Hippocr. lib. 1. Epid. Vide Foeſ. in λαῖλαψ. λάβρον, ἀθρόον, προπετὲς, ταχὺ, Heſych.

λάβρως τὸ αἷμα ἐκχέηται, 16. 8. αἱμοῤῥαγίη διὰ ῥινῶν λάβρως, 10. 30. Id dici λαύρως Hipp. notat Foeſius.

λαγαρὰ ὑποχόνδρια, 42. 36. λαγαρωτέρη [γαστὴρ τῆς καρδίας] Hippocr. 269. 3. λαγαρὸν, ὑπόκενον, Suid.

λαγνείη, 37. 20. Hippocr. 1185. G. Pythag. Aur. Carm. v. 10

λάζεσθαι, λαμβάνειν. λαζύμεναι, λαμβάνουσαι, Heſych. λάζοιτο κωθωνίην, 77. 4. λάζεται νοῦσος ἄνδρας, Hippocr. 485. 48. λάζεσθαι, Herodot. 272. 16. λάζετο, Homer. Ιλ. δ. 357. λάζυται ἡδονὴ σφίας, 74. 9. λάζυται τὴν γονὴν, Hippocr. 595. 9. προσλαζύμεναι, Euripid. Hecub. v. 64.

λαίφεα πλατέα, 8. 7. νεὼς, 73. 11. λαίφετι νηὸς, 76. 24. λαῖφος, τὸ ἱστίον, Heſych. λαίφη, Euripid. Hecub. v. 114. Sed λαῖφος, Homer. Οδ. ν. 399. Schol. ἱμάτιον.

λαλιὴ, 82. 26. *loquela*. ſic λαλιὰ, apud Diogen. Laert. 275. C. & *loquacitas*; λαλιὰν καὶ στωμυλίαν, Ariſtoph. 262. D.

λαμβάνεσθαι, cum gen°. ἢν τοῦ θώρηκος καὶ τῆς ἀναπνοῆς λάβηται τὸ κακὸν, 5. 28. λαβόμενος τοῦ ἱματίου, H. Steph. ex Plat. de Rep.

λάπαξις, *evacuatio*. λαπάξαι, κενῶσαι, Heſych. γαστέρα λαπάσσουσι, Hippocr. 39. 25. *molliorem efficiunt*. λαπάσσουσαι, μαλάττουσαι, κενοῦσαι, Erotian. λάπαξιν ποιεῖ, Ariſtot. Probl. ſect. 23. n. 39. λαπάξιος ἡ ὑστέρη δέηται, 124. 5.

λαφύξαι τὰ πάντα ἱκανὴ ἡ νοῦσος, 112. 34. λαφύσσει, Homer. Ιλ. λ. 176. Schol. κενοῖ ἐσθίων.

λεαίνει [τροφὴν] Ariſtot. Hiſtor. Anim. lib. 2. ſect. 5. λεῆναι ἐν τῷ στόματι [ἐδωδὴν] 65. 2.

λειότητα [*lævorem*] γλώσσης καὶ ἀρτηρίης, 84. 1. τὸ λεῖον, idem; Hippocr. 1176. A. ξὺν τῷ λείῳ, 110. 6. λείωσιν ἀρτηρίης, ibid.

* λειποδρανέες, 65. 13. H. Steph. habet λειποδρανεῖν, *imbecillum eſſe*, ſed ſine authore.

λείφαιμος, 108. 16 Hippocr. 643. 8. & per ι, λιφαιμεῖ, λείπει τῷ αἵματι, Heſych.

λέκιθον, 52. 12. λεκιθώδεος χολῆς, 50. 33. λεκιθώδης ὑπόστασις, Hippocr. 1123. B.

λεπτότης. ἐς τοσόνδε λεπτότητος ὑγρῶν καὶ τῆς γνώμης ἀφιγμένοι, 20. 24.

λευκόχροος ῥόος, 71. 27. λευκοχρόου εἶδος, 48. 12. λευκόχροα κόμαν, Conſtantin. ex Euripid.

* λευκοχλωρέων ὑγρῶν, 48. 12.

λήθω, verbum apud poëtas frequens; unde fit λανθάνω. οὐδὲ ἑ λῆθε, Homer. Ιλ. ψ. 323. λῆθον, Xenoph. 667. D. πῦρ, λῆγον μὲν οὔκοτε, λῆθον δὲ, 42 3. πολλοὺς ἡ ξυμπαθείη λήθει, 67. 25. λέληθε ἀπόστασις, 50. 4. Et cum participio, ἔλαθόν τινες διαφθαρέντες, 50. 26. λάθοι παραλλάξας, 96. 37. ſic ἔλαθόν τινες ξενίσαντες, Hebr. xiii. 2. λέληθα ἔχων, Plat. 149. 7. Plura hujuſmodi affert H. Steph.

ληκύθων ἔκπλωσιν τις ἐδεδίει, 37. 33.

λήρησις, 37. 5. pro quo λῆρος, apud Hippocr. 1059 C.

λιθοξόοι, 37. 32. Plutarch. Moral. 74. E. λιθοξόου, Suid. in voce Σωκράτης. ſed Diog. Laert. λιθουργοῦ.

λιμὸς ἡ τροφὴ, 65. 27. multò majus quàm quod apud Lucanum

Lucanum, lib. 2. v. 384. *Huic epulæ viciſſe famem.*

λίπας παλαιὸν, 144. 21. λίπαος, 85. 26. λίπαϊ ἐλαίης, 84. 16. λίπα χρίεσθαι, Hippocr. 603. 55. λίπα ἠλείψαντο, Thucyd. 5. B. Schol. τὸ λίπα Ὅμηρος ἐπιθετικῶς λέγει τὸ ἔλαιον. ἀλειψαμένω λίπ' ἐλαίῳ, Ιλ. κ. 577. ἐλαίῳ χρίων λίπα, Hippocr. 657. 23. ἀλειψαμένους λίπα, Theophr. Hiſtor. Plant. lib. 9. cap. 9. λίπα χρισάμενος, Lucian. 526. C.

λιτρώδεις. τὰς ποιητὰς σφαίρας, 150. 8. ὕδατα λιτρωδέστερα, Athen. 43. A. νίτρον Αἰολεὺς μὲν ἂν εἴποι. Ἀθηναῖος διὰ τοῦ λ, λίτρον, Phrynich. p. 54.

λόγος, *ratio.* πάντα τὰ κατὰ λόγον ἰητρὸς ἔρδῃ, 114. 26. *ſicut par eſt.* ſic κατὰ λόγον ἂν ἠνεσχόμην, Act. xviii. 14. μὴ κατὰ λόγον τὸ πλῆθος ἐνδιδῷ, 125. 15. At κατὰ λόγον, 57. 5. Oxon. leg. κατὰ λαγόν. λόγος, *rumor.* λόγος δὲ, ὅτι, &c. 30. 18. ſic λόγος, ὅτι, 36. 24. & 134. 32. λόγος δὲ, ὡς, 79. 32. λόγος δέ ἐστι, Herodot. 74. 9. eodem ſenſu, quo μῦθος, 80. 10. μυθολογέεται, 37. 35. λογισμὸς, *indicatio.* οἶδε οὐ τῆς φρενίτιδος ἔασι οἱ λογισμοί. 83. 18.

λὺγξ, 19. 12. λὺγξ κενὴ, Thucyd. 130. B. Schol. ἔστι δὲ καὶ λὺγξ πλήρης, ὡς καὶ Ἱπποκράτης διδάσκει. ubi aphoriſmum 39. Sectionis 6. ſubindicari monet Foeſius: in quo loco vocatur λυγμός. λὺγξ, Hippocr. 1258. H.

* λυγγώδεες πυρετοὶ, 27, 29. Hippocr. 401. 41.

λύματα, τὰ ῥυπάσματα, Heſych. ἔρεον, τὸ ἀπὸ τοῦ ὄϊος ξὺν τοῖς λύμασι, 145. 12. λύματα, Homer. Ιλ. ξ. 171.

λυσσώδης ἐπιθυμίη, 79. 21. λυσσώδης Ἕκτωρ, Homer. Ιλ. ι. 53. λυσσώδης νόσος, H. Steph. ex Sophoc. Philoct.

M.

μαίης χερσὶ, 73. 24. *obſtetricis.* ſic Jul. Pollux lib. 4. cap. 25. ex Platon. 149. 30. & Diog. Laert. 100. 3. μαῖα, *nutrix,* Homer. Οδ. τ. 482. μαῖα, πατρὸς καὶ μητρὸς μήτηρ· καὶ τροφὸς· καὶ περὶ τὰς τικτούσας, ἰατρὸς, Heſych.

μακρὰν. οὐκ εἰς μακρὰν, 13. 6. & οὐκ εἰς μακρὸν, 13. 12. οὐκ εἰς μακρὰν, H. Steph. ex Ariſtoph. & Lucian.

μακρηγορέειν, 82. 8. Philo de mund. p. 659. l. 24.

μακρόβιον [κακὸν] 79. 17.

μακροθυμίης [ἰητροῦ] 32. 11. μακροθυμίας, Epheſ. iv. 2.

μαλάσσω. ἐμάλαξε τὰς πρήσιας, 125. 19. μαλάσσει, Dioſc. lib. 1. cap. 64. μαλάσσεσθαι ἀλγήματα, Hippocr. 178. E.

* μαλθαζούσης τὸ δέρμα, 25. 16. pro quo μαλθάσσειν; ὡς ἐπίπαν μαλθάσσεται πάμπαν, 70. 31. σε μαλθάσσοιμι, Sophoc. Antig. [pag. 263. edit. H. Steph.]

μάλθαξιν τῆς σκιῤῥίης, 141. 13. πνεύμονος, Hippocr. 393. 6.

μαλθακὸν οἶνον, Hippocr. 539. 22. μαλθακωτάτοισι ἐπιπλάσμασι, 141. 16. μαλθακώτατος οἶνος, Hippocr. 474. 47.

* μαλθακτικὸν κοιλίης, 133. 5. pro quo μαλακτικὸν, apud Galen. & μαλθακῶδες, Hippocr. 880. C.

* μαλθακτήρια, 133. 4. & 99. 24.

μᾶλλον τοῦ πάθεος ξυνεπείγειν χρὴ τὸν ἰητρὸν, 107. 28. *feſtinare [magìs quàm, ſive] citiùs morbo,* id eſt, *morbo occurrere.* ἰσχνότης ὀργάνων μᾶλλον τῆς φύσιος, 6. 18. *organa tenuiora quam par eſt pro naturæ ratione.* πάθος κτεῖναι μᾶλλον πάντων δυνατώτατον, 77. 32. *morbus maximè omnium necare potentiſſimus.*

μανὸς καὶ πολύτρητος ὁ πνεύμων, 47. 15. μανῶν λυομένων, 42. 11. τὸ μανὸν, μαλακὸν, καὶ δυνάμενον εἰς αὑτὸ ξυνιέναι, Ariſtot. Probl. ſect. 11. n. 58. μανὸν, ἀραιὸν, μικρὸν, ὀλίγον, χαῦνον, Heſych.

μανθάνω. μαθόντες ἀμνήμονες, 37. 15. *quorum memoria minimè tenax eſt; etiam dum diſcunt.*

μάντιες ἀτρεκέες, 19. 15. & 20. 24. μαντικὴ γνώμη, 20. 15. μαντεύεται ἀτρεκέα φθόην, 42. 16. *conjicit, pronunciat.* H. Steph. ex Ariſtot. affert μαντεύεσθαι, *conjicere, opinari.*

μαρασμώδεες, 25. 20. μαρασμώδης πυρετὸς, apud Galen.

μαρμαρυγῶν, 132. 10. μαρμαρυγὰς ὁρᾷν, Galen. μαρμαρυγαὶ ὁρῶντο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν, Hippocr. 1222. D. λαμπηδόνες πυκναὶ, καὶ οἷον ἀστραπαὶ πυκναὶ, αἰφνίδιοι, πυρώδεις· ὡς καὶ Ὅμηρος, μαρμαρυγὰς θηεῖτο ποδῶν, Erotian. Locus [Οδ. θ. 265.] ab Erotiano citatus metaphoricè intelligitur. μαρμαρυγαὶ αἱ συνεχεῖς τῶν ποδῶν κινήσεις, ἢ λαμπηδόνες. μαρμαρυγὴ, φῶς, ἀστραπὴ, βῆμα, πήδημα, λαμπηδὼν, κίνησις ποδῶν συνεχὴς, αὐγὴ ὀφθαλμῶν, Heſych.

μαρσίποις, 96. 2. μαρσιπίῳ, 96. 8. μαρσίπιον, Hippocr. 890. E. μαρσύποισι, 85. 31. μάρσιππος ex Alex. Trallian. & μαρσίπους, ex Xenoph. Anabaſ. affert H. Steph. μαρσίππιον, βαλάντιον, Heſych. μάρσιπος, σάκκος, θυλάκιον, σακέλλιον, Suid. ubi locus Xenophontis affertur, ſed ſcribitur μαρσιπίους. μαρσίππῳ, Deuter. xxv. 13. Mich. vi. 11. Gen. xliv. 1, 2. μαρσίππιον, Prov. i. 14. μαρσυππίου, Eſai. xlvi. 6. μαρσυπείῳ, Sirac. xviii. 33.

μάσσειν, *pinſere.* μαχθείη ἐν γαστρὶ νομὴ, 148. 24. μεμαγμένη μάζα, Athen. 30. F. μεμαγμένον, Ariſtoph. 34. D. & ἔματτεν, ibid.

μασσᾶσθαι, 113. 7. *mandere.* μασσώμενος, Athen. 530. D. Ariſtoph. 36. A. ἐμασσῶντο, Job. xxx. 4. Legitur & per σ unicum; μασᾶσθαι, Athen. [ex Eupol.] 52. D. μασῶνται, Theophr. Hiſt. Plant. l. 4. c. 9. μάστητις. μαστίχην ἐς μάστητιν διδόντα, 90. 22.

μαστεύει ποίην ἐς νομὴν, 77. 7. τὴν τροφὴν μαστεύειν, Xenoph. 832. C. μαστεύω, Anthol. lib. 1. cap. 46. Epig. 4. ματεύσομεν, Homer. Ιλ. ξ. 110. Schol. ἀντὶ τοῦ ζητήσομεν· ἔνιοι, μαστεύσομεν.

μαστίζειν τὰ σκέλεα κνίδῃ, 90. 8. μάστιξεν ἵππους, Homer. Ιλ. ε. 768. ἐμάστιζον, H. Steph. ex Plut. Alexand.

* ματαιόπονοι, 93. 28.

ματαιοπονέουσι, 47. 18. H. Steph. ex Chryſoſt. in Epiſtol. ad Epheſ. & ex Schol. Ariſtoph.

μαχλοσύνην, 30. 20. Homer. Ιλ. ω. 30. Schol. τὴν πρὸς συνουσίαν καταφέρειαν.

μέγα ἐς πίστιν, ὧν λέγω, ἡ ξυνάφεια, 65. 17. *multum fidei facit; comprobat.*

μεγάλα, adverbium; μὴ μεγάλα βλάπτοντα, 83. 7. μεγάλως, 4. 26. Herodot. 4. 43. Homer. Ιλ. ρ. 723. μέζον τοῦ μέτρου, 117. 28.

* μεθιζάνειν τὰς σικύας, 116. 10.

μεθίσταται ἐς φθόην, 14. 16. μεθίσταται εἰς τεταρταῖον, Hippocr. 139. A. de morbi in alium tranſitu. μετάστασις, *morbi ex unâ in alteram partem migratio.* μετάστασις ἐς πνεύμονα, 11. 16. μεταστάσι τοῦ πάθεος, 10. 27. & 7. 8. Sic Hippocr. 1253. A. in quem locum lege Galen.

μειλίσσειν, 86. 25. μειλισσέμεν, Homer. Ιλ. η. 410. μειλίγμασι ὑστέρης, 73. 25. μειλίγματα θυμοῦ, Homer. Οδ. κ. 217. νούσων, Nicand. Ther. v. 896. μειλίχιοι, 34. 26. Homer. Ιλ. λ. 137. Thucyd. 82. A. & Schol. Ariſtoph. 150. G.

μείρακες, 49. 18. νέοι, νεώτεροι, γυναῖοι, Heſych. μείρακα, Ariſtoph. 741 F. Schol. ἀρσενικῶς εἴρηται, καίτοι Ἀμμωνίου λέγοντος, ὅτι τὸ μὲν μειράκιον ἐπὶ ἀρσενικοῦ, τὸ δὲ μεῖραξ ἐπὶ θηλυκοῦ. Lege Ammon. de ſimil. & differ. voc. & Heſych. μείρακα, τὴν νέαν γυναῖκα. μειρακίοισι, 53. 10.

μελάγχλωρος χροιὴ, 36. 16. μελάγχλωροι χροιὴν, 23. 27. μελάγχλωροι, 57. 29. οὗτος μελάγχρους, Hippocr. 1170. D. pro quo legi μελάγχλωρος in quibuſdam exemplaribus notat Galenus.

μελαγχολῶσι, 36. 1. & 35. 23. τοῖσι μελαγχολῶσι, 35. 21. μελαγχολᾷς, Ariſtoph. 40 B. μελαγχολῶντα, Id. 4. B. Schol. χολᾷν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς τὸ μαίνεσθαι· παρὰ δὲ τοῖς κοινοῖς τὸ θυμοῦσθαι, Lucian. 534 C.

* μελαγχολώδεες, 52. 26.

* μελανόεντα ὦτα, 79. 7. Poſſet etiam legi μελανέοντα; utì μελανέον, in quibuſdam exemplaribus MSS. Hippocr. 36. 33. ubi Galen. exp. Voc. Hippocr. μελανέον τὸ ἐν τῷ προγνωστικῷ, τινὲς μὲν ὑφ' ἓν ἀναγινώσκουσι, ἵν' ᾖ τὸ μελανοῦν· ἔνιοι δὲ διαιροῦσι, χλωρὸν ἢ μέλαν ἐὸν, ἀντὶ τοῦ ὄν.

* μελανόφλεβες, 57. 29.

μελέτη, *curatio.* μελέτη ἀνόνητος, 74. 35. ἑτέρης μελέτης χρέος, 111. 17. μελέτην τοῦ στομάχου ποιέεσθαι, 140. 26. μελέτην ποιέεσθαι ἑλκέων, Hippocr. 606. 28. Galen. in Hippocr. 759 H. μελέτης τῆς ἐπιμελείας λέγει, κατὰ συνήθες τοῦτο τοῖς Ἴωσι. μελέτη, *exercitatio;* utì μελέται Λιβανίου. μελέται παιδῶν σὺν ᾠδῇ, 85. 12. μελέτη, ἄσκησις, Heſych.

μελετᾷ, ἐπιμελεῖται, Heſych. χρὴ τὸν στόμαχον μελετῆσαι ἐξεμέειν, 137. 33. *aſſuefaciendus vomitioni ſtomachus.* Quo ſenſu etiam accipitur μελέτη in

locis ſequentibus. μελέτησι χρὴ τὸν ςόμαχον ἐμέειν 131. 25. [ubi optimè reponit editor doctiſſimus μελετήσαι —— τὸν ςόμαχον] ἣν μελέτησι φέρῃ, 34. 8. *ſi exercitationibus aſſuezerit ferre.* μελέτη ἐγίγνετο τῇ φορῇ, 15. 24. ἣν ἐς μελέτην ἥκῃ τοῦ κακοῦ, 94. 13. ἔθος καὶ μελέτη, 71. 10. ſic ἣν —— μελέτησι [pro μελετῇ itque pro μελετᾷ, ſubj. verbi μελετάω. πολλοῦ χρόνου ἡ νοῦσος, 73. 33. Quid ſi ſuprà pro φέρῃ legatur φέρειν?]

μεληδὼν, *cura.* μεληδῶνες, αἱ φροντίδες, Heſych. μεληδῶνι, 37. 9. τῇσι μεληδώνεσι, 62. 32.

μεληδώνη, *curatio, ſtudium.* μεληδώνης πολλῆς δέεται, Hippocr. 605. 11. μεληδῶναι, Homer. Οδ. τ. 517. Schol. μεριμναι. μεληδώνη λόγων καὶ πρηγμάτων ςοφῶν, 65. 27.

μεληδαίνειν τὸν ἄνθρωπον, 124. 17. μεληδαίνειν τὰς ὑςέρας, Hippocr. 598 26. μεληδαινομένη, Id. 616. 55. ubi proximâ paginâ, p. 617. l. 1. legitur vox τῆς μεληδὼν; quam tuentur H. Stephanus & Foeſius. μεληδαίνειν, Herodot. 317. 4.

μέλλειν μηδὲ χρὴ [*morari non oportet, i.e. properandum eſt*] ἐς ἄκεα, 95. 20. ſic οὐκ ἔφασαν χρῆναι μέλλειν ἔτι, H. Steph ex Thucyd. οὐδὲ μελλήσομεν τιμωρεῖν, Thucyd. 57. C. Schol. ὑπερθησόμεθα. ὡς μὴ μέλλοιτο, ἀλλὰ περαίνοιτο τὰ δέοντα, Xenoph. 299. D. μέλλει, μένει. μέλλετε, βραδύνετε, ὑπερτίθεσθε, Heſych.

μέλλησις, βραδυτής. μελλησμοῦ, ὑπερθέσεως, βραδυτῆτος, Heſych. τελψις, ἐν μελλήσει οὖσα, 135. 20. Craſſ. *lenta.* Oxon. *diuturna.* τῇ μελλήσει, Thucyd. 44. D. μέλλησις, μελλησμὸς, βραδυτὴς, ἀναβολὴ, Jul. Poll lib 1. cap. 3. * μελλισμοῦ, 46. 19. Oxon. *morbi adventantis.* Craſſ *morbi incipientis.* Annot. G. Morel. *futuri morbi vel potiùs dilationis morbi.* Quid ſi legatur μελλησμοῦ?

μεσηγὺ τουτέου τοῦ χρόνου, 10. 24. & ſine caſu, μεσηγὺ, 92. 17. & 96. 33. & 101. 17. Sic Homer. Ιλ. θ. 556. & Ιλ υ. 370.

μεσότης τουτέων, 65. 19. Hanc vocem citat H. Steph. ex Plat. Tim. & Plut. Virt. Mor. Vide & Ariſtot. Moral. Magn. lib. 1. cap. 8, 9. μέσως [*mediocriter*] παχὺ, 17. 33. μέσως ἔχομεν, Ariſtot. Ethic. Nicom. lib. 2. cap 5.

μέσφι τῆς ὀξείης τοῦ μέσου, 39. 26. ἀκμῆς, 49. 18. τῆς τρηχείης ἀρτηρίης, 45. 17. ἀτερπὲς καὶ ἀηδὲς μέσφι ἀκοῆς, 63. 32. & cum verbo μέσφι ἂν προαπαυδήσῃ, 149. 20. μέσφι διαχωρέει, 115. 15. μέσφα, poëticum eſſe adverbium pro μέχρι, ſcribit Henr. Stephanus. Conſtantinus habet μέσφι & μέσφα. μέσφ' ἠοῦς, Homer. Ιλ θ. 508. μέσφ' αὖτις, Apollon. Argon. l. 2. v. 1231. μέσφα διχαιομένης, Arat. v. 806. μέσφι παρ' αὐτὴν οὐρὴν, Id. v. 600. & v. 603. ἄχρι παρ' αὐτὸν κρητῆρα] Aretæus utitur etiam μέχρι; βόμβοι μέχρι ὅκως ςάλπιγγων, 38.18.

μέτα ἢ τὸ ἄκος, 128. 13. ſic Turneb. & Craſſus vert. *poſt medelam.* Sed Oxon. μέτα —— ſcil. pro μέτεςι ut apud Homer. Οδ. φ. 93. ubi Schol. ὑπάρχει. [quod affertur in Rudim. Gramm. Gr. Weſtm.] In hoc tamen Homeri loco μέτα non penacuitur, & Euſtathius ibidem docet habere vim, non verbi, ſed præpoſitionis. Idem autem Euſtathius, p. 74. l. 45. affert μέτα, tono retracto, pro μέτεςι ex Euripide & Herodot. 24. 6. Foeſius obſervavit μέτα ab Hippocrate poni pro μετὰ ταῦτα; ut ſcribit Galen. comm. 3. in lib. de Vict. in acut. καὶ γὰρ ἐν τούτῳ τῷ βιβλίῳ καὶ ἐν ἄλλοις Ἱπποκράτης φαίνεται χρώμενος τῇ μέτα προθέσει, κατὰ τὸ τῶν Ἰώνων ἔθος ἐλλειπτικῶς. Sic Herodot. 4. 1. &c. frequentiſſimè.

μεταβάλλῃ [*mutetur*] ἐς τὸ ἀρχαῖον ἡ φύσις, 49. 12. μεταβάλλουσι ἐπιτάσιες ἐς ἰδέην, 20. 8. neutraliter. ſic Hippocr. 308. 30. Herodot. 16. 27.

* μεταβιάζομαι, *vim infero.* μεταβιάσαιτο τὴν φύσιν, 136. 3.

μεταγινώσκω, *ſententiam muto.* πρὸς τὸ ῥηϊδίως μεταγνῶναι εὔκολοι, 36 10. ſic μεταγινώσκω, Herodot. 10. 24. μετεγνωσαν, Thucyd. 31. C. Schol. μετεβουλεύσαντο.

μεταδότης τοῦ κακοῦ, 79. 20. μεταδίδωμι, *communico;* μετέδοσαν γῆς αὐτοῖς, Herodot. 169. 41. μεταδιδοῖεν αὐτοῖς πυροὺς, Xenoph. 329. D.

‡ μετακλιθῇ, 57. 12. † μετακλίσιας, 57. 6.

μεταλήψιες, 44. 22. *tranſlationes.* μετάληψις. 1 Tim. iv. 3. *participatio, ſumptio.*

μεταλλαγὴν τοῦ βίου, 20. 16. μεταλλαγαὶ *mortes* βασιλέων, titulus libri ab Anaximene ſcripti, apud Athen. 531. D. μετήλλαξε τὸν βίον, Iſocr. 119 B. Polyb. 155. A. & accuſativo ſubaudito; μετήλλαξε, Id 155 C.

μεταῤῥέων ἡμιτελὴς, *ex dimidio fluens*, 57. 15. de tympania.

μεταχωρέει *locum mutat* τὸ πνεῦμα, 57. 11. μεταχωρήσαι πρὸς ἐκείνους, H. Steph. ex Plut. Demetr.

μετεξέτεροι [ἔτεροι, ἔνιοι, Erotian. Heſych. & Corinth. de Ionic. Dial.] 2. 12. Hippocr. 759. E. Herodot. 15. 37. Arrian. de Exp. Alex. 141. D. Nicand. Georgic. apud Athen. 54. D.

* μετοχετεύσιας τῶν ὑγρῶν ἐς τὸ ἔντερον, 21 12.

μηδαμά. Vide Comm. de Aret. Dial Litt A.

μῆκος τοῦ νούσου γίνεται. 102. 35. *protrahatur ſeu inveteratus ſit morbus.*

μηρύσατο πλῆθος αὐτέου [φλέγματος] ἐπὶ μᾶλλον, 4 1. metaphoricè hic ſumitur μηρύσασθαι, quod ſignificat *glomerare, texere.* Heſiod. Εργ. v. 536. μηρύσασθαι, ςυνειλῆσαι ἀπὸ τῶν μηρυομένων ἐρίων, Galen. Exp. Voc. Hippocr.

μήτηρ, de gallinâ. ἀποτίκτειν ᾠὸν —— ἀπὸ τῆς μητρὸς, 102. 18. de vaccis; Homer. Οδ. κ. 414. Eâdem metaphorâ ſæpe utuntur Latini; Virgil. Georg. l. 3. *prohibent à matribus hœdos. Mater*, Lucret. l. 2. v. 355. de vaccâ.

μηχανέεται αὐτέοισι ὕπνον καὶ ἠρεμίην, 84 34. [pro μηχανάεται, vide Comm. de Aret. Dial. litt. E] ἐκεῖ κακὰ μηχανόωνται, Homer. Οδ. π. 134. μηχανώμενοι ςωτηρίην, Herodot. 279 34.

μηχάνημα πᾶν ἔςω κενεὸν, 103. 5.

μίᾳ ἐπὶ μιῇ φαντασίῃ, 35 19. *propter certam quandam opinionem.* εἷς pro τις aliquando legitur; εἷς δέ τις Marc. xiv. 47. εἷς γραμματεὺς, Matth. viii. 19. συκῆν μίαν, Matth, xxi 19.

μικροσφυγμοὺς, 19 9. ςφυγμοὶ ὡς ἐπίπαν σμικροὶ. 36. 23. videre eſt, ut in diverſâ vocis hujus (μικρὸς & σμικρὸς) pronunciatione cacophoniam vitet Aretæus; ne in vocibus contiguis concurrant σμ —— & σφ —— μεῖον ὀξέως, 23. 8. *minus celeriter* μειῶσαι πάντα, 97. 26. μειοῦτι, Hippocr. 1006.

μίμνει, 33. 3. Homer. Ιλ. ν. 747.

μιν pro αὐτόν. ἔλῃ μιν ὕπνος, 114. 31. βὴξ ἢ κῶμα μιν ἔχει, Hippocr. 489. 3. μιν σκότος εἷλε, Homer. Ιλ. ε. 47. ὁρᾷ μιν, Herodot. 3. 31. ἀμφὶ δέ μιν, Theocr. Idyll. 1. 48. Et pro αὐτούς· κῶμα μιν ἔχει, Hippocr. 488. 36.

μίξις ἅμα ἴκηται δυοῖν μεγάλοιν ἐς ἄκρας, 56. 31.

μῖσός ἐςι τοῦ ζῆν τουτέοισι, 35. 25.

μισανθρωπίῃ φεύγουσι ἐς ἐρημίην, 35, 24. μισανθρωπίαν, Adamant. Phyſiogn. p 71. l. 2.

μολιβδοειδέες, 23. 27. μολιβδώδεες, 34. 27. μολιβδοειδὴς λίθος, Dioſc. lib. 5. cap. 98. μολιβδῶδες, ibid. cap. 97.

μουσικῷ, 85. 11. *viro muſicæ perito.* ἀνὴρ μουσικός, H. Stephan. ex Ariſtoph. Veſp. ὁ μουσικὸς, Ariſtot. Ethic. Nicom. lib. 10. cap. 4.

μοχλεύηται ξυνεχὲς τοῖσι αὐτέοισι ἡ νοῦσος, 127. 26. *amoveatur morbus.* μοχλεύει, κινεῖ, Heſych. ἐς μόχλευσιν τῆς ῥίζης [*extirpationem*] τοῦ κακοῦ, 129 33 μοχλεύειν, propriè *per vectem movere.* μοχλῷ, μοχλεύειν, μοχλεύηται, μόχλευσιν, Hippocr. 836. A. & 773 B C.

μύδησιν, 134. 10. μυδῆσαι, βρεχθῆναι, [illegible], Heſych.

μυδριάσιν, 40. 26. μυδρίασις, πάθος τι περὶ τὴν κόρην τοῦ ὀφθαλμοῦ πλατυνόμενον, Heſych.

μύζοντες βύθιον ςενάζουσι, 5. 28. τί μύζεις; Ariſtophan. 779. D. Schol. Bourdin. μύζειν ςημαίνει θρηνεῖν καὶ τοῖς μυκτῆρσιν ἀποτελεῖν ἦχόν τινα θρηνητικὸν καὶ παθητικόν. μύζων καὶ ςένων —— ὁ δελφὶς, Ariſtot. Hiſt. Anim. lib. 8. cap. 2. μύζοντος, μυκτηρίζοντος, Heſych. μύζει [*ſtrepitum edunt*] τὰ σπλάγχνα, Hippocr. 58. 22.

μύξῃ ἐν ἀσθενέσι καὶ ὄνοι. 51. 37. μύξα παχείη καὶ ςαπρὴ, Hippocr. 468. 8. μύξαι ῥέον ἐκ ῥινῶν, Heſiod. Scut. v. 267. μύξα ἡ ἐν τοῖς μυκτῆρσι. Heſych. τὸ ῥεῦμα τῆς ῥινὸς, Jul. Pol. lib. 2. cap. 4. ſect. 15. ἀποκάθαρμα τοῦ ἐγκεφάλου, Author. Defin. Medic. Lege & Schol. Biſet. in Ariſtoph. 343. D. μυξώδεα, 69. 5 Hippocr. 140. E. μυξώδης ὑγρότης, Ariſtot. Hiſt. Anim. lib 3. cap. 5.

μυςίλῃ μακρῇ, 93. 25. Oxon. vert. *cochleari longo.* μυςίλη ὁ κοῖλος ἄρτος, ᾧ δυναταί τις καὶ ζωμὸν ἀρύσασθαι, Schol. Ariſtoph. 338. F. & Jul. Poll. lib. 6, cap. 12. [ubi vocat etiam κοχλιάριον] & lib. 10,

cap. 24. Vide & Euſtath. 1476. 62. & Athen. 126. A.

μυττωτοῦ, κρομμύου αὐτοῦ καὶ σκορόδου, 68. 18. μυττωτὸς, Hippocr. 689. 14. Ariſtoph. 334. B. Schol. ὑπότριμμα διὰ σκορόδου. & Id. 379. D. G. & Athen. 282. C. & 304. B. Theophr. Hiſt. Plant. lib. 7. cap. 4. Dioſc. lib. 2. cap. 182. Heſych. lege & Erotian. & Galen. Exp. Voc. Hipp. Notandum eſt hanc vocem in utroque genere uſurpari, ὁ μυττωτὸς & τὸ μυττωτόν.

μύω, activè; ἡ ὑστέρη μύει τὸ στόμα, 72. 9. Συνεχέως μύειν de oculis, Hippocr. 153. B. Et neutraliter, μύουσιν αἱ φλέβες, 109. 33. μέμυκε [τὰ χείλεα] 41. 14. μεμύκῃ τὰ ῥαγέντα, 18. 7. τὸ στόμα [μητρέων] ξυμμύει, Hippocr. 658. 55.
μύσις τῆς ὑστέρας, H. Steph. ex Dioſc. ἢν τὸ στόμιον [τῆς ὑστέρης] αὐτῇ ἐκ τοῦ πρόσθεν μύσιος, 58. 21. μύκη, idem ac μύσις, Galen. Exp. Voc. Hipp.
μυστήριον τοὐμὸν, 147. 7. *arcanum meum in medicamentum, mihi proprium.* Hanc vocem in hâc ſignificatione raram repertu puto. Μυστήριον, quidem ſumitur ſæpius pro *ſacris quibuſdam arcanis*; Ariſtophan. 528 G. Hippocr. 1295. 30. Thucyd. 431. A. pro *ſacramento militari*; Herodian. 179. 17, 18, 19, 20. Notat Henr. Stephanus [4 Tom. Theſ. p. 45.] τετραφάρμακον (teſte Gorræo) apud medicos vocari μυστήριον.

μωραίνειν τὰ πάντα, 34. 31. *prorſus fatuos fieri.* ſic μωραίνεις, Lucian. 116. A. Aliquando activè, *infatuare*; ἐμώρανε τὴν σοφίαν, 1 Cor. i. 20.
μώρωσις, Hippocr. 69. G. μώρωσιν, Galen. exp. νωθρότητα. ἐς ἀναισθησίην καὶ μώρωσιν ἡ γνώμη ῥέπει, 36. 14.

N.

νάρκη μελέων, 65. 7. Ariſtot. Hiſt. Anim. lib. 3. cap. 5. χειρῶν, Hippocr. 144. A. αἰσθήσιος, 37. 6.
ναρκάω. ναρκῶσαι, πραῧναι καὶ οἱονεὶ εἰς ἀναισθησίαν ἀγαγεῖν τῆς ἀλγηδόνος, Erotian. ὕπνος πολὺς ναρκᾷ τὰς αἰσθήσιας, 132. 8. Et neutraliter; νάρκησε χεὶρ, Homer. Ιλ. θ. 328. Schol. ἐνάρκησεν, ἐλύθη. ἡ νάρκη τοὺς ἀνθρώπους ποιοῦσα ναρκᾷν, Ariſtot. Hiſt. Anim. lib. 9. cap. 7. Athen. 314. B. ναρκόω. ναρκοῖ ὀδύνην, Hippocr. 427. 15. νεναρκωμένον πνεῦμα ἐγεῖραι, 87. 16. ναρκέω, *torpeſco*, affert H. Steph. ex v. L. ſed ſinè exemplo. Legitur quidem in Geneſ. xxxii. 25. ἐνάρκησε τὸ πλάτος τοῦ μηροῦ. & Job. xxxiii. 19. πλῆθος ὀστῶν αὐτοῦ ἐνάρκησε. At poteſt derivari à ναρκάω, æquè ac ναρκέω.

† ναρκώτιος, 123. 27. γνώμης νάρκωσις ἠδὲ τοῦ νοῦ, 37. 6.
† ναρκώδεες, Hippocr. 79. E. οἱ ἀπεσκληρυμμένοι καὶ ἀναισθητοῦντες· εἴρηται δὲ ἀπὸ τῆς παθητικῆς γινομένης νάρκης, Erotian.

ναυτία, 2. 5. ξὺν ναυτίῃ, 15. 15.
ναυτιώδεϊ ὑγρῷ, 140. 24. ναυσιώσιες, Hippocr. 759. H. ναυσίαν γὰρ τὴν ναυτίαν ὀνομάζουσιν οἱ Ἴωνες, Galen.

ναυτίλος, ὁ ναύτης, Suid. ναυτίλῳ, 85. 9. Herodot. 67. 21. ναυτίλος, etiam adjectivè, ſumitur pro ναυτικὸς; ναυτίλῳ πλάτῃ, *nauticâ rate.* Ariſtoph. 268. C. Vox ναυτικὸς ſumitur ſubſtantivè pro *nauta*; utì ναυτικοὶ, Ion. 1. 5. & adjectivè, *rei navalis peritus*; ναυτικοὶ ἐγένοντο, Thucyd. 13. C. ναυτικοὺς γεγενημένους, Id. 62. A.

νεᾶνις, Hippocr. 641. 6. Exod. ii. 8. νεήνιδι παρθενικῇ, Homer. Οδ. η. 20. νεήνισι —— γεραιρέρῃσι, 29. 16.

νέκρωσις, 28. 3. Metaphoricè legitur νέκρωσις πραγμάτων in quodam ſenario apud Suid. Hâc voce theologi utuntur; νέκρωσιν τοῦ Ἰησοῦ, 2 Cor. iv. 10. νέκρωσιν τῆς μήτρας, Rom. iv. 19.
† νεκρώδες οὐδὲν ἴσχουσι, 29. 6.

νέμηται [ἕλκος] ἔξω ἐς τὸ στόμα, 9. 3. ἐς τὸν θώρηκα, 9. 8. ſic 70. 13. εἰς τὸ εἴσω νέμεται, 100. 11. τῆς καχεξίης μέσφι στομάχου νεμομένης, 54. 14. eodem etiam ſenſu νέμησις & νομὴ; ἐς τὴν ἐπίσχησιν τῆς νεμήσιος, 100. 13. ἐπὶ τῇσι νομῇσι, 68. 12. ἀνακωχὴ ἐς μακρὸν τῆς νομῆς, 70. 17. νέμειν, *abſumere*: πυρὶ χθὼν πᾶσα νέμοιτο, Homer. Ιλ. β. 780. Schol. ἐπὶ πᾶσαν γῆν νέμοιτο καὶ κατεσθίει τὸ πῦρ. πυρὶ τὰς πόλιας νείμαντες, Herodot. 217. 21.

* νεοδρεπέας, 85. 2. H. Steph. habet νεόδρεπτος, ſinè authore.

* νεοῤῥαγὴς φλὲψ, 70. 30.

νεοσφαγέος ἀνθρώπου, 134. 34. νεοσφαγῆ φόνον, *cadem nuper editam* affertur ex Sophoc.

νεοτόκου γυναικὸς, *quæ recèns peperit*, 115. 3. νεότοκον πάθος, *recèns partum*, 137. 15. ἔτι νεοτόκῳ τῷ πάθεϊ, 149. 11.

νεόχμωσιν τῆς δυνάμιος, 112. 11. & per ω, νεωχμώσιος τῶν ἐπιπλασμάτων, 103. 3. νεοχμώσεις παράδοξοι, Ariſtot. de mund. cap. 5. νεοχμόω. νεοχμοῖ, ibid. cap. 7. ἐνεώχμωσε, Thucyd. 9. D. νεοχμοῦν, Herodot. 181. 10. νεοχμός· νεοχμὸν φάρμακον, Hippocr. 651. 36. νεωχμὸν, νεώτατον· ὡς καὶ Ἀλκμὰν ἐν α μελῶν, Erotian. νεοχμῶσαι, τὸ νεωστὶ κινῆσαι, Ionibus dici notat Corinthus. νεόχμωσιν, νεοκίνησιν, Heſych.

νέρθεν ἑλκύσαι, 125. 13. νέρθεν, Homer. Ιλ. λ. 535.

νευρώδεες ὀχετοὶ, 60, 19. ὀχῆες, 73. 9. νευρώδης φλὲψ, Ariſtot. Hiſt. Anim. lib. 3. cap. 5.

νέω. νέει ἡ τοῦ αἵματος ἐπιῤῥοὴ, 118. 14. *influit ſanguis.* νέειν, hìc ſimplicitèr *ire*, *fluere.* νεῖ, πλέει, Heſych. νεῖσθαι, πορεύεσθαι, ibid. quod apud poet. frequens. νέεσθαι, Homer. Ιλ. β. 84. Schol. πορεύεσθαι, ἀπελθεῖν.

νεύει τὰ μέλεα κρυπτὰ καὶ ἀφανέα, 39. 29. *latent.* νεύοιεν στάχυες ἔραζε, Heſiod. Ἔργ. v. 471. & cum accuſº. νεύοιεν κεφαλὰς, Homer Οδ. σ. 236.

νέωτα, εἰς τὸ ἐπιὸν ἢ νέον ἔτος, Heſych. Suid. ἐς νέωτα 149. 29. Theophr. Hiſt. Plant. lib. 7. cap. 12. Ariſtot. Oecon. lib. 2. cap. 7.

νήνεμος αἰώρη, 130. 24. [vid. priùs ἀνήλιος] νήνεμος αἰθὴρ, Homer. Ιλ. θ. 552. Schol. χωρὶς ἀνέμου.

νησιῶται *inſulani* Thucyd. 404. A. νησιῶται λεπτοὶ [οἶνοι] 113. 12.

νήστιες, *jejuni.* Homer. Οδ. σ. 369. ἔμετοι —— νήστιες, 137. 35. νήστεσι ἐμέτοισι, 146. 28. *vomitibus, qui à jejunis ſumuntur.* Eſt etiam νῆστις *inteſtinum jejunum.* ἀπὸ τῆς νήστιος, 68. 24.

† νηφαλέως, *ſolerter*, δόμον ξυντελέσαι, 37. 36. ſæpius per ι; νήφειν, νηφαλίως [*ſobriè*] ἔχειν. Jul. Poll. lib. 6. cap. 3. νηφαλίους, Tit. ii. 2. νηφάλιοι, νήφοντες, σοφοί. Heſych. νηφαλέοι ἐς πάντα, 48. 13.

νικηφόροι, 37. 26. Herodian. 86. 5. & cum genitº. τοῦ ἀγῶνος νικηφόρος, H. Steph. ex Xenoph.

νούσων πασῶν, 34. 2. χρονίων, 32. 4. νούσοισι δολιχῇσι, 32. 9. at maſculino genere, πάντων τῶν χρονίων νούσων, 151. 7. An hìc erratum eſt? An ſimilis eſt error, ὀξέων [utì habent Turnebus & Heniſchius] νούσων, 82. 2. aut legendum ὀξεῶν [utì θηλεῶν, Herodot. 68. 12. pro θηλειῶν] pro ὀξειῶν, quod legitur apud Hippocr. 383. 42. aut in ὀξέων, accentus vocis per dialectum mutatæ retrahitur. Sed horum nihil ſcrupulum adjectivi πάντων eximet; niſi generis enallage: cujus exempla plurima afferuntur in tractatu quodam vocato, *Dialect. Græc. Ling.* pag. 84. & 258. Sic αἱ κοιλίαι ῥυσαὶ καὶ πλατέες, 42. 25. Adjectiva in -ὺς -εῖα -ὺ leguntur aliquando inflexa juxta formam dicatalectorum in -ὴς -ές; ſic εὐθὺς; εὐθὴς, Pſalm. xxxiii. 4. εὐθὲς, 2 Reg. xix. 6. εὐθοῦς, Id. i. 18. εὐθῆ, Eccleſ. vii. 19. νοσέουσι (cum accuſº. morbi) πνίγα, 30 24. νοσέει τήνδε τὴν πάθην, 72. 24 vel partis affectæ; νοσεύντων νεφρούς, Ariſtot. de part. Anim. lib. 3. cap. 9. * νοσεύω pro νοσέω. νοσευόντων, 69. 35. [unde νόσευμα, Hippocr. 21. 43.] ſic φοιτεύω pro φοιτέω; vide Comment. de Dial. Aret. Litt. Υ

νοτίδι ἰκέλη ἰκμὰς, 29. 33. νοτίδος, Athen. ex Euripid. p. 600. A. νοτερῷ ψύχεϊ, 82. 14.

νότοι βαρυήκοοι, 132. 37.

νουθεσίῃ καὶ ἐπιπλήξει, 38. 28. νουθεσία. H. Steph. ex Plut. de Virtut. Moral.

† νυγμὸς, 3. 30. νύγμα, 66. 24. * νύξις; ὑπὸ νύξιος, 26. 21. † νυγματώδεες πόνοι, 11. 6.

νυκτὶ δὲ καὶ θανάτῳ ἴκελοι, 76. 20. Hemiſtichium hoc ex poetâ quodam deſumptum videtur.
νύκτωρ, *noctu*, 46. 22. Heſiod. Ἔργ. v. 175. Plutarch. Moral. 687. C.

† νυσταλέοι, οὐχ ὕπνῳ ἀτρεκέες, 65. 12. νυσταλέον, ὑπνηλὸν, Heſych. ἀμβλὺς, Heſych.

νωθὴς ὄνος, Homer. Ιλ. λ. 558. Schol. βραδὺς, ἀργός. τῆς γνώμης τὸ νωθὲς, 25. 28. † νωθίης μεγάσης, 90. 36. ὀργίῃ καὶ νωθίῃ, 89. 14. * νωθώδεας, ἐκλύτους, 64. 7.

Ξ.

ξένων, 66. 1. i. e. ἀλλοκότων; de quâ voce priùs.

* ξενοπρεπὲς κακὸν, 78. 1. ἀπίστασις οὐδέντι τῶν ἄλλων ἑλκέων ξενοπρεπεστέρη, 69. 28. Opponuntur ξενοπρεπες

πὶς & ξυώνθεις, apud Hippocr. 750. E. quem locum citat Erotian. & ξυνοπρεπὶς exp. ἐξηλλαγμένον.
ξέειν propriè *dolare*. ξέσσε, Homer. Οδ. ε. 245. Οδ. ρ. 341. Οδ. φ. 44. *radere*. ξέει ἔντερα, 68. 8. idem ac ξύειν. ξύσαι, ξύσαι, Heſych.
† ξύσιν τῦ δέρματος, 133. 2. ξύσιν ἢ τρηχυσμὸν τῦ ἐντέρου, Hippocr. 394. 17.
ξυσματώδεα, ὡς ἀπ' ἐντέρων εἶναι, 69. 2. ξυσματώδεα [διαχωρήματα] Hippocr. 40. 19.
ξηρῆναι κεφαλὴν, 132. 35. ξηραίνει χυμοὺς, Hippocr. 1168. F. ξηράνῃ Βορέης ἀλωὴν, Homer. Ιλ. φ. 347.
ξυνὸν, κοινὸν, Heſych. ξυνὸς, 73. 30. ξυνὴ, 63. 17. Homer. Ιλ. ο. 193. Ιλ. σ. 309. Herodot. 255. 42. ξυνὰ πρὸς ἄνδρας πάθεα, 29. 20.
ξυρῷ ἀφαιρέοντα τὰς κόμας, 128. 4. τὴν κεφαλὴν ξυρεῖν, 131. 18. ξυρέειν, 137. 7.

O.

ὁ, articulus pro pronomine ὗτος; καὶ τὸν ἀπίτωμι, 9. 5. ὁ δ' εἶπε, Herodot. 8. 22. ὁ γὰρ, &c. Homer. Ιλ. α. 9. pro ὃς; τὸν ἐκάλεον, 10. 15. τὸν πόρε, Homer. Ιλ. α. 72. τὸ λέγυσι, Herodot. 1. 17.
ὄγκος. μηδὲν εἰς τὸν ὄγκον ἀνίῃ, 146. 24. μαζοὶ ἐς ὄγκον αἴρονται, 57. 21.
ὀδάξονται ὑδ' ὅλως ἄνδρες, 64. 5. ὀδαξᾶται, Dioſcor. Alexipharm. cap. 2. ὀδάξεται, Hippocr. 660. 28. & per α, ἀδάξεται, Id. 663. 21.
ὀδαξισμὸν ἄλυπον ἐνδιδοῖ, 90. 10. ὀδαξισμοὶ ὕλων, Dioſc. lib. 2. cap. 81. Hippocr. 1248. D. ubi Galen. exp. ὀδαξισμὸν κνισμόν τινα μετὰ βραχείας τινὸς ἀνίας.
* ὀδαξώδεα, 69. 5. τὰ πνόεντα ὀδαξώδεα τῷ δέρματι 150. 28. ὀδαξώδης ἐς ἡδονὴν, 72. 10.
ὁδὸς ἐς ἔξοδον, 58. 32.
ὁδοιπορέειν, metaphoricè de nervis, οἱ γὰρ κατ' ἴξιν τὰ δεξιὰ [νεῦρα] ἐπὶ δεξιὰ ὁδοιπορέει μέσφι περάτων, 40. 6. de calculo; ὁδοιπορέοντος λίθυ, 61. 14. ſic τῶν λίθων ἡ ἐς τὴν κύστιν ὁδοιπορίη, 121. 32. de flatibus; ὁδοιπορίη μέσφι ἕδρης, 22. 12.
ὀδμὴ θαλάσσης καὶ νηὸς, 85. 11. Vide Comment. de Dial. Aret. Lit. δ.
ὀδυνέονται 63. 1. pro ὀδυνάονται; quod frequens apud Iones.
* ὀδυνώδεες σφακέλιες, 60. 27. ὀδυνώδεα, Hippocr. 427. 32.
ὄζυς ἐν ξύλῳ, 68 15. *nodos arborum*. Sic Theophr. Hiſtor. Plant. lib. 5. cap. 3. ὄζοι ſunt etiam *rami*; Theophr. ibid. lib. 1. cap. 2. Homer. Ιλ. α. 324. Schol. ὄζυς, κλάδυς, Heſych.
ὀθνείην ἐργασίην, 51. 24. *opus alienum*, cui ibidem opponitur ἰδίην. ὀθνεῖα, ἀλλότρια, ξένα, Heſych. ὀθνείης ἔμπορος ἐργασίης, in epigr. cujuſd. Iſidori, Anthol. lib. 3. cap. 22. Epigramm. penult.
ὀΐγνυται, 72. 9. ὤϊγνυντο πύλαι, Homer. Ιλ. β. 809. οἰγνύει, ἀνοίγει, Heſych. Suid.
οἶδος, 53. 19. & 54. 6. τῦ οἴδεος, 57. 21. οἴδεϊ, 57. 31. Hippocr. 767. D. E. ubi Galen. οἶδος, τὸ οἴδημα.
οἰδέει τράχηλος, 46 31. [οἰδέει τῦ ὑμένος τὸ σημεῖον, 48. 17. Craſſ. *inflatur membrana ſignum*, id eſt, juxta hujus editionis verſionem, *membranæ tumentis ſignum eſt*. Aut videtur aliquid in textu erratum fuiſſe. Satìs forſan ad ſenſum accedet, ſi legatur οἴδεος.] ᾤδεε, Homer. Οδ. ε. 455. οἰδεῖ, φλεγμαίνει, πεφύσηται, Heſych.
οἰδαίνει τὸ πρόσωπον, 57. 20. *tumet*. οἰδαίνει, οἰδεῖ, ἐπαίρεται, Heſych. οἰδαίνουσα θάλασσα, Arat. v. 911. Etiam activè; οἰδαίνουσι, φυσῶσι, Heſych. οἰδαίνειν, οἰδεῖν ποιεῖ. αἰτιατικῇ, Suid. οἰδάνει νόον [χόλος] Homer. Ιλ. ι. 550. Schol. οἰδαίνει, εἰς ὕψος αἴρεσθαι ποιεῖ
† οἰδαλέοι, 42. 30. οἰδαλέα χείλη, Nicand. Alexiph. v. 210. Schol. οἰδαίνεται, φυσᾶται· καὶ τὰ οἰδαλέα; διῳδηκότα.
οἰκεῖα, & ibidem opponitur ἀλλόκοτα, 65. 3.
οἴκοθεν ἐούσαν [πρόφασιν] 72. 32. *internam cauſam*.
οἰκονομίην τροφῆς, 132. 13.
οἶνος ἐκφλέγει ἐς παραφορὴν ἐν μέθῃ, 37. 2. οἶνος, θάλψις μέν ἐστι νεύρων, μάλθαξις δὲ ψυχῆς, ἐπανάκλησις δὲ ἡδονῆς, γονῆς χύσις, καὶ πρόκλησις ἀφροδισίων, 125. 22.
οἰνώδης, de colore: ὑπέρυθρος, οἰνώδεα. 68. 28. de ſapore: τῶν καρπῶν τοῖς οἰνώδεσι, H. Steph. ex Plut. Sympoſ. 3. οἴνῳ οἰνώδει, Hippocr. 418. 40. οἶνοι γλυκέος οἰνωδέων κρέσσονες, 150. 35. οἰνώδιος ὀπώρης, 84. 11.
† οἰνοποσίης ἀνάγκην, 112. 16.
οἰνοποτέειν, 112. 17. Athen. 460 C.
οἰνοφλυγίη, 15 7. [cui opponitur σμικρὴ μέθη, 15 9] Hippocr. 548. 16.] οἰνοφλυγιῶν, Xenoph. 821. D. οἰνοφλυγεῖ, Deuter. xxi. 20.
οἰσύπῳ πιναρὰ ἔρια ἀπὸ τῦ οἴος, 85. 21. οἴσυπος τὸ ἐκ τῶν οἰσυπηρῶν ἐρίων λίπος, Dioſc. lib. 2. cap. 74. οἰσύπη προβάτων, Herodot. 178. 26. οἰσύπη, ῥυπαρὰ προβάτων ἔρια, Lexic. Herodot. οἰσύπη αἰγός. οἰσύπη κυρίως λέγεται τὸ διαχώρημα τῦ προβάτυ, &c. Erotian. Lege Schol. Ariſtoph. 426. E. & Galen. Exp. Voc. Hipp. & Corinth. de Dial. Ionic. & Heſych. & Suid. & Ovid. Art. Amand. lib. 3. v. 213.
† οἰσυπώδεα εἴρια ἐξ ὄϊος. 148. 12. Hippocr. 876. D.
ὀκέλλει τὸ κακὸν ἐς ἀνήκεστον, 141. 8. τὸ πῦρ ἐς συγκοπὴν, 119. 30. νηῶν πολλαὶ ὀκέλλυσι εἰς τὸν πόντον, Xen. 412. C. neutraliter. Sed etiam activè; ὀκείλαι τὴν ναῦν τὸν κυβερνήτην ἀναγκάσας, Thucyd. 258. D.
ὄκνῳ εἴκοντες, 52. 23. ὄκνος ὁμιλίης, 38 28. ἁπάσης πρήξιος, 132. 9. ἐς τὸ ξυνήθες ἔργον, ἀτὰρ ἤδη ἐς ἅπασαν πρῆξιν, 46. 19. ὄκνος καταπόσιος ἔλθῃ. 140. 7. ὀκνηροὶ ἄρξασθαι σιτίων, 52. 28. ἀσθενεῖς καὶ ὀκνηρὺς, Hippocr. 388. 33.
ὀκροειδέες, 79. 5. ῥὶς — ὀκροειδεστέρη, Hippocr. 802. D. Vide annon poſſet legi in Aretæi loco, ῥὶς — ὀκροειδὴς: nil tamen muto, nam, ſubaudito ſubſtantivo, rectè legetur ὀκροειδέες, uti lineâ proximâ ἴκτεροι.
ὄκως [ut; pro ὅπως] uſitatiùs cum ſubjunctivo; ὄκως ἀντισπασθῇ, καὶ ὀχετευθῇ, 88. 9. Etiam cum indicativo; ὄκως μὴ διόλλυται ἡ ἰσχαιμίη, 83. 25. ὄκως διελάσει, 124. 7. Vide hujuſmodi exempla in Theſ. H. Steph. 3. Tom. p. 655, 656.
ὄλεθρος. εἰ ὁ νοσέων ἐς ὄλεθρον εἴη ὑστάτον, 93. 26.
* ὀλιγήμεροι ἡ διάλειψις, 72. 5. ὀλιγήμεροι θνήσκυσι, 60. 30. *intrà paucos dies moriuntur*.
† ὀλιγοποσίῃ οἴνυ, 135. 32. & [τ pro σ] * ὀλιγοποτίῃ, καὶ ὑδροποτίῃ, 129. 36.
ὀλιγοσιτίῃ, 65. 25. Ariſtot. Politic. lib. 2. cap. 10.
ὀλιγοχρονίη πνὶξ, 196. 5. ὀλιγοχρόνιον πλῦτον, Xenoph. 98. B. ὀλιγοχρόνιόν σε ἔσεσθαι, Herodot. 10. 12.
ὄλισθος, *lubricitas*; ἐς ὄλισθον, 120. 9. Lucian. 800. B. ὄλισθον ἐμποιήσειεν, Hippocr. 393. 48. & *luxatio*; δακτύλυ ἄρθρυ ὄλισθον, Hippocr. 852. A.
ὀλισθηρὸν τῷ ῥευματώδει, 68. 31. τὸ ὀλισθηρὸν, Hippocr. 385. 46. κλυσμοῖσι ὀλισθηροῖσι, 121. 18. φάρμακον — ὀλισθηρὸν [cum accuſ.] τὴν κάτω διέξοδον, 139. 12. Et cum præpoſitione; ὀλισθηροὶ εἰς πόδας, Anthol. lib. 3. cap. 20. Epigr. 5.
ὁλκὴ ἡ ἱερὸς μεγάλη, 19. 30. ἕλκει πνεῦμα ἐς ἑωϋτὸν — ἐς ὁλκὴν τῦ πέλας κινδύνευμος, 10. 26. ὁλκὴ, *pondus*; ὁκόσον δραχμῆς ὁλκῆς, 145. 21.
* ὀλλυμένον, 127. 12.
ὅλον, uti πᾶν, pro toto corpore; ψύξις ὅλυ, 19. 11. τῦ ὅλυ τὸ ἐν τῷ παντὶ, 20. 29.
ὀλοφύρομαι, verbum poëtis magìs (teſte H. Steph.) quàm aliis ſcriptoribus familiare. ὀλοφύρομαι, Homer. Ιλ. ψ. 75. Schol. οἰκτίζομαι, θρηνῶ. γυναῖκες ὀλοφυρόμεναι, Thucyd. 120. C. ὀλοφύρεσθαι ἢ θρηνεῖν, Herodian. 105. 43. Jungitur etiam caſibus; Genitivo; Δαναῶν [ἕνεκα vel ὑπὲρ ſubaudiri notat H. Steph.] ὀλοφυρόμεθ' αἰχμητάων, Homer. Ιλ. θ. 33. Dativo; τοῖς αὐτῦ κακοῖς ὀλοφυρθεὶς, Thucyd. 465. C. Schol. ἐπὶ ταῖς ἰδίαις συμφοραῖς ὀλοφυρόμενος. Accuſativo perſonæ ſæpius; τὸν δὲ πατὴρ ὀλοφύρατο, Homer. Ιλ. θ. 245. Schol. κατῴκτισεν, ἠλέησε. τὺς τοκέας ὀλοφύρομαι, Thucyd. 127. C. rei aliquando; ὀλοφυρόμενοι ἁρπαγὴν τοῦ βίου, 38. 31. ἀπωλοφύρατο τῶν ἑαυτῶν ξυμφορῶν, Xenoph. 431. B. ὀλοφύρσιες ἐς κενεὰ, 36. 13. τὰς ὀλοφύρσεις, Thucyd. 132. B. Schol. θρήνυς.
ὁμαλὸν πῦον, 49. 2.
Ὅμηρος τέκμαρ, 35. 13. *Homerus teſtatur*. Homeri alii loci, 76. 16, 18. & 79. 4. & 122. 11.
ὁμιλῆσαι τοῖσι ἐργοδότῃσι, 37. 37. σφίσι αὐτέοισι ὁμιλέοντες, 38. 32. ἀνδράσιν ὡμίλησα, Homer. Ιλ. α. 261. ὁμιλεῖν καὶ τοῖς πράγμασι καὶ τοῖς ἀνθρώποις, Iſocrat. 22. D. ὁμιλέει [*cohæret*] ὁ βραχίων τῷ κοίλῳ, &c. Hippocr. 780. E.
ὁμιλίῃσι πολλῇσι καὶ συνεχέσι, 29. 30, 31. de coitu Venereo. Sic 28. 38. & 130. 25. Alibi vocat ξυνουσίην,

ὄμιλλαν, 30. 17. Ὁμιλίη σημαίνει τρία· ἐνθάδε μὲν τὴν τῶν ἀνθρώπων ἀναστροφήν, [uti ὁμιλίαι ex Menandro D. Paul. 1. Cor. xv. 33.] παρὰ τὸ ὁμοῦ εἰλεῖσθαι· ἐν δὲ τῷ περὶ ἄρθρων [vide priùs], ἁπλῶς τὴν παράθεσιν καὶ γειτνίασιν, ὅτε φησὶν, ὁμιλέει δὲ βραχίων τῇ κοτύλῃ [at in exemplarib. Hippocr. τῷ κοίλῳ] τὴν δὲ τρίτην, ὅτε φησὶ, ταύτην τὴν τέχνην οὐ μόνον λόγῳ ἀσκεῖν χρὴ, ἀλλὰ καὶ ὁμιλίῃ [de quo loco lege Foeſ.] Erotian.

ὀμίχλη τῷ παντὶ, 56. 11. ἐς ὀμίχλην καὶ ὕδωρ τρέπεται τὸ πνεῦμα, 57. 13. ὀμίχλην τῇσι αἰσθήσεσι παρέχον, 85. 3. τῆς ὀμίχλης καθαρεύεται ἡ αἴσθησις, 87. 27. ὀμίχλης ἐπαναφορὴν ἀνίησι ἀτμῶν, 96. 5. ὀμίχλη τῆς αἰσθήσιος, 135. 8. ἔστι δὲ, ὀμίχλη μὲν, ἀτμώδης ἀναθυμίασίς τις, &c. Ariſtot. de Mund. cap. 4. ἠΰτ' ὀμίχλη [Ionicè leni ſpiritu notatur] Homer. Ιλ. α. 359. Schol ὁ παχὺς καὶ ὑγρότατος ἀήρ. & Ιλ. γ. 10.
ὀμιχλώδεος πνεύματος, 56. 8. ὀμιχλώδεις νύκτας, Plut. Moral. 721. F.

ὁμόζυγα καὶ ὁμώνυμα [μέρεα] 39. 25. ὁμόζυγες ἀμφιφορῆες, Nonn. in Evangel. Joan. cap. ii. 6.

ὁμοιοπαθέες, 65. 12. Act. xiv. 15. Ariſtot. Ethic. Nicom. lib. 8. cap. 11. ubi variant exemplaria, alia habent ὁμοπαθεῖς, ὁμοιοπαθεῖς in margine.

ὁμοφυέα ἄμφω [χεῖρες καὶ πόδες] 75. 1.

ὀνειρώττειν [*ſomniare*] Plat. 2 Tom. 476. C. *inter ſomniandum ſemen emittere*. ὀνειρώττουσι, 38. 27. Hippocr. 557. 55. τὸ ὀνειροπολεῖν, ἐπὶ τῶν ἐνύπνιον ὁρώντων· τόδε ὀνειρώττειν, ἐπὶ τῶν νυκτὸς αὐτομάτως ἀφιέντων γόνον, Schol. Ariſtoph. 123. F.

ὄνησις. οὐδὲν μέζον ἐς ὄνησιν ἴσχει, 108. 8. ὀνήσιος, Homer. Οδ. 402. Schol. ὠφελείας.
ὀνηϊστὸν τὸ αὐτέων αἴδιον, 92. 37. Vide & 94. 22. & 102. 21. & cum genitivo; τάτε ἄλλα, ὁκόσα ὕδρωπος ὀνηϊστὰ, 144. 2. ὀνηϊστὸν ποιέεσθε, Apollon. Argon. lib. 2. v. 335. Schol. ὠφελιμώτερον ποιεῖτε καὶ πράττετε. Notandum eſt obiter ὀνήϊστον, ab H. Stephano antepenacui in Theſauri & Apollonii editionibus, ſed ὀνηϊστὸν gravari in Lexico Ciceron. (p. 142.) ubi ex Heraclito [vide Diog. Laert. in ejus Vit.] epiſtolis affert, ἡμέων μηδὲ εἷς ὀνηϊστὸς ἔστω.
† ὀνησιφόρα, 102. 15. ὀνησιφόρος, ὠφέλειαν φέρων, Heſych. Jul. Poll. lib 5. cap. 30. hanc vocem non probat τὸ ἀνησιφόρον, μοχθηρόν.

ὄξους, 84. 22. ὄξους τρυγίη λείη, 114. 22. ὀξίζουσαι ἐρεύξεις, 23. 29. ὀξιζούσης σταφυλῆς, Dioſc. lib. 5. cap. 12.

ὀξὺς, *acutus; celer.* ὀξέων παθῶν & χρονίων opponuntur, 1. 1. & 31. 1. οἱ μὲν ὀξεῖς, οἱ δὲ βραδεῖς, Thucyd. 623. A. ὀξεῖς ἐπινοῆσαι, Id. 45. C. ὀξύτατοι κλεῖναι σπασμοὶ, 4. 13. ὀξύτατοι θνήσκουσι, 7. 17. ὀξύτατα θνήσκουσι τῶνδε, 26. 25. Sic ὀξέως κλείνειν, Hippocr. 75. D. ὀξὺ νόησε, Homer. Ιλ. ε. 680. Schol. ταχέως ἐνόησεν. ὀξύτεροι αἰσθῆσι, 19. 13. ὀξὺς πρὸς αἴσθησιν, Plat. Politic. lib. 2. p. 375. A.
ὀξυήκοοι, 82. 46. A. H. Steph. ex Baſil. affert τὸ ὀξυήκοον τοῦ ζώου. ὀξύκοοι, apud Ariſtot. Hiſtor. Anim. lib. 4. [edit. Wechel. in 4to.] p. 104. l. 28. & p. 105. l. 2.
ὀξύθυμος, Prov. xiv. 17. [Aquil. & Symm. ἄφρων] cui ibidem opponitur φρόνιμος. ὀργίλοι, ὀξύθυμοι, ῥέκται. 37. 13. οὐδὲν ἡμῶν ζῶον ἠρεθισμένον μᾶλλον ὀξύθυμόν ἐστι, Ariſtoph. 510. C.
ὀξυθυμίην ἀόργητον ἐμποιέειν, 135. 25. Hippocr. 1037. F. τὸ παράλογον τῆς ὀξυθυμίης, 35. 31.
ὀξυρεγμίη, ἐρεύξιες 19. 12. Hippocr. 388. 35. ὀξυρεγμίην, τῶν τοῖς ἀπέπτουσι παρακολουθοῦσαν ἐποξίζουσαν ἐρυγήν, Erotian.
ὀξυρεγμιώδεες φῦσαι, 67. 23. ὀξυρεγμιώδεες, Hippocr. 1257. E. ubi Galen. expon. οἱ ὀξεῖαν ἔχοντες ἐρυγήν.
† ὀξυφωνίη μετρίη, 132. 21. κλαυθμώδης, Hippocr. 159. D.
ὀξυνῇ ἄλγος πρὸς τοῖσι, 72. 33. *acutior fiat dolor, increſcat*, Sæpiùs tranſitivè, *acuere;* σίδηρος σίδηρον ὀξύνει, Prov. xxvii. 17.

ὅπλα, 38. 2. *inſtrumenta fabrilia.*

ὄργανα, 13. 6. organa reſpirandi, 6. 10. & 58. 27. & 94. 1. chirurgica.

ὀργυιὴν, 76. 31. de quâ menſurâ lege Herodot. 94. 11, 12. & Xenoph. 746. G.

ὁράω. ὤπωπα, 58. 30. & 61. 21. ὄπωπα, Homer. Ιλ. ζ. 124. Æſchyl. Eumen. v. 57. Sophoc. Antig. v. 1140.

ὄρεξις σιτίων ἐκπάγλως, 79. 19. [De ἀγλωνὴς vide priús] ὄρεξις οἴχεται ἐς τὰ σιτία, 54. 13.

ὀρθὴ τετράφθω κεφαλὴ, 135. 21. ὄρθιον, 132. 28.
* ὀρθίησιν, 30. 22. † ὀρθόπνοιαν, 46. 6. Hippocr. 1211. C.
† ὀρθοστάδην πεζίασι, 9. 32. & 47. 6. Hippocr. 985. C. ὀρθοστάδην ὑγιαζόμενοι, 69. 37. ὀρθοστάδην ἄπυροι, Hippocr. 938. E. Lege Galen. Comm. 1. in lib. 1. Epid.

ὁρμᾷ ἐς ὄλεθρον ὁ πυρετὸς, 101. 5.
ὁρμῇ ἰδέων χρέεται, 29. 14. ὁρμὴ ἄχετος ἐς ὁμιλίην, 29. 30.

ὀῤῥωδέει θάνατον, 18. 14. ἀμφὶ θανάτου, 18. 8. ὀῤῥωδέειν, ἀγωνιᾶν, φοβεῖσθαι, Erotian. ἐκεῖνον ὀῤῥωδῶ πάνυ, Ariſtoph. 13. D. ubi lege Schol. ὠῤῥώδησαν, μὴ, &c. Thucyd. 366. D.

* ὀρυγμίη. βρωμώδεες, ὡς ἐξ ἁλὸς ὀρυγμίη, 36. 22. Craſſ. *maris lacuna*. Hujus editionis verſio: *ſalina*. Turneb. & Heniſch. Text. ὀρεγμίη. Var. lect. ὀρυγμίη. [Vide Editoris notas in Var. lect.] Quid ſi legeretur ἁλμυρίη?

* ὀσμήσεσι εὐώδεσι, 28. 16. Vox facta à verbo ὀσμάομαι. H. Steph. ὀσμησάμενοι ex Anthol.

ὅσον βραχείης ῥοπῆς, 47. 16. ἐς ὅσον ὁρᾶν, 33. 1. ὁκόσον δραχμῆς ὁλκῆς, 145. 21.

ὄστε, 79. 1. Vide priùs in ἐπισκυνίον.

ὀστρακώδης. τοῦ ὀστρακώδεος γυμνὰ [ὠὰ] 133. 6. ὀστρακώδει ἐπιφανείᾳ, Dioſc. lib. 5. cap. 84.

ὀσώδεσι ἐξίσχουσι, 25. 17. ὀσώδη γλῶσσαν, Athen. 310. F.

ὀσφραίνεσθαι ἡδὺς [οἶνος] ἐς ἡδονὴν, 87. 18. cum Geno. vel Dato. ὀσφραίνεται θυμιητῶν, θυμιῇσι, 73. 22, 23.

* ὄττιες ἀχλυώδεες, 78. 35. ὄττις, ὄψεις, Heſych. Nil quamvìs auſim mutare, præſertim contra Heſychii authoritatem, lubet tamen obſervare Aretæum alibi ſemper uti voce ὄψις; κατ' ὄψιν, 38. 10. ὄψιας, 33. 21. ὄψιος, 34. 16. ὄψισι, 24. 15. & facilem eſſe lapſum ab ὄψιες in ὄττιες.

ὅτῳ [pro ᾧ τινι] φίλον, 110. 29. Homer. Ιλ. μ. 428. Thucyd. 26. B. & 58. B. Xenoph. 42. A. & 67. E. & alibi ſæpius.

οὐδὲ —— οὐκ, 61. 4. Negatio duplex plus negat. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ, 30. 23.
οὐ τοῦ εὐήθεος τρόπου ἀπόστασις, 69. 30. Periphraſis hæc οὐ τοῦ εὐήθεος, exprimitur poſtea 69. 35. per unam vocem σιναρὰ; οὔτε εὐήθεα οὔτε σιναρὰ ἕλκεα. Id frequens apud Hebræos, & indè apud verſionem Bibliorum Græcam; πάσῃ ὁδῷ οὐκ ἀγαθῇ, Pſalm. xxxvi. 4 ἐξ ἔθνους οὐχ ὁσίου, Pſalm. xliii. 1. Lege plura in Buxtorf. Theſ lib. 2. cap. 19.

οὐδὲν, 63. 19. οὐθὲν, 109. 11. οὐθεὶς διὰ τοῦ θ, εἰ καὶ Χρύσιππος καὶ οἱ ἀμφ' αὐτὸν οὕτω λέγουσι, σὺ δὲ ἀποτρέπου λέγειν. οἱ γὰρ ἀρχαῖοι διὰ τοῦ δ λέγουσιν οὐδείς. Phrynich. p. 30.

οὐλῇ ἐντέρων, 71. 9. *cicatrice.* οὐλὴν, Homer. Οδ. τ. 390. & 393. Schol. τὸ ὑγιασθὲν τραῦμα.

οὐρέειν κινῆσαι, 135. 34. οὔρησις, 83. 37. οὔρησιν τρέψαι, 119. 5. ὁκόσα οὐρήσιας προκαλέεται, 122. 16. οὐρεομένου οἴνου, 135. 33. οὐρητικὸς οἶνος, Athen. 32. C. ὁ δὲ Λέσβιος μᾶλλον οὐρεῖται, ibid. F. οὐρηθὲν πύον, 62. 5.

† οὐσιώδης ἡ δρῶσα αὐτὴ, 74. 16. τὸ οὐσιῶδες τοῦ πάσχοντος οὐκ ἀλγέει, Ibid.

ὀχετοῖσι αἰσθητοῖσι οὐ μοῦνον ἡ φύσις διαπέμπει τὴν τροφὴν, &c. 51. 28.

ὄχθοι, 78. 17, 26. *verruca.* ὄχθους ἀλεαίνειν, 150. 7. ὄχθος, *tumulus, locus eminens*, Xenoph. 936. E.
ὀχθώδεα [ἕλκεα] 68. 14. ὀχθώδεας ῥωγμοὺς, 77. 19. ὀχθώδης, Dioſc. lib. 1. cap. 156.

Π.

πάγος αἵματος, 23. 7. & 118. 12. [αἷμα] πάγον ἴσχει, 62. 2. ποιῆσαι πάγον, 109. 34.
† παγετώτερον [αἷμα] 17. 15. adjectivum à ſubſtantivo παγετὸς, Xenoph. 979. A.
† παγερός. τὸ παγερὸν ἴσχει, 110. 7. Hâc voce utitur Proclus in Comment. ad Heſiod. Ἔργ. v. 503. ubi Moſchop. & Tretzes. πηγάδας expon. παγετούς.

πάγχυ. οὐ πάγχυ ἀήθες, 53. 11. βαιὴ, 72. 8. ἄπιστος 80. 10. μὴ πάγχυ, Homer. Ιλ. ε. 24.

πάθη [pro πάθος] 52. 19. τοῦ πάθης, 137. 10. τῶν πάθην, Herodot. 12. 41 αἱ πάθαι, Sophoc. OEdip. Colon. v. 7. Schol. αἱ συμφοραί.

παῖς. ἐκ παιδὸς, 139. 10. [ſic Latini *à puero*] ἐκ παιδὸς ἀλλάττοντα τὴν ἡλικίαν, Xenoph. 974. E.

παιδιὰ, *ludus.* ἐν παιδιῇ, 9. 19. ἡ παιδιὰ —— καὶ ὁ γέλως, Ariſtot. Rhetor. lib. 1. [p. 45. l. 13. Edit. Sylburg.]

παιδιώδεες, 37. 14. παιδιώδης —— ἡ παιδιὰ ἄνεσίς ἐστι. Ariſtot. Ethic. Eudem. lib. 7. cap. 7.

παιδείη & παιδίη, *eruditio.* ἔργοισι παιδείης, 65. 30. ἐς παιδίην ποιέουσι, 65. 24.

* παλαιοτόκος; ὅτευ μὴ παλαιοτόκου, 115. 4. cui opponitur νεοτόκου, lin. 3.

* παλινδρομὰς, idem ac παλίνδρομος; ἐς τὰ αὐτὰ παλινδρομέες, 26. 24.

παλινδρομέουσι ἐς ταυτὰ, 38. 30. ὧδε παλινδρομέουσι αἱ δυνάμιες, 146. 27. κακὸν —— ἐπαλινδρόμησε 7. 25.

† παλινδρομίη φύσιος, 131. 10. παλινδρομέουσιν αἱ ἀποστάσιες, Hippocr. 43. 27. [ubi lege Galen.] παλινδρομίη ἀποστάσιος, Id. 91. C. παλινδρομεῖ, ἀναστρέφει, ὑποστρέφει, Heſych.

παλίνορσος φορὴ τῆς ὕλης, 20. 29. ἡ νοῦσος παλίνορσος, 137. 20. παλίνορσος, ὀπισθόρμητος, πάλιν ὑποστρέψας, Heſych. παλίνορσος ἀπέστη, Homer. Ἰλ. γ. 33.

† παλίρροιαν ἐπέχῃ, 115. 20. τὴν παλίρροιαν χέειν, ib. 29. ἐς παλίρροιαν ἴωσιν αἱ ὗλαι, 98. 3.

† παλίσσυτος ἡ χολὴ, 51. 9. φύσις, 111. 25. παλίσσυτοι, ἀναχωρήσαντες, Heſych.

παλμοὶ κραδίης, 132. 20. βλέφαρα τὰ πολλὰ διέχοντα ξὺν παλμῷ, 3. 21. παλμὸς καρδίης, Hippocr. 1117. F.

* παλμώδης σφυγμὸς ἐν ὑποχονδρίῳ, 119. 29. παλμώδεες πόνοι, Hippocr. 70. A.

πάννυχοι ἐγρήσσουσι, 48. 32. ἐγρηγορέουσι, 106. 32. Vide priùs in ἐγρήσσουσι.

παντελὴς ἀπορίη, 49. 31. ὁλοτελὴς, Heſych. ἤτοι παντελῆ, Plut. in Amat. Narr. εἰς τὸ παντελὲς, Luc. xiii 11. Hebr. vii. 25.

πάντη πᾶς, 19. 20. πλανώδης, 28. 15. φοιτῶντες, Heſiod. Ἔργ. v. 324. ἐπῴχετο, Homer. Ἰλ. α. 384. πάντη καὶ πάντως, Ariſtot. Ethic. Nicom. lib. 1. cap. 10. Hippocr. 736. F. Et cum gen°. πάντη τοῦ ἥπατος, 24. 15. τῆς κοιλίης, 27. 27. τοῦ σώματος, 20. 9. Galen. ad Glauc.

παντοίως ποικίλα, 69. 16. παντοίως τὴν μνήμην ἀνενεώσατο, Herodian. 96. 35.

παραλαγὴ χρόνου ἐπὶ θάτερα, 39. 19. αἱ παραλλαγαὶ τοῖς θέρεσιν. Hippocr. 795. B.

παραθέσιες. ὡς ἐκ παραθέσιος, 17. 27.

παραισθάνονται, 38. 9. & 137. 21. *in ſenſu falluntur.* παραισθάνεσθαι, Plat. 1 Vol. 157. E.

παραίφασις, παραμυθία, Heſych. Homer. Ἰλ. λ. 792. Schol. παραίνεσις: παραιφάσιος, 32. 12.

παρακινέεται τὴν γνώμην, 84. 20. παρακεκινημένον, Lucian. 858. A.

παρακοπὴ, *delirium.* Hippocr. 124. A. παρακόπτει, μαίνεται, Heſych. παρακοπαὶ, 48. 14.

παραλλάξας, παρελθὼν, Heſych. τὴν ὑπερώην, παραλλάξας, 96. 37. παρήλλαξαν τὴν ἐνέδραν, Xenoph. 546. C.

παραλλαγαὶ μυελοῦ ἐν μέσῳ τῶν χειρῶν, 52 14. μυελοὶ καὶ ἄλλαι παραλλαγαὶ [ἐλέφαντι] πρὸς τὰ ἄλλα ζῶα, 77. 23. παραλλαγὴν, idem ac διαφορὰν, Theophr. Hiſt. Plant. lib. 6. cap. 6. παραλλαγαὶ μυῶν καὶ νεύρων, Hippocr. 797. F. παραλλαγῆς, ἐναλλαγῆς, ἀλλοιώσεως, Heſych.

παράλογοι ἐρυγαὶ, 46. 21. τὸ παράλογον βούλησιν, Herodian. 26. 36. παράλογος apud Thucyd. 52. C. eſt nomen ſubſtantivum, τοῦ πολέμου τὸν παράλογον, Schol. ἀπροσδόκητον· ἀρσενικῶς τὸν παράλογον, ἀλόγιστον, Heſych.

παραλόγως πικρόχολοι, 2. 11. παραλόγως ῥηΐζοντα οἰδήματα, Hippocr. 1034. B.

† παράμηκες ἔντερον, 27. 16.

παραμυθίην τοῦ στομάχου. 84. 14.

παράφοροι ἐν τῇ καταφορῇ, 10. 20. παράφορος γνώμη, 20. 2. [παράφορον γνώμης, Hippocr. 70. B. activè, *quod mentem movet,* Foeſio interprete] παράφοροι τὴν γνώμην ἐς τὸ ἄκρημον, 30. 4. παράφορος, παραφερόμενος, ἐξεστηκὼς, Heſych.

παραφορῇ τῆς αἰσθήσιος παραισθάνονται, 137. 11. τὴν παραφορὴν σωφρονίειν πρὸς αὐγὴν καὶ πεπαῦσθαι, 83. 3.

παραφάσθαι τὸν ἰητρὸν ἔπεισι χρὴ ἐς εὐελπιστίην ἔμμεναι. 113. 25. παράφημι, Homer. Ἰλ. α. 577. Schol. παραινῶ, συμβουλεύω. παρφάσθαι μαλακοῖς ἐπέεσσι, Ὀδ. π. 287.

παραχεῖν, 84. 23. παραχεέσθαι ὄξος, 88. 25. παραχέεσθαι, Galen. ad Glauc. παρακεχυμένου οἴνου, Dioſc. lib. 1. cap. 155

* παρέγχυσις ἔντερος, 56. 18.

παρέεται μέρεα, 39. 22. & 40 9. κύστις, 40. 27. [de quâ voce lege Comm. de Dial. Aret. in litt. E.] παρεῖται, παρελύθη, Heſych.

πάρεσις, 63 33. & 39. 7. Hippocr. 1136. H. παρέσιες μελέων, 19. 10.

† πάρετος, παραλελυμένος, Heſych. παραλελυμένοι, πάρετοι, 4. 8.

παρηγορέεται ἡ δῆξις, 118. 31. παρηγορεῖται, Herodian. 7. 45.

* παρεκθέων [*diſcurrens*] εἴσω ἐπίδορος. 251. 10.

παρεόντα, 25. 21. *ſigna morbi; quæ adjuncta ſunt.*

πάρεσχεν δέος, 69. 18. *metum injecit.* παρέχουσι δέος, H. Steph. ex Plut. Themiſtocl.

παρηγορέεται ὅγε τοῖσι, 144. 11. τί δή μοι ταῦτα παρηγορέεις, H. Steph. ex Apollon. Rhod. παρηγορέεσιν τὴν παρηγορίην τοῦ παροξυσμοῦ, 132. 6. πιδύμενα, Hippocr. 393. 49.

παρήκοι τὰ τῆς φλεγμασίης, 113. 16. *pertranſeat, ſubſidat inflammatio.*

παρεόντα πόνων μέζονα, 75. 34. *accedentia* ſive *ſymptomata.*

πάροδος, *tranſitus.* ἢν δὲ πιδύμεν ἐκ τῆς παρόδου ξυμπαθήσῃ, 17. 33. τὴν τῶν φαρμάκων πάροδον, 93 20.

† παροιδαίνῃ ζωμὸς, 56. 22. παροιδαίνειν τὰ παρίσθμια, Jul. Poll lib. 5. cap. 25. ſect 3.

* παροιδίσκει, 90. 10. H. Steph. οἰδίσκω, ex Alex. Aphrod. Probl

† παρομαρτεῖ ἀνάκρεμψις τῇ γε, 14. 25. παρομαρτεῖ πνὶξ γυναιξὶ, 29. 19. παρομαρτεῖ, παρακολουθεῖ, Heſych.

παροχετεύειν, Hippocr. 1168. G. παροχετεύει τὸ ῥεῦμα, 145. 18. παροχετεύεται ἀπὸ τῆς πλευρῆς πῦος, 14. 12.

παροχέτευσις, Hippocr. 47. 15. ἀπὸ τῶν σιναρῶν, 91. 29.

* παρωθέεται ἡ πλευρὴ, 44. 2. παρωθέω pro παρωθίω, uti priùs νοσέω pro νοσίω.

πάσχουσι γυναῖκες τοῦτο τὸ πάθος, 30. 19. πάσχω πάθος, H. Steph. ex Plat. Epiſtol. Et cum Dat°. πάσχει ἄρθρου παθέει, 63. 18. Et cum acc°. partis affectæ; πάσχουσι ῥῖνας καὶ ὦτα καὶ χείλεα, 75. 7. πάσχοντος, 29. 28. *ægrotantis* [uti κάμνοντες, 32. 10. & νοσέοντες, 32. 6, 12.] πεποιθέναι, 39. 28.

πάταγος τουτέοισι γίνεται, 3. 2. πάταγος γίνετ' ὀδόντων, Homer. Ἰλ. ν. 283. Schol. κτύπος. πάταγος τῆς καρδίης, 19. 9. κλόνου πάταγον ἐποίησε, 41. 17. ἀσόκητος ὁ πάταγος, 41. 18.

παταγεῖ ἤδε [κίονες] 41. 20. παταγοῦσαι, Ariſtoph. 148. D. Schol. ἠχοῦσι: ubi præcedens Homeri locus citatur.

πάτημα, 74. 32. *conculcamentum.*

παφλάζει [*balbutiunt*] χείλεα ξυμπεσόντα, 41. 14. παφλάζουσι τῇ γλώσσῃ, Hippocr. 1040. C. ὀνοματοπεποίηκε, τοὺς πταίοντας καὶ ἐπαναλαμβάνοντας ἐν τῷ διαλέγεσθαι δηλῶσαι βουλόμενος. Galen. Exp. Voc. Hip. Homer. de fluctibus; κύματα παφλάζοντα, Ἰλ. ν. 798. Schol. ἠχοῦντα, ἀναζέοντα Sic de irato; ἀνὴρ παφλάζει, Ariſtoph, 343. F. ubi lege Schol & 643. C.

παύεται τὸ κακὸν ἔξοδον οὔτε ἰητρῷ οὔτε ἡλικίης μεταβολῇσι, 34. 14. H. Stephanus affert ex Thucydide, πεισθῆναι χρήμασι τὴν ἀναχώρησιν, *induci pecuniâ ad recedendum.* συνηγορίῃσι ἄκεσι οὐ πείθεται, 137. 29.

πειράομαι cum Gen°. ἐγὼ τοῦδε οὐκ ἐπειρήθην, 134. 34. πειρήσομ' ἀέθλων, Homer. Ὀδ. θ. 184. πειρηθῆναι ἔγχεος, Heſiod. Scut. v. 139.

πεῖσις pro πάθος. τὴν πεῖσιν καὶ τὴν ὀδύνην ἴσχει, 85. 20. Sic Alex. Aphrod. Problem. lib. 1 p. 295. lin. 14. [conſule Edit. Ariſtot. per Sylburg.] τὴν νεῦρον τῆς γλώττης πεῖσις, & ibid. Caſii Prob. pag. 349. lin. 25. πεῖσις στομάχου, & pag. 353. lin. 19.

† πελιδνότης τοῦ προσώπου, 3. 28. Hâc voce utitur Schol. Nicand. Alexiph. v. 541. πελιδναὶ σμώδιγγες, i. e. πελιδνότης.

* πελιδνώσει, 99. 13.

πελιὸς γίνεται ἄνθρωπος, 116. 27. πελιὸν, Hippocr. 37. 29.

πεπνυμένοισι, 72. 37. πεπνυμένος, Homer. Ἰλ. ν. 347. Schol. σώφρων, συνετός. ſic Heſych. νήφοντι καὶ πεπνυμένῳ λογισμῷ, H. Steph. ex Plut. de Fort. Alex. l. 2.

* πεπτήριον σπλάγχνον, 66. 11. concoctioni inſerviens.
πέπων. πέπον πύον, 48. 27. ὁκόσα πέπονα, 44. 27. πεπασμοὶ ἀπέρματος, ξηρείη, πολιῆς, 136. 6. πυάλων, Hippocr. 1096. E.
πέρας, & * περάτωσις. τοῖσι τουτέων πέρασι ἄλλων φλεβῶν περατώσιες ξυνεκέον), 24. 15, 16.
περαίνω, & περάω. περήνατα τὸ διάφραγμα, 24. 20. τὰ ἀπὸ μυῶν ἐς μύας περαινόμενα, 40. 13. ἢν περήσῃ βίη, 67. 22. περήσῃς, Homer. Ὀδ. κ. 508.
☞ πέρην [pro πέραν] τοῦ ἥπατος, 24. 18. πέρην Εὐβοίης, Homer. Ιλ. β. 535.
περαιτέρω ἑνὸς ἔτεος, 47. 13. περαιτέρω τοῦ δέοντος, H. Steph. ex Æſchin.
περικαμπὴ τῶν ὀστέων. 42. 36. τῶν λοβῶν, 48. 18.
περιαλγὴς H. Steph. ex Platone. περιαλγέστερον κεῖται, 48. 6.
* περίορωτα φλεβία, 68. 13.
περιγίνον) οὐδὲ [γυναῖκες] μᾶλλον [ἀνδρῶν] 4. 30. γέροντες, 14. 17. Thucyd. 622. A. Schol. περισώζον). ὥστε τὸν ἄνθρωπον περιγενέσθαι, Hippocr. 39. 44. περιγίνε) ἕλκος, 14. 13. αἱ τοῦδε διαδέξιες οὐ μάλα περιγίνον), 101. 15. περιγένοιτο, Herodot. 33. 19.
περιγραφὴ τοῦ ὑμένος, 48. 18. περιγραφὴ, de veſtitu & ornatu; καὶ ἐπ' ἐσθῆτος καὶ τῇσιν ἄλλῃσι περιγραφῇσι, Hippocr. 22. 37.
περιεστηκὸς [νόσημα] morbus ſalutaris, ex quo facilè liberantur ægri, cui opponitur θανατῶδες, Hippocr. 964. A. Lege Galen. Comment. 3. in Progn. περιεστηκυῖα πλευρῖτις, 101. 15. ſic de pure; περιεστηκότα. 44. 28. & de ſputo; περιεστηκός, Hippocr. 41. 31. Notandum eſt in his locis impreſſa Hippocratis exemplaria habere περιεστηκὸν, ſed Foeſium reponere περιεστηκός. Lege clariſſ. Joh. Freind, M.D. in Epidem. Hipp. pag. xxiv.
πέριξ, κύκλῳ, Heſych. ἀταρχίη τοῦ πέριξ, 54. 20. πέριξ, etiam cum acc°. vel gen°. περιξ τὸ τεῖχος, Herodot. 139. 18. πέριξ τοῦ τείχεος, Id. 46. 8. οὐ πονέει μὲν γὰρ πέριξ, 74. 5. uti pro θριξ reponendum videtur ex ſagaci doctiſſimi Joh. Freind conjectura. Errori facilè locum dedit compendioſa vocum ſcriptura περιξ θρὶξ.
περιουσίην φλεγμονῆς, 44. 37. αἵματος, 43. 30. περιουσία, πλῆθος, Heſych. πλοῦτος, Schol. in Ariſtoph. 126. A. περιουσίαν τροφῆς, Thucyd. 9. 8.
περίπατοι, περιστωέες, ἐπίτροχοι, 132. 16. obambulationes, 145. 24. περίπατος ψυχῆς, Hippocr. 1184. G. exercitatio animi.
περιπλέει [πόνος] τισὶ ἐς περίοδον, 32. 15.
περίπλυσις κοιλίης, 3. 34. Hippocr. 67. C.
περιρρόῳ μέλανι, 36. 20. περίρροος ὑγρὸς, Hippocr. 1230. D. περιρρόου ἐούσης Κνιδίης, Herodot. 45. 4.
* περίρροια αἱματωδέων, 44. 19. περίρροιαι χολώδεες, Hippocr. 943. E. ξὺν περιρροίῃ, 140. 10.
* περιρρυέω. περιερρυήκασι αἱ κόμαι, δάκτυλοί τε καὶ ὄνυχες, 80. 5 πολλοῖσι βραχίων καὶ πῆχυς ὅλος περιερρύη, Hippocr. 1083. F.
περίστασις, θλίψις, ἀνάγκη, μέριμνα, Heſych. diſtentio. ξὺν περιστάσεσι τῶν πέλας, 72. 36. idem ac περίτασις; de quà voce poſtea.
περιστέλλω, compono, orno. περιστελλόμενοι, 30. 1. compoſiti, ſcil. in ſuo geſtu. Verſio hæc; obambulant. Craſſ. ſeſe incurvant & comprimunt. περιστέλλει, καλύπτει, συστέλλει, κοσμεῖ, Heſych. περιεστέλλετο, Hippocr. 1015. G. cooperiebatur.
περιστολὴν, 93. 32. conſtrictionem.
περισφίγγειν τὰ χείλεα πρὸς τῇ σαρκὶ, 103 31. περισφίγγουσι, Dioſc. Theriac. cap. 19.
* περιταινία, faſcia. οὔτε τῇ περιταινίῃ ἴσχουσι, 42. 26. ταινίᾳ λευκῇ, Lucian. 133. B. περιταινίαν, Caſſ. Problem. 43.
περίτασις κοιλίης, Hippocr. 75. C. περιτάσει τῆς κοιλίης, 60. 8. περιτάσιος, 60. 4. τῇ περιτάσει, 41, 22. περίτασιν μαστῶν, Dioſc. lib. 3. cap. 41. Notandum eſt in exemplaribus quibuſdam Hippocratis impreſſis [219. D. & Edition. Hervag. 344. 6.] legi περίστασις κοιλίης; ubi Foeſius legendum putat περίτασις: quæ videtur ſanior verſio.
† περιτετήκεισαν πάντα, 80. 6.
περιτροπὴ οἶσι ἐς μαρασμὸν, 114. 36. qui in maraſmum delabuntur.
περιττόν μοι [ſupervacaneum eſt] φράζειν, 52. 6. τὸ περιττὸν τῆς τροφῆς περίττωμα γίνεται, 51. 19, 20. ſic τῶν περιττῶν, excrementorum, 93. 36. περιττώματα φλεγματώδη. Ariſtot. Problem. ſect. 13. n. 7.
8
περιφύε) ἐνθένδε πάντη τὰ νεῦρα, 89. 37. circumnaſcuntur, oriuntur. περιπεφύκασι, Ariſtoph. 132. B.
περίψυξις, 42. 20. & 95. 25. Hippocr. 79. B. Alex. Aphrodiſ. Probl. lib. 2. n. 65.
πίπτει) ὑπὸ τῆς φύσιος, 54. 10. πέσω, Homer. Ιλ. ω. 639. πεσούσας, 1 Reg. viii. 13.
πη enclitice; ἐρείσαντα πη τὴν χεῖρα, 57. 4, ἢ κάτω πη, 4. 17. Et cum gen°. ἤ πη τοῦ θώρηκος ἄλλῃ, 43. 18. ἤν πη τοῦ ἥπατος ἢ τῆς κοιλίης, 147. 1.
* πηγνύει, 63. 11. πεπήγασι ἀτενέες ὀφθαλμοὶ, 33. 7. πεπηγότες ὀφθαλμοὶ, Adamant. Phyſiogn. περὶ ὀφθαλμ. ἑστηκ. πήγνυσι ψυχρὸν τὰ παχέα, 61. 26.
πήξιος αἰτίαι, 61. 25. πῆξι, 109. 16.
πηκτικώτατον [φάρμακον] 147. 16. πηκτικώτερος ἀὴρ, Theophr. de cauſ. Plant. lib. 5. cap. 20. ὀπὸς πηκτικὸς γάλακτος, Dioſc. lib. 1. cap. 183.
πηδῆσι ἐπὶ καρτερῇ πάταγον τῆς καρδίης, 19. 9. πηδήσεις καρδίας, Plut. de Virt. Moral. τας καρδίας πηδᾷν οἶμαι, Ariſtoph. 200. D.
πηκτίς. ἐθισμὸς αὐλῶν, ψαλμὸς λύρης ἢ πηκτίδος, 85. 12. συρίγγων τε πηκτίδων καὶ αὐλοῦ γυναικείου τε καὶ ἀνδρείου, Herodot. 5. 3. Athen. lib. 14. pag. 635. A. B. C. Μέναιχμος ἐν τοῖς περὶ τεχνιτῶν τὴν πηκτίδα. ἣν τὴν αὐτὴν εἶναι τῇ μαγάδι Σαπφὼ φησὶν εὑρεῖν. Ἀριστόξενος δὲ τὴν μαγάδιν καὶ τὴν πηκτίδα χωρὶς πλήκτρου διὰ ψαλμοῦ παρέχεσθαι τὴν χρείαν, &c. lege uſque ad p. 637. & p. 175. F. πηκτίδες καὶ βάρβιτοι, Ariſtot. Politic. lib. 8. cap. 6. πηκτὶς, πανδούριον, ψαλτήριον, σύριγξ, ὄργανον, Heſych. & Suid. ex Ariſtoph. [832. E. ubi leg. Schol.] & Epigramm [ſcil. Theocrit. Epigr. 5. v. 2.] & Jul. Poll. lib. 4. cap. 8.
πηλικωτέροισι, 29. 18. natu grandioribus. [Lege editoris notas in Var. lect.] Nondum occurrit mihi comparativus hujus adjectivi gradus. πηλίκος de ætate dicitur; uti Xenophon. apud Athen. 54. F. πηλίκος ἦσθα, quot annos natus eras. & Ariſtot. Ethic. Nicom. lib 5. cap. 6. τέκνον ἕως ἂν ᾖ πηλίκον, quandiu aliquantulæ eſt ætatis.
* πηλουργίη, 37. 32. πηλουργὸς, Sapient. Solom. xv. 7. Lucian. 9. C.
πιέζῃ ἢν ἐπὶ μᾶλλον τὸ κακὸν, 36. 13.
† πίεσις ἀναπνοῆς, 6. 9. τοῦ βραχίονος, 95. 22.
* πικράζεσθαι. μὴ ἐπὶ τῷ ἰζάνοντι πικρῷ πικράζε), 53. 4. Reperitur in Lex. πικρίζω, ſed ſinè authore.
πικρόχολοι διαλόγως, 2. 11. ἐπὴν χολὴ ᾖ πικρόχολοισι, 65. 11. Hippocr. 392. 25. ubi lege Galen.
πίμπρα) οὐρητῆρες, 61. 20. πίμπρα) ὕλα, Nicand. Theriac. v. 306. Schol. ὑποκαίε), πυροῦται.
† πιναρὰ ἔρια, 85. 21. πιναρὸς, ῥυπαρὸς, Heſych. πινόεντα, 150. 28. ἔρια, 108. 21. Hippocr. 465. 53. πινόεσσα δέρα, ex Anthol. [lib. 3. cap. 14. epigr. 7.] citat Suid. & exp. ῥυπῶσα, αὐχμῶσα.
πίνειν, dicitur etiam de eduliis. τὸ ἔχειν αἱ σάρκες ἐς ὀστίσκους πεπλασμέναι πίνον) 158. 1. ſorbentur.
πιπίσκειν τὸ ἀπόβρεγμα, 86. 37. φάρμακον, Hippocr. 417 3 πιπίσκοντα, ποτίζοντα, Erotian. Et cum Gen°. πιπίσκοντες τοῦ φαρμάκου, Lucian. 532. A.
πίστις, 75. 24. probatum eſt. πίστις τουτέων, κεφαλαίη, 127. 13. οὐ δὲ ἡ πίστις αἵματος ἔκκρισις, 69. 25. neque ſanguinem excretum credideris.
πιστοὶ ἔασι πρέσβη, 108. 28. πιστὰ γεγόνασι πρέσβη, 117 27. πιστοτέρη ὄψις, 42. 14.
πιστοῦσιν γυμνασίοις, 145. 24. πεπίστω) χώρη φέρειν, 84. 10. ſic πιστοῦμαι πάντα πράττειν, H. Steph. ex Plut. Publ.
πιστώσασθαι τὸ πρῆγμα πρέσβη, 98. 28. ἄριστον πρέσβη τις ἐπιστώσατο, 138. 11. πίστωσον ῥῆμα, 2 Reg. vii. 25. πιστούμενος, πιστὰ ποιῶν, βεβαιούμενος τὸ λεχθὲν, Heſych.
* πιττοκοπίη, 129. 30. πιττοκοπεῖν, pice oblinere. πιττοκοπούμενον, Athen. 565. B. ex Alexide.
πλάδος πουλὺς, 20. 13. & 64. 31. Hippocr. 943. F. ubi Galen. exp. πλάδον τὴν περιττὴν ὑγρότητα. πλάδον στομάχου, Dioſc. lib. 1. cap. 21.
* πλανώδης, 28. 15. πλανωδεστέρη γνώμη, 29. 17. πλανώδεα, τὰ μὴ κατὰ τάξιν γινόμενα, Erotian.
* πλατυκορίην ὀνομάζομεν, &c. 40. 25.
πλῆθος πολλὸν [αἰώρης] 132. 22. οὐκ ἐς πλῆθος περὶ πλεῖστον ἡ κάθαρσις, 72. 6.
πλημμελὴς στομαχικοῖσι [δίαιτα] 146. 6. noxia.
πλημμύρα ἀτμῶν, 132. 9. πλημμύρης [οὔρου] αἴσθησις, 26. 15. πλημμύρα, Job. xl. 23.
πλημμύροντι ἥπατι, 131. 13. πλημμύροντα, Panyaſ. apud Athen. 37. A.

πλημμυρεῖ

πλημμυρεῖ περιτόναιον, 143. 6. τὸ φλέγμα, Hippocr. 306. 55. πλημμυρῇ ἡ κύστις, 51. 9. πλημμυρεῖ, Symm. in Eccleſ. i. 7. πλημμυρεῖ, πέπληθεν, Heſych. πλημμυρεῖ, ex Epigr. citant Lexicographi.

* πλημμυρέης τῶν οὔρων, 121. 3.

πλὴν ὁκόσοι, 132. 22. πλὴν, cum nom°. Φοίνικες, 130. 20, & cum gen°. πλὴν Φοίνικος, 133. 16. [ubi cùm eadem legantur verba, legerem forſan Φοίνικες, niſi alibi eadem occurreret ſyntaxis] πλὴν νέοτης, 135. 31. πλὴν τῆς γυναικός. Johan. viii. 10.

* πλήσιος σίτων καὶ ποτῶν, 101. 8

πλήσμιοι, 58. 10. πλήσμια, 130. 18. Et cum gen°. πλήσμιον κεφαλῆς, 130. 5, 13. πλησμονὴ ἄμετρος, 37. 20.

πλῦς ξύμφορος. 130. 27. πλῦς ὕελος, Lucian. 346. B. πλύνει [ὑστέρην] 29. 16. πλῦνοι, Homer. Ιλ. φ. 302. πλύνειν, Herodot. 297. 39.

πλύμα κρεῶν, 68. 29. & 48. 30. πλύμασι ἀλεύρου, Hippocr. 407. 9. τὸ ἀπὸ τοῦ πλυνοῦ ὕδωρ, πλῦμα, Jul. Poll. lib. 7. cap. 11. ubi ἰχθύων πλύμα, ex Platon. Comic. ἐν Νικ.

* πλυτοὶ χόνδροι, 83. 4. ἀλήτῳ πλυτῷ, Hippocr. 802. 28.

πνὶξ καρτερὴ, 6. 19. Hippocr. 1250. E. πνιγμὸς, 13. 15. Hippocr. 125. G. * πνίξιες, 6. 24.

πόθεν, *unde* 58. 28. ποθὲν, *alicunde*, 88. 8. & 89. 29.

ποθὴ ἥρως, 7. 6. τοῦ ἥρως τὴν ποθὴν ἐνδιδοῖ, 13. 11. ποθὴ ἵξεται υἷας, Homer. Ιλ. α. 240. Schol. πόθησις.

ποθίζει, 114. 20. pro προσίζει [ποτὶ pro πρὸς; vide Comm. de Aret. Dial. in litt. Τ.] unde προσίζουσα, 39. 32.

ποιεύμενα ἀναδορὴν, 68. 9. i. e. ἀναδερόμενα.

ποιητικὸν πόνου, 130. 5. ἰλίγγων, 135. 14. Φρενῶν, Anthol. lib 2. cap. 52. epigr. 4.

ποιητὸς; τοῖσι ἀγρίοισι [αὐτομάτοισι —— cui opponitur] ποιητοῖσι, 135. 12. δόμοις ποιητοῖσι, Homer. Ιλ. ε. 198.

ποίησις ἀπὸ Μυσίων, 37. 31.* Et de compoſitione medicamentorum; ποιήσιος, 131. 30.

ποικιλίῃ νοσήματος, 36. 12. ποικιλίης ἰητροῦ, 32. 11. τῇ ποικιλίᾳ τοῦ ῥαφιδευτοῦ, Exod. xxvii. 16. ποικίλον, ζωετὸν, Heſych.

ποιότητι καὶ δυνάμει [ἐλλεβόρου] 151. 5. ποιότητα τοῦ οἴνου, Dioſc. lib. 5. cap. 11.

† ποιωδέστεροι [ὄχθοι] τῇ βάσει, 78. 27.

πολέμιος, cum Dat°. vel Gen°. τέγξις πολεμίη τένουσι καὶ νεύροισι, 84. 25. τὸ πήγανον πολέμιόν ἐστι ταῖς κυούσαις, Plutarch. Moral. 647. B. ποτὸν μνήμης πολέμιον, Lucian. 808. D.

πολιορκέειν πάντη χρὴ τὴν περιπνευμονίην, 106. 24.

πολὺς [ὕπνος] 132. 8. Homer. Οδ. ν. 393. pro quo πουλὺς & πολλός. πουλὺς ὕπνος, 132. 8. ὅμιλος, Homer. Οδ. θ. 109. πολλὸς ὕπνος, 135. 7. πολλὸς λόγος, Herodot. 7. 34. ἐς πολλὰ, 32. 14. *plurimùm.* πολλὸν cum comparativis: πολλὸν πλέον, 103. 13. πολλὸν μεῖον, 83. 19. & 112. 9. πολλὸν πλεῦνες, 138. 18. πολλὸν παυρότεροι, Homer. Οδ. ξ. 17. πολλὸν ἄρειος, Ιλ. α. 91. πολλὸν ἐλάσσων, Herodot. 20. 15. πολλὸν κάλλιστον, Id. 3. 8. πλεῦνα pro πλέονα, 8. 2. & πλεῦνον pro πλέον, 32. 22. [de quibus Comm. de Aret. Dial. in litt. Υ. & Metapl.]

πολλάκις τοῦ μηνὸς, 134. 27. H. Steph. ex Xenoph.

πολύαιμοι, 8. 21. & 108. 1. H. Steph. ex Galen. ad Glauc.

πολύδωροι, 36. 11. Homer, Ιλ. ζ. 394.

* πολυελκέες πάντη, 50. 17.

πολυήμεροι θνήσκουσι, 9. 7. πολυήμερος νεκρὸς, affertur ex Nazianz. Orat.

* πολυκινησίη, 16. 27.

† πολυπληθὴς νοσέων, 83. 17.

πολυποσίη, 59. 10. Hippocr. 1258. G. Dioſc. lib. 5. cap. 11.

πολύτρητος πνεύμονι σπογγιῇ ἴκελος, 45. 16. πολύτρητα φύλλα, Dioſc. lib. 2. cap. 213. σπόγγοισι πολυτρήτοισι, Homer. Οδ. α. 111.

† πουλυφαγίη, 37. 20.

πονηρίης ὑγρῶν, 86. 23. πονηρίην κοιλίης, Hippocr. 154. C.

πόνος βαρὺς [& emphaticè] βαρύτατος, 23. 22, πόνος θάνατον ὀρρωδέει, 18. 13. & οἱ πόνοι θανάτου ἔχονται, 117. 1. ubi πόνος pro πονέων vel νοσέων ſumitur; nam ibidem præcedit, νοσέοντες θάνατον ὀρρωδέουσι.

πονέει τοῖσι φρενιτικοῖσι τὰ νεῦρα, 82. 25. *dolent.* Et tranſitivè; πονέει ἐργασίην ἧπαρ, 51. 24. *elaborat.*

* πορέοντος τοῦ νοσήματος, 59. 20. Thema πορέω nullibi adhuc legi. Inſuetum eſt, & ab illo poteſt fieri uſitatius πορεύω. Sic à δοκέω fit δοκεύω, &c. Aut legendum eſt παρεόντος; uti in Not. ad Var. Lect.

πόρος, 123. 1. *meatus corporis, porus.* τοῦ πόρου ἀναδορῇ, 61. 17. πόρους, 60. 21. Ariſtot. de Anim. Gener. lib. 1. cap. 3.

ποταμίων, 112. 12. Hippocr. 389. 44. Lege Comm. de Aret. Dial. in litt. Τ. ubi & de ποτὶ, 34. 15. pro πρός.

† ποταμηδὸν, 77. 18. δίκην ποταμοῦ, Heſych. Suid.

ποῦ [cum infinitivo] δεῖ τὸν στόμαχον πάσχειν τάδε, 19. 11.

προσίζουσα, 52. 13. προσίζων, Dioſc. lib. 3. cap. 94. & lib. 4. cap. 155.

† πρασοειδὴς χολὴ, 48. 32. πρασοειδέα διαχωρήματα, 52. 24. Hippocr. 40. 20.

* πρηδὼν, idem ac πρῆσις. αἱ τῆς φλεγμονῆς πρηδόνες, 86. 8.

† πρῆσις, πρήσιος, ἐμφυσήσιος, Galen. Expoſ. Voc. Hipp. πρῆσι πνεύματος, 46. 31. πρήσιες ὀφθαλμῶν, 132. 20. πρήσιας πρηνέας, 86. 1. πρήσιας τραχήλου, 132. 29. [ubi Craſſ. leg. χρήσιας] Et cum σ gemino; πρῆσσις, 116. 34.

πρήσσει πλέον, 151. 10. *plùs operatur.* πρήσσῃ, 106. 11. verſ. hujus edit. *fecerit morbum.* [Craſſ. *tumefaciat,* quaſi pro πρήσῃ à πρήθω.]

πρηδόνας πρήσιας, 86. 1. πρηΰνομαι, cum accuſativo οὐδὲ πρηΰνει τὸ ὄρθιον, 29. 31. πρηϋνόμεναι ἐντάσιες, 124. 24. πρηΰνσιας τοῦ θερμοῦ τοῦ κατ' αἰδοῖον, 124. 32. πραΰνσις, Ariſtot. Rhetor. lib. 2. pag. 64. l. 9. edit. Sylburg.

† πριστῆρος, 129. 2. *ſerram* unde fit πριστηροειδὴς, πριστηροειδέας τροχοὺς, Iſai. xli. 15. πριστηροειδὴς αἰχμὴ, Suid.

† προαπαυδήσῃ ἀτροφίῃ ἡ νοῦσος, 149. 20 προαπηύδησε ἐκ τῆς νούσου πόνοισι καὶ διαίτης, 112. 4.

† προασφαλίζω. χρὴ τὴν κεφαλὴν προησφαλίσθαι τέγξεσι, 113. 1.

προβάλλουσι [*protendunt extra*] τοὺς ὀδόντας τὴν γλῶτταν, 6. 14. confer cum 7. 2.

προβολῆς τῆς γλώττης, 6. 17. προβολὴ χειλέων παχέη, 79. 5. προβολὴ τοῦ χείλεος λεπτὴ, Hippocr. 785. A. προβολὴν [de elephantis proboſcide] μακρὴν ἀνόστεον, &c. 76. 32. & 77. 1.

προβλῆτες ὀφρύες, 78. 36. προβλῆτες ἀκταὶ, Homer. Οδ. ι. 405. Schol. αἱ προβεβλημέναι.

* προβλῆσι ὑγρασίης, 3. 36. *eruptione.*

† προβεβρώκῃ, 17. 17.

προγιγνώσκουσι [ſcil. ægri] αὐτέοισι τοῦ βίου τὴν μεταλλαγὴν, 20. 15. προγινώσκων [ſcil. medicus] καὶ προλέγων παρὰ τοῖς νοσέουσι τά τε παρεόντα καὶ τὰ προγεγονότα καὶ τὰ μέλλοντα ἔσεσθαι, Hippocr. 36. 2. προγινώσκοντες φυλάσσεσθε, 2 Pet. iii. 17. Sic Erotian. expon. προευλαβέοντες, προγιγνώσκοντες καὶ προφυλαττόμενοι.

προγνῶσι τοῦ μέλλοντος ὑπ' ἐμπειρίης, 3. 7. de ægro. Et de medico; πᾶσαν ἔχων πρόγνωσιν ἐν ἄλγεσιν, Anthol. lib. 2. cap. 22. Epigr. 19.

προδιδοῖ [τὰ νεῦρα] τὸ κῦρος τῆς κινήσιος τοῖσι, 40. 14. *tradunt, impertiunt.*

* προεγχαράσσειν, 150. 19.

πρόεσις αὐτῶν [ſcil. οὔρων] ὀδυνηρὴ, 63. 25. πρόεσις χρημάτων, Ariſtot. Ethic. Nicom. lib 2. cap. 7.

* προδυσχεραίνουσαι, 137. 37. προδυσχεραίνουσας ἀμφὶ τῆς δυνάμιος, 103. 24. * προεξδυσχεραινούσας, Hippocr. 1244. D.

† προψεῖν, 96. 29.

προήκει. ὁκόσον ἂν ἡ νοῦσος προήκοι χρόνον, 84. 5.

προθεσμία, καιρὸς, ὅρισις, διορία, ὅρισμα, Heſych. προθεσμίας νόμος, Δημοσθένης ὑπὲρ Φορμίωνος· τὴν πέντε ἐτῶν προθεσμίαν ἂν λέγοι ὁ ῥήτωρ, Harpocr. ἐπειδὰν ἡ προθεσμία παρέλθῃ, Lucian. 22. C. ὡρισμένην προθεσμίαν, Dioſc. Ther. cap. 3. τῆς ἐς ἕκαστον προθεσμίην, 136. 8. τῆς φύσιος τῆς αὐτομάτης προθεσμίην, [illegible] 16. 19.

προθυμίαι [*cupiditas dejiciendi*] τεινεσμώδεες, 21. 13. προθυμίη ἀπουρήσιος, 61. 10. τὸ δριμὺ ἐς προθυμίην [*excretionem calculorum*] δάκνει, 144. 28.

προϊσχόμενος [*prætexentes*] τὸ ἀναλγὲς, 138. 6. πρόφασιν, Herodot. 240. γῆρας προϊσχόμενος, Herodian. 34. 16. προϊσχόμενοι ξυγγένειαν, Thucyd. 19. C. Schol. προτείνοντες.

προκαλέεται θερμασίην, 90. 11. προκαλεῖται ἔμετον, Alex. Aphrod. Probl. lib. 1. Probl. 126. προκαλεσαμένων τὰς ὀρέξεις εἰς ἐπιθυμίας, Herodian. 127. 41. πρόκλησιν αἱμοῤῥαγίης ποιέονται, 16. 26. προκλήσει, 90. 3. προκλήσιες, Hippocr. 425. 34.

προκάλυμμα, *tegumentum*; προκαλύμματα, Thucyd. 148. D. [Et metaphoricè, *prætextus*; πρόσχημα, πρόφασις, προκάλυμμα, Heſych.] χυμάτων προκάλυμμα ἡ χολὴ, 53. 6.

* προκενώσαντα τὴν γαστέρα, 128. 16.

πρόκοποι τὰ αἰδοῖα γίνονται, 62. 34. *arriguntur*. προκοπῆς, αὐξήσεως, Heſych.

προκεκρίσθω πλεῖστον σιτίων ἁπάντων, 101. 29. προκεκρίσθαι τῶν πολιτῶν, Bud. Comm. p. 234. ex Xenoph.

προλεαίνοντα ξὺν ἐλαίῳ, 96. 28. προλεαίνειν ὁδὸν. affertur ex Chryſoſt.

προλέγουσι τὰ αὖθις ἐσόμενα, 20. 16. Vide priùs προγινώσκουσι.

προμηθέεσθαι, *reſpectum* aut *rationem habere*, προμηθεόμενος τὸν ἀδελφὸν, Herodot. 349. 33. *curare, providere*; προμηθεόμενος ταῦτα, Hippocr. 385. 34. προμηθεύομενον τὴν πίεσιν, 95. 22. προμηθεύεσθαι πρὸ τῆς τροφῆς, ὅκως μὴ, &c. 138. 27. προμηθεύεται τὴν τάξιν, Alex. Aphrod. in præt. Probl. lib. 1.

* προπέπτεσθαι. προπεπέφθαι χρὴ, 132. 26.

προπετὴς γλῶσσα ὑπὲρ τοὺς ὀδόντας καὶ τὰ χείλεα, 7. 2. προπετέες ὀφθαλμοὶ, 46. 23. προπετὴς, εἰς τοὔμπροσθεν νενευκώς. προπετὴς δὲ καὶ ὁ πρόγλωσσος, Suid. προπετὴς κεφαλὴ, Hippocr. 807. B.

πρόπτωσις ὅλης ἢ μέρεος, 71. 26. προπτώσεις ὑστέρας, Dioſc. lib. 1. cap. 89.

προπόσιες, 47. 24. ὕδατος ἢ οἴνου, 133. 3. προπόσεις, Anthol. lib. 2. cap. 47. Epigr. 33. Plut. Symp. lib. 1. διὰ τῆς προπόσεως ἀσπασμὸς, Athen. 13. F.

πρὸς, ſinè caſu, *præterea, ampliùs*. πρὸς δὲ, 29. 14. πρὸς δὲ καὶ, 66. 13. προσβάλλειν δὲ καὶ πρὸς, 124. 11. Vide exempla ex Platone & Iſæo in Bud. Comment. p. 70.

προσαγγελίη τὴν, &c. 88. 3. Suidas hanc vocem citat ex Polybio.

προσαγωγή. ἐκ προσαγωγῆς, *ſenſim & per intervalla*, 89. 36. & 90. 7. & 111. 11. & 129. 27. & 139. 7. & 145. 13. Hippocr. 1239. F. Lucian. 333. B. Vide plura in Bud. Comm. p. 382, 383.

προστακτέη ἡσυχίη, 113. 19. *injungendo* ſeu *imperando*. τὰ ἐλευθέρια τῶν ἔργων προστακτέον, Ariſtot. OEconom. lib. 1. cap. 5.

προσαίρονται [σιτίον] 65. 31. τροφὴν, 67. 20. *aſſumunt*. Etiam *exhibere*; προσαίρεται, Hippocr. 395. 55. προσαρτέον, Id. 964. A. [ubi notat Foeſius in aliis exemplaribus legi προστακτέον.]

προσάρματα δοτέον, 101. 20. & Hippocr. 1243. H. προσάρματα, τροφαὶ, Erotian.

πρόσαρσις δριμέων, 68. 18. προσάρσιος, 64. 33. πρὸ τῆς προσάρσιος, 102. 32. πρόσαρσις τῶν γυμάτων, Hippocr. 388. 14. πρόσαρσιν, προσφορὰν, Erotian. Lege & Euſtath. in Homer. Ιλ. ζ. 264.

* προσαλλάσσω. τίς ὦν ἰητρὸς προσαλλάξαι τῆς φύσιος; τὴν μεταβολὴν —— τὴν προθεσμίην, 136. 7.

προσαναγκάζη, 139. 21. προσαναγκάσαι, Hippocr. 743. A. Exempla ex Platone affert Budæus in Comm. p. 72.

* προσαπέπνιξας τὸν ἄνθρωπον, 91. 20.

* προσαρήγειν, 135. 3.

προσβάλλειν σικύην μηροῖσι —— & ἐς ῥάχιν, 124. 10, 11. ὑπὸ τοὺς τιτθοὺς, H. Steph. ex Gal.

* προσβλάπτηται μὴ πολλόν τι, 87. 23.

προσδιαστέλλει, 93. 30. *diducit, dilatat*. διαστέλλω, *diduco*; διαστέλλοντα τὸν ὀφθαλμὸν, H. Steph. ex Hippiatr.

προσδιδόω. προσδιδοῖ, 17. 34.

* προσεκμαίνονται τὴν γνώμην, 124. 25.

† προσεκτέον μᾶλλον τῇ δικαιρίῃ, 93. 13.

* προσεμπίμπραται τὰ ἕλκεα, 9. 34.

* προσενιέναι ξὺν ἐλαίῳ καστόρειον, 94. 3.

* προσεπίγνεται ἄχθεα μέζω, 127. 22. & 32. 22. προσεπιγινομένων ἑκάστῃ τῶν ἰδίων ξυμπτωμάτων, 33. 29. διεξανθήματα, ἀραιὰ γινόμενα, ἔπειτα προσεπιγινόμενα, 9. 3. Lexicographi habent προσεπιγουνάω, ſed ſinè exemplo.

* προσεπιπάσσειν κόπρον, 98. 11. προσεπιπασσέσθω, 110. 34.

* προσεύτρεχα βλέφαρα, 95. 16.

πρόσθεν ἢ [*prinſquam*] διατμηθῆναι, 79. 17. Hanc ſyntaxin affert H. Steph. ex Soph. & Xenoph. ſed locum non citat.

πρόσθεσιν [*augmentum*, idem ac προσθήκη] τοῦ σώματος, 115. 28. ἔχει τὴν πρόσθεσιν, 131. 21. προσθέσιες, idem ac προσάρματα [de quo priùs]; μὴ ἀφαιρέειν τῶν προσθεσίων, 84. 6. & Hippocr. 1244. B.

προσίεσθαι, *cupere*. τὸ ποτὸν οὐ προσίενται, 9. 29. ἧττον προσίεται, Xenoph. 83. C.

προσίζοντα ἐπὶ μᾶλλον παρίσθμια, 7. 16. [Vide priùs ποθίζει.] Hæc vox affertur ex Plat. Theophr. & Dioſc.

† προσινόμενοι ἀωρίῃ, 136. 10. προσίναντες, βλάψαντες, Heſych.

προσίσχεσθαι, *adhærere*. οὐ προσίσχεται χρόνον πολλὸν, 17. 1. προσίσχεσθαι πρὸς τῷ δένδρῳ, Theophr. Hiſt. Plant. lib. 9. cap. 4. βδέλλας προσισχομένας τῇ καταπόσει, Dioſc. lib. 3. cap. 94. Eodem ſenſu ἡ νοῦσος προσίσχει τὸ μακρότατον ἄχρι τεσσαράκοντα ἡμερέων, Hippocr. 562. 1.

προσκαίρῳ αἰτίῃ, 32. 20. *temporariâ*. πρόσκαιρα & αἰώνια opponuntur, 2 Cor. IV. 18.

προσκόπτειν. προσέκοψαν εἰς τὴν φύσιν τοῦ νοσήματος, 136. 8. quod quid ſit, antea exponitur, ibid. 4. ἀγνοέουσι τῆς φύσιος τὴν προθεσμίην.

πρόσοδος τοῦ νοσήματος, 59. 20. *acceſſus*. Etiam *congreſſus Venereus*; ἐν τῇσι προσόδοισι, 29. 30. [& maſculinè] ἐν τοῖσι προσόδοισι, Hippocr. 1175. H.

προσοκείλῃ χρόνῳ, 71. 15. cui opponitur antea lin. 13. ἐγχρόνιος.

προσομιλίη μύθων νηπιάχων, 85. 13. *colloquium cum pueris*. προσομιλία etiam *contactus*; ὑπὸ τῆς τοῦ θερμοῦ προσομιλίας, Alex. Aphrod. Probl. lib. 1. n. 115.

* προσξυνιέναι τουτέοισι καὶ τὴν ἕξιν —— καὶ τὰ χωρία, 44. 31, 34. [*oportet*] *attendere, præter iſta, etiam habitum*, &c. τουτέοισι ſcilicet regitur à præpoſitione πρὸς, ex quâ verbum decomponitur.

* προσιμωρέει [idem ac ξυντιμωρέει, de quo in ſuo loco] θερμασίη τῇ πνιγὶ καὶ βήσσουσι, 98. 29. *augmentum dat ſtrangulationi & tuſſientibus*, i. e. *tuſſientes eò magis ſtrangulat*.

πρόσφορα τῇ κεφαλῇ ἄκεα, 130. 31. πρόσφορον γέροντι φάρμακον, Ariſtoph. 488. E. πρόσφορον, ἐπιτήδειον, ἁρμόζον, Heſych.

προσφύεσθαι. προσπεφύκασι τῇ ῥάχει, 65. 19. προσπεφυκὼς ὀστέοισι, 10. 5. προσπεφυκέναι, Ariſtot. de Animal. Generat. lib. 1. cap. 1.

† προσχύω. προσεχύθη πρὸς τὸν οὖρον αἷμα, 61. 17. à quo verbo derivatur πρόσχυσις; τὴν πρόσχυσιν τοῦ αἵματος, Hebr. xi. 28.

προχωρέει ἄνω, 29. 12. *ſurſum concedit, fertur*.

πρόσωτε καὶ ὀπίσω, 134. 2. πρόσσω καὶ ὀπίσσω, Homer. Ιλ. α. 343. πρόσω ἀπὸ τοῦ ἕλκεος, Hippocr. 1122. F. πρόσω ἀντὶ τοῦ ἔμπροσθεν, Erotian. Et cum genº, πρόσω λειποθυμίης, 108. 13. πρόσω ἐνιαυτοῦ, Hippocr. 1191. A. ἢν πρόσω ᾖ χρόνου, 70. 31. ἢν πρόσω προήκῃ χρόνου, 93. 15. ἢν πρόσω ἥκῃ χρόνου, 127. 22. ὡς πρόσω ἦν τῆς νυκτὸς, Herodot. 86. 7.

προσωτέρω μὲν μήκεϊ χρόνου, 125. 15. προσωτέρω τοῦ δέοντος χρόνου, 83. 13. τόδε προσωτέρω τούτων, Herodot. 80. 6.

προσωτάτω τοῦ θώρηκος, 27. 13. προσωτάτω τῆς Ἑλλάδος, H. Steph. ex Plut. Themiſt.

* προτεθνήσκουσι τρίχες, 78. 21. τεθνήσκω, idem ac θνήσκω; & ab hôc themate fit futurum Particip. τεθνήξων [Ariſtoph. Acharn. p. 387 D.] quam vocem ſuſpectam habet H. Stephanus, eò quòd Lucianus [1113. B.] induxerit Solœciſtam dicentem τεθνήξει ἐπὶ τοῦ τρίτου, *in tertiâ perſonâ*, cùm Ariſtophanes [Nub. 202. C.] dixerit σὺ τεθνήξει *in ſecundâ* paulo poſt futuri à θνήσκω.

προφανής; τὰ προφανέα ἥπατος, 52. 17. *notæ jecoris*.

πρόφασις. ὑπὸ προφάσιος, 2. 12. δι᾽ ἄλλας προφάσιας, 34. 21. διὰ ταύτας προφάσιας, Hippocr. 386. 10. ἀληθεστάτην πρόφασιν, Thucyd. 17. B. Schol. αἰτίαν. ἀπ᾽ οὐδεμιᾶς προφάσεως, Id. 130. A.

* προχαλάσαντα, 137. 2.

προχειροτέρῃ βηχὶ, 14. 24. *promptiore*.

πρόωροι πολιοὶ, 78. 23.

πρόωσιν τῶν λίθων, 121. 31. κατὰ μίαν πρόωσιν, Ariſtot. de Mund. cap. 4. ſub fin. τῇ προώσει de frumento, Theophr. Hiſt. Plant. lib. 3. cap. 7.

πρὶν [*priuſquam* cum infinitivo] ἐκφαινῆναι τὸ αἷμα, 25. 4.

πρώτην, adverbiaſcit. τὴν πρώτην, 109. 23. Sic H. Steph.

Steph. ex Galen. ad Glauc. lib. 1. & ex Lucian. τὰ πρῶτα, 75. 12. καὶ πρώτιστα, 53. 17. πρώτιστα, Homer. Ἰλ. α. 105. Ariſtoph. 80. D.

πταρμικῶν, 89. 34. πταρμικὰ, Hippocr. 1238. F. πταρμοὺς ποιέοντα, 124. 7.

πτερυγώδεα ὦτα, 76. 23. de elephante. πτερυγώδεες, Hippocr. 1090. G. dicitur de tabidis. πτερυγώδεες, οἱ μακροτράχηλοι καὶ ἐπιπολὺ πλατέα ἔχοντες τὰ στήθη καὶ ἐξέχοντα, Erotian. Et Aretæus, ὠμοπλάται ἀναφανέες ὅλαι, ὅκως πτέρυγες ὀρνίθων, 43. 3.

πτίσσω. ἐπτίσθω ὡς πτισάνη, 139. 24. ἐπτισμένας κριθὰς, Ariſtot. Hiſt. Anim. lib. 8. cap. 7.

πτόρθον ἀκανθίου, 114. 7. πτόρθον, Homer. Οδ. ζ. 128. Schol. κλάδον, βλαστόν. Sic Heſych. πτόρθους μαλάχης, Ariſtoph. 56. D. πτόρθοι τῶν φυτῶν, Ariſtot. Probl. Sect. 16. n. 9.

πτυάλοισι, 10. 6. & per ε, πτύελα, 10. 17. πτύελον, Hippocr. 41. 13. πτυαλισμῶν, Id. 151. A. πτυαλισμὸν, Id. 42. 42. πτύαλον, Alex. Aphrod. Probl. lib. 1. cap. 9. πτύελον, πτύσμα, Heſych. Eadem alternatio τοῦ α & ε in voce σίαλος, de quâ poſtea.

* πτυσμὸν, 41. 15. Hippocr. 1216. F. idem ac πτύσμα, Id. 1253. C. πτύσις, 14. 27.

πτύγμα ἱερὸν, H. Steph. [vide Theſ. in voce πίλημα] ex Galen. ἀντὶ ἱερόν, πτύγματος ἀπὸ λίνου, 141. 14. πτύγμα πέπλοιο, Homer. Ἰλ. ε. 315.

πυγμῇ φιλονεικεόντα, 132. 1. πυγμὴ, πάλη, Suid. πύγμην καὶ παγκράτιον ἀγωνίζεσθαι, Plut. Moral. 189. E.

πυκνοὶ σφυγμοὶ, 41. 17. πυκνότατοι σφυγμοὶ, Hippocr. 1127. B. pro quo (apud poetas potiſſimùm) πυκινὸς; πυκνοὶ σφυγμοὶ, 36. 23. πυκνὸν πῦρ, Hippocr. 643. 55. πυκινὸν λόχον, Homer. Ἰλ δ. 392. πυκνότατι τοῦ δέρματος, 114. 17. πυκνότης κοιλίης, Hippocr. 1174. F. σαρκὸς Ariſtot. Ethic. Nicom. lib. 5. cap. 1.

πυκνοῦνται ἐπὶ μᾶλλον, 75. 13. πυκνωθεῖσαι φλέβες, Hippocr. 339. 37.

πύκνωσιν τοῦ σώματος, H. Steph. ex Plut. Symp. 6. Galen. lib. 2. ad Glauc. σύψις ἐς πύκνωσιν ἄγει τὰ μέρεα, 16. 36.

* πυκνωτικὸν σωμάτων σύψις, 107. 9.

πύματον ἄνδρα, Homer. Ἰλ. λ. 758. πυμάτης νυκτὸς, Arat. v. 304. πυμάτην δίξιν, 89. 35.

πύος & πύον, pus. τὸ πύος, 14. 12. Hippocr. 451. 51. πύος ἐργίζεται, 22. 9. τὸ πύον, 45. 18. Hippocr. 183. D. τὰ πύα, 45. 22. Etiam πύον, γάλα τὸ πρῶτον ὃ πήγνυται ἑψόμενον, Heſych. Vide πύος, Schol. in Ariſtoph. 482. B. & 739. C.

† πυώδεες θρόμβοι, 62. 8. πυώδες, Hippocr. 1138. E.

πυοποιέουσι, 119 16. Dioſc. lib. 2. cap. 81.

πῦρ, πυρετὸς, Heſych. quo ſenſu accipi notat Foeſius apud Aretæum πῦρ θερμὸν, 10. 10. [& 25. 7.] & Hippocratem, πῦρ ἔλαβε, 969. G. ubi Galen. οὕτως ὀνομάζειν εἰωθὼς τὸν πυρετὸν, ὅταν ᾖ σφοδρότατος.

πυρεταίνοντες, 42. 10. πυρεταίνειν, Lucian. 346 C.

* πυρίκαυστα ἕλκεα, 9. 34. Legitur ſæpius cum σ; πυρίκαυστα ἕλκη, Dioſc. lib. 1. cap. 81. πυρίκαυστα νοσήματα, H. Steph. ex Plat. Tim. & πυρίκαυστον, ex Galen. πυρίκαυστος, πεπυρωμένος, Heſych. πυρίκαυστα, Hippocr. 1221. H. & πυρίκαυτα, Id. 769. A. πυρίκαυστα, Ariſtot. Probl. lib. 2. §. 55.

πυριφλεγὴς κοιλίη, 66. 32. [& κοιλίη πυριφλεγέθης, Hippocr. 609. 52.] πυριφλεγέες δίψαι, 59. 14. πυριφλεγὴς γλώσσα, Hippocr. 401. 2. πυριφλεγὲς καῦμα, Xenoph. 564. A. πυριφλεγῆ στῦλον, Sapient. xviii. 3. Quidni φλογερὸς?

* πυριστάτηες λουτρῶν, 46. 18. qui balnea calefacit.

πυρίων τὰ ξηραντικὰ, 84. 30.

πυριήματα, 96. 10. Ariſtot. Probl. lib. 1. Sect. 56.

πυρσωδέων, 76. 11. Homer. Ἰλ. μ. 43.

πῶρος, Hippocr. 230. 50. Paul. Ægin. lib. 3. cap. 78. τὰς αὐτοκλάς ἐς τὸν πῶρον ἄγειν, 111. 13. πωρωθῆναι, παχυνθῆναι καὶ παγῆναι, Erotian.

* πωροειδέα λίθον, 61. 27.

Ρ.

* ῥαγὴ τῶν ἀρτηριῶν, 58. 33. τῶν τοῦ κόλπου ῥαγέων, 140. 18. τὰ ῥαγῆς, Hippocr. 235. 42. [ubi exemplar. MSS. ῥαπῆς] & Id. 236. 4. ῥάγα, ἀκμὴ, βία, ὁρμὴ, καὶ ἡν ἡμεῖς ῥῶγα θηλυκῶς, Ἀττικοὶ ῥάγα, Heſych. ῥαγῆσι, χίσμασι, ῥήγμασι, Galen. Expoſ. Voc. Hipp.

ῥαδινὸς αὐχὴν, 42. 23. ῥαδινὸν, λεπτὸν, ἰσχνὸν, εὐκίνητον, ἁπαλὸν, εὐδιάσειστον, Heſych. ῥαδινοῖσι ποσσὶν, Heſiod. Theog. v. 195.

ῥαθυμίη πόνων, 53. 32. remiſſio laborum. ῥαθυμίαν & βραδυτῆτα, conjunxit Demoſth. 16. A. ῥᾳστώνης & ῥαθυμίας, junxit Iſocrat. 198. A. Sed ῥᾳστώνη non tamen idem ſignificat apud Aretæum; τῇ ῥᾳστώνῃ τῆς φύσιος, 133. 28. ductum naturæ. ῥᾳστώνη, Hippocr. 1108. C. tranquillitas.

ῥέκτας, 37. 13. ῥέκτῃ ἀνδρὶ, τῷ πρακτικῷ, Suid. ῥέκτης ἀνὴρ, i. e. δραστήριος, ex Syneſio affert H. Steph.

ῥέμβος καὶ περίοδοι, 65. 32. vagatio. In Lexicis ex Marco Aurelio ὁ ψυχῆς ῥέμβος. ῥέμβον, στρεβλὸν, Erotian. τῇ ῥεμβείῃ, Hippocr. 1215. E. ῥέμβην, πλάνην, Galen. Exp. Voc. Hipp.

ῥεμβώδης ὑστέρη, 29. 17. ῥεμβώδεες πυρετοὶ, 17. 13. ῥεμβώδεα, 54. 3.

ῥέπει ἐς κίνδυνον, 16. 24. ῥέπει ἡ γνώμη ἐς ἀναισθησίην καὶ μώρωσιν, 36. 14. ῥέπει ἡ φύσις ἐς ἐναντίην ἰδέην, 37. 14.

ῥοπὴ ὀλίθρου ζωῆς, 50. 27.

ῥέω. τοσόνδε ῥέει πύον, 43. 29. ἐῤῥύη πύον, 43. 22. ἐῤῥύη αἷμα, Hippocr. 1155. C. Xenoph. 577. A. ῥεῦμα χρόνιον, 43. 24. ῥεύματα, 66. 2. ῥύσιν ὑγρότητος, 72 9. ῥοῦν, 106. 10. ῥοὴ ἀπὸ σπλάγχνων, 134. 20. ῥοιάδος πάθος, 62. 28. quæ vox legitur in Galen. Sed H. Steph. & Foeſ. mallent ῥυὰς quàm ῥοιὰς ſcribere. ῥόος, fluxus; 71. 27, Hippocr. 423. 32. Homer. Ἰλ. φ. 16.

ῥηΐδιοι παθεῖν, 46. 16. ἁλῶναι, 47. 15. ῥηΐτεροι παθεῖν, καὶ ῥηΐτεροι ἀπαλλαγῆναι, 50. 24. ῥηΐτεροι πολεμίζειν, Homer. Ἰλ. σ. 258. faciliores debellatu.

ῥηΐζουσι ὀξύτατοι, 14. 9. convaleſcunt citiùs. ἐῤῥήϊσαν [pro ἐῤῥήϊσαν] ἀπὸ τῆς ἀσθενείας, 14. 12. ῥαΐσειεν, Xenoph. 197. B. ῥαΐζεται, ὑγιαίνει. ῥαΐσαι, βέλτιον σχεῖν, Heſych. τὰ οἰδήματα ῥηΐζοντα, Hippocr. 1034. B. ῥαΐσας, ἀντὶ τοῦ ῥᾷον ἔχων ἐκ τῆς νόσου. Δημοσθένης Φιλιππικοῖς, Harpocrat. At Valeſius non meminit ſe id in Philippicis legiſſe; ſed citat ex primâ Olynth. ῥαΐσει, Plat. Tom. 3. 364. C.

ῥηΐστη ῥυμφάνειν, 139. 19. ῥηΐστη βιοτὴ, Homer. Οδ. δ. 565.

ῥῆξις καὶ διάβρωσις, 107. 26. ῥήξιες ἰχνίων καὶ πτερνίων, 79. 11. de elephantiacis. ῥῆξις [τοῦ πύου] Hippocr. 1253. D.

ῥῖγεα, 44. 10. ῥῖγος, 61. 14. ῥῖγος νοσῶδες, Hippocr. 511. 9.

* ῥιγώδεες τὸ ὅλον, 21. 9. & 49. 8.

ῥιζόω, neutraliter. ἢν ῥιζώσαντα μίμνῃ, 54. 4. ſic H. Steph. ex Theophr. lib. 1. de Cauſ. ῥιζοῦσι pro ῥιζοφυοῦσι. & ex ejuſd. lib. 2. ῥίζωσις. ῥιζώσιες φλεβῶν ἥπαρ, 23. 11. & 48. 4.

ῥικνὸς, 64. 8. ῥικνὸν, ῥυσὸν, Galen. Exp. Voc. Hipp. ῥικνοὶ, ἐπικεκαμμένοι, σκαμβοὶ, σκολιοὶ, Heſych. ῥικνοῖσι πόδεσσι, Apollon. Argon. lib. 1. v. 669. & lib. 2. v. 198. Schol. ῥυσοῖς· ἡ δὲ λέξις παρὰ Καλλιμάχῳ, ῥικνὸν σῦφαρ.

ῥινήματος τοῦ ὀδόντος ἐλέφαντος, 149. 33. ῥίνημα χρυσοῦ, Herodian. 10. 41. ramentum. ῥινὴ, Xenoph. 162. B. lima. ἐργαλεῖον τεκτονικὸν, ᾧ ῥινοῦσι, Schol. Ariſtoph. 254. D.

ῥινὸν βοὸς, Homer. Ἰλ. κ. 155. Schol. βύρσαν. & Erotian. δέρμα. ſic Heſych. τὸ ῥινὸν, 78. 19. ῥινὸν τρηχὺ καὶ πάχιστον, 77. 19. de elephante. τὸ ῥινὸν παλαιὸν, 80. 9. de homine.

ῥιπίσι, flabellis, 114. 7. τῇ ῥιπίδι, Ariſtoph. 413. C. Schol. φυσητῆρι, Jul. Poll. lib. 10. cap. 23. ſub fin.

ῥοῖζος πολλῷ διεκθέει χολὴ, 21. 5. Et fœminino genere, πολλῇ ῥοίζῳ, Homer. Οδ. ι. 315. Schol. συριγμῷ.

ῥοιζηδὸν οὐδὲ ἀθρόον ῥέῃ τὸ αἷμα, 97. 24. ῥοιζηδὸν οὐρανοὶ παρελεύσονται, 2 Pet. iii. 10. ῥοιζηδὰ, apud Nicand. Alexiph. v. 182. de apibus.

ῥομβοειδέα, 42. 36.

ῥοφήματα, 83. 35. ῥόφημα, Hippocr. 394. 13. ſcribitur & per υ; ῥυφήμασι, Id. 1206. G. & in verbo ῥυμφάνοντι, Id. 1207. F.

* ῥυμφάνειν, 87. 6. & 113. 7. & 115. 10. ῥυμφάνειν, 139 19.

ῥύπτουσι τὰς ὀδόνας — ῥύπτειν τὸ σκῆνος, 150. 9. ῥύπτομαι, Ariſtoph. 370. E. Schol. σμήχομαι.

ῥύμμα μάλθακον, 150. 21. ῥύμμα, Nicand. Alexiph. v. 96. Schol. τὸ μίγμα. Sed H. Steph. leg. σμῆγμα, uti & in Heſych. ῥύμμα, ſordes, Ariſtoph 859. F. Biſet. ῥύμματα, σμήγματα, καθάρματα, Schol. ejuſd. Ariſtoph. p. 371. B. citat ex Homer. [Ἰλ. ξ. 171.] ῥύμματα πάντα κάθηρεν. Ubi tamen legitur in editis codicibus λύματα.

ῥυσὸν [δέρμα] καὶ τρηχὺ, 25. 16. ῥυσοὶ, Homer. Ἰλ. ι.

499. Schol. τὰς ῥυτίδας ἔχουσαι. Sic ῥυσὸν [vel ῥυσσὸν] Ariſtoph. 28. D. ῥυσσοὶ τὸ πᾶν δέρμα ῥυτίσι τετρηχέηντι, 79. 9.
ῥύω. τόδε μυελὸς ἐῤῥύσατο [cum genitivo] ὕδρωπος, 69. 32. ſic ῥύεται τοῦ ἀπεσάσιος, Hippocr. 819. H. ῥύσασθε ἀνέρα λύμης, Apollon. Argon. lib. 2. v. 218. Et cum præpoſitione; ῥύσαιτό σ' ὑπ' ἐκ κακοῦ, Homer. Οδ. μ. 107.
† ῥωγμοὺς ὀχθώδεας, 77. 19. ῥωγμὸς, ὄγκος, ῥῆξις, Heſych. Legitur eo ſenſu ῥωχμὸς γαίης, Homer. Ιλ. ψ. 420. Schol. ῥῆξις. Sed alio apud Aretæum ῥωχμὸς, ructus; ῥωχμὸς ἐν ἐγρηγόρσι, 46. 24. [ſic etiam Conſtantin. ex Clem. Alex. lib. 2. cap. 9.] ῥωχμὸς ἡ ἀναπνοὴ, 5. 20. In his ῥωχμὸς, idem ac ἐρυγμὸς; & certè in Var. lect. [46. 24.] pro ῥωχμὸς habetur ῥοιγμὸς; ubi forſan reponerem ἐρυγμὸς: quâ voce utitur Ariſtot. Probl. 126. 14. edit. Sylburg.
ῥῶσιν ὑπὸ τῆς δυνάμιος, 115. 27. ῥῶσις, ὑγεία, Heſych. ῥῶσιν τοῦ σώματος, Eunap. [Edit. Chr. Plantin.] 127. 16.

Σ.

σαίρω, verro, H. Steph. σαίρειν τὸ δῶμα, ex Eurip. [σαροῖ τὴν οἰκίαν, Luc. xv. 8.] Unde σέσηρα, hio. σεσήρη τὸ τρῶμα, 109. 15. σεσηρὸς [ἕλκος] Hippocr. 773. H. σεσηρὼς, Ariſtoph. 494. E. Schol. οἱ γὰρ κύνες μετὰ τὸ φαγεῖν σεσήρασι· οἱ δὲ σεσηρότες, κύνες. σεσηρὼς, κεχηνὼς, διηνοιγμένον ἔχων τὸ στόμα, Heſych.
† σανιδώδεες, 43. 8.
σαόφρων ἐργάτης, 37. 35. σαόφρονα, Homer. Ιλ. φ. 462. σώφρων ἐπὶ τοῖσι ἀφροδισίοισι, 145. 26. H. Steph. notat Demoſthenem & Æſchinem σώφρονα & μέτριον conjunxiſſe; ac σώφρων & μανεὶς à Platone opponi. Sic etiam apud Aretæum ἐξεμαίνετο & ἐσωφρόνεε, 38. 4, 5. μανίη & σωφρονέουσι τὰ ἄλλα, 38. 36, 37. σωφρονέειν & παραφορέειν, 83. 3.
σάρκας ποιῆσαι τὴν σκελετίνην, 146. 9. σάρκες ἀραιαὶ, &c. 138. 19. σὰρξ, etiam pulpa olivæ; apud Theophr. de cauſ. plant. lib. 6. cap. 11. & aliarum rerum; ἡ σὰρξ αὐτέων, 143. 19. αὐταὶ τῶν μήλων αἱ σάρκες, 146. 16. κολοκυώτης αἱ σάρκες αἱ εἴσω, 106. 18. μήκωνος τῆς σαρκὸς, 102. 33.
σαρκίον τι ἀπολυθὲν ἐξήκει, 72. 32. σαρκία μικρὰ, Hippocr. 1252. E.
† σαρκοειδέων φλεγμάτων, 10. 32. σαρκοειδέστερον τῶν λεπτῶν ἐντέρων τὸ κῶλον, 22. 31.
σαρκοῦται, 63. 16. ἐσαρκοῦτο, 42. 7.
σάρκωσις. ἐς σάρκωσιν ἤγαγον, 129. 23. σαρκώσεις apud Dioſc. lib. 5. cap. 135.
σείριος [κεφαλῇ] κακὸν, 130. 25. κεφαλὴν σείριος ἄζει, Heſiod. Εργ. v. 585.
σείσιες ἐρεθιστικὸν, 107. 30.
σεύομαι. πολλόντι ἐσσύθη ἔξω πῦον, 43. 21. ἐσσεύοντο, Homer. Ιλ ε. 808. Schol. ὥρμων.
σήθω. σῆσαι, affertur ex Hippiatr. & σεσησμένη τέφρα. ex Dioſcor. σηθέντα κρησέρῃ, 92. 29.
σηκὸν ἐπίπεδον, 107. 29. cubiculum. σηκὸς, οἶκος, Heſych. Suid. σηκὸς etiam ναὸς, μάνδρα, Heſych. σηκοὶ ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων, Homer. Οδ. ι. 219. ναούς τε καὶ σηκοὺς, Herodian. 127. 13. At Ammon. ναὸς καὶ σηκὸς διαφέρει· ὁ μὲν γὰρ ναὸς, ἐστι θεῶν· ὁ δὲ σηκὸς, ἡρώων. σηκὸς θεοῦ, 2 Macc. xiv. 33. Lege Schol. Biſet. in Ariſtoph. 486. D.
σημήϊα, 44. 3.
σημασίην, 3. 10. ἐν τῇ σημασίῃ, 3. 12. τέλος τῆς σημασίης, 3. 33. σημασίη, juxta Foeſium morbi inſultum & ſignificationem aut ipſam acceſſionem ſignificat. σημασία, φανέρωσις, Heſych. & φανέρωσις διὰ σάλπιγγος, Suid. uti ἡμέρα σημασίας, Numer. xxix. 1.
σηπεδόνας ἐμποιέον, 43. 27. σηπεδὼν ἀγελαίνει, &c. 72. 34, 35.
σιάλοισι, 17. 5. σιελίζοντες, Hippocr. 77. A. † σιαλοχόοι, 64. 32. σιαλοχοέει, Hippocr. 357. 34. σιελοχόοι, 7. 2. σιαλόχους, τοὺς προσραίνοντας σίαλον ἐν τῷ προσδιαλέγεσθαι. σίαλος, σίελος, ἀφρὸς, πτύελος, Heſych. σίελος, Eſai. xl. 15.
† σιδηρὸν in neutro genere, unde σιδηρὰ, 74. 6. τὸ σίδηρον, legitur apud Schol. in Homer. Ιλ δ. 151.
† σιδηρεῦσι, 46. 18. σιδηρεὺς, Jul. Poll. lib. 7. cap. 24.
σίνονται [lædunt] κύστιν, 134. 15. σινοίατο, Hippocr. 500. 16. σίνοιτο, Homer. Οδ. μ. 114. σίνεσθαι τοὺς πολεμίους, Xenoph. 687. D. κακουργεῖν, βλάπτειν, Heſych.
σίνος τῆς δυνάμιος, 18. 24. σίνεα, Hippocr. 393. 10. ubi Galen. συνήθες αὐτῷ τὰς βλάβας σίνεα λέγειν· καὶ γάρ τοι σίνειν λέγουσιν Ἴωνες ἀντὶ τοῦ βλάπτειν. σίνος, βλάβος, Heſych. σίνη, Nicand. Ther. v. 1. Schol. τὰ βλαπτικὰ τύμματα.
† σιναρὸς, noxius; H. Steph. ſinè exemplo. Heſych. σιναρὸν, τὸ κεκακωμένον καὶ βεβλαμμένον· πονηρόν. σιναροὶ ὀδόντες, Hippocr. 800. D. σιναρὸν, σίνος ἔχον ἢ βλάβην, Erotian. σιναροῦ μήλου, 41. 11. ὑγιέα τὰ σιναρὰ φαίνεται, 41. 23, 24.
σιτηρῶν, 107. 6. σιτηρῶν γευμάτων, Hippocr. 365. 1. σιτώδεα, 84. 7. σιτώδεα ὑποχωρήματα, Hippocr. 339. 25.
σκαρδαμύττοντες [& κοῖλοι opponuntur] ὀφθαλμοὶ, 38. 22. τοῖσι ὀφθαλμοῖσι σκαρδαμύσσει, Hippocr. 555. 54. σκαρδαμύττω, Xenoph. 21. D. λιθίνως βλέπειν & σκαρδαμύσσειν opponuntur in Xenoph. 684. C. καρδαμύσσειν καὶ σκαρδαμύττειν γράφεται· ἔστι δὲ τὸ συνεχῶς τὰ βλέφαρα κινεῖν καὶ εἰς ἐπίμυσιν ἄγειν· ἰδίως οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν. εἴρεται δὲ ἀπὸ τοῦ καρδάμου, ὃ ἄντις προσενέγκηται, συνεχῶς τὰ βλέφαρα ἐπιμύει, Erotian.
σκέδασιν τοῦ ζοφώδεος, 132. 6. σκέδασιν, Homer. Οδ. α. 116. Schol. σκορπισμὸν, φυγήν.
* σκελετίνην τοῦ σκήνεος δύσογκον σάρκας ποιῆσαι, 146. 9. ἀπὸ * σκελετίης δυσαρκίην [πρήσσει] 151. 11. Forſan in loco priore legendum eſt σκελετίην. A σκελετεύω [σκελετευθὲν, Dioſ. lib. 2. cap. 50.] facilè derivatur σκελετεία, & Ionic. σκελετίη.
σκευασίη, 110. 15. de præparatione medicamentorum. σκευασίαι φαρμάκων, Galen. ad Glauc.
σκηνέϊ, 11. 15. De hâc voce lege Comment. de Aret. Dial. in Metaplaſm. Nomin.
σκηπτοῦ, 38. 25. σκηπτὸς, κεραυνὸς ἄνωθεν διάπυρος, Heſych. Lege Ariſtot. de Mund. [Edit. Sylburg.] p. 10. l. 9, 11. & Schol. in Sophoc. Antig. v. 424.
σκίδνησι, 36. 19. διασκίδνησι ὀργὴν τε καὶ λύπην, 36. 28. σκίδναται, Hippocr. 454. 54. Homer. Ιλ. λ. 308. διασκιδνᾶσι, Heſiod. Theogon. v. 875.
σκίῤῥος, 49. 25. ἐς σκίῤῥον ἱδρύεσθαι, 49. 6.
† σκληρείη ἀόρτης, 48. 19. σκληρείης, 50. 20. & 71. 26.
σκοπιῆς, Homer. Ιλ. δ. 275. Schol. ὑψηλοῦ τόπου ἀφ' οὗ ἐστι περισκοπῆσαι καὶ ἰδεῖν. ὅκως ἀπὸ σκοπιῆς τοῦ προσώπου, 78. 5.
σκοτώδεες, ἀμαυροὶ τὰς ὄψιας, 61. 34. τὰ σκοτώδεα περὶ τὰς ὄψιας, Hippocr. 948. H.
σκοτώματα ποιέουσι, 132. 33. σκοτωματικῶν, 131. 2.
* σκοτοδίνη, 70. 7. Hippocr. 144. A.
σκοτόδινοι, 15. 6. & 17. 19.
* σκοτοδίνως εἰλεῦνται ὀφθαλμοὶ, 33. 7.
σκοτοδινίη, 131. 4. Hippocr. 463. 3.
σκύβαλα λευκὰ καὶ ἀργιλώδεα, 51. 11. σκύβαλον καὶ οὖρον, Alex. Aphrod. Probl. lib. 1. probl. 18.
σκυθρωποὶ, Matth. vi. 16. προσώπου τὸ λίην σκυθρωπὸν, Hippocr. 71. C. ἐς σκυθρωπὸν τρέπεται ἡ μανίη, 38. 13.
* σμηγματώδεα σιτία, 107. 5. σμηγματώδεες χυλοὶ, 140. 33. σμηγματώδης [τροφὴ] 101. 27.
σμικρὸς pro μικρὸς [vide priùs μικρὸς] ἐπὶ σμικροῖσι ἐδέσμασι, 2. 7. ὕπνοι σμικροὶ, 57. 32. χρὴ μήτε σμικρότερόν τι γίγνεσθαι τὸν ἰητρὸν τοῦ πάθεος, μήτε βραχύτερον, 117. 2. oportet medicum eſſe morbo neque inferiorem neque breviorem. Vide verſionem.
* σμικρότατα, minimè, 147. 24.
† σμικρολόγοι [avari, parci] ἄδωροι, 36. 11. σμικρολογίη, parcimonia, 57. 32. μικρολογίαν, Lucian. 686. C.
σμύχεται ἄνθρωπος πόνοισι, πυρετοῖσι, ἢ τηκεδόσι, 62. 25. σμύχονται αἱ σάρκες, 42. 25. σμύχοιτο πυρὶ, Homer. Ιλ. χ. 411. Schol. ἄλλοι, σμήχοιτο. καταφλέγοιτο. σμύχοιτο, κατακαίοιτο, Heſych. σμύξαι, καῦσαι, Suid. τεῖρε' ὀδύνη σμύχουσα, Apollon. Argon. lib. 3. v. 761. Schol. καίουσα καλεπόνει. κῆρ' ἄχεϊ σμύχουσα, ibid. v. 446. Schol. τῇ λύπῃ τὴν ψυχὴν καιομένη. H. Steph. affert ex Greg. poem. κῆρ' ἄχεϊ σμύχων.
σοφῶν τινες, 23. 10. i. e. φιλοσόφων. Ante Pythagoram dicebantur σοφοὶ, Philoſophum ſe Pythagoras primus vocavit. Lege Procem. Diog. Laert.
σοφίζομαι, ſapiens fio. Sic σοφισθήσεται, Prov. xvi. 17. ἐσοφίσατο, 3 Reg. iv. 31. σοφιζόμενοι ἰητροὶ, Hippocr. 750. H. qui ſibi ſapientes videntur. Sic μὴ σοφίζου,

σοφίζει, Sirac. x. 26. σοφίζεται, σοφόντι λόγοι· καὶ παρακρούεται λόγῳ, Heſych. *decipit*. Sic τὴν αἴσθησιν σοφίζεται, 52. 34. αὐτοὶ τὸν δῆμον ἐσοφίσαντο, Herodian. 162. 42.
σπάνιον δὲ τὸ τοιόνδε, 39. 14. *rarò accidit*.
σπάω. σπῶνται [Ionice pro σπῶνται] ὑίες, 46. 27.
σπασμὸς καὶ τάραχος τῆς αἰτίων, 4. 3.
σπασμώδεες, 30. 8. Et cum Gen°. σπασμῶδες τῶν χειλέων, 96. 16.
σποράδην, 10. Arat v. 380. Iſocrat. 214. E.
* σάγδην, *guttatim*, 14. 26. * σάξιες, *diſtillationes*, 68. 13.
σάθμη, *amuſſis*, Homer. Ιλ. ο. 410. Schol. ἐργαλεῖον τεκτονικόν· ἡ καὶ καθετηρία λεγομένη. ἐς τὸ αὐτὸ συνάφθη σάθμῃ, 73. 20.
στοιχωρίη ἐπιέζετο ἧπαρ, 28. 1.
στερέμνιοι αὐτενλαί, 71. 5. H. Steph. citat στερέμνιον φύσιν ex Baſil. in Geneſ. i. στερέμνιοι κρέα, Schol. Geneſ. xli. 2. in Var. Lect.
σέῤῥον σῶμα, 7. 34. σέῤῥον τὸ ῥεῖθρον, Herodian. 139. 8.
στέθεα, *tumores aggeſti*. τὰ ἐν τοῦ ἥπατι στέθεα διασκιδνάναι, 118. 22. eàdem metaphorâ Heſychius vocat στῆθος, τὸ ἐν θαλάσσῃ πρόχωμα.
στηρίξαι δύναμιν ἐς ζωὴν, 87. 18. ἢ [πλέερη] στηριζόμεθα, 74. 29. ἐν τῇ κεφαλῇ τὸ κακὸν ἐστηρίχθη, 2. 15. ὁπότε [πόνος] ἐς τὴν καρδίαν στηρίξαι, Thucyd. 130 B. ἐνταῦθα στηρίζει ὁ πόνος, Hippocr. 1250 D.
στιλπνοὶ ὀφθαλμοί, 42. 29. στιλπναὶ ἔερσαι, Homer. Ιλ ζ. 351. Schol. στίλβουσαι, λαμπραί. στιλπνότατον στίμμι, Dioſc. lib. 5. cap. 99.
* στρογγύλεται, 8. 4.
στρόφοι μέζονες, 21. 4. γαστὴρ μετὰ στρόφων, 21. 3. στρόφος αὐτὴν ἔχῃ περὶ τὴν γαστέρα, Hippocr. 1254. F. στρόφος μ' ἔχει τὴν γαστέρα, Ariſtoph. 792. E.
† στροφᾶται γλῶσσα ἐν τοῦ στόματι ποικίλως, 34. 30. στροφᾶσθαι τὸ ἄρθρον, Hippocr. 826. B. Et per ω apud Homer. στρωφᾶτο, Ιλ. ι. 557. Heſiod. Ἔργ. v. 526. Oppian. Cyneg. lib. 3. v. 426.
στροφούμενοι ἐν κύκλῳ, 135. 14. στροφέω, ex Epigr. affert H. Steph. pro *decipio*.
στρυφνά, 17. 9. στρυφνὸς ἐγκέφαλος, Hippocr. 307. 20. στρυφνοτέρων [aut συφνοτέρων] ἀνθρώπων, Xenoph. 47. A. στρυφνόν, σκληρόν, Suid. στερεόν, ἰσχυρόν, αὐστηρόν, ἐπεσυμμένον, πυκνόν, Heſych.
στρώμασι ψιλοῖσι, 82. 23. ἐς τὸ τῶν στρωμάτων ἄχος, 92. 35.
συφόντων, 9. 12. σύφοντα, Dioſc. lib. 1. cap. 163.
σύμματα, 15. 20. Dioſc. lib. 1. cap. 74. Galen. l. 2. κατὰ γένη. & lib. 3. κατὰ τόπ.
σύψεσι, 99. 24. σύψεις, Dioſc. lib. 1. cap. 5.
σὺν, 24. 6. pro quâ ξὺν frequentiſſimè; ξὺν πάσῃ ἰδίῃ σπασμῶν, 5. 15. ξὺν τοῦ ζῆν, 6. 1.
† ξυναγείρεται [νόσος] 94. 15.
* ξυγγομφῶσαι, 37. 36. γομφούμενα, Ariſtoph. 315. E. Schol. σφηνούμενα· γόμφοι γὰρ οἱ σφῆνες.
* ξυγγραφίῃ ἀλλοτρίῃ προσέχοντα, 125. 26.
ξυγγράμματι, 82. 3. Sic Πρόδικος ἐν τοῦ συγγράμματι τοῦ περὶ τοῦ Ἡρακλέους, Xenoph. 737. D.
ξυγκεκαμμένα σκέλεα, 5. 23. συγκεκαμμένον, H. Steph. ex Ariſtot. Probl.
ξυγκέονται, 24. 16. [Lege Comment. de Aret. Dial. in Metaplaſm. Verb.] ξυγκέονται αὐτῶν ἀλλήλοισι, 63. 4. συγκεῖται πρὸς ἄλληλα τὰ ὀστᾶ, H. Steph. ex Ariſtot.
ξυγκρατέει [*corroborat*] ὕπνος τὰ μέλεα, 36. 18.
† συγκρύπτω. ξυνέκρυψε, 24. 32.
* ξυγχαράσσοιτο ὑπὸ τῶν ὀδόντων ὁ χῶρος, 129. 4.
† ξυγχέειν, 88. 26.
* ξυλλεαίνειν, 86. 36.
ξυλλέξαντα τὸν ἄνθρωπον, 101. 17. *recolligere hominem*, i. e. *ſpatium huic dare ad vires colligendas*. Eo ſenſu ἀθλητικὰ συλλεξάμενοι δύναμιν, apud Philon. de Vit. Moſ. lib. 1. ξυλλεγῇ [*collectum ſit*] πολὺ, 17. 19.
ξυλλήβδην, 74. 2. ξυλλήβδην εἰπεῖν, 28. 15. ὥς με συλλήβδην, Xenoph. 865. E.
συλλογίζεσθαι ἀμφὶ τοῦ ἀφαιρέσιος, 92. 1.
ξύλλογος, *hominum conventus*, Thucyd. 43. A. ἐν ξυλλόγοισι, 27. 17.
συμβαίνω. ὅτις τῶν μεσέων ἐστὶ τῶν μεζόνων ἐς τωυτὸ ξυμβῇ, 56. 31. *jungatur*. ξυμβῆναι [τοῖσι ἐργοδότῃσι] 37. 37. *tranſigere cum* ——. Eo ſenſu verbum hoc legitur apud Thucyd. 101. C. ξυνέβησαν τοῖς Πλαταιεῦσι. Et 76. A. ubi Schol. συνεφώνησαν. ἐς ἀτελὴν ξυμβῇ τὸ τρῶμα, 134. 11. *coit*.
συμβῆναι, Sophoc. Ajac. v. 1301. Schol. συνελθεῖν. φθίσιν συμβιβῶσαν [*evenientem*] κατὰ φύσιν, 43. 33. ubi συμβιβῶσαν pro συμβεβηκυῖαν; uti βεβῶσα, Homer. Οδ. υ. 14.
ξυμβάλλειν τῇδε, 118. 3. *ſuccurrere huic*. αὐτοῖς συμβαλλόμενος, Xenoph. 504. E συμβάλλεται, Herodot. 150. 26. ξυμβολὴν ὀστέων, 75. 11. Hippocr. 838 D. *juncturam*. * ξυμβλήδην, 128. 14. eodem ſenſu, quo priùs ξυλλήβδην.
ξυμβιοῖ μέσφι θανάτου [τὸ κακὸν] 34. 15. ξυμβιοῦν, 149. 8. συμβιῶναι. Lucian. 192. B.
σύμμετρον μῆκος κλίνης καὶ πλάτος, 82. 21. σύμμετρος ἔστω ἡ δίαιτα καὶ ὁ βίος, 147. 20. ξυμμετρίῃ τε ἀταξίῃ, 19. 23. πρὸ τῆς ξυμμετρίης [*ante convenientem ſanguinis miſſionem*] 83. 28.
συμμισγόμενον τὸ αἷμα, 17. 16. πάντων ὁμοῦ συμμεμισγμένων, 2. 10.
* ξυμμορφὴ [*conformatio, ſimilitudo morbi*] ἡ αὐτὴ, 22. 22. τῇδε ξυμμορφῇ ἴκελον, 28. 25. τῇ ξυμμορφῇ ἀχθόμενοι, 30. 1. Adjectivum σύμμορφος, legitur in Epiſt. ad Rom. viii 29. & Philip. iii: 21.
ξυμπαραμαρτέει τῇ νόσῳ ὁ ὄγκος, 56. 13. συμπαραμαρτῶν, Lucian. 709. D.
σύμπας. ξύμπασα δίαιτα, 144. 5. τὸ σύμπαν. 17. 20. τὸ ξύμπαν μὴ ὤν, 108. 13.
συμπάσχω. κἢν ἄλλοισι ξυμπεπόνθῃ, 27. 8.
ξυμπαθέα ποιῆσαι πάντα, 27. 10. συμπαθεῖς, 1 Pet. iii. 8.
συμπαθίῃ, 8. 20. ξυμπαθίης, 26. 11.
ξυμπαθέει κεφαλῇ, 134. 18. ξυμπαθῆσαι τοῖσι κακουμένοισι, lege Hebr. iv. 15. & x. 24.
† ξυμπιέζειν τὴν λαγόνα πρηνέως, 94. 23.
συμπίπτειν. ἢν σφυγμοὶ ἐς τὸ μικρὸν ξυμπίπτωσι. 115. 23.
ξυμπλακεῖσα τοῦ σώματι [τροφὴ] 149. 20.
ξύμπνοα ἀπὸ μιῆς αἰτίης ξύμπαντα, 10. 8. σύμπνοον αὔρῃ σῶμα, Anthol. lib. 2. cap. 32. Epig. 19.
ξύμπνοιαν ἁπάντων καὶ ξυνάφειαν, 145. 17. σύμπνοιαν *conſenſum*, Herodian. 153. 48.
ξυμφέρειν [*conferre, adhibere*] πάντα φάρμακα, 149. 10. συμφορὴ μεγάλη τοῦ ἰητροῦ, 6. 5.
σύμφορον φρενιτικοῖσι ὄρησις, 83. 36. σύμφορον, Herodot. 304. 10. ξύμφορος, 133. 16. ξύμφορον ὄξος, 133. 14. Xenoph. 49. A. ξύμφορος σικύαι, 106. 20. ὑστέρη ξυμφορὴ [i. e. ξυμφέρουσα, *comportans*] νόσον, 71. 22. Si pro adjectivo ſumatur, vox mihi videretur penacuenda, ξυμφόρη: poteſt etiam acui & accipi pro ſubſtantivo; nam συμφορὰ ſignificat *congeriem*; τὸ τῶν βελῶν συμφορᾶς, Polemon. 4. 12. [Edit H. Steph. 1567.] utì Henr. Stephanus in ſuis ad eum locum notis obſervat.
* συμφλεγμαίνουσι φλέβες, 120. 33.
συμφράζομαι, *ſimul agito*; συμφράσσατο βουλὰς, Homer. Ιλ. α. 537. Sed hìc χολῆς τῆς ὀργῆς συμφραζομένης, 35. 12. *bilis, quæ etiam ira vocatur*.
συμφύει [*coaleſcit*] τρῶμα, 16. 27. at συμφύω *coaleſcere facio*, H. Steph. ex Plat. ξυμφύεται. Hippocr. 1257. A. C.
ξυμφυέα [μέρεα] 39. 25.
σύμφυσις, 16. 29. ἐς σύμφυσιν τὸ ἕλκος οὐκ ἀφικνέεται, 16. 28. ὅλη ἡ ξύμφυσις, 41. 16. πρὸς τῇ ξυμφύσει τοῦ πνεύμονος, 43. 17. ξύμφυσις ἐν τῇ κάτω γνάθῳ, Hippocr. 800. A.
ξύμφωνος γῆρας αἱμοῤῥαγίῃ, 70. 36.
ξυμφωνέειν καὶ τὸν πυρετὸν καὶ τὴν παραφορὴν, 83. 7.
συναγωγὸν [*collectivum*] φύσιν, 89. 13.
συναίσθησις, *conſcientia* ſeu *ſenſus alicujus morbi*, Galen. lib. 13. Therap. in init. συναίσθησις κνησμώδης, Dioſc. Ther. cap. 5. ἡ ξυμφορὴ ἤδε καὶ ξυναίσθησις, γίνεται, 26. 17. κἢν ἐς ἄκρον τὸν καυλὸν ἡ ξυναίσθησις φανῇ, 59. 26. Vide Caſii Problem. 23. & 65.
ξυναίτια τῆς παραφορῆς, 84. 24. Quæ αἴτια ſint ξυναίτια & ξυνεργα, lege Sext. Pyrrh. lib. 3. cap. 2.
ξυναμφοτέρων, 40. 9. ξυναμφοτέρους, Thucyd. 245. A.
ξυναπάγει, 143. 15. *ſecum abducit*. συναπαγόμενοι, Rom. xii. 16.
συναπειλοῦσα, Alex. Aphrod. Probl. lib 2. probl 35.
ξυναπολάβῃ πάντα τῆς νόσου τὰ ἴχνια, 138. 14.
* ξυναπέρχεται, 59. 30. συναπῆλθε, Eunap. [Edit. Chr. Plantin.] 97. 6.
ξυναποθνήσκει, 94. 15. λήρησις —— ξυναποθνήσκειν, 37. 8. ὁ νόσος, 148. 11. ἡ ψυχὴ, Xenoph. 237 C. πολλὰ νοσήματα ξυναποθνήσκει, Hippocr. 1246. A.
* ξυναποίχεται τοῦ εἴδει, 133. 31.
συνάπτει [*adnectit*] τὸν στόμαχον, 65. 19. ξυνῆψε, *admovit*.

GRÆCUS IN ARETÆUM INDEX.

admovit. τοῦ ἔρωτα τῇ κούρῃ, 36. 28. Vide Verſ.
συναθρώσιες οἱ ξύγκυπτοι, 42. 34. συνάθρωσις τῶν μελῶν, Galen.
συνασκήσῃ δὲ καὶ ὁ ἰητρὸς, 70. 19. συνασκήσει, συναρμόσει, Erotian.
† ξυναφέα, 40. 3.
συνάφειαν τοῦ μέλους, H. Steph. ex Chryſoſt. συνάφειαν, Symmach. in Pſalm. cxxii. 3. ἄχρι τῆς ἁπάσης ξυναφίης τοῦ ὑμένος, 10. 14.
ξυνδείπνοισι, 27. 18. συνδείπνιον εἴρηκεν ἐπὶ συμποσίου Λυσίας, Athen. 365. B.
ξυνδιαιτᾶται [νοῦσος] παισὶ, 34. 10. μετεξέτεροι — — ἐς τέλος ξυνδιαιτέονται τῇ νούσῳ, 127. 11.
ξυνδιδοῖ τὸ κακὸν ἐς τὸ πᾶν, 4. 15. *communicatur morbus.* τοῖς δὲ καὶ πυρετοὶ καὶ τὰ δεινὰ ξυνδιδοῖ, 48. 28. *remittuntur.* ſic ἢν ἅπαντα ξυνδιδῷ, 49. 1. συνδιδόντα & συντείνοντα, opponuntur apud Hippocr. 748. D. Sic συνδιδῶσι, Ariſtot. Probl. lib. 4. cap. 4. probl. 2.
* ξυνδόσις ἐς πνεύμονα, 7. 8. *communicatio.* ξυνδόσις, 109. 9. *effuſio.*
συνδιωκόμενοι ὑπὸ τοῦ πνιγὸς, 7. 5.
ξυνδρομῆς ἰδέη τὶς, 104. 17. συνδρομὴ, definitur à Galen. lib. de Plen. τὸ τῶν συμπτωμάτων ἄθροισμα.
ξυνειλέεται ἐς ἑωυτέην, 40. 28. συνειληθεῖσα, Theophr. de Cauſ. Plant. lib. 3. cap. 19.
* συνεκπερώσας, 73. 19.
συνεκρέει τῷ πύῳ, 72. 2.
* συνεκχεῖν τῷ γλυκεῖ πολλὸν τοῦ ἰοῦ, 80. 1. συνεξεχεῖτο τοσοῦτον, Eunap. Edit. [Chr. Plantin.] 48. 11.
ξυνελίσσεται τῷ κύκλῳ, 135. 16. συνελίττεται, Ariſtot. de part. Animal. [edit. Sylburg.] 97. 1.
† ξυνεμπίπτει τάδε ἀμφοτέροισι, 22. 20.
συνέξεισι τῷ κάλλεϊ τῆς ὥρης, 34. 11. συνεξήεσαν, ex Xenoph. affert Conſtantinus.
* ξυνεπείγουσι ἐς τὸν κίνδυνον, 93. 11. ξυνεπείγῃ τὸ ἄλγος, 103. 6. μὴ ξυνεπειχθείης, 103. 8.
συνερείδω [vide priùs in ἐρείδω]. συνηρεισμέναι χεῖρες, 5. 26.
* ξυνδυπαίδυλος ἀνείλησις, 129. 28.
ξυνδιαπορέειν τινὰ αὐτὸν χρὴ, 125. 25. *conferre.* συνδιαπορῆσαι μνᾶς τριάκοντα, Bud. Comment. p. 329. ex Demoſth. ad Apatur.
ξυνεφέλκεται τάδε κάτω, 48. 10. συνεφέλκουσα, H. Steph. ex Platone.
ξυνεχὴς πιτυροκοπίη τῷ ἐμπάττειν, 129. 30. γνήσιοι ξυνεχέες πάχεσι, 43. 5. i. e. συνεχῶς πάχουσι.
ξύνηθες [κακὸν] μειρακίοισι, 53. 10. τὰ ξυνήθεα φάρμακα, 101. 30.
ξυνθέει εἴσω τὰ ὑγρὰ, 101. 12. συνέθεον πάντες, Herodian. 92. 10. συνθεῖν, συντρέχειν, Erotian.
ξυνίζει [*conſidit*, κύστις] 63. 18. συνίζουσι, Ariſtot. Problem. lib. 2. probl. 20. & συνιζεῖ [a συνιζέω] Id. lib. 21. probl. 9.
ξυνίστασθαι [*conſpirare cum*] τῷ ἰητρῷ κατὰ τοῦ νοσήματος, 32. 13. συνίσταντο τῷ Κατιλίνᾳ, H. Steph. ex Plutarch. ἢν συστῇ [*conſtiterit*] ἄνω λίθος, 60. 32. ἢν ὁ μείων ξυστῇ [*conjungatur*] τῷ μείονι, 56. 30.
ξύστασις ἑκάστου, 56. 25. *ſtatus, conſtitutio.* ὁ τρόπος τῆς ξυστάσιος, 58. 32. ἀντίξουν τῇ συστάσει τοῦ ἀνθρώπου, 18. 26. μέλι ᾖ τῷδε ἡ ξύστασις, 138. 32. *mel huic fuerit conſiſtentia*, i. e. *conſiſtere fecerit.*
ξυννεύεται χαλεπῶς, 61. 9. *vergere in anteriorem partem.*
ξυνολκῆς ἰδέαι, 4. 16. ξυνολκαὶ μυῶν καὶ βραχιόνων, 21. 7. μελέων, 30. 10. συνολκῆς χειλέων, Dioſc. Alexiph. cap. 14. συνολκὴν ἀέρος, Sapient. xv. 15. σύνολον. ὡς δὲ τὸ σύνολον εἰπεῖν, H. Steph. ex Theophr. lib. 2. de Cauſ. τὸ ξύνολον, 83. 1.
† ξυνομαρτεῖν τῇ ῥαστώνῃ, &c. 133. 28. τὸ διάφραγμα ξυνομαρτέον, 23. 26. συνομαρτεῖ, συνακολουθεῖ, Heſych.
συνουσίαι. τῆς ἐκ συνουσιῶν ὁρμῆς ἀρχέτου, 77. 29.
ξυνταλαιπωρέει ἡ ἀρτηρίη τῷ στομάχῳ, 17. 7. συνταλαιπωρέω, ex Phaler. citant Lexicographi.
ξυντείνει τὰ γυμνάσια, 132. 29. *corporis contentionem faciunt.* ξυντεινόντων κακῶν, 10. 24. *increſcentium.*
ξυντεταμένος αὐχὴν, 42. 24.
ξυντασις ἀπολείπῃ, 116. 24.
σύντονος βὴξ, 17. 32. σύντονον, σφοδρὸν, ἰσχυρὸν, συνεχὲς, Heſych. συντόνῳ σπουδῇ, Herodian. 49. 39. συντόνως ἐμπνέουσι, 9. 27.
ξυντεκμαίρεσθαι, 91. 26. Hippocr. 37. 3. Συσσημειοῦσθαι, Erotian. συντεκμηράμενος, Συμβαλὼν, καταστοχασάμενος. Εὐνάπιος· τὸν πάντα βίον αὐτοῦ συντεκμηράμενος, &c. Suid.
συντελέσθαι. τῆς διαπνοῆς, εἰ καὶ κακῆς, συντελουμένης δ' οὖν, 5. 32. Interpretes, *permanente, manente.*
ξυντήκει τὸν ἄνθρωπον, 50. 11. ξυντετηκότα, 42. 16. ξυντετήκασι πυρετοῖσι, 42. 17.
σύντηξις, 54. 21. ἐς σύντηξιν ὑποφερόμενοι, 26. 30. ξυντήξεσι, 49. 20. ξυντήξιες, 53. 27.
ξυντηκτικοὺς, 49. 20. ſenſu paſſivo: ſed activo συντηκτικὸς πυρετὸς; de quâ febri conſule medicos.
* συντίκτει ἥδε [φύσις] τὰ οἰκεῖα ἑκάστῃ ἡλικίῃ, 136. 5.
συντιμωρεῖν, συμπράττειν, λυσιτελεῖν exponit Galenus, Lexicographis teſtibus. ξυντιμωρέει τῷ πνεύμονι, 23. 25. ἄλλοισι ἄμφω ἐς τὸ κακὸν ξυντιμωρέει, 56. 9. συντιμωρέει ἀλλήλοισι δίψος καὶ ποτὸν, 60. 6.
* ξυντιταίνεται τὴν ὑστέρην, 73. 3. ξυντιταίνεται τῷ μηρῷ ἐς τὰς γαστροκνημίας, Hippocr. 637. 40.
* συντρέπει τὴν γνώμην, 35. 9. [& mox lin. 21. ἡ γνώμη τρέπεται ἐς ὀργὴν, ἐς θυμηδίην] ξυντρέπεται τοῦ σκήνεος ἐς πονηρὴν ἡ ἕξις, 36. 15. αἱ αἰσθήσιες ξυντρέπονται, 137. 9.
συντυχία, *caſus.* ἐκ συντυχίης ἄλλης, 37. 1. & 121. 38. Sic ξυντυχίαν, apud Thucyd. 448. D. Schol. exp. σύμβασιν.
ξυνῳδὸν νούσοισι, 127. 27. ὁκόσα πικρέει ξυνῳδὰ, 102. 22. συνῳδοὶ [λόγοι] τοῖς ἔργοις, Ariſtot. Ethic. Nicom. lib 10. cap. 1. Herodot. 203. 5. συνῳδά σοι φρονῶ, afferunt, Lexic. ex Ariſtoph. συνῳδὰ, σύμφωνα, Heſych.
συῤῥήγνυμι. μέσφι ξυῤῥαγῇ, 140. 14.
σύῤῥηξι πάσῃ, 141. 1. σύῤῥηξις νεφῶν, ex Nazianz. citant Lexicog. & συῤῥήγνυται πόλεμος, ex Thucyd.
ξύῤῥοια τοῦ πύου, 140. 5. συῤῥοὴ ἀμμώδους γῆς, Theophr. lib. 7. cap. 14.
σύριγγι, 77. 3. de elephantis proboſcide.
συχναὶ, 78. 26. συχνὸν αἷμα, Hippocr. 1229. D. συχνὰ, πυκνὰ, συνεχῆ, Heſych. συχνὸν· Βακχεῖος ἐν γ φησὶ πολὺ, οὐκ ὀρθῶς· ἔστι γὰρ τὸ συνεχές. Erotian. οὐσίαν συχνὴν, Ariſtoph. 77. C. in quo loco certè ſignificat πολλήν.
σφαῖρα κακὸν, μικρή τε καὶ μεγάλη, 132. 31. *pila, quâ luditur.* σφαίρας τὰς λιτρώδεις τὰς ποιητὰς, 150. 8. *pilulas medicinales.*
σφαιροῦνται, ὡς τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῖς γούνασι ἔχειν. 5. 32.
σφακελίζειν, 94. 21. σφακελίσαι, Hippocr. 759. F. Ariſtot. Hiſt. Animal. lib. 3. cap. 13. Herodot. 146. 7.
σφαλερὴ ἡ τοιαύτη ἐπικουρίη, 49. 14. σφαλερὸν ῥῦμα, Sophoc. Ajac. v. 166. Schol. ἀσθενὴς φυλακή. σφαλερὸς & ἀκίνδυνος opponi in Demoſth. Philipp. iv. obſervat H. Stephanus.
σφηνὶ, 5. 5. *cuneo.* σφήνωσις, Hippocr. 775. D. *cunei adactio.* ὀδυνώδεες σφηνώσιες, 60. 27. de difficili & moleſto calculorum tranſitu.
* σφίγξιας τῶν λίθων, 144. 19. *aſtrictiones calculorum.*
χάζειν τὴν τομὴν μέζονα, 97. 24. χάζειν φλέβας, Hippocr. 1185. G. ἐάν τις χάσῃ ὑπὸ τὴν γλῶτταν, Ariſtot. Hiſtor. Anim. lib. 8. cap. 21. χάσεσι, 103. 15. χάσιος, 112. 8.
χέδην ἐκρέῃ, 44. 17. ubi χέδην & πολλὸν καὶ ἀθρόον opponuntur. χέδην, ex Plut. Camill. citat Bud. Comm. p. 885. χέδην, ἡσυχῆ, βάδην, Heſych.
χέδιος πόνος, 73. 33. ubi χέδιος ἢ ἐπὶ τῶν προσκαίρων αἰτίων, & μελέτῃσι πολλὸν χρόνον opponuntur. χεδίου τῆς αἰτίης, 66. 13. χέδιος *ſubito factus, extemporaneus.* χέδιον ποτὸν, *vinum rude*, Conſtantin. ex Epigr. χεδίης [ſubaud. νηὸς] Homer. Οδ. ε. 177. χεδίῃ, Herodot. 158. 27.
* χεδίως ἐπὶ προσκαίρῳ αἰτίῃ ἀλγέῃ κεφαλὴ, 32. 20.
χέω, verbum inuſitatum; unde ἔχον, aoriſt. 2. verbi ἔχω. ἢν ζόφος τὰς ὄψιας χῇ, 33. 21. χεῖν, Homer. Ιλ. π. 520. Herodot. 300. 38. χόντες, Xenoph. 612. A. χεθέντα οὖρα, 21. 11.
χέσιες οὔρων ξυνεχέστεραι, 62. 26. οὔρου πολλὴ χέσις, Hippocr. 1159. F. χέσις, ἐποχὴ, Heſych. χέσις, etiam eſt κατάστασις, Heſych. χέσις σώματος, Hippocr. 784. G. χέθειν τὴν παλιῤῥοίην, 115. 19. τὴν τροφὴν ἐν τῇ κοιλίῃ, 116. 12. χέει χεῖρας, Homer. Ιλ. α. 219. πένθος, Οδ. σ. 323.
σωλῆνι, 41. 20. *oſtreo.* Craſſus autem, *fiſtula.* ὁ σωλὴν, Hippocr. 763. D. *canalis*; inſtrumentum chirurgicum; vide Galen. lib. 2. de fract. Eſt etiam piſcis

piſcis teſtacei generis; de quo Ariſtot. Hiſtor. Anim. lib. 4. cap. 4. & Athen. 85. D. 86. E. ex Epicharm. & Sophron. & aliis.

σώματα μανὰ, 11. 20. *corpora rara.*
σώμασι, 45. 14. *ſolidis corporis partibus.* σώματα μαλακὰ, 129. 5. *carnes.* σῶμα σεῤῥὸν, 7. 34. *caruncula.* σώματα ἔμπυα, 140. 22. *partes ſuppuratæ.*

T.

ταχεροὶ ἐν χυλοῖσι ἀκρήτοισι, 102. 22. *eliquati.* ταχερὸν, τηκτὸν, Heſych. ταχερῆς σαρκὸς, Galen. lib. 1. ad Glauc. & Plut. Sym. 2. Probl. 9.
ταμισὸς λαγῶ, ἢ νεβρῶ, ἢ ἐρίφου, 109. 35. τῶ ταμισῶ, ibid. 37. τάμισος, ἡ πιτύα, Heſych. [ſcribi πυτία & πητύα, notat H. Steph.] *coagulum.* νέας ταμίσοιο, Theocr. Idyll. 7. v. 16. Schol. προσφάτου πιτύας. τάμισος δὲ ἡ πιτύα εἴρηται παρὰ τὸ θαμίζειν, ὅ ἐστι πυκνοῦν τὸ γάλα περὶ αὐτὸ στρεφόμενον, ἢ παρὰ τὸ ταμεῖον ἀξιοῦσθαι διὰ τῆς χρείας. τάμισον [ſic reponit Foeſ. pro τὸ μίσον] ὄνειον, Hippocr. 667. 36. Hanc vocem habent Galenus in expoſ. Voc. Hippocr. & Erotian. à quo citatur Νίκανδρος ἐν Θηριακοῖς. ſcil. v. 577. τάμισον νεαροῖο λαγωοῦ, ἢ προκὸς, ἢ νεβροῖο. In quem locum lege Schol. à quo citatur Theocritus. Nota obiter hanc vocem diverſo in diverſis authorum editionibus accentu affici, ταμισὸς & τάμισος; imò diverſè ſcribi, ταμισὸς & θαμισὸς, uti in Edition. Aret. Turneb. ac Heniſch.
τάραχος κοιλίης πολλῶν ὑδατωδέων, 47. 2. [Vide priùs in ἐνταραχθῆναι] ὃ ἐν τῇ αἰώρῃ ταράχου ἀποκατάστασιν, 135. 18. τάραχος οὐκ ὀλίγος, Act. xii. 18. & xix. 23. τάραχος τῆς αἰτίων, 4. 3.
ταραχώδεες ὕπνοι, 25. 18. Hippocr. 141. H. σφυγμοὶ, 26. 19.
ταρακτικὰ τῆς κεφαλῆς καὶ αἰσθήσιος, 89. 35. ταρακτικὸς κοιλίας, Lexicographi afferunt ex Dioſc.
τέγγοντι καὶ κεράσαι τῆς κύστιν [μέλιτι] 97. 5. ἔλαιον ἐλαίῳ τέγξαι, Hippocr. 908. B. τέγγειν, διαβρέχειν, Galen. Exp. Voc. Hippocr.
* τέγξις ὡς μὴ ἔχῃ ἐς τὸν αὐχένα καὶ τοὺς τένοντας, 84. 25. τέγξις & ξηρότης, opponuntur apud Hippocr. 1200. B. τέγξις, διάβρεξις, Erotian.
τέκμαρ, πέρας, τέλος, Heſych. τὸ τέκμαρ καὶ πέρας ταὐτόν ἐστι κατὰ τὴν ἀρχαίαν γλῶτταν, Ariſtot. Rhetor. lib. 1. (11. 17. Edit. Sylburg.) τέκμαρ τὸ σημεῖον οἱ μεθ' Ὅμηρον λέγουσι, Euſtath. in Homer. 655. 51. τέκμαρ, apud Hippocr. 644. 55. pro *ſigno* aut *fine* accipi poſſe notat Foeſius. τέκμαρ, pro *ſigno* apud Aretæum, 15. 22. & 61. 27. & 62. 4. τέκμαρ Ὅμηρος, 35. 13. i. e. τεκμαίρεται. Sic τέκμαρ, ἀθλητῶν οἱ στεφανῖται, 64. 16.
τεκμηρίων οὐκ ἄπρημα, 36. 5. πάντα τεκμήρια, Hippocr. 1. 12. ἐκ τεκμηρίων πιστεύσαι, Thucyd. 1. B. τεκμαίρομαι, Homer. Οδ. ν. 317. Schol. τελειῶ. & Οδ. λ. 111. Schol. τελειωθῆναι λέγω, προσημαίνω. τεκμαιρόμενος, *conjiciens,* Thucyd. 1. A. τεκμαίρεται, *notat, indicat,* Dionyſ. Perieg. v. 101. τεκμαίρεο, σημειοῦται· τεκμαίρεται, στοχάζεται, πειράζει· τεκμαίρεσθαι, σκέπτεσθαι, φράζεσθαι, Heſych. τεκμαίρεσθαι πρὸς τὰς ὥρας, 82. 15. *accommodare rem tempeſtati.* & ib. 28. καταπλάσεις πρὸς τὸ νόσημα τεκμαρτέη.
τέλος. τὸ τέλος ἀδρανίῃ λείπει ἡμιτελέα, 66. 17.
τετελεσμένης ἀποστάσιος, 45. 12. *ad finem perducti.* τετελεσμένον, Homer. Ιλ. α. 212. ἐτελέσθη, Ιλ. ο. 228. τελεσθέντα πάθεα ἔκδηλα, 41. 1. *apparet affectus ad finem perductos; conſtat hominem morbo penitus teneri.* τελεσθέντες τοῦ θεοῦ, 39. 2. *numinis ſacris initiati.* ἐτελέσθη τὰ Ἐλευσίνια, H. Steph. ex Lucian.
τελεσφορεῖ [νοῦσον] ἐς κορυφὴν ἄγει, 54. 27. *ad ſummam maturitatem perducit.* τελεσφορεῖ, ἐντελῶς ἄγει. τελεσφόρος, ὁ τελεσφορῶν καθ' ὥραν τοὺς καρποὺς, ἢ ὁ τελείους αὐτοὺς φέρων, Heſych. οὐ τελεσφοροῦσι, Luc. viii. 14.
τέρας. οὐκ ἄπιστον ἐς τέρατος ἰδέην, 80. 12. *non ita incredibile, ut prodigium videatur.*
τερπωλὴ ὄψιος, 112. 26. τερπωλὴ, Homer. Οδ. σ. 37. Schol. τέρψιν, Anthol. lib. 3. cap. 23. Epig. 8.
τεσσαρεσκαιδεκάτην [ἡμέρην] 10. 24. Hippocr. 46. 12. τεσσαρεσκαιδέκατοι, Conſtantin. ex Xenoph.
* τεσσαρεσκαιδεκαταῖοι θνήσκουσι, 25. 23. ἰδρῶτες —— τεταρταῖοι, πεμπταῖοι, ἑβδομαῖοι, ἐνναταῖοι, ἑνδεκαταῖοι, τεσσαρεσκαιδεκαταῖοι, ἑπτακαιδεκαταῖοι, Hippocrat. 1250. E. F.

τετρήνας τὸ ἐπιγάστριον, 58. 26. τέτρηνε, Homer. Ιλ. χ. 396. Schol. διέκοψε.
τεῦ pro τινός. ὑπό τευ, 3. 3. ἐξ ἄλλου τευ, 64. 19. ὅτι τεῦ ἄλλου, Homer. Ιλ. τ. 262. ἢ ἄλλου τευ, Herodot. 10. 21. Sed τεῦ pro τινὶ nullibi aliàs legi præterquam in Aretæo; ἢ τεῦ ἄλλῃ αἰτίῃ, 16. 7. & 27. 14.
† τεφρίζον [πύον] 44. 24. * τεφρώδης, 50. 13. τεφρώδεα πύα, 45. 23. Lexicographi habent τεφρώδης, ſed ſinè authore.
† τηκεδὼν τοῦ σκέλεος ἐπιγίγνεται, 50. 22. τηκεδὼν, φθίσις, τῆξις, Heſych. Lege & Suid.
τηλεφανὲς ὕδωρ, 78. 5. τηλεφανὴς, Homer. Οδ. ω. 83. Schol. ἐκ διαστήματος φαινόμενος. τηλεφανοῦς σκοπιᾶς ἀφορώμεθα, Ariſtoph. 141. A.
τι, ſubjunctum vocabulis ὁκοῖον vel οἷον vacat; ὁκοῖόν τι [*tanquam*] αὐλοὶ, 60. 19. ὁκοῖόν τι μέλανι στιγμαὶ, 21. 33. ὁκοῖόν τι πυρὸς, 120. 17. οἷόν τι τὰ πτιλωτὰ, 135. 31. ὁκοῖόν τι κρημνῶν, 135. 34. ὁκοῖόν τι σποδέων, 48. 33. Sic ὁποῖόν τι τὸ γινόμενον, H. Steph. ex Demoſth.
τίθημι, *facio, reddo.* τοὺς νοσέοντας ἐκ τούτων φαρμακίας εὐπόρους τίθησι ἡ ξυμφορὴ, 148. 26. vide & 134. 6. Sic λᾶαν γάρ μιν ἔθηκε, Homer. Ιλ. 6. 319. ὥσπερ ἂν εὐδαίμονα πατέρα παῖς τιμῶν τιθείη, Xenoph. 112. A. γέλωτά μοι ἔθευ, Herodot. 287. 2. τιθέντες, ποιοῦντες, Heſych.
τιθασεύει [νοῦσον] χειμὼν, 54. 2.
† τιλμῶν [*vellicationum*] καὶ κνησμῶν, 41. 2. τιλμοῖσι, κνησμοῖσι, Hippocr. 959. A.
τιμωρέειν [*auxiliatur*] τῷ ὕδρωπι, 49. 12. ἀλλήλοισι τιμωρέουσι, Hippocr. 386. 27. ubi Galen. τὸ τιμωρεῖν ἀντὶ τοῦ βοηθεῖν οὔτε ἄλλοι παλαιοὶ καὶ ὁ Ἱπποκράτης πολλάκις κέχρηται. τιμωρήσας τῷ παθήματι, Hippocr. 789. A. τιμωρήσασα, βοηθήσασα· ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Ὄνῃ [aut potiùs Οἰνεῖ: Lege Euripid. Fragm. in Edit. Cantabr.] φησίν. Ἐγὼ δὲ πατρὸς αἷμ' ἐτιμωρησάμην, &c. Erotian. [ubi tamen ἐτιμωρησάμην videtur mihi ſignificare *ultus ſum.*] τιμωρέειν Ἴωσι, Herodot. 37. 41. τιμωροῦντες τοῖς θεοῖς, Thucyd. 83. A. & τιμωρήσετε, Id. 30. A. ubi Schol. αὐτοῖς δηλονότι, ἤγουν βοηθήσετε· τιμωρεῖν τινα, κολάζειν· τιμωρεῖν τινι, βοηθεῖν, Æmil. Port. τιμωροῦντος τῷ Πολυδώρῳ, Xenoph. 601. A. τιμωρεῖν, βοηθεῖν, Suid. Vide priùs συντιμωρέειν & προσιμωρέειν.
τίτανος, *calx.* τοῖσι τῆς τιτάνου ἐργάτῃσι, 46. 18. τίτανος ἐσβεσμένην, 114. 14. τιτάνῳ, Lucian. 372. C. Heſiod. Scut. v. 141. ubi Schol. γύψῳ. τίτανος, ἡ κονία, Erotian. τίτανος, ὁ κεκαυμένος λίθος, ὁ ἄσβεστος. θηλυκῶς δὲ, ἡ τίτανος. σπάνιον δὲ, ἀρσενικῶς, Suid.
τλήμων, ὑπομονητικὸς, Heſych. εὐθυμίη καὶ εὐελπιστίη τίθησι τοὺς νοσέοντας τλήμονας, 134. 6. Eodem ferè ſenſu, τοῖσι ἐς παιδίην ποιεῦσι καὶ ἐς τὰ ὧδε τλήμοσι, 65. 25. τλήμων Ὀδυσσεὺς, Homer. Ιλ. κ. 498. Schol. καρτερικός. τλήμονα θυμὸν, Ιλ. ε. 670. Schol. ὑπομένει, ὑπομονητικόν. τλήμων, ἄθλιος, ἐλεεινὸς, Suid. τοῖσι μέχρι τοῦδε τλήμοσι, 135. 2. Τραγικοὶ ἐπὶ δυστυχοῦς τὴν λέξιν τιθέασιν, Euſtath. in Hom. 593. 5. τλήμων, Euripid. Med. v. 115. Anthol. lib. 3. cap. 14. epigr. 6.
τοῖχοι λεῖοι, ὁμαλοὶ, &c. ἐρεθιστικὸν * τοιχογραφίη, 82. 17, 18.
τόνος τοῦ σώματος ἀγαθὸς, 129. 25. ἢν δὲ τῆς φύσιος ὁ δεσμὸς, τουτέστι ὁ τόνος, λυθῇ, 19. 24. τόνος εὐσαρκίης μέζων, εὐψυχίη τόνου δυνατωτέρη, 45. 28, 29. ἔκλυσις τοῦ τόνου τῆς φύσιος, 19. 18. τόνῳ προσθεῖναι τόνον, 87. 16. τόνος νεῦρον καὶ ἐντάσιος ὄνομα, 4. 21. Τόνοι, nervorum nomine comprehenduntur; de quo plura ex Hippocrate & aliis tradit Foeſius. τόνοισι [*nervis*] ἐπικαίροισι καὶ λεπτοῖσι, 23. 9. τόνος στομάχου, 146. 18.
* τονώσιες πάντων, 132. 34. Verbum τονόω affertur ex Baſil. Epiſtol. νεῦροις καὶ συνδεσμοῖς τετόνωται.
* τοξεύεται ἐς τὸ πρόσω, 3. 16. ἐς τὸ πρόσθεν οὐ τοξεύεται μόνον, ἀλλὰ καὶ σφαιροῦται, 5. 32.
τοῦτο μὲν —— τοῦτο δὲ, 136. 7, 8. *partim quidem —— partim veró.* Sic Demoſth. 369. 12, 18.
τρέπει [τῆς σύστασιν] ἐς διάλυσιν, 18. 27. ῥηιδίως [ἄνθρωπον] ἐς ἄδην τρέπει, 112. 11. τρέπεται ἡ νοῦσος ἐς κακὸν, 10. 21. ἐς ὑγιείην, 43. 4. εἰ δέ τοι ἐς ἀγαθὸν τρέποιτο, 7. 9. ἢν τραπῇ ἐς ἀνήκεστον, 33. 28.

ἢν

GRÆCUS IN ARETÆUM INDEX.

ἣν δὲ ἐπὶ τὸ ἀγαθὸν τράπηται, 10. 30.
τροπὴ ξυμπάντων παθέων καχεξία, 53. 15. *origo.* Craſſ. *converſio.* τροπὴ αἰτίης, 56. 11. τῶν ἁπάντων ἐς πονηρὸν, 53. 26. παθέων, 53. 15.
* τρέψις [*converſio, confectio ciborum*] ἐξανέργαστον, 54. 10.

τρηχὺς πόνος, 49. 26.

τρίβον κρηπῖδος, 74. 31. *attritionem.* ubi τρίβος videtur mihi poni pro τριβή: nam τρίβος, *trita ſemita,* τριβὴ idem ac τρίψις, *tritus, tritura.*

τρισμοῦ ἁμάξης ἰαχὴ, 33. 23. *ſtridoris.* Sed τρισμὸς dicitur de ſono *vermium* in ficu enatis, Theophr. Hiſtor. Plant. lib. 4. cap. 16. *piſcium.* Ariſtot. Hiſtor. Animal. lib. 4. cap. 9. *ſoricum,* Plutarch. Marcell. ὀδόντων, Hippocr. 397. 7.

τρομώδεα μῆλα καὶ χείλεα, 5. 12. τρομώδεες σφυγμοὶ, 111. 32. χεῖρες, Hippocr. 74. H. τρομώδη κίνησιν, H. Steph. ex Plut. Symp. 8.

τρόφιμον, *ea pars cibi, quæ in nutrimentum cedit.* σιτία ἀδιάκριτα τοῦ τροφίμου, 71. 6.
* τρυγίζοντα, 96. 12. *fæcum ſimilia.*
τρυγῶδες πύον, 50. 13. αἷμα, 69. 9. τρυγώδεα [ἕλκεα] 63. 23. τρυγώδης πλύσις, Hippocr. 207. G. τὸ τρυγῶδες, Ariſtot. Probl. lib. 20. probl. 35.

τρύζει τὰ ἔντερα, 66. 22. τρύζειν λέγονται αἱ τρυγόνες, τρίζειν δὲ νυκτερίδες. Euſtath. in Homer. 229. 24. καὶ τὸ τρύζειν ἀντὶ τοῦ ἀδολεσχεῖν ἤτοι πολυλογεῖν, Id. 751. 10. Homer. Ιλ. ι. 311. Ubi Schol. τρύζητε, πολυλογῆτε, γογγύζητε· ἀπὸ τῆς τρυγόνος ἡ μεταφορά. τρύζει ὀλολυγὼν, Arat. v. 948. Lege Foeſ. in voce τρύζει.

τρύχεσι πιναροῖσι, 94. 28. τρύχιον, 90. 33. & 108. 34. ποῖα τρύχη, Ariſtoph. 392. B. τρυχία, Hippocr. 595. 20.
† τρώσιος, 74. 12.
* τυλαίνια [ἕλκεα] 68. 14. *calloſa.* à τύλος, *callus.* Unde regulariùs derivantur τυλοειδὴς & τυλώδης.

τύφεται [τὸ πάθος] ὅκως ἀΐδηλον πῦρ, 78. 4. *ſuccenditur; fumat.* τυφόμενον λίνον, Matth. xii. 20. τύφεται, καίεται, καπνίζεται, φλέγεται, Heſych. τετυφωμένη γνώμη, 23. 31. τετύφωμαι, Cic. Epiſt. ad Attic. lib. 12. p. 378.

τῳ pro τινί. εἰ δέ τῳ, &c. 7. 9. ξύν τῳ, 17. 6. οὔτε τῳ ἄλλῳ, Homer. Ιλ. α. 299. Schol. οὔτε τινὶ ἄλλῳ οὔτε ἄλλος ἄλλῳ τῳ, Ariſtid. tom. 1. 52. C. Edit. P. Steph.

Υ.

ὑγιέης ἡ κατάστασις, 132. 36.
ὑγιηρῶν [μερέων] 91. 27. ὁ γόνος —— ἀπὸ τῶν ὑγιηρῶν ὑγιηρὸς, Hippocr. 289. 45. ὑγιαζόμενοι, 69. 37. ὑγιασθῇ, 111. 16. ὑγιανθήσεται ἕξις, 87. 25.

ὑγρῆναι, 132. 36. διαβρέξαντε καὶ ὑγρᾶναι τὸ σῶμα, Galen. ad Glauc. lib. 1.
ὑγρασίης προβλῆσι, 3. 36. ὑγρασίην, Hippocr. 1251. F. ὅταν ὑγρασία γένηται, H. Steph. ex Galen.
ὑγρότης τοῦ πνεύματος, 46. 13.

ὕδωρ μὲν, ὁ Νεῖλος, 9. 22.
ὑδαρέος οἴνου, 133. 3. ὑδαρὴς οἶνος, Galen. lib. 1. ad Glauc. & Ariſtot. Probl. lib. 3. prob. 19. & Xenoph. 675. C. & Athen. 431. B. D. ὑδαρὲς φλέγμα, 65. 10. ὡς ὑδρέα, 139. 27. ubi lege ὑδαρέα vel ὑδαρὰ [ὑδαρὸν, Alex. apud Athen. 426. D.] vel reponerem ὕδερα, niſi quòd hæc vox de hydrope propriè dicatur: ὕδερον apud Aretæum, 47. 23. & 49. 11. unde ὑδεριᾷ, 58. 23. ὑδεριῇ, 58. 19. ὑδεριῶσι, 143. 8. ὑδερώδεες, 50. 5.
ὑδατώδεα, λεπτὰ οὖρα, 20. 11. ὑδατῶδες οὖρον, Hippocr. 210. F. ὑδατωδέων πολλῶν, 47. 2. & 44. 19. & 50. 10.
ὑδρεῖον νέον, 109. 11. ὑδρήϊον, Herodot. 105. 20. ὑδρεῖον, Athen. 360. F. & Theon. in Arat. v. 391, 392. & Harpocrat. in voce Σκαφηφόροι. ὑδρεῖον νέον, Hippocr. 49. 53. ἡ μικρὰ ὑδρία, ὑποκοριστικῶς, Galen. Exp. Voc. Hipp.
* ὑδρωπιώδεες, 49. 17. & 56. 16. Hippocr. 191. B. D. Hæc vox derivatur ab ὑδρωπιάω; quod verbum legitur apud Dioſc. lib. 3. cap. 123. & Alex. Aphrod. lib. 1. probl. 81.
* ὑδρομιγὲς γάλα, 87. 5.
* ὑδροποτίη, 129. 36. pro † ὑδροποσίη; utì priùs ὀλιγοποτίη.

ὕλης τῆς ἐν τῷ παντὶ φορῇ, 20. 29.

ὑπαγωγὰ [λάχανα] οὔρων καὶ κοιλίας, 130. 15. ὑπάγειν κοιλίην, 101. 33. ὑπαγωγὸς κοιλίας, H. Steph. ex Dioſc. ὑπάγουσα κοιλίη, *alvus ſubducens, fæces excernens,* Hippocr. 396. 25.

ὕπαιθρον, 46. 35. ὕπαιθρος εὐνὴ, Hippocr. 391. 38.

ὑπαλείφειν τὰς ῥῖνας, 85. 5. ὑπάλειψαι τὼ 'φθαλμὼ, Ariſtoph. 401.
* ὑπανατρίφειν τῶν νοσέοντα, 131. 31.

ὑπεκκαυθῇ, 120. 27. ὑπεκκαίεσθαι, Alex. Aphrod. lib. 1. Probl. 83.
ὑπέκκαυμα, Ariſtot. lib. 1. Probl. 7. Hippocr 1243. H.
* ὑπελάθη γαστὴρ, 94. 33. ſinè augmento, Ionicè; at Edit. Turneb. & Heniſch. ὑπηλάθη. Notandum eſt præterea in hôc hujus verbi tempore σ aliquando inſeri, aliquando negligi; ἠλάθη, Plat. Tom. 3. 371. E. συνελασθεὶς, Plut. Vit. 716. B.
ὑπηλάτῳ καταποτῷ, 128. 17. ὑπηλάτῳ, τῷ τὴν κάτω κοιλίην καθαίροντι παρὰ τὸ ὑπελαύνειν εἰρημένον, Erotian. ὑπήλατα φάρμακα, Hippocr. 514 1.

ὑπεξάγει, 119. 10. Hoc verbum ex Chryſoſt. de Sacerdot. afferunt Lexicographi.

ὑπεραίροντα, 93. 25.

ὑπεραιωρεῦνται, 132. 30. ὑπεραιωρέεται, Hippocr. 761. G. ὑπεραιωρούμενος, citatur ex Dioſc.

ὑπερβαίνει ὄργανα, 74. 24. ὑπερβαίνειν τοὺς ὅρους, Philo 412. 37.

ὑπερβάλλεσθαι [ἐπαφαίρεσιν] ἐς δευτέρην ἐπάνοδον, 83. 29. *differre.* Sic Herodot. 335. 22.
ὑπερβολὴ θάλπεος, 41. 5. *immodicus calor.* ὑπερβολῇ θέρμου, Ariſtot. lib. 3. probl. 5. ὑπερβολὴν εὐδαιμονίας, Iſocrat. 224. B.
* ὑπερεκτρέπονται, 36. 9. *ſupra modum horrent.*
* ὑπερέλθῃ ταύτην [ἡμέρην] ὁ νοσέων, 10. 27.

ὑπέρθεσις, *dilatio.* ὑπερθέσεις, ἀναβολαὶ, Heſych. οὐκ ἀμβολῆς καιρὸς οὐδὲ ὑπερθέσιος ἢ μεγάλης ἱκεσίης, 101. 4. τὰς ὑπερθέσεις τῆς ἀφίξεως ἐποιοῦ, Philo, 439. 24.

ὑπερέχῃ [*extet*] πουλὺ τὸ ὑπογάστριον, 21. 27. τοῖχοι μηδ' ὑπερέχοντες, 82. 18. τὰ μὴ ἐξέχοντα ἀμφαφόωσι ὡς ὑπερέχοντα, 82. 20. Et cum acc°. πλῆθος ἔμενε τὰς κεφαλὰς ὑπὲρ τὸ ὑγρὸν ὑπερέχον, Polyb. 235. C. ὑπερέχει [*ſuperat*] αἱμοῤῥαγίη πάντα πολλὸν, 23. 11. ἢν ὑπερέχῃ τῆς αἰδοῦς τὸ πάθος, 30. 2. Et cum gen°. δίκη δ' ὑπὲρ ὕβριος ἴσχει, Heſiod. Ἔργ. v. 215.

ὑπερκέεται πρόσθεν, 121. 25. *ſatìs antè traditum eſt.*

ὑπεροψίην οἴσι διαίτης, 65. 26. *qui aſpernantur victum.* ὑπεροψία τῆς ἡδονῆς, H. Steph. ex Chryſoſt. de prec.

ὑπερτείνομαι, *vehementer intendor.* κἢν ὑπερταθῇ τάδε, 46. 32. ὑπερτείνεται, Ariſtot. lib. 3. probl. 5.
† ὑπέρυθροι ὀφθαλμοὶ, 19. 33. ὑπέρυθρα, 68. 28. τὸ ὑπέρυθρον, Hippocr. 1090. G. ὑπέρυθρον σῶμα, Thucyd. 130. C.

ὑπέρχομαι. ἢν ὑπεληλύθῃ ὁ πᾶς παλαιὸς σῖτος, 115. 17. *infrà exierit.*

ὕπνοι νήγρετον ἐς θάνατον εὕδοντες, 79. 27. ὕπνος νήγρετος, Homer. Οδ. ν. 79, 80. ἢν ἕλῃ μιν ὕπνος, 114. 31. ὄθ' ὕπνος ἕλοι, Homer. Ιλ. χ. 502.
ὑπναλέοι, 78. 9. Nicand. Ther. v. 162. & Alex. v. 85.
* ὑπνικὸν φάρμακον, 104. 4. id eſt, ὑπνωτικόν. ὑπνωτικῶν φαρμάκων, 106. 33.
* ὑποβορβορίζουσα φύσησι κοιλίη, 22. 12. *ſubmurmurans.* ὑποβορβορύζει κοιλίη, 29. 10. ὑποβορβορύζοντες, Hippocr. 126. B. Lexicographi habent ὑποβόρβορος, *cænoſus,* ſinè authore. ὑποβορβόριον, ἡ τρὺξ, Heſych. βορβορύζειν, de inteſtinorum murmure. βορβορίζει, γογγύζει, Heſych. βορβορίζων, *cænum referens,* ex Dioſc. lib. 5.

ὑποβρύχιος πόνος, 33. 8. ὑποβρύχιον πῦρ ἄλαμπες, 23. 19. πυρετοὶ ἀλαμπέες ἐν τοῖσι σπλάγχνοισι ὑποβρύχιοι, 70. 6. βρύχιος [πυρετὸς] Hippocr. 963. H. ὑποβρύχιον, Herodot. 48. 40. κεῖται ὑποβρύχιος [τυφάων] Apollon. Arg. 2. v. 1219. Schol. κεῖται βυθισθείς. ὑπόβρυχα [Homer. Οδ. ε. 319. Schol. ὑποβρύχιον· τὰ καταδεδυκότα εἰς τὸ ὕδωρ] τὰ κατὰ βάθος κείμενα, καὶ οἷον ὑποδύθια· εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν καταδυομένων πλοίων, Erotian.
† ὑπογίνηται τὸ ἀγαθὸν μέζον, 14. 11.

ὑπόδεξιν τοῦ αἵματος, 15. 25. ὑπόδεξις, ὑποδοχὴ, ἢ ἡ χορηγία πρὸς ὑποδοχὴν, Heſych. ὑπόδεξις, apud Hippocr. 25. 18. de medico ægrum ſuſcipiente & conſolante.
* ὑποδιδρήσκουσι [φάρμακα] οἱ κάμνοντες, 32. 9.

ὑποθέσιος ἀμβλωθριδίου, 28. 30. ὑποθέσιες ὠκυτοκίων πρὸς τὰ γυναικεῖα, 28. 28.

ὑποθυ-

ὑποθυμίην, 124. 15.
ὑποικουρέουσι φλεγμοναὶ, 113. 10. νόσος ὑποικουροῦσιν αὐτοὺς, Plat. Camill. 143. A. *obrepſit.* ὑποικουροῦσα, εἰς βάθος οἰκοῦσα, Heſych. ἁμαρτία εἰς βάθος ὑποικουροῦσα, H. Steph. ex Baſil.
ὑποκαταστῶσι [*remiſerint*] πυρετοὶ, 86. 8.
* ὑποκεφαλαίοισι, 85. 2. πρὸς κεφαλὴν ὑποθεῖναι ὑποκεφάλαιον, Hippocr. 618. 1.
ὑποκλύζειν, 92. 5. & 94 2. τὴν κοιλίην, 88. 8. κλυσμοὶ πρηέες, 99. 17. Hoc verbum citant Lexic. ex Epigr.
* ὑπόλεπτος ἢ λεπτὸς ἰχὼρ, 71. 29.
ὑπόλευκοι, 49. 8. ὑπόλευκα φύλλα, Dioſc. lib. 4. cap. 119.
ὑπολήψιος, 38. 36.
ὑπολύουσι τὰς δυνάμιας, 101. 7.
* ὑπολύσιες γουνάτων, 70. 9. ὑπόλυσις γονάτων, Nahum. ii. 10.
† ὑπομέλανες ὀδόντες, 79. 6. διαχωρήματα ὑπομέλανα, 52. 24.
† ὑπομελανίζειν, 8. 5. πύα τεφρώδεα ἢ ὑπομελανίζοντα, 45. 23.
ὑπόμνησις, propriè *revocatio in memoriam.* ὑπόμνησιν τῶν λογίων σου, Sapient. xvi. 11. ὡς μὴ κινδυνεύειν ὑπόμνησις ἴοι, 82. 23. *in mentem veniat.* ἐφ᾽ ἑκάστης ὑπομνήσιος, 133. 24. *in ſingulis acceſſionibus*, ſcil. τοῦ πάθεος. ὑπομνήσιος τῷ στομάχῳ χρεῖος, 88. 22. *refectione ſtomacho opus eſt.*
ὑπομονὴν ἄλλης κενώσιος, 136. 28.
† ὑπόξανθον φλέγμα, 10. 17.
ὕποπτοι πρὸς φαρμακείην, 35. 24. *ſuſpicaces: ſuſpicionem habent veneni*, ſenſu activo, uti ὑπόπτης, Thucyd. 452. D. ὑπόπτας, Xenoph. 937. A. Sed ὕποπτος ſæpius paſſivo, *ſuſpectus.* ἦσαν ὕποπτοι αὐτοῖς, Thucyd. 463. B.
* ὑποπτώσσω, idem ac ὑποπτήσσω, *præ metu lateo, recedo.* [unde ὑποπεπτηῶτες, Homer. Ιλ. β. 312. ubi Schol. ὑποπεπτηκότες. uti & Euſtath. 229. 5.] σμικρόν τι ὑποπτώξασα ἡ νοῦσος, 137. 20.
* ὑποσκόλιος αὐχὴν, 42. 23.
ὑποστείλασθαι, 84. 5. *ſubducere* [ſcil. *cibum*]. ſic 93. 13. Eo ſenſu legitur in Act. xx. 20. Epiſt. ad Gal. ii. 12. ad Hebr. x. 38. Cum gen°. ὀπώρης οἰνώδεος ὑποστείλασθαι, 84. 11. *abſtinere.* ὑποστείλασθαι τῆς τροφῆς, Ariſtot. lib. 1. probl. 46.
ὑποστροφαὶ νούσων, 53. 20. ὑποστροφὰς ποιέει, 104. 28.
ὑποστρώννυμι. ὑπὸ τῇσι πλευρῇσι ὑμὴν ὑπέστρωται, 10. 5. σποδὸν ὑποστρώσῃς, Eſai. lviii. 5.
ὑποταμνειν, 99. 6.
ὑποτείνεται τῆς διανοίας ἡ νοῦσος, 34. 31. *perturbat, dejicit.*
ὑπουργίῃ ἐς καταπόσιν, 93. 26. ὑπουργεῖν τοῖς δεομένοις, Thucyd. 25. C. Schol. ὑπηρετεῖν. ſic Heſych. ὑπουργίειν τῇ καθάρσει, Hipp. 495. 17.
* ὑπόφασις ἡ ξυμβάλλουσι τὰ βλέφαρα, ὡς καὶ τὰ λευκὰ ὁρῆσθαι ἐξ ὑποφάσιος, 3. 22. *oculorum alba ſubapparent.* ὑποφάσιας τῶν ὀφθαλμῶν, Hippocr. 37. 24. & 1258. C. ubi hæc vox exponitur, ἢν γάρ τι ὑποφαίνηται ξυμβαλλομένων τῶν βλεφάρων τοῦ λευκοῦ, &c. ὑποφάσιας, τὰς ὑποφαινομένας ὀφθαλμῶν κινήσεις, Erotian. ὑποφάσιες χρησταὶ, 91. 24.
ὑποφέρει [κοιλίη] βραχέα, 20. 12. ὑποφέρῃ ἡ γαστὴρ ἢ ἡ κύστις τὸ ποτὸν, 25. 35. *ſubtus evehit, excernit.* ἡ κοιλία αὐτοῦ ὑποίσει [*efferet, proferet*] δόλον, Job. xv. 35.
* ὑπόχολον καταπορὲς φλέγμα, 13. 30. *bilioſum, bile plenum:* à χολή. H. Steph. exp. ὑπόχολος, *ſubiratus*, ſcil. à χόλος.
ὑποχειρσάμενοι, 133. 10. ὑποχείριοι, Xenoph. 206. C.
ὑπτίοισι, 96. 10.
† ὕπωχροι, 38. 21. *ſubpallidi.*
ὑστέρη & ὑστεραίη ἡμέρη. καὶ αὐτῆμαρ καὶ τῆς ὑστεραίης καὶ ἐπὶ τῆς ἄλλης ὑστέρης, 108. 16. *& hodie, & poſtridie, & die perendino.*
ὕφαιμον ὑπέρυθρον, 15. 19. ὕφαιμος κανθὸς, Anthol. lib. 4. cap. 9. Epigr. 13. ὕφαιμοι, ὀφθαλμοὶ, 38. 26.

Φ.

φαιδρότεροι γνώμῃ, 52. 27. φαιδρὸς, καθαρὸς, γελαστὸς, Heſych. φαιδρὸν ἐρύθημα, 10. 16.
φαλάκρωσις ἀθρόη, 78. 23. Alex. Aphrod. lib. 1. probl. 2.
φαντάζεται ἐπὶ τῇσι ἐπιπολῇσι, 78. 2. *apparet.* δεξιὰ φαντάζεται ἀριστερὰ, H. Steph. ex Plat. in Lexic. Ciceron. p. 38. φαντάζονται τὰ μὴ ὑπεόντα, 82. 29. *imaginantur, putant ſe videre.* μαινόμενοι —— φαντασίας τινὰς ὁρῶνται φανταζόμενοι, καὶ τὰ μὴ ὄντα ὡς ὄντα ὁρᾶν, &c. Caſ. Iatric. Probl. 79. [Vide Edit. Problem. per Sylburg.]
φαντάσματα, 38. 24. idem ac ἰνδάλματα lineâ præcedente. ἰνδάλματα, φαντάσματα, Heſych. φάντασμα, Matth. xiv. 26. τέρασιν φαντασμάτων, Sapient. xvii. 15.
φαντασίη [*viſio*] σκιῆς, 3. 11. φαντασίαι ὀνείρων, Sapient. xviii. 17. φαντασίαι ἀξιόπιστοι, 13. 33. φαντασίη [*opinio*] γλυκάζοντος γίνεται, 53. 4. φαντασίην [*ſpeciem*] ἀναγωγῆς παρέχει, 15. 10. φαντασίῃ [*cogitatione, ſuperſtitione*] δεισιδαίμονι, 38. 36. ἐπὶ μιῇ φαντασίῃ, 35. 19. φαντασίαν ψευδῆ, Habac. ii. 18. φαντασίῃ οὐ μάλα καθαροὶ ὕπνοι, 48. 13. φαντασίῃ τῆς ῥάχιος κινδυνώδης, &c. 65. 7. ὀνειρείοιος, 69. 27. πλήθεος τῶν ἐν τῷ στομάχῳ, 146. 28. φαντασίαι, ὡς, &c. 66. 23. ἀγρυπνίη ἢ φαντασίη, 84. 18. ὕπνος λεπτὸς, ἀγρυπνίη κακίων, ἐν φαντασίῃ, 79. 25. ὕπνοι σμικροὶ, φαντασίαι μέζονες, 41. 5.
φάρμακα, *medicamenta*, 101. 26. & 148. 27. Eccleſiaſtic. xxxviii. 4. φάρμακα [*venena*] εἰς τὰ φρέατα ἐμβεβλῆσθαι, 6. 32. Thucyd. 129. D. φάρμακον ὀλέθρου, Sapient. i. 14.
φαρμακώδης κάθαρσις, 149. 23. φαρμακώδη, Theophr. Hiſt. Plant. lib. 4. cap. 6. φαρμακώδεις, 90. 14. & 102. 14. & 104. 6.
φαρμακεὺς, *veneficus*; φαρμακεῦσι, Apoc. xxi. 8. *qui medicamenta parat*; τοὺς νοσέοντας ἑωυτῶν φαρμακείας ἀπόρους τίθησι ἡ ξυμφορὴ, 148. 26.
φαρμακεύειν, *veneficio afficere*; Plat. Tom. 2. 933. D. ἐφαρμακεύετο, 2 Chr. xxxiii. 6. *medicamenta adhibere*; φαρμακεύειν πολλὸν ἐς ὄνησιν, 149. 30. *medicamentis purgantibus uti*; φαρμακεύειν, 83. 14. Hippocr. 72. F. ubi Galen. exp. καθαίρειν.
φαρμακείην, *veneficium*, 35. 24. φαρμακείας, Plat. Tom. 2. 933. D. Galat. v. 20. φαρμακίης προσηνέος, 125. 1. φαρμακίη [*medicatio*] ποικιλοτέρη, 93. 4. [de quâ pharmaciâ ſe ſcripſiſſe teſtatur Aretæus, 110. 15. & 119. 18. & 129. 21. & 131. 30.] 109. 21. & 134. 26.
φειδὼ ἴσω πολλὴ τῆς φλογὸς, 96. 17. οὐδ᾽ ἔπι φειδὼ, Homer. Οδ. ξ. 95.
φέρβεται [*paſcuntur*] ὁκόσα ζῶα καὶ ἑρπετὰ ἀνὰ τὴν γῆν, 76. 19. τάδε φέρβεται ἐκ σέθεν ὄλβου, Homer. Hymn. in Terr. v. 4. φέρβειν, τρέφειν, Heſych. ἕκαστος ἐλπίσι φέρβεται, Hippocr. 1283. 4. φέρβεται [*depaſcitur, conſumit*] ἡ ψυχὴ τὸ σῶμα, Hippocr. 1184. F.
φθέγξιν ἐξαλλάσσεται, 84. 20. τῇ φθέγξει, Hippocr. 1050. F. φθόγγοισι βαρέσι, 132. 9. φθόγγον βαρὺν, de voce Polyphemi, Homer. Οδ. ι. 257.
φθινόπωρον, propriè *autumnus deſinens & in hyemem vergens*, 54. 27. idem ac μετόπωρον, 67. 8. Vox tamen utraque mihi videtur ſimpliciter de autumno intelligi; Aretæus enim, quatuor anni tempeſtates ſic enumerat; θέρος, φθινόπωρον, ἦρ, χειμὼν, 21. 16. & 22. 6. χειμὼν, ἔαρ, μετόπωρον, θέρος, 40. 36. χεῖμα, ἦρ, μετόπωρον, θέρος, 4. 26, 27.
φθινώδεες γίνονται, 43. 6. *tabidi.* Hippocr. 943. F. τὸ φθινῶδες [νόσημα] Id. 939. F. *tabificus morbus.*
φθορὴ τῶν ἀναλομένων, 17. 26. φθορὰ ἀνθρώπων, Thucid. 129. B. φθορῆς ἀρχὴ, 15. 26.
φιλέουσι γίνεσθαι, 4. 23. φιλέει ὑποχωρέειν, Hippocr. 798. H. φιλεῖ, εἴωθεν, Erotian. Sic Heſych. & Herodot. 62. 16. & Thucyd. 551. C. Ita frequenter *amo* apud Latinos; *aurum amat ire*, Horat. lib. 3. Od. 16. v. 9.
φιλόζωοι καὶ εὐέλπιδες, 57. 36. φιλόζωον δένδρον, affertur ex Theophr.
φιλοζωΐη, 57. 32. φιλοζωΐα, Diog. Laert. lib. 6. in fine vit. Antiſthen.
φιλομειδὴς λαλιὴ, 112. 27. Homerus per μμ, metri gratiâ, teſte Euſtathio; φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη, Ιλ. γ. 424. Schol. ὁ φιλόγελως καὶ ἱλαρὸς, καθ᾽ Ὅμηρον· κατὰ δὲ Ἡσίοδον (v. 200) φιλομμηδέα, ὅτι μηδέων ἐξεφαάνθη· ὅ ἐστι, τῶν αἰδοίων.
φιλονεικεόντα πνίγμῃ, 132. 31.
† φιλόστροφα, 111. 12. *recidiva.* φιλόστροφοι ὄλεθροι οἱ ποιηταὶ τῶν εὐμεταβόλων, Jul. Poll. lib. 6. cap. 27. ſect. 7. Sed hic φιλόστροφος, idem eſt, ac * φιλυπόστροφος; φιλυπόστροφον κακὸν, 129. 12, φιλυπόστροφα, Hippocr. 76. A. & 172. H.

φοινίσσω, *puniceo colore inficio, rubefacio.* φοινίσσει, 145. 18. τὸ φοινίσσον τοῦ πυρὸς, 72.24. *ignea rubefaciendi facultas.* τὰ ὄπισθεν ἐφοινίχθη, Hippocr. 1234. E. φοινίσσειν τὴν κεφαλὴν, 129. 30. & 131. 18. Lege Schol. in Ariſtoph. 387. C. ubi τὸ φοινιχθῆναι αἱμαχθῆναι. φοινίσσων, ἐρυθρῶν. φοινίξαι, αἱμάξαι, Heſych.

† φοίνιξις, 147. 15. μέσφι φοινίξιος, 132. 15. φοινίξιες κεφαλῆς, 134. 12.

φορητός. οὐ φορητὰ, 69. 16.

φόρτος, *copioſa quadam materia.* ἐπιθημάτων καὶ ἐπιπλασμάτων ὁ φόρτος ἔνδηλος, 134. 23. ἅλις γὰρ ἐνθάδε τοῦ ἐκεῖ φόρτου, 135. 23. φόρτον μέγαν ἀνιμᾶται, 77. 11.

φορτίδος νηὸς, 77. 19. Homer. Οδ. ε. 250. Schol. φορταγωγοῦ καὶ ὁλκάδος καλουμένης.

φράζειν, *vocare.* τόδε παραπληγίην φράζει, 39. 17. & φράσαι, lin. 16. φράζεσθαι μάλα περὶ πάντων, 135. 7. ἀμφὶ μάλα φράζεσθε, Homer. Ιλ. σ. 254. Schol. ἐπιμελῶς βουλεύεσθε.

φραχθῶσι ὁδοὶ, 51. 9. *obſtruantur.* φράσσω τὴν ὁδὸν, Hoſ. ii. 6.

* φυγανθρωπεῦσι ἐς ἐρημίην, 38. 32. * φυγανθρωπίη, 36. 13. φύξιμα, 117. 9. *fugienda.* ἣν φύξιμος ἦ, Hippocr. 532. 52. φύξιμον, *effugium,* Homer. Οδ. ε. 359. Schol. φευκτὸν, i.e. *quò confugere debeo.* φύξιμον ὀδμὴν, Nicand. Ther. v. 54. *odorem, qui fugat & abigit.*

φυλάξαντα ἐπ' ἀσιτίης μίην ἡμέρην, 101. 9. *unum diem obſervet, tranſigat jejunus.* πεφυλάχθαι χρὴ τάδε, 84. 24. *hæc obſervanda ſunt.*

φυλακὴ, *cuſtodia,* ſeu *conſervatio.* ἐς τὴν τῆς κύστιος φυλακὴν, *ad veſicam tutandam,* 134. 14.

φυλακτικώτερον τῆς δυνάμιος, 103.23. *vires magìs conſervat.* φυλακτικοὺς τῶν ἰσχνασμάτων, Ariſtot. (Edit. Sylburg.) Rhetoric. 67. 21.

† φύρησιν, *commixtionem,* 113. 35. pro φύρασιν.

φύσης ἀγωγὰ, 117. 36. & 85. 19. & 89. 16. φυσώδεες, 38. 19. & 35. 10. φυσώδης, Hippocr. 392. 26.

φυσίωσις, 127. 4. φυσιώσεις, 2 Cor. xii. 20.

φύω. ὕδασι πεφυκόσι θερμοῖσι, 138. 16. *aquis naturalibus calidis.*

φυὴ τῆς νούσου κυΐσκεται, 59. 8. τῇ τοῦ ζώου φυῇ, 77. 27. φυὴν ἀδενώδεες, 60. 15.

φῦμα ζωῆς, 80. 9. *propaginem.*

φύσις κρέσσον ἰητροῦ, 48. 21. ἐκπεριπλάσσειν αὖθις τὸν ἄνθρωπον, 80. 7. αἱ φύσιες [νόσους] κρίνουσι, 112. 15.

φώγνυμι. καίεται καὶ ὀπτᾶται καὶ φώγνυται, Dioſc. lib. 1. cap. 79. φωχθεῖσα κέγχρος, 85. 31. πεφωγμένων κέγχρων, 96. 2.

φωλεύῃ ἡ θέρμη ἐν τοῖσι σπλάγχνοισι, 42. 5. ἣν φωλεύσῃ τὸ κακὸν ἐς ῥίζην, 32. 14. φωλεύσαν ἐν σπλάγχνῳ νόσημα, 56. 7.

φωνασκίη, 146. 7. idem ac ἀναφώνησις, 147. 21. φωνασκία, Lexicogr. ex Theophr. Hiſt. Plant. lib. 9. [φωνασκοὶ, Alex. Aphrod. lib. 1. probl. 119. φωνασκοῦντας, Ariſt. Probl. lib. 11. probl. 22.] De hôc exercitio lege Cœl. Aurel. p. 282. & Mercurial. Gymnaſtic. lib. 6. cap. 5.

X.

χάζεται ὀπίσω ἠδὲ ἄνωθεν, 123. 14.

χαλάζης ἔμπλεα κρέα, 78. 31. χάλαζα hìc *tuberculum;* vitium in ſuibus. χαλαζώδεις τῶν ὑῶν —— χαλαζῶσαι —— ἐν τῆς γλώττης τῷ κάτω ἔχουσι τὰς χαλάζας, Ariſtot. Hiſtor. Anim. lib. 8. cap. 21. γλῶσσα χαλαζώδεσι ἰόνθοισι τρηχεῖα, 78 29. γλῶσσα ἐτρηχύνετο, ὥσπερ καλαζώδει πυκνῷ, Hippocr. 1121. H. ἣν δέ τι τοῦ πνεύμονος ἀποῤῥαγείη —— χαλαζῶδες, 47. 20. ὑγρὸν χαλαζῶδες, 75. 15.

χαλαρός. τὸ χαλαρὸν ἀρχοῦ, 93. 35. Hippocr. 810. G. χαλαρῷ χαλινῷ, Xen. 948. B.

χαλάω. χαλῶνται, 121. 12.

χαλεπὴ πονῆσαι κύστις, 27. 8. i.e. χαλεπῶς πονεῖ.

χαλεπαίνει [σηπεδὼν] ἰητρείῃ, 72. 35. *irritatur.* πνεύμων —— οὐ χαλεπαίνων τῷ ὑγρῷ, 45. 16. *non offenditur.* τοῖς χαλεπαίνουσι, 3. 23. *iratis.* χαλεπαίνειν πᾶσιν, Xenoph. 143. A. οὔτε τι μοι δῆμος ἀπεχθόμενος χαλεπαίνει, Homer. Οδ. π. 114. Schol. ὀργίζεται.

* χαλκώδεες ὄτλιες, 78. 36.

χαλκεῦσι, 46. 18. χαλκεὺς, Homer. Ιλ. μ. 295. χαλκέας, τοὺς τὸν σίδηρον ἐργαζομένους, Ariſtot. Poetic. cap. 25. Aretæus junxit χαλκεῦσι ἢ σιδηρεῦσι. τὸ χάλκεον, 103. 29.

χανδὸν, πολὺ καὶ ὅσον δυνατὸν καὶ ἀθρόως ἀπὸ τοῦ κεχηνέναι πλατὺ, Heſych. ἐφ' ἱδρῶτι ἄδδην ἢ χανδὸν, 22. 1. & 67. 10. χανδὸν ἕλῃ [οἶνον] Homer. Οδ. φ. 294. Schol. ἀθρόως [illegible] κεχηνότως. * χανδόθεν ἕλκει, Hippocr. 272. 33.

χάριτος ἐν τῇ τροφῇ, 137. 1. *gratia in cibo,* i.e. *grati cibi.* Sic χάριτας πόματος καὶ σίτου, 140. 23. χάριτες ἔσων τοῖσι κάμνουσι, 146. 10. *gratum fiat, oportet gratum facere.* αἱ τοῖσι κάμνουσι χάριτες, Hippocr. 1180. C. χάριτες, αἱ χάριτες· ἔνιοι χάριτας εἶπον τὰς πιθανότητας, Erotian. χάριτος ἀβλαβοῦς τῶν ἡδέων, 32. 11. ubi χάρις eſt τὸ χαρίζεσθαι, *res gratas innoxiè indulgere.*

χαριζόμενοι θεοῖς, 38. 36. χαριζόμενος βασιλῆϊ, Homer. Ιλ. λ. 23. χαριζόμενοι τῇ ἡδονῇ, Xenoph 99. A. χαρίζεσθαι, τὸ δρᾶν τὰ κεχαρισμένα, Heſych. Et cum Geno. χαρίζεσθαι ὀπώρης, 102. 26. χαριζομένη παρεόντων, Homer. Οδ. α. 140. Schol. ἐκ τῶν παρόντων ἐπιδιδοῦσα.

χάρμα ἀδόκητον καὶ μέγα, 40. 31.

χάρμῃ, 36. 29. *præ gaudio.* Phocylid. v. 111. Apud Homerum reſtringitur plerumque ad *gaudium bellicum;* χάρμῃ γηθόσυνοι, Ιλ. ν. 82. & ad ipſum bellum; μνήσαντο χάρμης, Ιλ. δ. 222. Schol. τοῦ πολέμου. χάρμη γὰρ ἡ μάχη, ἡ χαρὰν ἐμποιοῦσα τοῖς νικῶσι.

Χαρωνίοισι, &c. 6. 24. De Charoneis foſſis aërem peſtilentem exhalantibus, lege Galen. Comm. 1. in lib. 1. Epidem. & Plin. lib. 2. cap. 94. & Strab. 636. B. ac 649. D. & Diog. Laert. in Zenon. 193. D. Edit. Lond.

χειμὼν, 18. 2. pro quo poëticum χεῖμα; χεῖμα τίκτει τάδε πάθεα, 4. 27. ὡς ἐντὶ μέγα χεῖμα, 77. 35. χείματι καρτερῷ, 67. 31. χεῖμα, Homer. Οδ. ξ 487. χείματος, Heſiod. Ἐργ. v. 448.

† χειράγρην [ἀρθρῖτιδα] χειρῶν, 73. 32. Martialis [in lib. 1. Epigr. 99.] corripuit primam ſyllabam in *chiragra;* ſed H. Stephanus in Gr. Theſ. legit *cheragra;* nam in hujus vocis flexione poëtæ demunt ι; χερὶ, Homer. Ιλ. θ. 289.

χειρονομίη, 129. 27. & 132. 31. & 147. 23. inter γυμνάσια, Hippocr. 364. 16. & 374. 3. Athen. 631. C. ἐχειρονόμουν, Xenoph. 877. E. τοῖσι σκέλεσι ἐχειρονόμησε, Herodot. 238. 37. lege Euſtath. in Homer. 159. 39. & 957. 47. & Mercurial. Gymnaſtic. lib. 2. cap. 7.

χειρουργίη. De Chirurgiâ ſcripſit Aretæus, ἐν τῇσι χειρουργίῃσι λέλεκται, 128. 13. οὐ τοῦ παρεόντος λόγου ἡ τῆς δὲ χειρουργίη, 99. 7.

χερείων, 56 28. Homer. Ιλ. α. 114. οἱ φύσει χερείους, 64. 18. χερείονες χειρόνων, 64. 17. χείρω τῶν ὠφελεόντων, 140. 23.

χερσαίων, 150. 33.

χιασμὸν σχήματος, 40. 8. i.e. κεχιασμένον σχῆμα.

χλιαρῷ, 84. 28. ſcil. ὕδατι. χλιαρὸν ὕδωρ, Athen. 123. D.

* χλοήβαφος χροιὴ, 48. 12.

χνοῦς ἐστι [τρίχες] τῷ ἐλέφαντι, 77. 22. μάλθακος ὡς χνοῦς, Hippocr. 612. 28. χνοῦς ἡ πρώτη θρὶξ καὶ λεπτὴ Schol. in Ariſtoph. 409. E.

† χολόβαφα οὖρα, 19. 31. & 36. 21. χολόβαφοι τὸ πᾶν, 23. 33. * χολοβάψια πολλὰ, 140. 12. Nullam hujuſmodi formæ vocem à βάπτω uſpiam adhuc legi. Forſan poſſet reponi χολόβαφα vel χολοβαφέα, nam legitur κοκκοβαφής.

* χολοειδὲς αἷμα, 52. 3. χολώδης frequentiſſimè occurrit apud Hippocr. & Galen. χολώδεα, 21. 1.

χονδρώδεα μέρεα, 44. 36. χονδρώδη μόρια, Ariſtot. de partib. Animal. lib. 2. cap. 9.

χρεμπτομένοισι, 15. 17.

χρέμψιος, 15. 26. ἀποχρέμψιες, Hippocr. 1251. B.

χρέομαι pro χράομαι. φυγῇτε καὶ ὁρμῇ χρέεται ἡδέων τε καὶ ἀηδέων, 29. 14. *fugit injucunda, appetit jucunda.*

χρεόμενον φαρμάκοισι, 134. 25. *utendum eſt.* Ubi, quod occurrit, rariſſimè, Participium verbalis in -τέον vicem gerit. χρέω [*utere*] κλυσμῷ, 128. 34. χρέω θυμῷ, Herodot. 40. 28.

χρεὼ [*opus*] βουλῆς, 136. 16. & cum acco. χρεὼ βουλῆς ἐμὲ καί σε, Homer. Ιλ. κ. 43. Schol. χρεία συμβουλῆς ἐμοὶ καὶ σοί.

χρεὼν [*oportet*] φέρειν, 134. 6. & 140. 27. & 149. 17. χρεών ἐστι σε ἰέναι, Herodot. 10. 30. & (ſubaudito ἐστὶ, utì apud Aretæum) χρεών μιν μὴ λέγειν, Herodot.

Herodot. 192.39. ἐμὲ χρεὼν ἱκέσθαι, Homer. Οδ. ο. 201. χρεὼν adverbialiter, quod rarum eſt; χρεὼν [*neceſſario*] ὕδρωψ ἐπιγίνεται, 50. 21.

χρεῖος [*opus eſt* cum Nom°] κυρὴ, 86. 16. χυλὸς, 147. 11. ut & apud Latinos; *dux opus eſt*, Cicer. lib. 2. Epiſt. 6. ad Cur. & cum Gen°. ἀλίης τοῦ σομάχου χρεῖος, 88. 22. ὁ βίος καὶ πόνων ἐς ἀπόρρηξιν χρείος, 45. 14. χρεῖος ἐς δίνην θανάτου, 47. 16. *opus eſt morte ad requiem*; i. e. *non, niſi morte, relevari poteſt dolor.* Craſſus autem interpretatur, quaſi θανάτου regeretur ab δίνην, & βραχείης ῥοπῆς ἡ χρεῖος, *levi momento ad perniciem opus eſt*; ſic ferè Morelius in ſuis notis, *ſi morbo eo vel leviter tententur, lecto, in quo mortem obeant, componantur.*

χρὴ καταχεκλίσθαι, 82. 13. Aliquando χρὴ ſubauditur; προσξυνιέναι, 44. 31. Rariſſimum eſt χρὴ pro χρεῖος; χρὴ τῆς κάρτα δειμίων, 75. 22.

χρηστός. σμικρὸν ἐν αὐτίῳ [αἵματι] τὸ χρηστὸν τῆς φύσιος ἡ τροφὴ, 149. 18.

χρίειν ἄλειφα σικυώνιον ἐς τοὺς πόδας, 116. 18. at mox lin. 20. [τοὺς πόδας] χρίειν ἀλείμματι. Sic & lin. 22. quæ ſyntaxis eſt magis in uſu; τὸν χρῖσαι ἐλαίῳ, Homer. Ιλ. ω. 587.

χρίσιες, 94. 18. & 144 23. Sic enim legendum eſt pro χρήσιες. ἔλαιον τῆς χρίσεως, Exod. xxv. 6.

χρίσματα, 92. 34.

χροιὴ, 52. 5. τῆς χροιῆς, Ariſtoph. 98. E. & χροιὴ, Ib. lin. 21. Homer. Ιλ. ξ. 164. Hippocr. 1181. A. τὴν χροιὰν, Ariſtoph. 189 F. Schol. οἱ Ἀττικοὶ παροξύνουσι τὴν χροιάν.

* χρόνος πύον ποικίλον, 44. 23. τὸ χρόνος, pro *colore* alias non legi. Sin id placeat, poſſet legi χροὸς [*corporis*, uti Homer. Ιλ. δ. 130. Schol. τοῦ χρωτὸς, τοῦ σώματος] πύον.

χρῶμα πελιδνὸν ἢ μέλαν, 78. 37.

χρώζουσι, 51. 31. *colore imbuunt*, Ariſtot. in ultim. Sect. Probl. 9. χρῶσαι, χρωματίσαι, μολῦναι, Heſych.

χρόνος. ἢν [πάθος] ἐκ πολλῶν χρόνων ἔῃ, 148. 10.

χρονίζουσι, 104. 12. χρονίζειν, 1248. G.

χρυσοειδέες τὴν χροιὴν, 52. 5. χρυσοειδεῖ χρώματι, Xenoph. 172. C.

χύμα ἑλκέων, 70. 18.

† χύω, thema rarius in uſu; φλέγμα χύον, 130. 2.

χυθὲν, 62. 3.

χωρῆσαι τὴν νοῦσον δυναμένων μελέων, 74. 24. *qua capiendo morbo ſufficiant.*

χωρίον, *locus*; ἐπὶ τοῦ χωρίου τοῦ ἕλκεος, 38. 1. τὸ χωρίον, *cutis*, 96. 18. & *pars corporis*; τῶν χωρίων, 96. 3.

Ψ.

ψαμμία, 61. 5. & 62. 33. *arenulæ, minutiora calculorum fragmina.* θρύπτεσθαι τὸν λίθον εἰς ψαμμία, Alex. Aphrod. lib. 1. prob. 110.

ψαῦσις τῆς κεφαλῆς, 85. 6. ψαύσιος, 41. 2.

ψηλαφίη ποδῶν διαφὴς, 85. 6. & 88. 2. & 94. 26. & 116. 21. ψηλαφίης, Hippocr. 24. 13.

ψεδναὶ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ κόμαι, ἀραιαὶ, 78. 22. ψεδνὴ λάχνη, Homer. Ιλ. β. 219. Schol. ἀραιὰ, μαδαρά. ψεδνὸς, μαδαρὸς, ἀραιόθριξ. Heſych.

ψιλὰ ἤδη καὶ ἄτριχα, 78. 24. ψιλοῖσι στόμασι, 82. 22.

ψίχες, 125. 13. ψιξὶ, 148. 18. ψὶξ, Alex. Aphrod. lib. 1. probl. 40.

ψόφου καθαπτόμενοι, 82. 16.

ψοφεῖν cum accus°. [χείλεα] πτυσμὸν ψοφέει, 41. 15. *ſputum cum ſtrepitu exſpuunt.* Schol. in Ariſtoph. 131. B. Μένανδρος· ἐψόφηκε τὴν θύραν ἐξιών. Et neutraliter; ψοφεῖν, Hippocr. 198. B.

ψύχω. ἔξω τοῖσι ψύχουσι [*refrigerantibus partibus*] κολοκύνθας καὶ πέπονος, 148. 14.

† ψύξις βρωμάτων καὶ πομάτων, 16. 35. ποδῶν, Hippocr. 398. 31. ψύξι κοιλίης, 66. 15. ψύξιες, 7. 25.

ψυκτικὸν, 86. 34.

ψύχεϊ ἴκελοι σφυγμοὶ, σμικροὶ, νωθροὶ, 36. 23. [Lege Editoris Not. in Var. Lect.] Quid ſi reponatur ἰλύϊ? nam 78. 27. σφυγμοὶ σμικροὶ, νωθροὶ, ὅκως διὰ ἰλύος μόλις κινεύμενοι.

† ψυχρολουσίη ἀλουσίης κρέσσων, 132. 34.

ψυχρολουτέειν, 133. 10. ψυχρολουτῶ, Lexic ex Plut. Erotic. ψυχρολουτρούντων, Ariſtot. lib 1. Probl. 29.

ψυχροποσίη, 21. 33. & 58. 1. ψυχροποσίαι, 7. 27. ψυχροποσίαι, Plut. Symp. 6. Probl. 7.

* ψυχροπαγὴς κοιλίη, 66. 33. uti Editor in Not. ad Var. Lect. legendum monet.

Ω.

ὦ τοῦ θαύματος, 75. 7. ὦ τῆς παρεούσης μεγάλης ἀνάγκης, 134. 36. ὦ τοῦ θαύματος, Lexic. ex Gregor. ὦ τῆς ἀναισχυντίας, Lucian. 202. A.

ὧδε εἶχε γνώμης, 38. 1. *mente bene conſtabat.* οὕτως ἔχω δόξης, Dionyſ. Halic. de Lyſ.

† ὤκιστος ὄλεθρος, 27. 22. Homer. Ιλ. χ. 325.

* ὠκυφόνου κακοῦ, 18. 21.

ὠμῆς ἐλαίης, 85. 16. ὠμοῖσι λίνοισι, 135. 19.

ὠμότερον τροφὴν, 51. 23. pro ὠμοτέρην. Lege hujuſmodi ἀσύντακτα in voce νοῦσος.

ὥρη, de quatuor anni tempeſtatibus, 21. 16. aut de maturitatis tempore; ἐφ᾽ ὥρῃ, 135. 35. καθ᾽ ὥρην, 84. 2. ἐφ᾽ ἑκάστης ὥρης, 84. 3. ἐπὶ τῆς ὥρης, 130. 21. ἐφ᾽ ὥρης, 102. 28. ἐφ᾽ ὥρας, 122. 27. ἐς ὥρην, 124. 17. Sic ἐν ὡραίοισι χρόνοις, 136. 6. ὡραῖος πιπίων, 125. 22. ὡραῖον τάριχος, 133. 7. ὡραῖος τάριχος, 150. 30. ὡραίης οἰνάνθης, 118. 26. ὥρῃ τῇ ὡραίῃ, 34. 9. & τοῦ κάλλεϊ τῆς ὥρης, 34. 11. ὡραῖα ἀκρόδρυα, 150. 35. ὡραίως, 135. 37. ἐν τοῖσι καθεστῶσι καιροῖσι καὶ ὡραίως τὰ ὥρια ἀποδιδοῦσι, Hippocr. 997. E. ὥρια πάντα, Homer. Οδ. ι. 131. Schol. τὰ πρὸς ἕκαστον καιρὸν ἐπιτήδεια. ὥριοι, 58. 9. ὡρίων, 24. 6.

ὧς pro οὕς, 33. 2. Vide Comment. de Dial. Aret. Litt. ω.

ὡς, cum ſuperlat°. ὡς ὀξύτατα, 23. 20. cum Indicat°. ὡς εἴσω παραθεῖται τὸ ὄργανον, 128. 37. ſic 114. 20. cum Optat°. ὡς ξυγχωρήσοιτο, 129. 4. cum Infin°. ὑγροῦ ὡς δοκέειν, 50. 8. ὡς στῆσαι, 115. 30. ὡς μὴ διαμαρτάνειν, μηδὲ μακρηγορέειν, 82. 8.

ὦσις. τῆς ὤσιος, 74. 18. ὦσις, Ariſtot. de Animal. Ingreſſ. cap. 2. idem ac ὤθησις, Alex. Aphrod. lib. 1. probl. 90.

† ὠσμὸν τῶν σιτίων, 93. 23. ὠσμὸς, ὤθησις, Heſych.

ὠτειλὴ ἀπέκλεισε, 71. 7. ὠτειλῇ, 100. 26. ὠτειλὴν, 68. 15. & 70. 35. & 71. 10. ὠτειλαὶ πυκναὶ, παχεῖαι, στερέμνιοι, 71. 5. ἐς ὠτειλὴν ἰὸν, 72. 32. ξυμβῇ τὸ τρῶμα, 134. 11. ἕλκη τὰ τρώματα, 128. 7. ἄγοντα τὸ τρῶμα, 123. 4. ὠτειλὰς ἐς τὸ πῶρον ἄγειν, 111. 13.

ὠφελείη, 103. 15. ὠφελίης, 96. 12.

ὠφελέοντες οὐδὲν πυρετοὶ, 7. 8. ſic 22. 11. ὠφελέονται οὐδὲν, 29. 30. ὠφελέει οὐδὲν, 71. 15.

ὠφελεόντων χείρω, 140. 24. *convenientibus deteriora.*

ὦχρος, 53. 19. *pallor.* Homer. Ιλ. γ. 35. ὦχροι, *genus leguminis*, 139. 4. Ariſtot. Hiſt. Anim. lib. 9. cap. 40. in fine.

ὠχρότης, 7. 14.

ὠχρολεύκων, 42. 10. ὠχρόλευκον, Dioſc. lib. 4. cap. 42.

* ὠχρόξανθος ὡς χολὴ, 71. 29.

ὤψ. ξύμπας τιταίνεται ὁ ὤψ, 94. 26. οἱ ὦπες οἴδεε, 52. 8. *oculi.* Notandum eſt hanc vocem hìc eſſe maſculinam. At in ſingulari, ὦπα, *conſpectum*, Homer. Ιλ. γ. 158. Schol. τὴν πρόσοψιν; τοῦ προσώπου.

In *ARETÆI* Indicem Appendix.

NEquid lector, in quo poſſit adjuvari, deſideraret; in Appendicem ſequentem conjiciuntur vocabula plurima, præſertim medica, quales ſunt partes humani corporis, morbi cum variis medicamentis, animalibus, vegetalibus, aliiſque ad philoſophiam naturalem pertinentibus; quæ pleraq; nomine tenus commemorâſſe hìc ſufficiet; pleniùs quippe in variorum authorum hanc materiam de induſtriâ tractantium operibus explicata. Inſeruntur præterea quædam Editoris obſervationes, ad quas in ſuis ad Latinæ verſionis oram notis aut alibi paſſim lectorem remittit.

ΑΒέβαιος ἄλθεξις, 32. 5.
ἀβλαβὴς ὀπώρη, 102. 29.
ἁβροὶ ἐς τὴν δίαιταν, 75. 37. ἁβρὸν, καλὸν, αὔθαδες, τρυφερὸν, Lexic. Voc. Herodot.
ἀγκῶνος ἄκρου, 78. 6.
ἄγονον σπέρμα, 64. 6.
ἄγρωστις, 89. 22.
ἄγχιστα, εἰς ἄκεσιν, γράφω, 144. 11. ἄγχιστα, Hippocr. 393. 40. ἔστι μὲν ἔγγιστα· αὐτὸς δὲ ἀντὶ τοῦ μάλιστα τίθησι τὴν λέξιν, Erotian.
ἀγχόνη, 99. 16. & 100. 7.
ἀδένες, 60 16.
ἀδίαντον, 89. 22.
ἀδόκητος πληγὴ, 21. 33. οὐκ ἀδόκητον ἔχειν, 59. 33.
ἀδρῆς διαίτης, 65. 27. ὀλίγον ἀδρότερον, 131. 28. ἀδροτέρως διαιτῶν, 127. 27.
ἀείζων, 150. 10.
ἀείρεται ἐς ὄγκον, 93. 36.
ἀθρόη φαλάκρωσις, 78. 23. ἀθρόον ἀσιτεῖν, 88. 22. κενοῦν [αἷμα] 99. 16. ῥέῃ τὸ αἷμα, 97. 24. ἀθρόως ἐξεῤῥάγηται, 60. 8.
αἰδοίων ξυώτατις, 3. 32.
αἰθάλης, 44. 15. αἰθάλη, ὅπερ καὶ λιγνὺς, Galen. Exp. Voc. Hipp.
αἰθύης ὠμῆς κραδίη. 134. 33.
αἵματος ἀγωγὴ, 16. 3. ἀναγωγῆς θεραπεία, 107. 18. [αἷμα] ἐκκριθῇ, 61. 32.
αἰνότατοι [πόνοι] 122. 10.
αἴρης ἄλητον, 102. 34. αἰρίνων ἀλήτων, 118. 25.
αἴσχιες, [vide poſtea inter conjectur.] 73. 17.
αἰωνίη νοῦσος, 94 14.
αἰώρη, 120. 26. & 90 36. & 115. 1. & 116. 11. & 121. 31. αἰωρεύντων, 92: 19. αἰωρηθέντες, μετεωρισθέντες, Lexic. Voc. Herod.
ἀκακία, 99. 26.
ἄκανθα τῶν σπονδύλων, 43. 1.
ἀκάνθης τράγου τὸ δάκρυον, 110. 12. ἀκάνθης Αἰγυπτίας, 110. 14.
ἀκάτῳ, 85. 9. ἀκάτοισι, Herodot. 282. 25.
ἀκηδίην τῆς περιφορῆς, 87. 13.
ἀκμῇ τοῦ πνιγὸς, 107. 2. ἡλικίης, 94. 15. χειμέριος, 149. 12. [νόσου] 84. 27. ἀκμὴ πάθους, ἡ τῶν τὸ μέγεθος δηλούντων σημείων παρουσία, Erotian.
ἄκνισσον ἔλαιον, 96. 7. [πέμμα] 133. 18. ἄκνισσοι ἐγκέφαλοι, 102. 24.
ἀκρασίη τροφῆς, 67. 7. κοιλίης καὶ ἐντέρων, 48. 34. ἀκρασίη τὰ ὑγρὰ ἴσχῃ καὶ μέρεα, 63. 33. ἀκρατὴς τῶν ὑγρῶν [ὑστέρη] 72. 22. ἀκρατὴς δίψος, 59. 10.
ἄκρεα ψυχρὰ, 112. 36.
ἄκρητον αἷμα, 109. 18. ἀκρήτοισι ὕδρισι, 24. 2. ἀκρητεστέρου μελικρήτου, 95. 26. οἴνου, 116. 2.
ἀκροθρύων τὰ ὡραῖα, 150. 35.
ἀλαμπὲς πῦρ, 23. 19. ἐκλάμπει ὁ πυρετὸς, Hippocr. 15. 9.
ἄλγημα, 74. 27. ἀλγήματα· πολλάκις καὶ κατ' αὐτοῦ τοῦ νοσήματος ἐπιφέρει τοὔνομα, Galen. Exp. Voc. Hippocr.
ἀλεαίνεται ἡ κεφαλὴ, &c. 84. 17.
ἀλεγεινὸν, 123. 18.
ἀλεγίζοντα τῆς θέρμης, 93. 9.
ἀλεεινὸς οἶκος, 95. 18.
ἀλεῆναι, 16. 1.
ἀλεξήματα, 106. 5.
ἅλες λεπτοὶ, 96. 8. ἁλῶν, 92. 12. ἁλσὶ, 106. 16.
ἀληλεσμένη κέγχρος, 85. 32.
ἄλητον κρίθινον, 93. 6.
ἀλθαίνοντα τὴν γαστέρα φάρμακα, 147. 13.
ἀλθέξονται, 69. 21.
ἅλια ἕλκεα, 72. 26.
ἀλικακάβου τῆς ῥίζης, 145. 20.
ἀλκυονίου τοῦ λείου, 150. 11.
ἀλόης, 108. 25. ἀλόαι, 145. 15.
ἀμαρακίνου ἀκρήτου, 84. 36.
ἀμαρτωλὴν, 91. 19. τὴν τῶν ἀμαρτημάτων εἴδησιν, Erotian.
ἀμαυροὶ πυρετοὶ, 114. 34. τὰς ὄψιας, 61. 34.
ἀμβλωώεται τὸ ξηρὸν, 87. 27.
ἀμβλώματι. 4. 25. & 95. 21.
ἀμβολὴ χειρὸς καὶ γνώμης, 38. 5.
ἀμμωνιακὸν τὸ θυμίημα, 150. 17.
ἀμοργὴ, 136. 23. ὡς ἐπίπαν ἡ ὑποστάθμη τοῦ ἐλαίου, Erotian.
ἀμύγδαλα πικρὰ, 102. 13.
ἀμύσσον τὸ χολῶδες, 52. 32. ἀμύσσει, 147. 8. ἀμύσσειν, ταράσσειν, ἑλκοῦν, ξέειν, Lexic. Voc. Herod.
ἀμφιβλάσσοι τὸ δέρμα ἡ συκίη, 106. 22.
ἀναγαλλίδος, 131. 20.
ἀνάγειν ἄνω, 101. 32. [αἷμα] 15. 13. ἀναγωγὴ φλεγμάτων, πτυέλων, 10. 31, 23. τροφῆς ἐς τὸ ἧπαρ, diſtributio, 51. 22.
ἀναδιδοῖ τὴν ὀρχὴν ἐς τὸν ὄγκον, 66. 28.
ἀνάδοσις πέψιος, 54. 9. & 78. 14, 15. 53. 21.
ἀναιρῇ θέρμη πάντα, 116. 25.
ἀναισθήσιος ἀμφιχυθείσης τὸν ἄνθρωπον, 92. 4.
ἀνάκλησιν τοῦ στομάχου, 128. 33.
ἀνάκλιτον ἐνθέντα ἐν δίφρῳ, 92. 19.
ἀναλαβεῖν, digerere, 61. 13. ἀναλαμβάνειν πάντα κηρωτῇ, 86. 35. ſic 108. 36. ἀναλήφθω τάδε κηρωτῇ, 113. 30.
ἀναλίσκειν βραχὺ σὺν ἄρτῳ, 87. 6.
ἀναμαχέσασθαι τὴν κακοσιτίην, 146. 7.
ἀνάπαυλαν τῶν καμάτων, 132. 13.
ἀναπνεύσωσι σμικρὸν, 106. 9. ἀνέπνευσε τῆς νόσου, Sophoc. Ajac. v. 275. ἀνάπνευσις, *recreatio*, 117. 6. *reſpiratio*, 112. 25.
ἀναχετὸν, 128. 24.
ἀναφέρῃ τὴν αἴσθησιν, 90. 21.
ἀνδάνει ἐμοὶ, 75. 17. Hom. Ιλ. α. 25. ἀρέσκει, Erotian.
ἀνδράχνην, 150. 10.
ἀνέλικτοι περίπατοι, 135. 10.
ἀνεσθίει ὑστέρην τὸ ἕλκος, 72. 31. vide & 69. 24. & 70. 5, 35.
ἄνηθον, 83. 36. & 85. 18. ἀνήθου κόμη, 144. 21. ἀνηθίνῳ [μύρῳ] 88. 35.
ἀνθέμιδος ἔλαιον, 144. 23.
ἀνθερεῶνα, 93. 29.
ἀνθηρὸν φλέγμα, 13. 30.
ἄνθραξ, 9. 2.
ἀνιᾶσι τὰς σφίγξιας, 144. 19. τῶν κοιλίην πόνων ἀνιέναι, 146. 26. ἀνίεται τὰ μέρεα, 121. 14. ἄνεσιν τῆς κύστιος, 122. 29. [πιέσιος] 95. 23. τῶν μερέων, 112. 19. ἐπ' ἀνέσει, 75. 28. ἄνετοι τὸν βίον, 75. 36.
ἀνίσου καρποὶ, 130. 8.
ἀντιτρέχω, 128. 10. leg. ἀντιτρέγω.
ἀνομοίῳ ἓν ὅμοιον ἄριστον, 150. 17.
ἀνοχῆες. Vide ὑμὴν.
ἀντερειδέσθωσαν σικύαι, 125. 12.
ἀντίσπασιν τῶν χυμῶν, 92. 7. τῶν ὑγρῶν, 106. 8. τῆς [σικύης] 93. 8.
ἀνωδύνων φαρμάκων, 117. 26.
ἀνωτέρη ἡ [φλὲψ] τῆς δε, 108. 6. ἡ ἀνωτέρω, 108. 7. εἰ θείης ἀνωτέρω, 96. 13.
ἀνωφελὲς λύειν, 90. 35.
ἀπαλλαγῆναι, *ex morbo convaleſcere*, 50. 24. & 54. 25.
ἀπαναλωθῇ τὰ ὑμένια, 16. 12.

In ARETÆI INDICEM APPENDIX.

ἀπερᾶν ὀλίγον, 87. 10.
ἀπαραμύθητος πυρὸς, 38. 25.
ἀπαλλάττη τα ακεα, 151. 7. πρὸς τόδε σόμαχος, 96.33. ſic 102 8.
ἀπλῶς τῶν ἐρύγην, 96. 37. ἀπλωΐες αἱ ἀφίσιες, 75. 13.
ἄπιςος ὁ θάνατος, 29. 5. ἡ ῥαγὴ, 58. 33. ἡ ξυμφορὴ, 73. 8.
ἀποδείξατα [vid. Indic. præced.] ἀπεδείξαμεν, ἐποιήσαμεν, Erotian.
ἀποκλείω. τὸ ἀραιὸν ἀπέκλεισεν ἡ ὠτειλὴ, 71. 7.
ἀπολαμβάνειν. ἀπειλημμένα, vid. Indic. præced. & multa apud Erotian.
ἀπομάξαντα, 90 13.
ἀποπληξίη, 39. 7. ἀποπληξίης θεραπείη, 91, 14. ἀποπληκτικοῖσι, 94. 17.
ἀποπλυνόμενα, 44. 26.
ἀπορῆ ὁ ἄνθρωπος, 72. 34.
ἀπορίη γνώμης, 13. 29. ἀναγωγῆς, 14. 15. ὑπ' ἀπορίης, 114 6.
ἀποσπᾶσαί τι τῶν χυμῶν, 97. 21.
ἀποστάσι καὶ ἀνθολκῇ, 93. 31. ἀπόστασιν καὶ ξυναγωγὴν, 123 15.
ἀπόστροφοι ἐς πάντα, 66. 1. ἀποστροφὴ καὶ μῖσος γευμάτων, 64. 30.
ἄπλεκτ οἴνου ἐνεργῶς, 113. 1.
ἀραιοτέρη ἢ μικροτέρη βὴξ, 47. 1. ἀραιότεροι τὸ θώρηκα, 43. 8. τὸ ἀραιὸν δυσαίσθητον, 74. 14. ἐντέρων, 71. 7. σώματος, 114. 12.
ἀραιοῦν τὰ μέρεα, 107. 10.
ἀραίωσις, 107. 22. πυκνότητι τῆς ἀραιώσιος, 114. 17. διαφοραί τῶν ἀραιώσεων, 45. 15.
ἀργιλώδεες, 61. 23. φῦσαι, 66. 22.
ἀρέξαι ἀρχομένα [κακοῦ] 78. 3. ſic ἀρήγειν, 96 21.
ἄρθρα παχέα, 42. 24. ἐναργῆ, 42. 37. ἀρθρῖτις, 77. 31. ἀρθρίτιδος θεραπείη, 148. 1. ἀρθριτικοῖσι, 148. 8.
ἄρκτου στέατι, 150. 16. πρὸς ἄρκτον ὁ οἶκος, 114. 1.
ἀρνογλώσσου χυλὸς, 109 23.
ἄρσις. πρὸ τοῦ ἄρσιος, 104. 5, 12.
ἀρτεμισίη, 95. 30.
ἀρτηρίη ὁδὸς [ἀναπνοῆς] 13. 6. ἀρτηρίης ἄκρης, 6. 12. τρηχείης, 14. 30. [& 98. 27.] παχείης, 15. 30. & 119. 26. ἀρτηρίαι διπλαῖ, &c. 128. 8, 9, 11. & 134. 2. ἀρτηρίης ὀξέας νόσου, 119. 23.
ἀρτίσκους, 150. 1, 3. Paſtillorum ex viperarum carne præparationem tradidit Galenus Tom. 2. p. 142. l. 11. item Paul. Ægin. lib. 7. cap. 11. ubi verba his Aretæi ſimilia invenies.
ἀρχή τις πάθη, 40. 2. ξυμπαθίη τῇ ἀρχῇ, 2. 17. τῇσι ἀρχῇσι, 4. 15.
ἀρχὸς προπετὴς, 63. 3. τὸ χαλαρὸν ἀγχοῦ, 93. 35. leg. ἀρχοῦ.
ἄσαρον, 120. 15. ἀσάρου τῆς ῥίζης, 140. 28.
ἄσημος ἀναπνοὴ, ἀσαφὴς, 29. 5. οὐκ ἄσημον τῇ ἀφῇ, 72. 37. ἄσημα πρόσωπα, 76. 21. ἀσήμους κυφισμοὺς, 83. 27.
ἆσθμα, 46. 4. ἆσθμα ἀραιὸν, λεῖον, κερχνῶδες, 47. 4. ἆσθμα ἡ ἀναπνοὴ, 54. 19.
ἀσινὲς ἐς ὄλεθρον πάθος, 33. 11.
ἀσκίτην, 54. 22. & 56. 21.
ἀσπάραγοι, 130. 16.
ἀσταφίδος ἀγρίης, 90. 23.
ἀστὴρ λευκὸς, 110. 2.
ἄσφαλτον, 108. 29. ἄσφαλτος, 138. 17.
ἄσχημον, 30. 4.
ἀτὰρ, 21. 10. & 56. 18.
ἀτέραμνος [vid. Indic. præced.] ἀτεράμνοις, δυσμεταβλήτοις, Erotian. ἀτέραμνα, δυσμετάβλητα καὶ σκληρὰ, Galen. Exp. Voc. Hipp.
ἀτμώδεα, 96. 9.
ἄτροφοι τροφαι, 125. 20.
αὔλακες μέλανες, 79. 10.
αὔξεται ἐπὶ μᾶλλον τὰ δεινὰ, 42. 8. αὔξησις τῶν ἔνδον, 101. 24. φύσιος, 112. 18.
αὖοι τὸ σκῆνος, 54. 17.
αὐταρκέης γνώμης δύναμις, 83. 31.
αὐχὴν ἀγκύλος, 3. 15. ὑποσκόλιος, 42. 23. ἀλγέειν τῶν ἐν τῷ αὐχένι διάτασις, 3. 29.
αὐχμηρῶν μίξιν, 85. 36. τῷ αὐχμηρῷ ξυνέχειν, 114. 11.
ἀφειδέως αἱμάσσειν, 93. 16.
ἄφεσις ἐς ὕπνον, 133. 19. νοσήματος, 138. 19. ἀφέσιες ἀπλωΐες, 75. 14. ἀξύλληπτοι τῶν ὑγρῶν, 69. 16. ὠφελίης καὶ βλάψιος, 96. 12.
ἀφεψηθεῖσα, 84. 37.
ἀφέψημα, 124. 15. & 101. 22.
ἀφεψῆσαι, 122. 29. Vide Not. ad Var. Lect.
ἄφθαι, 8 33. ἄφθα λέγεται ἐξανθημάτων εἶδος περὶ τὸ τῶν παιδίων στόμα μάλιστα γινομένων, Erotian.
ἀφίσταται, 44. 36. & 48. 5. & 73 17. ἀποστῇ μῆνιγξ ὀστέων, 134 8. ἀποστῆναι μέλεα, 79. 35. ἀποστὰς χιτὼν, 69 20.
ἀφόδῳ καὶ οὔροισι, 34. 17.
ἄφυκτος ἡ νοῦσος, 70. 27. [Vide & 53. 27. & 121. 33.] διαδοχὴ, 76. 3.
ἀχλὺς, [Vide Indic. præced.] De hâc voce multa apud Erotianum.
ἄχναι, 82. 18. ἄχνη [κνίδης] 90. 9.
ἄχρουν [σπέρμα] 64. 6.
ἀψίνθιος. τοῦ ἀψινθίου χυλῷ, 140. 20. ἀψίνθιον, 120 15. ἀψινθίου χυλὸν ἢ κόμην, 86. 36.
Βάκχαρι τὸ Αἰγύπτιον, 123. 32. βάκκαριν, Hippocr. 215. 19. βακχαρίῳ [ἐλαίῳ] Id. 269 43. βάκκαριν, Cephiſodor. apud Athen. p 553. βάκχαρις, εἶδος βοτάνης καὶ μύρου, οὗ καὶ Ἀριστοφάνης μέμνηται, Erotian.
βαλάνοισι, 86. 4.
βαλαύστιον, 180. 14.
βαρυόδμῳ, 96. 7. βαρύοδμα, 96. 9.
βάτου ῥίζαν, 109. 27. & 110. 4.
βδέλλας, 147. 4.
βὴξ ἀτελὴς, 23. 24. βήσσουσι πυκνὰ καὶ σκληρὰ καὶ ἀτελέα, 42. 18. βρογχίῳ, 104. 26. βηχώδεα, 111. 9. *tuſſim moventia.*
βησασᾶ. τῇ βησασᾷ, 98. 16. Rutam ſylveſtrem vocant Syri Beſaſa, Dioſc. lib. 3. cap. 53. Aliqui rutam ſylveſtrem Moly vocant, alii Harmala, Syri Beſaſa, Ætii Tetrab. 1. Serm. 1. ſub literâ M. At διὰ τῆς Βησασᾶ, hìc ſignificat linimentum è ru â ſylveſtri, i. e. Βησασᾶ, multiſque aliis compoſitum. Hujus medicamenti ſæpius mentionem facit Alex. Trallian. lib. 4. cap. 1. & virtutes ejus contra hunc ipſum morbum, de quo hìc agit Aretæus, egregias eſſe narrat; ibidémque ejus formam & compoſitionem tradit. In anginæ curatione idem linimentum laudat Paul. Ægineta, lib. 3. cap. 27. Ejuſdem præparationem tradit Galenus, tom. 2. p. 244. l. 8. &c.
• βηςίνου φάρμακον, 140. 30. ἡ [ἀντίδοτος] ἡ βηςίνου, 145. 23. & 134. 29. & 138. 33. τοῦ βισινου [leg. βηςίνου] καλεομένης, 121. 29.
βλαστήματα ἰόνθοισι ἴκελα ἐκφύει, 129. 35. Hippocr. 1136. D.
βλέφαρα τὰ πολλὰ διέχοντα, 3. 20.
βλίτον, 84. 2.
βολβοῦ, 95. 6. βολβοὶ ὠμοὶ, 114. 22.
βουβώνων ἔντασις, 29. 32. βουβῶνες οἱ λοιμώδεες ἥπατος, 18. 29.
βούπρηστις, 58. 6. βουπρήστει, 27. 31. Vide Æginet. lib. 7. ſub lit. B. Æt. Tetrabib. 4. Serm. 1. cap. 50. Galen. tom. 2. p. 150. l. 7.
βραβύλων ἀγρίων, 108. 37.
βράγχος, 9. 35.
βραχίων, 43. 1. ξυνολκαὶ μυῶν βραχιόνων, 21. 7.
βραχὺ οἴνου, 136. 34. ἀλῶν, 139. 20.
βρόγχος, 17. 23. βρογχίζον, [vid. Not. ad Var. Lect.] 45. 23.
βρωμῶδες, κάκοδμον, 17. 36. βρωμώδεες ἐρεύξιες, 23. 29. φῦσαι, 67. 22. τῶν ὀσμὴν, 52. 23. βρωμώδεα ὕδατα, 50. 29.
βρύον, 148. 16.
βρυτέων πόμα, 9. 23. & 68. 19. Potionis genus, quod fit ex hordeo & quibuſdam radicibus. At pro βρυτέων ῥυτέων legi vult Gorrhæus in Def. Med.
βύθιον μύζοντες, 5. 28. βυθιοισι ἰχώρησι, 129. 20.
Γάλα ἄχολον, 140. 22. γυναικὸς νεοτόκου καὶ κουροτρόφου, 115. 3. τοῦ βοὸς, αἰγὸς, 120. 20. ὄνου, 140. 22. ὄνου μὴ παλαιοτόκου, 115. 4. μέλαν, 140. 32. ἵππου, ὄϊος, 121. 21. ἠδὲ προσάρμοσον, &c. 132. 9.
γαλεοὶ ἐνοικάδιοι, 134. 33.
γαργαλισμὸς ἀρτηρίης, 8. 16. ὑπερώης, 15. 11. γάργαλος καὶ γαργάλη λέγεται ἐρεθισμὸς, ἀπὸ τῶν παχυτέρων γυναικῶν εἰλημμένης τῆς λέξιος· ὡς ἐν Ἀριστοφάνης Γηρυτάδῃ, καὶ Δίφιλος ἐν Δαναΐσι, Erotian.
γαργαρεὼν, 7. 15, 35. τὸ κύριον ὄνομα τὸ ἀπὸ τῶν ὑπερῴων τοῦ λέγεται. ὁ γὰρ σταφυλὴ καὶ ἡ κιονὶς καὶ ἡ ἱμὰς πάθη εἰσὶ τοῦ γαργαρεῶνος. γαργαρεὼν δὲ ὠνομάσθη παρὰ τὸν γινόμενον γαργαλισμὸν τῇ τραχείᾳ ἐξ αὐτοῦ ἀρτηρίᾳ, Erotian.
γάρῳ, 88. 28. Vid. Cœl. Aurel. p. 358.

γαςὴρ,

γαστὴρ, 23. 29. & 116. 23. νειαίρην γαστέρα, 14. 7.
γουνοῦνται ἐντάσιες, 124. 23.
γούνυς, 3. 16. γούνων τῶν κάτω, τῶν ἄνω, 5. 4, 5. γούνυς παλλομένη, 5. 12. ἐπὶ στέρνοισι πεπηγυῖα, 5. 26. γούνειον, 78. 34.
γεραιτέρῃσι, 29. 16. & 72. 19.
γῆ Σαμίη, Λημνίη, Σινῶπις, 99. 26. Ἐρετριάς, 110. 2.
γίγαρτα, 110. 10.
γλαυκίνῳ λίπαϊ, 88. 36.
γλήχων, 89. 19.
γλουτὸν, 74. 27.
γλῶσσα προμήκης, 3. 18. προπετὴς ὑπὲρ ὀδόντας καὶ χείλεα, 7. 2.
γνάθων τῶν εἴσω, 6. 13. μυῶν τῶν ἐν γνάθοισι, 4. 14. γνάθων τὰ λεπτὰ, 42. 30.
γογγυλίδες, 130. 17.
γονῆς ἀπόκρισις, 3. 35. γόνιμα μέρεα, 63. 33. γονοειδὲς, τὸ ὅμοιον γόνῳ, τουτέστι σπέρματι, Erotian.
γονόρροια, 63. 33. γονορροίης θεραπεία, 145. 4. γονόρροιαν γυναικείαν, 72. 22.
γόνυ, 5. 34. γούνασι, 5. 33.
γυναικήια, 28. 28. γυναικηίων τόπων, 29. 10. γυναικηίοισι χώροισι, 123. 34. γυναικείοισι, de quibus ſe ſcripſiſſe teſtatur, 91. 10.
γυπὸς ἐγκέφαλος, 134. 32.
γύψον ὀπτὴν, 114. 14.
Δακνώδης στρόφος, 70. 1, δακνῶδες πῦρ, 25. 7.
δάκτυλοι μεγάλοι χειρῶν ἢ ποδῶν, 2. 17. καμπύλοι, 21. 7. δακτυλῶν μικροῦ καὶ παραμέσου, 108. 10.
δαύκου τοῦ καρποῦ, 119. 10.
δάφνης τοῦ καρποῦ, 98. 10.
δέεται ἀρήγειν, 86. 30. δέονται ἀναληψιος, 115. 4.
δεινὸν ἀνήκεστον, 5. 35. confer 86. 24.
δεσμὰ τῶν ἄρθρων νεῦρα, 74. 3.
δέχεσθαι, permittere, 92. 21.
διὰ τῆς Αἰγυπτίας ἀκάνθης τροχίσκων, 110. 14. Horum paſtillorum forma traditur à Paul. Æginet. lib. 7. c. 12.
βησασᾶ, 98. 16. Vide ſuprà ſuo loco.
διὰ τοῦ καρποῦ τῆς δάφνης ἐπίπλασμα, 145. 20. cujus emplaſtri forma invenietur in Celſ. lib. 5. cap. 19.
δι' ἐχιδνῶν φάρμακον, 117. 28. & 150. 5. & 121. 29. & 145. 23. Omnia, quæ ad hujus medicamenti formas vel vires pertinent, fusè enarrantur à Galeno, tom. 2. p. 220, &c.
διὰ ἠλέκτρου τροχίσκων, 110. 14. Vide Paul. Æginet. lib. 7. cap. 12.
διὰ θηρίων ποικίλη, 134. 28. & 146. 13. 147. 16. uti modò δι' ἐχιδνῶν.
διὰ τῶν κανθαρίδων [φοίνιξις] 143. 13.
διὰ τῶν φύλλων τοῦ μαλαβάθρου, 123. 33. De hôc unguento vide Dioſc. lib. 1. cap. 76. & de foliis, cap. 11.
διὰ τῶν μώρων, 98. 15. Hujus medicamenti compoſitio peti poteſt ex Alex. Trallian. lib. 4. cap. 1. & Galen. tom. 2. p. 242.
διὰ τῶν ὀπωρέων, 144. 2. Hoc medicamentum deſcriptum invenies in Galen. tom. 2. p. 277. l. 29.
διὰ τῶν δύο πεπερέων, 145. 22. Vid. Paul. Æginet. lib. 7. cap. 11.
διὰ σκίγκου τοῦ θηρίου φάρμακον ποτὸν, 145. 22. Vid. Galen. tom. 2. p. 446. l. 50.
διὰ τῶν σπερμάτων [ἐπίθημα] 147. 5. Hoc ab Ætio peti poteſt, Tetrab. 3. Serm. 2. cap. 9.
διὰ τῶν σπερμάτων [μάλαγμα] 119. 6. Hoc inveniri poteſt in Paul. Æginet. lib. 7. cap. 18. vel Galen. tom. 2. p. 411. l. 15.
διὰ τῶν φυσαλλίδων φάρμακον, 140. 30. φυσαλὶς, nucem veſicariam nonnulli, alii vocant halicacabum. Paſtillum ex halicacabi radice compoſitum deſcripſit Galen. tom. 2. p. 388. l. 10.
διὰ τῶν χελιδόνων, 98. 16. Hoc medicamentum peti poteſt ex Galen. tom. 2. p. 244.
χυλοῦ ῥοὸς, 98. 16. Vide poſtea in voce ῥοός.
διαβάθρη, 59. 28. Lege Conjectur. paulò póſt.
διαβήτης, 59. 26. [Vid. Not. in Var. Lect.] διαβήτεω πάθος, 59. 4. διαβήτου θεραπεία, 143. 1.
διαβιβρώσκω. διεβρώθη ἡ κιονὶς, 100. 25.
διάβροχοι οἴνῳ ψωμοὶ, 113. 9. & 116. 3. διάβροχον ἄλφιτον, Hippocr. 355. 36.
* διάδεσμοι, 100. 8.
διάδοχον ἀπόστασιν, 141. 10. διαδοχὴ, 71. 18. & 75. 7. & 76. 3.
διαδρῆναι τὸν ὄλεθρον, 119. 15. διαδρῶσαι, 114. 25.
διαθλίψιος, 109. 15.
δίαιτα ξυνὴ, 63. 17. ξυνήθης τοῦ κακοῦ, 133. 30.
διακλύσματα, 98. 12, 17.
διακρατέειν πρηέως, 94. 27.
διακρίσιας φυσέων, 115. 12.
διαλύειν τάδε, 104. 27. διάλυσιν τῶν θρόμβων, 122. 15. διαλυτικὴ [τροφὴ] 101. 27. διαλυτικὰ παχέος σιτία, 107. 4.
διαπεπλεγμένα σκέλεα, 3. 13. Hippocr. 37. 48.
διαπνέῃ τοῦ θώρηκος τὸ θερμὸν, 114. 9. διαπνέειν φλέγμα, 130. 3. διαπνέηται τὸ σκῆνος; 131. 6. διαπνεομένης φλεγμονῆς, 26. 27. διαπνοὴ πολλὴ, 11. 21. vide 15. 23. ἀτμῶν, 86. 5. χυμῶν, 150. 22. ἐς διάπνοιαν ἐξατμίζειν, 88. 33. ἄγονται, 141. 10. διαπνοὴ καὶ ἀναπνοὴ, 147. 22. διαπνοὰς ὑγρὰς καὶ εὐρέας ποιέειν. 120. 23.
διαρρυεῖσα, 71. 10. διάρροια, 66. 11. & 67. 7. & 70. 34.
διαστῆθαι ἄχνη, 114. 13.
διασημαίνῃ, 112. 6.
διαστρέφηται γνάθοι, 94. 25. τὰ ἦθεα, 94. 27. τὰ διάστροφα τῆς ὄψιος, ibid.
διάφραγμα, 23. 23. τὰ νέρθεν τοῦ διαφράγματος, 23. 16.
* διαχείσοισι, 86. 4.
διάχυσις, 35. 26. animi relaxatio, Cœl. Aurel. lib. 1. cap. 5. & lib. 3. cap. 8. ἰάνθη, Homer. Ιλ. ο. 103. & Ιλ. τ. 174. Schol. διεχύθη, εὐφράνθη.
* διαχωρητικὴ τροφὴ, 88. 24. διαχωρητικῷ ζωμῷ, 117. 34.
δίδυμοι, 128. 23. διδύμων κρεμαστῆρας, 22. 29. διδύμοισι ἴκελοι [νέφροι] 60. 17.
διέξοδος, 140. 24. Hippocr. 39. 55. διέξοδον τῶν κάτω, 139. 12. τῶν κοπρίων, 84. 2.
διηνεκέα, 2. 8. διηνεκέες ὕπνοι, 26. 20. διηνεκέως βήσσουσι, 17. 22.
δίκταμον τὸ Κρητικὸν, 89. 21. ἡ δίκταμνος, Dioſc. lib. 3. cap. 37.
δῖνος ἀμφὶ τὴν κεφαλὴν ἑλίσσεται, 33. 21. δῖνοι, Hippocr. 399. 10. δῖνος, σκότωσις· ὡς φέρεσθαι δοκεῖν τὰ ὁρώμενα· καὶ σκοτόδινος ταυτὸν σημαίνει, καὶ ἡ σκοτοδινία, Erotian. δίνησις, 135. 16.
δίοδος τοῦ πύου, 140. 25. τῆς ἀναπνοῆς, 106. 12. διόδου ἐς θώρηκα ἐμφραχθείσης, 7. 7.
διουρητικὰ, 83. 36.
διπλόη, 69. 20. μέσφι διπλόης, 129. 23. διπλόης ὑστέρης, 73. 16.
διπλῷ ἄλγεϊ, 96. 7.
διψὰς τὸ ἑρπετὸν θηρίον, 60. 2.
διώκει κάτω τὴν ὑστέρην, 123. 30.
δοκέῃ [ſimilis ſit] πῶς τυμπάνῳ, 56. 19. [opportunum videatur] τάμνειν, 92. 4.
δόλιχοι, 130. 4. piſorum genus.
δορκάδων, 138. 26.
δοχεῖον ἀσκίτῃ τὸ περιτόναιον, 143. 5.
δραχμῆς ὁλκῆς ἥμισυ, 89. 24.
δριμὺ πῦρ, 26. 12.
δυνάμιες, 134. 30. medicamenta.
δυσαλθὴς, 40. 34, 35. νοῦσος, 53. 24. δυσαλθέα ἕλκεα, 50. 18. πλεῖστον δυσαλθῆ, 32. 22. δυσαλθὲς γάλα, Anthol. lib. 1. cap. 33. Epig. 1. Nicand. Alex. v. 12.
δυσέλπιστον, ὀλέθριον, 96. 21.
δυσεντερίη, 53. 28. & 68. 7. & 35. 6. δυσεντερίῃσι, 7. 4. [τὰ] δυσεντεριώδεα, 48. 30.
δυσουρίης ἄτερ, 62. 32.
δύω. δυοῖσι τοῖσι πρώτοισι, 13. 4. δυοῖν μεγάλοιν, 56. 31.
δύω. εἴσω δύεται, 73. 22.
Ἐγγυτάτω τοῦ ἔξω ψύχεος, 75. 21.
ἐγκαλινδέεσθαι, 130. 29. ἐκαλινδοῦντο ἐν ταῖς ὁδοῖς, Thucyd. 132. D.
ἐγκεφάλου διασφύξιες, 132. 20.
ἐγκοτέει, 137. 31. & ἐγκυβερνέῃ, 33. 23. Vid. Not. ad Var. Lect.
ἕδρητε καὶ κύστις, 63. 4. τὴν ἕδρην δάκνει, 68. 32. τῆς ἕδρης ἐξίσταται ἡ ὑστέρη, 73. 7. ἡ φύσις, 136. 25. ἐφ' ἕδρης ἔστι οἱ ὑδρωπιώδεες, 56. 16. ἑδραῖον ἵσταται, 149. 13. Vid. ἑδραίως in Erotian. ἑδράσῃς τὴν δύναμιν, 128. 34.
εἰλεὸς, 22. 10, 14. & 21. 20, 15. εἰλεῷ καὶ στρόφῳ, 67. 15. στρόφοισι καὶ εἰλεῷ κώλου, 144. 15. εἰλεοῦ θεραπεία, 116. 31. εἰλεώδεσι, 21. 32. τὰ εἰλεώδεα, Hippocr. 1077. G.
εἰλίξαντα ἑλίοισι, 92. 26.
εἰρύηται ἄνω ὑποχόνδρια, 85. 26. εἰρύεται, ἕλκεται· ὡς καὶ Ὅμηρος; νεκρόν γ' ἂν ἐρύοντα, Erotian. νεκρὸν γάρ ῥ' ἐρύοντα, Ιλ δ. 467. & αὖ ἐρύοντα, Ιλ. θ. 325.

ἔκδηλον, 76. 22.
ἐκδύω. ἐξέδυ ῥινὸν, 80. 8.
ἐκκόπτειν τὰς ἀρτηρίας, 131. 17.
ἔκκρισις κοιλίης λευκὴ, 51. 32. τῆς ἐν τῇ κοιλίῃ, 86. 6. πρὸς ἔκκρισιν νεκρώδεις ἔντερον, 88. 11. πλήθεϊ καὶ ποικιλίῃ ἐκκρίσιος, 151. 3. ἐκκρίσιες, 68. 22.
ἔκλειγμα, 95. 1.
ἐκμαγεῖον [Vid. Indic. præced.] Legitur hæc vox apud Plat. Tim. 72. C. ubi σπλὴν vocatur ἥπατι ἕτοιμον ἐκμαγεῖον.
ἔκπτωσις, 73. 13.
ἐκπυρῇ, 98. 8.
ἔκστασις, 36. 33. ἐκστατικοὶ, 13. 33.
ἔκτασις. ἐς ἔκτασιν λέλυται μέλεα, 40. 20.
ἐλαίης ὄμφακος λίπαϊ, 84. 16. ἔλαιον λεπτὸν, &c. 102. 10. ἐλαίοισι, 84. 21. γλευκίνῳ ἢ κρηκίνῳ, 95. 29. πηγανίνῳ, 94. 29.
ἐλέγχει τὴν φύσιν τὸ ἀθρόον, 112. 9.
ἐλελισφάκου, 125. 14.
ἐλέφας θηρίον, 76. 9. ἐλέφαντι τῷ πάθεϊ καὶ τῷ θηρίῳ τῷ ἐλέφαντι, 76. 7. & 149. 5. ἐλεφαντιάσιος, 76. 5. θεραπείη, 149. 2.
ἕλκεα ἐν τοῖσι παρισθμίοισι, 8. 29. Αἰγύπτια καὶ Συριακὰ, 9. 24.
ἑλκύσῃ ἄνωθεν, 99. 18.
ἐλλέβορος λευκὸς, μέλας, 151. 1.
ἔμβαμμα εὐστόμαχον, &c. 133. 4. δι' ὄξεος καὶ κυμίνου, 135. 29. & 150. 30. Ἐμβάμματος formam tradit Trallian. lib. 7. cap. 14.
ἐμετήριον, 151. 2. ἐμετηρίοισι δεινοτέροισι, 131. 25.
ἐμπάσσειν, 85. 20. & 129. 30.
ἐμπεπαρμένην ὀστέοισι ὀδύνην, 75. 11.
ἔμπης, 25. 28.
ἐμπλάσσειν τὴν κεφαλὴν, 90. 33. ἐμπλάστροισι, 108. 26.
ἐμπροσθότονον, 4. 20.
ἔμπτυσις, 14. 25.
ἔμπυος, 10. 28. χῶρος, 99. 30. ἔμπυοι, 43. 14.
ἐμπύη, 41. 33.
ἐμπυήσῃ θώρηξ ἢ πλευρὸν, 41. 32.
ἐμπύημα, 11. 6. & 44. 35.
* ἐμπύησιν, 45. 3. & 98. 11. & 104. 28. & 119. 16.
ἐμπυϊκῶν, 43. 11. τρόποι, 45. 21.
ἐμπυΐσκῃ, 49. 32.
ἐμφῦσα νοῦσος, 94. 14.
ἐμφύτου θερμοῦ, 40. 33.
ἐνάρθρους ἄνδρας, 64. 12.
ἐνδιδοῖ νοῦσος, 107. 1. πόνος, 117. 29. Hippocr. 43. 48. ἐνδιδοῦσι πρήσιες, 97. 33. ἐνδιδοῖ [*vergit*] εἴσω τὸ ἄλγος, 103. 10.
ἐνεργοῦ ἰητρείῃ, 113. 27. ἐνεργῶς ἅπτεται οἴνου, 112. 37.
* ἐνεψήματος, 85. 27.
ἔνθα, cum Gen°. ἔνθα καὶ ἔνθα τοῦ βρόγχου, 93. 33.
ἔνθλιψιν, 95. 27.
ἐντείνω. ἐνταθείη τὸ ζώπυρον, 115. 2.
ἐντάσιες, 115. 10. σπασμώδεες, 124. 23. κακοῦ, 117. 21.
ἐντέμνω. ἐντάμνειν, 99. 21.
ἔντερον, 14. 11. παραμήκεες, 27. 16. & 39. 28. [ἐντέρου] τυφλοῦ, εὐθέος, 68. 4, 6. & 69. 4. κυφοῦ, 69. 7. ἐντέρων χιτῶνες δοιοὶ, 69. 19.
ἐξανιστᾶται, 84. 34.
ἐξαναστάσιας, 69. 6. Hippocr. 76. D. Vide etiam Hippocr. 940. G. & 1074. A.
ἐξάπτουσι ἄνδρα, 37. 23. ἐξάπτεται τὸ θερμὸν, 37. 19.
ἐξάπτεται [*attingit*] τελέων, 18. 29.
ἔξαψις θερμασίης καὶ τόλμης, 124. 33.
ἐξατμίζειν ἐς διαπνοὴν, 88. 33.
ἕξις, 134. 5. ἐς τὸ ὕδωρ ξυντήκουσα, 56. 14. ἕξιος τῆς τοῦ ὕδρωπος λυομένης, 58. 16. ἀνάληψιν, 137. 17. ἐς τοιήνδε ἕξιν ἐνεργούσης τὸν ἄνθρωπον, 56. 11. ἕξιας ἐς τὸ θερμὸν καὶ ξηρὸν ἀλλοιοῖ, 89. 30. ἕξιος σωμάτων, [*de ſolidis corporis partibus*] 45. 15.
ἐπαίρω. ἐπηρμέναι φλέβες, 54. 20.
ἐπαιωρεύμενος ἔξω ὄγκος, 98. 26.
ἐπαναφέρω. [Vid. Ind. præced.] ἢν δὲ καὶ μικρὸν ἐπανενέγκωσι, 124. 15, 17.
ἐπανέλθωσι, 75. 36.
ἐπανίῃ ἡ διαφορὴ, 86. 15. ἐπανιέναι, 93. 31.
ἐπιγάστριον ἐπιτεταμένον, 5. 21. λάγαρον, 48. 18.
ἐπιγλωττίδος, 6. 12.
ἐπιδηλοτάτη ὠφελείη, *manifeſtiſſima*, 103. 14. Sed [à δηλέω] * ἐπίδηλον, *noxium*; κακὸν, 50. 7. & 112. 8.
ἐπιδημίη νούσων ἀλλοδαπῶν, 4. 29. ἐπιδημήσαντα νοσήματα, Hippocr. 1083. G. & 384. 13.
ἐπιδώῃ, 75. 19.
ἐπίδοσις πόνων, 112. 17. ἐπίδοσιν ἰλυώδεα, 49. 10. & 53. 16.
ἐπιεικὴς ἥλιος, 22. 10.
ἐπιθέτοισι, 86. 30. & 118. 21. ἐπιθέματα, 86. 13. & 138. 34. ἐπίθημα τῆς ἀρτηρίης, 93. 24.
ἐπιθυμίη πολλὸν ἐγχέαι, 26. 15. [idem ac προθυμίη] & 20. 3.
ἐπίκαιρος ἀριθμὸς, 112. 2. ῥοὴ, 136. 19. ἐπίκαιρον ἔργον, 26. 8. Vide etiam 23. 8, 13. ἐπίκαιροι ἐς κίνδυνον νεφροὶ, 26. 6. αἰτίαι, 68. 17. ἐπίκαιρα πάθεα, 18. 28. ἐπικαιροτάτη ἀφαίρεσις, 137. 4.
ἐπικόψαντες [ὀστέον] 129. 23.
ἐπιληψίη, 2. 9. & 18. 31. & 34. 2, 6. ἐπιληψίης θεραπείη, 133. 21. ἐπίληπτοι, 61. 34. ἐπιληπτικῶν παροξυσμοῦ θεραπείη, 94. 8.
ἐπὶ μέζω γίγνηται τάδε, 116. 30.
ἐπιμήνιος κάθαρσις, 72. 20. ἐπιμήνια, 16. 18. & 124. 18.
ἐπιμονὴ, 132. 14. τὸ ἐπίμονον ὀδυνηρὸν, 116. 10.
ἐπίξηροι πυρετοὶ, 61. 12. τὴν κοιλίην, 78. 10, 17.
ἐπιοῦσαν ἡμέρην, 128. 36.
ἐπίπασμα, 110. 28.
ἐπίπαστον, 111. 8.
ἐπιπλάσσειν, 85. 29. & 96. 13. & 102. 32.
ἐπιρροὴ, 118. 4 & 51. 12. & 109. 9.
ἐπισπέρχῃ ἡ νοῦσος, 137. 24.
ἐπιστρέφειν, 54. 1.
ἐπίσχηται γαστὴρ, 86. 7.
ἐπιτηδεύειν προνοίας [Vid. Ind. præced.] Hippocr. 36. 2.
ἐπώνυμον πάθος, 30. 23.
ἐπώχρους, λευκοὺς, 64. 8.
ἐργασίη τροφῆς, 53. 30.
ἐρεθίζειν κοιλίην, 86. 4. μήτρας, 90. 10. ναυτίην, 94. 22. τὰ χωρία, 137. 22. ἐρεθίσμασι, 117. 14. ἐρεθιστικὰ ὄψιος, 88. 1.
ἔρια ἀπὸ τοῦ οἴος, 85. 21. εἰρίου τρηχέων κεκαυμένων, 123. 28.
ἕρπη ἕλκεα, 69. 10. & 68. 12.
ἑρπύλλιον, 132. 2. Legitur ſine ι, ἕρπυλλος, Dioſc. lib. 3. cap. 46. Theophr. Hiſt. Plant. lib. 6. cap. 7. Nicand. Ther. v. 67.
ἔρυμα, 13. 7.
ἐρυσίμου τοῦ σπέρματος, 145. 16. ἄλητον, 102. 34.
ἐρυσιπέλας, 7. 22.
ἐσάπαξ, 127. 25. & 128. 24.
ἐσβάλλῃ [πάθεα] 127. 5.
ἐσθίῃ ἕλκεα, 69. 10. & 68. 11.
εὐηγέες, 140. 26. [Lege Conjectur. paulò póſt.] Reperitur εὐαγέες, 19. 33. & Hippocr. 363. 35.
εὐκρασίη, 143. 26.
εὔκρητος ἄρτος, 102. 7. εὐκράτου ὕδατος, 115. 9.
εὐλαβείη, ἀπειρίη, Hippocr. 47. 8. [Vid. Ind. præced.] ὑπ' εὐλαβίης [*præ metu*] τοῦ πνιγὸς, 98. 27.
εὐμαρέες, 37. 13.
εὐμενέστερον, 91. 8.
εὐμήκεες, 69. 17.
εὔπνοος κίνησις, 116. 11. εὔπνοον ποιέοντα, 116. 12. εὔπνοα ποιέειν, 134. 24.
εὐπορέεσθαι νεοτόκου, 120. 19. ἢν τις εὐπορῇ, 120. 16.
εὖρος [φλὲψ] 91. 25. εὐρὸν [τὸ τῆς φλεβὸς] 123. 25. αἷμα, 91. 28. & 121. 11. σκληρὸς ποιέειν, 137. 35. εὖρα φάρμακα, 122. 26. ἐπιμήνια, 124. 18. χωρία, 140. 21. εὐρέας διαπνοὰς ποιέειν, 120. 23.
εὔσημος αἰτίη, 15. 7. [αἱμοῤῥαγίη] 70. 29. εὔσημον οὔνομα, 18. 22. πρόσωπον, 92. 16.
εὐσφυξίη, 92. 15.
εὐτελὲς δεῖπνον, 128. 33.
εὔτολμα ἄκεα, 129. 24.
εὐφορβίου, 89. 34.
εὐφυῆ χόναι, 144. 12.
ἐχιδνῶν, 117. 28.
ἔχιν, 79. 36.
ἐχῖνοι, 150. 33.
ἕψησις, 21. 27. ἑψητὴ κολοκύντη, 125. 21.
ἴω pro εἶμι. unde ἴοι, 82. 23. Homer. Ιλ. ι. 142.
Ζιγγίβερι, 140. 33. ζιγγιβέρεος, 135. 28. Vocatur ζιγγιβερεις, apud Dioſc. lib. 2. cap. 190. φάρμακα διὰ ζιγγιβέρεος, 147. 14.
ζωμοὶ ἀλεκτορίδων, 117. 32. τελλινῶν, 150. 33. ζωμοῖσι, 88. 24.
ζωογόνον σπέρμα, 64. 6.
ζώου [i. e. *hirudinis*] ἡ δῆξις, ἡ ἀπὸ τῶν ζώων αἱμοῤῥοια, 118. 31, 32.

ζωώδης [*vividus*] τὰ πάντα, 114. 30.
Ἡδυσμὸν, 132. 3. & 133. 13.
ἠλέκτρου, 110. 14.
ἡμικοτύλιον, 87. 5.
ἧπαρ τῆς φλεβὸς ῥίζωσις, 119. 31. π…γος αἵματος, ἥπατος πύλησι, 23. 7. ἧπαρ ἄχθος ἤρτητο, &c. 23. 23. περὶ ἥπατος, 47. 25. θεραπεία, 118. 6. & 140. 1.
Ἡράκλειον, [πάθος] 77. 30. Hippocr. 593. 30. Trallian. lib. 1. cap. 15. Ἡρακλείης νόσου, τῆς ἐπιληψίας· διὰ τὸ ἰσχυρὸν τοῦ νοσήματος καὶ δυσκαταμάχητον· ὡς μαρτυρεῖ καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς κωμικοῖς· ἔνιοι δέ φασι τὴν μανίαν εἰρῆσθαι, ἐπειδὴ τούτῳ τῷ πάλαι μόνος ὁ ἥρως ἑάλω, Erotian.
ἠρεμίῃ, 79. 24. ἠρεμίην μηχανέεσθαι, 84. 34.
ἠρεμαῖος περίπατος, 135. 17.
ἡσυχῇ, 73. 24. & 115. 13. ἡσύχιοι, 65. 13. & 78. 10. ἡσυχίην ἄγειν, 82. 15. Hippocr. 398. 11.
ἤτρου, 125. 12.
ἤτοιγε, 50. 21. Vide Conjectur. paulò póſt.
Θάλπεος οἰκείου, 86. 28.
θαμινὰ, 23. 14. & 117. 13. πυκνὰ, Erotian.
θάσια, 148. 20.
θαψίην, 90. 32. θαψίης ὀπὸς, 129. 34.
θέη ὀδυνηρὴ τῷ ὁρέοντι, 5. 35. ἀτερπὴς τοῦ παροξυσμοῦ, 34. 17. τὰ μὴ θετὰ ὁρέουσαι, 73. 14.
θείου τοῦ ἀπύρου, 102. 16, 20. Dioſc. lib. 5. cap. 124.
θελκτήρια, 85. 13.
θέμις τῷ ἀρχιητρῷ πρήσσειν, 117. 8.
θέναρ θερμότατα, 20. 4.
θέρμη ἀργὴ, 49. 7.
* θερμώδεες ψωμοὶ, 113. 9.
θέρμανσις, 59. 23.
* θερμάσμασι, 93. 28. κύφοις, 96. 1. Hippocr. 386. 4.
θηλαὶ ἐκφανέες, 42. 33.
θηρίον, vox variis animalium generibus tribuitur: βδέλλας τὰ θηρία, 147. 4. & 118. 33. τῶν θηρίων τῶν ἐχιδνῶν, 147. 15. & 138. 33. ἐχέων τῶν ἑρπετῶν θηρίων, 149. 34. διψὰς τὸ ἑρπετὸν θηρίον, 60. 2. ἐλέφας τὸ θηρίον, 77. 32. τῶν χερσαίων ἰκτίδων τῶν τετραπόδων θηρίων, 52. 7. θηρίων λαγωῶν, δορκάδων, πλατεῶν, 138. 26. χερσαίων τὰ θηρία, λαγὼς ἢ σῦς, 150. 33. θηριώδεος, μελαίνης χολῆς, 35. 13. θηριῶδες κακὸν, 34. 6.
θορὴ, 64. 1, 4; 12. Herodot. 128. 15.
θριδακίνη, 125. 21.
θρὶξ, 74. 5. [Vid. πέριξ in Ind. præced.] τρίχες, 78. 21.
θρόμβος, αἱμάλωψ, 48. 31.
θύμβρα, 90. 4. θύμβρης, 83 35.
θυμιηθέντα θείῳ ἔρια, 102. 30. θυμίημα ἀμμωνιακὸν, 150. 18.
θυμὸς [*animus, deſiderium;*] ἐγγίγνεται, 15. 12. & 50. 9. Hippocr. 39. 25. & 42. 29. *ira*; θυμοῦ καὶ ὀργῆς, 85 8.
θύμος, *thymus*, 90. 50. θύμου τοῦ Ἀττικοῦ κόμη, 136 32.
θώρηξ, 7. 5. πλεύμονος ἔρυμα καὶ δοχὴ, 13. 7. τὰ ἔνδον τοῦ θώρηκος, 4. 2.
Ἰγνύϊ, 5. 23. ἰγνύην, 5. 34.
ἰδέη χολῆς, 51. 11. ἰδέα [ῥόου] 71. 27. ἰδέη πάθεος, 29. 27. σκοτώματος, 33. 30. ὕδρωπος, 143 4. θηρίου, 149. 8. σώματος, 26. 6, 11. ἰδέην ἴκελον, 76. 12. ἰδέαι, 71. 28. ἰδέῃσι σημηΐων, 82. 2.
ἱδρυμένων ἐς ῥίζαν νούσων, 151. 7. ἵδρυτο, ἐνεκάθητο· ὡς καὶ Ὅμηρος· πρῶτος Νεστορίδης, &c. Erotian. ἵδρυσεν, Οδ. γ. 37. Schol. ἐκάθισεν.
ἱερὴν πάθην [Vid. Ind. præced] ἱερὰ νοσήματα, Hippocr. 302. 30. ἱερῆς καλευμένης φαρμάκου, 88. 16, 19. ἱερῆς τοῦ καθαρτηρίου, 92. 17. ἱερὸν ὀστέον, 22. 28.
ἰῆσθαι, 91. 17. ἴησιν, 131. 8. ἰήματα, 128. 7.
ἴκτερος, 50. 34. ἰκτερώδεες καταχορέως, 48. 12.
ἰκτίδων, 52. 7.
ἱλαροὶ, 37. 13.
† ἱμάντιον, 8. 8.
ἴνιον, 93. 18. & 96. 13.
ἰξιος τοῦ ἄνω, 14. 31. & 115. 29. τῆς τῶν πόρων, 62. 22.
ἰξύας, 117. 24. & 125. 2. τὸ μεταξὺ τῶν ἰσχίων καὶ τῆς ὀσφύος, Galen. Exp. Voc. Hipp.
ἴον, 108. 29.
ἴονθοι [Vid. Ind. præced.] 78. 29. & 129. 35. & 145. 18. ὄγκος μικρὸς καὶ σκληρὸς ἐν τῷ κατὰ τὸ πρόσωπον δέρματι γίνεται καλούμενος ἴονθος, Galen. Tom. 2. p. 225. l. 2. Cœl. Aurel. maculam vocat in rotunditate ſtantem.
ἵππος, 76. 13, 14.
ἴρεως ἡ ῥίζα, 138. 33. ἴριδος τῆς ῥίζης, 95. 2. & 118. 28. ἰρίνῳ μύρῳ, 94. 22. cujus præparationem vide apud Dioſc. lib. 1. cap. 66.
ἰσατώδεα ἕλκεα, 69. 12. ἰσάτις, βοτάνης ὄνομα, Erotian.
ἰσθμὸς, 5 7. & 39. 26. & 100. 12. ἰσθμοειδῶν, 129. 3. [ἰσθμοειδέες, 60. 18. lege Not ad Var. Lect.] ἰσθμὸς, τὸ μεταξὺ τοῦ στόματός τε καὶ τοῦ στομάχου μόριον· ἐκ μεταφορᾶς οὕτως ὀνομασμένος, Galen. Tom. 5. p. 262.
ἰσόρροπον, ἐς ξύστασιν, ἧπαρ σπλὴν, 47. 28.
ἰσάμενα ἕλκεα, 68. 11. Hippocr. 39. 30.
ἰσχίον, 43. 1. ἰσχίων ἐξωθευμένων, 5. 25. ἰσχιάδα, 73. 32.
* ἰσχουρίει, 63. 5. ἰσχουρίη, 63. 9.
ἰτέης φύλλων χυλὸν, 108. 29.
ἴτριον, 133. 11. & 139. 16.
ἰχθύων οἱ πετραῖοι, 84. 9. & 130. 14. & 150. 33. θαλασσίων, 102. 24.
ἰχνέων, 79. 11.
ἰχὼρ αἱμάλωπος, 57. 23. λεπτὸς, κάκοδμος; 72. 1, 30. & 103. 22, 24. ἰχῶρος ῥύσις, 79. 8. ἰχῶρες, 103. 19.
Κάγχρυ, 102. 37. & finè γ, κάχρυ [in dativo] 114. 20. & 117. 36. κάγχρυ, κάγχρυος, Dioſc. lib. 3. cap. 88. κάχρυος, Theophr. Hiſt. Plant. lib. 3. cap. 7.
καδμίη λείη, 100. 17.
καθαίρειν ὁκοίῳ φαρμάκῳ, 124. 34. ſic 88. 14. ὑμένας, 102. 1. ἕλκεα, 139. 24. & 62. 10. καθαίρονται δὶς καὶ τρὶς ἀνὰ πάντα τὸν μῆνα, 72. 7.
κάθαρσις ἡ ἐπὶ μῆνα, 72. 3. ἐπιμήνιος, 72. 20. στομάχου, 138. 29. εὐτονωτάτη, 147. 18. πάθεος, 137. 17. πλευρῶν, 102. 6. καθάρσιος τὰ πτύελα δέεται, 103. 26. μύδησιν, ἢ κάθαρσιν, 134. 11. καθάρσιας φλεβῶν, 133. 34. ποιέεσθαι, 134. 3.
καθαρτήριον αἰσθήσιος, κεφαλῆς, …ρων, 92. 24. τοῦ καθαρτηρίου τῆς ἱερῆς, 117. 29. ἐλλέβορος λευκὸς καθαρτηρίων ὁ δυνατώτατος, 151. 2.
καθαρὴ διάλειψις, 72. 5. αἴσθησις, 20. 14, 20. τροφὴ, 150. 24. καθαροὶ ὕπνοι φαντασίῃ, 48. 13. καθαροῖσι σιτίοισι, 125. 18. καθαρώτεροι ψυχῇ, 19. 14.
κάθεξιν αὐτέων [πτερυγίων] 93. 37. ἱδρώτων, 113. 27.
καθετῆρα τῷ ὀργάνῳ, 94. 1. & 123. 1. τῷ ὀργάνῳ τῷ καθετηρίῳ, 122. 31.
κάθεφθοι χόνδροι, 107. 7. πτισάνης καθέφθῳ χυλῷ, Hippocr. 379. 25.
καθίσαται ἐς ἑβδόμην, 11. 2, 5. & 37. 4. καθίσηται τῷ ἕλκεϊ, *vulnus ſaneſcat*, 50. 16. καθεστάθησαν, 48. 14. καθεσταμένα οἰδήματα, 44. 6. κατάστασις, 53. 5. & 59. 8. & 64. 21. & 25. 21. καύσων, Hippocr. 1085. D. ἀναπνοῆς, 11. 3. νούσου, 87. 3. & 89. 31. σκήνεος, 61. 31. στομάχου, 61. 16. ταράχου, 133. 1. πνεύματος, 132. 18. ὑγείης, 132. 36.
καιρίη ἔξοδος, 119. 11. καίριον φάρμακον, 138. 8. γυμνάσιον, 150. 27. καιρίῳ σπλάγχνῳ, 56. 7. & 107. 26. & 108 … καιριωτέρη ἴησις, 109. 5.
κακοήθεα ἕλκεα, 71. 26. ῥίγεα, 96. 21. τὸ κακόηθες, 59. 33.
κακώδεες ἐρυγαὶ, 66. 21.
* κακωδίῃ, 9. 7.
καλαμίνθῃ, 135. 11.
καλάμῳ, *calamo*, 100. 15. & pro *calamo aromatico*, κάλαμος ὁ εὐώδης, 121. 15. καλάμῳ τῷ ἀρωματικῷ, 119. 14.
κάματος οὐκ ἀγεννὴς, 114. 30.
κανθαρίσι, 27. 31. ἡ διὰ κανθαρίδων φοίνιξις, 134. 13.
κανθοῖσι τῆς ῥινὸς, 131. 17.
καρδαμώμου, 94. 32.
καρδίη, 7. 6. & 6. 20. & 16. 3, 8. 16. & 65. 18. & 86. 24. καρδία, 13. 10. κραδίη ἀρχὴ τῆς ἀρτηρίης, 119. 31.
καρδιαλγίῃ, 64. 32. & 65. 20. καρδιώσσουσι μέσφι λειποθυμίης, 70. 11. & 29. 3. ἐπὶ τοῖσι καρδιώσσουσι, 19. 13. καρδιωγμὸς ἢ πάθος, στομαχικὸν οὐ κικλήσκεται πάθος, 66. 3. οἱ παλαιοὶ ἰατροὶ τὸν στόμαχον καρδίαν ἐκάλουν, καὶ καρδιωγμὸν τὸν πόνον τοῦ στομάχου, Schol. in Thucyd. 130. B. Lege Erotian. in καρδιώσσειν.
καρδιακῶν θεραπεία, 111. 20.
κάρηνα μ…άντατα, 76. 21.
καρκῖνος, 73. 2. καρκινώδεα, 73. 4.
κάρου καρποὶ, 130. 8.
καρπὸς, *junctura manûs cum cubito.* ὑπὲρ καρποὺς ἐς πήχεας, 97. 29.
καρυκεία, 130. 8.
καρωτίδες, 28. 22.
κατίην, 134. 31. & 144. 31. κασσίη, 120. 16. κασσία,

σία, Pſalm. xlv. 8. Origo hujus vocis Hebræa habet ע, quæ litera per σ & ασ ſolet exprimi [Σίλα, Gen. iv. 19. Ἰσσαάρ, Exod. vi. 18.] At Etymologus comminiſcitur Græcam originem παρὰ τὸ κάσαι, id eſt κοσμῆσαι.
κάςορος τοῦ ὄρχιος, 128. 19. καςόρειον, 88. 10. & 90. 1. κάςορος, pro caſtoreo, 124. 9. 16. & 125. 19. & 116. 19.
καταπορίη ὕδρω, 52. 25.
καταπορίας μέλανες, 76. 13.
καταμήνιον γυναικὸς χύσι, 137. 22.
καταπίνω, abſorbeo, devoro. ἐπὶ τοῖσι καταπινομένοισι, 17. 8. ἣν δὲ ἀπὸ θώρηκος καταπίνῃ, [Vid. Not. ad Var. Lect.] 17. 31.
καταποτῶν δυσκολώτερον, 97. 2. ἐν φαρμάκων ξηρῶν καταποτοῖσι, 110. 9.
κατάπτωσις πρώτιστα τῆς ἐπιληψίης, 94. 10, 19.
καταστρέψαι. καταστρέψαι τὸν βίον, 79. 26.
καταφορῆς, lapsûs, 92. 2.
κατάψυξις, 21. 8.
* καττιάδιον ἔμμηκες, ὄργανον, 128. 37. In Ætio tonſillarum abſceſſus aperiri jubentur σμιλαρίῳ ἢ καττιάδι. Acicula vertit Cornarius.
κατηφέες, 4. 8. & 30. 1. κατηφείη δεινὴ, 35. 11.
κατόχοις, 91. 6. κατοχώδεα τρόπον, 28. 26.
καυκαλῶται, 73. 14. Vid. Not. ad Var. Lect.
καυλὸς ξύμπας σκολιὸς, 57. 3. de virili parte. καυλῷ παχέϊ καὶ ἐπιμήκεϊ, 100. 15. de caule pennæ.
καῦσος, 19. 25. περὶ καύσου, 19. 27. καύσου ἰδέην, καύσοισι, 119. 27. καῦσις; ἐπὶ τῇσι καύσεσι, 119. 31. καυσώδεες, 17. 20. & 70. 9. πυρετῶν καυσωδέων, 19. 20. & 18. 4.
καυτῆρες ἔμπυροι διαφανέα, 48. 26. καυτῆρσι πυρίνοισι καίειν, 129. 14.
καχεξίη, 53. 15, 23. καχέκται, 50. 16.
κεγχρίδων ζωμοῖσι, 88. 24.
κέγχρος φωχθεῖσα, 85. 31. Nonnihil his ſimile legitur apud Dioſc. lib. 2. cap. 119. διὰ εἰδῶν κέγχρου, 103. 4.
κέδματα, Hippocr. 447. 20. αἱ χρόνιαι περὶ τὰ ἄρθρα διαθέσεις, Erotian. & Galen. Exp. Voc. Hipp. κέδματα ἀμφὶ τὴν φλέβα, ἔστε ῥηγνυμένη αἱμορραγίη, &c. 25. 1.
κεδρέης, 149. 31.
κενεῶσι, 22. 27. κενεῶνας, 58. 3.
κενταυρείου, 92. 10.
κένωσις, 121. 17. & 88. 6. & 136. 28. κενώσιος τὸ ἱκανὸν, 83. 25. κενώσιες φλεβῶν, 106. 12. αἰγείων, 121. 13.
κεραμεῶν, 103. 28.
κερατίων ἐδωδίμων, 109. 20.
κεφαλὴ διάστροφος, 3. 15. πρηνὴς, 5. 25.
κεφαλαλγέες, 38. 16. capite dolentes, Hippocr. 77. B. κεφαλαλγίη, 32. 21. κεφαλαίην, 32. 22. κεφαλαίης θεραπείας, 127. 16.
κηκὶς, 100. 14.
κηρὸς, 86. 14. κηροειδὴς, 93. 7. κηρώμασι ῥυτίνης, 103. 26. κηρωτὴ, 86. 12. & 98. 23. & 103. 25.
κινάμωμον, 118. 2. & 120. 16.
κισσοῦ χυλὸν, 84. 21.
κιτρίων μήλων, 148. 19.
κίων, 7. 34. & 6. 12. & 8. 4. & 99. 9, 11, 28, 30. κιονὶς, 8. 1, 9. & 100. 25. τῶν κατὰ τὴν κιονίδα παθῶν, 7. 31. θεραπεία, 99. 1.
κλεισῶν, 10. 4.
κλείω. κεκλεισμένα ὦτα, 79. 7.
κλύζειν, 86. 7. στόμα, 112. 29. & 128. 29. κλύσμα δριμὺ, 92. 8. κλύσματι, 88. 10. κλύσματα, 94. 18. κλυσμῷ πρηέϊ, 99. 17. κλυσμοὶ, 100. 7.
κλύδων ὑγρῶν, 4. 3. κλύδωνος, Hippocr. 348. 3.
κνεώρου, 88. 14.
κνήμη, 43. 1.
κνησμοὶ, 88. 2. Hippocr. 689. 10.
κνίδη, 107. 5. & 104. 6. & 90. 8.
* κογχαρίων ζωμὸν, 117. 32.
κοιλίη, 66. 11. κοιλίης ἀπόκρισιν, 132. 14. περίπλυσις, 3. 34. τῆς ἄνω, 151. 1. & 44. 9. κάτω, 151. 2. & 56. 12. νεφρῶν, 60. 31. & 121. 3. κοιλίη αὐτομάτῃ, 34. 18. κοιλίῃσι, 43. 13. & 58. 3. ἀμφοῖν, 25. 7. & 97. 32. κοιλιακὴ νοῦσος, 66. 14. κοιλιακῶν θεραπείη, 146. 20.
κοινωνίης ὑδέρων, 86. 23.
κοκκάλου σπερμάτων, 138. 31. κόνυ, 104. 7.
κόκκου τοῦ τῆς κνίδης, 90. 23.
κολλώδης φλέγμα, 102. 19. & 67. 30.
κολοκυνθίς, 148. 14. κολοκύντη, 84. 2. κολοκυντίης ἀγρίης αἱ σάρκες, 106. 18. κολοκυνθίδος τὸ ἴσον, 92. 10.
κόλπου ῥαγέν, 140. 18.
κόμαι ψεδναὶ, ἀραιαὶ, 78. 23. Hæc vox plantis etiam attribuitur; κόμην ἀψινθίου, 86. 36. κενταυρείου, 92. 10, &c.
κόμμι, 99. 27. & 110. 12. κόμμιος, 109. 1.
κονδύλοισι, 25. 17.
κόνυζα, 85. 18. κονύζης, 84. 29.
κόποι, 130. 22. αὐτόματοι, 79. 21.
κόπρος ἐκκριθῇ, 117. 18. κόπρια, 115. 15. κόπρειον, 89. 29. Hippocr. 393. 29. κοπρείοισι, 68. 29. κοπρώδεα ἄγειν, 97. 20.
κορείου, 109. 35. κόρειον ἢ κορίαννον, Dioſc. lib. 3. cap. 71. κορίοιο, Nicand. Alex. v. 157. κόριον, Exod. xvi. 14.
κορυφῇ, 128. 4. G. de vertice capitis. τοῦ πάθεος κορυφὴν ἔχοντος, 54. 14, 27.
κορωνόπους, 84. 2.
κοσκίνου, 121. 30. Vid. Not. ad Var. Lect.
κόστου, 99. 29. & 150. 13.
κοτύλη, 74. 26. κοτύλαι, 75. 3. Et de menſurâ, κοτύλης τὸ ἥμισυ, 129. 8.
κουράλλιον τὸ ἐξ ἁλὸς λίθον, 109. 27. κοράλλιον, Dioſc. lib. 5. cap. 139. κουραλίοιο, Dionyſ. Perieg. v. 1103. Orph. de Lapid.
κοῦφη [σικύη] 86. 18. & 93. 17. cucurbitula ſcarificationis expers.
κοχλίαι ἄκρως ἑφθοὶ, 117. 35.
κραίνουσι, deſinunt, 119. 11. & 120. 34.
κράμβη, 88. 28.
κρανίου, 8. 10.
κράτος τῆς τροφῆς, 48. 1.
κρεμαστῆρες διδύμων, 22. 29. & 67. 24, 26.
κριθῆς ἄλητον, 85. 30. ἐκ κριθῶν ἄρτος, 150. 29. ἀπὸ τοῦ κριθίνου πόμα, 9. 22. [Vid. Hippocr. 395. 1. & Theophr. de Cauſ. Plant. lib. 6. cap. 15.] liquor ex hordeo confectus, qui ab Ægyptiis Zythum appellabatur, & ſolebat parari ex hordeo in aquâ macerato; ex hordeo ſimul & tritico. Vide Dioſc. lib. 2. cap. 109. Ætii Tetrab. 1. Serm. 1.
κρίνουσι αἱ φύσιες, 112. 15. ἔκρινε πυρετὸν εἰς τέλος τὸ πάθος, 52. 2. κεκρίκασι δι' οὔρων, 49. 3.
κρίσιος τοῦ νοσήματος, 112. 14. πρὸ τῆς κρίσιος, 83. 14. ἐν τῇσι κρίσεσι, 84. 5.
κρισίμων περιόδων, 83. 13. ἡ περίοδος ἐς κρίσιν, 112. 35. ἐν κρισίμοισι, 112. 14. Dies judicatorius ſive decretorius dicitur, in quo criſis vel mutatio morbi contingit. Numerantur hi dies à tempore, quo morbus invadit: & dividuntur in dies abſolutè & verè judicatorios, & in contemplabiles ac indices, ſive futuram criſim indicantes. Prioris generis plerumque numerantur dies, ſeptimus, decimus quartus, & vigeſimus; dies autem indices dicuntur, quartus, undecimus, & decimus ſeptimus. De his diebus conſule Galen. tom. 3. p. 423. Vide Celſi opinionem de diebus judicatoriis, lib. 3. cap. 6.
κροκίνου λιπαῖ, 84. 30. ἐλαίου, 95. 29. κροκοειδέες, 68. 33. κροκοειδέα [οὖρα] 52. 30. Vid. in Æginet. lib. 7. cap. 12. paſtillum de croco; de quo Aretæus, 110. 15.
κρομμύου, 68. 18. κρομμύων, 129. 37.
κροτάφους, 3. 23. κροτάφων μύες, 75. 7.
κτείνει [νόσος] θέρος, 54. 28.
κτεὶς; ἐπὶ τῷ κτενὶ εἰκασμένην φλέβα, 124. 13.
κυάθους, 87. 1.
κύαμος, 85. 31. & 130. 3.
κυκεὼν, 68. 19. Hippocr. 355. 49. & 1190. C. πόμα μετὰ ἀλφίτου τεταραγμένον· καὶ κυκᾷν τὸ ταράττειν, Erotian. ἐξ οἴνου καὶ μέλιτος καὶ ὕδατος καὶ ἀλφίτων ἀναμεμιγμένον πόμα, Heſych. Lege plura apud Foeſium.
κυκλαμίνου χυλὸς, 117. 14.
κύμινον γλυκὺ, 88. 28. κυμίνου, 85. 19.
κυπίρου, 99. 29. κυπείρου, Nicand. Alex. v. 591. & Dioſc. lib. 1. cap. 4. Sed Dioſcoridis Aldina editio 1518. κυπίρου: 1499. κυπείρου.
κυπρίνου, 103. 25.
κυρβασίῃσι, 103. 4. [Vid. Ind. præced.] Σκύθαι περὶ τῇσι κεφαλῇσι κυρβασίας ἐς ὀξὺ ἀπηγμένας ὀρθὰς εἶχον πεπηγυίας, Herodot. 258. 1. Lege Hippocr. 666. 34.
κύρος τῆς κινήσιος, 40. 14. κυριωτάτη ἀφαίρεσις, 128. 2.

κυρτός. μέχρι τῶν κυρτῶν, 24. 22.
κύσις, 27. 8. τῶν κατὰ τὴν κύσιν ὀξέων παθῶν, 27. 5. θεραπεία, 122. 1. περὶ τῶν ἐν τῇ κύσι, 62. 15. κύσεσι βοῶν, 96. 2.
κύτεϊ κοιλίης, 67. 7.
κύω. κύει [νόσον] φθινόπωρον, 54. 27.
κύων. κυνὸς γλώττης, 6. 26. κυνῶν κόπρον, 98. 11. κυνικὸς σπασμὸς, 39. 19.
κυνάγχη, 6. 16. κυναγχικοῖσι, 7. 1.
κῶλον, 24. 22. & 40. 21. κωλικοὶ, 67. 15. & 22. 29.
κώλυμα, 137. 13. [vid. Ind. præced.] κωλυμάτων, Hippocr. 106. F. κώλυσις, Id. 1176. F.
κωματώδεες ὕπνοι, 13. 32.
κωνείῳ, 125. 9.
κώνου τοῦ κοκκάλου, 104. 7.
Λάβρων ὀδόντων, 69. 14. pro λάβρος utitur λαῦρος, Hippocr. 953. C. λάβρως, Id. 394. 2.
λαγόνος, 25. 13. λαγόνες κεναὶ, 29. 3.
λᾶγὸς ὀπτὸς, 130. 12. λαγὼς, 133. 15. λαγωοὶ, 135. 32. λαγὼς ὁ Ἀττικὸς· διὰ τοῦ ὁ λαγὸς ὁ Ἴων· τὸ λαγωὸς δὲ οὐκ ἔστιν, Phrynich. De hâc voce lege plura in Dial. Gr. Ling. Edit. Lond. 1706.
λαμυρώτατα, 13. 25. Vid. Conjectur. paulò póſt.
λαπάθου ῥιζέων, 150. 10.
λαπαρὴ χώρη τῆς ὑστέρης, 124. 3. λαπαρὴν κοιλίην, Hippocr. 40. 12.
λαπάσσω. λελαπάχθω κοιλίη κλυσμοῖσι, 121. 17.
λαχάνων πάντων, 83. 37. λαχάνων κόμης, 133. 3.
λειεντερίη, 71. 8.
λειποθυμίην, 39. 21. μέσφι λειποθυμίης, 70. 11. & 97. 26. & 95. 25. & 106. 8. λειποθυμέειν, 97. 27.
λειποψυχίη, 97. 27. & 106. 9.
λειχὴν, λειχῆνες, 78. 33, 34.
λεπίδα, 108. 30.
λέπος; τοῦ λέπεος, 102. 27.
λεπτὴ ποδάγρη, 75. 23. τροφῇσι τελέως λεπτῇσι, 93. 12.
† λευκοφλεγματίας, 56. 29.
λευκόχλωροι χροιῇ, 52. 27. λευκοχλώρου εἴδεος, 52. 10.
λέων. λέοντα τὸ πάθος, 77. 27.
λήθη, 88. 7. λήθαργος, 88. 12. & 89. 13. ληθαργικῶν θεραπεία, 87. 30.
ληρώδεες, 26. 22.
λιβανωτὶς, 85. 27. λιβανωτοῦ τῆς μάννης, 96. 25.
λιβυστικοῦ, 135. 29. & λιγυστικοῦ, 139. 20. λιγυστικὸν, 140. 33. quæ poſterior lectio priore (ut puto) verior eſt.
λίθος, 26. 10. λίθων ψῆγμα, 60. 25. λιθιάσεως θεραπεία, 144. 5. λιθιῶντας νεφροὺς, 144. 13.
λιμνησίδος, 93. 2. λημνισίδος, 90. 32. Lectionem autem priorem eligendam comperies ex Not. ad Var. Lect. 90. 11, 32. λιμνῆσις, vel ſecundùm Galen. λιμνῆτις, ἀδάρκιον vel ἀδάρκη vocatur; tom. 2. p. 154. l. 36. & p. 151. l. 4. ἀδάρκιον οἷος ἀφρός τις ἐστὶ πεπηγὼς ὕδατος ἁλμυροῦ, περιπηγνύμενος φορυτῷ τε καὶ καλάμοις. Eadem ferè verba habet Dioſc. lib. 5. cap. 137. περὶ ἀδάρκης. λιμνήστρεος, etiam utitur Galen. tom. 2. p. 420. l. 14. χρῖσμα τὸ διὰ τῆς λιμνήστρεος, unguentum è Limnesio maltíſque aliis compoſitum invenies in Galen. tom. 2. p. 422.
λίνου σπέρμα, 85. 30. λινοζώσει, 88. 24.
λίπαϊ σικυωνίῳ, γλυκίνῳ, παλαιῷ, 88. 36. κυπρίνῳ, 90. 14. ῥοδίνῳ, μυρσίνῳ, 108. 22. οἰνανθίνῳ, κρο-κίνῳ, 84. 30. λιπαίνειν κεφαλὴν, 88. 35. De oleo Sicyonio lege Dioſc. lib. 1. cap. 33. Hujus olei tum ſimplicis tum compoſiti formam tradit Paul. Æginet. lib. 7. cap. 20.
λιτὴ [τροφὴ] 139. 18. σικύη, 148. 15.
λίτρα μίη, 104. 11.
λόβον πρῶτον, 24. 19. πέμπτον, 24. 21.
λοιμῷ, 149. 9. τῷ ἐν Ἀθήνῃσι, 6. 31.
λοιμώδεες ἥπατος βουβῶνες, 18. 19. λοιμώδεα ἕλκεα, 8. 30, 31.
λοιμικῶν παθῶν τῶν κατὰ τὴν φάρυγγα θεραπεία, 100. 4.
λουτρὸν, 38. 3. Lege Mercurial. Gymn. l. 1. c. 10.
λύματα [145. 12. Vid. Ind. præced.] καθάρματα, Erotian.
λυσσᾷ ἄνθρωπος, 6. 27.
λύχνου. φλογὸς ἐσβεσμένης, 123. 28.
λύω. λύειν, 128. 3. λύεται μέλεα, 66. 26. λύονται ψυχὴν κατὰ μέλεα, 121. 34. λύονται γυῖα, 65. 7. ἐλύθη νοῦσος, 138. 1. λύσιος νούσου, 87. 28. λύσιν νοσήματος, 97. 9.
Μάζαν, 86. 33. & 108. 33. & 109. 1. σινήπιος ἴση μάζῃ, 90. 16. Quomodo paretur polenta, lege Plin. lib. 18. cap. 7.
μαζοὶ ἐς ὄγκον αἴρονται, 57. 21. μαζῶν οὐδὲ ἴχνη, 42. 32.
μακρηγορέειν [82. 8. Vid. Ind. præced.] Hippocrat. 236. 6.
μακροχρόνιον ἕλκος, 14. 13.
μαλαβάθρου τοῦ δένδρεος τοῦ Ἰνδικοῦ, 123. 33.
μάλαγμα τὸ χλωρὸν, 147. 7.
μαλάγματα, 119. 4.
μαλακοὶ πυρετοὶ, 7. 8.
μαλακίη, 22. 11.
μαλθάσσειν, 94. 26. νεῦρα, 97. 3.
μαλθακὴν θέρμην, 104. 21.
μαλθακτήρια, 133. 4. & 99. 24.
μάλθαξις τῶν ἐντέρων, 21. 26, 28. φρενῶν, 87. 20. κοιλίης, 95. 28. ψυχῆς, 125. 23.
μαλάχης, 83. 37.
μανδραγόρη, 37. 3. μανδραγορίῃ, 125. 10. μανδραγόρας, τοῦ μανδραγόρου, Dioſc. lib. 4. cap. 76. Theophr. Hiſt. Plant. lib. 6. cap. 2. Athen. lib. 11. cap. 15. Geneſ. xxx. 15. Cantic. vii. 13.
μανίης, 36. 36. & 32. 35.
μάννα, 98. 9. μάννης, 36. 33. ἀλητον, 102. 33. Pulvis, qui fracto & concuſſo thure colligitur. μάνναν λιβάνου, vocat Dioſc. lib. 1. cap. 83. & λιβανωτὸν λεπτὸν, lib. 3. cap. 99. πρὸς ἃ [ἐξανθήματα] τῇ μάννῃ χρώμεθα, Hippocr. 1014. G. *ad puſtulas mannâ thuris utimur*; ita vertit Lindenus; cæteri plerumque *thuris pollinem dicunt.*
μάραθρον, 88. 26.
μαρασμὸς, 91. 4. & 114. 36.
μαρμαρυγαὶ πρὸ τῆς ὄψιος. 2. 9. Cœl. Aurel. vertit, *quædam præ oculis propendentia, macularum marmoris ſimilia.*
μάσσειν σπόγγοισι, 129. 9. οὐ μόνον τὸ ἀναδεύειν ἢ φυρᾶν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐκθλίβειν, ὡς ἐν τῷ πρώτῳ περὶ νούσων τῷ μείζονι, Galen. Exp. Voc. Hipp. At Foeſ. notat in loco illo non reperiri μάσσειν, ſed ἐκμάσσειν, Hippocr. 466. 28.
μασσήσασθαι, 128. 28.
μαστίχη, 86. 34. & 113. 29.
μαστὸν ἀριστερὸν, 113. 29.
μασχαλῶν γαργαλισμοὶ, 30. 8. μασχάλῃσι, 77. 24.
μειλίγματα θυμοῦ, 83. 4. Vid. Ind. præced.
μέλανι ζηπίης, 21. 33. μέλαινα χολὴ, 35. 4. μελαίνης, πολλῆς καὶ θηριώδεος, 35. 13. μελαγχολίην, 32. 15. & 35. 2, 20. μελαγχολικοὺς, 35. 9. μελαγχολίης θεραπεία, 136. 14.
μελέτη καὶ αἴσθησις, 78. 14. μελεδώνη & μελεδαίνειν. Vid. in Ind. præced. μελέτη, ἐνέργεια. μελεδῶνας, θεραπείας. μελεδαίνειν λέγεται τὸ μεριμνᾶν καὶ θεραπεύειν, Erotian. μελεδαίνοντι, ἐπιμελουμένῳ, θεραπεύοντι. καὶ μελεδὼν, ἡ ἐπιμέλεια, Galen. Exp. Voc. Hipp. μελεδωνοὶ, Herodot. 72. 10. id eſt φροντισταὶ, Lexic. Voc. Herodot. μελεδαίνειν νοσέοντας, Herodot. 317. 4.
μέλη ἄκρεα, 120. 12. μέλεα διασαπῆναι, &c. 79. 35.
μέλι, 85. 35. μελίκρητον, 83. 33.
μελιλώτου, 84. 36.
μεσεντέριον, 21. 28.
μεσόφρυον, 3. 22.
μέσπιλα, 116. 4.
μετάβασις περίστροφος, 75. 3.
μεταλαμβάνει φθόην, 42. 1. *phthoes nomen ſibi adſciſcit.*
μεταρρυέντος αἵματος, 137. 24.
μετάφρενον, 3. 16.
μετέωρος γνώμη, 23. 31. μετεωρισμὸν γνώμης, Hippocr. 398. 47. *Ita ſum* μετέωρος, *& magnis cogitationibus impeditus,* Cicer. lib. 15. Epiſt. ad Attic.
μέτωπον, 3. 24.
μέχρι δήγε [id eſt, ὥσπερ, *quaſi*] σαλπίγγων καὶ αὐλῶν, 38. 18.
μήκισται κόμαι, 86. 16.
μήκων ἀφεψηθεῖσα, 84. 37.
μηκώνιον, 85. 5. Hippocr. 407. 36. τὸ πέπλον καλούμενον· ὃν καὶ μηκωνίτην ὀνομάζει, Galen. Exp. Voc. Hipp.
μῆλα, *mala,* 84. 13. & 86. 34. κυδώνια, 116. 5. μήλων κιτρίων τὸ ἄβρωτον, 148. 19.
μῆλα, *genæ,* ἐρυθρὰ, 3. 25.
μήνιγξ, 40. 3. & 134. 8. παχείη, Ibid. 10. μήνιγγος, 129. 24. μηνίγγων, 33. 8.
μῆνον, 120. 15. μήου, 140. 29.
μηροὺς, 22. 29.

In ARETÆI INDICEM APPENDIX.

μήτρη, 28. 11.
μιάσματι κακῷ ἀκίσταται κακὸν, 134. 36.
μιγματώδης, 139. 23. Vid. Not. ad Var. Lect.
Μιθριδάτειω [ἀντίδοτος] ἐπιποικιλωτέρη, 134. 28. & 144. 1. Μιθριδάτου, 138. 33. Hujus medicamenti formam tradit, Galen. tom. 2. p. 441. l. 20.
μολιβδῶδες χρῶμα, Hippocr. 37. 1. Vid. Ind. præced.
μορίοισι σκίπτει ἡ γυνὴ, 73. 21.
μυδρίασιν, 40. 26. Μυδρίασιν ab Aretæo ſolo eundem affectum ac φθίσιν oculi dictum invenio; cæteri πλατυκορίην & μυδρίασιν coſdem eſſe dicunt. Vid. Æt. 134. *Affectus oculi, in quo pupilla diffunditur, & dilatatur, aciéſque ejus hebes eſt, ac penè caligat*, Celſ. lib. 6. cap. 6. *Latitudo pupillarum μυδρίασις vocatur*, Cœl. Aurel. lib. 2. Morb. Chron. cap. 1. p. 344. μυδρίασις λέγεται, ὅταν ἡ κόρη, &c. φθίσις δὲ λέγεται, &c. Galen. tom. 4. p. 387. l. 11.
μυελοῦ νωτιαίου, 40. 3.
μυθολογέεται, 37. 25. μυθολογοῦσι δέ τινες, Hippocr. 820. C.
μυκτῆρος ἑκατέρου διάστασις, 128. 25.
μύξης ῥῖν [ἀγωγὸν] 89. 23. μυξοποιὰ ὑγρῶσι, 63. 23. Legit Calvus μυξόπυα pro μιξόπυα, apud Hippocr. 948. A.
μύρον, μύρῳ, 123. 32. ῥοδίνῳ, μηλίνῳ, 146. 30. μυροβαλάνῳ, 119. 4.
μυρσίνης, 135. 10. μυῤῥίνῃσι, 147. 22. μύρτοισι, 147. 12.
μῦς. μύες ἄδηλοι βραχιόνων, 40. 32.
μυστήριον, 147. 7. [Vid. Ind. præced.] Formam emplaſtri ita denominati habet Ætius, Tetrab. 4. Serm. 3. cap. 14.
μώρων χυλῷ, 98. 14. τῇ διὰ τῶν μώρων, 98. 15.
Νάπυ, 97. 32.
νάρδῳ, 86. 31. νάρδῳ τῷ μύρῳ, 143. 20. & 146. 13. νάρδοι, 146. 15.
ναρκίσσου βολβοῦ, 95. 6.
νεαρὴ [τροφὴ] 149. 20. νεαρὴ ὀδύνη, Hippocr. 44. 40.
νειώνης, 91. 17.
νειαίρην γαστέρα, 14. 7. & 27. 12. Hippocr. 391. 7. Βακχεῖος φησὶ τὸ κῶλον· ὅ τινες κάτω κοιλίαν προσαγορεύουσι, Erotian.
νεκρῶδες σκέλος, 39. 15. ἔντερον, 88. 11. τῶν νεκρώδεος, 123. 30. & 115. 2. νεκρώδεες τὰ πάντα, 42. 31. ἄπαυβα, 91. 14.
νεοπέπτων ἄρτων, 112. 29.
νεοσφαγῆ [κρέα] 130. 11.
νεύρων πορρωτέρω τῆς κεφαλῆς, 2. 16. τοῖσι πρόσθεν νεύροισι. τόνος νεύρων καὶ ἐντάσιος ὄνομα, 4. 21. νεῦρον, τὰ δεσμὰ τῶν ἄρθρων, 74. 3.
νεφροὶ, 26. 6. & 60. 12. τῶν κατὰ νεφροὺς ὀξείας νούσου θεραπεία, 120. 30.
νηπιάχων μύθων, 85. 13.
νήστης, 135. 31.
νίτρον, 145. 16. [pro quo Atticè λίτρον, 106. 29, 17. vid. Ind. præced. λιτρώδης.] νίτρῳ, 86. 7. Αἰγυπτίῳ, 93. 3.
νόθας [πλευρὰς] 48. 16. νωθῆσι, 22. 26. Sic omnia impreſſa exemplaria. Sed (ut puto) legendum eſt νόθῃσι.
νομὴ, *pabulum*, 148. 24. & 77. 6.
νοτὶς περὶ μέτωπα καὶ κληῖδας, 20. 5. κληῖδα καὶ μέτωπον ἰζάνῃ, 112. 35.
νυκτερίδων πτέρυγες, 8. 7.
νυσταγμὸς, 54. 17.
νῶτα κυρτοὶ, 5. 24. νῶτα ἐς τὸ πρόσθεν κεκλάαται, 5. 33. νωτιαίην πλευρῖτιν, 10. 15.
Ὀβολοὶ, 109. 37.
ὀδόντες, 3. 20.
οἰδαλεηθήμεναι, 90. 17. Vid. Not. ad Var. Lect.
οἴδημα καρτερὸν, 7. 22.
οἴκτιστοι, 122. 10.
οἶνος ἄλκαρ μοῦνόν ἐστι, θρέψαι, &c. uſque ad πάντα πρήσσει, 87. 15. & 115. 29. & 113. 21. οἴνῳ αὐστηρῷ, 86. 32. [οἶνοι] Ἑλληνικοὶ, Χῖος, Λέσβιος, ἠπειρῶται λεπτοὶ· Ἰταλοὶ, Σουρεντῖνος, Φουνδανὸς, Φαλερῖνος, Σιγνῖνος, 113. 11. Θηραῖος, Σκυβελίτης, 122. 26. οἴνου ὀξέος, 118. 26. ἀψινθίου, 150. 29. [Vid. Ind. præced.] ὀνομάζεται ὁ μὲν οἶνος ἰσχυρὸς οἰνώδης, ὁ δὲ ἀσθενὴς ὑδατώδης, Galen. tom. 5. p. 71. l. 19. Lege & Erotian. οἰνοφλυγίης καὶ ἀδηφαγίης, 83. 17. & 92. 6. καὶ κραιπάλης, 97. 19.
οἰνάνθη, 86. 33. οἰνάνθης ὡραίης, 118. 26. οἰνανθίνῳ λίπαϊ, 84. 30.
ὄϊς. ἀπὸ τῆς ὄϊος οἰσύπῳ πινόεντα ἔρια, 108. 21. [Vid. οἰσύπῳ in Ind. præced.] ἔρια πιναρὰ ξὺν οἰσύπῳ, 98. 3. εἰρία πινόεντα, Hippocr. 465. 53. εἴριον πινῶδες, Id. 666. 22. *lanam ſuccidam* οἴσυπον, vocat Cœl. Aurel. p. 365. ſic Celſ. lib. 5. cap. 2. Quomodo οἴσυπος præparetur, lege apud Dioſc. & Ætium, Tetrab. 1. Serm. 2. cap. 20.
ὀκέλλει ἄλγημα ἐς γλουτοὺς ἢ ὀσφὺν, 74. 27.
ὀλίθριον κάρτα, 35. 4.
ὀλιγοχρόνιοι. 25. 17.
ὀλισθηρὸν πύον, 25. 18. ὀλισθηροὶ χυλοὶ, 140. 32. ὑγροὶ, 106. 28. [ἔντερα] 22. 5.
ὁλκῆς < 88. 17, 19.
ὁμοβιαίῳ, 61. 15. Vid. Not. ad Var. Lect.
ὄμφακος ἐλαίης, 84. 16. & 85. 21. ὀμφάκιον, 99. 27. & 108. 25. ἀκμαῖον, 113. 35. ὀμφακίτιδος σταφυλῆς γίγαρτον, 147. 13.
ὀμφαλοῦ, 121. 23.
ὁμώνυμα [μέρεα] 39. 25.
ὀνίνησι μᾶλλον, 93. 16. ὤνησε, 98. 2.
ὄνυχες πελιδνοὶ, 21. 8. γρυποὶ, 14. 2. & 42. 25.
ὀξύκρητον, 85. 24. & 84. 29.
ὀξυλαπάθου, 110. 10.
ὀξύμελι, 104. 13.
ὀξύτατοι κακὸν, 20. 30. ὀξύτατοι ῥηΐζουσι, 14. 9. ὀξύτερα γυμνάσια, 135. 23. ὀξέσι δρόμοισι, Hippocr. 351. 14.
ὀπισθότονον, 4. 19.
ὀπὸς θαψίης, 129. 34. ὀποῦ τοῦ σιλφίου τοῦ ἀπὸ τῆς Κυρήνης, 96. 35. ὀποῦ σιλφίου, Hippocr. 1228. G.
ὀπώρη ἀβλαβὴς, 102. 29. σῦκον, 130. 21. ὀπώρης οἰνώδεος, 84. 11. ὀπώρην σύμπασαν, &c, 116. 4, 5. ὀπώρης, varia genera lege apud Hippocr. 360. 11. uſque ad 50.
ὀργῆς χολῆς, 35. 12. ὀργὴ ἄκρητος, 35. 11. Vide & 36. 28. & 37. 27. ὀργῶσι τῶν τρώγων, 30. 5.
ὀρθὰ ἐς στέρνα καὶ ὤμους γυμνάσια, 129. 37. ὀρθὴν ὁδὸν, 46. 20.
ὀρίγανον, 89. 19.
ὄροβος, 85. 31.
ὀῤῥὸς λευκὸς, 72. 2. γάλακτος, 97. 30.
ὄρυζα, 102. 5.
ὄρχιες, 57. 3. & 60. 16.
ὀσπρίοισι, 88. 24. ὀσπρίων κάκιστον κύαμος, 130. 3.
ὀστέων ἱρὸν, 22. 28. ὀστέων ξυμβολὴν, 75. 11.
ὀσφὺν, 26. 13.
ὄχεον, 22. 1.
ὀτρύνειν, 115. 9,
οὖα, 116. 4.
οὖλα, 9. 5.
οὐραίης [ἔχιων] 150. 2.
οὐρανὸν, *palatum*, 41. 16, 19. & 97. 33. & 99. 11. Ruf. Epheſ. p. 21. l. 4. Edit. Turneb.
οὐραχὸν, 8. 9. Hippocr. 269. 4.
οὐρῆσαι, 102. 6. οὐρήθρης, 61. 18. οὐρητήρων, 27. 19. οὐρητῆρες πίμπρανται, 61. 20. οὔρων ἀγωγὸν, 89. 33.
οὖς, 95. 33. ὦτα, 5. 13. ὤτων βάσισι, 79. 8.
ὀφθαλμὸς ἀτενὴς, 41. 25. & 5. 9. ὀφθαλμοὶ πεπηγότες; ἀλαμπέες, ὑπέρυθροι, Adamant. Phyſiogn. p. 10. l. 9. & p. 9. l. 16. μόλις περιδινεύμενοι, 5. 10. ἐνδεδυμένοι, 3. 20. ἐξέχοντες, ἀναπετέες, ἐξέρυθροι, 7. 4. κοῖλοι, δεδυκότες εἴσω, 7. 14, 15. ὀφθαλμῶν τὰ λευκὰ, 13. 24 τὰ μέλανα, 45. 26.
ὀφρύες, 3. 22. ὀχθώδεες, &c. 78. 36, 37.
ὀχετοὶ νευρώδεες, 60. 19.
ὀχετευθῇ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, 88. 10. ὀχετεύεται, ἐκρύσεις καὶ διεξόδους κέκτηται, Galen. Exp. Voc. Hipp.
ὀχῆες τῆς ὑστέρης, 73. 9.
ὀχθώδεα ἔντερα, 70. 20.
ὄψις ἀτρεκὴς, 5. 35. ὄψιος διαφθορῇσι, 34. 16. ἀλλοιώδεες τὰς ὄψιας, 38. 16.
ὄψον, 150. 3. ὄψα, 102. 10. & 139. 26. & 140. 33.
Πάθην ἱρὴν, 34. 20. [Vid. Ind. præced.] Hippocr. 269. 40.
παιπάλη, 114. 11. Dioſc. lib. 3. cap. 74. πάλην. Hippocr. 1010. E. πάλη λέγεται τὸ λευκότατον καὶ λεπτότατον τοῦ ἀλφίτου, Erotian.
παλινδρομίη χολῆ, 10. 33. παλινδρομίησι αἱ νοῦσοι, 32. 6.
παλμὸς ἐν τοῖσι ὑποχονδρίοισι, 65. 7.
παντελής. ἐς τὸ παντελὲς, 50. 34. Vid. Ind. præced.
παραιτέεται, 113. 13.
παράληροι, 10. 9. τῆς γνώμης, 13. 33.
παράλιος, 130. 28.

παράλληλα ξυνθείης, 76. 12.
παραλύεται τὰ λαιὰ, 40. 5. *paralyſi occupantur.* παρέλυσε χάρμα, &c. 40. 31. *in paralyſin conjecit.* Lege Erotian. in voce παρελύθη.
παράλυσις, 39. 7. & 62. 21.
παράλυτοι, 61. 36.
παραπέμπουσι οἱ ὀχετοὶ, 109. 8. ubi παραπέμπω, idem ac παρακομίζω.
παραπλῆγες, 92. 6. παραπληγίη, 39. 7. παραπληκτικὰ εἴδεα, 40. 20. Hippocr. 949. A.
παραφορέω ἐν μέθῃ. 37. 2. παράφορος γλῶσσα, 34. 29.
παραχύτεον, 84. 21.
παρδάλιος στέατι, 150. 16.
παρέγχυσις [Vid. Ind. præced.] *ſenſibilis & manifeſta liquoris effuſio*, Cœl. Aurel. lib. 3. Morb. Chron. cap. 8.
παρεόντα [Vid. Ind. præced.] 15. 4. σημεῖα, 29. 21.
πάρεσις, 30. 14. & 72. 9. πάρετοι τὰ μέλεα, 61. 32. πάρετα μέρεα, 91. 27.
παρήκῃ πυρετὸς, 83. 6.
παρθένος ἡ ἐν τοῖσι ὀφθαλμοῖσι, 40. 24. idem ac κούρη, lin. 26.
παρίσθμια, 5. 8. & 6. 12. & 7. 15. παρισθμίων φλεγμονὴ, 7. 1.
παροξυσμοῦ, 2. 9. & 84. 26. & 34. 7.
πάσσειν αὐχένας ἀλφίτοισι, 114. 10.
πελειά, 130. 11. aut lege πέλεια, aut πελειάς. πέλειαι, 102. 23. πελειάδες, 150. 34. Homer. Ιλ. ε. 778. & ſinè ι, πελιάδων κόπρον, 98. 11.
πεμμάτων, 133. 18.
πεντάφυλλος ἡ βοτάνη, 148. 16.
πεπαίνει βῆχας, 102. 1.
πέπερι, 133. 12. πεπέρεος κόκκοι, 89. 34. πεπέριος, 104. 8. φάρμακα διὰ πεπέριος, 147. 14. δύο πεπέρεων, 145. 22.
* πεπτήριον σπλάγχνον, 66. 11. φάρμακον, 147. 23. & 134. 25.
πέπων, 135. 35. πέπονος, 148. 15. πεπέων ὡραῖος, 125. 22.
περαιτέρω, ſinè caſu, 128. 3. cum caſu: Vid. Ind. præced.
περιβολὴ σαρκῶν, 65. 33. νοσημάτων, Hippocr. 946. H.
περικόπτειν τὰ γυμνὰ, 134. 10.
περίοδος, 72. 3, 6. & 61. 30, 33. & 74. 36. ἥκῃ ἐς κρίσιν, 112. 35. περίοδοι τοῦ ὑγροῦ ῥηΐδιαι, 45. 18. οὐ ῥέμβος καὶ περίοδοι, 65. 32. ἐν περιόδοισι παροξυσμοὶ, 94. 12.
περιπλύσιος, 140. 10.
περιπνευμονίην, 13. 16. & 43. 24. περιπνευμονίης θεραπεία, 106. 1.
περιῤῥόῳ, 68. 30, 31. & 69. 4.
περιστάσιος μέζων, &c. 69. 26.
περίστροφος μετάβασις, 75. 3.
περιτοναίου, 48. 15.
περιφορὴ ἐν θαλάσσῃ, 85. 10.
πετροσέλινον, 144. 30. τοῦ ἐν πέτραις ὁ καρπὸς, 146. 13. σελίνου τοῦ καρποῦ ἀγρίου τοῦ ἐν πέτραις, 147. 15.
πευκέδανον, 84. 22.
πήγανον, 89. 15.
πήγνυται ὁ αὐχὴν σὺν τῇ ἀναπνοῇ, 93. 27.
πηρώσει τινος αἰσθήσιος, 34. 13.
πηχέας, 97. 29.
πίεσις ἐς τὸ ἔσω, 97. 16. ἐντέρων, 21. 26.
πίθηκος, 150. 17.
πικέριον, 85. 27. & 104. 1. Hippocr. 614. 10. βούτυρον, Galen. Exp. Voc. Hipp. Ἀριστοφάνης ἐν τοῖς ὑπομνήμασι φησὶν, ὅτι Θόας ὁ Ἰθακήσιος ἱστορεῖ παρὰ Φρυξὶ πικέριον καλεῖσθαι τὸ βούτυρον, Erotian.
πικροῦ χυλοῦ, 118. 23.
πινόεντα οἰσύπῳ εἴρια, 118. 23. [Vid. Ind. præced.] lege πινώδεσι in Erotian.
πίσσης ὑγρῆς, 123. 28.
πισσὸς, 139. 25. & 130. 4.
πίτυος, 96. 26.
πίων χολὴ, 68. 23.
πλάδος στομάχου, 22. 11. πλάδον στύψαι, 87. 17.
πλάσμασι ξυνήθεσι, 102. 32.
πλατὺς οἶνος, 113. 11.
πλευρὴν, 8. 12. ἡ πλευρὰ, 44. 2. ἕν τι τῶν μέσων πλευρῶν, 44. 1.
πλευρῖτις, 10. 7. πλευρίτιδος θεραπεία, 101. 1.
πλευριτικοῖσι, 101. 4.
πλημμύρα ξυνδίδοται ἐς κύστιν, 59. 17. τῆς κοιλίης, 60. 4. τοῦ αἵματος, 78. 19.
πλημμυρῇ τὸ οὖρον, 61. 10.
πλημμυρῶσι χῶροι, 109. 10.
πληχάδος, 29. 12. & 125. 3, 9. Hippocr. 765. D.
πλυτοὶ ἄρτοι, 138. 22.
πνεύμων, πλεύμων, 13. 7. πνεύμονα, 6. 20. & 7. 7. & 10. 36. & 45. 16. ἀποστάσιων κατὰ πνεύμονα, 45. 8.
πνευμονίης, 13. 2.
πνευμώδεες, 47. 10.
πνίγεται πνεύμων, 106. 24. πνὶξ ἰσχυρὴ, 5. 10. πνιγὸς ὑστερικῆς, 28. 9. πνιγὶ, 124. 12.
ποίην ἐς νομὴν ματεύει, 77. 6.
πολιῆς πιπασμοὶ, 136. 6.
πολιοῦ κόμη, 98. 9. & 96. 26. πολιοὶ, 78. 23.
πόλτοι, 139. 16. οἱ διὰ γάλακτος, 141. 2.
πολυγόνου, 84. 21.
πολυτροφίη, 88. 21.
πολυχρονίων, 16. 10.
πόσθη, 57. 3.
ποῦς. τὼ πόδε, 57. 2. & 123. 19. πόδας, 123. 18. ποδάγρη, 75. 27. ποδῶν [ἀρθρῖτιδα] ποδάγρην, 73. 32. ποδαγροὺς, 75. 28. ποδαγρικοῖσι, 148. 9.
πράσον, 88. 27. ξὺν τῇ κόμῃ, 117. 34. & 102. 13. πράσιος ἡ τοῖσι φύλλοισι λεπτὴ, 148. 17.
πρέμνος, 29. 15.
πρηέως διωθεῖν, 94. 13.
πρηὼς ἐπὶ τὰ χείλεα, 103. 29. τὸ πρὸς τὴν γῆν νεῦον κάτω, Galen. Exp. Voc. Hipp.
πρῆσις τοῦ πνεύμονος, 106. 4. ὑπεζωκότος, 104. 24. παρισθμίων, 97. 13. πρήσιες ἐνδιδῶσιν, 97. 33. νεφρῶν πρήσιας ἐμάλαξε, 125. 19. τραχήλου, 132. 29.
πρηΰνεται, 79. 14. πρηϋνομένων [ἑλκέων] 70. 17.
* πριονίτης, 121. 28. τὴν πριονίτην, 144. 30.
προαποθνήσκει [μέλος] τοῦ ἀνθρώπου, 79. 14.
προβοσκίδα, 77. 13.
προειδείη, 132. 14.
προθυμίη, 23. 24. ἐς διαπνοὴν, 67. 21. προθυμίην ξὺν ἡδονῇ ποιεύμενα, 69. 6.
πρόκλησις ὑγροῦ, 72. 21. χειρῶν φορῆς, 82. 21. αἵματος θέρμη, 110. 25. ἱδρώτων, 103. 33. ἀφροδισίων, 125. 24. πάθεος, 134. 1. τοῦ φαγεῖν καὶ πιεῖν, 114. 6. προκλήσιες σπασμῶν, 95. 24. ἰλίγγων, 132. 24. προκλητικὴ φύσεων, 89. 17. προκλητικαὶ οὐρήσιος, 119. 8.
προνοεῖσθαι, 113. 17.
πρόνοια, 132. 14. πρόνοιαν ἐπιτηδεύειν χρὴ τὸν ἰητρὸν, 111. 22. Hippocr. 36. 2. ἀντὶ τοῦ προγνώσεως εἴρηκε τὴν πρόνοιαν, Galen. Comm. in Hipp. tom. 5. p. 117.
προπετὴς ἀρχὸς, 63. 3. προπετεστέρη [μήτρη] ἐς τὰ κάτω, 28. 15. [ὑστέρη] τῷ πάθεϊ, 123. 16.
προσβολῇσι πρώτῃσι τοῦ πάθεος, 148. 10.
προσεγχυθέντι λίπαϊ, 117. 33.
προσηνεῖ θέρμῃ, 89. 33. ἀναφία καὶ προσηνία, 93. 8. κοίτην, 95. 13.
προσθέτοισι εὐώδεσι, 123. 31.
προσίζεται τῷ σκηνέϊ, 92. 36. προσίζουσα αἰτίη, 39. 32. ἄχνη, 90. 9.
πρόσκαιρον νάρκην, 39. 29. τὶ τῶν προσκαίρων αἰτιῶν, 73. 33. & 48. 14.
προσκέεσθαι πυρετοῖσι, 93. 14.
προσιμαρέει πνιγὶ λειποψυχίη, 106. 8.
προσφέρονται, 53. 29. & 65. 5. & 30. 8. προσενέγκονται, 21. 5. & 23. 28.
πρόσφυσις στομάχου, 137. 6.
προσώπου πελιδνότης, 3. 28.
πτερὰ πτιλῶν ἀπίονα, 138. 26.
πτέρνην τὴν ἐπιπροσθεν, 74. 29.
πτίλα, 94. 21.
πτισάνη, 101. 28. πτισάνης χυλὸς, 84. 3. & 95. 26.
πτωκὸς, 138. 26.
πύη, 41. 31. * πύησιν, 98. 8.
πυθμένα πρὸς τὴν ὀσφὺν, 73. 10.
πύλῃσι [ἥπατος] 23. 7.
πυρίημα κοῦφον καὶ μαλθακὸν, 85. 32.
πυρίης μηχάνημα, 103. 5. πυρίῃσι καυτῆρσι, 129. 14.
πυώδης [ῥόος] 72. 16. πυώδεος [ἕλκεος] 27. 23.
πῶροι στεῤῥοὶ, λευκοὶ, 75. 14.
Ῥάκεσι παλαιοῖσι, 18. 18.
ῥαφανίδες, 130. 17.
ῥαφὰς τῆς κεφαλῆς, τῶν ῥαφῶν τὰ εἴδεα, λοξὴν, εὐθεῖαν, ἐπικάρσιον, 75. 9.
ῥάχις, 5. 25. ῥάχεος, 5. 4.
ῥεμβώδεα τρόπον, 32. 30.
ῥέπει νοῦσος ἐς συγκοπὴν, 95. 19. ἄνω φλεγμασίη, 123. 17.

ῥεῦμα κοινὸν, 145. 8.
* ῥῆον ἡ ῥίζα, 109. 28. ῥέου ἡ ῥίζα, 100. 18.
ῥητίνη, 98. 9. τερμίνθου τοῦ φυτοῦ, 86. 14. ἀπὸ τερμίνθου καὶ πίτυος, 96. 26.
ῥὶν μύξης [ἀγωγὸν] 89. 33. ῥὶς, 79. 5. ῥῖνες, 13. 7. τοῦ ῥινὸς αὐλοῦ, 128. 23. ῥῖνα, 4. 4.
ῥίπτηται τὰς χεῖρας καὶ τὰ σκέλεα, 94. 26.
ῥόδων ἑψήματι, 98. 13. χυλὸς, 113. 36. ῥόδοισι τοῖσι πετάλοισι, 98. 6.
ῥοδίνου ἀκρήτου, 84. 35. ῥόδινον ἔλαιον, 85. 22. ῥοδίνου [ſubaud. ἐλαίου] 84. 18. De hujuſce olei præparatione vide Dioſc. lib. 1. cap. 53. Cæterorum etiam oleorum compoſitiones ex primo ejuſdem libro plerumque peti poſſunt.
ῥοῆ ἄχετος, 72. 8. αἵματος, 101. 16.
ῥοιάδα, 123. 5.
ῥοιῶν ὕδατι λεανθέντων, 98. 14.
ῥοὸς, 109. 1. τὸ ἐδώδιμον, 113. 36. χυλὸς, 99. 25. & 98. 16. & 122. 20. Hoc medicamentum inveniri poteſt in Galen. tom. 2. p. 243. An per χυλῷ ῥοὸς, 98. 16. intelligitur medicamentum compoſitum, an ſuccus rhois, ſive ſumach, permiſtum τῇ βησασᾷ; ſic enim vertit Heniſchius, *aut eo, quod ex Beſaſa, i.e. rutâ ſylveſtri, & ſucco rhoi componitur.*
ῥοφήματα ἁπλᾶ, 83. 35. & 135. 27.
ῥύεται ὄγκος περιπνευμονίης, 98. 25.
ῥυῇ τὸ αἷμα εὐρόως καὶ πολλὸν, 98. 2.
ῥυπαρὰ ἕλκεα, 8. 32. & 50. 18. & 62. 10.
ῥύπτει, 78. 26.
ῥύπτουσι ἐρίοισι ἀπὸ ὄιος, 125. 3.
ῥυτὴ, 89. 19.
ῥυτίδας μεσοφρύου, 3. 25.
Σαμψυχον, 124. 4. ἡ σάμψυχος, 119. 7. Sed Lexicographi habent tantùm τὸ σάμψυχον; utì & Dioſc. lib. 3. cap 27.
σανιδώδεες, 43. 8. quibus ſcapulæ alarum inſtar extant, ac propterea anguſtus, tabulæ inſtar, depreſsuſque eſt thorax. Vide Foeſ. Not. in Hippocr. 1091. G.
σάπων, 150. 9.
σὰρξ. ἀνὰ σάρκα ὕδρωψ, 56. 24. & ſubauditâ voce ὕδρωψ, cum articulo; ὁ ἀνὰ σάρκα, 56. 29. & 57. 22, 29. vel ſinè articulo: ἀνὰ σάρκα, 56. 24.
σαρκοειδὲς βάθος τοῦ ἐντέρου, 22. 23. τὸ σαρκοειδὲς τῶν χιτώνων, 69. 23. σαρκοειδέα πιδύμενος μέρεα, 17. 28.
σαρκοῦν ἄνθρωπον, 111. 12.
Σάτυροι, τοῦ Διονύσου ἱεροὶ, 29. 26. Σατυρίησις, 29 28. σατυριῆσιν ἐπικλήσκουσι [ἐλέφαντα] 77. 28. σατυριάσεως θεραπεία, 124. 20.
σέλινον, 88. 27. & 83. 35.
σέριδος χυλὸς, 109. 23. σέριδι, 125 7.
σεσέλεος, 134 31. Σεσέλιος, 146. 14.
σημαίνῃ ὄγκος ἐν τοῖσι ὑποχονδρίοισι, 89. 10. ἐπισημαίνειν, Hippocr. 982. A. de primo febrilis acceſſionis inſultu dicitur.
σηπίης μέλανι, 21. 33.
σίγκου τοῦ θηρίου, 145. 22. Hìc & 121. 30. editor ſagaciſſimus reponit σκίγκου. Vide Not. ad Var. Lect. διὰ σίγκου τοῦ θηρίου φάρμακον ποτὸν, de quo vide Galen. tom. 2. p. 446. l. 50. τῇ ἀντιδότῳ διὰ σκίγκου, Dioſc. Alexiph. cap. 34.
σιδηρῖτις, 148. 16. Σιδηρίτιδος τοῦ χυλοῦ, 149. 32.
σίδια, 108. 34.
σικυγόνιον, 116. 22.
σικύη λιτὴ, 148. 15.
σικύῃ, 7. 23. [σικύη] κούφη, 86. 18. Hæc vox in exemplaribus legitur σικύη, 93. 31, 15. & 103. 25. & 112. 18, 20. & 120. 5. & 131. 17. ac συκίη, 86. 18. & 89. 8, 10. & 93. 28. & 94. 18. & 96. 15, 16, &c. Lectio autem prior ſanior eſt.
σίκυος, 125. 21.
σικυωνίου [ἐλαίου] 89. 3.
σιλφίου ῥίζης, 96. 33. ὀποῦ τοῦ σιλφίου ἀπὸ τῆς Κυρήνης, 96. 35.
σίναπι, 7. 23. σινήπιος, 90. 24.
σίνωνος, 117. 26. H. Steph. notat Hippocrati σίνων dici, quod aliis σίσων; utì Dioſc. lib. 3. cap. 64. σίνων eſt exiguum ſemen in Syriâ natum, apio ſimile, ferventis naturæ. Hujus ſæpius mentionem facit Galenus in lib. de compoſitione medicamentorum. Vide Gal. Vol. 4. p. 125. l. 52.
σινῶπις, 99. 27. *rubrica Sinopis*, quæ effoſſa in Cappadociâ in Sinopem urbem defertur. Lege Dioſc. lib. 5. cap. 111. & Strabon. lib. 12. de Cappadoc.
σίον, 121. 28.
σίσυριος Ἑλληνικὸς, 86. 31. σίσυριον Ἑλληνικὸν ἢ Κρῆτα, 85. 22. σισυρίῳ τῷ Κρητικῷ, 138. 23.
σίσαρον, 130. 18.
σῖτον, 139. 16.
σιτώδης τροφὴ, 112. 32. & 122. 24. & 135. 26. σιτῶδες δεῖπνον, 133. 11. σιτώδεα σιτία, 113. 7.
σκέλεα, 3. 13. & 5. 27. σκελέων τάσις, 5. 11.
σκέπῃ μορίοισι, 73. 21.
σκίλλης, 90. 12. σκίλλην, 150. 4.
σκίῤῥος, 48. 5.
* σκιῤῥίης, 141. 13.
σκορόδου, 68. 18. & 130. 1.
σκότωμα, 33. 17, 24, 27.
σκυβαλίτης οἶνος, 122. 26. Lege Myreps. 361. 6. & 362. B. Edit. Medic. poſt Hippocr. & Galen. per H. Steph.
σκυβαλλίτῃ τῷ Παμφύλλῳ, 138. 23.
σμῆξαι φλέγμα, 101. 32. σμήχεται νοσέων ἐν τῇ λιπτῇ διαίτῃ, 102. 25. ubi legendum σμύχεται: Vid. Not. ad Var. Lect.
σμύρνης, 99. 29.
σπασμοὶ, 5. 2. σπασμὸς κοινικὸς, 29. 20. σπασμοῦ κίνδυνος, 100. 22.
σπασμώδεες ἐντάσιες, 115. 10.
σπῶνται, 82. 25.
σπέρμα ζωογόνον, 64. 6.
τὸ διὰ τῶν σπερμάτων [ἐπίθημα] 147. 5. Hoc ab Ætio peti poteſt; Tetrab. 3. Serm. 2. c. 9. τὸ διὰ τῶν σπερμάτων [μάλαγμα] 119. 6. Hoc inveniri poteſt in P. Æginet. l. 7. c. 18. vel Galen. tom. 2. p. 411. l. 15.
σπλάγχνα, 28. 14. σπλάγχνον θερμὸν, ἡ καρδία, 13. 9.
σπλὴν, 45. 2. σπληνὸς, 15. 36. & 49. 23. θεραπεία, 141. 5.
σπόγγοισι, 108. 23. & 129. 9.
σπογγιὴ, 85. 24. & 148. 13. σπογγιῇ, 45. 16. mallem σπογγιῇ, utì 84. 29. σπογγιὰ ὀξυτόνως Ἀττικοὶ, Suid.
σποδιὴν κλημάτων, 150. 15.
σπονδύλους, 42. 34. & 75. 4.
σπονδύλιον, 84. 22. quæ herba vocatur & σφονδύλιον Atticè; Dioſc. lib. 3. cap. 90.
σταθμοῦ ὁλκὴ, 110. 3.
σταφὶς ἀγρίη, 128. 27.
σταφυλὴ, *uva*, 130. 21. & 116. 5. *morbus*, 7. 35.
σταφυλῖνος ἡ ῥίζα, 150. 31.
σταφυλῖνοι, 130. 17.
στέατι, 84. 13. θηρίων, 150. 15.
στέρνον, 3. 16.
στεῤῥοὶ πῶροι, 75. 14.
στεφάνην, 129. 21. στεφανιαία ῥαφὴ vocatur ab aliis ſcriptoribus, præcipuè à Rufo Epheſ. lib. 1. cap. 18. & lib. 3. cap. 1. item paſſim à Galeno; ſpeciatim verò in tom. 1. p. 167. l. 19.
στήθεα, 45. 25.
στόμα, 3. 18. [κοιλίης] 137. 3.
στόμιον [ὑστέρης] 58. 21. φλεβὸς, 67. 1.
στόμαχος, 19. 3, 7. & 9. 13. & 64 25. στομάχου ἔκλυσις, 112. 33.
στομαχικὸν πάθος, 66. 3. στομαχικῶν, 64. 23. θεραπεία, 146. 1.
* στορεύνη, 129. 1.
στραγγουρίη, 122. 7.
στρούθιος ἡ ῥίζα, 128. 18.
στρουθίου, 89 34.
στρόφῳ καὶ εἰλεῷ, 67. 15.
στρύχνου, 125. 7.
στύμμα, 99. 25.
στυπτηρίη, 100. 14. στυπτηρίην σχιστὴν, 129. 10.
στύρακος, 128. 22.
συγκοπὴ καρδίης, 18. 31. 18, 23. & 10. 22. & 111. 22.
σύκων πιόνων, 98. 18.
ξυμβαλέειν ὁκοίῳ λόγῳ, 104. 15.
ξύμβολον, 53. 18. σύμβολα νούσου, 136. 1. & 132. 10. κακοῦ, 54. 4. πάθεος, 47. 6.
σύμπτωμα κεφαλῆς, 33. 24.
σύμπτωσις, 7. 14. ξύμπτωσις [ὀργάνων] 97. 15. & 98. 20. ξυμπτώσεσι ἐσχάτῃσι, 49. 15.
συμφύτου ῥίζα, 148. 16. & 108. 36.
Σύμφωνος ἡ [ἀντίδοτος] 145. 22. Hoc medicamentum peti poteſt è Galen. tom. 2. p. 265. l. 2. Vide etiam Gorræum.
συνάγχη, 6. 9, 15, 21. & 7. 14. συνάγχης θεραπεία, 97. 11.

IN ARETÆI INDICEM APPENDIX.

συναγχικοῖσι, 98. 26.
ξυναγωγὴ πλύσιος, 15. 2. [ὑμένων] 123. 15. ἀγγείων, 109. 7. χειλέων, 109. 12.
ξυνάδοι, 127. 10. Vide Conjectur. paulò póſt.
ξυναλείφοντα φάρμακα, 29. 32.
συνανέχειν, 113. 18. Vide Conject.
ξυνδέεται ἄρθρα, 95. 17.
ξυνδιδοῖ τὰ ὑμένια ἐς ἀπόστασιν, &c. 123. 15. ξυνδιδοῦσι οἱ ὑμένες, 73. 9, 12. ξυνδίδωσι ἅλμη τὶ ξηρὸν ἐς τὰ ἕλκεα, 139. 5. ξυνδίδοται ἐς κύστιν ἡ πλημμύρα, 59. 17.
ξυνόδοσις ἀπὸ τῶν ἄλλων ἐς θώρηκα, 86. 29. πάντων ἐς πνεύμονα, 10. 26.
συνεληλαμένοι σφυγμοὶ, 13. 27.
ξυνεόντα τοῖσι ἕλκεσι, 68. 22.
ξυνόντα ὅμοια, 22. 21. ſymptomata.
ξυνεπείγει ὀδύνη ἐπὶ τὸ κάκιον, 101. 6. αἱμοῤῥαγίη, 108. 22. ξυνεπείγειν τοῦ πάθεος τὴν ἰητρὸν χρὴ, 107. 28.
συνεργὰ τὰ παρεόντα, 111. 23.
ξυνήθες πλῆθος κλύσματος, 92. 9. μέλι, 92. 11. ποθὲν, 117. 28.
ξυνθετον τὸ διὰ τῆς λιμνήστιδος, 129. 32.
ξυνίημι. ὅκως μὴ ξυνήσωνται [λίθοι] 121. 7.
ξυνίσταται νοῦσος, 67. 30. περίοδος ἐς ἀρχαίην προθεσμίην, 72. 4. ξυνίστανται πῶροι, 75. 14.
συνενδυκέα ἐς θώρηκα κεφαλὴ, 5. 26.
ξυντείνεται νεῦρα, 100. 23.
ξυντήκουσα ἕξις ἐς τὸ ὕδωρ, 56. 14.
ξυντήξιες σαρκῶν, 48. 36.
ξυντιμωρέουσα τῷ ὀξέϊ, 121. 3. Vide plura in Indic. præced.
ξυντιταίνονται πόδες, 115. 32.
ξυνωδέα, 10. 7. Vide Conjectur.
Συριακὰ ἕλκεα, 9. 24.
σῦς, 150. 34. συῶν τὰ ἄκρεα, 130. 12. πόδες, 138. 25. ἐγκέφαλοι, 102. 23.
σφαῖρα, &c. 132. 31. Vide Indic. præced. De pilæ utriuſque exercitatione lege Galen. tom. 4. p. 240. l. 7. & p. 301. l. 12. item Mercurial. de art. gymn. l. 2. c. 4.
σφηνώσιες ἰσχυραὶ, 128. 32. τῶν λίθων, 121. 12.
σφίγγοντες δεσμοὶ, 99. 19. & 123. 27.
σφραγὶς ἡ Λημνίη, 110. 2.
σφυγμοὶ, 14. 2. δεδιωγμένοι, πεπιεσμένοι, 25. 10.
σφύξιες, 120. 7.
σφυρὰ, 97. 28.
χάζειν ἀφειδῶς, 120. 7. & 128. 5. χάσαι, 118. 31. φλέβα, 123. 24.
χέδιος κακὴ ἕξις, 53. 18. χεδίου προφάσιος, 78. 9. ἐπὶ χεδίου, 37. 4.
χίνου, 118. 27.
χινίνου, 150. 22.
χοῖνος, 121. 15. & 119. 14.
σώματι τρηχέσι, 69. 30.
Ταινίη πλατείη, 108. 19.
ταλαιπωρίην δυνάστῃ καιρὸς, 107. 1.
τάνυσιν ἐμπλάστρων, 108. 32.
τάριχος ὡραῖος, 150. 29.
τάχα μὲν —— τάχα δὲ, 20. 19.
τέγγειν κεφαλὴν καὶ αὐχένα, 88. 35.
τέγξις πνεύμονος κακὸν, 107. 11.
τεινεσμὸς, 69. 7.
τεινεσμώδεες προθυμίαι, 21. 14.
τεκμαίρεσθαι τὰς ξυμμετρίας, 111. 8. τεκμαιρόμενος ἐκ τῶνδε, 111. 32. τεκμαίρονται τὰ ὑγρὰ, 42. 13. [Vide plura in Indic. præced.] 85. 15. Theophr. lib. 3. de cauſ. plant. τεκμαίρομαι πρὸς τοῦτον τὸν χρόνον, i. e. Gazâ interprete, *ad normam hujus temporis moderor.*
τεκμαρτέον τοῖσι πλῆθος, 86. 11. τεκμαρτέα τὰ μεγέθεα, 91. 16.
τελεωθῇ [σκοτοδίνη] τοῖσι συμπτώματι, 33. 26. τελέως λεπτῇσι τροφῇσι, 93. 12.
τελλινῶν ζωμοὶ, 150. 32. τελλίνης χυμὸς, 117. 35.
τενόντων βάρεα, 2. 4.
τερέτρῳ, 134. 8.
τερμίνθου τοῦ φυτοῦ ῥητίνη, 86. 14. δάκρυον, 138. 35.
τέτανος νεύρων, 18. 30. σπασμοὶ οἱ τέτανοι, 4. 14. τετάνου θεραπείη, 95. 11.
τέτλιξι τοῖσι ἀφεψήσι, 122. 29.
τεῦτλον, 130. 16.
τηλίκου κακοῦ, ἐλέφαντος, 149. 5.
τῆλις, 85. 30. ἑφθὴ, 86. 14.
τιθλώσσαι τὴν ὑστέρην, 73. 15.
τιταίνεται ὤψ, 94. 26. πνεῦμα, 106. 23. τιταίνονται [μύες] 116. 18. τιταινόμενα νεῦρα, 95. 14.
τιτθῇσι, 48. 15.
τιτρώσκεται τῷ καθετῆρι, 123. 1. τιτρώσκον ξίφος, 74. 7.
τράγημα, 130. 20. & 133. 16.
τράγου τῆς ἀκάνθης, 110. 12. τῶν τράγων τοῖσι ὀργῶσι, 30. 6.
τράγοι, 102. 5. τράγου χυλὸς, 99. 28. & 98. 19. ſorbitionis genus, cujus deſcriptionem vide apud Galen. tom. 4. p. 313. l. 26.
τραχήλου πρήσιας, 132. 29.
τριόβολον ὁλκῆς, 92. 9. apud Cœl. Aurel. eſt dimidia drachma, p. 91.
τριφυλλίου, 149. 32. τρίφυλλον, Dioſc. lib. 3. cap. 123.
τριχάδα, 123. 3. lege πληχάδα, juxta Not. ad Var. Lect. nam τριχὰς eſt avis genus; Ariſtot. Hiſt. Anim. lib. 9. cap. 20.
τροχίσκων, 110. 14.
τρυγὸς ὄξεος κεκαυμένης, 150. 12. τρυγίῃ ὄξεος λείῃ, 114. 23.
τυμπάνῳ, τυμπανίης, 56. 19.
τυροῦ νέου ξύσμασιν, 111. 7.
Ὑγρασμὸς, 150. 22.
ὕδωρ, 90. 32. Vid. Not. ad Var. Lect.
ὕδρωψ, 56. 7. ἀνὰ σάρκα, 56. 24.
ὑδροκεφάλῳ, 58. 19.
ὑμὴν λεπτὸς, ὑπεζωκὼς, 10. 5, 6. Propriè & κατ' ἐξοχὴν ſignificat membranam coſtas ſuccingentem, i. e. pleuram: aliquando autem reliquarum partium membranæ hâc voce ab Aretæo diſtinguuntur. ὑπεζωκὼς χιτὼν ὑστέρης, 73. 16. ὑμένας ἀποχῆας τῶν ἐντέρων, 21. 29. ὑμένες ἀποχῆες [ὑστέρης] 29. 13. & 73. 9. ὑμένος [τρώματι] 4. 23.
† ὑμένιον, 62. 5. ὑμένια, 16. 12.
ὑμενώδεα, 8. 22.
ὑοσκύαμος, 37. 3.
ὑπερῴην, 96. 37. ἀπὸ τῆς ὑπερῴης ἐκκρεμὲς σῶμα, 7. 34.
ὑπογάστριον, 21. 27.
ὑποζυγίου, 78. 13.
* ὑποκοιλίδι, 41. 12.
ὑποκυστὶς, 99. 26. ὑποκυστίδος, 109. 24. ὑποκιστίδος, Dioſc. lib. 1. cap. 127.
ὑπόστασις [ὀνύχων] 42. 27. ὑπόστασις λευκὴ, 140. 13. Hippocr. 1123. B. ὑποστάσεσι, 62. 34.
ὑπόφασις [Vid. Ind. præced.] ὑποφαίνεται, *ex albo oculorum aliquid apparet*; Celſ. lib. 6. cap. 6.
ὑποχόνδρια, 26. 14, 17.
ὗς. ὑῶν πόδες, 135. 32.
ὕσσωπος, 86. 14. ὑσσώπου κόμης, 95. 2. Et ὕσσωπον in Nom°. 89. 18, 21. & 106. 18. & 138. 35.
ὑστέρη, 28. 17. & 71. 22. μύει τὸ στόμα, 72. 9. ἀΐσσῃ ἔξω, 73. 12. ὑστέρης ὁ ἔνδον ὑπεζωκὼς χιτὼν, 73. 16. τὸ στόμιον, 73. 21.
ὑστερικῶν, 71. 20. ὑστερικῆς πνιγὸς, 28. 9. θεραπείη, 123. 8.
Φαγέδαινα, 72. 33. Hippocr. 874. B. φαγεδαίνῃ, ἕλκει ἀναβιβρωσκομένῳ, Galen. Exp. Voc. Hipp.
φακῆς, 98. 12.
φακὸς, 110. 30. φακοὶ, 130. 4. φακῶν τῶν κεραμέων, 117. 20. Sunt *vaſa fictilia (quas à ſimilitudine lenticulas vocant)* Celſ. de Foment. l. 2. c. 17.
* φὰρ τὸ Τυῤῥηνικὸν, 111. 4, 8. Farris apparatus ex Archigene, Æt. p. 498. A.
φάρμακον ἡ Σύμφωνος [de quo lege Galen. tom. 2. p. 265. l. 2. vide etiam Gorræum] ἡ Φίλωνος [de quo Paul. Ægin. l. 7. c. 11.] 145. 22. δι' ἐχιδνῶν, 117. 28. διὰ τῶν θηρίων, 138. 33. φαρμάκοισι πυρὶ ἰκέλοισι, 100. 12. φαρμάκοισι, τῇ διὰ τῶν μώρων, &c. 98. 15.
φάρυγξ, 7. 15. τῶν κατὰ τὴν φάρυγγα λοιμικῶν παθῶν, 100. 3.
φαρυγγέθρου, 6. 12. & 7. 1.
φάσσα, 130. 11, 34.
φθίνοντες, 99. 31. φθίνουσι τὴν ἕξιν, 26. 29.
φθινώδης νοῦσος, 50. 27. ἕξις, 44. 7. φθινώδεα τρόπον, 45. 21.
φθίσις, 41. 31. & 40. 26. φθίσιος θεραπείη, 139. 1.
φθισικοὺς, 42. 18.
φθόην, 14. 16, 17. & 42. 1. φθόαι, 18. 5.
Φίλωνος [ἀντίδοτος] Vide φάρμακον.
φλέγμα, 14. 44. φλεγμάτων ἀγωγὸν, 90. 25.
φλεγμονὴ, 26. 10. & 66. 2.
φλεγμονὰς ὑστέρων, 27. 16.

In ARETÆI INDICEM APPENDIX.

φλεγμασίη, 101. 23. & 71. 23. φλεγμασίην, 119. 26.
φλεγματώδεες ἔμετοι, 17. 11.
φλεγματίης, 56. 23. Hippocr. 287. 33. & 389. 17.

φλὲψ κοίλη, 24. 21, 10. & 119. 26. ἐν τῷ κοίλῳ ὑπ' ἀγκῶνος, 101. 9. & 91. 25. φλέβα τὴν ἐπὶ τῷ μετώπῳ τὴν ὀρθὴν, 128. 1. & 131. 16. μέσην ἐπ' ἀγκῶνι, 136. 19. οἰκουμένην ἐπὶ τῷ κτενὶ, 124. 13. φλεβὸς στόμιον, 70. 26. ταλιαίας, 119. 21. μετώπου τῆς ὀρθίας, 133. 34. φλεβῶν ἐν τῷ τραχήλῳ, 2. 4.
φλεβία, 17. 4. & 68. 12.
φλεβοτομίη, 94. 18. & 93. 16.

φλυκταινώσιος, 90. 17. & 114. 24. & 116. 10.

φοίνικες, 86. 32. φοινίκων ἑψήματι, 98. 13, 15.

φῦ, 140. 29.

φρένας, *præcordia*, 35. 8, 19. Hippocr. 309. 51. φρενῶν ἅψιν, 84. 11. [Vid. Ind. præced. in ἅπτοιτο.] οἶνος γλυκὺς τοῦ οἰνώδεος ἧσσόν ἐστι φρενῶν ἁπτόμενος· τουτέστιν ἧσσον ἐργάσεται παραφροσύνας, Galen. Comm. in Hipp. tom. 5. p. 71. l. 39. & p. 72. l. 32.
φρενῖτιν, 19. 1. φρενιτικοὶ, 19. 2. φρενιτικῶν θεραπεία, 82. 11.

φυσαλλίδων, 140. 30. φυσαλίδα, Dioſc. lib. 4 cap. 72.

Χαλβάνης, 93. 2.

χαλινοὺς, 9. 5.

χαλκοῦ, 95. 7. κεκαυμένου, 94. 32. χαλκῖτις ὀπτὴ, 100. 16.

χαμαιλέοντος ῥίζαν, 147. 5.

χαμαιμήλη, 86. 31.

χείλεα, 3. 25. τρωμάδια, 5. 12. τοῦ τρώματος, 16. 30. & 98. 31. ἕλκεος ξυνάγηται, 109. 14. & 98. 31. χειλέων ξυναγωγὴν, 109. 13. χείλεα τῶν ἑλκέων ἀπηνέα, τρηχέα, 72. 30. πελιδνὰ ἐπὶ τὰ χείλεα κεραμεῶν, 103. 29.

χεῖρες, 3. 12. συνηρεισμέναι, 5. 26. χειρῶν τάσις, 5. 10.

χελιδόνων, 98. 16.

χλωὸς πλείονος καυλοῦ, 128. 20. χλωαλώπεκος στέατι, 150. 16.

χλωρὸν ἐπίπλασμα, 145. 19. [Hoc emplaſtrum tradit Celſus, lib. 5. cap. 19] μάλαγμα, 147. 7.

χολὴ ξανθὴ, 21. 6. μέλαινα, 21. 10. & 35. 4. χολῆς τῆς ὀργῆς συμφραζομένης, 35. 12.
χολέρη, 20. 29. χολέρης θεραπεία, 115. 7.
χολάδες, ἐντέρων τὰ ἄνω λεπτὰ καὶ χολώδεα μέσφι τοῦ τυφλοῦ, 68. 4. χολὰς, τὸ κοινὸν ὑποχονδρίου καὶ λαγόνος, Ariſtot. Hiſt. Anim. lib. 1. cap. 13. χολάδες, Homer. Ιλ. δ. 526. Schol. τὰ ἔντερα. ἐπειδὴ εἰς αὐτὰ συῤῥεῖ ἡ ξανθὴ χολή. τὰ δὲ ἔντερα χολάδας ἐκάλουν οἱ παλαιοί. Alex. Trallian. (Ed. R. Steph.) p. 122. l. 36.

χόνδρον τοῦ θώρηκος, 28. 13. χόνδροι, 102. 2. πλυτοὶ, 83. 34. & 133. 7. χόνδρος, ſæpe granum ſignificat, vel alicam, tritici genus & certam frugem. χόνδροι πλυτοὶ, ſuccus alicæ cum aquâ mixtus. Aliquid diſcriminis eſſe tam inter virtutes quàm voces ἄλικα & χόνδρον putat Æginet. lib. 1. cap. 78. Aliis verò pleriſque medicis & eodem modo utraque parari videntur, iiſdémque viribus pollere.

χορδὴ ἐντέρων ἐπώνυμον, 21. 28.
χόρδαψος, 21. 27. χόρδαψος, ſecundùm Dioclem Caryſtium à Celſo citatum, lib. 4. cap. 16. morbus eſt inteſtini tenuioris [ἐπὶ τοῖσι λεπτοῖσι ἐντέροισι, 22. 24.] plenioris εἰλεός. Cœl. Aurel. p. 237. iliacam paſſionem χόρδαψον vocari ſcribit, quòd non aliter quàm chorda inteſtina tendantur. Item Galen. tom. 3. p. 309. l. 16. εἰλεὸν τινὲς καλοῦσι χορδαψὸν, ὅτ' ἂν ἐξέχῃ τὶς ὄγκος ἐν τῇ χώρᾳ τῶν λεπτῶν ἐντέρων ὡς δοκεῖν οἷον χορδήν τινὰ περιεστράφθαι τὸ ἔντερον. Gorrhæus ileum χορδαψὸν vocari credit, quod qui manum loco dolenti admoverit, is veluti τῆς χορδῆς ἅπτεται. Notandum eſt præterea hanc vocem aliquando acui, aliquando antepenacui.

χορίῳ, 73. 18.

χυλοὶ φθείροντες, 6. 29.
χυλὸς πτισάνης, 84. 3. & 88. 25. & 101. 31. εὔπεπτος, 139. 18. ῥόδων εὔπνοος, 113. 35. effertur etiam in neutro genere; ὄμφακος χυλὸν ξυντεθὲν 113. 35. χυλὸν κοριάνου, ἠδὲ ταμισὸς, 109. 34, 35.

Ψόας, 61. 7. ψυῶν ἐμψύξεσι, 145. 9. τὰς ψύας, 144. 20.

ψωμοὶ διάβροχοι οἴνῳ, 113. 9. & 116. 3. & 88. 24.

Ὦμους, 3. 18. ἐπῆγεν ὤμω, 38. 3. ὤμοισι κύφος, 60. 20.
ὠμοπλάτην, 10. 15. ὠμοπλάται ἐκφανέες, 43. 2. ὠμοπλατέων, 5. 19.

ὠῶν λεκύθων, 102. 15. ὠὰ μὴ κάρτα ξυνεστῶτα, &c. 103. 8. ὠῶν τὰ θερμὰ, &c. 133. 5. ὠὰ ἐκ πυρὸς θερμὰ, ἐκ ζώων ἀρτίτοκα, 139. 27.

De *A R E T Æ I* Syntaxi ac Stylo Diſſertatio.

DE Aretæi ætate; ſectâ; ſcientiâ in rebus anatomicis; ratione, quam in curandis ægris tenuit; dialecto; quâ ſcripſit; dictum eſt. Si quis fortè curioſior in medici noſtri religionem inquirendum putaverit; locos in voce Θεὸς indicatos conſulat; eúmque de rebus divinis (pro captu hominis à fide Chriſtianâ alieni) non perperam ſenſiſſe comperiet. Nonnihil reſtat de Stylo illius & Syntaxi dicendum.

Sermonis brevitas, multiplex materiæ copia, vis verborum, in causâ fuerunt, ut ſtylus quidam ei proprius eſſe, & à communi aliquantulum recedere videatur. Quicquid eſt ſuperfluum, quicquid ex ipſo ſermonis filo & artificioſâ vocabulorum ſtructurâ poteſt intelligi; id omne reſecat: unde fit, ut emphatica & elleiptica ei admodum placuerit ſyntaxis. Omne vocum luxuriantium famulitium aſpernatus; quod docet, abſque ambagibus luculentè indicat; tot res profert, quot verba: ſuúmque argumentum, licèt nudum exponat, adeò fœliciter ornare callet, ut, dum alii colores undecunque varios conquirunt, illi ſatìs ſit rem ipſam ſcripſiſſe. Sic miramur pictorum illorum principum peritiam, qui ſciunt nudis & pauciſſimis lineis ſinè ullo alio umbrarum apparatu vitam imaginibus quaſi inſpirare.

De Syntaxi Nominum.

ADjectivum neutrum, ſubaudito χρῆμα, cum ſubſtantivo diverſi generis aut numeri jungitur; [quod ſatìs quidem cùm Græcis tum Latinis ſcriptoribus familiare; οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη, Homer. Ιλ. β. 204. *triſte lupus ſtabulis*, Virgil. Eclog. 3. v. 80.] θανάσιμον σπασμὸς, 4. 25. ſic 58. 16. & 89. 13. & 95. 25. & 107. 9. & 110. 6. & 111. 7. & 117. 14. & 134. 26. & 143. 19. & 146. 19. & 147. 24. & 151. 4.

μέλαινα χολὴ ὀλέθριον, 35. 45. κρέσσον ἡ φύσις ἰητροῦ, 48. 21. ſic 38. 20. & 54. 10. & 63. 32. & 65. 17. & 79. 20. & 82. 18. & 83. 36. & 84. 37. & 85. 4, 7. & 88. 21. & 89. 13, 15. & 96. 15, 16. & 100. 16. & 101. 16. & 107. 9, 12. & 121. 20. & 127. 3. & 128. 24. & 130. 16, 21, 22. & 131. 10. & 132. 8, 11, 21, 31. & 134. 26. & 135. 8, 36. & 136. 1, 11. & 137. 1. & 138. 18. & 143. 9. & 145. 15. & 149. 16. & 151. 5. Sic ἀρήγον ἡ σικύη, 131. 13.

ψυχρὸν οἱ χόνδροι, 45. 1. ſic 130. 4, 5.

τάξιες αἱμοῤῥαγίης τὸ μέζον, 68. 13. αἱ βδέλλαι ἡ χάσαι κρέσσον, 118. 31. κακὸν φῦσαι, 107. 8. ἐρεθιστικὸν αἱ ζέσιες, 107. 30.

ψυκτικὸν μῆλα θλασθέντα, 86. 34. ἄριστον ἀρτίτοκα [ὠὰ] 139. 27. ἀγαθὸν τὰ πάντα, 85. 18.

ἄριστον ἀφάλσεις καὶ δρόμοι, 132. 33. ἄριστον καὶ πόλτοι καὶ ἴτρια καὶ χόνδροι, 139. 16.

μεγάλα τὰ ἔγγονα αἱ φλεγμοναὶ, 120. 2.

Articulus Neutrius generis cum genitivo ſubſtantivi pro ipſo ſubſtantivo uſurpatur; τὰ τῆς φλεγμασίης, 113. 16.

Adjectivum [& aliquando Participium] neutrum ſupplet locum ſubſtantivi; ἀνήκεστον τὸ δεινὸν, 5. 36. σημαντὸν ἄρχεται, 2. 15. id eſt, σῆμα.

Neutrum hujuſmodi Adjectivum, aut Participium, ſibi genitivum Subſtantivi adſciſcit; τὸ κάτοξυ τοῦ πάθεος, 45. 11. [τὸ ἐλαφρὸν τῆς θλίψεως, Philip. iv. 5. τὸ ὑπερέχον τῆς γνώσεως, ibid. iii. 8.] τὸ ξυνῶδες τῆς νόσου, 53. 4. τὸ ξυνὸν τοῦ κακοῦ, 6. 33. τὸ πᾶν τῆς νόσου, 92. 18. ὁκόσον τῶν ἐκτίδων, 52. 7. τὸ σαρκοειδὲς τῶν χιτώνων, 69. 23. τὸ εὔπνοον τῶνδε, 114. 4. τὸ ἀΐδιον αἴτιον, 92. 37. τὸ μᾶλλον τελέων καὶ ἧττον, 72. 3. τῷ ξυνήθεϊ τῆς προβολῆς, 6. 17. τῷ ὀξέϊ τῆς

φλεγμασίης, 121. 3. τῷ τοῦ ὀφθαλμοῦ μέζονι, 41. 22. ὁκόσα κακοῦ, 36. 9. τὰ πολλὰ τοῦ βίου, 35. 32. τὰ πλεῖστα τοῦ βίου, 35. 22. τὰ μέζω τῶν ζώων, 18. 9. τεκμηρίων οὐκ ἄτημα, 36. 5. ὁκόσα φαρμάκων, 134. 29. κρεῶν τὰ μὴ πίονα, 133. 14. & 138. 25. πεμμάτων εὔπεπτα, 133. 18. ὠῶν τὰ θερμὰ, τὰ ψυχρὰ, 133. 6. μυρία τῶν σαρκῶν, 59. 31. τὰ κυρτὰ αὐτέου, 24. 20. λεπτοῖσι σκίλλης, 90. 12. ὁκόσον θηρίων, 52. 7.

τὰ ἀναδάκνοντα τῶν ῥευμάτων, 17. 1.

Eadem Syntaxis in maſculino genere & fœminino obſervatur; ἀθλητῶν οἱ σαόφρονες, 64 16. [τοὺς σπουδαίους τῶν γονέων, Iſocrat. 4. B.] ἰχθύων οἱ πετραῖοι, 84. 9. & 130. 14. τοῖσι ὀργῶσι τῶν τράγων, 30. 5. ἀμυγδάλων αἱ πικραὶ, 138. 31.

Huc refer ſubſtantivum genitivo vocis, quæ cum eo concordare debuit, junctum; οἶνοι τῶν κάρτα στυφόντων, 147. 13.

Adjectiva neutra tam pluralia quàm ſingularia ſæpe adverbiaſcunt; τὸ πλέον, 14. 3. κακόν τι, 5. 23. ξύμπαν, 129. 37. τὰ πολλὰ, 2. 5. θαμινὰ, μακρότερα, 23. 14. ξυνεχέστατα, 114. 23. βαθύτερα, 118. 20. ὡς ὀξύτατα, 123. 20. τὰ πρῶτα καὶ τὰ ὕστατα, 129. 29. σμικρότατα, 147. 24. πάντα, 120. 23. Huc refer τάδε, 19. 14.

Adjectiva [in quibus etiam Articuli includuntur] cum ſubſtantivis diverſi generis conſtrui ſolent; φλεγματίη ἐστὶ πρῆσις, ἐφ' οἷσι, 106. 4. [Vide Νοῦσος & Ὠμοτέρων in Indice]. διπλασίοισι, 25. 24 ſcil. ἡμέραις; aut flectitur ὁ καὶ ἡ διπλάσιος. τὰ κέρατα — οἱ μέσοι· ἄλλοι δὲ, 76. 30, 31. aut forſan refertur ad ὀδόντας, lin. 26. τῆς τροφῆς —— καταποθεὶς, 138. 27, 28. ſubaudiri poteſt σῖτος. ὥρη, χειμὼν μάλιστα πάντων, 11. 12. id eſt, πασῶν ὡρῶν; ſed πάντων poteſt referri ad φθινόπωρον, ἦρ, θέρος.

Sæpiſſime nomen generis ſuperadditur nomini ſpeciei; quale θηρίον, ἑρπετὸν, φυτὸν, δένδρον, βοτάνη: βδέλλας τὰ θηρία, 147. 4. ἔχεων τῶν ἑρπετῶν θηρίων, 149. 34. Vide & 52. 7. & 60. 2. τερμίνθου τοῦ φυτοῦ, 86. 14. τερμίνθου τοῦ δένδρεος, 93. 1. ἀρνόγλωσσον ἡ βοτάνη, 148. 15.

Subſtantivum cum ſubſtantivo nectitur vice adjectivi; [ὕβριν ἀνέρα, Heſiod. Ἔργ. v. 189. i. e. *injurium*. ſic apud Latinos; *teſta anus*, Martial. lib. 1. Epigr. 106. i. e. *annoſa*. Hoc eſt idioma Hebraeum; אני שלום, Pſalm. cxx. 7. *ego pax*; ubi Græc. interpr. εἰρηνικός] νυγμὸς καὶ στεναγμὸς ἡ φωνὴ, 3. 30. ῥωχμὸς ἡ ἀναπνοὴ, 5. 20. ἆσθμα ἡ ἀναπνοὴ, 54. 19. θῶϋμα τὸ πάθος, 59. 4. τὰ ἕλκεα σηπεδὼν, 68. 26. πλευρῶν γειτόνημα πνεύμων, 101. 14. Et aliquando vice verbi; ὀξέες [φθόγγοι], κεφαλῆς διαστάσιες, κροτάφων παλμοὶ, ἐγκεφάλου διασφύξιες, ὀφθαλμῶν πρήσιες, ἤχων ἀκοὴ, 132. 19, 20. *diſtendunt; creant palpitationes, pulſationes, inflationes, tinnitus.* τὸ ὀξὺ πᾶν ἐς τὰ σκέλεα, πάντων τονώσιες, ibid. 34. *corroborat.* ὕπνος πολλὸς, παχύτης, ἀργίη, ὁμίχλη τῆς αἰσθήσιος, 135. 7. *creat craſſitudinem, ignaviam, caliginem.* αἷμα ἡ τροφὴ, 103. 24. i. e. ὃ τρέφει.

Appoſitio vocum nonnunquam ſupplet locum regiminis; ἐν ἰλύϊ τοῖσι ὑγροῖσι, 20. 21. i. e. τῶν ὑγρῶν. ἄχθος τὸ ἧπαρ, 23. 23. i. e. τοῦ ἥπατος. ἐχέτω μοίρην τὴν πέμπτην ὕδωρ, 149. 25. i. e. ὕδατος. ῥόδοισι τοῖσι πετάλοισι, 98. 6. i. e. ῥόδων; niſi quis malit legere ῥοδίνοισι. φαντασίῃ ἐκκρίσι, 63. 4. i. e. ἐκκρίσιος; aut φαντασίῃ hic eſt adjectivum à φαντάσιος; quod tamen nullibi adhuc legi.

Gradus comparationis pro ſe invicem accipiuntur: [lege Rudim. Gr. Gramm. Weſtm. p. 135.] poſitivus pro comparativo; θᾶσσον καὶ ξυνεχὲς, ἢ, &c. 112. 31. i. e. ξυνεχέστερον. πολλὸν τοῦ δέοντος, 136. 24. i. e. πλεῖον. Et pro ſuperlativo; τῶν νοσημάτων κακὸν, 58. 14. i. e. κάκιστον. τὸ καίριον αὐτέων, 134. 22. i. e. καιριώτατον. Superlativus pro comparativo; ἐπικαιροτάτη τῆς φλεβοτομίης, 137. 4. i. e. ἐπικαιροτέρη.

Comparativi conſtructio varia eſt; cum dativo; vel accuſativo; vel infinitivo; ὀλίγῳ θᾶσσον, 27. 24. πλεῖον, 72. 28. σμικρῷ βαθύτερα, 68. 10. πολλῷ δυνατώτερα, 134. 4. πολλὸν μᾶλλον, 17. 9. πολλόν τι μελάντερον, 17. 15. ἀσινέστερα πολλὸν, 68. 9. ἀσθενέστερος ἱστάναι, 135. 15. *infirmior, quàm ut poſſit ſtabilire.*

Gradus exprimuntur per periphraſin; πλεῦνον δυσαλθὴς, 32. 22. i. e. δυσαλθέστερα. κάρτα ἰσχυρὴ, 4. 27. i. e. ἰσχυροτάτη.

Comparativus μέζω adverbiaſcit; εὐμεγέθης ὀλίγῳ μέζω, 112. 25. μείζω ἢ κατὰ λόγον, Ariſtot. de part. Anim. (edit. Sylburg.) 71. 7.

Tranſitio fit ſæpe ab uno numero ad alium: à ſingulari ad pluralem; κέεται ἄνθρωπος —— σκέλεα βαλλόμενα αὐτοῖς, 3. 12, 14. ἢν ἀλγέῃ τις —— πίνουσι διψῶντες, 60. 4, 5. ἢν γηραιὸς ᾖ, τοῖσιπερ, 91. 15. ἐν φλεγμασίῃ, ἢν ἰπεῶσι, 86. 13. σκίρρου —— ἀπότοκοι τῶνδε νοῦσοι, 141. 7. Et à plurali ad ſingularem; πικρὸν σιτίον —— πικρῶν αἴσθησις —— γλυκὺ, χολώδεος, 53. 1. αἱμοῤῥαγίῃσι —— δήλη γίγνεται μέλλουσα, 70. 28. τοῖσι —— γυῖος, 74. 22.

Permutatio caſuum crebra legitur: Nominativi abſolutè poſiti pro genitivo; βὴξ, πολλὸν θυμὸς ἐγγίνεται, 50. 8. *tuſſiendi deſiderium.* [At βὴξ omittitur in loco conſimili, 15. 12.] Et pro accuſativo; προδυσχερανήσας —— πρήσσειν, 103. 24. pro προδυσχερανήσαντα; nam ἀποχάσαντα ἀφαιρέειν, ibid. lin. 12. χυθεὶς, 115. 30. pro χυθέντα. Genitivi abſoluti; παρ' αὐτέην — κειμένην, ὡς τῆς — ἐπικυφιζούσης — μαλθαζούσης, 25. 15, 16. Accuſativi abſoluti; μὴ μεγάλα βλάπτοντα, 146. 11. χρίσαντα — θέντα, 101. 2. Caſuum abſolutè poſitorum uſus occurrit in hagiographis & profanis ſcriptoribus; ὁ νικῶν — δώσω αὐτῷ, Apocal. ii. 26. & iii. 12. εἰωθότες οἱ ἄνθρωποι, Thucyd. 324. D. Schol. Æ P. Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ εἰωθότων τῶν ἀνθρώπων. ὁ ἕτερος παραγγέλλων, Xenoph. 458. B. pro τοῦ ἑτέρου παραγγέλλοντος. Κρηνάων — ἀστράπτων, Homer. Ιλ. β. 353. pro ἀστράπτοντα. Sic παρακαλῶ ὑμᾶς — ἀνεχόμενοι — σπουδάζοντες, Epheſ. iv. 1, 2, 3.]

Genitivi duo ſeorſim ab uno ſubſtantivo reguntur; αὐτοῦ τοῦ ὑγροῦ τῆς ἐν λαγόσι ξυλλογῆς —— & —— τῶν ἐντέρων ῥαγή, 58. 33.

Nomen ſubſtantivum adverbii formam induit; κέρατα θωϋμαδιάλυκα, 76. 25. i. e. θαυμαστῶς.

De Syntaxi Verborum.

Permutari crebrò ſolet Verborum vox, modus, & tempus.

Activum paſſivam aut neutralem ſignificationem recipit; τείνει, 96. 1. *tenduntur, extenduntur.* Hujus verbi neutrali ſenſu accepti exempla producit Henr. Stephanus; ποῖαι πόλεις οἰκήσειαν, Xenoph. 201. A. pro οἰκοῖντο. ἔφερον, Thucyd. 398. C. Schol. ἐφέροντο. χαλεπαὶ ἄρξαι, Id. 497. C. Schol. ἀντὶ παθητικοῦ ἐνεργητικὸν εἴληπται. Sic Participium ἀναλαμβάνοντα, 108. 36. pro ἀναλαμβανόμενα. ἀσινέα τάμνειν, 8. 22. pro τάμνεσθαι.

Indicativus ſumitur pro ſubjunctivo; ὅκως μὴ διόλλυται, 83. 25, 26. aut pro optativo; εἴθε ὁ νοσέων εἴη — οὐδὲ αὐχμὸν πήγνυται, 93. 26, 27. Subjunctivus pro Indicativo; ἔῃ, 138. 11. & pro Infinitivo; ὡς ὀρῆν μὲν — μὴ ὀῤῥωδέῃ δὲ, 18. 8. pro ὀῤῥωδέειν; ſed ὡς modis omnibus jungi poteſt. [Conſule Rudim. Gr. Gramm. Weſtm. p. 199.] Infinitivus pro Indicativo; περιῤῥέειν, 92. 35. δοκέειν, 14. 7. θάλπειν, 123. 29. διαπτερῶσαι, ἄγειν, 139. 12. & pro Imperativo; χρέεσθαι, 113. 23. [quod frequentiſſimum eſſe comperies in Rudim. Gr. Gramm. Weſtm. p. 178.] ἔχειν ὧδε, 117. 33. pro ἐχέτω; vel ſubauditur χρή. & pro nomine ſubſtantivo; βοῆσαι μέγα, 9. 18. ἐῤῥῶσθαι, 115. 30.

Tempora diverſa aliquando per copulativam particulam junguntur; ἡ κεφαλὴ διαπνευσθήσεται, καὶ τὸ σκῆνος διεπτοίηθη, 87. 26. Sic & modi; εἰ —— μίμνουσι, ἢ —— ἐμφραχθῇ, 60. 29. niſi legas μίμνωσι.

Caſus diverſi eidem verbo ſubnectuntur; πιπίσκειν βοτάνην τοῦ ὑσσώπου καὶ πρασίου τῆς κόμης, 140. 19. χρέα ἀλήτοισι, καὶ νίτρον, 145. 16.

Verbum aliquando in ſuum Participium & Verbum ſubſtantivum reſolvitur; ἦν διδάσκων, ἦσαν καθήμενοι, ἦσαν ἐληλυθότες, Luc. v. 17. ἦν ἐγγιγνώσκων, 36. 27. ᾖ γεγονὸς, 38. 21.

De uſu Participii.

Participium nonnunquam fungitur Verbi munere indicativi; ἡ φύσις τεύξασα, 60. 32. i. e. ἔτευξε. οὕτως ἀργὸς εἶ, ὡς μὴ ἐπικύψας πιεῖν, Lucian. 139. A. ubi Participium ἐπικύψας ponitur pro Verbo; vel (quod malim) πιεῖν regitur ab ὡς, & ἐπικύψας eſt pro ἐπικύψαντα; qualis ſyntaxis occurrit apud Aretæum, 115. 29. 30 διαπλασσόμενοι, 61. 22. i. e. διαπλάσσονται. imperativi; σφίγγοντες, 97. 28. i. e. σφιγγέτωσαν. infinitivi; χρὴ ἀπομάξαντα, 90. 13. i. e. ἀπομάξαι. ſic χρὴ κατορθώσαντα, ἐρείδοντα, ἀντερεί-

δοντα, Hippocr. 761. G. Huc refer ἀνήροντα, 114. 23. pro χρὴ ἀνήρειν. ῥαδίως ἂν ληφθεὶν, Thucyd. 520. A. Schol. Æ. P. Σημαίνεται τὸ κανονικὸν σχῆμα, ἀντὶ τοῦ ληφθῆναι ἄν. ἐνθέντες τάδε, ἢ κινέειν, 129. 7. ubi & Participium & Verbum abſolutè ponuntur; pro ἐντιθῶσι, ἢ κινέωσι. μεσηγὺ ἀναλαβόντος, 86. 17. ubi ἀναλαβόντα videtur mihi poni pro ἀναλαβεῖν, interea dum recuperat. ἀρήγειν, — ἰόντα, 91. 4. pro ἰέναι.

De Præpoſitione,

Præpoſitioni duo aliquando caſus diverſi ſibi in eàdem clauſulâ conjuncti adnectuntur; ἐπὶ τὴν κληῗδα ἠδὲ ἄκρῳ τῷ ὤμῳ, 48. 10. niſi malis legere in duali ἄκρω τὼ ὤμω.

De Conjunctione.

Copula inter duas voces repetitas diverſitatem ſignificat; ὄνομα ἕτερον ϗ ἕτερον, 56. 18. *nomen diverſum.* ſic apud Cicer. in Orat. *res alio atque alio elata verbo.* Huc refer ἄλλοτε ϗ ἄλλοτε, 66. 24. Hoc videtur ſapere Hebraiſmum; quo uſi ſunt ſæpe Bibliorum interpretes; ἐν καρδίᾳ ϗ ἐν καρδίᾳ, Pſalm. xii. 3.

Gerundivæ (quas Grammatici vocant) voces junguntur non tantùm accuſativo, ſed etiam dativo; τὰς ἀσθενέας [ἰχθύας] αἱρετέον, 84. 10. τὰ προσάρματα δοτέον, 101. 20. ἐπιπλάσματα ἐπιθετέον, 93. 5. τοῖσι προσθέτοισι ἐπιβλητέον, 123. 31.

Finis -τὸν pro -τέον uſu venit; αἱρετὸν χόνδρος, 133. 8. ἀποβλητα δῶρα, Lucian. 44. D.

De multis varii generis vocibus ſimul coeuntibus, ſed abſolutè & ἀσυνδέτως poſitis.

ἀναπνοῆς κατάστασις, γνώμη εὐσταθὴς, πυρετοὶ ἐνδιδόντες, ἔνστατοι, 11. 3, 4. δάκτυλοι καμπύλοι· σκοτόδινοι· λύγξ· ὄνυχες πελιδνοί· κατάψυξις, ἄκρεα ψυχρὰ· ϗ τὸ ὅλον ῥιγώδεες, 21. 7, 8, 9. ἔμβρεγμα —— λυθὲν· μαλθάξαι, ἀλεῖψαι· φυσέων ϗ οὔρων ἀγωγὸν· πρηνῶσαι πρήσιας, 85. 37. & 86. 1. κύαθον —— ἀριθμὸν —— κόκκοι, 104. 7, 8. Sed hæc & multa ex iis, quæ antea adduxi, exempla facilè conciliari poſſunt, ſi ad Elleipticam ſcribendi rationem, eam ſcilicet, quam Hippocrates maximè ſecutus eſt, redigantur.

Voces multæ, quæ inter ſe minimè cohærent, ſæpe unà coacervantur; & aliquando lectori hujuſmodi ἀσυντάκτῳ ſyntaxi inaſſueto σύγχυσιν pariunt; ψυχρῆς· [& per epenthesin μελέων βάρεα, ϗ νάρκας σκελέων·] ἀκρατίας, 64. 9. ἕλκεα [ἰχῶρος ῥύσις] κνησμώδεα, 79. 8. λαχάνων κόμης, [τὰ μαλθακτήρια] μαλάχης, τεύτλου, &c. 133. 3, 4. ἔσω (τροφὴ) ὁμοίη, [πιτυρώδης ὁ χυλὸς], ἔυπεπτος, λιτὴ, 139. 18. Συμφλεγμαίνουσι φλέβες· [τῇσι δὲ τὸ ἧπαρ, ſcil. Συμφλεγμαίνει]· οὐ κάρτα ἐπιμήκεες ἐοῦσαι, 120. 34 & 121. 1. τέγγειν λιπαῖ —— μηλίνῳ· [ἄριστον, κλῶν ἀπὸ τοῦ χοίνου·] ϗ ὑποκυστίδι, 146. 29, 30, 31.

Confuſio quædam in vocum ordine ſuborta difficultatem affert; ξυνίεσι μὲν αὐτίοισι, ἀθρόον μὲν ἅπασι εἰρῆσθαι, πόνος, 5. 3. i. e. αὐτίοισι ἅπασι. καίηφία δὲ ϗ δύσθυμον ἦ, 36. 26. i. e. ἢ ϗ δύσθυμον, vel ὁ ϗ μελαγχολικόν. Φυγῇ τε ϗ ὁρμῇ χρέεσθαι ἡδίων ϗ ἀηδίων, 29. 14, 15. i. e. φυγῇ ἀηδίων, ὁρμῇ ἡδίων. Sic 37. 9, 10. puto hunc eſſe vocum ordinem, διάληψις δὲ ἀτελὴς, ἣν πρὸ τῆς μανίης λόγῳ γίνεται, ἢ τῆς ὥρης εὐκρασίη, οὐκ εἰκότως, &c. & 130. 9. σελίνου· τυτίων δὲ κρέσσων, &c. juxta Oxon. Verſ. ſed Craſſus aliter, interpungens poſt κρέσσων.

Vocum Tmeſis.

διὰ ῥηϊδίως σῶσαι, 5. 5. pro διασῶσαι. ἐπὶ δὲ τάσιος, 50. 3. pro ἐπιτάσιος δέ. Sic ἀνάτε ἔδραμον, Herodot. 16. 29. ἀπὸ πάντα τὰ χρήματα ἄγειν, Id. 277. 34. κατὰ γαῖα κάλυψε, Homer. Ιλ. ξ. 114. ἐπὶ τέχνῃ χρέεσθαι, 7. 20. pro ἐπιχρέεσθαι.

Vocum Elleipſis.

Subauditâ voce rectrice, Genitivus ſæpe ſolet quaſi abſolutè poni; μέλι, ϗ πήγανον, ϗ ῥητίνης, ἢ ἀλῶν, ϗ ὀσσώπου, 92. 11, 12, 13. ἔσω λιβανώτου τῆς μάννης, ϗ πολίου τῆς κόμης, &c. 95, 25, 26, 27. τῆς ἀκακίης, &c. 108. 24. ὠῶν, &c. 138. 24. τῶν σπερμάτων, &c. 138. 31.

Subintelligitur Nomen; προσδιδοῖ δὲ ἀφροδίσιος, 17. 34. i. e. τί. ſic μὴ ἀφαιρέειν τῆς προσθέσιος, 84. 6. παραχέειν ὄξυς, 84. 23. τῶν μελίων προαποθνήσκει, 79. 14. βραχέη δὲ αἵματος, 14. 26. διδόναι τοῦ φαρμάκου, 94. 31. & 117. 29. ἐπιπάσσειν δὲ κασορίου, 96. 29. ἐμπασσέσθω λίτρου, 120. 15. προσλαβοῦσι τῆς ὀριγάνου ἢ ὑσσώπου, 107. 6. μίσγειν συμφύτου, 108. 36. [At mox vox rectrix exprimitur, παραμίσγειν ῥοῦς βραχὺ, 109. 1.] τῶν ὠῶν δοθλῶσαι, 102. 17. τύψιος ἔχων, 130. 19. i. e. πόνον. βοὸς ϗ οἰὸς, 130. 12. i. e. κρέας. ἐς διαβόητον, 146. 17. i. e. θεραπείην. εἰς ᾅδου, 112. 11. i. e. οἶκον [uti Homer. Ιλ. φ. 48.] πολλόν τι τοῦ ξυνήθεος, 120. 9. i. e. μέζον. φυσίων ἠδὲ οὔρων, 88. 29. [ubi, niſi fallor, ſic legi poſſet, φυσίων ἠδὲ οὔρων ἐρεθιστικόν. ἐρεθιστέον, &c. Vide Not. in Var. Lect.] ἐκχεομένου, 25. 2. i. e. αἵματος. ſic ἀφαιρέειν, 101. 9. i. e. αἷμα. ἀποσβεννύσθω νεοτόκου, 120. 19. i. e. γάλα. πᾶσαι, 107. 21. i. e. νοῦσοι. τῆσδε, 25. 12. i. e. φλεβός. ἐπιφανέες, 57. 30. i. e. φλέβες [quæ vox includitur in adjectivo præcedente μελανόφλεβες]. τῶνδε, 26. 10. i. e. οὔρησι. πλευρίας, 32. 20. i. e. ἡμέρας. μέζω, δυσαλθῆ, 32. 22. i. e. ἀλγήματα [nam ἄλγημα præcedit, lin. 21.] κεραμεοῦν, 103. 28. i. e. σκεῦος vel ἄγγεον. ῥοδίνου [ἐλαίου] 84. 18. ſic σφιτίερην [παλέρδα] Herodot. 140. 11. εὔθυσα, 110. 25. i. e. τροφὴ [nam τροφαὶ, lin. 21.] ſic ὑγρὴ, 149. 20. [nam τροφὴ includitur in ἀτροφίῃ]. τῆς ἀπὸ τερμίνθου, 102. 20. i. e. ῥητίνης. προσφέροντο, 30. 8. i. e. σιτία. αὐτὰς, 85. 2. i. e. μήκωνας [ex 84. 37.] τῆς, 121. 29. i. e. ἀντιδότου; ſic & 134. 28. & 138. 33, 34. [ſic Dioſc. Alexiph. cap. 34.] οἷσι, &c. 15. 31. i. e. αἵματος φορὴ [ex lin. 27.] ſic 15. 33. & 16. 13. ὁκόσα πέφυκε ἀλεαίνειν, 97. 2. i. e. δυνατά. ἀσφαλίστεροι, 62. 27. i. e. λίθοι οὐ κάρτα μέγαλοι [ex lin. 25.]

Verbum; ſubſtantivum ſæpiſſime; 5. 9, 10, 11, 12. & 19. 29, 30, 31, 32, 33. & 65. 23. uſque ad 30. 57. 2, 4. 7. & 82. 2. εἴσοδοι, &c. 82. 26. i. e. ἔσονται. προσξυνιέναι, 44. 31, 34. i. e. χρὴ; ſic 48. 26. & 83. 11. & 101. 8. & 110. 16, 24. & 119. 17. ξυνεχέες, 4. 31. i. e. πάσχουσι; ſic 42. 9, 10. τὰ ὦτα, 5. 13. i. e. ἐπάλλοντο [nam lin. 12. παλλομένη]. πνεύμων, 13. 13. i. e. πάθη [vide lin. 12.] ὕδωρ Νεῖλος, 9. 22. i. e. δίδωσι, [vel per appoſitionem, pro ὕδωρ Νείλου]. ἰδέαι, 68. 7. i. e. καλέονται. κέρατα ὁ ἐλέφας, 76. 25. i. e. ἔχει; ſic τὰ ἄνω μέρεα πόνος, 44. 18. & πῦρ —— μάλιστα δὲ τὰ εἴσω, 19. 29. [aut ſubauditur κατά]. φλέβα τάμνειν μὴ πολλὸν ἀφαιρέειν, 83. 15. i. e. ὀφείλει; ſic φυρῆσαι λίτρον, 104. 11. & τεκμαιρόμενος —— ἀρύσσειν, 111. 33. λιγυστικοῦ κόμην, &c. 139. 20. i. e. λαμβανέτω. σμικρὸν, 144. 22. i. e. ὠφελέουσι. γαστὴρ —— χολώδεα, 23. 29. i. e. ἐκκρίνει, vel ὑπάγει, uti 48. 34.

Participium; παιδία τῇ βηχὶ, 43. 7. i. e. νοσέοντα. ſic φυσώδεες —— ὀργίλοι, 2. 7, 11. i. e. νοσέοντες εἰσί. & τῶν —— οἱ, 23. 6. i. e. νοσεόντων —— νοσέοντες.

Præpoſitio; ἰδίην, 20. 32. i. e. κατὰ; quod crebrum eſt; ſic 26. 6. & τρόπον, 17. 37. & 28. 20. & 32. 30. & τὸ μετόπωρον, 47. 14. & τὴν μῖξιν, 150. 32. δυσελπιστίη, ἀπογνῶσι δὲ βίου, 18. 7. i. e. ζωῆς ἀπογνῶσι [niſi quis legere malit ἀπόγνωσις]; ſic Herodot. 131. 37. Lege plura de variis ἐλλείψεως generibus in Æmilii Porti Lexico Ionico; lege item Theſaur. Henr. Stephani in voce σοῦ.

Conjunctio; ἤκῃ, &c. 87. 22. i. e. ἢν; quæ [lin. 11. exprimitur]. ἐπὶ ἐλινύοισι, 132. 23. i. e. μηδὲ; nam mox ſequitur, μηδὲ καμπῆσι.

Integra aliquando clauſula videtur ſubaudiri; ἰδεδίει τὶς λυκύθων ἔκπλωσιν, 37. 33. ſcil. δοκέων ἑωυτὸν λήκυθον ἔμμεναι; quod in ſententiâ proximâ exprimitur, ϗ ἄλλος οὐκ ἔπινε, δοκέων ἑωυτὸν πλίνθον ἔμμεναι.

De Sermonis Ornamentis.

Hactenus ea, quæ ad ſingulas præſertim voces pertinent, fuerunt adnotata: nequaquam autem prætereire oportet illa, quæ in univerſum paſſim ſermonem ſpargere ſolet Aretæus ornamenta. Pleraque ſunt in illo emphaſeὸs plena: plurimæ voces per metaphoram ad illius ſenſum tranſlatæ lucem & vim ſententiis inducunt. τοξεύεται εἰς τὸ πλευρὸν, 3. 16. σφαιροῦται, 5. 32. μηρύεται πλῆθος αἰτίης [φλέγματος] 4. 1. νούσων ἐπιδημίη, 4. 29. φλέψ ἐξόφαται μέρεα, 23. 9. τὸ ξηρὸν ἀμβλύνεται, 87. 27. πολιορκίειν τῆς ξυστυλωμένης, 106. 24. ἀναμαχέσασθαι τῆς κακοσιτίης, 146. 7. φθινόπωρον [νοῦσον] κύει, χειμὼν τίκτει, ἔαρ ἐς κορυφὴν τελεσφορεῖ, θέρος κλείει, 54. 27, 28. χεῖμα τίκτει τὰ πάθεα, 4. 28. [ἀναπνοῆς] ἀρχὴ, ῥῖνες· ὁδὸς, ἀρτηρίη· χώρη δὲ πνεύμων· θώρηξ δὲ, πλεύμονος ἔρυμα ϗ δοχὴ, 13. 6, 7, 8.

Poëtarum

Poëtarum more, Homeri inprimis, cujus veſtigiis ſemper ſtudet inſiſtere; multus eſt in parabolis aut ſimilitudinibus: quæ locis aptis inſperſæ, tot inſtar ſtellularum, ſcintillant, luménque per totum opus diffundunt. 2. 11. 3. 14. 4. 5. 8. 7. 9. 2, 28. 13. 18. 20. 13. 21. 33. 23. 21. 29. 15. 36. 22. 38. 25. 40. 23. 41. 20. 43. 3. 44. 15. 49. 30. 52. 12. 56. 10. 59. 7. 60. 19. 61. 11. 65. 9, 10. 66. 32, 33. 68. 14, 15. 69. 25. 70. 18. 73. 11. 75. 16. 76. 24. 77. 2, 19, 35. 78. 3, 28. 79. 10. 84. 33. 85. 8. 109. 11. 114. 33. 115. 4. 123. 15. 136. 23. 139. 4.

In Aphoriſmis frequens; quibus enumerandis locus hìc non ſufficit: in ſententiis, quas licèt non nimius affectet, tamen pro re natâ, & ubicunque ex ipsâ materiâ ſponte oriuntur, argumentóque propoſito ſubſerviunt, inſerit, gravis eſt, at nunquam frigidus. 42. 14. πισοτέρη γὰρ, &c. 48. 21. κρέσσον, &c. 74. 11. αἰτίλω, &c. 86. 24. καρδίη, &c. 90. 28. ἀγαθὴ, &c. ὠλαδίη, &c. 107. 33. τίς γὰρ, &c. 136. 6. τὶς, &c. 148. 26. τὰς νοσέοντας, &c.

Lectorem hiſtoriis faceto cum ſermonis lepore ſubinde reficit. 36. 24. 37. 35. 79. 28. uſque ad 80. 12. 134. 34.

Artem medicam eâ methodo tractat, ut omnibus, qui ipſi & præiverunt & ſucceſſerunt, palmam ferè præripuiſſe videatur. Summum artificium cum acri judicio aſſiduâque experientia conjunctum elucet in accuratis, claris brevibúſque morborum ſingulorum definitionibus [4. 14, 17, 18, 21. 6. 9. &c.] in æquâ generum variorum partitione [4. 16. &c.] in cauſis ſignı́ſque [1. uſque ad 80.] & multifariâ curatione [81. uſque ad 151.] in indicandis diſtinctè ac dilucidè, partibus corporis, quæ afficiuntur [3. 12. uſque ad 27. 5. 3. uſque ad 34. &c.] anni tempeſtatibus, cùm morbi magìs aut minùs ſæviunt [4. 27. 11. 12. &c.] humanæ vitæ ſexibus [4. 29. & 75. 30. &c.] & ætatibus, quæ iiſdem morbis diversè vexantur [4. 31. 8. 20. &c.] necnon iis aliquando regionibus, quæ eos plurimùm generare ſolent [9. 20, 23.] In deſcribendis ægritudinibus ægrı́ſque, vividum ingenium, natura ipſa nullo fuco illita, imagines veræ cernuntur. Verborum ubique copia [4. 7. 34. 25. 64. 7. 65. 11. &c.] venâ ubere exundans fluit, nuſquam inepta, nuſquam ſuperflua: & quoties ſeſe dat eloquentiæ locus [5. 34. 18. 20. 65. 24. &c.] tam egregia exhibet facundiæ ſpecimina, ut dubites, medicúmne magìs mireris, an oratorem. Quo autem major ſpectatur Aretæi noſtri in rebus, de quibus diſſerit, rectè cogitandis, iiſdémque aptè ac diſertè exprimendis facultas; eò graviùs dolendum eſt & de temporis injuriâ conquerendum, quòd authoris tam conſummati opera, & non omnia ad nos uſque pervenerint, & quæ pervenerunt, propter librariorum incuriam tot mendis obſita, tot lacunis hiulca deformentur; necdum ſatìs integri & ſani compareant Manuſcripti codices, quorum ope loca depravata reſtitui, deperdita reponi, omnia denique pro ſcriptoris eximii dignitate caſtigatiſſimè emendata eruditorum oculis offerri poſſint. Nihilominus, quantum per exemplarium fidem modeſtámque conjecturæ libertatem aſſequi licuit, curatum eſt, ut nonnulla paſſim corrigantur errata; authórque, lacer utcunque & mancus, veſte tamen ipſo non prorſus indignâ cooperiatur.

Quædam de aliquot Aretæi locis, quorum lectio ſuſpecta eſt, conjecturæ.

IN Græco Aretæi textu nihil editor eſſe voluit, niſi quod bene penſitatâ codicum impreſſorum collatione & certâ manuſcriptorum exemplarium fide niteretur: iſtos confidentiores criticos minimè imitatus, qui ſuas crudas conjecturas in textûs exulantis & ad oram marginum dejecti ſedem intrudunt. Quicquid autem ex ingenio, quo pollet ſagaci, immutandum cenſuit, ad operis calcem rejectum ſuis in Variantes, quæ undecunque copioſè ſatìs, nec tamen abſque delectu judicióque, conquiſitæ ſunt, lectiones notis inſeruit. Poſt præſtitam à meſſore tam ſtrenuo operam, non niſi exile, quod decerperem, ſuperfuit ſpicilegium. Id, qualecunque ſit, candidæ lectoris humani cenſuræ excutiendum ſubjicio.

5. 19. βρόγχος, leg. βρόγχος, utì 17. 23. 7. 21. ἐξωκέλλει, leg. ἐξώκειλε vel ἐξοκέλλει. Vide Indic. 10. 7. ξυνωδέα, potiùs ξυνῳδά; quæ vox occurrit 102. 22. aut ξυνῳδέα pro ξυνωδὰ, injecto ε Ionicé. 13. 25. λαμυρώτατα. Craſſ. vert. *nitidiſſima*; & videtur legiſſe λαμπρώτατα. At Oxon. *humidiſſimum*. λαμυρὸς exponitur *procax*, *protervus*. Quid ſi λαπυρώτατα. λάπυρον, ὑγρὸν, Erotian. 14. 26. βραχείη, Not. ad Var. Lect. ῥαγὴ ᾖ, vel ῥαγῇ, vel βραχείῃ φορῇ, utì 58. 26. Nullâ fortaſſe mutatione opus eſt; nam à βρέχομαι, Aoriſt. 2. ἐβράχην, cujus ſubjunctivus βραχῶ, 3ª perſ. βραχῇ, & inſerendo ει diphthongum βραχείῃ; quod poetis eſt familiare; δαμειῶ, Homer. Οδ. σ. 54. pro δαμῶ. ἢν βραχείῃ τοῦ αἵματος [i. e. τὶ τοῦ αἵματος Elleipticè] *ſi fluxerit aliquantum ſanguinis*. 16. 14. ἀποτιθέεται. Var. Lect. ἀποτίθεται. Quid ſi legatur ἀποκρίνεται? Certè legitur ἀπόκρισις, 15. 37. 18. 29. & 24. 20. ἐμφυέει, leg. ἐμφύει [utì lin. 21.] ſic Var. Lect. MSS. de quibus poſtea. 24. 6. σὺν πλήθεϊ. In Not. ad Var. Lect. ξὺν πλήθει. At Turneb. σὺν πλῆθος —— quam lectionem non penitus rejicio; nam σὺν aliquando abſque caſu adverbiaſcit; utì Eccleſiaſtæ iii. 17. & iv. 3. & vii. 26, 29. & ix. 15. & xi. 7. & xii. 9. ſic Nicand. Theriac. v. 8. 29. 12. τοῖσι, leg. ταῖσι — nam de mulieribus ſcribit. 33. 23. ἰσκυβερνέῃ, leg. ἰσκυρκανέῃ. Conſule Not. in Var. Lect. Vox κυρκανᾷν legitur apud Ariſtoph. 813. B. 35. 10. μελαγχολῆσι, lege μελαγχολῶσι — utì lin. 22. 36. 9. ὅπω οἱ, lege forſan ὥτοι. 37. 26. ἀγωνίκη, leg. ἀγωνίης; utì Not. ad Var. Lect. ἀγωνίη apud Herodot. 76. 43. Error ortus eſt ex eo, quòd vox proxima incipiat à litteris νικη, quarum duæ in vocem præcedentem confuſæ tranſierunt. 39. 22. & 40. 9, 27. παρέεται, lege forſan παρίεται; utì ἀνίεται, 121. 14. 40. 16. μέσφι περάτωνδε, quid ſi legatur, μέσφι παρὰ τῶνδε — [utì in Var. Lect. nam junguntur μέσφα & παρὰ apud Arat. v. 600.] vel μέσφι πέρα τῶνδε. vel ſi minùs placeat jungi duo adverbia μέσφι & πέρα, legi poterit μέσφι πέρας τῶνδε; μέχρι enim accuſativum etiam regit; conſule Rudim. Gramm. Gr. Weſtm. p. 189. 40. 35. παιδίοισι δὲ, quid ſi παιδία δέ. 43. 32. αἱ πλεβρῶν τὰ ὀστέα — interpretes videntur legiſſe τῶν πλευρῶν — ſed ope Appoſitionis ſalvus eſt ſenſus. 49. 5. ἄπορον — Craſſus vertit *nemini dubium fuerit, tumorem durum ſubſidentem in ſcirrhum mutari ac ſtabiliri*; quæ verſio ſi admittatur, legendum videtur τὸν ὄγκον τότε σκληρὸν, ut ſit, quìcum concordet participium ἴξον. 50. 21. ἤττοιτο, Var. Lect. ἥττητο. ſcil. ab ἡττάομαι. Sed ἡττοῖτο poteſt admitti, ab ἡττέομαι, nam Iones frequenter uſurpant terminationem -έω pro -άω; vide Comment. de Dial. Aret. 56. 18. ἧς — mallem ᾗς pro αἷς, ut concordet cum ἰδέαι. 57. 34. ὅτι φατὸν τὴν αἰτίην θωυμάσαι· Quid ſi ſic interpungatur, & legatur, ὅτι φατὶν τὴν αἰτίην· θωυμάσαι τόδε μέγα, &c. 58. 25. ἐμπλέωσι — Not. ad Var. Lect. ἔμπλεοί εἰσι — Poſſet & legi ἐμπλέουσι. Turneb. & Heniſch. ἢν ἐμπλέωσι. 59. 28. ὅκως διαβάθρῃ — *tanquam canali* — ſed Craſſ. *ubicunque ſtagnaverit* — accipiendo διαβάθρῃ non pro nomine [διαβάθρα, *ſcala*], ſed pro verbo. Habetur in Var. Lect. διαβαθρῇ, quod facili tranſpoſitione legi poteſt διαβραθῇ, *ebullierit*, à διαβράζω. 61. 9. ἀνέκλιστοι, leg. ἀνέλικτοι [ſic Not. ad Var. Lect.] *tortuoſi*: quæ vox occurrit 135. 10. ſed alio ſenſu, περίπατοι ἀνέλικτοι, *ambulationes non tortuoſæ*. Craſſus in 69. 1. vertit, *tormina perſeverantia*; & videtur legiſſe ἀνέκλειπτοι. ἀνέκλειπτος *indeficiens*, apud Henr. Stephan. ſed ſinè authore. 63. 8. ἐξείλυσε — Verſ. Oxon. *abſumpſit* — Craſſ. *jugulavit*. Nullibi legi ἐξειλύω. Occurrit εἰλύω, *verſo*, *volvo*. & ἐξειλέω, *evolvo*. ἐξειλεῖν, ἐκβαλεῖν, Heſych. Editio Turneb. habet ἐξέλυσε, quod mihi placet, ab ἐκλύω. 64. 29. ἀθυμίη μὴ ἔχων τροφὴν. ſi ſic interpungas ἀθυμίη, μὴ ἔχων [ſcil. στόμαχος] τροφήν· is erit ſenſus; *ex moleſtiâ* [*oritur*, ἀηδίης ἀπὸ τοκα, τυτέων τάνατία, κατὰ καὶ] *animi dejectio*, [& nominativus abſolutè poſitus pro genitivo, de quo priùs in Permutat. Caſ.] *ſtomacho cibum non habente*. Turneb. & Heniſch. ἀθυμίῃ in Dativo, non ita bene.

ne. Not. ad Var. Lect. ἀθυμίῃ, quaſi ſit verbum, ab ἀθυμίω. 71. 10. διαῤῥυεῦσα — Quid ſibi velit μελίτῃ διαῤῥυεῦσα, nondum intelligo. Interim mallem διαῤῥυεῦσαι vel διαῤῥυέντα, ſcil. ἔντερα. 73. 17. αἴχιες, leg. αἱ χίδες. Vide ἀποχίδες in Ind. prior. 74. 19. φύσιος τῆς ἐς μέζω, ἢ περιουσίης — *ex naturâ in majus* [vel *in majora*, pro μέζονα, ſcil. *adauctâ*] *vel ex abundantiâ* ſcil. *naturæ*. Poſſet etiam legi, φύσιος τῆς ἐς μέζον περιιούσης; à verbo περίειμι, unde nomen περιουσίη. 75. 5. ὁ βοῦς, ὄνος, Not. ad Var. Lect. ὁμοῦ πόνος — Poſſet etiam legi ξυνὸς πόνος, utì 73. 30. 75. 17. ἐν βδελυκτίῃ — Locus peſſimè corruptus. Si ſenſus verſionis expendatur, poſſet legi ἐκκαλέειν; niſi quòd pauciores in hâc unâ voce, quàm in illis duabus, ſint literæ. 75. 32. βιαστὴν μέζονα — ξυμφορήν. Quid hæc vox βιαστήν? βιαστὴς ſubſtantivum locum hìc nullum habet. βιαστὸς adjectivum in Lexicis non occurrit; quin autem tale ſit adjectivum, nil in analogiâ repugnat, nam legitur ἀβίαστος. Sed quid opus eſt voce βιαστήν, cùm μέζονα ſufficiat? Craſſus certè vertit, *cùm ſit violentum*, & videtur legiſſe βιαστὸν, referendo ad articulum τὸ, qui præcedit. 75. 34. παρελόντα quid ſi παρεόντα? utì 25. 21. 77. 12. ὁκόσα τῇ ῥινὶ * * * * μᾶλλον δὲ τηρεῖ τῇδε ξυνώσαι τῷ στόματι, ἐντίθησι, &c. ex verſione interpretum [*quæcunque venatur, hâc complexus in os detrudit*, &c.] elicio lectionem hanc; ὁκόσα τῇ ῥινὶ θηρᾷ [vel θηρεύει, pro quo corruptè legitur τηρεῖ]. μᾶλλον τῇδε ξυνώσας τῷ στόματι, ἐντίθησι, &c. 78. 19. ὅκως τὸ ῥινὸν ἐλέφας. Interpret. *ut elephantis corium*. Metatheſis cum cum levi mutatione reponet ὅκως ῥινὸς ἐλέφαντος. Turneb. & Heniſch. habent τὸ ῥινὸν, quod quia cum genere vocis neutiquam convenit, Variantes Lectiones reponunt τόν. 78. 26. ῥύπτει δὲ συχναὶ, βαθεῖαι, τρηχεῖαι. In Not. ad Var. Lect. obſervatur ſubſtantivum deficere, quale ἐντομαί: ſed, niſi mea me fallat conjectura, non opus eſt quicquam ſupplere, modò pro ῥύπτει δὲ legatur ῥυτίδες; cui non tantùm favet facillima literarum mutatio, ſed etiam lectio paginæ ſequentis, ῥυτίσι τρηχείῃσι, 79. 9. 79. 19. πλασσομένων σιτίων, Craſſ. vert. *paratorum ciborum* — Legit itaque ποιουμένων —— 85. 17. ἐνιέσθω — Not. ad Var. Lect. ἐνεψείσθω — vel quidni ἐνέσθω (ab ἔνειμι *inſum*) vel ἐνείσθω (ab ἐνίημι *injicio*; cujus perf. paſſ. ἐνεῖμαι)? Imò ab ἐνείσθω fiet ἐνήσθω, mutando ει in η, & inſerendo ι; quæ Ionibus non ſunt inſueta; ξεῖνος, Herodot. 50. 40. pro ξένος: ἀδελφεὸς, Id. 117. 42. pro ἀδελφός. 85. 24. δονέει, lege forſan ὀδυνέει [ab ὀδυνέω, Ionico 144. 14. pro ὀδυνάω]; nam lin. 20. ὀδύνην ἔχει. 89. 26. ἐκτόξιν ξυμφορῆς — lege forſan ἐς τέγξιν ξυμφέρει — 90. 16, 17. τὸ ἐπίπλασμα, καὶ ὠκέως ἐρυθήματα ἐντεῦξον, ὠκέως δὲ οἰδαλεηθήμεναι. Lege in hunc locum Var. Lect. & Not. Nolim vero quicquam hìc mutari. ἐντεύχω [cujus exemplum alibi mihi non occurrit] idem hìc ſignificat, ac τεύχω, *facio*: à quo participium ἐντεῦξον, quod regit & nomen ἐρυθήματα & infinitivum (qui modus nominis ſæpe locum ſupplet) οἰδαλεηθήμεναι. Is itaque erit ſenſus; *cataplaſma facturum & rubores & tumefieri*. i. e. *excitaturum ruborem & tumorem*. 93. 13. κἢν τοὺς παροξυσμοὺς ὑποστέλλεται — ὑποστέλλεται, ſcil. τροφήν; unde ergo regitur accuſativus παροξυσμούς? An ſubauditur κατὰ? aut forſan legendum eſt κἢν τοῖς παροξυσμοῖς: utì ὑποστέλλεται ἐν τῇσι κρίσεσι, 84. 5. 94. 30. φύσας δὲ διεξίασι τὸ δὲ τῆς νόσου παῖδες. Hujus ſententiæ ſenſus eſt ſatìs obvius, utì ab interpretibus traditur: ſyntaxis verò non item. φύσας enim, unde regatur, non habet, niſi aliqua ſubintelligatur præpoſitio. Legerem φύσαις, vel διὰ δὲ φύσας ἐξίασι. Occurrit in libro cum MSS. collato (de quo poſtea) lectio hæc παιδίοισι; poſſet igitur legi φύσας δὲ διεξίασι (vel διεξίεισι, utì 66. 22.) παιδίοισι. Neque tum conſtat de ſyntaxi genitivi νόσου, an cum νόσου [*flatus morbi*, i. e. *qui in morbo expelluntur*] vel παιδίοισι [*pueris morbi*, i. e. *qui morbo laborant*] conſtruatur. 96. 25. τεύξει — Not. in Var. Lect. τεύξει — nam τεύχειν πόνον, eâdem ſyntaxi, quâ ἐντεῦξον ἐρυθήματα 90 16. 102. 2. ὀλίγοισι τοῖσι τῶν πλησιάσιν ἀγαθοῖς — Legiſſe τισι videtur Craſſus [*pauca quædam*] & Not. ad Var. Lect. ἀγαθοῖσι. 103. 27. πυρίην τὸ χωρίον ἔχειν. Lege forſan πυριῆν [uti in Heniſchiani mei codicis margine]. [utì 96. 1.] & amove ἔχειν, quippe irreptitium ex lineâ 28. Sin id placeat, ſyntaxis erit hæc, *locus habeat* [ἔχειν pro ἐχέτω] *fomentum*. 108. 11. τῇ δὲ πλέονι, &c. Videtur mihi legendum, τί δὲ πλέον, &c. *cur igitur magìs*, &c. In Not. ad Var. Lect. obſervatur hæc ſe rectè non habere. In Turneb. & Heniſch. τερσὶ δακτύλοις — & in margine libri ſuprad. adſcribitur hæc vox, ἀπωσίτον. 109. 9. κενεόμενοι — *exinaniti* — at verò κενέω nullibi (quod ſciam) legitur, ſed κενόω. Lego itaque κενεόμενοι, vel κενούμενοι. 111. 23. ἔνεσο — In libri mihi ſæpe antè memorati Var. Lect. hæc omittitur vox, & hiatus eſt inter συμφορὰ & αὐτάρ. Turneb. habet ἔνεσιν, Heniſch. ἐνίσω. Poſſet legi neque incommodè, ἔνεσι vel ἐνίσω. 112. 6. φλεγμασίης τι ὑποχόνδριον — In libri ſuprad. margine, φλεγμασίῃ τινὸς ὑποχονδρίου — 113. 18. καὶ ἐπὶ τοῖσδε ζωανέχειν. Verbum ζωανέχω fruſtra quæſivi. In libr. ſuprad. marg. καὶ ἐπὶ τοῖσι δὲ ἀνέχειν. Legerem, καὶ ἐπὶ τοῖσδεσιν ἀνέχειν. Nam τοῖσδεσι, Homer. Ὀδ. φ. 93. & ἀνέχειν, *ceſſare, deſinere*; vide H. Steph. Theſ. 114. 7. ἡδονῆς ῥιπίσι. Not. ad Var. Lect. ἡδίης — vel ἡδείης. Neſcio, annon & ſyntaxi & ſenſui conveniret lectio hæc; πτόρθων δινωδέων ῥιπίσι· ὥρην ἡδονῆς καὶ [vel ἡδονὴν καὶ ὥρην] ἔπαρσε — 121. 33. αἰθιεμένοι lege forſan αἰθόμενοι. 122. 29. τοῖσι τέττιξι ἀφεψήσι. Ad verbum, *cum cicadis decoctione*; i. e. *quæ fiant decoctio*, ſive *decoctis*. Duo enim ſubſtantiva non rarò per hujuſmodi appoſitionem (de quâ priùs) junguntur. Non tamen invenio ἀφέψησις, ſed ἀφέψημα, 124. 15. Not. ad Var. Lect. ἐφ' ἑψῆσι. 124. 9. ἐς οἰάσι ῥινῶν — Quid ſi pro οἰάσι legeretur κοῖλα? Neque enim valde adverſantur literarum veſtigia: & ſanè ῥινὸς κοῖλα apud Galen. legi. 127. 10. ξυνώδεα leg. ξυνῳδέει vel ξυνῳδά. Vide priùs, 10. 7. 127. 19. τοῖσδε — annon τῆσδε, i. e. κεφαλῆς? 128. 19. τῷ ὄρχιος. Not. ad Var. Lect. οἱ ὄρχιες. Aut [utì in libr. ſuprad. Var. Lect.] ὄρχις, per contractionem Ionibus perfamiliarem. 132. 13. πρόνοια καὶ ἐπιμονή. προσεδρείη, τῆς κοιλίης — Quid hìc ſibi vult προσεδρείη? Vulgata vocis προσεδρεία ſignificatio huic loco nequaquam convenit. Ex interpretum verſione, mihi non diſplicet lectio hæc, πρόνοια καὶ ἐπιμονὴ πρὸς ἕδρην τῆς κοιλίης — *proviſio & attentio* [*perſeverantia*] *fiat ad ſolutionem alvi*. 132. 28. κεφαλὴν τρίβεσθαι ὄρθιον ἑωυτέου μέζονι ὑπερέχοντα. Abſque voce μέζονι (quam corruptam puto) fuerit, voces reliquæ ſyntaxi non omnino repugnarent. viz. [*oportet ægrum*] *fricari ſurſum tenentem ſuum caput erectum*. Quid ſi μέζον pro μέζονι legeretur? μέζον ὄρθιον *magìs erectum*. vel μέζον τρίβεσθαι *magìs fricari*. 133. 34. σικύης. Quid ſi σικύας? ſcil. ἀμφὶ — utì priùs, ἀμφὶ τὰς ἀφαιρέσιας, ἀμφὶ τὰς καθάρσιας. 135. 5. ἢν δὲ — lege ἠδὲ — utì in Var. Lect. libr. ſuprad. 138. 32. τῷδε — ſcil. φαρμάκῳ; aut τοῖσδε — ut referatur ad φάρμακα, lin. 30. 140. 26. ὑγιηγέες. Interpretes vertunt, *id purum ſincerúmque ſit*. Quid ſi per levem metatheſin legatur ἔῃ ὑγιὲς, *ſit ſanum*? 140. 31. τῇσι [ſubaud. ἀντιδότοισι — & regitur ab ἐπὶ, ex quâ verbum ἐπαινέει] componitur] *præter hæc* — ſed Craſſ. *aliquibus* — & legit τισὶ —— 141. 9. τὸ ἔντερον τὸ σκίῤῥον ἰῆσθαι. vox, à quâ regatur infinitivus ἰῆσθαι, deſideratur. Forſan poſſet, puncto ſublato, ſic legi; — ἰῆσθαι χρὴ ὧς [id eſt, οὕτως], ἀποτρέπειν, &c. *medicum ſcirrho mederi oportet ſic*; viz. *avertere eoſdem*, &c. In Aretæi textu quædam redundare mihi videntur; qualia ſunt hæc: 4. 4. σὺν ὑγρῷ τὸ πνεῦμα; idem eſt ac κλύδων ὑγρῶν ἀναπνέῃ ἐς τὰς ἀναπνοάς. 43. 13. τῶν ἀνθρώπων; vox, niſi fallor, ſuperflua. 45. 10. αὖτε hìc redundat, & ἢ pro ἢν forſan legendum; & is erit verborum ordo; ὁκόσοισι περιπνευμονικοῖσι ἢ φλέγμα ἔῃ, ἢ μὴ διαχέηται, &c. 46. 30. ἐκέλη ὁκοῖόν τι — quid hìc voce ἐκέλη opus ſit, non video. 48. 3. ἐς ὑγείην — ex lineâ præcedente repetita ſunt, & in hanc malè trajecta. 59. 12. ἢν μὴ — hæc tollenda ſunt, nam τοῦ ποιέειν ab ἀντίχωσιν regitur; vel legendum, ἢν δὲ ἢ μὴ [*vel quidem*] ἐπ' ἀκαρὲς ἀντίχωσι τοῦ ποιεῖν. 116. 22. ταῦτα σιγηγόνων — nonne ταῦτα redundat? 149. 27. ἐς ἐλλέβορον ἄγοντα — Præpoſitio ἐς otiatur, niſi fortè ſit tmeſis pro εἰσάγοντα.

Authorum aliquot ſuprà citatorum editiones.

Biblia Gr. Rom. 1587. fol°. Hippocr. Genev. 1657. fol°. Plat. H. Steph. 1578. fol°. Strabo, Lutet. 1620. fol°. Polybius, Lutet. 1609. fol°. Theophr. Hiſt. Plant. Amſtel. 1644. fol°. Lucian. Paris. 1615. fol°. Iſocrat. H. Steph. 1593. fol°. Diog. Laert. H. Steph. 1594. 8°. Geoponic. Baſil. 1539. 8°. Adamant. Phyſiognom. Paris. 1540. 12°. Oppian. A. Turneb. 1555. 4°. Heſychius. Hagen. 1521. fol°. Phrynich. Attic. Diction. Aug. Vindel. 1601. 4°.

Variantium Lectionum APPENDIX.

HÆC Appendix ex Aretæi apud Turnebum impreſſi & cum quinque manuſcriptis Bibliothecæ Regiæ Pariſienſis codicibus collati marginibus excerpitur. Hic liber ad doctorem Johannem Freind non ita pridem tranſmiſſus eſt. Omnibus illius libri variantibus lectionibus non indiligenter perlectis & examinatis, animadverti compluria errata à ſcribis ineruditis aut oſcitantibus inducta, multa paſſim alia aut nullius aut levis admodum momenti abunde congeſta; tritici itaque pauxillulum poſt paleas excuſſas ſuperfuturum. Ne tamen lector fraudem ſibi factam conqueratur, eorum primùm, quæ prætermittenda cenſui, rationem reddam; illa deinde, quæ acervo exemi, ſubjiciam; neque quicquam indignabor, ſiquis ſolidi ſensûs quàm harum minutiarum ſtudioſior omnia omnino unâ liturâ expungenda putaverit. Veram enim criticen non in meris vocum fragmentis apicibúſque, nucum quaſi putaminibus, inſiſtere, ſed in genuino ſenſu ſcriptoris eruendo præſertim verſari credo. Attamen criticis, generi hominum (Ariſtophanicorum inſtar * crabronum) maximè irritabili, qui de rebus minimis lites maximas ſæpe ſolent agere, mos gerendus eſt.

Hanc Manuſcriptorum rationem dat, qui ea contulit. Ἰϛέον, ὅτε εἰσὶν ἐν ταύτῃ τῇ βασιλικῇ βιβλιοθήκῃ πέντε Ἀρεταῖοι, ἤτοι πέντε ἀντίγραφα τοῦ αὐτοῦ· οὐδὲν δὲ ἐκ τούτων τέλειον, καὶ παλαιόν· μετεγράφθησαν δὲ ὑπὸ διαφόρων. Ἀρεταῖος Καππαδόκης ἰατρός, οὗ ἡ ἀρχὴ λείπει καὶ τὸ τέλος. C. 2146. Ἀρεταίου Καππαδόκου ἰατρῶν ἀρίϛου βιβλία ζ΄. C. 3161. Ἕτερον χειρόγραφον Ἀρεταίου· ἐν ᾧ οὔτε κεφάλαια οὔτε ὑποθέσεις εἰσί. Μετετέθησαν δὲ ὕϛερον ἑτέρᾳ χειρί. Ἔχει δὲ ἐν ἀρχῇ τὰ ἐν τῷ τέλει τοῦ τετυπωμένου, ἅπερ οὐχ' εὗρον ἐν τοῖς δυσὶ πρώτοις ἀντιγράφοις. C. 2142. Ἕτερον ἀντίγραφον τοῦ αὐτοῦ ἀνεπίγραφον· ἄρχεται δ' εὐθύς, ἀμβλύτητες, ἴλιγγοι. Καὶ τοῦτο ἄνευ τάξεως. C. 2819. Ἕτερον ἀντίγραφον τοῦ αὐτοῦ, ἐν ἀριθμῷ, 3160. οὗ ἀρχή, Ἀρεταίου Καππαδόκου ὀξέων νούσων βιβλίον α΄. περὶ Διαβήτου κ. γ΄. ὕδρωπος ἰδέη τοῦ διαβήτεω, &c. καὶ τὰ λοιπὰ ὥσπερ ἐν τῷ τέλει τοῦ τετυπωμένου, [vide p. 143.] [125. 28. —χρέεται.] Ἐνταῦθα τεύχει τέλος καὶ τὸ, 2142. ἀντίγραφον τοῦ Ἀρεταίου. Ὁμοίως ἐνταῦθα περατοῦται καὶ τὸ, 3160. ὃ τῶν ἄλλων ὀρθότερον εὗρον. [138. 21.—δέχοντα***] ἐνταῦθα (ſcil. in MS. 2146.) τρεῖς σελίδες ὑπάρχουσιν ἄγραφοι· ἔχει δὲ, Ζήτει τὰ λοιπά· εἶτα ἄρχεται, ἄρτοι πλυτοί, &c. Ἐνταῦθα τέλος ἔχει καὶ τὸ ἐν ἀριθμῷ, 3161. ἀντίγραφον, μεταγραφθὲν ὑπὸ ἀπείρου τινὸς καὶ ἀμαθοῦς νεωςὶ, ὅμως, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, ἐκ παλαιοῦ ἀντιγράφου. Ἐτελειώθη ἐνταῦθα καὶ τὸ, 2819. [138. 38. —ἀποκατάςασιν.] Ἐνταῦθα οὐ λείπει (ſcil. MS. 2146.) ἔχει δὲ, Θεραπεία σπληνός, κεφ. ϛ΄. ὅρα ὄπισθεν (ſcil. p. 141.) [139. 28. —πρὶν τῶν ***] Λείπει καὶ ἐνταῦθα (in MS. 2146.) ἄλλη σελίς, ἔχει δὲ, Ζήτει τὰ ἄλλα. Εἶτα ἄρχεται, σιτίων καὶ ῥαφανίδων, &c. ἄνευ ἀρχῆς καὶ κεφαλαίου· ὅπερ ζήτει ὄπισθεν, (p. 148.) [141. 3. — ξὺν γάλακτι.] Ἔχει καὶ ἐνταῦθα πλείςας σελίδας ἀγράφους· τάδε κεφάλαια διαβήτου, λιθιάσεως, γονοῤῥοίης, ϛομαχικῶν, κοιλιακῶν, οὐχ' εὗρον ἐν τῷ ἐν χειρί μου τούτῳ ἀντιγράφῳ τῷ ἐν, 2146. ἀριθμῷ· οὔτε μὴν ἕτερόν τι. [141. 16. —μαλθακωτάτοισι· αἱ ***] Ἐνταῦθα (in MS. 2146.) λείπει σελὶς μία· ἔχει δὲ, Ζήτει τὰ ἑξῆς. Εἶτα ἄρχεται —ὅκως ἐν νηῒ καὶ γαλήνῃ, &c. ἄνευ κεφαλαίου καὶ ὑποθέσεως· ὅπερ ζήτει ἔμπροσθεν (p. 139.) [143. 1.] Ταῦτα ἔνεςι ἐν ἀρχῇ τοῦ, 2142. Ὁμοίως καὶ ἐν τῷ, 3160. [147. 25. — ῥάθυ ***] Λείπει πολύ. Εἶτα, σπασμοὶ οἱ τέτανοι (utì 4. 13. &c.) τὸ αὐτὸ καὶ ἐν τῷ, 3160. [151. 11. —διστασίου.] Ἔςι καὶ ἐνταῦθα (in MS. 2146.) μία σελὶς ἄγραφος, καὶ ἔχει, Ζήτει τἄλλα. Εἶτα ἄρχεται — ἤπατι ἕλκος ἔοι ὀλέθριον, &c. καὶ τοῦτο μέρος τι, ὥσπερ τἄλλα, καὶ ζήτει σελίδι (140. 4.)

In iis, quæ ex hâc illorum quinque Manuſcriptorum collatione excerpſi, figuræ 1, 2, 3, 4, 5. Manuſcriptum primum, ſcil. 2146. ſecundum ſcil. 3161. tertium ſcil. 2142. quartum ſcil. 2819. quintum ſcil. 3160. denotant.

De Variantium Lectionum Erratis.

Errata, quæ in Variantes Lectiones ex Librariorum inſcitiâ incuriâve ſolent frequenter irrepere, ad tres commodè claſſes reducuntur; Enallagen, Elleipſin & Pleonaſmum. Enallagen maximè pariunt par litterarum vocúmve ſonus aut ſtructura, aut quælibet alia affinitas; item tranſpoſitio, & orta ex vocis unius in plures diſtractione vel plurium in unam confuſione depravatio. Aliquot exempla ſingularum ex multis in lectoris uſum ſufficient.

α pro ο; p. 132. l. 25. ἀρήγειν [pro ὀρέγειν] 1,2,3. αι pro ε; 39. 13. πάραισι:, 1. 43. 26. ἐγκαίεται, 2. ε pro α; 21. 26. μάλθεξις, 2. & pro αι; 6. 32. Πειρεεῖ. 7. 20. ἐπιφλεγμένει. 96. 26. ἀλθέης, 1. &c. quæ mutatio eſt admodum frequens. & pro ι; 73. 24 χρεομένη. 5 124. 1. διαχρέειν, 1,2,3. & pro η; 6. 31. Ἀθλώεσι. ει pro η; 50. 27. φθινάδεις, 1,2,3,5. 110. 28. σεσεισμένος. & pro η; 35. 32. αὔξει, 1. & pro ι, 21. 25. ἐλείξεσι, 2. 139. 24. ἐπτείσθω, 1. & pro υ; 103. 27. ἀπείρου. 70. 18. χεῖμα, 1,4. & pro ω; 111. 13. πεῖρον, 1,2,4,5. η pro ε; 109. 22. διαςάσησι, 2,3. & pro ει; 92. 37. ἀληφάτων. 133. 9. δῆπνον. & pro αι; 133. 27. τλῆεν, 1. & pro ι; 48. 9. βρήθει, 1,2,3. 94. 23. χρῆσιν, 1,2,3,4,5. & pro υ; 115. 17. ὑπεληλήθη, 2,3. 109. 7. παχῆναι, 3. ῃ pro ι; 27. 31. καθάρῃσι, 1,2,3,4,5. ι pro η; 7. 14. ἰχνότις, ὠχρότις, 5. 93. 6. ἄλιτον, 1,4,5. 100. 14. κικὶς, 1,2,3,4,5. & pro ει; 110. 10. λίη, 1. & pro υ; 110. 26. ὄριζα, 2. ο pro α; 30. 3. & 38. 28. ἄμφοδον, 4. & pro ι; 145. 22. σόγκου, 5. & pro υ; 119. 12. ἀόρτητι, 2,4. & pro ω, 14. 22. ὑπερόη, 1,4. οι pro υ; 30. 1. ἐπίλοιποι. υ pro η, 122 21. ἐπιθυμάτων, 2. & pro ι; 19. 7. σιωύεται, 2. 135. 13. ψύχες, 2. & pro ο; 54. 6. μυρία, 2,3,4,5. & pro ω; 61. 27. πυρειδέα. ω pro ο; 15. 28. ὠλεθρίη, 2. 86. 37. & 89. 1. καταιωνεῖν, 2,3. & pro υ; 62. 8. πωώδεες, 4. γ pro κ; 24. 32. ξυνέγραψεν [pro ξυνέκρυψε] 2,3. δ pro θ; 34. 27. δυσμάδεες, 2,3,4,5. 59. 33. κακόηδες, 1. & pro λ [Δ pro Λ]; 111. 25. δύσιν, 1. 104. 7. κοκκάδου, 1,2,3,4,5. θ pro χ; 51. 12. θυμοῦ, 1. & pro ψ; 144. 20. θύας, 5. λ pro γ; 36. 13. φυλανθρωπίη, 1. & pro ρ; 27. 31. βουπλήσει. 1,5. μ pro β; 67. 21. μεμύρωμαι [pro βιώμεναι] 3. & pro π; 34. 27. μέμψαι [pro πέψαι.] ν pro υ; 59. 12. ἀναλέοι, 2. 87. 4. ἀναινομένου. 124. 15. θνητὰ, 2,4. ξ pro ζ; 90. 16. μάξῃ, 1. π pro τ; 110. 12. πράγου [pro τράγου] 1,4,5. & pro φ; 120. 12. τεθάλπτωσαν, 2. At forſan Ioniſmus erit potiùs quàm erratum. ρ pro γ; 44. 13. μέρισα, 1,2,3,4. τ pro θ; 117. 33. κάτεπτος [pro κάθεφθος] 1,2,4,5. Hìc etiam, utì ſuprà, poteſt eſſe Ioniſmus. & pro π; 69. 24. ἐπιτετάννυται 1. & pro σ; 98. 29. φλεγματίης, 5. χ pro γ; 95. 1. ἔκλειχμα, 1,2,3,4. 104. 9. ἔκλεχμα, 1,2,3. 52. 37. χδύμασι, 2,3,4. & pro θ; 62. 13. ἀναλχέες, 2. & pro φ; 93. 21. ἀτραχίης, 3. & pro ψ; 88. 25. ξυνεχέσθω, 1. Præterea ex ſoni aut figuræ in literis, ſyllabis, vocibúſque proferendis & ſcribendis affinitate multæ aliæ oriuntur earundem mutationes, omiſſiones, additiones, tranſpoſitiones, conjunctiones, & diſtractiones; quarum nonnulla mox dabuntur exempla: Mutationum; 21. 13. κυαναὶ [pro κεναὶ] 1,2,3,4,5. 37. 10. ἐγκεομένου [pro ἀκεομένου] 1,3. 68. 4. χολώδεες [χολάδες] 1,2,3,5. 90. 10. ὀδακνισμὸν [ὀδαξισμὸν] 2,3. 62. 32. μελδόσεσι [μελεδώνεσι] 1,3,4,5. 118. 23. ὑσώπῳ [οἰσύπῳ] 1,2,3,4,5. 148. 12. ὑσωπώδεα [οἰσυπώδεα] 1. Omiſſionum; 78. 34. ἀπίχει [ἀμπίχει] 2,3. 36. 9. ἀληθὲς [ἀληθέες] 1,4. (& id crebró; 78. 37. ὀχθῶδες, 1,2.) 32. 25. ἀφημέρινον, 4. 21. 31. διαφορὴ [διαφθορὴ] 2. 64. 6. ἐκπέψαι [ἐκπέμψαι]. Literarum geminarum altera ſæpe omittitur; 7. 34. ϛερὸν [ϛεῤῥὸν] 3. ſic 15. 20. ϛύματα, 1. 45. 12. μελλούσης, 1. Finalis litera ante ſimilem initialem aliquando omittitur; 41. 20. ὠκέω σωλῆσι [ὠκέως, σωλῆσι] 1,2,3,4,5. Additionum; 42. 25. γρυπτοὶ [γρυποὶ] 2,3. 47. 13. 47. 13. ἀποκτείνεται [ἀποτείνεται] 2,3. 17. 25. ἀφρώδεες [ἀφρῶδες] 1,4. [& id crebrò; 25. 19. χολώδεες, 1,3,4. 26. 33. ξυνεχέες, 2,4,5.] 112. 29. νεοπέμπτων [νεοπέπτων] 1. 120. 25. ὄρθριος [ὄρθιος] 2. 113. 21. ποιεῖν [πιεῖν] 1,5. Litera ſæpe geminari ſolet, præſertim ρ; 41. 16 ἀφήλλατο, 2,3,4,5. 106. 4. πρῆσσις, 1,4 5. 73. 3. ἀῤῥῆξαι, 2. 92. 2. εὐῤῥόως, 2,3. 106. 28. ἔῤῥεα, 3. Syllaba aliquando geminatur; 6. 4. καταλάξαι [καλάξαι] 2,3. 41. 17. καὶ κακίων [καὶ κίων] 1,4,5. Hujus generis eſt

* Ariſtoph. Veſp. 443. G. 444. F.

99. 19. δε-

VARIANTIUM LECTIONUM APPENDIX.

99. 19. δεσμοῖς σφίγγοντες (δεσμοὶ σφίγγοντες) 1,2,3,4,5. Tranſpoſitionum; 74. 37. ἴηξιν (ἤιξεν) 1. 108. 31. πινέοντα (πινόεντα) 2. 51. 31. ζωγρῦσι (χρώζουσι) 2. 21. 33. μέλαν σηπίησι (μέλανι σηπίης) 2. 114. 14. ψύγος (γύψος) 1,2,3,4. Huc refer 78. 17. κατοικίαν λίαν (κάτω κοιλίαν) 1,4. 99. 27. διαθέντα (διδοθέντα) 5. Conjunctionum; 24. 24. ἀνίλασμα (ἂν ἴλασμα) 1,4. 93. 37. διαψύχων (δι' ἀψύχων) 5. 14. 25. ἐπειδὴ (ἐπὶ δὴ) 1,2,3,4,5. 33. 31. ἐπαυξήσῃ (ἐπ' αὐξήσει) 1,4,5. 62. 13. αὐτοῖσι (αἱ νοῦσοι) 2. 72. 11. χρυσίτης (χροιὴ τ') 1. 30. 12. ὑμὴν (ὁ ὑμὴν) 1,2,3,4,5. 85. 9. ναυτιλλομένω (ναυτίλων μὲν ἡ) 1. 132. 24. ὑπέρτατοι (οἱ ὑπέρτατοι) 1,23. Diſtractionum; 27. 12. πρὸς ὦτα (προσωτάτω) 1,2,3,4,5. 57. 22. σαρκὸς ἰδέα (σαρκοειδέα) 1,3,4. 64. 31. δ' ἐν αὐτῇ (τῇ ναυτίῃ) 1,2,3,4,5. 58. 2. διὰ τὸ (δι' ἄδε) 1,2,3,4,5. 64. 2. τό γ' ὧν ἃ (τοῦ γυίου) 2,3,4,5. 44. 9. κακίων (κακίων) 1. 67. 21. αἱ διέξοδοι (ἀδιέξοδοι) 1,5. 71. 11. τούτῳ εἰσι (τελέοισι) 1,2,3,4,5. 78. 18. ὡ δοκῶ (ὑδίκω) 1,2,3,4. 60. 31. ἦσσον μεγέθεα (ἰσομεγέθεα) 1,2,3,4,5. 109. 37. ἡ μία κυάθου (ἡμικυάθου) 3. 109. 10. πρὸς μὲν ἴασι (προσημαίνουσι) 5. 128. 3. καὶ νεαγγίειν (κινεαγγίειν) 2. 147. 23. βολαὶ σίτου (βολαῖσι τοῦ) 5. 150. 26. κορύκου βολίας (κορυκοβολίας) 1. Error denique aliquando ex vocibus per compendium ſcriptis exoritur; 62. 27. μέζων (μεζόνων) 1,2,3,4,5. 117. 24. βουβῶν (βουβώνων) 2.

De Variantibus Lectionibus, quæ, quamvis in erratorum numero haberi non debeant, haud magnum tamen momentum afferre ad ſenſum videntur.

Hujuſmodi lectiones pariunt plerumque Dialectus neglecta; 83. 17. ἀδηφαγίης (ἀδδηφαγίης) 4. 62. 29. αἴνιαον (αἴνιαον) 3. 5. 19. μεσηγὺ (μεσσηγὺ) 5. 62. 11. ἄνοσμα (ἄνοδμα) 3. 5. 4. θώρηκι (θώρηκι) 1,2,3. 98. 29. τραύματος (τρώματος) 1,4,5. 93. 14. ἐντρεῖλω (ἐντρεῖλω) 5. 10. 14. κλεῖδας (κληΐδας) 2. 60. 16. ὄρχεις (ὄρχιες) 1,4,5. 84. 35. τέγξιον (τεγξίων) 1,2,3,4. 85. 19. φυσῶν (φυσέων) 2,3. 16. 29. ῥήξεσι (ῥήξισι) 1,2,3,4,5. -ει perquam frequentiſſimè in Dativo ſingulari pro -ι; 3. 7. προστάσει, & 3. 35, 36. θλίψει, πιέσει, προσβλήσει, 2,3. 16. 6,7,14. ἐντάσει, ἀναθήσει, ἁρμόσει, 1,2,3,4,5, &c. 21. 4. μείζους (μέζονες) 1,2,3,4. 83. 36. ἐνεψημένων (ἐνεψημένων) 1,2. Dialectus inducta; 14. 15. διαδιδρήσκουσι (διαδιδράσκουσι) 5. 3. 12. ὤνθρωπος (ἄνθρωπος) 3. 62. 2. πουλὺ (πολὺ) 3. 119. 30. σημήοισι (σημείοισι) 1,3. 145. 6. ξυώτηξιν (συώτηξιν) 5. 98. 20. εἴσωθεν (ἔσωθεν) 1,2,3,4. 86. 21. καρδίῃ (καρδίῃ) 2. 5. 15. ὦν (οὖν) 5. 70. 29. ἄσση (ἄση) 1,2,3. 84. 10. χώρῃ (χώρᾳ) 4. 64. 26. συμπαθίῃ (συμπαθείῃ) 2,3,4,5. 75. 9. λοξίλω (λοξὴν) 1,4. 37. 31. μυσάων (μυσέων) 1. 101. 10. ἑτέρῃς (ἑτέρῃσι) 1. 16. 1. πυρέτοισι (πυρετοῖς) 2,4. 89. 34. πεπίερος (πεπίερος) 1,5. 102. 22. πεπίερι (πεπέρεϊ) 4,5. 24. 17. ἐλάσσους (ἐλάσσονες) 2,3,4,5. 41. 18. ὄψει (ὄψεαι) 3. 88. 16. βούλει (βούλῃ) 1. 93. 25. ὑπεραιρέοντα (ὑπεραίροντα) 1,4,5. 5. 10. προσδιηνυόμενοι (προσδιηνυόμενοι) 2,3. 100. 27. ἠδύνατο (ἠδυνέατο) 2,3. 61. 17. προχύθη (προσεχύθη) 1,4. Omiſſio conſonæ ν in fine vocum ante initialem vocalem; 9. 29. ἐμπνέουσιν ἄστρασι — Aut ejuſdem additio ante conſonam; 9. 5. ἀπέταμεν, καὶ ——.

Varia vocis ejuſdem ſcriptura, aut flexio: 29. 10. ὑποβορβορίζει (ὑποβορβορύζει) 3. 59. 18. σίελος (σίαλος) 2,3. 39. 7. παραπληξίη (παραπληγίη) 1. 107. 7. νίτρου (λίτρου) 2. 48. 12. πυκνὴ (πυκινὴ) 2,3. 85. 31. μαρσίποισι (μαρσύποισι) 3. 88. 27. μάραθον (μάραθρον) 5. 89. 21. δίκταμνον (δίκταμον) 5. 65, 27. ἀγρυπνίη (ἀϋπνίη) 3. 60. 30. ὀλιγοήμεροι (ὀλιγημεροι) 2,4. 11. 8. τὸ πύον (τὸ πύος) 2,3,4,5. 51. 37. κυψελὴ (κυψελὶς) 3,4. 57. 31. οἴδῳ (οἴδει) 2,3,4,5. 86. 31. χαμαιμήλῳ (χαμαιμήλῃ) 1. 92. 4. ἀναισθησίης (ἀναισθήσιος) 5. 5. 23. ἰγνύῃ (ἰγνύϊ) 1,3,4. 93. 2. χαλβάνη (χαλβάνης) 2,3. 71. 5. παχέες (παχέαι) 2,3,5. ſic 78. 26. βαθέες (βαθέαι) 1,2,3. & 27. 8. ὀξέσι (ὀξείαισι) 1,2,3,4,5. (lege Indic in voce νοῦσον.) 46. 9. καταακλιθῇ (κατακλινθῇ) 1. 96. 2. πεφασμένῳ (πεφασμένῳ) 1,5. 74. 9. λάζυτο (λάζυτο) 2,3. Voces ſenſu affines pro ſe invicem poſitæ; 121. 13. ὤρῃσι (ὥρῃσι) 1. 4. 25. ἀμβλώσει (ἀμβλώματι) 3. 5. 13. μέσφι (μέχρι) 5. 103. 16. ὑγιηρὸν (ὑγιεινὸν) 1,4,5. 53. 19. ὠχρότης (ὦχρος) 1. ... 5. ἀπόστημα (ἀπόστασις) 2,3. 32. 5. ξύμπαν (πάμπαν) 2,3. 24. 19. διατορήσατα (διαπερήσασα) 1,2. Partes orationes inter ſe permutatæ: Articulus alius pro alio; 70. 21. ὧν δε (τῶνδε) 1,2,3,4,5. Et pro Adjectivo; 104. 17. τὸ (τὶς) 1,2,3,4,5. Et pro Adverbio; 33. 32. τάτε (τότε) 4. Nomen pro Verbo; 106. 32. ἐγρηγορσις πάννυχος (ἐγρηγορέουσι πάννυχοι) 2,3. Subſtantivum pro Adjectivo; 36. 17. βορῆ (βορῇ) 3. 52. 16. αἰτίαι (αἴτια) 63. 14. ὄλεθρον (ὀλέθριον) 4. Adjectivum pro Subſtantivo; 108. 27. ὀμφάκινον (ὀμφάκιον) 1. Et pro Adverbio; 60. 9. ἀθρόον (ἀθρόως) 2,4. Et pro Participio; 91. 6. ξύμφορα (ξυμφέροντα) 4,5. Verbum pro Articulo; 51. 32. ἔῃ (ἡ) 1,2,3,4. Et pro Participio; 57. 15. μεταῤῥέει (μεταῤῥέον) 1,4. Et pro Nomine; 14. 23. ἀναχρέμψουσι (ἀναχρέμψεσι) 1,2,3,4,5. Participium pro Verbo; 77. 13. καλέοντες (καλέουσι) 1,4. Adverbium pro Adjectivo; 78. 16. ῥηϊδίως (ῥηϊδίη) 1. 112. 31. συνεχῶς (ξυνεχὲς) 2,3. Præpoſitio alia pro aliâ; tam in compoſitione quàm regimine; 21. 11. ἀπὸ (ὑπὸ) 2,3. 40. 15 ἐπ' (ἀπ') 1,2,3. 130. 26. ὑπὸ (ἀπὸ) 2,3. 125. 26. περιέχοντα (προσέχοντα) 1,2,3,4,5. 6. 17. προσβολῆς (προβολῆς) 1,2,3,4. Particula alia pro aliâ; 82. 7. ἄνω (ἄνωθε) 1. 70. 30. μήκω (μηδέκω) 5. 5. 2. τε (τι) 1,4,5. 7. 11. τι (τε) 4. Vocum ſimplicium & compoſitarum mutua commutatio; 42. 5. λάμπῃ (ἐκλάμπῃ) 3. 45. 22. συμμεμιγμένα (μεμιγμένα) 4,5. 15. 23. διαναπνοῆς (ἀναπνοῆς) 5. 137. 37. ἀκρητίσαι (προακρητίσαι) 1. Accidentium, quæ ad orationis partes pertinent: Numerorum; 40. 31. φόβος (φόβοι) 1,4. 117. 8. τοῖς ἀρχιητροῖς (τοῦ ἀρχιητροῦ) 2,3. Caſuum; 112. 37. σιτον, καὶ οἶνον (σίτων, καὶ οἴνου) 3. 137. 1. στομάχῳ (στομάχου) 1. Generis; 113. 20. ἄθερμοι (ἄθερμα) 2. Graduum; 76. 25. μελαντάτῳ (μελαντέρῳ) 4. Modorum; 96. 13 δεῖ (δέῃ) 4,5. 82. 29 ὁρέουσι, φαντάζονται (ὁρέωσι, φαντάζωνται) 1,4,5. 7. 12. ὑπογίνεται (ὑπογίνηται) 1,5. 103. 37. ἴσαι (ἴσω) 2,3. 89. 13. ἄγει (ἄγειν) 2,3. 18. 6. εἰρήσθω (εἰρῆσθαι) 1,2,3,4,5. 110. 37. ἐθελήσαις (ἐθέλεις) 2. 53. 8. ἰσχραίνεσθαι (ἰσχραίνεσθαι) 1. 3. 18. ἰζάνῃ (ἰζάνει) 2,3. 11. 6. τρέπηται (τρέπεται) 1,4. 65. 33. ἀπάγῃ (ἀπάγοι) 1. 93. 18. τιθέσθω (τιθέσθω) 1,4,5. Vocis; 110. 34. προσεπιπασσέτω (προσεπιπασσέσθω) 2,3,4. Temporum; 52. 21. ἐπαυθέσει (ἐπαυθέει) 2,3,4,5. 14. 8. ἐτρέπετο (ἐτράπετο) 2,3. Perſonarum; 6. 3. ἐθέλοις (ἐθέλοι) 1. 57. 24. τάμῃ (τάμῃς) 5. Syntaxeos variatio; 117. 27. μυρίαι ἄλλαι πεῖραι γεγόνασι πισαὶ (μυρία ἄλλα πείρῃ γεγόνασι πιστά) 1,2,3,4,5. 19. 14. γνώμῃ ἀσταθεστέρῃ καὶ ψυχῇ καθαρωτέρῃ (ἀσταθέστεροι, καθαρώτεροι) 1,4. Omiſſiones vocum; 7. 28. ἀπὸ ἀναπνοῆς (ἀπὸ τῆς ἀναπνοῆς) 125. 23 μὲν νδέρων (μέν ἐστι νδέρων) 2,3. 97. 27. γὰρ τῇ (γὰρ σὺν τῇ) 2,3. 35. 13. πολλῆς θηριώδεος (πολλῆς καὶ θηριώδεος) 3. Omittitur ſyllaba; 42. 7. ἐσαρκοῦτο τότε (ἐσαρκοῦτο ποτε) 1,4,5. Additiones; 11. 11. ὁ ἄνθρωπος (ἄνθρωπος) 8. 4. εἰ δὲ καὶ (εἰ καὶ). Syllabæ geminantur; 17. 5. κάρτα καταικορέως (καταικορέως). Tranſpoſitiones; 58. 30. οὐδὲ νῦν (νῦν οὐδὲν) 4,5. Conjunctiones; 64. 31. μὲν ἢ (μὲν ἢ) 1,2,3,4. 115. 25. ξυντάσει (ξὺν τάσι) 1. 32. 25. παρημερον (παρ' ἡμέρην) 5. Diſtractiones; 119. 29. ἀλλ' ἃ (ἀλλὰ) 5. 57. 5. ἔσω αὐθεῖν (εἰσωθεῖν).

Expoſitis Variantium Lectionum originibus; quæ ſunt mera ſcribæ indocti aut indiligentis ac feſtinantis σφάλματα, vel quæ vocis ſtructuram magis quàm ſenſum afficiunt (utcunque ars critice ſolet aliquando & his & illis uti ad veritatem lectionis eruendam;) accedo ad eas, quæ ſenſum aliquo modo explicant aut variant.

Syllabus Variantium Lectionum.

4. 19. ἀνάκλισιν) ἀνάκλησιν, 2. Ionicè pro ἀνάκλασιν ab ἀνακλάω. Ἀνάκλησις autem ab ἀνακαλέω aliud ſignificat. 5. 16. ἴδια) ἰδίῃ, 1,3,4,5. 26. ἐόντες ἐπὶ τοῖσι σέρνοισι πεπηγότα. deeſt 5. 6. 11. πάθος) ἢ πάθης, 1,2,3,4,5. 15. ἐκχεῖται) 3,4,5. aut potius ἔκκειται) ab ἔκκειμαι. 29. χυλοὶ) ἴσως χυμοί. 7. 27. διασπάρσιες) διασπαρέσιες, 1,2,3,4,5. Reperio πάρεσις, non διαπάρεσις. 8. 19. κάρτα πονηρὴ) καταπολιρὴ, 1,2,4,5. Forſan κάρτα θολερή. 32. ἀπειρέης) ἀπειρέης, 1,2,3,4,5. 10. 9. ταῦτα) ταῦτα πάντα, 1,2,3,4,5. 25. ξυνίδοσις) ξύνοδος — vox altera in alteram tranſit facili metatheſi literarum. 11. 8. πῖος) πῖον, 1. 29. διακινδυνεύοντες) διακινδυνεύοντες, 1. à διακινέω, à διακινος: ευ enim ab -έω, uti & ab -έω, in ευ migrat. Lege Dial. Gr. Ling. p. 209. B. 16. 14. ἀποτίθεται) ἀποτίθεται, 2,3. Vide Conjectur. 18. προσιόδοισι) προσθεσμίησι, 2,3. 18. 29. ἐμφωνέει) ἐμφύει, 2. Sic 24. 20. Vid. Conjectur. 19. 3. ἡ καρδίη) τῇ καρδίῃ, 1,2,3,4,5. 22. 17. ἀπολελημμένον) ἀπολελυμένον, 1. uti legitur 30. 7. 23. 10. τῇδε) τὸ δὲ, 1,2,3,4,5. 22. καὶ ἀφωνίη deeſt. 24. 2. διήλλαττο) διήλλαττο. Vid. Indic. in διαλλάσσομαι. 25. 16. ἀλλ' οὐδὲ τὸ δέρμα μαλθαζόμενης deeſt, 1. 20. εἴδει) ἰδίην, 1,2,3,4. Lege Editoris

toris Not. 26. 17. ξυμφορὴ) ξυμμορφὴ, 2,4,5. (ſic 27. 15. & 61. 31.) Facilis eſt literarum tranſpoſitio. Vox ξυμμορφῆ occurrit 28. 25 ubi lege Editoris Not. 27. 23. ὀξύταλα) ὀξύτητι, 1,2,3,4,5. 27. περίτασις) περίστασις — quæ vox occurrit 72. 36. 28. ἔπειτα χολώδεες, &c. uſque ad σφυγμοὶ deeſt 1. 28. 12. καὶ ἔνθα deeſt, 3. 24. καινῷ κάρῳ) καὶ νῷ κάρος. Senſu ſanè commodiſſimo. 29. 6. ζωώδεες) ἴσως ζοφώδες. 29. 11. ὠκίστη) ἥκιστα, 1,2,3,4,5. 32. 13. οὐ γὰρ τοῦ σώματος deeſt, 5. 37. 22. ἀπλωδερώθησαν) ἀπηδερώθησαν, 3. Reperio ἀδρῦμαι, adoleſco, non ἀφαδρῦμαι, quod hæc lectio exhibet: cum π pro φ, Ionicè. 39. 25. ξυμφυέα) ξυναφέα, 5. quæ vox legitur 40. 3. 4. ἣν δὲ, &c. uſque ad παραλύεται) deeſt, 5. 12. ἴσχει, &c. uſque ad ἐξ deeſt, 3. 41. 21. τοῖσι, &c. uſque ad περιτάσι deeſt, 1,3,5. 42. 24. ξυντεταμένος) ξυντεταγμένος — ſic 46. 8. ἀνατέταται) ἀνατέτακται, 2,3. 43. 6. καὶ ὑγιάζονται) deeſt, 5. 26. ἐγκέεται) ἰσχαίεται, 2. Sic 136. 30. & 137. 12. ἰσκεομένης) ἰσχαιομένης, 2,3. 46. 13. κολλώδεα) κολπώδεα, 1. 47. 10. πνευμώδες) πνευματώδες, 1. ἔμπλεως) ἔμπλεω (ſic 48. 16.) 1,2. Terminatio -ω pro -ων authoribus eſt familiaris; lege Dial. Gr. Ling. p. 28. C. & p. 29. D. 48. 10. ἠδὲ) ὅδε, 1,2,3,4,5. 17. μίμνουσι deeſt. 49. 32. θίξει) θήξει, 2,3,5. Conſule H. Steph. Theſ. in voce θῆξις. 50. 21. ἤτλοιτο) ἤτητο, 1,4. ἤτλωτο, 2,3. Vid. Conjectur. 51. 35. παντὶ μὲν, &c. uſque ad παντὶ δὲ deeſt, 1. 52. 27. λευκόχλωροι) λευκόχροοι, 2,3. 56. 6. ἰᾶνται) ἰλῶται, 1,2,3,4,5. Hoc verbum ubi formatum reperiam, neſcio, niſi in Perfecto, ἴημαι. 18. καὶ ἕτερον deeſt, 2. 59. 28. διαβαθρη) διαβαθρεῖ, 1,2,3,4,5. Vide Conjectur. 60. 5. καὶ ἐπίσχη deeſt, 1,3. 61. 3,4. τοῖσι — ἀλλὰ) οὐ τοῖσι — ἀλλά. 14. ξυνῷ ὁμοβιαίῳ) ἴσως, ξὺν ὁρμῇ βιαίῃ. 62. 4. ἐπὶ δὲ τῇ ῥαγῇ) ἴσως, ἐπὴν δέ τι ῥαγῇ. διαΐσσει) διάσσει, 1. Vide ἄσσονται) in Indic. 65. 25. ὀλιγοσιτίη) ὀλιγοποσίη, 3,4. 67. 19. λευκόχλωροι deeſt. 69. 7. κωφοῦ) κουφοῦ, 1,2,3,4. 17. πλεῖστα) πλεύμονα, 1,2, 3,4,5. 71. 11. ἐκδιδάσκει) ἐκδιδράσκει, 2,3. 72. 37. πεπνυμένοισι) πεπνυμένῃσι, 2,3. 73. 14. πόκῳ) κόπῳ, 5. 20. συνήφθη) συνήχθη, 2,3. 21. μορίοισι) μηρίοισι, 2,3. 28. καὶ ἰσχιάδος deeſt, 1. 75. 6. ξὺν, &c. uſque ad νεφρῶν deeſt, 1. 76. 24. ὤσὶ) ὤμοισι, 1,4. 31. οἱ μέσοι) ἴσως, ἢ μέσων. 77. 35. οὐ deeſt, 1,2,3,4. 78. 4. ἐπιπολαίως) ἐπιπολῆσι, 1,4. quæ vox legitur paulò antè l. 2. 7. οὐ deeſt, 1. 26. ῥύπεϊ) θρύψιες — Vid. Conjectur. 79. 15. τοῦ ἀνθρώπου) τὸν ἄνθρωπον, 1,2,3. & lege προαποθνήσκειν, utì in Var. Lect. V. A. G. v. l. 23. οὐ, deeſt, 1,2. 82. 22. βληστρίζεσθαι) ἤγουν ὀλισθαίνειν. 85. 20 πεῖσιν) πῆσιν, 1,2,3,4. Vox πῆσις non in Lexicis occurrit, regulariter tamen ab obſoleto πήθω derivatur. 31. ἡ γαστὴρ, &c. uſque ad κοῦφον deeſt, 2. 86. 1. πρήσιας) ἤγουν πρίσματα. 8. πρηδόνες) ἤγουν ἀναθυμιάσεις. 23. καὶ νεύρων κοινωνίης deeſt, 1,5. 27. τῷ) τὸ, 1,2,3,4,5. 88. 1. διαφὴς, στρώματα) διαφὴς στρώματι. 9. καὶ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ὀχετευθῇ deeſt, 5. 24. κεγχρείδων) κογχραείων, 4. κογχραείδων, 5. 32. αἰσθήσιες) ἀλθήσιες, 4,5. 89. 4. χρέεσθαι) χρέεσθαι. 5. περιτάσιες) περιστάσιες, 2,3. 6. εἰρυομένου) εἰργομένου, 2,3. 25. μὴ deeſt, 2,3. 26. ἐνεζέσθη, κυάθοις τρισὶ) ἐνίζεσθαι κυάθων τριῶν, 1,2,3,4,5. 90. 17. οἰδαλενθήμεναι) οἶδ' ἀλαινηθήμεναι, 1,4. Legerem fortè οἶδ' ἀλεηθήμεναι (ab ἀλεαίνομαι) i. e. *novit incaleſcere.* Vide etiam Conjectur. 91. 6. καὶ ὑγρῶναι deeſt, 1. 92. 27. ἢ ξυμπάντεσι ξυμμεμιγμένοισι deeſt, 1. 29. κρησέρῃ) ἤγουν κοσκίνῳ. 93. 3. νίτρῳ Αἰγυπτίῳ) νίτρου Αἰγυπτίου, 1,4,5. Omitte ξὺν, ut genitivus à τριπλάσιον regatur. 36. ἀεὶ) οὐκ ἀεὶ, 1, 3,4,5. 96. 4. τάς δε) τά δε, 4. 99. 10. καὶ μήκεϊ, &c. uſque ad ἀπὸ deeſt, 1,4,5. 101. 8. καὶ πόνων deeſt. 5. 9. τοῦ μὴ) ἴσως μὴ τοῦ. 23. φλεγμασίη) θερμασίη, 2,3. 102. 10. ἄγλιχρον) ἤγουν καθαρόν. 104. 1. πικέριον) μελίτωμα. 107. 21. ἐξ ἀναγωγῆς) ἴσως, ἀναγωγαί. 21. & 26. ῥῆξις) τῆξις, 1,2,3,4,5. 109. 35. ταμισὸς) πυτία, 1,3,5. 110. 18. τρωμάτων) χρωμάτων, 1,2,3,4,5. 24. καλὰ) ἴσως, καὶ τὰ 111. 4. φὰρ) ζειὰ, 2,5. 17. ἑτέρων) ἕτερον, 1,2,3,4,5. 112. 6. φλεγμασίης τι ὑποχόνδριον) ἴσως, φλεγμασίη τινὸς ὑποχονδρίου. 8. σμικρῆς deeſt, 1. τομῆς deeſt, 5. 34. ἀμφύει) βλαστάνει. 113. 10. ὑποικουρέωσι) ἤγων ἐνδομυχῶσι. 18. ἐπὶ τοῖσι δὲ συνανέχειν) ἐπὶ τοῖσι δὲ ἀνέχειν, 5. 30. ἀνειλήφθω) ἀνηλείφθω. 1,2,3,4. ἄστηρον) ἄχρηστον, 1,5. 115. 28. προάθεσιν deeſt, 2,3. 116. 33. ἔντασις) ἔνστασις, 1,2,4,5. quæ vox legitur 144. 25. 117. 21. φωχθέντων) ἤγουν φρυχθέντων. 32. κογχραείων) ἐχόντων μέγα κάλλος, 1,5. 37. ἄπυος) ἄπονος, 1,2,3,4,5. 120. 5. ἀναλάβῃ) ἀναβάλλῃ, 2,3. ἀναθύσσῃ, 1,4,5. ἀναθύω, H. Steph. in Theſ. exp. ἀναλαμβάνω τὸ πρᾶγμα διὰ χρόνου, *ad opus intermiſſum quaſi cum impetu feror.* 12. ῥῆξιν) δῆξιν, 1,4. 17. εἰλευμένου) συστρεφομένου δηλαδή. 121. 28. πελονίτης) πελονίτις ἴσως βελονίτης. 122. 7. στραγγουρίη deeſt, 1. 20. χυλῷ) χυμῷ, 5. 123. 2. τὴν τραχάδα) τήν τε ὑποκάτω τοῦ βαλάνου. 16. πάθεϊ) βάθεϊ, 2,3,4. 18. ἀστηρὸν) ἤγουν διεστηκὸς, 1,5. 124. 2. ἀγωγὰ) ἴσως ἀγωγοῖς γλισχροῖσι deeſt. 11. πρὸς deeſt, 5. 13. οἰκευμένην) φερομένην, 1,2,3. 125. 3. τὴν πληχάδα) τὸ περίνεον, 1,5. 128. 19. κάστορος τοῦ ὄρχιος) κάστορος ὄρχις. 37. καλειάδιον) εἶδος ὀργάνου εἰς τὸ λῦσαι τὰς τῆς ῥινὸς φλέβας, 1. 129. 22. ἐπιξέσαντες, ἢ deeſt, 2,3. 131. 16. φλέβα, &c. uſque ad ἢ τὰς deeſt, 1. 132. 13. πρόνοια καὶ ἐπιμονὴ deeſt, 1. 36. ὑγείης, &c. uſque ad θερμολουσίη deeſt. 133. 23. καὶ κινδυνώδεος, &c. uſque ad 134. 4. λειποθυμιη deeſt, 3. 134. 10. μύδησιν) σῆψιν, 1. 33. γαλεοὶ) τὰς γεμφίτζας λέγει, 1. vox barbara. 135. 15. βέμβηκα) τροχὸν, 1. βέβικα. 136. 6. ὡραίοισι deeſt, 2. 23. ἀμοργὴ) ἡ τρυγία τοῦ ἐλαίου, 1. 137. 35. νήστιες) οἱ πρὸ τροφῆς, 1. 147. 22. καὶ ἡ ἀναπνοὴ deeſt.

Operâ jam tandem, quæ ad Aretæi editionem neceſſaria videbatur, defunctus; eruditos omnes enixè oratos velim, ut *erratis, quæ inter legendum occurrent, humaniter ignoſcant. Vix enim fieri poteſt, ut in his minutiis recognoſcendis & emendandis oculus correctoris vigilis quantumvìs & perſpicaciſſimi non aliquando cæcutiat & dormitet.

* Ex his quædam ſubnotare libuit.

9.	28.	lege ὀδμὴν
14.	3.	ἐκλείποντες.
28.	23.	ἀναισθησία
29.	17.	πλατυδεστέρη,
32.	10.	ὑποδιδρήσκουσι
33.	25.	ἢ
83.	14.	ἔλω,

In Indice.

ἀγχιστρειδέας
ἀκρασία
ἀνόλεθρον, *non exitium inferens,*
ἀπηγίγνονται),
ἀπωτάτω,
δεδίττωνται) τὴν αὐγὴν,
ἐπιστροφὴ, *converſio.* ἐν τῇσι — ἐπιστροφῇσι, 57. 6.
κλύδωνα
ὀξυήκοοι, 82. 16.
περιπλεῖ — 32. 25.

FINIS.

ARETÆI

CAPPODOCIS

DE

CAUSIS & SIGNIS

ACUTORUM ET DIUTURNORUM MORBORUM

LIBRI QUATUOR.

DE CURATIONE

ACUTORUM ET DIUTURNORUM MORBORUM

LIBRI QUATUOR.

ARETÆI CAPPADOCIS,

DE CAUSIS, ET SIGNIS ACUTORUM MORBORUM,

LIBER PRIMUS.

De Phrenitide. * * * * * * Cap. I.

De Lethargo. * * * * * * * II.

De Maraſmo. * * * * * * * III.

De Apoplexiâ. * * * * * * * IV.

De Epilepſiâ. * * * V.

De Tetano. VI.

De Anginâ. VII.

De Columellæ affectibus. VIII.

De Tonſillarum Ulceribus. IX.

De Pleuritide. X.

* * * * * * * *
* * * * * * *
* * * * * *

DE EPILEPSIA, SIVE MORBO COMITIALI.

Cap. V.

* * * * * * *
* * * * * *
* * * * *

Affectûs ſigna perpetua.

* * * hebetudo, vertigo, tendinum gravitas, venarum, quæ in collo ſunt, repletio atque diſtentio : nauſea præcipuè quidem poſt cibum, ſed quæ per abſtinentiam quoque lenta continuat, multæque pituitæ vomitus : poſt exiguam cibi aſſumtionem faſtidium & cruditas ; inflationibus replentur : præcordia ipſorum intumeſcunt. Et hæc quidem perpetua ſunt.

Acceſſio inſtans.

At ſi inſtantis acceſſionis timor ſubſit, ſplendores quidam ante oculos purpurei, vel nigri, vel ex omnibus coloribus inter ſe permixtis in circulo obverſantur, ut Iris in cœlo prætenta videatur : aures eorum tinniunt : ipſi fœdos odores ſentiunt, iracundi præter rationem, ac bilioſi ſunt. Quidam itaque nullâ aliâ de cauſâ, quàm præ mærore, conciderunt ; alii, cùm in profluentem aquam, vel in rotam verſatam, vel in turbinem circumvolutum fixis oculis intuerentur ; alios gravium odorum ſenſus, quemadmodum lapidis Gagatis, proſtravit. Quibuſdam vitium in capite confirmatum eſt, & inde noxæ fit initium ; nonnullis autem, a nervis incipit, qui a capite longiùs abſunt, & cum parte primùm affectâ conſenſum habent. Itaque magni manuum pedumve digiti contrahuntur, dolorque, & torpor, & tremor inſequuntur : omniſque horum impetus in caput ſe convertit ; cùmque malum ad caput perrepſerit, fragorem quendam, quaſi ex ictu lapidis, aut ligni, percipiunt : & poſtquam exſurrexerint, ſeſe ex inſidiis ab aliquo percuſſos eſſe clamitant ; ſed eâ fraude capiuntur ii ſolùm, quos jam primùm morbus hic

hic invaſit. At qui malo aſſueti ſunt, ſi id inſtet, digitumque jam occupaverit, vel ab aliâ quâvis parte inceperit, futuri per experientiam ſcientes, ex aſtantibus, quotquot iis opem ferre conſueverint, vocant, eoſque obſecrant, ut partem primùm affectam conſtringant, & reflectant, & intendant, eandemque ipſi vellunt, morbum ita cupientes eximere; idque aliquando auxilium iſto die acceſſionem depulit. Multi ingruentis feræ opinione, vel umbræ alicujus viſu, perterriti, atque ita prolapſi ſunt.

Porrò in ipſâ acceſſione homo ſine ſenſu jacet: manus contrahuntur: crura non modò a ſe invicem diducta, ſed etiam huc & illuc vi tendinum disjiciuntur. Jugulatorum taurorum in hâc calamitate ſpeciem referunt; cervix incurvatur: caput variis modis pervertitur; nonnunquam enim in pronum, tanquam arcus, inflectitur, & tum quidem pectori mentum adglutinatur: aliàs ad dorſum reflectitur, ſicut in his, qui capillis vi magnâ retrahuntur, tunc autem hàc vel illàc ſuper humeros incumbit. Latè hiant: os ſiccum eſt: lingua propendet, adeò ut periculum ſit, ne vel graviter vulneretur, vel etiam abſcindatur; nonnunquam dentes convulſionibus arctè colliduntur: oculi in interiorem partem voluti: palpebræ cum palpitatione latè dehiſcunt, eaſque, ſi fortè connivere cupiant, nequeunt committere, ut quod ex oculis album eſt ſubter appareat; ſupercilia interdum in mediam frontis partem contrahuntur, quemadmodum in iratis fit: aliquando ad tempora vehementer reducuntur, ita ut cutis circa frontem valde intendatur, omneſque penitus e fronte deleantur rugæ; malæ rubent, & palpitant: labia aliquando in acutum ambo compreſſa, interdum in obliquum revulſa, &, more ſubridentium, circa dentes prætenta. *Acceſſio.*

Verùm ubi morbus increſcit, accedit vultûs livor: vaſorum, quæ in collo ſunt, diſtentio; ſicut in ſtrangulatione, vox ſupprimitur, neque ullus, etiamſi altè vociferere, ſenſus: quædam tamen ad loquendum quaſi irritatio eſt, ſed pro voce ſuſpiria tantùm emittunt [a]; eadem eſt reſpiratio, & ſuffocatio, ac ſi laqueo ſtrangularentur; pulſus in initio vehemens, celerque, & magnus: circa finem parvus, tarduſque, & languidus: ex toto autem inordinatus; pudendorum tentigo. Et hæc ſunt, quæ juxta finem acceſſionis patiuntur. *Incrementum.*

Sed cùm ad mali remiſſionem jam perventum eſt, urina ſponte profluit: alvus liquatur: & nonnullis, propter vaſorum aſtrictionem compreſſionemque, perque irritamentum, quod ex dolore provenit, & humoris eruptionem, ſeminis fit profluvium; ſiquidem his etiam nervi dolent; os jam humidum habent, multamque pituitam, eamque craſſam atque frigidam effundunt, magnamque ejus copiam, ſi trahere velis, poſſis, tanquam in filum, deducere. Quòd ſi longo tempore, multoque cum dolore, quæ ſunt intra pectus quaſi ferveant, ſpirituſque incluſus *Remiſſio.*

a Ita verſa eſt στεναγμὸς ἢ φωνὴ, cùm in ſequenti capite eodem dicendi genere utatur, ut ῥωχμὸς ἢ ἀναπνοή.

omnia

omnia commoveat, & eorum, quæ morbi cauſæ ſunt, convulſio quædam & perturbatio ſit, & ad reſpirationis exitus, os ſcilicet atque nares, humorum inundatio prorumpat, quæ fuit antea partium omnium ſtrangulatio remittere videtur; ſpumam autem exſpuunt, ſicut æquor ventis ingentibus concitatum; jamque morbo quieſcente conſurgunt. Verùm ubi is receſſit, per membra ſegnitiem, & in capite gravitatem continuò ſentiunt, & ex laſſitudine ac pudore reſoluti ſunt, languidi, pallidi, triſtes, & demiſſi.

DE TETANO, SIVE NERVORUM DISTENTIONE.

CAP. VI.

TETANI nervorum diſtentiones ſunt, quæ vehementes inferunt dolores, celerrimèque interimunt, neque facilè poſſunt ſolvi. Muſculi tendineſque malarum hiſce affectibus præcipuè tentantur; ſed univerſo corpori malum communicatur, quoniam omnes partes iis, quæ primò affectæ ſunt, conſentiunt. Species autem *Convulſionis* ſunt tres; nam vel in directum fit, vel in poſteriorem partem, vel in anteriorem. *Tetanus* in directum dicitur, cùm homo ita intendatur, ut in neutram partem ſe torquere poſſit, aut inflectere. *Convulſiones* autem, quæ vel retrorſum, vel in anteriorem partem fiunt, ab intentione, & loco ad quem ea fit, nomen obtinent. Nam in averſam partem laborantis reclinationem vocamus *Opiſthotonum*, nervique, qui eò loci ſunt, afficiuntur. *Emproſthotonus* autem dicitur, cùm homo in anteriorem partem a nervis, qui ibidem poſiti ſunt, incurvatur. *Tonus* enim nervorum atque intentionis nomen eſt commune.

Convulſionis Species.

Cauſæ.

Horum affectuum cauſæ ſunt innumeræ; ſiquidem poſt vulnera fieri ſolent, cùm vel membrana, vel muſculus, vel nervus punctionem accepit, ex quibus mors plerumque ſequitur: nam poſt vulnus nervorum diſtentio mortifera eſt [b]. Convellitur etiam ex abortu mulier: & ea quoque vix evadit. Alii ex vehementi cervicis ictu eodem malo excipiuntur. Frigus etiam violentum ejuſdem cauſa eſt; quapropter hyeme

---

[b] Hippoc. Aph. 2, Sect. 5.

hi

hi affectus maximè oriuntur : vere, & autumno, minùs : æſtate, perraró, niſi vulnus præceſſerit, aut peregrini morbi populariter graſſentur. Mulieres nervorum diſtentionibus magis opportunæ ſunt, quàm viri : quoniam frigidæ naturæ ſunt ; ſed & frequentiùs etiam liberantur, quia humidiores ſunt. Quod ad ætates pertinet, pueri hiſce affectibus aſſiduè infeſtantur, ſed ex iis minùs moriuntur, quia vitium ipſis uſitatum eſt & familiare ; juvenes minùs, quàm pueri, tentantur, ſed ſæpius opprimuntur ; qui ætate conſtanti ſunt hiſce morbis minimè obnoxii vivunt ; ſenes iiſdem maximè patent, & frequentiſſimè moriuntur : in causâ eſt frigiditas ſiccitaſque ſenectutis, quæ mortis etiam natura eſt ; nam ſi frigidum cum humido conjungatur, minùs noxiæ & periculoſæ ſunt convulſiones.

Omnes hos affectus, ut in ſummâ loquar, comitantur dolor intentioque tendinum, ac ſpinæ, muſculorumque, qui in maxillis ſunt, & pectore ; nam ſuperiorem maxillam inferiori ita adnectunt, ut illæ neque vectibus, neque cuneis facilè diduci poſſint : vel ſiquis dentes violenter ſeparans humorem inſtillaverit, hunc deglutire nequeunt, ſed vel effundunt, vel in ore continent, vel in nares regerunt : quoniam fauces compreſſæ ſunt, tonſillæque duræ & intentæ ad alimenti protruſionem deglutitionemque non committuntur. Facies rubet, & variis coloribus diſtinguitur : oculi pœne immobiles cum dolore vertuntur : ſtrangulatio vehemens : ſpirandi difficultas : manuum, crurumque intentio : muſculorum palpitatio : facies variis modis diſtorta : maxillarum labiorumque tremor : menti conquaſſatio : dentium ſtridor ; in quodam etiam homine aures cum fragore concuſſæ, quod & ipſe vidi, & admiratus ſum ; [c] urina vel cum magnâ difficultate ſupprimitur, velpropter veſicæ compreſſionem ſponte prorumpit. Hæc autem in omni *Convulſionis* genere contingunt. Signa omnium communia.

Propria verò cujuſque hæc ſunt. In *Tetano* univerſum corpus rectum & immobile ſine ullâ flexionis poteſtate intenditur : rectæ manus ſunt, & crura. Tetani Signa.

Opiſthotonus autem retro flectit hominem, ita ut caput revulſum inter humeros jaceat : guttur exſtat : maxillæ plerumque dehiſcunt, raròque fit, ut ſibi invicem committantur : in ſpirando ſtertor : venter, atque pectus prominent : urina his maximè ſine voluntate profluit : abdomen intentum, & ſi id percutias, reſonans : manus cum extentione retro velluntur : crura contorquentur, nam vitioſo quodam more, & poplitibus contrario, incurvantur. Opiſthotoni Signa.

Si *Emproſthotonus* eſt, tergum gibbum fit : coxæ extruduntur, ut cum dorſo in directum jaceant : ſpina tota recta eſt : caput pronum, & in pectus vergit : mentum pectori adglutinatur : manus conſertæ : Emproſthotoni Signa.

---

[c] *Craſſus* vertit, quaſi urinæ ſuppreſſionem, aut effuſionem miraretur *Author* ; *Gouſy'us* inquit, hæc verba ad aurium motum pertinere videntur. Et hoc certè admiratione dignum, ut aures, quas naturaliter homo ipſe movere nequit, a morbo cum fragore concutiantur : illud non item ; cùm inter ſigna *Tetani Paulus* (L. 3. c. 20.) urinæ ex toto ſuppreſſionem, vel inſtar aquæ effuſionem, ponat : & *Aretæus* ipſe infra, *Opiſthotono* laborantibus urinam præcipue ſine voluntate profluere, animadvertat.

crura extenta. Dolores omnium vehementes ſunt, vox omnium flebilis: ſuſpirant omnes, & ex alto gemunt. Quòd ſi pectus atque *Spiritum* morbus occupaverit, mors in propinquo eſt; idque ita fieri ipſi ægro feliciſſimum eſt, ut dolores, diſtortionemque, & turpitudinem morte commutet: præſentibus etiam minùs triſte, licèt vel filius ſit, vel pater. Quòd ſi vita etiamnum reſtet, quamvis vitiato, remanente tamen *Spiritu*, in anteriorem partem non in arcûs tantùm, ſed etiam in ſphæræ ſimilitudinem incurvantur, ita ut caput genibus adnexum habeant: dorſumque & crura ita in anteriorem partem convelluntur, ut articulus juxta genu intra poplitem compulſus eſſe videatur. Calamitas mortalibus intolerabilis, cujus etiam aſpectus intuenti gravis eſt ac moleſtus; malum autem prorſus inſanabile; laborantem etiam amici propter corporis diſtortionem non agnoſcunt. Votum quoque præſentibus, priùs impium, nunc honeſtum efficitur, ut æger quamprimùm obeat, vitamque, & dolores, & mala acerbiſſima morte commutet. Neque verò Medicus ipſe præſens videnſque quicquam valet, vel ad ſalutem præſtandam, vel ad doloris levamentum, vel etiam ad figuræ emendationem; citiùs enim hominem vivum diſciderit ac divulſerit, quàm membra recta effecerit; nullam itaque a malo victis medicinam adhibens unà cum iis dolere tantùm poteſt: hæc verò magna eſt Medentis infelicitas.

DE

SYNANCHE,

SIVE

ANGINA.

Cap. VII.

Anginæ Species duæ.

ANGINA peracutus eſt affectus; quoniam *Spiritûs* compreſſio eſt. Ejus duæ ſunt ſpecies. Nam vel partium, quæ ſpirandi inſtrumenta ſunt, inflammatio eſt; vel ſolus ipſe *Spiritus* afficitur, cauſamque morbi in ſeipſo continet.

Cynanche.

Inſtrumenta dico, tonſillas, epiglottidem, fauces, columellam, ſummamque aſperam arteriam: & ſi ulteriùs ſerpat inflammatio, lingua etiam, & maxillarum interiores partes afficiuntur; in quo caſu linguam præ nimiâ ejus magnitudine extra dentes proferunt: hæc enim os totum replet, & reliqua pars ejus ſupra dentes effunditur. *Synanche*, vel *Cynanche*, (id eſt, *Canina Angina*,) malum hoc vocatur: vel quoniam animalia iſta

iſta eo aſſiduè infeſtantur, vel quia etiam in ſanitate linguam exerere conſuêrunt.

Synanche.

In alterâ ſpecie notæ his contrariæ ſunt; inſtrumenta ſpirandi collabuntur, & tenuiora fiunt, quàm in naturali cujuſque habitu: ſuffocatio ita vehemens, ut in pectore circa cor & pulmones inflammatio clam occultari videatur. *Synanchen* appellamus, quia urget interiùs atque angit. Mihi autem videtur ipſius tantùm *Spiritûs* id eſſe vitium, qui pravâ quâdam mutatione in calidiſſimum ſicciſſimumque convertitur, ſine ullâ membri cujuſvis inflammatione. Neque ſanè id ita fieri res valde mira videri debet; ſiquidem, in *Charonëis Specubus*, homines non affectu quopiam corporis acutiſſimè ſtrangulantur, ſed vel unico *Spiritûs* hauſtu interimuntur, priuſquam corpus ullo modo ſit affectum. Quinetiam, ſine morſu quovis, ſed a linguâ canis recepto tantùm *Spiritu*, in rabiem homo agitur [d]. Eadem itaque *Spiritûs* mutatio intra hominem fieri poteſt: quoniam in homine aliæ res innumeræ cum exterioribus cauſis ſimilitudinem habent. Succi ſunt, qui extra atque intra corpus mortem [e] inferunt; morbi venenis ſimiles ſunt; & ab epoto medicamento eadem, quæ in febribus, evomuntur. Quam ob cauſam factum eſſe veriſimile eſt, ut in Peſtilentiâ, quæ *Athenas* afflixit, nonnulli *Peloponneſios* venena in puteos, qui in *Piræo* erant, conjeciſſe [f] cenſerent; etenim peſtilenti morbo magnam eſſe cum venenis affinitatem homines non intelligebant.

Cynanches Signa.

Cæterùm in iis, qui *Cynanchici* vocantur, tonſillarum, faucium, totiuſque oris inflammatio eſt; lingua extra dentes atque labia prominet: ſaliva effunditur: pituita frigida & craſſiſſima profluit: facies cum tumore rubet: oculi exerti, patentes, rubore ſuffuſi: potus in nares rejicitur: dolores vehementes, qui tamen, propter urgentem ſtrangulationis vim, minùs ſentiuntur: pectus, & cor exardeſcunt: frigidi aëris deſiderium eſt, ſed ejus parum admodum trahere poſſunt, quoad, intercluſo tandem tranſitu, ſtrangulentur. Quibuſdam malum in pulmones continuò tranſit, eoſque ita interimit [g]; febres enim oriuntur lentæ, tenues, nihil relevantes. Quòd ſicui res in bonum vertitur, abſceſſus vel extra, hinc atque illinc, juxta aures, vel interiùs, prope tonſillas fiunt; & ſi non admodum tardè cum torpore ſuppuratio excitetur, evadere quidem poſſunt, ſed cum dolore, ac periculo. At ſi magnus oriatur tumor, cùm affectus ad ſuppurationem tendit, & in acutum tollatur abſceſſus, ſuffocatio repentè ſequitur. Hæc utique *Cynanches* ſigna ſunt.

Synanches Signa.

In *Synanche* autem, partes collabuntur, & tenuiores fiunt; accedit pallor: oculi concavi, interiùſque demerſi: fauces, & columella retrahuntur: tonſillæ magis ſibi invicem committuntur: vox ſupprimitur. Strangulatio in hâc ſpecie multo vehementior eſt, quàm in priori: quo-

d Idem obſervat *Cælius Aurelianus*, de Hydrophobiâ, Acut. Morb. L. 3. c. 9. e Verba *Hippocratis*, L. de Aliment. f Thucydid, L. 2. g Hippoc. Aph. 10, § 5.

hiam in pectore vitium eſt, ubi poſitum eſt reſpirationis principium. Hi celerrimè, etiam primo die, mori ſolent, & interdum priuſquam Medicum arceſſere poſſint, vel ſi arceſſiverint, nihil quicquam opis ſentiunt, ſed obeunt priuſquam ille queat artis præſidia adhibere. Quibuſcunque autem in melius vertitur, in omni parte excitaturinflammatio, & extrorſum procedit [h], & ex *Synanche* fit *Cynanche*. Magnus etiam tumor in pectore, & ibidem *Eryſipelas* apparens ſalutiferum eſt [i]. Et periti Medici eſt admotâ præcordiis Cucurbitulâ malum educere; vel ſinapi pectori partibuſque circa maxillas imponere, morbumque ita extrahere & diſcutere. Nonnullis autem pro brevi tempore vitium his auxiliis extractum eſt, & poſtquam ſolutum eſſet, ſtatim revertens ægrotantem ſuffocavit.

Cauſæ. Hujus affectûs cauſæ ſunt innumeræ; fit enim ex frigore frequentiùs, rariùſque ex æſtu, ex ictu, ex oſſibus piſcium intra tonſillas defixis, ex frigidæ potu, ex nimiâ vini cibique abundantiâ, & ex reſpirationis vitiis [k].

DE COLUMELLÆ AFFECTIBUS.

Cap. VIII.

SOLIDA caruncula, quæ ex palato inter tonſillas dependet, columella, & gurgulio, appellatur. Σταφυλὴ enim, (ſive *Uva*,) nomen eſt affectûs [l]. Columella verò naturâ humidus quidam nervus eſt; nam in humido jacet loco. Pluribus autem iſta malis obnoxia eſt; nam per inflammationem craſſeſcit, & a baſi uſque ad extremum apicem æqualis fit, & in longum protenta rubore ſuffunditur; Κίων, (ſive *Columella*,) hujus affectûs nomen eſt. Si in extremâ tantùm parte rotundatur, & cum magnitudinis incremento livida & ſubnigra fit, Σταφυλὴ, (ſive *Uva*,) vocatur hic affectus: quoniam & figurâ, & magnitudine, & colore, uvæ perquam ſimilis eſt. Tertius affectus ad membranas pertinet, quæ hinc atque illinc, tanquam lata vela, aut veſpertilionum alæ, exporriguntur; id genus morbi Ιμάντιον, (ſive *Lorum*,) vocatur: quia

Cion. Staphyle. Himantium.

---

[h] Hippoc. Prænot. [i] Ibid. & Aph. 49, § 7. [k] Locum hunc citat *Aëtius*, (Tetrabib. L. 8, c. 50.) mutatis paululùm *Aretæi* verbis: Αρεταῖος δέ φησιν, αἰτίαι τῆς Συνάγχης πολλαὶ μὲν, μάλιςα δὲ ψύξις πλείων τῆς ἐγκαύσεως· καὶ πληγή· καὶ ἰχθηρῶν (ἰχθύων eſſe deberet) εἰς τὰ παρίσθμια ἔμπαρσις· καὶ ψυχροποσίαι· μέθη· πλησμονή· καὶ τὰ ἀναπνεόμενα κακά. [l] Vid. Σταφυλὴ in Lexic.

lororum

lororum ſpeciem refert lata membranarum explicatio. At ſi in tenuem & oblongam membranam columella deſinat, & quaſi Urachum quendam in fine habeat, Κράσπεδον, (ſive *Fimbria,*) vocatur. Hic affectus, ſicut etiam cæteri, ſponte ſuâ, ex defluxione oritur: & etiam ex tranſversâ ſectione, cùm in uno latere Medicus membranam reliquerit. Quòd ſi columella bifida reddatur, geminis membranis hinc atque hinc pendentibus, nomen quidem nullum habet, ſed affectus ipſe ſatis patet. Reliqui etiam omnes ex aſpectu ſolo facilè cognoſcuntur.

Craſpedum.

Columella bifida.

In omnibus ſuffocatio urget, & deglutiendi difficultas; in omnibus adeſt tuſſis, ſed in eo præcipuè, quem *Lorum*, eoque, quem *Fimbriam* vocari propoſitum eſt: quoniam aſpera arteria a membranis titillatur, & interdum humoris aliquid in eandem clam deſtillat, quæ res tuſſim provocat. At in eo affectu, qui *Uva*, eoque, qui *Columella* nominatur, ſpirandi devorandique difficultas multo major eſt; nam in his humor ad nares rejicitur, quia tonſillæ jam cum columellâ conſentiunt. Senes morbus *Columella* dictus infeſtare ſolet; *Uva* juvenes, eoſque qui ætate conſiſtunt: quia multi ſanguinis ſunt, iſque in his faciliùs inflammatur; pubeſcentes, & pueri, membranarum vitiis magis patent. In omnibus columella tutò abſcinditur; ſed in *Uvâ*, quamdiu rubor permanet, abſciſſionem ſanguinis profluvium, & dolor, & inflammationis incrementum ſequitur [m].

Signa omnium communia.

DE

TONSILLARUM

ULCERIBUS.

Cap. IX.

ULCERA in tonſillis fiunt, quorum aliqua uſitata ſunt, mitia, & innoxia; alia verò inſueta, peſtilentia, & lethifera. Mitia quidem pura ſunt, exigua, nec profunda, neque inflammantur, & dolore vacant. Peſtilentia verò ea ſunt, quæ lata, & cava ſunt, & ſordida, quæque humore quodam concreto, eoque vel albo, vel livido, vel nigro comprehenduntur: *Aphthæ* his ulceribus nomen eſt. Quòd ſi concretio iſta altiùs deſcenderit, affectus Ἐσχάρη, (ſive *Cruſta,*) & eſt, & vocatur; & circa cruſtam rubor ingens oritur, & inflammatio, & venarum dolor,

Ulcerum duæ Species.

---

[m] Eadem ferè iiſdem verbis *Hippocrates* habet in Prænot.

D quem-

quemadmodum in *Carbunculo* fit, & exiguæ tenueſque puſtulæ, quarum aliæ aliis ſupervenientes coaleſcunt, latumque efficiunt ulcus. Id ſi in os exteriùs ſerpat, ad columellam quoque pervenit, eamque exeſt, & ad linguam etiam, & ad gingivas, dentiumque alveolos tendit: ſub quo dentes labefactantur & nigreſcunt, & ad collum inflammatio pertingit; quique ita affecti ſunt intra paucos dies inflammatione, ac febribus, fœtore, & ediâ conſumti intereunt. Verùm ſi ad præcordia per aſperam tendat arteriam, etiam eo ipſo die ſuffocantur; cor enim & pulmones neque talem odoris fœditatem, neque ulcera, neque ſaniem ſuſtinent: quinetiam urget tuſſis, ac ſpirandi difficultas.

Unde, ubi, & quibus hæc contingant.

Cauſa verò tonſillarum affectûs devoratio eſt frigidorum, aſperorum, calidorum, acidorum, & aſtringentium. Etenim hæ partes & pectori ad vocis ſpiritûſque uſum inſerviunt, & ventri ad alimenti tranſmiſſionem, & ſtomacho ad ejuſdem deglutitionem opitulantur. Et ſi internis partibus quodvis malum incidat, vel ventri, vel ſtomacho, vel pectori, ad tonſillas, & fauces, atque partes circà poſitas malum per eructationes aſcendit. Quapropter pueri uſque ad pubertatem vitio hoc præcipuè tentantur, quoniam ii præcipuè multum atque frigidum aërem trahunt, (nam his plurimum caloris ineſt) intemperantes etiam in cibo ſunt, & varia appetunt, & frigidam bibunt, altèque, & cùm iraſcuntur, & in ludo clamitant. Idem puellis etiam, donec per menſtrua purgari incipiant, uſitatum eſt. Ex regionibus, id *Ægyptus* maximè profert; iſthìc enim & aër ſpirando ſiccus [n] adducitur, & victûs genus varium eſt, ex radicibus, atque herbis, oleribuſque, & ſeminibus acribus [o], quæ ibi largè proveniunt: potus autem craſſius eſt, vel ex aquâ *Nili* [p], vel ex acri liquore, qui ex hordeo [q], aut eo qui ex radicibus [r] conficitur. Idem morbus etiam in *Syriâ*, & præſertim eâ parte, quæ *Cœloſyria* appellatur, frequens eſt: unde fit, ut *Syria*, & *Ægyptia* Ulcera vocitentur.

Mortis modus.

Modus autem mortis eſt miſerrimus; dolor acris & fervidus, qualis in *Carbunculo* fit: prava reſpiratio, quoniam fœdiſſimum putredinis odorem exſpirant, eumque rurſus intra pectus ſtatim attrahunt: adeòque infeſtantur, ut ne ſui quidem odorem ſuſtinere valeant; facies pallida, vel livida: acutæ febres; ſitis adeò intenſa, ut igne ſuccendi videantur, & potionem tamen averſantur, ex doloris metu: vehementer enim affliguntur, vel ſi ea tonſillas comprimat, vel ſi in nares recurrat. Et ſi

[n] Siquidem in *Ægypto* vix unquam pluat. Herod. L. 2. [o] Eodem his ſeculis victu *Ægyptios* uti narrat *Proſper Alpinus*. (De Medicin. *Ægypt.* L. 1, c. 10.)

[p] *Alexandria*, utì refert *Hirtius*, (de Bel. *Alexandrin.*) ferè tota ſuffoſſa eſt, ſpecuſque habet ad *Nilum* pertinentes, quibus aqua in privatas domos inducitur, quæ paulatim, ſpatio temporis, liqueſcit ac ſubſidit: hâc uti Domini ædificiorum, atque eorum familia conſuevit; nam, quæ flumine *Nilo* fertur, adeò eſt limoſa atque turbida, ut multos varioſque morbos efficiat: ſed eâ plebes ac multitudo contenta eſt neceſſariò, quòd fons Urbe totâ nullus eſt. Specus hos deſcribit, qui in *Ægypto*, circa A. D. 1580, Medicinam exercuit, *Alpinus*; cùmque in illos aqua, non niſi ſemel quotannis, a *Nilo* derivari queat, cœnoſam ejus partem, cellis, exeunte anno, ad fundum propè exhauſtis, *Alexandrini* neceſſitate adacti bibunt: unde multos eoſque putridos oriri morbos narrat. (De Medicin. *Ægypt.* L. 1, c. 14.) Eandem verò aquam, ubi his ac ſimilibus modis clarefierit, & jucundiſſimam, & ſaluberrimam, & morbis quibuſdam depellendis utilem eſſe prædicat. [q] Vid. κριθὴ, in Lexic. [r] Vid. βρυτέων, in Lexic.

forte

fortè decubuerint, decubitum non ferentes exſurgunt: cùmque exſurrexerint, præ moleſtiâ rurſus decumbunt: plerumque verò recti ſtantes obambulant; nam quia nullo modo levamen aſſequuntur, quietem refugiunt, & dolorem novo dolore depellere conantur. Multum intrò ſpiritum adducunt, quia gelido aere refrigerari expetunt: ſed parum ejus exſpirant, quoniam ulcera tanquam igne ſuccenſa a fervente ſpiritu magis inflammantur; accedit raucitas, vociſque ſuppreſſio; & hæc quidem magis magiſque urgent, quoad tandem in terram ſubitò corruentes animam exſpirent.

DE
PLEURITIDE,
SIVE
LATERUM DOLORE.

Cap. X.

SUB coſtis, & ſpinâ, & interiori pectoris parte, uſque ad jugula, tenuis atque valida membrana oſſibus adhærens prætenditur, quæ *Succingens* appellatur. In hâc cùm orta fuerit inflammatio, adeſt febris cum tuſſi, & ſputis variis, cui affectui nomen eſt *Pleuritis*. Oportet autem ut hæc omnia ab unâ & eâdem causâ fiant, & quaſi concordent & conſpirent inter ſe; quanquam enim omnia ſimul adſint, & alia tamen ab aliâ causâ ſeparatim provenerint, *Pleuritis* non vocatur. In hâc verò ſubeſt acutus dolor uſque ad jugula pertingens: calor acer: decubitus in latus inflammatum facilis, quia tunc in ſede ſuâ membrana remanet; at ſi in oppoſitam partem jaceat æger, ſequitur dolor acerbiſſimus: quia propter membranæ pondus deorſum trahens, & ejuſdem ſuſpenſionem inflammationemque, dolor per totam ejus continuationem extenditur uſque ad humeros, & jugula; quibuſdam etiam ad dorſum, & ſcapulas, quam Veteres *Pleuritidem in dorſo* [f] vocârunt. Sequitur autem ſpirandi

Pleuritidis Sedes, & Signa.

---

[f] Hoc ita vertit *Craſſus*: in dorſi ſcapulas dolor protenditur, *Pleuritida* Veteres *Græci* appellârunt. Id, ut videtur, perperam; cùm juniores itidem morbum hunc *Pleuritidem* vocent, quanquam in dorſo fuerit dolor, quoniam a membranæ inflammatione proficiſcitur, quæ, ut *Aretæus* ſuprà memorat, ſpinæ pariter & coſtis prætenditur. Id verò *Author* innuit, Veteres, ubi dolor dorſum occupaverit, *Dorſalem* hanc *Pleuritidem* appellâſſe; ut *Hippocrates*, (in Libro de Morbis tertio) hujuſcemodi affectum, πλευρῖτιν ἐν νώτῳ, vocat: &, (in ſecundo) νωτιαίην dicit; quibus in locis varia *Pleuritidum* genera deſcribuntur. Sententiam iſtam in hunc ſenſum vertendam eſſe arbitrari videtur Vir doctus, qui Domini *Fabricii* librum variis in locis emendavit: cùm hæc verba, τὴν νωτιαίην τὴν πλευρῖτιν ἐκάλεον οἱ πρόσθεν, Parentheſi includenda eſſe ſcribit.

diffi-

difficultas : vigilia : cibi faſtidium : malarum rubor floridus : ſicca tuſſis : ſputa vix exſcreata : pituita, vel bilioſa, vel ſanguine ſaturata, vel ſubflava, cujus omnia genera ſine quovis ordine aliter aliterque & adveniunt, & recedunt ; peſſimum tamen eſt, ſi ſputum cruentum deſiit ; delirant etiam, & interdum Comate occupantur, & in ipſo ſopore mente deſipiunt.

Signa mortifera. Itaque ſi his increſcentibus morbus ad exitium inclinet, in *Syncopen* ægri decidentes intra ſeptimum diem moriuntur. Sed ſi, a ſecundâ ſeptimanâ, ſputa prodire cœperint, & augeſcant mala, obeunt circa diem decimum & quartum. Interdum fit, ut intra duo hæc tempora malum omne tranſeat in pulmonem ; trahit enim id in ſeipſum pulmo, rarus caliduſque exiſtens, & ad ea, quæ propè ſunt, adducenda ſeſe commovens ; jamque æger ex morbi in hanc partem migratione repentè ſtrangulatur. Quòd ſi ultra diem iſtum ſuperſtes ſit, neque intra vigeſimum moriatur, *Suppuratus* fit. Et hæc quidem, ſi affectus ad perniciem tendat, eveniunt.

Signa ſalutifera. At ſi ad ſanitatem ſpectat, larga ſanguinis e naribus profuſio morbum repentè exſolvit ; ſiquidem ſomnus accedit, & pituitæ ſputum ſequitur : deinde humoris bilioſi atque tenuis : poſteaque multo tenuioris : & deinde cruenta, & craſſa, & carnoſa quædam exſcreantur. Et ſi poſt cruenta ſputa bilis redeat, & poſt eam pituita, ægroti de ſalute ſecuri ſunt ; cum eo tamen, ut, ſi hæc a tertio die incipiant, iique lævia, æqualia, humida, & rotunda facilè extuſſiant, ſeptimo die liberentur : quo tempore venter etiam dejectionibus bilioſis perturbatur : ſpiritus ex facili trahitur : mens conſtat : febres remittunt : cibi cupiditas revertitur ; verùm ſi eadem a ſecundâ ſeptimanâ inchoentur, die decimo quarto redit ſanitas.

Suppuratio. Id niſi fiat, in *Suppurationem* affectus vertitur [t], quæ per horrores, & dolores pungentes ſignificatur : accedit ſedendi cupiditas, majorque ſpirandi moleſtia ; tum verò præcipuè timor ſubeſt, ne pulmones pus repentè in ſe attrahentes hominem, poſtquam priora & graviora mala evaſerit, ſuffocent. At ſi abſceſſus inter coſtas ſubrepat, eaſque ſeparet, & in exteriorem partem acuatur, vel in inteſtina pus effundat, homo plerumque ad ſanitatem perducitur.

Quando, & quos occupet Pleuritis. Ex tempeſtatibus, hyeme ſæpiſſime morbus hic oriri ſolet : deinde autumno : vere rariùs, niſi fortè id frigidius ſit : & æſtate rariſſimè. Ex ætatibus, ſenes frequentiùs quàm cæteri *Pleuritide* tentantur, ſed ex eâ faciliùs etiam evadunt : quia in ſicco corpore neque magna facilè excitatur inflammatio, neque tranſit in pulmones, qui in hâc ætate frigidiſſimi ſunt, & parum ſpiritûs adducunt, & cæterarum rerum attractionem habent imbecillem. Juvenes autem, & qui ætate conſtanti ſunt, in affectum hunc non frequenter incidunt, ſed ad ſanitatem difficiliùs

[t] Hippoc. Aph. 8, § 5.

perdu-

perducuntur : neque enim levi de causâ, neque ex parvâ inflammatione ægrotaverint ; porrò cùm magna ſubeſt cauſa, majus etiam imminet periculum. Pueri ex omnibus minimè *Pleuritide* corripiuntur, & ex eâ rariſſimè etiam obeunt : quia corpora illis rara, & humores fluxi ſunt, in iiſque perſpiratio atque exhalatio multa eſt : unde fit, ut in illis vix magna contrahatur inflammatio ; ea eſt hujus ætatis in affectu hoc felicitas.

E A R E-

ARETÆI CAPPADOCIS,

DE CAUSIS, ET SIGNIS ACUTORUM MORBORUM,

LIBER SECUNDUS.

De Peripneumoniâ.	Cap. I.
De Rejectione Sanguinis.	II.
De Syncope.	III.
De Cauſis.	IV.
De Cholerâ.	V.
De Ileo.	VI.
De Jocinoris acutis affectibus.	VII.
De Venæ Cavæ acuto affectu.	VIII.
De Renum acutis affectibus.	IX.
De Veſicæ acutis affectibus.	X.
De Hyſtericâ Suffocatione.	XI.
De Satyriaſi.	XII.

DE

DE PERIPNEUMONIA.

Cap. I.

Spirandi inſtrumenta.

DUABUS præcipuè rebus, alimento, atque *Spiritu*, tenetur animantium vita; ex his autem longè plurimùm præſtat *Spiritus*: is ſi comprimatur, homo non diu permanet, ſed repentè moritur [a]. Hujus inſtrumenta complura ſunt; initium nares: tranſitus fit per aſperam arteriam: locus continens pulmo eſt: pectus autem pulmonis vallum eſt, ac receptaculum. Sed cæteræ quidem partes, tanquam inſtrumenta duntaxat, homini inſerviunt; pulmo ſolus cauſam etiam attractionis in ſe continet: nam in ipſius medio cor, viſcus calidum, jacet, quod reſpirationis, vitæque principium eſt; illud etiam frigidi aëris attrahendi deſiderium pulmoni injicit, ſiquidem eum incendit: cor autem eſt id quod attrahit. Itaque ſi cor afficitur, mors non longè abeſt.

Peripneumoniæ Signa.

Sed ſi pulmo tentetur, idque levi de causâ fiat, adeſt ſpirandi difficultas: vita miſera diu protrahitur, niſi ſiquis medicinam adhibere curet. Verùm in affectu gravi, qualis inflammatio eſt, adeſt ſtrangulatus, vocis, animæque interclusio, & celerrima pernicies. Hic ille morbus eſt, quam *Peripneumoniam* vocamus, quæ pulmonis inflammatio eſt, cum acutâ febre: in quâ pectoris ſubeſt gravitas, ſed quæ dolore vacat, ſi ſolus inflammetur pulmo. Is enim naturaliter doloris expers eſt, quoniam illius ſubſtantiæ raritas quædam ineſt lanæ aſſimilis; arteriæ verò per eum diſſeminantur aſperæ, cartilaginoſæ, eæque etiam doloris immunes: muſculos nuſquam, nervos tantùm exiguos habet atque tenues, qui motui ipſius inſerviunt; & hæc quidem vera cauſa eſt, cur dolorem pulmo non percipiat. Sed ſi membrana quævis ex iis, per quas pulmo pectori adnectitur, cum eo inflammetur, accedit etiam dolor. Spiritus gravis eſt, ac fervidus; ut faciliùs ſpirent, ægri recto corpore reſidere cupiunt, qui habitus eſt ad eam rem aptiſſimus: facies rubet, & in eâ præſertim malæ: quod ex oculis album ſte, humidiſſimum & pingue apparet: acumen naſi ſimum fit: venæ in temporibus & cervice elatæ ſunt: cibi faſtidium. Pulſus in initio mali magnus, vacuus, creberrimus, quaſi compreſſus; calor, in exterioribus partibus, obſcurus & humidior: in interioribus autem, aridus, ſervidiſſimus; ex quo ſpiritus incaleſcit, ſitis fit, & linguæ ſiccitas, & frigidi aëris deſiderium, & animi moleſtia: accedit etiam tuſſis, quæ plerumque ſicca eſt, vel ſi quicquam exſcreetur,

[a] Hippoc. de Flatibus: & ex eo Cicer. de Nat. Deor. L. 2.

tur,

tur, pituita prodit, aut ſpumans, aut bile ſaturata, vel cruenta & coloris floridiſſimi; atqui cruentum id cæteris generibus magis pernicioſum eſt.

Mala Signa. Quòd ſi morbus ad exitium inclinet, vigilia ſequitur, ſomnuſque parvus fit, & ſegnis, Comatique ſimilis; vanas imagines accipiunt: animus deſipit, ſed non violenter admodum perturbatur: malorum præſentium ignari ſunt; itaque ſi eos, quemadmodum ſe habeant, roges, nihil grave pati ſe agnoſcunt; extremæ corporis partes frigent: ungues lividi, & adunci [b] fiunt; pulſus parvus, creberrimus, deficiens: jamque in propinquo mors eſt; ſeptimo autem die plerumque obeunt.

Bona Signa. At ſi relevetur malum, & in melius vertatur, vel larga ſanguinis e naribus profuſio erumpit; vel ſicui per corpus magna humorum vis ex facili fluat, alvus multis bilioſis ac ſpumantibus dejectionibus perturbatur, ut eæ ex pulmonibus in imum ventrem depulſæ videantur; nonnullis etiam malum per urinam educitur; quibuſcunque verò hæc omnia ſimul eveniunt, hi celerrimè ſublevantur.

Suppuratio. Quibuſdam pus multum in pulmonibus coit, aut illuc ex latere morbi fit tranſlatio, ſi multo meliùs cedat res; & ſi ad inteſtina, vel ad veſicam, pus ex latere derivetur, *Peripneumoniâ* ſtatim liberantur: ſed in latere ulcus diuturnum habent, quod ſaneſcit tamen. At ſi pus impetum faciat in pulmones, alii confertâ ejus effuſione, alii rejectionis impotentiâ ſuffocantur. Quotquot autem ſtrangulationis periculum ex abſceſſûs eruptione evadunt, multa in pulmonibus habent ulcera, & in *Phthiſim* decidunt. Atqui ex abſceſſibus, & *Phthiſi*, ſenes raro admodum convaleſcunt; ex *Peripneumoniâ* verò, juvenes, & qui ætate conſiſtunt.

DE
REJECTIONE
SANGUINIS.

Cap. II.

Sputum Sanguinis. PROFLUVII ſanguinis per os duæ ſunt ſpecies. Altera fit ex ore, & capite, & iis, quæ circà ſunt, vaſculis: cujus via eſt palatum, & fauces, ubi ſtomachi etiam, & aſperæ arteriæ principium eſt; cum exſcreatione autem, & citatiore tuſſi in os eructatur

[b] Magnam hujus capitis partem ferè ad verbum exſcripſit *Aëtius*, (L. 8, c. 75.) ſuppreſſo tamen *Aretæi* nomine. Vide notas in hujuſce loci Varias Lectiones.

ſan-

ſanguis. *Emptyſis*, (ſive *Sputum Sanguinis*,) vocatur: quemadmodum etiam, ubi ex ore ſolo fluxio eſt, neque ulla adeſt exſcreatio. Vel ſi ſanguis majore copiâ, ſive guttatim, ſive confertim, vel a capite, vel ab ore profluat, nondum *Anagoge*, (ſive *Sanguinis Rejectio*) ſed, ſicut prior affectus, appellatur, vel *Ptyſis*, vel *Hæmorrhagia*.

At ſi ex internis partibus a pectore, quæque in eo ſunt, viſceribus, ut pulmonibus, aſperâ arteriâ, lociſque ſpinæ finitimis, aſcendat, hujuſmodi profluvium non *Ptyſis*, ſed *Anagoge*, vocatur, ideo quòd ſanguis per ſuperiores vias feratur. Rejectio Sanguinis.

Communia utrique ſigna aliqua ſunt, levia, & pauca, quemadmodum etiam locus, in quem *Rejectio* & *Sputum* conveniunt; alia verò, ſingulis propria, magna ſunt, & multa, & notatu digna, ex quibus utraque ſpecies facilè internoſci queat. Itaque ſi ſanguis ex *Capite* feratur, ubi magna eſt profuſio, plures adſunt, & majores notæ: quæ in minori *Sputo* minores etiam eveniunt; gravitas, dolorque urget: accedit aurium tinnitus, faciei rubor, venarum diſtentio, vertigo; & hæc præceſſit evidens aliqua cauſa, vel ictus, vel frigus, vel æſtus, vel nimius vini uſus; vinum enim caput repentè implet, & repentè deplet etiam per vaſculum aliquod diſruptum: ſed ex modicâ tantùm vinolentiâ, *Sputum Sanguinis* ex venæ rarefactione ſequitur; interdum uſitatus ſanguinis e naribus curſus ſiſtitur, & ad palatum converſus *Rejectionis* ſpeciem præbet. Itaque ſi a capite fluat, palati titillatio eſt, exſcreatio frequens, poſt quam *Sputum* confertim prorumpit: ad tuſſiendum irritantur, neque tamen valde tuſſiunt. Quòd ſi in aſperam arteriam a palato defluat, in hoc caſu ſanguinem per tuſſim egerunt: quæ res multos ita fefellit, ut eum ex inferioribus viſceribus rejectum ſuſpicati ſint. Nonnunquam a capite in ſtomachum deſtillat, & poſtea cum nauſeà evomitur; hìc etiam ſubeſt fraus, adeò ut ex ſtomacho ferri videatur. Porrò ſanguis, qui per *Sputum* educitur, non valde craſſus eſt, ſed colore ater, lævis, æqualis, alii materiæ non permixtus: nam ſcreantibus in linguam illico rotundus incidit, & ſolutu facilis; & ſi palatum inſpicias, id aſperum, & exulceratum videbis, & plerumque ſubcruentum. Medicina verò ſimplex & exigua ſufficiet, medicamenta ſcilicet aſtringentia, & ea frigida, palato admota; etenim iſta quæ calefaciendi, & relaxandi, dilatandique habent vim, fluxionem magis incitant. Et ita quidem de *Sputo Sanguinis* a *Capite* oportet conjicere. Sub quo caput vel per venæ ſectionem, vel per miſſionem ſanguinis e naribus, vel per aliam aliquam viam evacuetur; & hæc quammaturrimè fiant: nam ſi ſanguis diutiùs profluat, is ferri jam aſſueſcet, eæque partes ex conſuetudine ſanguinem excipient: aſpera etiam exulcerabitur arteria, & pro exſcreatione ſuccedet tuſſis, & ex eo loco profuſio fieri jam incipiet [c]. Profluvii Sanguinis e Capite Signa.

[c] Hæc omnia, de profluvio e *Capite*, niſi quòd Dialectum immutaverit, & elegantes aliquas voces deteriùs expreſſerit, celato tamen *Aretæi* nomine, exſcripſit *Aetius*. (L. 8, c. 56.)

Rejectio e ſingulis Viſceribus: & periculi differentia.

At ex pectore inferioribuſque viſceribus ſanguinis effuſio vocatur *Anagoge*; & ea valde mortifera eſt, ſi ex nobilis alicujus viſceris ruptione contigerit, vel *Venæ Cavæ*, quæ cordi inſeritur, & a jocinore ſanguinem diſtribuit, vel *Arteriæ iſtius Craſſæ*, quæ ſecundùm dorſi ſpinam protenditur; nam ſanguinis profluvio, perinde ac ſi jugulentur homines, aut ſtrangulentur, citiſſimè intereunt. Quibuſcunque autem ex *Pulmone*, vel *Coſta*, vel *Aſpera Arteria* fertur, minùs celeriter obeunt, ſed *Suppurati* tamen fiunt, & in *Phthiſim* decidunt; ex his minus periculi id genus habet, quod ex *Aſpera* fit *Arteria*. At ſiqui a *Stomacho*, aut *Ventriculo* ſanguinem evomunt, ii neque in magno diſcrimine verſantur, licèt ingens ſit profluvium: neque curatio longa eſt, aut varia. At a *Jocinore*, & *Liene*, id neque facilè, neque continenter fit, quoniam ex his in ventriculum ac inteſtina expeditior fluxio eſt: neque tamen fieri nequit, nec incredibile eſt, ut ſanguis tranſitum ſibi ſurſum aperire poſſit per pulmones atque aſperam arteriam; quoniam in febribus cruor ex eâ nare prorumpit, quæ cum affecto viſcere in directum jacet. *Locos* jam, ex quibus fit profluvium, quæque in iis vel periculi, vel mortis ſint diſcrimina, hactenus expoſuimus.

Modi verò tres ſunt; ſanguis enim ſurſum exit, vel *rupto* aliquo vaſe, Ex Vaſis Ruptione. vel *exeſo*, vel *rarefacto*. Ea ſubitò *rumpi* ſolent, vel ex ictu, vel ex contentione in ferendo tollendove onere, vel ex ſaltu ab edito loco, vel clamore, vel vehementi iracundiâ, vel aliâ quâvis ſimili cauſâ; & ſangui- Ex Eroſione. nis ſtatim copia in aſperam arteriam effunditur. Si *eroſa* parte fit, interrogare oportet, numnam hominem antea, vel tuſſis, vel ſpirandi difficultas, vel nauſea, vel vomitus exercuerit; etenim in diutinis his affectibus, continuâ, multâque, & acri fluxione vaſa exeduntur: nam cùm, valde conſumtæ extenuatæque, tandem eroſæ fuerint ambientes vaſorum Ex Rarefactione. membranulæ, ea ſanguinem effundunt. At cùm vaſa *rarefacta* ſunt, non *rumpuntur* etiam; quamobrem neque multus, neque craſſus ſanguis, neque is confertim effluit: perque vaſorum *rarefactionem* tenuis tantùm illius pars excernitur; ſed ſi multum in cavo quovis loco collectum poſtea effundatur, craſſior quidem, quàm ex naturâ, fit, neque tamen valde craſſus, neque niger, ſicut grumi, copioſior autem, quippe qui in unum locum ſit congeſtus. Genus hoc repentinum effuſionis fœminis plerumque contingit, quæ per menſtrua non purgantur: & in iiſdem purgationis menſtruæ circuitibus apparet, in iiſdemque ceſſationis temporibus ſiſtitur: ac niſi mulieri ſuccurratur, per multos circuitus, purgationis iſtius vice revertetur; quibuſdam fœminis vaſa etiam diſrumpuntur.

E Venâ, aut Arteriâ.

Intereſt etiam, an magnâ copiâ, & utrùm e *Vena*, vel *Arteria*, ſanguis exeat. Si e *Vena*, niger eſt, & craſſus, & facilè concreſcit, minuſque periculi intentat, citiùſque ſupprimitur. Si ex *Arteria*, flavus eſt, & tenuis, neque facilè concreſcit, majuſque diſcrimen imminet, iſque ægrè ſupprimi poteſt; quoniam arteriæ pulſus ſanguinem propellunt, & ob frequentem ejus motum oræ vulneris non committuntur.

Cæterùm

Periculi in his morbis differentia.

Cæterùm curatio mali, quod ab *eroſione* naſcitur, & longa eſt, & difficilis, & periculi plena; quia propter defectum partis, quæ exeſa eſt, ulcus ad contactum non perducitur: id enim non vulnus jam, ſed ulcus efficitur. At cùm vas *ruptum* ſit, ejuſdem conjunctio magis in promptu eſt, quia labia vulneris ſe invicem contingunt; in hoc itaque caſu ſecunda, quoad periculum, differentia eſt. Nam in vaſorum *rarefactione* minimus ſubeſt timor; quia ſanguis ſponte ſupprimitur, & aſtrictio cum refrigeratione ad medelam ſufficit.

Profluvium e Stomacho.

Indicandi jam ſunt *loci*, ex quibus fit profluvium; quoniam in iis complura ſigna ſunt communia, & facilè quiſpiam decipi poteſt, & curatio differt. Itaque a *Stomacho* per *rarefactionem* ſanguis vix erumpit, quia ciborum potionumque refrigeratio & aſtrictio partes has condenſat. Neque verò *eroſiones* frequenter, minùs etiam, quàm *rarefactio*, huic incidere ſolent, quoniam acres & erodentes fluxiones non multum temporis ei inhærent, ſed vel exſpuuntur, vel per inferiora depelluntur. *Stomacho* uſitatior eſt *ruptio*; verùm ſiquid hìc rumpatur, non æquè magna, ac a pectore, ſubſequuntur ſanguinis profluvia: tenues enim illìc venulæ, & minutæ ſunt arteriæ. *Sanguis* autem coloris non valde nigri eſt, ſubflavus, non ſaturatè tinctus, lævis, aut ſalivæ permixtus, cum nauſeâ vomituque effluens. Levis tuſſicula eſt, interdum aliquid emoliens, interdum nihil ſecum trahens; etenim unà laborat aſpera arteria, ſtomacho prætenta, eique adhæreſcens. Inter devorandum ulceris vel morſus, vel aſtrictio, multo autem magis, ſi ea quæ deglutiuntur valdè frigida, vel calida, vel acerba ſint [d]. Inhæret etiam ſtomachi dolor, qui nonnullis uſque ad dorſum pertingit: pituitæ vomitus, &, ſi morbus in vetuſtatem incidat, & increſcat cibi faſtidium, pituitoſa multa effundunt: febres non continuæ, ſed vagæ.

E Ventriculo.

At a *Ventriculo* niger concretuſque ſanguis evomitur, licèt ex arteriâ fluxerit: ſi ex venâ, multo nigrior concretiorque; multa nauſea, pituitæque, & bilis vomitus: ſi homo non multo antè comederit, cibo ſanguis permixtus effunditur; nam in eodem loco cibus ſanguiſque congregantur; eructatio frequens, & odoris fœdi. Quòd ſi multa intus coierit materia, ſequitur moleſtia, & vertigo: eadem ſi evomatur, relevantur quidem, languent tamen, penituſque exæſtuant, iiſque aſſiduè dolet ventriculus.

Ex Asperâ Arteriâ.

Cæterùm ab *Aſpera Arteria* paucus ſanguis, iſque coloris flaviſſimi, cum tuſſi expellitur: qui niſi extundatur, continenter tuſſiunt; accedit etiam, paululùm infra vel ſupra guttur, doloris ſenſus: vox rauca, & obſcura.

---

[d] Hæc ſimiliter exſcripſit *Aëtius* (L. 8, c. 56) Et ſanè totum illud *Aëtii* caput ex *Galeno* (De Loc. Affect. L. 8, c. 7.) & *Aretæo*, & quidem potiſſimùm ex hoc, licèt *Galeni* tantùm facta ſit mentio, contextum eſt. Id etiam adverti poteſt, quòd neque *Galenus*, neque *Aretæus*, quidvis alter ab altero de hàc re mutuatus ſit.

Quòd

E Pulmone. Quòd ſi profluvium fiat a *Pulmone*, exesâ præſertim parte, confertim effunditur, & cum vehemente tuſſi ſanguis exit ſaturatè flavus, ſpumans, rotundus, ita ut alia ab aliâ differat rejectio; quoniam eorum, quæ de pectore exeunt, etiam in communi vaſe corruptio diverſa eſt; & ex iis, quæ tanquam ex appoſitione permiſcentur, ſeparare quædam poſſis quæ pectoris partes eſſe videantur: alia verò, quæ quaſi carnoſa ſunt, pulmonis eſſe partem exiſtimes; adeſt pectoris gravitas ſine dolore, & in his præcipuè facies valde rubet.

E Pectore. Si ex *Pectore* ſit profuſio, dolor anteriùs, juxta os pectoris, ruptæ partis indicium eſt: tuſſis fit aſſidua, vix quicquam trahens: ſanguis autem non admodum flavus, modicæ craſſitudinis, ſine ſpumâ; at ſi in ejus tranſitu per conſenſum afficiatur pulmo, aliquid ab eo ſpumæ communicatur: quoniam ex pectore in aſperam arteriam via per pulmonem eſt.

Ex Latere. At ex *Latere* ſanguis cum tuſſi fertur, niger, lævis, fœdi odoris viroſique, qualis e putrefactis rebus exhalat: lateris acutus dolor; multique *Pleuriticorum* more cum febre moriuntur.

Cauſæ. Hos affectus infert humida & calida tempeſtas, quale eſt humidum calidumque ver: poſt hoc, æſtas: minùs autumnus: hyemſque minimè. Æſtate per ſanguinis profuſionem maximè intereunt: quoniam eo tempore inflammationes maximæ oriuntur; vere proximè, ex inflammationibus, febribuſque ardentibus; autumno autem *Phthiſes* præcipuè oriuntur.

Utque ſummatim loquar, in omni *Sanguinis Rejectione*, licèt parva ſit, ruptæque licèt partes jam coierint, ſequitur animi demiſſio, vitæque maxima deſperatio; quis enim ita conſtantis animi eſt, ut ſeipſum quaſi jugulari ſentiat, neque mortem pertimeſcat? ſiquidem animalia quoque maxima ac fortiſſima, quales tauri ſunt, ſanguinis profuſione celerrimè moriuntur. Verùm hæc quidem res non ita mira eſt; illud autem maximè admirabile: quòd in eo tantùm caſu, ubi ſanguis ex *Pulmone* fertur, qui affectus omnium eſt graviſſimus, ægri, etiam cùm ad ultima ventum ſit, de ſe non deſperent. Mihi quidem hujus rei videtur eſſe cauſa, quòd pulmo dolorem non ſentit; nam vel in exiguo dolore laborantes mortem horreſcunt, & plerique magis exterrentur, quàm læduntur: contrà, cùm in maximis affectibus dolor abeſt, nullus etiam mortis ſubeſt timor, & id mali magis pernicioſum eſt, quàm terrificum.

DE SYNCOPE.

Cap. III.

RECTE Medicus atque vulgus, recté planè hunc affectum nominârunt; etenim nomen mali eſt quod celerrimè occidit. Syncope Cordis affectus. Ecquid enim *Syncopes* vi majus celeriuſve eſt? ecquodnam aliud nomen hujuſce rei poſſit eſſe ſignificantius? Quænam verò pars magis quàm Cor ad vitam mortemque confert? Neque enim *Syncopen affectum* eſſe *Cordis* incredibile videtur, aut vitalis in eo facultatis detrimentum; tanta mortis eſt celeritas, taliſque ſpecies. Hic quippe morbus vinculorum quædam diſſolutio eſt, quibus facultas continetur vitalis: & humanæ conſtitutioni planè adverſarius; nam cùm eam tenaciter arripuerit, non dimittit, quoad hominem diſſolverit. Quid mirum? ſiquidem alii graves affectus certis quibuſdam partibus, quibus innaſcuntur, proprii ſunt, eaſque ſolas attingunt; *Bubones* peſtiferi, iique peſſimi moris, ex jocinore, neque ex aliâ quâvis parte, oriuntur; nervis *Tetanus* eſt proprius, *Epilepſia* capiti; ita *Syncope Cordis vitæque morbus* eſt. Quicunque verò hunc eſſe Stomachi affectum exiſtimant, quia cibo vinoque, quibuſdam etiam frigidâ, vires auctæ, malumque ſit depulſum, mihi quidem eodem jure *Phrenitidem* morbum eſſe capillorum cutiſque capitis videntur arbitrari poſſe, quia detondendis perfundendiſque crinibus relevantur *Phrenitici*. Verùm enimvero Stomachi vicinia Cordis plurimùm intereſt, quippe ex quo Cor tam utilia, quàm noxia ſibi attrahat. Siquidem aërem etiam per pulmones, reſpirationis gratiâ, Cor adducit: neque tamen ex æquo principio pulmones ſpirandi facultate potiuntur. Etenim haud inſtrumentis ineſt vis, ſed illic, ubi vitæ atque roboris principium eſt; porrò Stomachus nec vitæ principium eſt, nec ſedes. Poteſt quidem fieri, ut per imbecillitatem ejus quiſpiam lædatur: quemadmodum cibi, qui Cordi noxii ſunt, non Stomacho ipſi, ſed per eum Cordi officiunt; ſiquidem qui ex his intereunt Cordis affecti notas habent, pulſum exiguum, imbecillem, cordis palpitationem cum ſubſultu vehementi: accedit vertigo, animæ defectus, membrorum torpor ac reſolutio, ingens neque cohibendus ſudor, totius corporis frigus, ſenſûs, vociſque privatio. Hæccine verò Stomachus patiatur? huic quidem affectus proprii ſunt, nauſea, vomitus, cibi faſtidium, ſingultus, eructatio, & ea nonnunquam acida. Ii verò, qui Corde laborant, ſenſus habent etiam acutiores, ita ut meliùs, quàm antea, & audiant, & videant: mente quoque conſtantiori puriorique animâ præditi ſunt, idque non modò in præ-

G ſentibus

ſentibus negotiis, ſed etiam ut futura veriſſimè declarent. Hæ certè non Stomachi, ſed Cordis, facultates ſunt, ubi & anima, & natura ejus locatur [e], ubi etiam eædem facultates morbo afficiuntur.

Cæterùm hic affectus virium naturæ diſſolutio eſt, ejuſque cauſa frigiditas cum humiditate; nam & intrà & extrà calore vacant, neque ſitiunt, & ſpiritum emittunt frigidum, magnis licèt atque *Ardentibus* afflictati fuerint febribus, a quibus *Syncope* ſuccenditur. Nam cùm natura & valens, & rectè temperata eſt, omnibus dominatur atque imperat, & humoribus, & *Spiritui*, & ſolidis partibus, perque convenientem horum ordinem & modum vitam hominis adminiſtrat; at ſi naturæ vinculum, id eſt vis, ſoluta fuerit, tunc affectus iſte naſcitur. Huic initium præbet *Cauſus*, (ſive *Febris Ardens*,) qui hujuſmodi eſt.

DE CAUSIS, SIVE FEBRIBUS ARDENTIBUS.

Cap. IV.

Cauſi Signa.

FERVOR ubique acer atque tenuis, in interioribus præſertim partibus: ſpiritus, velut ex igne, torridus: ingens aëris adductio, ejuſdemque frigidi deſiderium: linguæ, itemque labiorum, & cutis ſiccitas: extremæ partes frigent: urina bile ſaturata: vigiliæ: pulſus creber, exiguus, languidus: oculi lucentes, ſplendidi, ſubrubri: bonus faciei color.

Incrementum.

Quòd ſi malum increſcat, majora & pejora fiunt omnia; pulſus minimus, & creberrimus: calor ſicciſſimus acerrimuſque: mens deſipit: omnium rerum ignari ſunt: ſiticuloſi: omnia frigida attrectare cupiunt, parietem, veſtem, pavimentum, humorem; manus frigent, ſed earum palmæ vehementer incaleſcunt: ungues lividi: reſpiratio frequens: roſcidus quidam humor circa frontem & jugula.

Syncope.

At ſi ad ultimam ariditatem & calorem pervenerit natura, calor in frigus, ſiccitaſque in humiditatem convertitur; quoniam extrema rerum

---

[e] Eadem, de *Cordis* facultate, *Archigenis* ſententia eſt, quam impugnat *Galenus*. (De Loc. Affect. L. 1, c. 1.) *Veterum* autem opiniones de *loco* in *Cardiacis patiente* adducit *Cœlius*; (Acut. Morb. L. 2, c. 34.) diſcriminis verò notas inter animi defectionem ex *Stomacho* & affectum *Cardiacum* exponit. (c. 35.)

incre-

incrementa in contrarium ſtatum ſolent tranſire. Itaque cùm ſoluta fuerint naturæ vincula, hæc eſt *Syncope :* tum per univerſum corpus non ſupprimendus ſudor prorumpit : reſpiratio frigida : plurimus circa nares vapor ; ſiti ardent, etenim tum omnes aliæ partes, tum præcipuè ipſa ſitis inſtrumenta, os ſcilicet atque ſtomachus, exaruerunt ; urina tenuis, aquoſa : alvus plerumque ſicca eſt, ſed quibuſdam pauca, biliosa excernit ; multus redundat humor : quinetiam oſſa diſſolvuntur atque diſſluunt : ex omni parte, ſicut in flumine, extrà fit effuſio. Animus conſtans rurſus efficitur : puri ſenſus omnes : ingenium ſubtile : mens fatidica ; quo fit, ut imprimis vitæ ſuæ finem adeſſe præſentiant ; deinde aſtantibus futura prædicant ; ſunt quidem nonnulli, qui eos aliena loqui arbitrantur, ſed cùm prædicta evenerint, homines admiratione obſtupeſcunt. Alii cum quibuſdam defunctis etiam colloquuntur [f], quos præſentes ipſi fortaſſe ſoli præ tenui puroque ſenſu aſpiciunt : aut fortè ipſorum animo viros, quibuſcum verſaturi ſunt, prænoſcente, atque declarante. Is quippe erat antea in humorum illuvie, & caligine demerſus : poſtquam autem iſta morbus exhauſerit, tenebraſque diſpulerit ab oculis, quæ gerantur in aëre, enarrant, mentemque quaſi nudam habentes veraciſſimi vates evadunt. Quicunque verò ad iſtam humorum animique tenuitatem pervenerint, vix ſuperſunt, quia facultas eorum vitalis jam in auras evanuerit.

DE
CHOLERA.
Cap. V.

CHOLERA materiæ recurſus eſt ex univerſo corpore in ſtomachum, & ventriculum, & inteſtina : malum acutiſſimum. Ea quidem, quæ in ſtomacho congeſta fuerint, ſuprà per vomitum erumpunt ; per inferiores autem vias, humores in ventriculo & inteſtinis collecti exeunt. Quæ primò evomuntur, aquoſa ſunt : ſtercora venter excernit liquida & odoris fœdi : nam affectus hic ex aſſiduâ cruditate naſcitur ; ubi iſta eluuntur, pituitoſa prodeunt, ac deinde bilioſa. In initio hæc facilè ac ſine dolore redduntur ; poſtea verò, cum ſtomachi intentione, ac ventris torminibus. Choleræ Signa.

---

[f] *Cœlius Phrenitici* ſignum eſſe dicit, cùm homo loquatur, tanquam viſis, & non ſolùm non viſis, ſed etiam mortuis. (Acut. Morb. L. 1, c. 3.)

Si

Incrementum. Si morbus increſcat, graviora fiunt tormina, defectus animæ, membrorum reſolutio, anxietas, cibi faſtidium : vel ſiquid aſſumant, bilis ſaturatè flava cum multo ſonitu ac nauſeâ per vomitum erumpit : ſimiles etiam dejectiones ſunt ; accedunt nervorum diſtentiones : crurum brachiorumque muſculi contrahuntur : digiti incurvantur : vertigo fit, & ſingultus : frigus oboritur, & extremæ præſertim partes algent, totumque corpus inhorreſcit.

Mortis Signa. Si pernicies in propinquo eſt, ſudoribus æger diffluit : atra bilis ſurſum & deorſum effunditur : urinæ parum redditur, tum quia convulſionibus prematur veſica, tum quia haud multum urinæ colligat, propter humorum ad inteſtina derivationem ; vox intercidit : pulſus exiguus, & creberrimus, qualis in *Syncope* : vomendi conatus aſſidui, & inanes : dejiciendi, ſicut in *Teneſmo*, cupiditas, ſicca tamen, neque humoris quicquam excernens. Mors doloribus pleniſſima, ac miſerrima, quæ convulſionibus, & ſtrangulatione, & inani vomitu infertur.

Quos, & quando Cholera invadat. Æſtate hic affectus præcipuè naſcitur, poſtea autumno, vere rariùs, atque hyeme rariſſimè. Ex ætatibus, eidem opportuni ſunt juvenes, quique ætate conſiſtunt : ſenectus minimè : pueri maximè, ſed extra mortis periculum.

DE
ILEO,
SIVE
VOLVULO.

Cap. VI.

Ilei definitio. IN inteſtinis excitatur inflammatio dolorem movens pernicioſum ; multi quippe ex vehementiâ torminum intereunt. Intus etiam *Spiritus* [g] quidam naſcitur frigidus, ac iners, qui nec per ſuperiora, nec per inferiora facilè tranſmitti poteſt : ſed per ſuperiorum inteſtinorum ſinus convolutus plerumque inhæret ; quam ob cauſam *Ilei*, (ſive

---

[g] Ita *Hippocrates*, Aliarum, inquit, ægritudinum, quales ſunt *Volvuli*, aut inteſtinorum convolutiones, aut tormina, a *Flatibus* cauſam dependere cuivis eſſe manifeſtum exiſtimo. Horum enim omnium *Spiritûs* (τοῦ Πνεύματος) trajectio cauſa eſt. Hic enim ubi ad loca tenera, inaſſueta, nec priùs attacta incubuit, ad inſtar ſpiculi infixi carnes ſubit. Eam ſanè ob cauſam, etiam foris adhibitis calidis fomentis, dolorem lenire conantur ; rarefactâ enim cute per fomenti calorem *Spiritus* extra corpus pervadit, ac proinde dolorem quies quædam conſequitur. (L. de *Flatibus*.)

Volvuli,)

Volvuli,) nomen obtinuit. At ſi ad tormina compreſſio inteſtinorum & mollities acceſſerit, multumque ima pars ventris exſtet, Χορδαψὸς [h] appellatur; quia ἕψησις, (id eſt, elixatio,) idem quod μάλθαξις (id eſt, mollities) ſignificat, χορδὴ verò nomen inteſtinorum eſt; ita *Meſenterium*, nervos ſcilicet, atque vaſa, membranaſque, quæ in medio inteſtinorum jacent, & ea ſuſpendunt, Ἐπιχορδίδα Veteres dixerunt.

[Cur dicta de- [illegible]]

Ilei cauſa eſt, aſſidua multorum, variorumque, & inuſitatorum ciborum corruptio, & alia poſt aliam cruditas, præcipuè ab eſu earum rerum, quæ *Ileum* excitare conſuêrunt, quale Sepiarum atramentum eſt. Idem etiam expectari poteſt ab ictu, vel frigore, vel largâ atque avidâ inter ſudandum frigidæ potione. Iis etiam inferiora ſolent inflammari inteſtina, quibus inteſtinum cum ſtercore in ſcrotum procidit, neque in ventrem repulſum eſt, ſed eò violenter protruſum. Uſitatus etiam pueris eſt affectus, quippe quos cruditas multùm infeſtet: ſed ii evadunt, tum propter conſuetudinem, tum ob inteſtinorum humiditatem, quæ illi habent lubrica; *Ileo* ſenes non ſæpe tentantur, ſed ex eo minimè ad ſanitatem perveniunt. Affectum hunc tempus æſtivum, magis quàm vernum, parit: autumnus magis quàm hyems: utriſque autem multo frequentiùs æſtas.

[Ilei Cauſæ; eique opportuna Tempora, & Ætates.]

Multi itaque ex his torminibus repentè intereunt. Quibuſdam pus intus coit, deinde nigricans & putrefactum excidit inteſtinum, atque ita perierunt. Si morbus ſit mediocris, adeſt dolor convolvens ſe: humorum in ſtomacho redundantia: reſolutio, & languor: eructationes vacuæ, nihil relevantes: alvus flatibus ſubmurmurat, quæ uſque ad ſedem tranſeunt, ubi exitus iis intercluditur.

[Morbus mediocris,]

Sin ægrum ex toto morbus occupet, omnia ſurſum, & *Spiritus*, & pituita, & bilis, per vomitum erumpunt: pallidi ſunt, ac per omne corpus frigdi: dolor vehemens: ſpiritus difficulter trahitur: urget ſitis.

[Vehemens.]

Quòd ſi mors jam inſtet, ſudor manat frigidus: urinæ difficultas eſt: ſedes adeò conſtricta, ut ne tenuem quidem lamellam recipiat: ſtercoris vomitus: vocis interclufio; pulſus antea quidem rarus, & exiguus: ſed, inſtante morte, minimus, creberrimus, deficiens. Hæc utique, affectis tenuibus inteſtinis, contingunt [i].

[Mortis Signa.]

Iidem etiam morbi *Colo* incidunt, & eædem notæ ſunt, eademque mali ſpecies. Horum aliqui evadunt, ſi in Colo excitetur *Suppuratio*; cujus rei cauſa eſt, quòd inteſtinum craſſum & carnoſum eſt. Cæterùm, affectis tenuibus inteſtinis, tenuis & acutus ſubeſt dolor; ubi verò *Colon* laborat, plurima eſt humoris abundantia, & gravitas ei inhæret: dolorque modò ad coſtas pertingit, ac *Pleuritidis* opinionem facit, ſiquidem in his etiam oritur febris; modò, hìc vel illìc, ſub iis coſtis, quæ *Nothæ* vocantur, percipitur, ita ut jecur, aut lienis dolere videatur;

[Colon eodem modo affectum.]

---

h Vid. χορδαψὸς in Lexic.

i Hæc omnia, a principio capitis, (omiſsâ tantùm *Ilei* cauſâ e frigido iſto *Spiritu*,) ex *Archigene*, ad verbum adducit *Aetius*. (Tetrabib. 3, Serm. 1. c. 28.)

H tur-

rurſuſque ad ilia deſcendit; Colon etenim inteſtinum prægrande eſt, & undequaque fuſum atque ſinuatum; quibuſdam dolor etiam Oſſi *Sacro* infigitur, & femoribus, muſculiſque teſticulorum, qui *Cremaſteres* appellantur. Porrò qui dolore *Colico* tentantur, magis inani vomitu laborant, quodque effunditur, tenue, & bilioſum eſt, oleique ſimile. In hoc malo, tanto levius eſt periculum, quanto Colon tenuibus inteſtinis & carnoſius eſt, & craſſius, & noxæ tolerantius.

DE JOCINORIS ACUTIS AFFECTIBUS.

Cap. VII.

De Jecore.

QUI *Jocinore* laborant, quanquam non citiùs, quàm *Cardiaci*, majori tamen cum dolore moriuntur. Etenim *maxima Jecoris pars ſanguinis quædam concretio eſt.* At ſi in ejuſdem *Portis* cauſa inciderit aliqua lethalis, æquè celeriter, ac *Cardiaci*, conſumuntur. Siquidem hæ partes ex membranis, nerviſque, tenuibus quidem illis, maximi tamen ad vitam momenti, atque ex venis grandibus contexuntur. Præterea, ut *Philoſophi* [k] quidam prodiderunt, huic loco *Animæ appetitus* inſidet. Ex hoc viſcere longè maxima fiunt ſanguinis profluvia; *Jecur* enim *Venarum quædam radicatio* eſt [l]: in quibus, ſicut neque in ullis aliis juxta partes nobiles, magna haud admodum frequenter excitatur inflammatio, quia priuſquam hæc contrahi poſſit, æger interit. At exiguæ inflammationes ſæpiſſimè ibidem oriuntur: quo fit, ut mortem evadant, ſed diutiùs ægrotent; quoniam a *procreando ſanguine*, quod opus ad *Jecur* pertinet, id nec quieſcit unquam, nec moratur.

Jecoris Inflammatio.

Quòd ſi circa cor, & infra ſeptum tranſverſum, (ad quas partes ſanguis inde amandatur,) magnâ quâvis de causâ, vel ex ictu, vel ex aſſiduâ multorum, & inutilium ciborum corruptione, vel ex ebrietate, vel ex violento frigore, & præſertim in ipſis etiam *Jecoris Portis*, contrahatur inflammatio, mors ingruit celerrimè. Fervor enim urget, in profundo latens, obſcurus, acer: pulſus ſegnis: doloris varia, & omnigena ſpecies, qui modò dextras partes ita transfodit, ut acutum illic telum infixum eſſe videatur: modò torminum ſimilis: rurſus cum ingentis cujuſdam gravitatis ſenſu; inter dolores virium languor, vociſque ſuppreſſio.

---

[k] *Plato* in *Timæo*; cæterique hujus Sectatores. [l] Verba *Hippocratis.* (L. de Aliment.)

Septum

Septum tranſverſum & membrana coſtas ſuccingens deorſum trahi percipiuntur, quia ab his partibus jecur ſuſpenditur, atque ita illas onere ſuo degravat; quapropter in jugulo, quod eſt e regione jecoris, vehemens ſentitur dolor; tuſſis imperfecta, tuſſiendique tantùm cupiditas, vel ſi ea fortè expleatur, nihil humoris ſecum trahens: ſpiritus difficulter adducitur, quia ſeptum tranſverſum pulmoni non opitulatur, quod ei ad conſtrictionem ac dilatationem naturaliter inſervit: paululum ſpiritûs accipiunt, plus emittunt. Coloris ſunt ex atro viridique permixti, & quaſi plumbei; cibum faſtidiunt, vel ſiquid aſſumant, præcordia iis inflantur: eructatio fit bilioſa, acida, viroſa, cum nauſeâ, & inani intentione: venter ſolutus bilioſa, viſcida, pauca, plerumque dejicit. Mala aſſiduè increſcunt; mens, quanquam haud ita multùm alienetur, ſegnis tamen fit, & ſuſpenſa, & vana: corporis multus languor: extremorum frigus: tremores, horroreſque: ſingultus inanis, convulſioni ſimilis; *Icterici* fiunt, & per univerſum corpus ſincerâ bile inficiuntur. *Regius* autem *morbus*, ante ſeptimum diem exortus, & alios quidem ſæpiſſime occîdit [m].

Quicunque verò, vel ſanguinis profluvio, vel multis ac bilioſis dejectionibus, vel urinæ plurimæ & ſinceræ effuſione, mortem evadunt, his poſt tres ſeptimanas *Jecur* ad *Suppurationem* tendit. Quòd ſi longum adhuc tempus ſine *Abſceſſu* durent, in *Hydropem* inſanabilem affectus definit; ſiticuloſi fiunt, parum tamen bibunt: corpus aridum eſt, & expers pinguedinis: acida expetunt, ſed nullum guſtu ſaporem percipiunt. Jecoris Suppuratio.

Morbum hunc autumnus infert, cum nimiâ horariorum & variorum fructuum eſcâ, & cruditate ex iis inſequente. Qui ætate conſiſtunt eidem maximè ſunt obnoxii. Cauſæ.

DE
VENÆ CAVÆ
ACUTO AFFECTU.

Cap. VIII.

A Portis jecoris, inter ejus extrema, Vena lata procedit, quæ, in tenues ac plures uſque diviſa, in totum denique jecur per venas adeò minutas diſtribuitur, ut eæ viſum effugiant. Harum ſummis oſculis aliarum venarum extremitates committuntur, quæ ex tenuibus Venæ Cavæ deſcriptio.

---

[m] Hippoc. Aph. 62, & 64, § 4.

pluri-

pluribuſque majores paucioreſque fiunt, & in medio tandem jecore in venam unicam atque grandem coaleſcunt. Inde per diviſionem duæ factæ ultra jecur pertinent. Harum altera, primam jecoris fibram ſurſum penetrans, in gibbâ ejus parte iterum emergit: & poſtea, ſepto tranſverſo perforato, cordi inſeritur; *Vena Cava* hæc vocatur. Altera, quintâ & inferiore jecoris fibrâ uſque ad gibbam ejus partem trajectâ, juxta ſpinam exit, eique uſque ad coxas prætenditur; hæc etiam *Vena Cava* eſt: idem enim nomen obtinet, quoniam una atque eadem Vena eſt, initium ſumens a jecore. Nam ſiquis velit, lamellam poſſit, & a ſuperiore *Vena Cava*, quæ ad cor pertingit, in eam, quæ juxta ſpinam ſerpit, rurſuſque a ſpinâ per jecur intra cor, tranſmittere; eadem enim via eſt.

Vena tota ægrotat.

Hæc itaque *Vena*, ut ego arbitror, tota acutis & vehementibus morbis tentatur; etenim omnis una eſt atque eadem. Quibuſdam verò Medicis ea pars duntaxat, quæ juxta ſpinam poſita eſt, videtur affici, quia nullæ notæ evidentes ſubſunt, quæ partem juxta cor laborare ſignificent: nam intra pectus ea protenditur, nulli rei adhæreſcens, ſed ibidem ſuſpenſa, quoad ſeptum tranſverſum prætergreſſa cordi inſeratur; quo fit ut, ſiquid gravius malum *Venam* hanc pertentet, id ab ambienti pectore occultetur.

Cedmata in Venâ Cavâ.

Cæterùm in hâc *Vena* oriuntur affectus, quæ vocantur *Cedmata*; in quo caſu ſanguinis, ex ejus ruptione, profuſio citiſſimè mortem infert: is autem, ſi in pectore fiat ruptio, ſurſum per pulmonem atque aſperam arteriam effunditur; quod idem ſi juxta *Venæ* originem, in inferiori ventre, contingat, is inteſtinis continetur, ita ut ea repleat: ubi, priuſquam ſanguis dejectus in conſpectum prodeat, ægri moriuntur: at iis erat interim venter plenus ſanguine.

Venæ Cavæ Inflammatio.

Circa *Venam* hanc naſcitur etiam inflammatio, quæ ſi magna ſit, hominem celeriter interimit. Fervor enim acer & mordax, in utroque ventre concluſus, ſuccenditur, qui in externis partibus ita parum emicat, ut tangenti mitis tantùm calor ſubeſſe videatur: homo interim comburi ſe exiſtimat; pulſus exiguus, creberrimus, quaſi compreſſus, ac ſeſe perſequens: extremorum frigus: ingens ſitis: oris ſiccitas: vultûs decolor quidam rubor: totum corpus ſubricundum eſt: præcordia dura, ac ſurſum reducta: dolor magis in dextrâ parte urgens. *Venæ* palpitatio eſt, ad ilia uſque continuata: in quibuſdam autem *Arteriæ*, etiam juxta ſpinam, quod a pulſu in alterâ præcordiorum parte ſignificatur; nam *Arteria*, juxta *Venam* ad ſiniſtrum latus poſita, cum illâ conſentit, utpote quæ in omne corpus diducta neque ulli parti quicquam levamenti afferat, neque ipſam cutim emolliat; cutis enim ſicca eſt, rugoſa, atque aſpera, in partibus præſertim prominentibus atque oſſeis, ut in cubito, genibus, & digitorum articulis. Somni tumultuoſi ſunt: venter aliis nihil reddit, aliis exiguum aliquid, acre, & bilioſum: urina flava, & mordax: mens conſtat quidem, ſed torpet: & corpus tabe conſumitur.

Unde

Unde fit, ut quicunque hunc viderint morbi ſtatum, *Cauſum* (ſive *Ardentem Febrem*) illum vocârint; & profectò ejus ſigna ad *Cauſorum* ſpeciem pertinent, & per autumnum affectus hic exoritur, juvenibuſque, & ætate conſiſtentibus maximè lethifer eſt, qui ex malâ victûs ratione, & nimiis laboribus, tenuem ſibi corporis habitum comparârunt. Decimo quarto die plerumque moriuntur; quibus autem morbus in vetuſtatem incidit, intra duplex temporis ſpatium intereunt. Quibuſcunque autem ex initio, vel parva fuerit, vel magna citò conquieverit inflammatio, mortem evadunt, ſed malo nondum liberantur: *Cauſo* enim diu laborant; decedunt quidem periculoſæ notæ, utì dolores, & præcordiorum diſtentio, & pulſûs pravitas, & mentis torpor; remanet tamen faſtidium, & moleſtia, & anxietas: accedit ardor, & ſitis, & linguæ oriſque ſiccitas: ſpiritum longo magnoque tractu confertim accipiunt, quaſi totum aërem refrigerandi ſui causâ vellent adducere. Quòd ſi frigidam quàm plurimam affatim bibant, pauliſper relevantur: ſed ſitis iis rurſus accenditur, rurſuſque frigidam avidè hauriunt; & eodem tenore malum procedit. Et peritus Medicus, ſicut in aliis *Febribus Ardentibus* ſatis tutò, ita tutiùs in *Cauſo*, qui ex *Vena Cava* oritur, frigidam liberaliter propinaverit. Et ſi aqua, per alvum, aut veſicam, tranſeat, vomitu non eſt opus; ſin minùs, ab epotâ multâ frigidâ multum vomendum eſt; diſrumperetur etenim homo, ſi tantâ humoris hauſtâ copiâ, nihil per ſudores, vel urinam, aut alvum reddiderit.

DE
RENUM
ACUTIS AFFECTIBUS.

Cap. IX.

RENES reliquo corpori, quoad ſpeciem ejus, non ita multum periculi inferunt, etiamſi acutiſſimis ipſi tententur malis: (etenim naturæ glanduloſæ ſunt;) ægrum tamen facilè interimunt: quoniam horum actio apprimè neceſſaria eſt, urinæ ſcilicet a ſanguine ſeparatio, ejuſdemque excretio. De Renibus.

Urinam verò ſupprimere poteſt, vel *Calculus*, vel oborta *inflammatio*, vel *grumi ſanguinis*, vel aliquid horum ſimile. Id ubi fit, reliqui corporis ſpecies nullo affectu, ex conſenſu, perturbatur; ſed ipſa per ſe urinæ ſuppreſſio malorum omnium cauſa eſt. Adeſt enim fervor acer Urinæ Suppreſſio.

& moleſtus : dolor in lumbis juxta ſpinam gravis : partium, præcipuè circa præcordia, diſtentio : urina, non ex toto, ſupprimitur, ſed guttatim deſtillat, magnamque ejus effundendi copiam fit cupiditas ; etenim redundantiæ ſenſus eſt. Quòd ſi urina acris etiam ſit & mordax, accedunt frigora, & tremores, nervorumque convulſiones, præcordiorum diſtentio ac repletio. Affectus hic, ejuſque ſenſus ei ſimilis eſt, qui, a ciborum plurimorum corruptione, ventris inflationem facit. Pulſus, in initio, rarus, ſegniſque : quando malum vehementiùs urget, parvus, creber, tumultuoſus, inordinatus ; ſomnus tenuis, cum dolore, non continuus : nam e ſomno, perinde ac ſiquis eos pupugerit, proſiliunt, ac rurſus in ſoporem, tanquam laſſitudine confecti, devolvuntur ; mentis non magna alienatio eſt, paululùm tamen delirant ; facies livet. Quòd ſi mingendi cupiditas revertatur, non ſine convulſionibus, & ingenti dolore, paululum, idque guttatim, exprimunt ; id in præſentia cruciatibus aliquid demit, qui poſtea rurſus increſcunt. Ex his, qui moriuntur, acutiſſimè pereunt illi, quibus nihil excernitur ; plures enim liberantur, vel calculo cum urinâ in veſicam delapſo, vel inflammatione in pus converſâ, aut celeriter diſcuſsâ. Nam ſi aliquantulùm morbus remiſerit, ita ut urina facilè tranſeat, mortem effugiunt : at eorum corpora longo temporis ſpatio conſumuntur. Ex his morbis ægri lecto non affiguntur, ſed tabidi tandem evadunt. Eadem verò anni tempora, & regiones, & ætates, quæ *Venæ Cavæ* affectibus, his etiam malis patent. Ex *Renibus* aliquando prorumpit plurimus confertim ſanguis, perque multos dies continenter fluit ; nemo tamen ex hâc profuſione moritur, ſed ex inflammatione, quæ profuſionem comitatur, ſi fortè ſanguis ſupprimitur ; atqui ex ſuppreſſione, quam ingens inflammatio fecit, mors plerumque ſequitur.

Profluvium Sanguinis.

DE
VESICÆ
ACUTIS AFFECTIBUS.

Cap. X.

De Veſicâ.

VESICA in acutis morbis non ſine periculo afficitur, licèt id per conſenſum cum aliis partibus fiat : ſed dolores patitur multo magis graves ac lethales, ſi per ſe laborare cœperit ; etenim mala ſua, per conſenſum, omni parti, & nervis, & menti facilè communicat.

municat. *Veſica* quippe *nervus* eſt *frigidus albuſque*, ab innato calore poſita quàm longiſſimè, ad externum verò frigus quàm proximè: nam, in imo ventre latens, magno a pectore diſtat intervallo; quinetiam munus ejus apprimè neceſſarium eſt, urinæ ſcilicet emiſſio.

Veſicæ obſtructio, aliique affectus acuti.

Hæc itaque ſi *Calculis* tantùm fuerit, aut *grumis*, aut aliâ quâvis, vel propriâ, vel alienâ calamitate obſtructa, perniciosum eſt. Nam in mulieribus, ab utero, ſi is inflammetur, comprimitur: in viris, ab inteſtino ultimo, quod rectum, & prælongum eſt. Hæc ex involuntariâ, præ pudore in colloquiis conviviiſque, urinæ retentione ſæpenumero impletur, & eo uſque diſtenditur, ut per imbecillitatem ſe contrahere nequeat, & urinam emittere. Itaque cùm hæc ſupprimitur, ſequitur ſuperiorum partium, renum ſcilicet atque ureterum, repletio ac diſtentio: lumborum dolor gravis: convulſio: tremor, horrorque: mentis alienatio. Verùm ſi præter hæc, vel *Ulcere*, vel *Inflammatione* laboret, plurima accedunt etiam mala; ſed ex *Ulceribus* mors multo celerrimè invadit. Atqui de *Veſicæ Ulcere*, & *Abſceſſu*, & *Suppuratione*, cæteriſque non acutiſſimis morbis, in tractatu de Diuturnis Affectibus dicemus. Eorum verò, qui peracuti ſunt, & intra decem dies, vel paulò citiùs ſeriùſve, interimunt, qualis *Inflammatio* eſt, & *grumi*, & *Calculus* in Veſicæ cervicem delapſus, hoc in loco mentionem faciemus. Itaque ſi horum quippiam inciderit, urinæ fit ſuppreſſio: tumor in abdomine: per totum ventrem acutus dolor: veſicæ diſtentio: decimo die ſudor frigidus: pituitæ primò, ac deinde bilis vomitus: totius corporis, ſed præcipuè pedum, frigus. At ſi malum vehementiùs increſcat, accedunt febres cum ſingultibus; pulſus inordinatus, creber, & exiguus: facies rubet: urget ſitis: moleſtiâ, & delirio, & nervorum diſtentionibus infeſtantur. Epotis etiam venenis, & *Cantharidibus*, & *Bupreſte*, inflammari ſolet veſica; tunc autem cum majori violentiâ venter diſtenditur, in eoque omnes notæ vehementiores ſunt, neque longa mortis mora interponitur.

Profluvium Sanguinis.

Veſica ſanguinem aliquando effundit, eumque flavum, atque tenuem; ſed ex hoc caſu homines rariſſimè intereunt, quanquam ſanguis non ex facili ſupprimatur. At ex grumis, & inflammatione, maximum imminet diſcrimen; etenim frigus, & mortificatio, & *Gangrænæ*, cæteraque his ſupervenientia mala citò interimunt.

Tempora, & Ætates his opportunæ.

Ex tempeſtatibus, hos affectus infert hyems, cum autumno. Ex ætatibus, ea quæ conſtans eſt, & ſenectus adhuc magis. Per cætera verò tempora, reliquaſque ætates, neque aſſiduè oriuntur, neque valde lethales ſunt. Ex omnibus pueri minimè periclitantur.

DE

DE
HYSTERICA SUFFOCATIONE.

Cap. XI.

De Utero IN mediis fœminarum ilibus jacet Uterus, muliebre viſcus, vitâ pœne animatum; ſiquidem per ſe movetur huc & illuc intra ilia: quinetiam, directâ viâ ſurſum procedens, pectoris cartilaginem ſubit: & obliquè etiam, vel dextrorſum, vel ſiniſtrorſum, aut ad jecur, aut ad inteſtina fertur: ad inferiora quoque prolabitur, utque in ſummâ dicam, undequaque errabundus eſt. Porrò jucundis odoribus delectatur, ad eoſque propiùs accedere deſiderat: graveolentes autem averſatur, atque refugit; atque omnino, Uterus in muliere eſt, tanquam in animali aliud quoddam animal [n].

Uterina Suffocatio. Hic itaque ſi repentè ſuperiores partes petat, ac diutiùs ibi commoretur, & viſcera violenter comprimat, mulier interdum *Epilepticorum* more, ſed abſque nervorum diſtentionibus, ſuffocatur; anguſtiis enim jecur, ſeptum tranſverſum, pulmones, & ipſum cor, celeriter opprimuntur: quâ de causâ ſpiritûs intercluſio cum imbecillitate adeſſe videtur; præterea arteriæ *Carotides*, per conſenſum cum corde, conſtringuntur: unde capitis gravitas, & ſenſûs privatio, cum novo quodam ſopore, ſequitur.

Alius affectus huic ſimilis. Contingit etiam fœminis alius quidam affectus, priori ſpecie non abſimilis, ubi ſuffocatio eſt, & vocis intercluſio, qui ab Utero tamen non proficiſcitur: quippe qui viros etiam, *Catochæ* [o] more, invadat. Porrò iis, quæ ex Uteri vitio laborant, ſuccurrunt odores fœdi naribus admoti, ac bene olentium locis muliebribus applicatio: at in altero malo iſta nihil proficiunt; in Uteri morbo, moventur artus: in altero, motu prorſus deſtituuntur. Ad hæc, in Uterino affectu, tremores ſpontanei, & etiam involuntarii fiunt, ex abortu ſcilicet, & violentum uteri frigus, & copioſæ ſanguinis profuſionis ſuppreſſio, quæque alia his ſimilia ſunt.

Suffocatio imminens. Itaque ſi, Utero ſurſum ſe movente, fœmina laborare cœperit, adeſt in obeundis negotiis ignavia, reſolutio, imbecillitas, genuum impotentia, vertigo, membrorum languor, capitis dolor atque gravitas: in venis item juxta nares utrinque poſitis ſentitur dolor.

---

[n] His, de Utero, ſimilia *Plato* habet, in *Timæo*. [o] *Cælius* inquit, Neque alius quiſquam hanc Paſſionem (*Catocham*, ſive *Catalepſin*,) cognovit, uſque ad *Methodicorum* tempora. Nam ex noſtris primus *Magnus* ejus argumenta conſtituit, atque mox *Agathinus*, dehinc *Archigenes*, qui plurimùm Paſſionem a cæteris diſcernendo ſeparavit. (Acut. Morb. L. 2. c. 10.)

Paroxyſmus. At ſi mulier collabatur, in ſtomacho morſum quendam percipit: infra præcordia, in eo loco, ubi uteri ſedes eſt, vacua ſunt ilia: pulſus intermittens, inordinatus, & deficiens: violenta ſuffocatio: ſuppreſſio vocis: ſensûs privatio: ſpiritus trahi vix, aut ne vix quidem, percipitur. Celerrimè obeunt: ſed ne tum quidem mortuæ videntur; neque enim cadaveroſi quicquam in aſpectu habent: etenim vividi coloris, & ad multam uſque mortem magis rubicundæ ſunt, quàm in habitu naturali. Oculi paululùm extant, & ſplendidi ſunt: neque valde intenti, neque multùm hàc vel illàc verſi.

Remiſſio. Quòd ſi, priuſquam ad extrema ventum ſit, in ſedem ſuam revertatur Uterus, *Suffocatione* liberantur; alvus interim ſubmurmurat: muliebres humeſcunt loci: ſpiritus evidentiùs, etiam cum aliquo ſonitu, adducitur. A morbo celerrimè excitantur, quemadmodum etiam ex eo citiſſimè intereunt; ſiquidem Uterus ad ſuperiores partes facilè fertur, & ab iis facilè etiam recedit. Is enim humoris ſuperficiei innatat: humidæ ſunt etiam, quibus ſuſtinetur, membranæ: humidus etiam eſt, in quo jacet, locus; ad hæc injucundorum fugâ, & gratorum deſiderio movetur; unde fit ut, tanquam arboris ramus, huc & illuc agitetur, ſurſumque & deorſum fluctuet. Quapropter fœminæ juniores hoc affectu tentantur, ſed ætate provectiores eo vacant; nam quibus ætas, & vita, & mens eſt magis vaga, eæ errabundum etiam habent Uterum: natu verò grandioribus ſtabilis eſt, & ætas, & vita, & mens, & Uterus [p]. Hæc ex *Utero Suffocatio* mulieribus ſolis contingit.

Alia Uteri mala. Porrò quædam huic parti mala incidunt, quæ cum viris communia habet, ſicut *inflammatio*, & *ſanguinis profluvium*: cum illis etiam communes habet notas, febres, pulsûs defectum, frigus, ſuppreſſionem vocis. Atqui ex *ſanguinis profuſionibus* mors maturiùs ſequitur, quippe quæ hominem quaſi jugulent.

DE

SATYRIASI.

Cap. XII.

Satyriaſis nomen. SATYRI, *Baccho* ſacri, in picturis, atque ſtatuis, cum arrecto pene exprimuntur, quod Deorum iſtorum libidinis ſignum eſt. Eſt etiam morbi quoddam genus, quod laborantis pudenda arrigit; id *Satyriaſis* [q] dicitur propter ſimilitudinem quam cum Deorum figurâ habet.

---

p Quædam, ex hoc Capite, paſſim excerpſit *Aëtius* (Tetrabib. 4, Serm. 4, c. 68.)
q Aliorum Medicorum, excepto *Themiſone*, nullum hanc Paſſionem conſcripſiſſe tradit *Cœlius*. (Acut. Morb. L. 3, c. 18.)

Signa.

Eſt autem effrænata commiſcendi corporis libido; ſed venere nihil quicquam relevantur, neque multo aſſiduoque coitu minuitur arrectio. Adeſt nervorum omnium convulſio: tendines, inguina, & partes inter inguen ac femur diſtenduntur: pudendorum inflammatio eſt, ac dolor: in facie rubor ineſt, & humor quidam roſcidus; ſilentes obambulant, triſtes, ac demiſſi, utpote ob mali turpitudinem dejecti. At ſi hominis verecundiam morbi vis exſuperet, linguam non continent, quin obſcœna proloquantur, neque ſibi temperare poſſunt, quin palam rem habere tentent; ita mente turbantur, ut indecora omnia perpetrent, neque ullo modo ſeſe continere valeant. Siticuloſi ſunt: pituitam multam evomunt: labia eorum ſpumâ obteguntur, ſicut in hircis fit libidine æſtuantibus, ſimilem etiam his odorem exhalant. Urinam, poſt diuturnam ejus ſuppreſſionem, reddunt, ſed albam, craſſam, ſeminique ſimilem; alvus ſoluta eſt; laterum & alarum ſpontanei pruritus; convulſionibus vexantur; cibum faſtidiunt, vel cum voracitate & tumultu rapiunt.

Signa. exitioſa.

Quòd ſi morbus ad exitium tendat, inflantur, & eorum venter in tumorem aſſurgit: tendines omnes atque muſculi intenduntur: corpus ægrè movetur: contrahuntur artus; pulſus parvus, debilis, inordinatus.

Morbi ſolutio.

Hæc omnia interdum ſolvit alvus multis pituitoſis bilioſiſque dejectionibus perturbata; ſimiliter etiam vomitus. Periculo non vacat medela, quæ per ſomnum longum & profundum quæritur; ſiquidem multus ſomnus nervos refrigerat, & reſolvit, & ſtupefacit; torpor autem & frigus *Satyriaſi* medetur.

Quos, & quando occupet.

Morbus vere, & æſtate, præcipuè naſcitur. Ex ætatibus, adoleſcentulos, atque juvenes invadit, & præſertim illos, quibus eſt natura in venerem proclivis. Affectus acutiſſimus, atque turpis, qui plerumque intra ſeptimum diem hominem conſumit. Quidam tradunt fœminas [r] etiam eodem implicari malo, iiſdemque libidinis agitari furiis, cæteraque omnia pari modo perpeti. Ego ſanè laſciviam quandam humidis ineſſe fœminis, ita ut multam humoris copiam effundant, perſuaſum habeo: verùm *Satyriaſin* id eſſe minimè conceſſerim. Neque enim ex naturâ in hoc malum propenſæ ſunt: ſiquidem frigida earum eſt temperies; præterea partibus, quas habet *Satyrus*, (unde nomen morbus traxit) ad arrectionem aptis deſtituuntur. Neque verò *Hyſterica Suffocatione* laborant viri, quoniam Uterum ii non habent.

---

[r] Ita tradit *Cœlius Aurelianus*, (Acut. Morb. L. 3, c. 18.) & *Soranus*, (Aët. Tetrabib. 4, Serm. 4, c. 82.) cujus ſcripta *Cœlius*, ut ipſe ait, Latinizanda ſuſcepit.

A R E-

ARETÆI CAPPADOCIS,

DE CAUSIS, ET SIGNIS DIUTURNORUM MORBORUM,

Liber Primus.

De Diuturnis Affectibus.	Cap. I.
De Cephalæâ.	II.
De Scotomaticis.	III.
De Epilepſiâ.	IV.
De Melancholiâ.	V.
De Maniâ.	VI.
De Paralyſi.	VII.
De Phthiſi.	VIII.
De Empyicis.	IX.
De Pulmonis Abſceſſibus.	X.
De Aſthmate.	XI.
De Pneumode affectis.	XII.
De Jecoris affectibus.	XIII.
De Lienis affectibus.	XIV.
De Ictero.	XV.
De Cachexiâ.	XVI.

DE

DE DIUTURNIS AFFECTIBUS.

PROOEMIUM.

Cap. I.

DIUTURNORUM Morborum dolor plurimus, tabeſcendi tempus longum, & incerta eſt curatio. Nam vel ex toto depelli nequeunt, vel propter levem errorem revertuntur. Laborantes enim in medelâ non ad ultimum perſeverare ſuſtinent, vel ſi in eâ perſiſtant, tamen in longâ victûs ratione delinquunt. Quòd ſi ad hæc dolore plena curatio acceſſerit, per famem, ſitim, & amarorum medicaminum aſſumtionem: & præterea adhibeantur cruciatus, vel inciſionis, vel uſtionis, quibus, in Affectibus Diuturnis, neceſſariò utimur, hæc ita refugere ſolent ægri, ut mortem potiùs ſubire deſiderent. Tum verò in ferendis ægroti moribus, & in variandâ medicinâ, & in gratis rebus ei citra noxam indulgendis, in eoque blandè alloquendo, Medentis ars perſpicitur. Oportet autem ut æger ipſe fortis ſit, & cum Medico adversùs morbum conſpiret. Is enim quando corpus tenaciter occupaverit, non modò celeriter conſumit illud exeditque, verùm etiam ſenſus ipſos pervertit, ipſamque animam in furorem agit per corporis impotentiam. Hujuſmodi *Inſaniam* & *Melancholiam* eſſe animadvertimus, de quibus poſtea dicetur; in præſentiâ de *Cephalæa* ſermonem faciemus.

DE CEPHALÆA, SIVE DOLORE CAPITIS.

Cap. II.

Cephalalgia, & Cephalæa.

SI caput leviter, temporariâ quâvis de causâ, doleat, licèt per plures ita dies continuet, *Cephalalgia* dicitur. Verùm ſi longo tempore maneat dolor, ac per diuturnos & frequentes circuitus redire jam aſſueſcat, & majora ſuperveniant mala, quæque magis difficulter ad ſanitatem perducuntur, id genus *Cephalæam* appellamus.

Species

Species ejus complures ſunt. Quibuſdam dolor eſt perpetuus, levis quidem ille, ſed nunquam intermittens. Nonnullis, tanquam febris quotidiana, per circuitum, ſingulis diebus revertitur. Alios ab occaſu ſolis uſque ad meridiem infeſtat, quo tempore ex toto deſinit; vel a meridie ad veſperam, vel etiam ante id tempus ad noctem uſque porrigitur: id genus non diu ſolet inhærere. Nonnullis caput totum dolet, idque nunc in dextrâ, nunc in ſiniſtrâ parte, aliàs in fronte, vel ſincipite: quæ omnia vago more fiunt in eâdem die.

Quibuſdam dolet dextra tantùm, vel ſiniſtra ejus pars: & intra terminos, quibus alterum ex temporibus, & auris, & ſupercilium unum, & alter oculus continetur, uſque ad mediam capitis partem, quà naſus id in æquas portiones dividit, in dimidiâ, inquam, capitis parte remanet dolor, neque in alteram tranſit. Id malum *Heterocrania* vocatur; neque leve vitium eſt, licèt intermiſerit, aut exiguum eſſe videatur. Nam ſiquando acutè urgeat, hominem turpibus ac vehementibus malis afficit; facies convellitur, & diſtorquetur: oculi, vel intenti, cornuum inſtar, rigent, vel huc & illuc intrò vertuntur, cum convulſione, ac vertigine: in iiſque dolor ad eorum uſque membranas altè deſcendit: ſudor non coërcendus: repentinus tendinum dolor, perinde ac ſiquis ligno plagam his inflixerit: accedit nauſea, biliſque vomitus: homo deinde prolabitur, &, ſi malum adhuc vehementiùs increſcat, præcipitatur in exitium. At ſi id minùs grave ſit, neque periculum mortis inferat, inveteraſcit tamen, multamque ſecum corporis ſegnitiem trahit, & gravitatem capitis, & moleſtiam, & vitæ tædium. Lucem prorſus refugiunt, quia tenebris mitigatur dolor; nihil jucundi aut audire, aut videre ſuſtinent; olfaciendi vitioſum habent ſenſum, neque gratis odoribus delectantur, & graveolentia quoque horrent; vitam ſibi ipſis inviſam trahunt, mortemque exoptant.

Horum cauſa eſt cum ſiccitate frigus. Quòd ſi diu moretur & invaleſcat morbus, dolores ſubſequitur affectus, quod *Scotoma*, (ſive *Vertigo*,) dicitur.

DE
SCOTOMATICIS,
SIVE
VERTIGINOSIS.
CAP. III.

SI tenebræ offundantur oculis, caputque in turbinis modum circumagi videatur, & intra aures ſonitus fiat quaſi ruentium cum murmure fluviorum, aut tanquam venti inter vela perſtrepentis, vel audiatur fiſtularum ac tibiarum clangor, ſive tracti ſtridor plauſtri, *Scotoma*, (ſive *Verti-*

Vertiginem,) id vocamus. Malum ſatis grave, licèt dolentis tantùm capitis fuerit ſymptoma, ſive poſt *Cephalæam*, ſive per ſe, vetus eſſe jam affectus cœperit. Nam niſi hæc decedant, & perſtet etiam vertigo, vel ipſa ſuis comitata ſymptomatis, nullâ adhibitâ curatione, ad ſummum pervenerit, morbus, *Scotoma* dictus, oritur: qui ex humidâ frigidâque causâ procreatur. Porrò, ſi inſanabilis evadat, aliis morbis initium præbet, ut *Inſaniæ*, *Melancholiæ*, *Epilepſiæ*, ſuis cuique accedentibus ſymptomatis. In *Scotomate*, capitis ſubeſt gravitas: inter multas tenebras quorundam ante oculos ſplendorum emicatio: aſtantium ac ſuimet ignoratio. In incremento mali, membra hominis reſolvuntur, iſque humi reptat: nauſea fit, & vomitus aut pituitæ, aut flavæ, atræve bilis. Flavæ bili ſuccedit *Inſania*: atræ *Melancholia*: pituitæ *Epilepſia*; in omnibus enim morbis, ſimilis horum ſucceſſio eſt [a].

DE
EPILEPSIA,
SIVE
MORBO COMITIALI.

CAP. IV.

VARIUM ac prodigioſum morbi genus eſt *Epilepſia*: in acceſſionibus effera, & peracuta, ac mortifera; ſiquidem una interdum acceſſio hominem rapit. Quòd ſi huic aſſueverit æger, vitam quidem trahit, eamque cum turpitudine, & ignominiâ, & dolore: morbum tamen ipſum vix depellit, qui optimis præcipuè ætatibus, perque vitæ tempus pulcherrimum, pueritiam ſcilicet atque adoleſcentiam, inhærere conſuevit.. Interdum ab ætate aliquâ grandiori tollitur, & cum ipſo vitæ flore terminatur; & tum quidem nonnullos e pueris, tanquam eorum pulchritudini invideret, deformitate vitians, hos, vel cum manûs impotentiâ, vel cum vultûs diſtortione, vel ſenſu aliquo deſtitutos relinquit. At ſi lateat, quoad altas radices egerit, neque medicinæ ope, neque ætatis mutationibus, expelli poteſt, ſed uſque ad mortis diem continuat. Ad hæc, malum dolore plenum eſt, cum convulſionibus, & membrorum atque luminum diſtortionibus; interdum quoque animum

---

[a] Aliqua de *Scotomaticis* habentur apud *Aëtium*, (L. 6, c. 7.) quæ ſe ex *Archigene*, & *Poſidonio* afferre teſtatur; quibus ex *Authoribus* quædam, iiſdem verbis expreſſa, mutuatus eſt *Galenus*. (De Loc. Affect. L. 3, c. 12.) Sed vix quicquam in *Aëtio* invenitur iis, quæ in hoc *Aretæi* Capite legimus, planè ſimile.

in

in *Furorem* agit. Triſtiſſimum acceſſionis eſt ſpectaculum : turpis etiam eſt deceſſio, quæ per urinas fit, & ſpontaneam ventris dejectionem.

Sed & ignominioſum quoque hoc eſt morbi genus ; homines quippe exiſtimant, hunc iis, qui in *Lunam* [b] deliquerint, immitti : quapropter *Sacer* etiam *Morbus* dicitur ; quod autem nomen aliis de cauſis indi potuit : vel ob mali magnitudinem, *Sacrum* enim idem, quod *Magnum*, ſignificat ; vel propterea quòd non humanâ, ſed divinâ tantùm ope, hunc curari poſſe creditum eſt ; vel quia (Δαίμων) *Deus* [c] aliquis in hominem ingreſſus eſſe putetur ; vel fortaſſe horum ſimul omnium causâ, *Morbus Sacer* appellatus eſt.

Cæterùm quæcunque in hoc, tanquam acuto affectu, eveniunt, ſuprà declaravimus. Quòd ſi inveteraverit, ne per intermiſſiones quidem ægri citra noxam degunt, ſed ſegnes, & languidi, & demiſſi ſunt, hominumque aſpectum atque conſuetudinem devitant, neque ætate procedente quicquam mitiores evadunt ; vigiliis premuntur : per quietem multis atque prodigioſis ſomniis exterrentur : cibum faſtidiunt, & ægrè concoquunt : coloris vitioſi ſunt, & quaſi plumbei : in diſcendo, propter mentis atque ſensûs tarditatem, ſegnes : auditum habent gravem, in capite ſonitus quoſdam, ac tinnitus : lingua neque planè voces exprimit, neque ex ſententiâ loquitur : quod vel ex naturâ morbi fit, vel propter vulnera in acceſſionibus huic illata ; convulſionibus infeſtantur : in ore lingua variis modis contorquetur ; & interdum mentem ita perturbat hic affectus, ut homines fatui prorſus evadant. His etiam mali cauſa eſt cum humiditate frigus.

DE
MELANCHOLIA,
SIVE
ATRA BILE.

Cap. V.

Si atra bilis in acutis morbis ſurſum prorumpat, valde mortifera eſt ; neque, infrà exiens, periculo vacat [d]. In longis, ſi per inferiora prodeat, in *Dyſenteriam*, & jocinoris dolorem deſinit ; fœminis autem vice menſtruorum purgatio eſt, ſi, quoad cæteras res, periculoſè

---

[b] Inde opinio hæc invaluit, quòd certis *Lunæ* periodis, morbus hic in quibuſdam reverti ſolet. *Epilepticus* igitur, ab *Alexandro Tralliano*, (L. 1, c. 15.) Σεληνιακὸς, & a *S^to Matthæo*, (C. 17, v. 15.) Σεληνιαζόμενος vocatur ; ubi etiam, cùm a *Domino noſtro* curaretur ægrotus, Δαίμων [c] exiiſſe dicitur. Multa de vulgari illâ opinione, circa *Dei* alicujus in homines affectu hoc laborantes ingreſſum, eleganter ſcribit *Hippocrates*. (L. de *Morbo Sacro*.) [d] Hippoc. Aph. 22, § 4.

non

Melancholia unde, & qualis.

non ſe habeant. At ſi ſurſum tendat, vel ad ſtomachum, vel ad ſeptum tranſverſum, *Melancholiam* parit. Inflationes enim facit, & ructus fœtidos, piſcium odorem exhalantes : flatus etiam infrà cum ſonitu tranſmittit ; & mentem quoque pervertit. Quamobrem ita laborantes, *Melancholicos* pariter, & *Inflatos*, Veteres appellârunt. Aliis neque flatus, neque atra bilis innaſcitur : ſed iracundia mera, & mœror, animique maxima dejectio. Hos etiam *Melancholicos* vocamus, eò quòd *bilis iram*, *nigra* verò *multam* atque *efferam* ſignificet ; cui rei teſtimonio eſt *Homerus*, ubi hæc inquit,

quos aſtitit inter
Heros *Atrides* ductorum dux *Agamemnon*
Corde dolens, *atra* cui pectora plena tumebant
Ira, fulgentique oculi velut igne micabant [c].

Tales fiunt *Melancholici*, cum ex malo jamjam perituri ſunt.

Melancholiæ & Inſaniæ differentia.

Eſt autem *Melancholia* animi mœror, propter certam quandam opinionem, febris expers. Et mihi quidem videtur illa *Inſaniæ* principium eſſe, & pars. Nam *Inſanorum* nonnullis ad iracundiam, aliis ad hilaritatem prona mens eſt ; *Melancholicis* autem in triſtitiæ tantùm & hilaritatis viciſſitudine perſiſtit. Porrò maximam vitæ partem *Inſani* tranſigunt, deſipientes, atque turpia & atrocia facinora perpetrantes ; *Melancholici* verò non unâ ac eâdem ſpecie ſinguli laborant ; ſed aut veneni ſuſpicionem habent : aut hominum conſuetudinem peroſi in deſerta fugiunt : aut ſuperſtitione capiuntur : aut vitam oderunt. At ſi ex mœrore aliquid interdum relaxationis habeant, hilaritas pleriſque ſupervenit, qui tum aguntur in *Furorem*.

Ubi inhæret Melancholia.

Jam modis quibus, & ex quibus locis, vitium contrahatur, ſubjiciam. Quòd ſi in præcordiis immoretur cauſa, circa ſeptum tranſverſum convolvitur, *Melancholiciſque* ſuprà, vel infrà, exit bilis. At ſi caput etiam per conſenſum afficiat, tunc immoderata iracundia per maximum vitæ ſpatium in hilaritatem ac riſum commutatur, iique inſaniunt, magis ex incremento morbi, quàm dolore affectûs.

Quos, & quando occupet.

In utroque ſiccitas cauſa eſt. Viri, aut etiam his minores, & *Melancholia* ſolent, & *Inſania* corripi ; viris autem mulieres violentiùs perfurunt. Ætas conſtans, quæque hâc paululùm minor eſt, his affectibus maximè patent. Eoſdem æſtas, & autumnus creat : ver judicat.

Adventantis Signa.

Porrò ſigna, ex quibus conjectare licet, haud obſcura ſunt ; etenim in initio *Melancholiæ*, vel quieti præter rationem, vel moroſi ſunt, & demiſſi, & tardi, ſine manifeſtâ quâvis causâ : ad hæc, iracundi fiunt, & dejecti : vigiliâ premuntur, & e ſomnis cum tumultu excitantur.

Incrementum.

Si increſcat malum, vehementi etiam terrore percelluntur, quo tempore veracia fiunt ſomnia, horrifica, & manifeſta : quodcunque enim

---

[c] Iliad. A, v. 101. Ita *Virgilius*,
Hic verò *Alcidæ* furiis exarſerat *atro*
Felle dolor. Æneid. 8, v. 219.

futuri

futuri mali ſupra modum horrent, id eorum oculis repræſentat inſomnium; ad ſententiam permutandam prompti; turpes, parci, & avari: ac paulò pòſt ſimplices, profuſi, & munifici, idque non ex animi virtute, ſed affectûs varietate. Si vehementiùs adhuc urgeat, homines odio habent, & eorum vitant conſortia: inaniter queruli ſunt: vitæ maledicentes, mortiſque cupidi. Multis ita ſenſu deſtituitur, & ad fatuitatem tendit animus, ut omnium rerum ignari, ac ſuimet immemores, more brutorum vitam exigant. Corporis etiam oritur malus habitus: color eſt ex atro viridique permixtus, ſi non infrà prodeat bilis, ſed per univerſum corpus unà cum ſanguine diffundatur. Voraces, & nihilominus tenues ſunt; deeſt enim ſomnus, qui per cibi ac potionis digeſtionem membra illis confirmet: porrò hæc e corpore vigiliæ pellunt atque diſſipant; quapropter alvus ſicca eſt, neque quicquam reddit: aut id, quod excernit, aridum, & rotundum, & bilioſum eſt, humore quodam atro circumfuſum; urina pauca, acris, bile tincta. Inflationes habent in præcordiis, ructus graveolentes, viroſos, quaſi e ſalinâ exhalarent, & interdum acris quidam humor cum bile prorumpit; pulſus ferè parvus, ſegnis, imbecillis, creber, frigori ſimilis.

Famâ traditum eſt, quendam ita laborantium, cùm eſſet deſperatus, puellam deperîſſe, cùmque Medici nihil proficerent, ab amore fuiſſe ſanatum. Hunc equidem ab initio amore exarſiſſe ſuſpicor: & inde triſtem ac demiſſum eſſe factum, quòd ſpe puellæ decidiſſet, *Melancholicumque* popularibus ſuis viſum exiſtimo. Vir quidem iſte amorem ſuum fateri noluit; poſtquam autem virginem eodem deſiderio incenderat, animi receſſit languor: homo iracundiam ac mœrorem diſpulit, & per gaudium ex triſtitiâ evaſit liber; atque ita amore Medico ad ſanitatem rediit.

Melancholici Hiſtoria.

DE
MANIA,
SIVE
INSANIA.

CAP. VI.

INSANIÆ modi ſpecie complures ſunt, genere duntaxat unus. Eſt enim diuturna ex toto mentis alienatio, ſine febre. Nam ſiquando accedat etiam febris, ea, non ut *Inſaniæ* propria, ſed ex alio aliquo caſu incidit. Porrò, in ebrietate, vino mens incenſa deſipit;

Inſaniæ definitio.

eſculenta etiam aliqua furorem creant, ut mandragora, & hyoſcyamus; ſed hi caſus *Inſaniæ* nomine neutiquam vocantur: etenim & ſubitò oriuntur, & celeriter conquieſcunt; *Inſania* verò ſtabilis eſt, ac permanens. Neque verò *Delirium*, quod in ſenectutem incidit, *Inſaniæ* huic quicquam habet ſimile; illud enim ſenſuum torpor quidam, & mentis ſtupefactio eſt, ex frigore proveniens: *Inſania* autem ex calidâ ſiccâque causâ oritur, & in agendo turbulenta eſt; præterea, *Delirium* a ſenectute incipiens neque intermittit, neque finitur ante mortem: *Inſania* verò & intermittit, &, adhibitâ curatione, ex toto deſinit. At receſſio imperfecta eſt, ſi non per idoneæ medicinæ opem, ſed vel ex morbi conſuetudine, vel ex tempeſtatis clementiâ, decedat. Quoſdam enim integros viſos, aut veris tempus, aut error in victûs ratione, aut fortuita iracundia in morbum rurſus conjecit.

Quibus, & unde Melancholia & Inſania contingat.

Huic vitio maximè patent, qui naturâ iracundi ſunt, acres, actuoſi, faciles, hilares, ludibundi; eodem quoque tentantur, qui contrariæ ſunt naturæ, uti ſegnes, triſtes, in diſcendo tardi, ſed laboris patientes, cùmque aliquid demum edidicerint, ejuſdem rurſus obliviosi; cum eo tamen, ut poſterioris hujus generis homines in *Melancholiam* magis proclives ſint: prioris naturæ viri potiùs *inſaniant*. Ex ætatibus, ii, quibus calor eſt & ſanguis plurimus, pubeſcentes ſcilicet, atque juvenes, quibuſque omnium rerum vigor ſuppetit, in *Inſaniam* maximè aguntur; ii verò, quibus ex atrâ bile calor ſuccenditur, corporiſque habitus in ſiccum permutatur, *Melancholici* faciliùs evadunt. Idem malum infert victûs ratio, ut edacitas, & ſatietas immodica, & ebrietas, & libido, & veneris deſiderium. Mulieres interdum furunt, eo quòd earum corpora purgationis indigent, quo tempore uteri viro jam maturi fuerint; aliæ non ita facilè, ſed cùm eas occupaverit furor, vehementiſſimè inſaniunt. Et hæ quidem cauſæ ſunt; eædem quoque viros inflammant, ſi conſueta ſanguinis, aut bilis, aut ſudoris, quâvis de causâ ſuppreſſa fuerit excretio.

Inſaniæ Species.

Jam verò, quibuſcunque cum hilaritate *Inſania* eſt, noctes dieſque rident, ludunt, ſaltant: in libidinem palam feruntur: &, tanquam ex certamine aliquo victoriam adepti, cum coronis incedunt; ſpecies hæc aſtantibus innoxia eſt. Alii verò, qui cum iracundiâ furunt, etiam veſtes ſuas aliquando diſcindunt, & miniſtros obtruncant, & ſibimet ipſis mortem conſciſcunt; & hæc quidem ſpecies non ſine periculo eſt etiam eorum qui interſunt. Species autem ſunt innumeræ. Qui ingenioſi, & eruditi ſunt, *Aſtronomiam* ſine præceptore, *Philoſophiam* per ſe ipſos callent, *Poeticæ*, tanquam ex afflatu *Muſarum*, periti ſunt; ita vel in morbis aliquid emolumenti habet liberalis inſtitutio. Rudes autem & indocti homines, vel pondera circumferunt, aut lutum in fictilia efformant, aut fabrilem artem exercent, aut lapides dolant. Vanis etiam opinionibus addicti ſunt; etenim homo fuit, qui ne ampullæ quædam deciderent, metuebat, *quoniam ex iis unam ſe eſſe arbitraretur*: & alius quidam, laterem eſſe ſe exiſtimans, bibere prorſus noluit, ne humore diffluerat.

Hæc

Hæc etiam Hiſtoria famâ divulgata eſt: Faber erat quidam, qui cùm eſſet domi, prudens omnino fuit artifex, ligna peritè metiebatur, ſcindebat, complanabat, clavis connectebat, aptabatque, domum ſolerter exſtruebat: cum iis, qui opera locabant, colloqui, paciſci, juſtamque poterat laboris mercedem exigere. Is adeò intra locum, ubi artem exercebat ſuam, mente planè conſtabat; at ſi vel ad forum, vel ad balneum, vel aliò, quâvis de causâ, eſſet egreſſurus, inſtrumenta deponens primò ingemiſcebat, deinde in ipſo exitu conſtringebat humeros, poſtquam autem e domeſticorum conſpectu, & ab opere ſuo, ejuſque limitibus proceſſiſſet, homo prorſus inſaniebat: & ſi reverteretur illico, redibat etiam ad ſe; ita mens ejus & artis locus iiſdem erant circumſcripta terminis. Inſani Hiſtoria.

Morbi hujuſce cauſa in capite ac præcordiis continetur, quæ modò ſimul laborare incipiunt, modò ſibi invicem labem communicant. Verùm in *Melancholia*, & *Inſania*, præcipua viſceribus ineſt mali ſedes; quemadmodum in Phreniticis caput ſenſuſque præcipuè tentantur. Etenim hi vitiatum habent ſenſum, quæque non adſunt, tanquam præſentia, intuentur, quæque alii nemini apparent, iſtis ante oculos obverſantur; *Inſani* autem videndi ſenſu rectè utuntur, de viſis tantùm, ſicuti oportet, non judicant. Ubi Inſania hæret.

Quòd ſi malum vehemens ſit, ſenſus habent diſtinctos & acutos, ſuſpicioſi ſunt, iracundi ſine causâ; præter rationem triſtes ii, quibus ad mœrorem tendit *Inſania*: ii verò, quibus ad hilaritatem ſpectat, alacres; alii ultra modum vigilant; utrorumque vultus immutatur [f]: adeſt capitis dolor, vel certè gravitas; in audiendo acuti, ſed mente ſunt tardiſſimi; in quibuſdam peculiariter fiunt ſonitus ac tinnitus aurium, ut etiam fiſtulas tubaſque audire videantur. Si malum adhuc invaleſcat, inflationes habent: nauſeant: in ſumendo cibo voraces atque avidi, quoniam vigiliis premuntur; vigilia autem famem excitat [g]; neque verò, ut ægri ſolent, extenuantur; & ex his quoque *Melancholici* ferè habitiores ſunt; pallore etiam ſuffunduntur; at ſi viſcus ullum inflammetur, minuitur appetitus, & nutritio; oculi cavi fiunt, neque connivent; cœruleæ quædam vel nigræ imagines ante oculos obſervantur iis, qui in *Melancholiam* feruntur: magis autem rubicundæ & puniceæ iſtis, qui ad *Inſaniam* tendunt, ita ut quibuſdam quaſi fulgure perſtringantur lumina, ipſique, tanquam fulmine afflati, percellantur; aliis oculi rubent, & cruore ſuffunduntur. Incrementum.

At in morbi ſtatu, ſemen effluit: effrænata veneris libido, neque ullus pudor, aut mora eſt, quin eâ palam utantur: monitis autem, vel objurgatione, ad iram incitati, vehementiſſimè furunt. Cæterùm alius Status.

---

[f] Græca ſunt, ἀλλοιώδεες τὰς ὄψιας: quæ *Craſſus* vertit, *viſio depravata eſt*. Hæc autem in noſtrum ſenſum verti poſſunt, cùm ὄψις vultum pariter ac oculos ſignificet; & ita debent, quia antea *Inſanos* videndi ſenſu rectè uti dictum eſt. [g] Verba *Hippocratis*. (Epidem. L. 6, § 4.)

jam

jam alio modo inſanit; quidam effrænatè currunt, & ad eundem locum ignari revertuntur; quidam longo pòſt tempore ad ſuos ſe recipiunt; alii vociferantur, de latrocinio, aut vi illatâ, conquerentes; alii ab hominum conſpectu in deſerta fugiunt, & cum ſemet ipſis tantummodo verſantur.

Remiſſio. Quòd ſi morbus remittere jam incipiat, ſegnes, quieti, mœſti ſunt; quia jam in notitiam mali venientes calamitate ſuâ affliguntur [h].

ALIA INSANIÆ SPECIES. Quidam membra ſibi conſcindunt, Dìs ſuis, quos id a ſe expoſcere credunt, ex religioſâ quâdam opinione gratificari ſe exiſtimantes. Id genus *Furoris* in perſuaſione quâdam omnino conſiſtit, cùm in aliis rebus ſapiant. Excitantur autem, aut tibiæ cantu, aut hilaritate, aut temulentiâ, aut præſentium hortatu. *Furor* hic a Dìs immittitur [i]. Poſtquam autem conquieverint, hilares, & curâ ſoluti ſunt, Deorum ſacris ſe initiatos eſſe cenſentes; decolores tamen, & extenuati, & infirmi ex vulnerum doloribus diu remanent.

DE
PARALYSI,
SIVE
NERVORUM RESOLUTIONE.

CAP. VII.

Genera Reſolutionis. Apoplexia. APOPLEXIA, *Paraplegia*, *Pareſis*, *Paralyſis*, ejuſdem generis ſunt omnia. Nam in his, vel motus, vel tactus, vel uterque deficit: interdum etiam mens, aut alius aliquis ſenſus. Sed *Apoplexia* quidem totius corporis, & ſenſûs, & mentis, & motûs reſolutio eſt; quo fit, ut vehemens *Apoplexia* nullo modo, imbecillis difficulter, ſolvi poſſit [k]. Paraplegia. *Paraplegia* verò tactûs motûſque reſolutio eſt, Paralyſis. ſed in parte tantûm aliquâ, ut manu, vel crure. *Paralyſis* autem, in Anæſthesia. genere, motûs tantùm & actionis eſt defectio. Quòd ſi fortè tactus per ſe defecerit, quod tamen rariſſimè contingit, *Anæſtheſia*, (ſive *ſenſus privatio*,) potiùs quàm *Pareſis*, appellatur. Et ſi *Hippocrates crus*, *quod*

---

[h] Multa iis, quæ in hoc Capite leguntur, ſimilia habet *Aëtius*, (L. 6, c. 8.) ex *Archigene*, & *Poſidonio*, deprompta. Illic etiam iſtorum Medicorum, in affectu hoc, curandi ratio legi poteſt, cui *Aretæi* Methodum conveniſſe veriſimile eſt: ſed hujus de hâc re ſcripta perierunt.
[i] *Aretæum* de *Gallis Cybeles* loqui, in Dni *Fabricii* Libro notatum eſt. *Furorem* hunc Ενθουσιασμὸν appellat *Galenus*. (Def. Med.) [k] Hippoc. Aph. 42, § 2.

in

Pareſis

Canina Convulſio.

Lipothymia.

in directum jacet, Apoplectum[1] dicit, per hanc vocem, id emortuum eſſe, & inutile, & inſanabile ſignificat; quod enim in toto corpore vehemens *Apoplexia* eſt, idem *Paraplegiam* eſſe in crure denotat. *Pareſis* autem veſicæ propria eſt, cùm urina, contra voluntatem, vel ſupprimitur, vel effluit. At palpebrarum, & malarum, quique in maxillis ſunt, muſculorum, & menti in alterutram partem diductio, ſi per nervorum contractiones iſta pervertantur, *Canina* dicitur *Convulſio.* Genuum verò reſolutionem, ſensûſque brevem ſtupefactionem, & exanimationem, & lapſum, *Lipothymiam,* (ſive *Animæ defectionem,*) nominamus.

Quomodo partes quæque reſolvantur.

Reſolvuntur itaque membra, modò ſigillatim, ut ſupercilium per ſe, aut digitus: aut etiam his majora, ſicut manus, vel crus; modò plura ſimul. Et aliàs dextra tantùm, aut ſiniſtra, aut aliqua ſeorſim membra, aut ea ſimul omnia, idque ex integro, vel leviùs, idem patiuntur; quod non in iis ſolùm obtinet, quæ a ſe invicem diſtant, & eodem nomine vocantur, & comparia ſunt, ut oculis, manibus, & cruribus: ſed in illis etiam, quæ continua ſunt, ut in dimidiâ parte naſi, itemque in linguâ, uſque ad limites, qui hanc in æquas portiones dividunt, & in alterâ tonſillarum, & in dimidio faucium, ac gulæ. Ego ſanè ſtomachum etiam, & inteſtina, & veſicam, & rectum inteſtinum, uſque ad ejus principium, eodem modo interdum affici exiſtimo; at hæ partes, quæ intra corpus reſolvuntur, latent & conſpectum effugiunt. Dimidiatæ quoque ſunt iſtarum partium actiones; quam ob cauſam membra tantùm dimidia vitiari arbitror, & in duas portiones a morbo dividi. Hæc utique res argumento eſt, dextras partes a ſiniſtris, facultate naturali, & morbi in eas Criſi, differre; æqualis enim eſt cauſa inhæreſcens: communes etiam primæ morbi occaſiones, ſive frigus fuerit, ſive cruditas; ambæ tamen partes vitio non ſunt æquè opportunæ; natura autem ex æquo valens eſt, ubi ſubjecta, in quæ agit, æqualis ſunt potentiæ: ubi verò inæqualia ſunt, fieri non poteſt, ut idem hæc in utriſque efficiat. Cæterùm ſi infra caput principium aliquod afficiatur, uti medullæ ſpinalis membrana, partes, quæ eodem nomine vocantur, & etiam continuæ ſunt, reſolvuntur; dextræ, ſi nervi dextri læſi fuerint: ſi ſiniſtri, lævæ. At ſi mali principium ſit in capite, nervis affectis dextris, ſiniſtræ reſolvuntur partes: lævis itidem patientibus, dextræ. Hujus rei cauſa eſt, quòd nervorum ſitus juxta originem invertitur; etenim dextri non in directum ad dextras partes, uſque ad finem, pertingunt: ſed utrique, origini ſuæ inſerti, continuò ſe invicem tranſeunt in figuram literæ Græcæ X, ad oppoſitam partem tendentes. Utque in ſummâ dicam, ſive totum ſimul corpus, ſive aliqua membra, vel ab alterutrâ, vel ab utrâque parte reſolvuntur, nervi interdum, qui a capite oriuntur, laborant, qui, ut paucis dicam, ſenſu facilè privantur, ſed, per ſe ipſos, motum haud ita facilè amittunt: iidem, ſi per conſenſum, ab his qui motui inſerviunt,

[1] Epidem. L. 3.

N aliquid

aliquid vitii contraxerint, motûs quoque paululum deperdunt: aliquid enim motûs, quanquam haud ita multum, naturaliter habent per ſe. Interdum verò læduntur nervi, qui ex aliis muſculis exeuntes in aliis terminantur: & hi ſunt, qui præcipuam motûs partem continent, eumque capitis nervis impertiunt; ab iſtis enim plurimum motûs hi derivant, licèt per ſe habeant paululum; iſti igitur motûs defectionem præcipuè patiuntur: rarò autem, aut, ut ego arbitror, nunquam, per ſe ſenſum amittunt. Et ſi fortè faſciculus quiſpiam nervorum, qui ex oſſe quovis proficiſcentes in alio finiuntur, vel exſolutus fuerit, vel diſruptus, impotentes fiunt & trahuntur partes, ſenſu tamen non privantur.

Paraplegiæ Species.

Porrò hæ ſunt *Paraplegiæ* ſpecies. Nonnunquam artus cum extentione reſolvuntur, neque flecti rurſus poſſunt: in quo caſu, membra prælonga apparent. Interdum cavi fiunt, neque in longitudinem extendi queunt: & ſiquis eos, ceu ligna adaptans & radens, violenter extendere conetur, breviora, quàm in naturali ſtatu, videntur. Has ambas ſpecies patitur *Oculi Pupilla*: nam & in magnam amplitudinem diffunditur, quem affectum Πλατυκορίαν, (ſive *Pupillæ amplificationem*,) & Μυδρίασιν etiam dicimus; & in anguſtum contrahitur, quod vitium *Phthiſin* ego appello.

Pupillæ Paraplegia.

Vesicæ Paraplegia.

Reſolvitur etiam *Veſica*, ut munia ſua nequeat exequi: idque vel cum extentione, ubi præ impotentiâ urinam effundit; aut in ſeipſam convolvitur, neque, cùm plena eſt, urinæ quicquam poteſt excernere.

Pareſis Cauſæ, & quinam huic, & quando, obnoxii ſint.

Pareſis cauſæ primæ ſunt ſex; vulnus, ictus, frigus, cruditas, venus, vinolentia: & præter hæc, vehementes animi perturbationes, ut conſternatio, timor, ac mentis dejectio, & in pueris etiam terror; quibuſdam nervos reſolvit inopinatum atque ingens gaudium, & inexplebilis uſque ad mortem riſus. Sed hæ quidem cauſæ ſunt primæ: ultima verò & præcipua cauſa eſt, innati caloris refrigeratio, quando is aut ab humiditate, aut a ſiccitate læditur; ab hâc verò causâ, minùs, quàm ab illis, ſanabile vitium eſt; ex vulnere etiam, & nervi diſciſſione, mortiferum eſt. Quod ad ætates pertinet, ſenes morbo hoc facillimè tentantur, & vix ſaneſcunt; pueri ad ſalutem facilè perducuntur. Ex tempeſtatibus, eundem hyems præcipuè, deinde ver, poſtea autumnus, æſtas minimè parit. Habitus huic opportuni ſunt, naturâ craſſi, humidi, deſides, & voluptatibus, brutorum more, dediti.

Signa.

Affectus itaque, cùm jam hominem occupaverint, evidentes ſunt, ex motûs privatione, & ex nullo frigoris, aut caloris, aut vellicationis, punctioniſve, aut alius cujuſvis tractationis ſenſu. Rarò fit, ut extremæ partes homini doleant; ſed ad ſanitatem reſtituendam doloris vacatio æquè commoda eſt. Repentè mala hæc invadunt; at ſiquando longiora etiam habeant initia, gravitas fit, & motûs difficultas, & torpor: modò frigoris ſenſus, modò ingens calor: ſomnus parvus, inſomnia turbulentiora; ubi illico reſolvuntur.

Caninæ Convulſionis Signa.

At, in *Canina Convulſione*, non frequenter admodum contrahuntur omnes vultûs partes, ſed dextræ ad ſiniſtras, & ſiniſtræ ad dextras tranſeunt:

ſeunt: in quo caſu, mentum huc vel illuc multùm diſtorquetur, tanquam de ſede ſuâ mota foret maxilla; ſiquidem his interdum luxatus eſt articulus, cùm latè hiantes mentum in oppoſitam partem diſtraherent. Oculus læſæ malæ pervertitur, & cum palpebrâ inferiore palpitat: ſuperior etiam palpitat, modò cum oculo, modò ſine hoc. Diducuntur quoque labia a ſe invicem: & interdum ambo collabentia balbutiunt: & aliis arctè comprimuntur, ſimulque adducta ſolitum cum ſtrepitu ſputum expellunt. Convellitur etiam lingua, quippe quæ & ipſa ex muſculis nerviſque conſiſtat, & ad palatum ſecundùm latitudinem tota ejus continuitas repentè ſubſilit, ſonumque concuſſionis reddit. Convellitur etiam columella, & ſi os interiùs committatur, fit inopinatus fragor: at ſi id dehiſcat, columellam, nunc ſecundùm latitudinem palato adhæreſcentem, nunc cum vi, ac celeritate, ac ſonitu reſilientem, inſtar oſtrei, intueberis. Cæterùm *Caninis Convulſionibus* fraus ineſt quædam; ſiquidem inſpicienti ſanæ partes videntur laborare: etenim ob tenſionem, & colorem, & oculi amplitudinem, quod ſanum eſt offenſam pati creditur. Sed error deprehenditur & ex riſu, & ex locutione, & ex commiſſione partium; nam, quæ læſa ſunt, omnia cum ſonitu convelluntur: labium neque in ridendo, neque in loquendo, dimovetur: palpebra non volubilis eſt: oculus riget: in tactu omnis abeſt ſenſus; integræ verò partes & loquuntur, & connivent, & ſentiunt, & rident [m].

DE

PHTHISI.

Cap. VIII.

SI ex *Abſceſſu* in *Pulmone*, vel ex diuturnâ *Tuſſi*, vel ex *Rejectione Sanguinis*, intus oriatur pus, idque per tuſſim homo exſcreet, *Pye*, & *Phthiſis*, morbus dicitur. At ſi pectus, aut coſta ſuppuret, & per pulmones exeat pus, *Empye* vocatur. Quòd ſi poſt hæc *Pulmo*, tranſitu puris eroſus, *Abſceſſum* habeat, non jam *Empye* appellatur, ſed *Phthoes* nomen ſibi adſciſcit. Phthiſis definitio.

Adeſt autem in *Phthiſi* aſſidua febricula, interdiu quidem latens ob ſudorem refrigerationemque corporis, minimè tamen deſinens; etenim *Phthoes* proprium & peculiare ſignum eſt, ut circa noctem reſuſcitetur Signa.

---

[m] Aliqua, de *Paralyſi*, ex *Archigene*, habentur apud *Aëtium*; (L. 6, c. 28.) ſed pauca de ejus *Signis*: plura de *Curatione*. Cæterum Caput illud, in quo medendæ *Paralyſis* rationem expoſuit *Aretæus*, ad nos non pervenit.

atque

atque emicet calor, rurſuſque per diem in viſceribus deliteſcat: illam autem detegit ægrotantium moleſtia, & imbecillitas, & colliquatio; at ſi per diem febris e corpore decederet, quî fieri poſſet, quin æger & carnem tunc, & vires repararet ſuas, & quiete aliquâ levaretur? Etenim, in proceſſu morbi, omnia etiam augeſcunt mala; pulſus parvus, obſcurus: vigilia: coloris languor: & alia quæcunque febricitantibus contingunt. Sputi ſpecies ſunt plurimæ; id enim aut lividum eſt, aut atrum, aut coloris ſaturi, aut ex albo pallidoque, aut ex viridi alboque permixti: idem vel latum, vel rotundum eſt: durum ac glutinoſum, vel rarum atque diffluens: modò cum odore fœdo, modò ſine quovis; omnia autem hæc ſunt puris ſpecies. Quicunque enim id vel aquâ, vel igne [n], explorant, mihi quidem *Phthoen* minimè videntur cognoſcere: ſiquidem non modò horum quæ exſpuuntur, verùm etiam ipſius ægrotantis aſpectus, certiores, quàm alius quivis ſenſus, morbi præbet notas; nam ſi vel de plebe quiſpiam hominem videat, pallidum, imbecillem, extuſſientem, conſumtum, hunc verâ *Phthoe* laborare ſtatim pronuntiat. Porrò, qui in pulmonibus quidem *Ulcus* non habent, longis autem febribus contabeſcunt, & frequenter, atque duriter, & imperfectè tuſſiunt, neque quicquam exſcreant, hos etiam *Phthiſicos* appellare conſuêrunt: & id ſanè non abſque causâ. Adeſt autem pectoris gravitas, (etenim infirmus pulmo eſt,) anxietas, moleſtia, cibi faſtidium: veſpere, algor: versùs auroram, rurſus fervor; ſudor ſuperiorum partium uſque ad pectus ipſo calore gravior: ſputa per tuſſim egeſta, ut ſuprà propoſui, varia.

Sputi Species.

Phthiſici deſcriptio.

Vox rauca eſt: cervix paululùm tortuoſa, gracilis, huc & illuc ægrè verſata, quaſi intenta; digiti tenues, ſed craſſi ſunt articuli, in iiſque oſſa tantùm videntur ſupereſſe, quia caro jam extabuit: digitorum ungues adunci; venter rugoſus atque latus, quia, præ macie, non jam, ut antè, carnis quaſi faſciâ continetur, neque rotunditatem ſervat ſuam; quâ de causâ ungues etiam incurvantur: ſiquidem caro iſta, quæ in eorum ſummitatibus abundabat, iiſque, ut fulcimentum quoddam, ſuberat, jam quaſi durum quid & ſolidum efficitur; unde & ipſorum unguium dolor eſt. Naſus acutus, atque tenuis: malæ cum rubore exſtant: oculi concavi, lucidi, micantes: vultus tumidus, pallidusque, aut lividus: tenuis malarum pars dentibus ita adhæreſcit, ut ridentium ſimiles ſint; omnino cadaveroſi ſunt. In eundem modum cætera ſeſe habent; ubique tenues, & carnis expertes: brachiorum nuſquam apparent muſculi: mammarum ne veſtigium quidem ſupereſt, & papillæ tantùm in conſpectum ſeſe offerunt; coſtas non modò perſpicuè dinumerare licet, verùm etiam, ubi deſinunt, intueri facile eſt: neque enim harum cum ſpinæ vertebris articulationes occuluntur, & earundem in os pectoris inſertiones patent; coſtarum interſtitia cava ſunt in rhombi figu-

[n] Nam in aquâ poſitum, ſubſidet: in igne, graviter olebit. Prænot. Coac. & Cœl. Aurel. Morb. Chronic. L. 2, c. 14.

ram,

ram, ſecundùm oſſium circumferentiam : præcordia vacua, ſurſum reducta : abdomen, cum ilibus, ſpinæ cohæreſcit : articulos tibiæ, coxæque, & brachia conſpicuos & prominentes habent, & carne deſtituuntur : ſpina etiam, quæ in cavo erat antea, ſupra vertebras exſtat, muſculis jam utrinque conſumptis : totæ quoque ſcapulæ apparent, avis inſtar alarum, extenſæ. His alvus cita ſuperveniens mortifera eſt [o]; ſin ad ſanitatem ſpectent, ſigna pernicioſis contraria accedunt.

Senes morbo huic aſſiduè obnoxii ſunt, & ex eo minimè evadunt; juvenes autem, uſque ad ætatis florem, ex *Rejectione Sanguinis*, in *Phthiſim* decidunt, et poſſunt quidem, ſed non ſine difficultate, convaleſcere; pueri, tuſſiculâ nonnunquam ad *Phthoen* uſque vexati, ad ſanitatem facilè revertuntur. Habitus in hoc vitium proclivis eſt iis, qui tenues ſunt, qui pectus, duarum more tabularum, compreſſum, qui ſcapulas, alarum inſtar, protentas, qui guttur habent prominens, qui coloris candidi, qui rari ſunt pectoris. Regiones frigidæ humidæque eidem opportunæ ſunt.

Phthiſi obnoxii.

D E
E M P Y I C I S,
S I V E
S U P P U R A T I S.

C a p. IX.

Empyi, & Apoſtematiæ.

QUIBUS hominibus, in cavis locis, vel e regione pectoris, vel infrà, ſub ſepto tranſverſo, *Abſceſſus* fiunt, ſi per os exit pus, *Empyi*, (ſive *Suppurati*,) vocantur; at ſi per inferiora id dejicitur, *Apoſtematiæ* dicuntur. Ac intra pectus quidem, ex *Ulceribus*, vel in *Pulmone*, ſi *Phthiſim* excipit, vel in *Membrana coſtas ſuccingente*, vel in *Oſſe Pectoris*, vel infrà alibi, quà pulmo ſpinæ adhæreſcit, vel in aliâ quâvis *Pectoris* parte, ex his, inquam, omnibus, per pulmonem eſt puris excernendi via. Verùm ex *Ulceribus*, quæ in viſcere quovis, infra ſeptum tranſverſum, oriuntur, ut in *Jocinore*, *Liene*, ac *Renibus*, idem per veſicam fertur : in mulieribus etiam, per uterum. Cuidam ego *Abſceſſum* in inteſtino quoque *Colo*, ad dextram partem prope jecur, ſcalpello aperui; multumque inde puris effuſum eſt, multum etiam, per renes & veſicam, ad plures dies profluxit, unde ad integritatem homo perductus eſt.

---

o Hippoc. Aph. 12, § 5.

Suppurationis Cauſæ.

Cauſæ his omnibus communes ſunt, ictus, cruditas, frigus, & horum ſimilia. *Suppurationibus* autem in *Pectore* initium præbet longa *Tuſſis*, & *Pleuritis*, & *Peripneumonia*, & diuturna *Fluxio*, & ſæpe etiam acuti morbi materia, quæ in iſtorum viſcerum aliquod avertitur.

Species.

At humor, modò iners & imbecillis, parti alicui incumbit: modò acer & mordax eſt, & mortiferam intus facit putredinem; ſiquidem puris diverſæ ſunt ſpecies, de quibus mox dicemus. Sed res profectò mira eſt, quòd ab exili tenuique *Membrana*, eâ ſcilicet, *quæ coſtas ſuccingit*, quæque nullam omnino craſſitudinem habet, tanta puris exeat vis; etenim in multis magnam ejus collectam eſſe copiam deprehendimus. Hujus rei cauſa eſt inflammatio, abundantiâ ſanguinis excitata, unde incraſſeſcit membrana; verùm ex multo ſanguine multum in medio pus contrahitur. Quòd ſi *Abſceſſus* intrò tendat, coſtarum oſſa ſuam propriam ſedem obtinent, ſed *Phthiſis* altera ſpecies, ſuperiùs a nobis memorata, ſecundùm naturam evenit. At ſi in exteriorem partem feratur, oſſa disjungit: ſiquidem inter aliquas ex mediis coſtis *Abſceſſus* vertex aſſurgit, & eas hinc atque illinc diſpellit.

Signa.

Signa omnibus quædam ſunt communia: quædam ſingulis propria; gravitas, vel dolor, nota eſt communis; (nam pulmo doloris expers eſt;) febres etiam obſcuræ: horrores circa veſperam: ſudores in remiſſionibus: vigiliæ: tumores in extremis pedibus, manuumque digitis, qui aliter aliterque deſinunt, atque rurſus aſſurgunt [p]: moleſtia: cibi faſtidium: totius corporis macies. Si morbus jam in vetuſtatem incidat, habitus *Phthiſicus* efficitur; neque enim natura jam officio ſuo defungitur, non aſſueta reſtat jam concoctio, non corporis habitus: color tenebricoſus eſt. Spiritus cunctis quidem gravis, iis verò gravior, quibus in ſuperiore ventre malum eſt: accedit etiam tuſſis, quamdiu inflammatio urget, quo tempore dolores etiam, horroreſque increſcunt, & calor, & vigilia, & ſpirandi difficultas; pulſus parvus, tardus, imbecillis; mentis alienatio fit, pectoriſque diſtentio.

Puris Genera & [illegible]

At ſi inflammatio jam in pus vertatur, vehementiſſimè urgent omnia; rejectio parva, licèt gravior ſit tuſſis; & ex intentione violentâ primò fertur pituita bile tincta, ſed ad nigritiem tendens, tanquam fuligine colorata; deinde cruenta quædam exeunt, & craſſa. At cùm *Abſceſſus* inſtat ruptio, profunda quædam & carnoſa educuntur. Cùmque jam diſrumpitur, ſuffocationis periculum eſt, ſi multum ſimul effundatur pus; at ſi paulatim effluat, res in tuto eſt. Quòd ſi per inferiora pus tranſire velit, ſuperiores partes, ubi *Suppuratio* eſt, acutus dolor occupat: alvus liquida fit, & primò aquoſa cum pituitoſis dejicit, deinde cruenta quædam circumfluentia, & poſtea, cùm jam facta eſt ruptio, carnoſa: hæc inſequitur pus, vel per alvum, vel per urinam redditum; omnium autem optima eſt ad renes ac veſicam materiæ tranſlatio.

---

[p] Hippoc. Prænot.

At

Puri ſpecies.

At ſive ſuprà, ſive infrà, fertur, puris colores varii ſunt; idque pallidum, aut album, aut cinereum, aut lividum, aut nigrum eſt: & cum fœdo odore, vel ſine quovis: vel craſſiſſimum, aut mediocriter ſe habens: aut læve & æquale, aut aſperum & inæquale; quæque innatant, carnoſa ſunt, & ea rotunda, aut lata: quæ facilè poſſunt ablui, vel glutinoſa. Utque de pure in ſummâ dicam, quodcunque album, maturum, ſine odore, læve, & rotundum eſt, & celeriter extuſſitur, aut per inferiora exit, ſalutem [q] promittit; quod autem perpallidum eſt, bilioſum, inæquale, periculum ſubeſſe teſtatur: his verò longè perniciosius eſt id, quod lividum, aut atrum eſt, quia putredinem hæc, & erodentia *Ulcera* denotant.

Signa ſalutis, ac mortis.

Præter iſta, habitum etiam hominis, quæque morbum comitantur, oportet attendere; nam ſi, poſt puris excretionem, bene ſe habeat æger, ſi febre vacet, quod concoctionis, & boni coloris, & cibi capiendi initium eſt, ſi facilè extuſſiat, ſi pulſus rectus, & vires firmæ ſint, extra periculum collocatur; at ſi febris ſuperveniat, & omnia in deterius vergant, relicta nulla ſpes eſt [r]. Oportet etiam *Locos*, in quibus *Suppurationes* fiunt, attendere. Nam ſi eæ in *Oſſe Pectoris* excitentur, tardè fit *Abſceſſus*: quia partes hæ tenues, carnis expertes, & cartilaginoſæ ſunt, quales magnam inflammationem non ſuſcipiunt, & abſque *Suppuratione* diu remanent: cartilagines enim frigidæ ſunt naturæ, & earum inflammationes innoxiæ; (habitûs autem colliquatio mala eſt;) quia *Suppuratio* brevi tempore inhæret. *Lienis* autem, & *Jecur*, & *Pulmo*, & *Septum tranſverſum*, citiùs abſcedunt, ſed periculosè ac lethaliter [ſ].

DE
PULMONIS
ABSCESSIBUS.

Cap. X.

QUICUNQUE *Peripneumonia* laborant, & pituitam intus habent, quæ non multùm diffunditur, mortem evadunt: ſed poſtquam morbi impetu liberati ſunt, *Suppurati* fiunt. Futuri autem, aut perfecti jam *Abſceſſus* ſigna, in *Suppuratis*, expoſuimus.

---

[q] Hippoc. Prænot. [r] Ibid. [ſ] Aliqua his, quæ in hoc Capite leguntur, ſimilia habet, ex *Archigene*, *Aetius*; (L. 8, c. 74.) unde horum *Curatio* peti poteſt: nam *Aretæi* de hâc re ſcripta deſunt.

Is poſtquam fuerit perfectus, haud tantâ vi ac labore, ut rumpatur atque rejiciatur, hìc eſt opus, quantâ in ſolidis corporis partibus : ſed pus facilè expellitur, quia faciliùs in raritate vaſorum, quàm in corporis habitu, fit diſtentio ; etenim rarus eſt pulmo, & foraminibus, inſtar ſpongiæ, plenus, neque humore læditur, ſed eum in vias magis magiſque latas uſque propellit, quoad ad aſperam tandem arteriam perduxerit ; circuitus autem liquori non difficiles ſunt, ſiquidem flexile, atque lubricum, pus eſt ; ad hæc, in reſpiratione, a ſpiritu ſurſum efflatur. Homines plerumque convaleſcunt, niſi fortè quiſpiam confertâ puris adductione ſuffocetur, cùm, propter hujus abundantiam, aërem aſpera recipere non poſſit arteria. Quidam longo ſpatio, *Phthiſicorum*, & *Suppuratorum* more, conſumuntur. Pus autem album eſt, ſpumans, ſalivæ mixtum : aliàs cinereum, aut ſubnigreſcens. Interdum, cùm exulceratio multa eſt, & profunditatem habet *Abſceſſus*, aſperæ arteriæ ramulus exſpuitur, cumque eo feruntur viſceris ipſius fragmenta. Rauci ſunt : breviter ſpirant : vocem emittunt gravem : pectora ipſorum dilatantur, neque tamen videntur ſatis lata, quia multus intrò continetur humor : oculorum nigra pars fulget, alba videtur albiſſima, & pinguis : malæ rubent : venæ in vultu gibbæ fiunt. In his res profectò mira eſt, quanto vires corporis habitum, quanto autem ipſas vires animi vigor exſuperet.

DE

ASTHMATE,

SIVE

ANHELITU.

Cap. XI.

Aſthmatis Nomina.

SI a curſu, & exercitatione, aut alio quovis opere, ſpiritus ægrè trahitur, vocatur Ἆσθμα. Morbus quoque, quæ Ὀρθόπνοια, (ſive *Reſpiratio recta*,) dicitur, Ἆσθμα itidem nominatur ; in acceſſionibus enim, iſto quoque vitio laborantes ἀσθμαίνουσι, (id eſt, anhelant ;) Ὀρθόπνοιαν autem ideo dixerunt, quòd, erecto tantùm corpore, ſpiritum facilè adducant : nam in decubitu ſtrangulantur ; propter extentionem igitur, quæ in ſpirando fit, Ὀρθόπνοια appellatur : erectus enim homo ad

ad reſpirandum intenditur, & ſi fortè decubuerit, periculum ſtrangulationis ſubit [t].

Afficitur autem pulmo, & conſentiunt partes, quæ ei in ſpirando opitulantur, ut ſeptum tranſverſum, & pectus; at ſi tentetur cor, homo non diu ſupereſt; etenim in hoc loco poſitum eſt reſpirandi vivendique principium. Locus.

Affectûs cauſa eſt, *Spiritus* refrigeratio & humiditas; ejuſdem materia, humor craſſus & glutinoſus. Huic mulieres magis patent, quàm viri: quia humidæ frigidæque ſunt; pueri his faciliùs liberantur, quia, dum increſcunt, iis natura potenter calorem auget; viri, quanquam hoc non ita facilè implicentur, citiùs tamen intereunt. Iſtis autem retardatur exitium, quibus vel ex labore, aut lanarum obvolutione, incaleſcit pulmo, & ſuccenditur: ſicut his, qui in conficiendo calce operam inſumunt, & ærariis, ferrariiſque fabris, iiſque, qui in balneis ignem accendunt. Unde, & quibus contingat.

Adventantis morbi notæ ſunt, gravitas pectoris: ad aſſuetum opus, & ad quodvis etiam negotium, tarditas: anhelitus in curſu, aut in itinere acclivi; raucitate, ac tuſſiculà infeſtantur: flatus in præcordiis, & præter rationem ructus: vigiliæ: noctu calor quidam tenuis, & obſcurus: nares acutæ, ad recipiendumque ſpiritum paratæ. Principium.

At ſi increſcat vitium, malæ rubent: oculi, velut in ſtrangulatis, prominent: inter vigilandum, ſed longè magis in ſomno, ſtridor: humida, & ſine ſono, vox: multi frigidique aëris deſiderium: ſub dio morari cupiunt, cùm in domo ſpiritus nequeat his ſufficere: recti ſtantes ſpirant, quaſi univerſum aërem trahere vellent atque aſſugere: propter gravitatem aëris, os etiam aperiunt, ut plus ita intrò adducant; vultus, præter malas, quæ rubent, pallidus: ſudor circa frontem, atque jugula: tuſſis aſſidua, violenta: rejectio pauca, tenuis, frigida, quaſi ſpumæ quædam effloreſcentia: ex inflatione *Spiritus*, collum intumeſcit: præcordia ſurſum reducta: pulſus parvus, creber, compreſſus: crura exilia. Et ſi hæc vehementiſſimè premant, interdum homo, *Epilepticorum* more, ſuffocatus interimitur. Incrementum.

Sin ad ſalutem morbus inclinet, tuſſis minor, rariorque eſt: ſputa plura purulenta, & humidiora rejiciuntur: alvus aquoſis multis dejectionibus perturbatur: urinæ copia profluit, licèt in eâ nondum quicquam ſubſidat: vox altior: ſomni ſatis: præcordiorum remiſſio; in morbi levatione, dolor interdum ad ſcapulas procedit; anhelitus rarus, lævis, cum aliquo tamen ſtridore. Ita mortem effugiunt; ſed in morbi remiſſionibus, licèt obambulare valeant, mali tamen notas præ ſe ferunt. Salutis Signa.

[t] Ex hoc Capite quædam deſumpſiſſe videtur *Aetius*: (L. 8, c. 63) nullius allato nomine; ex quo loco etiam *Archigenis*, in curando *Aſthmate*, ratio petenda eſt, quia *Aretæi*, de hac re, ſcripta interciderunt.

DE PNEUMODE AFFECTIS.

Cap. XII.

Pneumodes Aſthmati ſimile.

A*STHMATIS* ſpecies malum id eſt, quod Πνευμῶδες appellatur: & ex pulmone vitium, ſicut in *Aſthmate*, proficiſcitur. Communes etiam utriuſque notæ ſunt, paululum tamen ineſt inter hæc diſcriminis: ſed in utroque adeſt ſpirandi difficultas, & tuſſis, & calor, & vigilia, & cibi faſtidium, & totius corporis extenuatio. Porrò turpe vitium eſt, & in longinquum protrahitur, non tamen ultra unius anni ſpatium; nam ſi autumno inceperit, æger vere, aut æſtate decedit: ſi per hyemem, is autumno inſequente conſumitur. Senes morbo hoc aliquando facilè corripiuntur, eoque leviter admodum tentati inhorreſcunt, quibus, non niſi morte, relevari poteſt dolor. Omnibus ſpiritus pene ex toto intercluditur: pulſus parvus, creber, obſcurus: quæ in *Aſthmate* pariter contingunt. Illud autem intereſt, quòd hi, tanquam aliquid extruſuri, tuſſiunt, ſed cum irrito labore, quia nihil emoliuntur; aut ſiquid fortè a pulmone per vim abrumpatur, id parvum, album, rotundum, grandinique ſimile eſt. Pectus his latius eſt, at ſine diſtortione, & Ulcere. Ac ſi pulmo non ſuppuret, humoribus tamen quaſi concretis inferciatur, acceſſionum intervalla longiora ſunt. Quidam ſubitò ſuffocantur, priuſquam vitium quodvis in univerſum corpus tranſierit. Aliis in *Hydropem circa ilia*, aut in iſtum, qui *Anaſarca* dicitur, affectus deſinit.

Horum differentia.

DE JECORIS AFFECTIBUS.

Cap. XIII.

Jecoris officium.

JECUR Lieni, quoad horum generationem, æquilibre eſt; dextram enim lævamque partem hæc viſcera occupant, numero naturaliter æqualia: ſed facultate, tam in ſalute, quàm in morbis, imparia; in ſanitate, quia *Jecur poteſtatem in alimentum habet*: id enim viſcus quaſi

quaſi *Venarum radicatio* eſt; quinetiam in morbis, ad inferendam mortem, cauſas multo valentiores continet. Quanto igitur magis ad ſanitatem prodeſt Jecur, tanto magis in morbis officit; etenim citiùs, violentiùſque inflammatur: & frequentiùs, atque pernicioſiùs *abſcedit*: & in *Scirrho*, magis celeriter, ac dolenter, quàm Lienis, interimit. Cæterùm de iſtius inflammatione, in Acutis Affectibus, ſuprà diximus.

Suppuratio.

Idem ſi in pus vertatur, acutus dolor ad jugulum uſque & extremum humerum procedit; ſiquidem ſeptum tranſverſum, per quod ſuſpenditur, pondere ſuo deorſum trahit: Diaphragma verò membranam coſtas ſuccingentem, quoniam id huic adnectitur, degravat: membrana autem ad jugulum & ad ſummum uſque humerorum protenditur, & has partes ſecum ad inferiora convellit. Inter ſuppurandum, fervor adeſt acer, cum horroribus: tuſſis ſicca, non admodum crebra: colores ſunt herbidi, ſed, ſi ſaturatè *Icterici* fuerint, ſpecie albidi; ſomni viſorum non admodum expertes; mente omnino conſtant, niſi ſi fortè ex temporariâ aliquâ cauſâ repentinum ingruat delirium, ubi ad ſe illico revertuntur. Tumor ſub mammis coſtiſve aſſurgit, quem in *Peritonæo* eſſe multi falsò opinantur. Verùm ſi ſubter coſtas *Nothas* tumor exſtet, Jecur, dolore preſſum, intumeſcit, quia humore plenum eſt. At ſi non ſub oſſe hæc maneant, membranæ tumentis ſignum eſt; & ejus quidem circumſcriptio ac termini patent: nam impreſsâ manu, poſtquam fibrarum, in quas Jecur dividitur, ambitum exceſſerit, ea in vacuum abdomen deſcendit; *Peritonæi* autem interminata eſt durities, & extremitatis ejus proceſſus viſum effugit. Si *Abſceſſus* intrò feratur, Medico longè præſtat Natura, quæ pus, aut ad inteſtina, aut ad veſicam, derivat; harum via iſta longè tutiſſima eſt, quæ per veſicam fit. At ſi extrà procedat, inciſione non uti periculoſum eſt: nam, hâc omiſsâ, Jecur a pure corroditur, morſque non longè abeſt. Et ſi incidere velis, metus eſt, ne hominem profuſio ſanguinis ſtatim rapiat, quæ in Jecore coërceri nequit. Siquando igitur ad inciſionem venire neceſſe habeas, ferramentum igne candens uſque ad pus demittito; id enim & inciſionis, & uſtionis, partes ſimul explet. Et, ſi æger evadit, pus effluet, album [u], maturum, æquale, inodorum, perquam craſſum; his febres, & cætera minuuntur mala, ita ut ex toto facilè redeat integritas. At ſi in inteſtina pus effunditur, alvus aquoſa primò dejicit: poſtea humorem, quaſi in eo caro lota fuerit: deinde his ſimilia, quæ, in *Torminibus* cum inteſtinorum exulceratione, prodeunt; interdum ſanguis concretus exit, cum grumis; fertur etiam bilis flava, colore ſaturo, vel porracea, & poſtremò, prope mortem, atra.

Liberationis, & Mortis Signa.

Ulcus ſine Suppuratione.

Sed ſi *Ulcus* abſque *Suppuratione* permanſerit, venter quædam odoris mali, quaſi putrida, excernit: cibus, propter ventriculi atque inteſti-

[u] Hippoc. Aph. 44. § 7. & Prænot.

norum

norum imbecillitatem, crudus tranſmittitur; neque enim Jecur, cùm in malo ſtatu ſit, hunc rurſus concoquit. Hos fervor acris infeſtat, iiſque omnia in pejus vertuntur: carnis colliquatio eſt: pulſus exiguus: ſpirandi difficultas: neque ita multo pòſt e vitâ decedunt. Quibuſdam *Dyſenteria*, & *Ulcus* ſaneſcunt, morbus tamen in *Hydropem* tranſit. At ſi remittantur omnia, & pus ex alvo, candidum, læve, æquale, odoris expers, profluat, cibique concoquantur, de homine bona ſpes eſt. Atqui optimum eſt, ut per urinam morbus judicetur: & per hanc viam ſecuriſſimè, minimâque cum offensâ, exit pus.

Jecoris Scirrhus.

Cæterùm ſi, ex *Inflammatione*, Jecur non ſuppuret, febris quidem non deſinit, tumorque durus ſubſidens in *Scirrhum* confirmatur; ſub quo dolor adeſt, ſed is non continuus, cùmque adſit, iners quodammodo ſentitur: calor etiam tenuis: cibi faſtidium: in amaris deguſtandis voluptas, dulcium ſenſus injucundus: horroribus corripiuntur: ſubalbidi, virentes ſunt: lumbi illis, pedeſque intumeſcunt: facies rugoſa: alvus admodum ſicca, vel dejectiones creberrimæ; ſumma quippe malorum omnium, *Hydrops* ſupervenit.

Hydrops.

In *Hydrope*, ſi urina multa & craſſa prorumpat, multumque in eâ quaſi limi ſubſideat, morbum hoc modo effluxurum eſſe ſubeſt ſpes; eadem ſi tenuis ſit, & pauca, neque in eâ quicquam deſederit, id cum *Hydrope* in exitium conſpirat. Quòd ſi natura ad antiquum habitum revertatur, & materia multa, craſſa, aquoſa, in ventrem confluat, ita quoque *Hydrops* ſanari poteſt [x]. Verùm id auxilii genus cum periculo tentatur; nam poſt confertas evacuationes, ultimamque virium dejectionem, ægri præ imbecillitate, quemadmodum in profluvio ſanguinis uſu venit, aliquando interierunt. Affectum tutiùs ſolvit ſudor, ſi is copioſè effundatur; nam in *Hydropicis* non ita multùm humeſcit cutis. Morborum Jocinoris hic eſto finis.

Unde, & quinam Jecore laborent.

Si Jecur ſuppuret, * * * juvenes, aliique uſque ad conſtantem ætatem: minùs fœminæ. Cauſæ ſunt, imbecillitas, & valetudo longa, præſertim poſt *Dyſenteriam*, & Ξυντήξιας (id eſt, Tabes:) ſiquidem etiam iſtos Ξυντηκτικοὺς (id eſt, Tabefactos) appellârunt, qui poſt *Ulcera Jocinoris* extenuati interierint [y].

[x] Hippoc. Aph. 14, § 6. [y] Idem, & alia multa iis, quæ in hoc Capite continentur, ſimilia habet *Archigenes*, apud *Aëtium* (Tetrabib. 3, Serm. 2, c. 4 & 5.

DE

DE LIENIS AFFECTIBUS.

Cap. XIV.

Scirrhus.

LIENI familiaris longus eſt affectus, qui *Scirrhus* dicitur; ſed viſcus hoc non ita facilè *ſuppurat.* In *Scirrho*, ſubeſt dolor non aſper, tumor autem ingens, ipſius Lienis ſuperficie major: ſiquidem Lienis in dextrâ parte viſus eſt, ita intumeſcens, ut totum, uſque ad Jecur, intervallum occupaverit. Quæ res multos decepit, qui hunc non Lienis, ſed membranæ affectum eſſe crediderunt; etenim *Peritonæum* inflammari exiſtimabant. Cæterùm in *Scirrho*, Lienis hujuſmodi plerumque eſt: durus ac renitens, tanquam lapis; ſub quo ingens premit moleſtia.

Suppuratio.

Quòd ſi *ſuppuret* etiam, mollior eſt, & in vertice, quà pus naſcitur, tactui cedit: ſed illìc, ubi puris expers eſt, reſiſtit. Nonnunquam Lienis totus in ventre ſuſpenditur, & huc illucve impulſus recedit, quamdiu parvus remanſerit, & fluctuandi ſpatium habuerit. Nauſea & anxietas tum maximè premunt, cùm inſtat ruptio.

Incrementum.

Incrementi notæ ſunt, febres, dolores, horroreſque: etenim hi plerumque comitantur; interdum tamen paululùm incaleſcunt, horroribuſque ac doloribus vacant; quæ cauſa eſt, cur *Abſceſſus* in *Liene* notitiam aliquando effugiat: quia viſcus rarum eſt, &, etiam in ſanitate, ſensûs expers. Tumidi ſunt: aquâ inter cutem referti: coloris ex atro viridique permixti; inquieti: ſpiritus ægrè trahitur, quaſi pondere quodam opprimeretur pectus; malum enim perquam noxium eſt. Venter uſque ad ſummum *Spiritu* repletur craſſo, nebuloſoque, & ad ſpeciem humido, cùm revera adhuc non ſit humidus; magna tuſſiendi cupiditas, ſed pauca tantùm & ſicca extundunt. Alvus ſiquid infrà reddit, id aquoſum eſt, & primò malis aliquid demit: poſtea, ſi largiùs profluxerit, hominem extenuat quidem, ſed nihilominus juvat.

Absceſſûs Ruptio.

Quòd ſi rumpatur jam *Abſceſſus*, pus utique purum, & concoctum non exit: ſed ſubalbidum, & cinereum, & quandoque fæculentum, aut livens. Et ſi *Vomica* profundior fuerit, niger quidam fertur humor, & aliquid unà ex conſumpti Lienis ſucco exprimitur; quibuſdam etiam integræ viſceris partes exeunt: ſiquidem Lienis eſt naturæ diſſolubilis. At ſi *Vlcus* non ſaneſcit, ſed in longinquum tempus extrahitur, cibum faſtidiunt: malo ſunt corporis habitu: tumidi: aſpectu fœdi: crebra

Q per

per univerſum corpus, ac præſertim in cruribus, oriuntur Ulcera, rotunda, livida, cava, ſordida, ſanatu difficilia; atque ita conſumpti intereunt.

Tumor durus.

At in exiguo *Tumore* cum duritiâ & renixu, abeſt dolor: quo fit, ut hi vitam longiùs producant; ſed ſi ab affectu ſuperentur, neceſſariò *Hydrops*, aut *Phthiſis*, & corporis tabes ſupervenit: quo mortis modo e vitâ decedunt.

Unde, ubi, & quos hæc invadant.

Pueri, & adoleſcentes, morbis his faciliùs implicantur, & faciliùs liberari poſſunt; ſenes non ita ſæpe corripiuntur, ſed affecti nequaquam convaleſcunt; ſeniores etiam nonnulli, ſine mali notitiâ, *vitio Lienis* ſunt abſumti: nam ex parvo *Tumore*, hi feruntur in exitium. Hos affectus morbus infert longus, tabificus: & adoleſcentibus præſertim otium, cùm, poſt certamina, multaſque exercitationes, corpus deſidiæ tradiderint. Iiſdem opportuna ſunt loca paluſtria: aquæ craſſæ, ſalſæ, viroſæ. Ex tempeſtatibus, autumnus gravis.

DE ICTERO, SIVE MORBO REGIO.

Cap. XV.

SI bilis coloris flavi, ovi vitello ſimilis, vel crocei, vel ex atro viridique permixti, per omne corpus, ex aliquo viſcere, diffundatur, morbus vocatur *Icterus*. Is, in Acutis Affectibus, cum periculo fit; etenim non modò, cùm ante ſeptimum diem [z] ortus fuerit, mortem ſolet inferre, ſed etiam poſt hunc ſuperveniens plurimos interemit: quod tamen rarò evenit, ſi febrem iſte perfectè judicaverit; verùm ipſe non ita facilè diſcutitur.

Icterus ex Jecore.

Contrahitur autem non ex Jocinoris tantùm, ut quibuſdam Medicis videtur, ſed ex Ventriculi quoque, & Lienis, & Renum, Colique inteſtini vitio. Porrò, in *Jocinore*, ita fit; ſi Jecur *Inflammatione*, aut *Scirrho* laboret, cibuſque non rite in eo conficiatur, is in Jecore bilem creat, quæ per veſicam, in hoc viſcere ſitam, ſecernitur. At ſi viæ, quæ bilem in inteſtina deferunt, vel *inflammatione*, vel *Scirrho* obſtru-

[z] Hippoc. Aph. 62, § 4.

antur,

antur, & iſta exundet veſica, bilis retrò fluit : itaque ſanguini commiſcetur, qui, per omne corpus dimanans, bilem quoque in omnia membra ſecum trahit ; inde corporis ſpecies bile tingitur : ſtercus autem album eſt, argillæque ſimile, neque bilis colore tinctum, quoniam humoris iſtius affluxu caret : unde alvus etiam ſicca eſt, quia bile neque madeſcit, neque ſtimulatur ; color eſt ex ſpecie albidâ.

Ex Liene.

Quòd ſi a *Liene* oriatur *Icterus*, color eſt ex atro viridique permixtus ; nam iſtius viſceris alimentum nigrum eſt, quia ſanguinem atrum quaſi deterget, ejuſque ſordes Lienis, cùm afficitur, neque ſuſcipit, neque elaborat : eæ verò cum ſanguine ubique diducuntur ; quamobrem, in *Ictero* a *Liene*, color eſt, qualem eſſe ſuprà diximus : aſſueta quoque ſtercora magis nigreſcunt, quoniam id alimenti, quod abundat in Liene, tanquam recrementum, per has vias expellitur.

Ex Colo, & Ventre.

Fit etiam ex *Colo*, & *Ventre Icterus*, ſi in utroque vitiata ſit concoctio : nam & in Colo hæc efficitur, ab eoque ad Jecur deducitur alimentum ; itaque ſi aliunde cibum Jecur crudiorem ſuſceperit, proprium quidem opus conficit, alienum autem omittit : nam, in diffundendo ſanguine, eam partem, quæ a Colo inconfecta remanet, ubique diſtribuit ; at ea, quæ a Colo eſt, inconcoctio bilem facit.

Ex aliis partibus.

Ita ex alio quovis viſcere oriri poteſt *Icterus* ; non ex iis tantùm, quæ alimentum ad Jecur mittunt : ſed ex illis etiam, quæ id a Jecore recipiunt. Neque enim alimentum, per canales tantùm ſenſibus expoſitos, ſed vel multo majorem ejus partem univerſo corpori, Natura per vapores ſubminiſtrat, qui ab omni in omnem partem facilè tranſeunt, a Naturâ, etiam per ſolida atque denſa, diducti ; itaque vapores hi bile inficiuntur, & cuicunque parti inſederint, eam colore ſuo tingunt. Cùm laborat *Colon*, excretio non eſt albida : quia Jecur neque in creandâ bile noxam patitur, eique in inteſtina patentem habet exitum.

Ex habitu Corporis.

Valentiſſimus etiam eſt, ad gignendum *Icterum*, *totius corporis habitus* : quia jam in toto homine ſubeſt cauſa. Id autem hujuſmodi eſt ; ubique ineſt calor, concoctioni inſerviens : ubique humorum procreatio, ac ſecretio, aliorum quidem alia, ſed ſingulis quædam propria ; in carne, ſudoris : in oculis, lachrymarum : in articulis, naribuſque, muci : in auribus, ceruminis. Itaque ſi, in ſingulis his operibus, quaſi delaſſetur calor, ipſe in acre quoddam atque igneum immutatur, humoreſque omnes in bilem abeunt ; ignis enim id, in quod operatur, amarum reddit, ac bile tingit. Et ſi in ſanguine cruditas fuerit, is bilis ſpeciem refert, & in omne corpus, nutrimenti loco, diffunditur ; quapropter ubique bilis conſpicitur. Acerbum ſanè malum ; color ſpecie horridus, qui in iſtis apparet aureus ; neque enim, quod in lapide pulchrum eſt, id etiam hominem decuerit. Mihi verò nomen *Icteri* ſupervacaneum videtur exponere : excepto, quòd in animalibus terreſtribus & quadrupedibus, quæ ἰκτίδες (id eſt, Viverræ) appellantur, oculi hujuſmodi colore tincti ſint.

Icteri nomen.

Species

Icteri ſpecies: & earum cauſæ.

Species autem mali ſunt duæ. Color enim aut in flavum, atque croceum, ejus generis, quod ex albo viridique conſtat: aut in lividum, atrumque convertitur. Ejus rei cauſa eſt bilis ſpecies diverſæ; altera flava, tenuis, perſpicua, tenuioris generis, quàm illa, quæ ad lividum atrumque ſpectat, & colore ſaturo, tanquam crocus, aut vitellus ovi, quæ ad eandem ſpeciem refertur; altera nigrior eſt, porri, aut iſatidis herbæ ſimilis, atra; inter hæc autem infinitæ ſunt colorum varietates, quæ a calore, & humoribus efficiuntur. Ejuſdem rei viſcera quoque cauſæ ſunt; ſi flavum ſit, ut Jecur: aut lividum, ut Lienis. Et ſi ex viſcere aliquo oriatur *Icterus*, ut ex Jocinore, Jecoris apparent notæ: ſi ex Liene, ſigna Lieni propria: itemque in ſingulis aliis ſua prodeunt indicia; quæ niſi exſtent, morbus fit ex totius corporis habitu. Cutis etiam in albiſſimis oculorum partibus pellucida eſt, & in fronte, juxta tempora; in iiſque, qui naturâ albidi ſunt, ex levi *Ictero* magnus effloreſcit color.

Icterus niger.

Cæterùm ii, quos *Icterus* invaſit *niger*, colore inficiuntur ex atro viridique permixto: horroribus corripiuntur: imbecilles ſunt: ignaviæ cedunt: animo demiſſi: fœdos odores ſentiunt, & amarum habent guſtum: ſpiritum ægrè trahunt; venter his quaſi mordetur: dejectiones porraceæ, ſubnigræ, ſiccæ, vix expreſſæ: urina nigricante quodam colore ſaturata; cibum non concoquunt, & faſtidiunt: vigiliis premuntur: mente dejecti ſunt, & *Melancholici.*

Icterus albus.

At in *Ictero albiori*, colore ſunt ex albo viridique mixto: animo hilariori: cibum ſumere piget, ſed, ubi ceperint, ſatis commodè eſitant, & meliùs, quàm priores, concoquunt: alba, ſicca, argillæ ſimilia, dejiciunt: urinam reddunt, flavam, pallidam, croci colore tinctam.

In utrâque ſpecie, totum corpus prurit: calor, in naribus, exiguus, ſed mordax; bilis enim partes vellicat. Amarorum guſtus non eſt amarus; quæ res profectò mira eſt, neque dulcis tamen: dulcium verò, amarus; etenim bilis, quæ, in ore, linguæ inſidet, guſtui priùs occurrens, quàm eſca, ſenſum iſtum decipit: eamque lingua imbibens, cibos non ſentit; porrò antea, per abſtinentiæ tempus, quieſcit bilis, neque lingua ſolitum guſtum ægrè fert: at ſi, cibis excitata, bilis efferbuerit, iis hæc objecta linguam exſtimulare conſuevit; itaque ſi eſca ſit amara, amari etiam eſt ſenſus: ſi dulcis iſta, bilioſi fit guſtus, quia hanc bilis perceptio anticipat. Quare falluntur iſti, qui amara videri dulcia exiſtimant, cùm res ſecus ſe habeat; quoniam enim, cùm amarum quid in ore teneatur, amaritiem, propterea quòd huic, ex morbi naturâ, aſſueverint, non percipiunt, id dulceſcere arbitrantur: cùm, ex amaris dulcibuſque cibis, idem ſenſus excitetur; ciborum itaque fallentium velamentum quoddam eſt bilis.

Periculi differentia.

Affectus hic, ſi abſque viſceris cujuſvis inflammatione oriatur, plerumque ſine noxâ eſt, ſed diu inhæret; at ſi vetus etiam eſſe cœperit, & præterea viſcus aliquod inflammetur, in *Hydropem* ut plurimùm, &

Cache-

Cachexiam deſinit ; multi quoque ſine *Hydrope* conſumti intereunt.

Ætates huic opportunæ.

Huic adoleſcentes, juveneſque opportuni ſunt, quibus minùs etiam officit ; eodem pueri neque infrequenter admodum, neque penitus ſecurè laborant.

DE

CACHEXIA,

SIVE

MALO CORPORIS HABITU.

Cap. XVI.

Cachexiæ definitio.

OMNIBUS pariter affectibus originem præbet *Malus Corporis Habitus :* ſiquidem ex hoc morbi procreantur omnes. Sed & hic ipſe, quando corpus, ex malorum medicamentorum aſſumtione, magnâ materiæ quaſi lutulentæ copiâ vitiatur, citra quemvis alium affectum, protinus ab initio morbus fit per ſe. Et *Malus* quidem *Habitus*, ſaltem in levi gradu, omnibus affectibus communis eſt : & hunc ſymptomata multa comitantur, cui rei nomen ipſum ſigno eſt ; fitque extenuatio, aut pallor, aut tumor, aut aliud quid in corpore ad tempus permanens. *Cachexia* verò unius cujuſdam affectûs ingentis ſpecies eſt : idque ei nomen inditur. *Bonus* enim hominis ad omnia *Habitus*, & ad cibi concoctionem, ejuſque diſtributionem, (quod ſanguinem procreat,) & ad ſingula naturæ opera, reſpirationem reddit facilem, vires firmas, colorem vividum, & ſanitatem aſſuetam facit. At ſi natura imbecillis fuerit, utpote in vitioſos humores immutata, id mali genus *Cachexia* eſt.

Natura, & Cauſæ.

Morbus hic ſanationem ægrè recipit, & diutiſſimè inhæret ; ſiquidem longo quoque tempore procreatur, neque ex uno aliquo corporis vitio, neque in uno quovis viſcere generatur, ſed ex omnium rerum permutatione in deterius ; quocirca morbi, qui ab hoc enaſcuntnr, inſanabiles evadunt, ſive *Hydropes*, ſive *Phthiſes*, ſive *Tabes* : *Tabi* enim cum *Cachexiæ* cauſis quædam intercedit cognatio. Morbus iſte parva quædam eſt & continua *Dyſenteria* ; ſed quibuſdam affectus per intervalla revertitur : neque enim cibi cupiditas abeſt, ſed contrà multum aſſumunt : is autem crudus immutatuſque digeritur, quoniam alimenti confectio, ad

R con-

concoctionem neceſſaria, deſit. Cauſa morbi ſolet eſſe, vel *Hæmorrhoidum* profluvii ſuppreſſio, vel uſitatæ vomitionis deſuetudo, aut exercitationum omiſſio, aut ſudorum exſiccatio, aut ab ingentibus laboribus otium.

Signa. Quando enim horum ſingula, quæ aderant, non ampliùs revertuntur, tunc ſequitur corporis gravitas : pallor ſubinde rediens : alvus inflatur : oculi concavi : ſomni graves, torpidique. At hæc, ſi vago more invadant, morbi imbecillitatem ſignificant ; ſin confirmata inhæreant, neque depelli poſſint, malum vehemens cenſendum eſt. Ægro ſtante, pedes illi tibiæque intumeſcunt : eodem decumbente, partes inclinatæ in tumorem aſſurgunt : & ſi decubitum immutaverit, tumor etiam in alium locum transfertur. Frigoris & humoris cum gravitate fit circuitus ; nam ſi calor humorem evaporet, cùm ille non jam per corpus dimanet, hic rurſus influit. Multos utique cibos appetunt, & valde ſunt edaces ; alimentum citiùs digeritur, quàm concoquitur, idque crudum & inconcoctum in corpus abit : nam ejus haud elaborata eſt confectio ; neque verò idem, in univerſo corpore, a naturâ concoquitur : quia eadem eſt, in ventriculo, & in toto corpore, caloris imbecillitas ; quapropter ſanguis, neque bonus, neque recti coloris, procreatur.

Status. Cùmque crudis corpus omne ſuccis jam refertum fuerit, & cibi cupiditas deſierit, *Cachexia* ad ventriculum uſque eodem modo ſerpente, morbique conſiſtente jam incremento, tumidi, & imbecilles fiunt, & negotio cuivis averſiſſimi ; alvus ſicca eſt, & ſtercora plerumque, ſine bile, albida, aſpera, & cruda dejicit. Corpus aridum eſt, ſudoris expers, pruriginoſum : ſomnus neutiquam firmus accedit, ſed ubi decubuerint, dormituriunt : ſpiritum lentè trahunt : pulſus obſcurus, debilis, creber, &, poſt levem quamlibet actionem, creberrimus : ubi reſpiratio etiam cum anhelitu fit. Venæ in temporibus elatæ, eò quòd caro adjacens emarcuerit : illæ quoque, quæ in carpis ſunt, multo majores redditæ, in tumorem attolluntur ; ſanguis atro colore cum viridi intinctus. His ſuperveniens *Phthiſis*, aut *Tabes*, *Hydropem*, ſive hunc, qui *Anaſarca*, ſive illum, qui *Aſcites* dicitur, inducit ; quorum procreatio nullam omnino ſanationem recipit.

Ætates, & Tempora huic opportuna. *Cachexiam* infert, ex ætatibus, ſenecta, neque mortem hæc evadit ; pueri facilè tentantur, & faciliùs etiam convaleſcunt ; ætate conſiſtentes huic affectui non ita valde patent, ſed nec eo ita facilè liberantur. Idem neque unâ tempeſtate invadit, neque unâ deſinit ; ſed, autumno, creatur : hyeme, alitur : vere, ad ſummum perducitur : æſtate, interimit [a].

[a] Quædam *Archigenis*, de *Cachexiâ*, leguntur apud *Aëtium*; (Tetrabib. 3, Serm. 2, c. 19.) quorum aliqua his ſimilia ſunt : alia, de Ætatibus huic malo opportunis, planè contraria. Ejuſdem, in morbo hoc, curandi ratio illic habetur : *Aretæi* verò, de eâdem re, præcepta, temporis injuriâ, deſunt. Principaliter ejus *Curationem*, utì narrat *Cælius*, ante *Themiſonem* (*Methodicæ* Sectæ Authorem) nullus ordinavit. (Morb. Chronic. L. 3, c. 6.)

A R E-

ARETÆI CAPPADOCIS,

DE CAUSIS, ET SIGNIS DIUTURNORUM MORBORUM,

LIBER SECUNDUS.

De Hydrope.	Cap. I.
De Diabete.	II.
De Renum affectibus.	III.
De Veſicæ affectibus.	IV.
De Gonorrhœa.	V.
De Stomachicis.	VI.
De Cœliaco affectu.	VII.
De Colicis.	VIII.
De Dyſenteriâ.	IX.
De Lienteriâ.	X.
De Uteri affectibus.	XI.
De Arthritide, & Iſchiade.	XII.
De Elephantiaſi.	XIII.

DE
HYDROPE.

Cap. I.

Hydropis natura. HYDROPS malum non modò viſu injucundum eſt, ſed & perpeſſu grave; nam ex eo pauciſſimi evadunt, idque felicitate quâdam, ac *Deorum* potiùs, quàm Artis, auxilio: majoribus enim ſoli *Di* medentur malis. Hîc enim, aut in nobili viſcere deliteſcens morbus totum corpus in malum permutavit habitum: aut ipſum corpus, velut peſtilentiâ quâdam universè priùs affectum, viſcera in pravos humores convertit; ubi utraque viciſſim inter ſe in perniciem hominis conſpirant, neque ulla pars noxæ expers remanet, quæ vel mediocrem naturæ opem poſſit afferre. Eſt autem fluxio frigida, craſſa, quaſi nebula, quæ totum corpus humectat [a]: aut humidæ frigidæque cauſæ converſio, quæ hominem in hujuſmodi habitum permutat. Neque enim humorem, in inferiori ventre collectum, *Hydropem* appellamus; ſiquidem in hoc loco vitium non eſt. Sed cùm morbum tumor ſequitur, & inflatio, & coloris fœditas, hic in aquam habitus colliqueſcens & eſt *Hydrops*, & ita dicitur. Nam tametſi aqua interdum ſponte prorumpat, vel inciſis præcordiis emittatur, morbus tamen *Hydropicis* confirmatus remanet. Præcipua hujus mali cauſa eſt *Malus Habitus*.

Species. Species autem variæ ſunt, quæ diverſa etiam habent nomina. Nam ſi Tympanias. humida quædam ſuffuſio circum ilia fluctuet, &, ex inflatione, Tympani Aſcites. ſonum quodammodo venter ictus referat, *Tympanias* vocatur. At ſi multum aquæ in *Peritonæo* continetur, humorique inteſtina innatant, *Aſcitem* dicimus. Phlegmatias. Verùm ſi in ilibus nihil horum fiat, ſed univerſum intumeſcat corpus, idque albâ, frigidâ, & craſsâ pituitâ repleatur, *Phlegmatiam* nominamus. Anaſarca. Si verò in humorem grumoſum, aqueum, atque tenuem, colliqueſcat caro, *Hydrops* ἀνὰ σάρκα, (id eſt, inter cutem) dictus oritur. Plurium mixtio. Periculoſa ſanè horum ſingulorum conſtitutio eſt, multo tamen pejor plurium inter ſe commixtio; nam eorum, qui in ilibus fiunt, alter alteri ex his, qui totum corpus occupant, conſociari nonnunquam poteſt. Peſſimum autem eſt, ſi *Tympanias Anaſarcæ* jungatur; nam ex his, qui in ilibus contrahuntur, *Tympanias* per ſe gravior eſt *Aſcite*: & ex iſtis, qui in toto corpore ſubſiſtunt, *Leucophlegmatias Anaſarca* levior. Itaque mitis videtur, ut in rebus ferè deſperatis, minor cum minore pariter altero mixtus. Gravius autem malum eſt, ſi unus ex mi-

[a] Simile quid habet *Hippocrates*, in Libro de *Flatibus*.

noribus majorum alteri jungatur. Id adhuc vehementius eſt, ſi majores duo perfectè coëant in unum.

Aſcitis Signa.

Notæ verò adſunt maximæ, quæ viſui, tactui, & auditui facillimè patent. Nam in *Aſcite*, tumor in ilibus pedibuſque aſpicitur: vultus, & brachia, aliæque partes extenuantur: teſticuli cum præputio intumeſcunt, totuſque colis ex tumoris inæqualitate tortuoſus fit. Si partem aliquam ſecundùm ilia, impreſsâ manu, intrò pellas, humor in aliam partem transfluit: verùm etiam, ubi corpus hàc illàcve convertitur, ad inclinatum latus aqua tumorem ac fluctuationem facit, cujus etiam exaudiri poteſt ſonus; porrò ſi digitum ullibi imprimas, locus cavus fit, & ita diu permanet. Hæc utique ſunt *Aſcitis* ſigna.

Tympaniæ Signa.

Tympanias autem, præterquam quòd in eo tumor videtur, auribus quoque ſonum reddit: nam ſi ventrem manu percuſſeris, abdomen reſonat; neque, in converſione corporis, ſpiritus locum mutat: ſpiritûs enim natura eſt, ut quanquam locus ambiens ſurſum vel deorſum inclinet, ipſe maneat undique æqualis; at ſi ſpiritus in nebulam quandam & aquam immutetur, (ſiquidem ex *Tympania* fieri poteſt *Aſcites*,) is etiam locum mutat, & ſi perfecta nondum fuerit converſio, ex dimidio tantùm fluit.

Anaſarcæ, & Leucophlegmatiæ Signa.

Cæterùm, in *Anaſarca*, & *Leucophlegmatia*, vacua ſunt ilia: vultus & brachia intumeſcunt: quæque in aliis inania reperiuntur, in his humore opplentur. Nam in *Leucophlegmatia*, alba, craſſa, & frigida contrahitur pituita, quâ corpus totum impletur: facies, collum, atque brachia in tumorem attolluntur: unde abdomen etiam craſſeſcit: mammæ quoque aſſurgunt juvenibus, iiſque qui in ætatis flore conſiſtunt. Verùm in *Anaſarca*, caro in humorem carnis ſimilem colliqueſcit: & concreta quædam & cruenta ſanies, qualis ab inteſtinorum fertur ulceribus, qualiſve fit in membro ab incidenti onere contuſo, ſicubi ſuperficiem incideris, ex eâ plerumque effluit. Cæterùm, cùm duæ ſimul ſpecies commiſcentur, utriuſque ſubſunt notæ.

Signa omnium communia.

In omnibus pariter contingit, pallor, ſpirandi difficultas, ac tuſſis ſubinde repetens: tardi ſunt, atque admodum pigri: cibum faſtidiunt, vel ſiquid aſſumant, quanquam exiguum, quodque inflare non aſſuevit, inflationibus replentur, & diſtentiones, tanquam ex nimiâ ſatietate, percipiunt: corpus madore vacat, quo fit, ut vel in balneis ſudor ex his nequeat elici: albidi, & effœminati ſunt. At hi, qui *Anaſarca* laborant, colorem habent ex atro viridique permixtum, venas quoque nigras, quæ, in *Aſcite*, ac *Tympania*, conſpicuæ ſunt, & in vultu, & in carpis, & in abdomine: omnia verò, in *Anaſarca*, & *Leucophlegmatia*, præ tumore penitus occultantur. Somni graves, torpidi, exigui: animi dejectio, & parſimonia, & vivendi deſiderium. Patientes ſunt, non ex alacritate, ac bonâ ſpe, velut ii qui proſperis rebus utuntur, ſed ex ipsâ morbi naturâ: cujus rei cauſa exponi non poteſt, ſed mirari tantùm id licet, quod ſanè magnum eſt; namque in aliis haud omnino pernicioſis

affectibus, ægri demiſſi ſunt, & dejecti, & mortis cupidi : ſed in his, bonæ ſpei, & amantes vitæ ; quas duas res contrarias ipſi efficiunt morbi.

Cauſæ. *Hydrops* nonnunquam repentè contrahitur e copioſo frigidæ potu, cùm præ ſiti quis multam avidè aquam hauſerit, quæ poſtea fuerit in *Peritonæum* delata ; unde fit, ut in utroque ventre refrigeretur innatus calor, ac deinde in ilia guttæ confluant, quæ antea per tranſpirationem evaporatæ digerebantur. Id itaque ſi inciderit, curationem faciliùs recipit, priuſquam viſcus aliquod, aut totus homo ſit affectus. Cæterùm & cibus inflans, & cruditas, & *Bupreſtes Hydropes* aliquando procreant.

Ætates his obnoxiæ. Eſt autem malum omnibus commune, & viris, & fœminis, & ætatibus ; cum eo tamen, ut alii in aliam ſpeciem magis proclives ſint. Pueri *Anaſarcæ*, & *Leucoplegmatiæ* patent. Juvenes, uſque ad conſtantem ætatem, his, qui circa ilia fiunt, implentur. Senes omnibus opportuni ſunt, quia calore vacant ; ſenectus enim frigida eſt, ſed humoris copiæ contrahendæ inidonea : quamobrem his *Tympanias* frequentiùs incidere conſuevit.

Periculi in his differentiæ. Cæterùm omnes ſpecies periculoſæ ſunt ; *Hydrops* quippe omnium morborum pernicioſiſſimus eſt. Ex his verò leviſſimus videtur *Leucophlegmatias* ; nam multæ variæque hujus proſperè finiendi offeruntur occaſiones : &, ſoluto jam *Hydropico* habitu, aqua per ſudorem; aut urinam, aut alvum prorumpit. Gravis autem *Tympanias*, eoque gravior adhuc *Anaſarca* eſt ; nam in hoc affectu Medicus totum permutare debet hominem, quod ne a *Dis* quidem ipſis facilè poteſt effici [b].

Hydrops partis. Porrò in exiguâ nonnunquam parte, *Hydropem* homo patitur ; ut in *Capite*, qui affectus vocatur *Hydrocephalus* [c] : aut in *Pulmone* tantùm : aut in *Jocinore* : aut in *Liene*. In fœminis etiam eodem malo laborat *Uterus*, quod reliquis faciliùs quoque curatur ; nam ſi ejus oſculum ex priſtinâ conſtrictione relaxari cœperit, iſte vel humorem intrò concluſum profundit : vel ſpiritum, ſi is illìc retentus fuerit, efflat ; at ſiquid ex *Anaſarca* patiatur *Uterus*, tota plerumque mulier *Hydropica* eſt.

Hydropis Species ſingularis. Aliam quandam *Hydropis* ſpeciem videmus, quæ hujuſmodi eſt : Veſiculæ exiguæ, crebræ, humore plenæ, in loco, ubi fieri ſolet *Aſcites*, continentur ; cæterùm, & humori multo innatant. Hoc hujuſmodi affectûs indicium eſt : ſi, perforato abdomine, liquorem educas, poſtquam pauliſper fluxerit, Veſicula intus occludet exitum : at ſi inſtrumentum rurſus immiſeris, iterum aqua profluet. Id genus mali grave eſt ; quænam enim iſtis inveniri poteſt exeundi via ? ſunt quidem, qui tales Veſiculas per inteſtina prodiiſſe memorant ; quod equidem ipſe nunquam vidi, ideoque in ſcriptis nihil affirmo. Neque ſanè, quid de hâc re

[b] Curatio *Hydropis* in *Aretæo* deeſt. Quædam *Archigenis* ſuperſunt apud *Aëtium* ; (Tetrabib. 3, Serm. 2.) Epithemata ſcilicet *Hydropicis* accommodata : (c. 22.) Malagmata ad humorem evacuandum : (c. 23.) potiones ad urinam ciendam, & per alvum humores educendos : (c. 26.) locorum tumentium pulſatio per veſicas inflatas, ab eodem & *Herodoto Pneumatico* præcepta : (c. 29.) *Hydropicorum* Chirurgia ex *Archigene*, & *Leonide* : (c. 30.) eorundem Diæta, ex *Archigene* : (c. 32.) [c] *Hydrocephali* Signa, & Curatio, ex *Leonide Pneumatico*, habentur apud *Aëtium*. (L. 6, c. 1.)

dicam, invenio; nam ſi ex Colo, aut ventriculo, provenerint, quonam pacto coagmentari poterant? etenim exitus per ſedem, ad omnium rerum excretionem, lubricus eſt, ac patens. Æquè etiam incredibile eſt, collectionem in ilibus fuiſſe factam, ac deinde per viſcerum ruptionem apertum eſſe tranſitum; ſiquidem neque innoxium eſt, neque citra perniciem fieri poteſt inteſtini vulnus.

DE DIABETE.

Cap. II.

Diabetis natura.

MIRUS quidam affectus eſt *Diabetes*, neque inter homines admodum frequens. Eſt autem carnis membrorumque in urinam colliquatio. Hujus, quemadmodum in *Hydrope*, cauſa eſt humida, ac frigida. Per aſſuetas autem vias, renes ſcilicet, & veſicam, humor profluit. Neque enim ceſſant unquam mingere, ſed, veluti cùm aperiuntur rivi, continua fit effuſio. Morbus hic longo tempore naturaliter inhæret, longoque tempore procreatur. Sed ubi jam conſummata ſit ejus conſtitutio, homo non diu ſupereſt: nam cita colliquatio eſt, & feſtina mors. Vita etiam fœda, ac præ dolore inquieta; ſitis intolerabilis: potiones multæ, quarum tamen modum excedit urina multo abundantior: neque eos quiſquam, vel a bibendo, vel a meiendo, inhibeat. Nam ſi vel temporis punctum a bibendo ſibi temperent, os inareſcit, corpus ſiccum eſt: viſcera ſua exuri videntur[d]: moleſtè atque anxiè agunt, neque ita multo pòſt e vitâ decedunt: ſiti interim, velut igne ſuccensâ, vexantur. Mictum verò ipſis quænam ratio ſuppreſſerit, aut quænam tanta verecundia eſt, ut dolore ſit potentior? nam ſi paulisper urinam continuerint, intumeſcunt iis lumbi, teſticulique, & coxæ; & ſi hanc reddant, confertim & copioſè mingunt, parteſque tumidæ ſubſidunt, quoniam humoris exundatio in veſicam defertur.

Morbus adventans.

Quòd ſi malum jam conſummatum fuerit, id evidenter apparet; ſed ubi inſtat, oris adeſt ſiccitas: ſaliva alba fit, &, tanquam in ſiti, ſpumans,

---

d d Hæc ex *Aretæo* ſe deſumere teſtatur *Aëtius*; cujus verba ſunt: *Aretæus* etiam addit, Viſcera ipſis uri videntur: anxii ſunt, ac animo dubii, & non longè pòſt moriuntur; igne ampliùs ardere ſe putant, acceditque ſitis & mictio feſtina. Sed quamvis aliquando parumper urinam retineant, intumeſcunt lumbi, teſtes, & coxæ. Quòd ſi adhuc ampliùs mordens caliditas in viſceribus augeatur, ſuperior venter corrugatur, & venæ in ipſo elevantur; univerſum habitum gracilem habent, & tabes totius corporis gravis accedit. Porrò alii ſunt, qui non mingant, neque ex eis aliàs potatum tranſpirat; quare ob potùs inſatietatem, & humoris inundationem, & veſicæ circumtentionem, acervatim ventre rumpuntur. Hæc ex *Cor-*

mans, ſitis tamen nondum premit: præcordiorum gravitas. At ubi jam invaſit morbus, ſenſus quidam frigoris, aut caloris percipitur, a ventre ad veſicam pertingentis. Urinæ aliquanto plus, quàm ex conſuetudine, excernunt: ſitis fit, ſed nondum vehemens.

Incrementum. Ubi verò magis increverit, calor exiguus quidem, ſed mordax, viſceribus inhæret: abdomen rugoſum: venas exſtantes habent, totumque corpus tenue: jamque urinæ profluvium ac ſitis magis magiſque augeſcunt, & cùm extremum colem vitii conſenſus attigerit, urinam illico profundunt. Diabetes unde dictus. Atque hinc equidem affectum *Diabetem* vocatum eſſe arbitror, perinde ac ſi Διαβήτην (id eſt, Siphonem) hunc dixeris; quia humor in corpore non remanet, ſed homine, tanquam canali quodam, ad effluendum utitur. Ad aliquod tempus durant, licèt haud admodum diu: quia cum dolore mingunt, & colliquatio cita eſt; neque enim ex potione quippiam memorabile in corpus abit, & carnium magna pars cum urinâ emittitur.

Cauſæ. Hujus mali cauſa acutus aliquis morbus eſſe poteſt, qui, per Criſim, maligni quoddam in corpore clam relinquens, in hoc vitium poſtea deſierit. Neque incredibile eſt, pernicioſum aliquod venenum ex his, quæ renes & veſicam infeſtant, cauſam hujus morbi aliquando exiſtere. Quinetiam, ſiquem ſerpens momorderit, quæ *Dipſas* appellatur, idem affectus ulceri ſupervenit; *Dipſas* enim, animal reptile, in eo, quem morſu vulneraverit, ſitim accendit immodicam: iſque plurimum bibit, quod tamen ſiti non medetur, cùm interea, præ inexplebili potionis deſiderio, venter exundet. Ac ſicui fortè ex diſtentione doleat & gravetur alvus, ideoque a bibendo homo pauliſper abſtineat, rurſus tamen, ſiti coactus, affatim potat, atque ita hæc ſibi invicem ſuccedunt mala; nam & ſitis & potio in perniciem hominis inter ſe conſpirant. Quidam ex his urinam non reddunt, neque humor epotus per alia quævis corporis ſpiramenta excernitur; quo fit, ut ob inſatiabilem bibendi aviditatem, & inundationem humoris, ventriſque diſtentionem, repentè diſrumpantur [d].

Cornarii Verſione; (Tetrabib. 3, Serm. 3, c. 1.) ſiquidem ea pars *Aëtii*, in quâ hæc continentur, *Gracè* nunquam in lucem prodiit. Tamen vel hinc manifeſtum eſt, *Aëtium Aretæi* verba, non ſine ſententiarum quarundam omiſſione, exſcripſiſſe. Unde etiam factum eſt, ut ultima iſta verba ad hos, qui *Diabete* afficiuntur, referat; cùm *Aretæus* de hominibus a *Dipſade* morſis loquatur. Hæc enim ſigna ad eos pertinere, qui ab illo ſerpente ſauciati ſunt, ex ipſo *Aëtio* evincitur; qui a *Dipſade* morſorum notas his verbis deſcribit: Sequitur ab eà morſos ſitis intolerabilis planè, adeò ut etiamſi multus eis potus exhibeatur, ſitis non ſedetur; & tamen neque per urinas, neque per vomitum, neque per ſudores quicquam excernitur. Duobus igitur pereunt modis; aut ob multam ſitim exuſti, ſi potum non ſumant: aut ob multam expletionem diſtentus rumpitur venter, vel infernè circa inguina, vel circa imum ventrem, quemadmodum in *Hydropicis* fieri conſuevit. (Tetrabib. 4, Serm. 1, c. 22.)

DE

DE RENUM AFFECTIBUS.

Cap. III.

RENES naturâ glanduloſi ſunt, ſed colore rubicundiores, jocinori potiùs ſimiles, quàm mammis, teſticuliſque: hi enim glandes ſunt, ſed albidiores; Renes autem teſticulorum figuram referunt, magis lati tamen, & incurvi. His ſinus inſunt exigui, collo anguſtiori, percolandæ urinæ inſervientes; ex quibus nervoſi duo exeunt, fiſtularum inſtar, canaliculi, qui Veſicæ humeris utrinque inſeruntur: & ab utroque Rene æqualis eſt ad Veſicam urinæ via. De Renibus.

Circa Renes, & Canales hoſce, multi variique oriuntur affectus; quorum alii ſanguinis profluvio, & febribus, & inflammationibus, acutè interimunt: (horum autem ſuprà mentionem fecimus:) alii longo temporis ſpatio hominem tabe abſumunt, & quanquam non ſtatim mortiferi ſint, curari tamen nequeunt, & uſque ad mortis diem comitantur. Itaque ex diuturnis malis ſunt, *Abſceſſus*, *Ulcera*, *Calculorum procreatio*, *Sanguinis profuſiones*. *Ulcera*, ex *Abſceſſu*, in homine omnia diutiſſimè inhærent, & ad ſanitatem ægrè perducuntur. Renum affectus.

Calculorum procreatio longa eſt; & ex iis obſtructiones cum ingenti dolore fiunt, quia perdifficiliter tranſeunt: ad hæc, torquet urinæ ſuppreſſio. Quòd ſi plures & exigui fuerint, & viam, ſeſe invicem apprehendentes, intercludant, vel unus, propter ejus magnitudinem, locum obſtruat, ac idem in utroque Rene contingat, ex urinæ ſuppreſſione, partiumque diſtentionibus, mors intra paucos dies ſequitur. Sed Natura ſinus Renum oblongos & Ureteribus æquales fabricavit, exiguis item *Calculis* ampliores: eo conſilio ut, ſi in ſuperioribus partibus hi concreſcerent, expeditum in Veſicam iter invenirent. Hâc de causâ *Calculi* quoque ſunt oblongi, quippe qui in Ureteribus ut plurimùm coagmententur; & quotquot his in locis craſſitudine fuerint inæquali, in priori parte tenues ſunt, propterea quòd Ureteres anguſtiores ſint: a poſteriori, craſſiores, quia Renes deorſum vergunt. Oriuntur autem in Renibus tantùm, ſed in his qui igneo quodam calore efferveſcunt; neque verò in Ureteribus ſedem habent, ſed per hos arenulæ delabuntur, quæ hujuſce affectûs & materia ſunt, & indicium. Verùm ſiquis major *Calculus* in Renum ſinu perſtiterit, dolor a lumbis circa muſculos, *Pſoas* dictos, Calculus.

 ad

ad medias uſque coſtas procedit : quæ res multos decepit, ita ut *Pleuritidem* hanc eſſe arbitrarentur ; coxarum gravitas : dorſum ægrè incurvatur, & in anteriorem partem difficulter adducitur ; torſiones cum dolore, & gravitate, & convolutione quâdam : quia ſinuoſum inteſtinum eſt. Quòd ſi urina etiam exundet, accedit diſtentio, & mingendi cupiditas, ſicut in partu fit mulieribus : inflationibus replentur, quas tranſmittere nequeunt : febres inhærent mordaces, atque aridæ : lingua ſicca : alvus aſtricta : extenuatum corpus ; cibum faſtidiunt, aut ſiquid aſſumant, id, nonniſi ægrè, concoquere poſſunt, & digerere. At ſi in Ureterem delabatur *Calculus*, corporis fit concuſſio, ſicut in horrore : & *Calculi* progredientis ſenſus, cum dolore violento. Ubi verò in Veſicam deciderit, uberrima urinæ aqueæ ſequitur profuſio : alvus redditur : flatus expelluntur : ſtomachus conſiſtit : ructus prodeunt : dolores conquieſcunt ; lacerato nonnunquam Uretere, cum urinâ exit ſanguis. At cùm per colem tranſit *Calculus*, nova jam contentio eſt ; nam ſi Urethrâ major exſtiterit, is diu inhæret, & redundat Veſica, & urina jam cum dolore vehementiori ſupprimitur : etenim unà cum hâc Ureteres etiam opplentur. Ægerrimè autem tortuoſi exeunt : nonnullos enim hamatos vidi, & in meatibus obortas calloſas quaſdam caruncula ; ut plurimùm autem, propter canalium rectitudinem, in figuram efformantur oblongam. Colore alii ſunt albo, argillaceo : cujuſmodi in pueris plerumque naſcuntur ; alii colore flavo, & croceo : qui in ſenibus magis reperiuntur ; quibus etiam, in Renibus, *Calculus* uſitatior eſt ; pueris autem, in Veſicâ. Concretionis horum cauſæ ſunt duæ ; in ſenibus, corpus frigidum, craſſuſque ſanguis : frigus enim craſſas materias citiùs cogit, cui rei indicio ſunt aquarum naturaliter calidarum fontes, qui frigore in calloſum quendam lapidem congelantur ; at in pueris, limoſa multa materies, a ſanguine elixata, generandis *Calculis* originem præbet, tanquam ignis [e]. Hi ſunt ex *Calculorum* procreatione affectus.

Calculi cauſæ.

Sanguinis profluvium.

Cæterùm quidam, per circuitus, ſanguinem mingunt [f] : quibus *Hæmorrhoidum* profluvio ſimilis eſt affectus, eademque corporis conſtitutio ; etenim pallidi ſunt, & ſegnes, & ignavi : cibum faſtidiunt, & ægrè concoquunt. Cùmque ſanguinem profuderint, membra ipſis languida & reſoluta fiunt, caput tamen levius & expeditius. At ſi in circuitu nihil effluat, caput dolet : oculi hebeſcunt, & caligant, & circumrotantur ; inde plurimos invadit *Epilepſia :* alii tumidi fiunt, obcæcatique, & *Hydropici :* alii in *Melancholiam*, aut *Paralyſin*, decidunt ; nam e ſanguinis, qui profluere conſuevit, retentione hi affectus enaſcuntur. Itaque ſi a Renibus feratur ſanguis, is plerumque purus, & urinæ impermixtus, exit e Veſicâ. Is nonnunquam ex Renum ruptione ubertim ac repentè effunditur, qui in grumos etiam concreſcit ; aliquando etiam in Veſicâ,

---

[e] Eadem omnino cum his, de *Calculo*, habet *Archigenes*. (Aet. Tetrabib. 3, Serm. 3, c. 4.)

[f] His congruentia quoque ſcribit *Archigenes :* (Aet. Tetrabib. 3, Serm. 3, c. 3.) ubi etiam hujus affectûs Curatio eſt, quæ in *Aretæo* deeſt.

haud

haud ſecus ac extra corpus, congelatur, & vehementem urinæ ſuppreſſionem facit.

Ulcera, & Abſceſſus.

Ruptioni verò ſuccedunt *Ulcera* diuturna, quæque ſanationem ægrè recipiunt. Horum indicium eſt, ramentum, aut rubicunda membranula, aranearum telæ inſtar, excreta: aut pus albidum per urinam exiens, modò purum & ſincerum, modò urinæ mixtum. Si *Abſceſſus* ſuperveniant, his eos ſignis licet dignoſcere; ſub veſperam, febres, horroreſque: dolor & pruritus circa lumbos. Ac ſi rumpatur *Abſceſſus*, grumi purulenti carnoſique exeunt, cum albidæ ſaniei excretione. *Ulcera* verò mordacia ſunt, modò pura, modò ſordida, id quod e pure colligi poteſt: urina etiam nunc cum odore fœdo eſt, nunc ſine hoc.

Quando hæc accidant.

Ver *Sanguinis profluvia*, & *Abſceſſus* parit; hyems autem, cum autumno, *Calulos*. Porrò ſi *Calculis Ulcera* ſuperveniant, morbi inſanabiles evadunt, cita colliquatio eſt, & in propinquo mors.

DE
VESICÆ
AFFECTIBUS.

CAP. IV.

Veſicæ Calculus.

AFFECTUUM nullus in Veſicâ mitis eſt; acuti quippe inflammatione, & vulneribus, convulſione, & febribus acutis occìdunt; *Ulcus* autem, & *Abſceſſus*, & Veſicæ *reſolutio*, & grandis *Calculus*, tolli nequeunt. Neque enim aut potione, aut medicamento huic rei accommodato, conteri poteſt, aut ſine noxâ excìdi; tenues enim oportet Veſicæ partes incìdere: quæ res vel, intra unum diem, hominem rapit, vel, intra paucos, convulſionibus, febribuſque interimit. Et niſi excìdatur, urinam ſupprimit, & doloribus, febribuſque, & colliquationibus ægrum abſumit. At ſi non admodum grandis fuerit, urinæ ſuppreſſiones frequentiùs incidunt, quia in Veſicæ cervicem facilè delabitur, & ibidem viam intercludit; hi quanquam per inciſionem tutiùs, quàm majores, evelli poſſint, Veſicam tamen ſauciare neceſſe eſt. Porrò ſiquis ex hâc re periculum mortis evaſerit, in affectum tamen, qui Ῥοιάς, (ſive *Urinæ profluvium*,) dicitur, homo decidit; qui quidem morbus periculo vacat: viri autem liberales ſuſtinere nequeunt, ut urina ſibi continenter deſtillet, ſive obambulent, ſive dormiant, quod, inter

inter ambulandum, etiam inhoneſtum eſt. Perexigui tamen *Calculi* ſine offensâ excîduntur. At ſi *Calculus* adhæſerit Veſicæ, is moleſtiis, ac doloribus, & pondere, ſeſe prodit, quanquam abſit urinæ difficultas, quæ interdum tamen accedit. Cæterùm omnes *Calculos* dignoſcere poſſis, ex arenularum in urinâ ſedimento [g]; pudenda etiam arriguntur: &, ubi micturientibus ſubeſt *Calculus*, dolor premit: colemque ſibi contrectant ac trahunt, quaſi *Calculum* unà cum Veſicâ evulſuri. Conſentit etiam anus prurigine vexata: *Rectum* quoque, ex intentionum violentiâ, propendet inteſtinum, & opinio fit perinde ac ſi jam excernatur *Calculus*; nam prope ſe invicem jacent Anus, & Veſica, quorum uno affecto, & alterum afficiatur neceſſe eſt; quamobrem, in *Recti* inflammatione, Veſica urinæ difficultate afficitur: &, in Veſicæ malis, ſedes nihil dejicit, quanquam haud ſit alvus ſicca. Hi utique dolores e *Calculo* proveniunt.

Sanguinis profluvium. At *Sanguinis profluvium*, licèt haud admodum acutè interimat, ſpatio tamen plurimos abſumit. At ſi ex eo *Grumi* oriantur, urinæ fit ſuppreſſio, & mors æquè, ac in *Calculo*, acuta. Quamvis enim ſanguis tenuis flavuſque fuerit, neque concreſcendo admodum opportunus, hunc tamen per longum tempus Veſica colligit, eumque calefaciens & elixans condenſat, & ita *Grumos* efficit. Inde fit urinæ ſuppreſſio, ad mortem inferendam valentiſſima; his autem ſupervenit acutus dolor: fervor acer: & linguæ ſiccitas; ex quibus cum delirio moriuntur.

Ulcus. Sin a vulnere dolor excitetur, id utique mortiferum eſt [h]. *Ulcus* autem, quanquam haud protinus ab initio interimat, tamen ex febrium & inflammationum acceſſione inſanabile evadit. Etenim Veſica craſſitudinis eſt admodum exiguæ, nervuſque naturâ exiſtit: quapropter neque carnem contrahit, neque ad cicatricem facilè perducitur; ad hæc, urina bilioſa & acris *Ulcus* erodit. Communis etiam Veſicæ conſuetudo impedimento eſt: quia in repletione diſtenditur, & cùm inanis eſt, conſidit; itaque idem, quod articulus, in extentione, & contractione, patitur: atqui in articulo omnia difficulter ſaneſcunt *Ulcera*.

Abſceſſus. Suppurat etiam ex *Abſceſſu* Veſica; & Veſicæ *abſcedentis* ſigna eadem, quæ aliarum partium, poſt inflammationem; nam & cum febribus ac horroribus fit *Abſceſſus*, & idem imminet diſcrimen. Pus autem hæc, ſed albidum, craſſum, fœdi odoris expers reddit: cujuſmodi *Ulcera* ſunt mitia. At ſi hæc ultrà ſerpant, fœculenta, mucoſa, & fœtida cum urinâ excernunt; his mors jam inſtat: etenim mordax eſt urina, & cum dolore emittitur, qui ad ſummum uſque colem pertingit. Hos omnia offendunt, etiam ſibi invicem contraria; & repletio, & exinanitio: & motus, & quies: balneorum & uſus, & omiſſio: & cibus, & abſtinentia: & dulcia, & acida; cùm alia alios juvent, alios lædant, & in unum convenire nequeant [i].

---

[g] Hippoc. Aph. 79, § 4. [h] Ibid. Aph. 18, § 6. [i] *Aretæi* medendi ratio in his Affectibus deeſt. Quædam de *Calculi* Veſicæ Curatione, ex *Archigene*, ſuperſunt apud Aetium; (Tetrabib. 3, Serm. 3, c. 5, 12, 13, & 15.) de mictui ſanguinis ſuccurendo; (c. 27.) de remediis *Ulcerum* in Veſicâ, (c. 29, & ex eodem, apud *Paulum*, L. 6, c. 45.) deque Diætâ iiſdem affectorum. (Aët. ibid. c. 30.)

DE GONORRHOEA, SIVE SEMINIS PROFLUVIO.

Cap. V.

GONORRHOEA malum eſt non valde mortiferum : ingratum tamen, & vel auditu inſuave. Nam ſi impotentia & reſolutio humores pariter, & ipſas genitales partes occupet, ſemen, utpote ex refrigeratis locis, effluit, neque vel in ſomnis ſupprimi poteſt ; ſed, ſive homo dormiat, ſive vigilet, continens profluvium eſt, neque ullus ejus rei ſenſus. Morbo hoc tentantur etiam fœminæ : ſed eæ cum locorum pruritibus, & voluptate, cumque impudenti coitûs libidine, ſemen effundunt ; viri autem ne minimè quidem pruriunt. Id quod effluit, humidum eſt, tenue, frigidum, decolor, infœcundum ; quomodo enim fieri poſſit, ut genitale ſemen frigida emittat Natura ? Ac ſi juvenes vitio hoc laborent, oportet eos omnes habitu fieri ſenili, ſegnes, reſolutos, timidos, hebetes, ſilentes, imbecilles, rugoſos, inertes, pallidos, albidos, effœminatos, frigidos, cibo averſos, cum membrorum gravitate, & crurum torpore, impotentes, & ad omnia languidos. Morbus hic plurimis in *Paralyſin* via eſt ; neque enim fieri poteſt, ut nervorum facultas non debilitetur, cùm refrigerata fuerit, vitæ generationi inſerviens, Natura. Etenim ex vitali ſemine Viri efficimur, calidi, articulis firmi, hirſuti, ſonoræ vocis, animoſi, ad cogitandum agendumque habiles : cujus rei veritatem indicant, Viri. At qui vivido deſtituuntur ſemine, rugoſi ſunt, debiles, acutæ vocis, calvi, imberbes, effœminati ; indicio ſunt, *Eunuchi*. Quòd ſi in emittendo ſemine quiſpiam parcus fuerit, fortis & audax fit, feriſque robore æqualis ; huic rei teſtimonio ſunt ex *Athletis* illi, qui temperanter vivunt. Siquidem qui aliis naturâ fortiores ſunt, per intemperantiam imbecillioribus longè deteriores evadunt ; quique naturâ multo debiliores ſunt, per temperantiam fiunt fortioribus valentiores ; neque enim ex ullâ aliâ re, præterquam ex ſemine, animal robuſtum efficitur. Semen itaque vitale, & ad ſanitatem, & ad robur, & ad audaciam, & ad generationem plurimùm valet. A *Satyriaſi* homines in *Gonorrhœam* decidere conſuêrunt.

DE STOMACHICIS.

CAP. VI.

STOMACHUS voluptatis ac moleſtiæ dux eſt: &, eo quòd cordi ſit vicinus, ad robur, animique, ſive firmitatem, ſive demiſſionem, per conſenſum cum animâ, multùm valet: hæc Stomachi præcipua eſt facultas, ut in alio loco antea propoſui [k]. Ex voluptate naſcitur, bona concoctio, carnoſus corporis habitus, colorque vividus; ex moleſtiâ, his contraria, & interdum animi dejectio, ſtomacho alimenti indigente: *Melancholicos* urget etiam cibi faſtidium. Cùm laborat itaque Stomachus, eſcam odit & averſatur, non modò ſiquid homines aſſumpſerint, ſed etiamſi nullus omnino cibus in conſpectum venerit, eumque memoriâ repetunt, cum nauſeâ, vel moleſtiâ, aut humorum redundantiâ, aut oris ventriculi dolore: & ſalivæ fit effuſio, & quibuſdam vomitus. Quanquam autem his inediâ corpus ſit afflictum, alvuſque vacua permanſerit, dolorem tamen faciliùs, quàm cibi aſſumtionem ſuſtinent; & ſiquid fortè neceſſitate impulſi comederint, dolor jam, fame longè gravior, accedit: cibum in ore non ſine moleſtiâ conficiunt, eumque multo ægriùs deglutiunt. Porrò utilia alimenta averſantur, & aliena expetunt: in iiſque illa, quæ naturæ conveniunt, in contrarium permutantur: omnium rerum tædio laborant: cibos defugiunt, & odio habent. Inter ſcapulas inhæret dolor, qui poſt cibum, & in deglutitione, vehementiùs increſcit: faſtidium, & moleſtia: oculorum acies hebeſcit: tinniunt aures: caput grave eſt: membra torpent, & exſolvuntur: præcordiorum palpitatio: ſpinæ dorſalis verſùs crura ſe moventis fit opinio: huc & illuc aliter aliterque videntur agitari, ſive ſtent, ſive recubent, quemadmodum arundines arboreſve a ventorum flatibus conquaſſantur. Pituitam frigidam, aquoſam exſpuunt; cùmque in bilioſis redundet bilis, oculi caligant; ſiti vacant, quanquam poſt cibi aſſumtionem hanc percipere videantur: inſomnes ſunt, pigri tamen, & ſomnolenti, neque verus accedit ſomnus, ſed gravi ſopore, ut in his fit qui *Comate* laborant, occupantur; extenuati, pallidi, debiles, reſoluti, imbecilles, exanimes, timidi, quieti: & repentè rurſus iracundi; admodum *Melancholici*, & in *Melancholiam* aliquando decidunt.

Morbi Sedes.

Hæc utique cùm Animæ Stomachus impertiat, affectum exoriri neceſſe eſt; homines autem partium conſentientium ignari, ex quibus graviſſima

[k] De Cauſ. & Sign. Acut. Morb. L. 2, c. 3.

quæque

quæque eveniunt, Stomachum morbi cauſam eſſe arbitrantur. Multùm verò ad hæc, quæ aſſero, confirmanda efficit Cordis ipſius continuitas, ubi facultatum omnium ineſt principium; id enim inter pulmones jacet, quorum medio Stomachus etiam anneſtitur, & hic unà cum illis ſpinæ adhæreſcit; propter hanc itaque Cordis viciniam, oris ventriculi dolor fit, & reſolutio, & affectus *Melancholici*.

Morbi cauſæ aliæ ſunt innumeræ, ſed præcipua eſt, multi puris ex ventriculo per Stomachum effuſio. Uſitatus etiam his affectus eſt, qui, præ neceſſitate, tenui duriorique victûs genere ſint uſi; & his etiam, qui eruditionis gratiâ diu patienterque laboraverint: qui divinæ ſcientiæ deſiderio ardent: qui cibi parſimoniâ, & vigiliis macerantur: quibus nulla, niſi dictorum factorumque ſapientium, cura eſt. Victum hi pleniorem atque varium aſpernantur: pro cibo, utuntur fame: aquæ potione ſitim relevant: inter dormiendi tempus, inſomnes agunt. His cubile humi, ſine ſtragulis, videtur molle: integumentum vile, ac tenue veſtimentum eſt: lectique tectum, communis aër. Divitiarum loco, divinæ ſcientiæ abundantia & uſus; etenim omnia hæc, ex eruditionis amore, inter bona reputant. Et ſiquid fortè aſſumant, viles cibos, idque non ad ſatiandam gulam, ſed vitæ ſuſtinendæ gratiâ, comedunt; non vino indulgent, mentem non exhilarant: non locos mutant, non obambulant: membra non exercent, neque ſatis quidem veſtiunt; nam ecqua res eſt, a quâ doctrinæ amor homines non avocet? a patriâ, a parentibus, a fratribus, a ſeipſis, a vitâ. Horum itaque corpus intabeſcit: decolores fiunt, &, in juventute, quodammodo ſeniles: &, præ cogitatione, taciturni: riſu vacant, animoque ſunt immiti. Stomachus pravos cibos appetit: uſitato, tenuique, quod in promtu eſt, alimento citò ſatiantur, neque vario victui ſe aſſueſcunt: ad quidvis aſſumendum ſegnes: & ſi inſuetam aliquam eſcam ceperint, offenduntur, atque omnia cibi genera illico faſtidiunt. Iſte diuturnus Stomachi eſt affectus; *Inflammationes* autem, *Fluxioneſque*, & *oris Ventriculi morſus*, & *Stomachi dolor*, morbi *Stomachici* nomen non habent.

Cauſæ, & huic obnoxii.

Æſtas hunc infert, quo tempore, & concoctionis, & appetitûs, & omnium facultatum impotentia eſt. Ex ætatibus, eidem ſenes patent, quibus, ob mortis propinquitatem, etiam ſine morbo, cibi cupiditas finitur.

Tempora, & Ætates.

D E

DE
COELIACO
MORBO.

Cap. VII.

Unde morbus fiat.

VENTRICULUS, viſcus concoctioni inſerviens, in concoquendo laborat, cùm alvi profluvium hominem exercet. Eſt autem humidi crudique alimenti tranſmiſſio; quæ ſi non ex levi causâ fiat, & longiùs quàm unum aut alterum diem perduret, & homo inſuper, quia non alitur corpus, imbecillis reddatur, morbus fit, qui *Cœliacus* appellatur. Is ex caloris concoquentis debilitate, & Ventriculi refrigeratione naſcitur: quando in calorem diſſolvitur cibus, ſed a calore non concoquitur, neque in bonum ſuccum permutatur, & quia, ob caloris imbecillitatem, ad finem perduci nequeat, ex dimidiâ parte inconfectus relinquitur. Alimentum autem confectione deſtitutum commutatur in deterius, quoad colorem, & odorem, & conſiſtentiam; color enim albus eſt, & bilis expers: odor gravis, inſtar cœni: humidum verò illud, neque conſiſtens, quia non elaboratum eſt, ſed eam tantùm concoctionis habet vim, quæ ei in principio fuerit adhibita.

Signa.

Idcirco inflationes in alvo percipiunt, ructus emittunt continuos atque fœtidos: qui ſi per inferiora tranſeant, inteſtina rugiunt, flatuſque erumpunt aſperi, humidi, argillacei: & inter hæc videtur tanquam humidum quoddam effluere; dolor ventriculi gravis, aut punctiones ſubinde referens. Homo interim tenuis eſt, & macie confectus, pallidus, & imbecillis, neque ad uſitatarum rerum quidvis præſtandum valens: ſed, ſi inambulet, artubus labaſcit; venæ in temporibus elatæ, ſiquidem hæc, quia nutrimento vacant, concava redduntur: venæ item in toto corpore exſtant. Morbus enim iſte non modò alimentum non perfectè concoquit, ſed nec id, quod concoctionis principium habet, ad incrementum corporis diſtribuit; etenim mihi videtur non tantùm concoctionis, ſed etiam digeſtionis eſſe vitium.

Incrementum.

At ſi morbus increſcat, materiam ab univerſo corpore in ventriculum reducit, totuſque jam habitus intabeſcit; lingua hominis ſicca eſt, & corporis ſuperficies arida ac ſudoris expers. Ventriculus interdum, velut ardenti carbone, peruritur: aliàs, velut glacie, congelatur. Nonnunquam in extremis dejectionibus ſanguis effluit flavus, ſincerus, impermixtus, ita ut venæ alicujus adapertum videri poſſit oſculum; quoniam

acris

acris humor venas erodit [l]. Malum hoc longiſſimum eſt, ac ſanatu difficile; nam ſi abſque manifeſtâ causâ desîſſe videatur, redit iterum, quandocunque levis aliquis error huic ingruendi cauſam præbuerit: in circuitum igitur recurrit.

Ætas, & Tempora huic obnoxia; & ejus Cauſæ.

Senibus familiaris morbus eſt, magiſque mulieribus, quàm viris. Pueris, ob quotidianam cibi intemperantiam, continuum fit alvi profluvium; id autem non ex ventriculi vitio incidit. Morbum *Cœliacum* aliis tempeſtatibus æſtas frequentiùs procreat: deinde, autumnus: & etiam hyems frigidiſſima, ſi ab eâ calor pene fuerit exſtinctus. Diuturno etiam morbo hic affectus, & *Dyſenteria*, & *Lienteria*, ſuperveniunt. Verùm avida quoque frigidæ potio id vitii aliquando genuit.

DE COLICIS.

Cap. VIII.

COLICI nonnunquam inteſtinorum volvulo & torſione acutè moriuntur. Morbi cauſæ ſunt quamplurimæ. Signa, gravitas inter cibi abſtinentiam, quæ, in eâ parte quæ afficitur, maximè urget: ingens pigritia; ægri ſegnes ſunt, cibum faſtidiunt, extenuati, inſomnes, facie tumidi. Quòd ſi prope *Lienem* ægrotet Colon, homo colore tingitur ex atro viridique permixto: at ſi prope *Jecur*, albus atque viridis eſt; quæ ob conſenſum propinqui viſceris contingunt. Quòd ſi cibum aſſumſerint, licèt is neque multus ſit, neque qui inflationes facere ſoleat, valde tamen inflantur, & ſpiritum tranſmittendi cupiditatem habent, cui verò exitus intercluditur: ructuſque ſurſum impelluntur, qui nec ipſi viam inveniunt; & ſicubi coacti prodeant, flatus ſuprà erumpentes viroſi ſunt & acidi. Renes etiam & veſica per conſenſum afficiuntur, harumque partium dolor fit, & urinæ ſuppreſſio; in iis tamen non eſt vitium, ſed alia aliorum [m] loco eveniunt. Verùm hâc re longè magis mirum id eſt, quòd ad teſticulos, muſculoſque, *Cremaſteras* dictos, improviſus deſcendat dolor; Medicique non pauci conſenſum hunc ignorant: & eorum aliqui *Cremaſteras* exciderunt, quaſi hi propriam mali cauſam in ſe continuiſſent; verùm his quoque alia aliorum loco eveniunt.

---

[l] Multa iis, quæ in hoc Capite legimus, *Archigenes* habet ſimilia. (Aët. Tetrabib. 3, Serm. 1, c. 37.) [m] Vid. *ἄλλα* in Lexic.

Quinam morbi huic ſuccedant, & unde hic oriatur.

Ex hoc affectu naſcuntur *Abſceſſus*, malique moris *Ulcera*; *Hydropes* etiam, & *Phthiſes*, quæ ſanationem non recipiunt. Siquidem ex frigore, & craſſis humoribus, multâque glutinosâ pituitâ morbus contrahitur. Quinetiam & ætate, & tempore, & in regione frigidâ, & per duram hyemem exoritur [n].

DE DYSENTERIA, SIVE TORMINIBUS.

Cap. IX.

De Inteſtinis.

SUPERIORA inteſtina ad *Cæcum* uſque pertingentia, tenuia, ac biliosa, *Cholades* vocantur. Ab his inferiora, quæ craſſa, & carnoſa ſunt, ad principium uſque *Recti* inteſtini porriguntur.

Ulcerum Species.

Omnibus his innaſcuntur *Ulcera*, (horumque ſpecies communi *Dyſenteriæ* nomine vocantur;) ideoque varii ſunt affectus. Etenim aliqua inteſtinorum ſuperficiem tantùm radunt, & cùm excoriationem ſolummodo faciant, periculo carent: ſed multo innocentiora, ſi in inferioribus inteſtinis conſiſtant; at ſi paulo profundiora ſint *Ulcera*, ne hæc quidem boni ſunt moris. Alia profunditatem habent, neque conſiſtunt: exedentia, & glandulosa, & ſerpentia, & *Sphacelum* inferentia, & mortifera; quinetiam, dum ſerpunt, circumroduntur venulæ, & in *Ulceribus* largiores ſunt ſanguinis deſtillationes. Aliud genus *Ulcerum* eſt, tumentium, aſperorum, inæqualium, calloſorum, inſtar nodi quem in lignis reperimus; hæc ſanationem ægrè recipiunt: neque enim ad cicatricem facilè perducuntur, quia levi momento ſolvi poſſunt.

Cauſæ.

Dyſenteriæ cauſæ ſunt complures: præcipuæ verò, cruditas, frigora continua, acrium ciborum aſſumtio, ut *Myttoti*, (id eſt, pulmenti ex allio cæpâque intritis,) aut cæpæ, vel allii per ſe, aut carnium vetuſtarum atque acrium eſca, quibus cruditas ſupervenit; idem facit humoris alicujus inſueti potio, vel ejus, qui Κυκεὼν, vel iſtius, qui Βρυτίων appellatur, & alia pocula, quæ in ſingulis regionibus, vini loco, ſiti medentur; plaga item, & frigus, & aquæ gelidæ potio, inteſtina exulcerant.

---

[n] Curatio *Colicorum* deeſt. Apud *Aëtium*, (Tetrabib. 3, Serm. 1. c. 31.) invenimus quædam ad hos *Archigenis* Pharmaca; & Cataplaſmata; (c. 34.)

Deje-

Dejectiones quænam in quaque Specie.

Dejectiones autem, & ſigna cætera, in aliis aliiſque *Vlceribus*, alia ſunt, & alia. Nam ſi iſta ſuperficiem tantùm attigerint, e *ſuperioribus* inteſtinis feruntur tenuia, bilioſa, odoris, præter eum qui ab inteſtinis provenit, expertia. A *Jejuno* autem inteſtino exeunt coloris quædam magis ſaturi, & crocei, & odoris fœdi. Et interdum hæc cum alimento, liquato quidem illo, ſed aſpero; & ſtercorum odor, modò gravis eſt, & *Vlcera* ipſa putrefacta: modò nullus eſt, niſi ab excremento ipſo. Verùm ab *inferiorum* inteſtinorum exulceratione aquoſa quædam, tenuia, ſine odore, profluunt; at ſi *Vlcera* profundiora fuerint, humor ſaniei ſimilis, ſubrubicundus, inſtar vini, aut aquæ in quâ caro lota ſit; & hæc modò per ſe, modò cum excrementis; eademque, modò humida, a liquore circumfuſo diſſoluta, ſine bile, & odore: modò compacta, & ſicca exeunt, ſed, ob humorem circumfluentem, lubrica. Quòd ſi majora ſint & læviora *Vlcera*, idque in *ſuperioribus* inteſtinis, bilioſa, tam eorum ratione, ex quibus, quàm horum, per quæ tranſeunt, emittuntur; ſedem quoque vellicant, quia bilis acris eſt, & eò magis, cùm ab *Vlcere* provenit; bilis autem pinguis eſt, tanquam adeps. Verùm a profundioribus *inferiorum Vlceribus*, ſanguis deſcendit concretus, atque craſſus, cum pituitâ: & carnoſa quædam, non admodum pinguia, inteſtinorum ramenta, eorumque partes etiam integræ, his admiſcentur. Interdum craſſa prodeunt, alba, mucoſa, adipis conciſæ ſimilia, cum humore circumfluo; hæc ab inteſtino *Recto* veniunt. Nonnunquam mucoſa tantùm, pruritum moventia, parva, rotunda, mordacia egeruntur, quæ hominem ad dejiciendum frequenter excitant, & deſidendi cupiditatem cum voluptate faciunt, ſed inter hæc pauciſſima tantùm exeunt; id mali *Teneſmus* dicitur. At ab inteſtino *Cæco* feruntur carnes rubicundæ, grandeſque, circumſcriptionem multo majorem habentes; *Vlcera* profunda ſunt: ſanguis craſſus, & fæculentus: & odor, quàm in aliis, gravior. Cæterùm ſi ſerpant exedantque *Vlcera*, & nullâ prorſus ratione coërceri poſſint, e *ſuperioribus*, non modò ſaturè bilioſa, ſed etiam crocea, ſpumantia, fæcum ſimilia, nigra, quæque herbam iſatidem, aut porrum referunt, ſuprà memoratis craſſiora, odoris tanquam putridi, dejiciuntur; alimentum quoque magis crudum, ita ut a dentibus cum voracitate paululùm duntaxat comminutum videatur. At ſi *inferiora* erodantur, nigræ concretiones, & craſſa quædam, carnoſa, rubicunda, grumoſa, ac nonnunquam nigra, omnibus modis variata, fœtida, intolerabilia exeunt, humorque ſine voluntate profluit. Nonnunquam oblongum quiddam, quoad plurima a ſano inteſtino non diſcernendum dejicitur, multiſque veritatem ignorantibus excreti ipſius inteſtini metum injecit. Verùm hæc ita ſe res habet: inteſtinorum, uti ventriculi, tunicæ ſunt duæ, quarum altera alteri obliquè ſuperincumbit; quando igitur harum connexio diſſolvitur, interior tunica, ſecundùm longitudinem abſiſtens, foras exit, & exterior tantùm intus remanet, carnemque contrahit, & ad cicatricem perducitur, homoque ſaneſcit, ac ſine offenſâ vitam

vitam agit; id inferius inteſtinum tantummodo patitur, quippe cujus tunicæ carnoſæ ſint. Quòd ſi ex vaſe aliquo ſanguis fluat, is flavus, aut niger, & ſincerus fertur, cibo impermixtus, & ſine ſtercore: & concretio quædam ei, latis aranearum telis ſimilis, innatat; nam cùm refrixerit, in grumos abit, neque ſanguinem excretum hunc fuiſſe credideris; at ob immurmurationem multam cum ſpiritu, major, quàm pro effectu, excretionis fit opinio. Excitatur etiam in *Colo* puris *Abſceſſus*, nihil quicquam aliis *Ulceribus* internis magis inuſitatum: etenim ſigna, & pus, & curatio *Ulcerum* eſt eadem; ſed ſi carnium quarundam excretiones fiant, duræ, & contritæ, & aſperis corporibus ſimiles, *Abſceſſus* mali moris eſſe ſignificatur. Interdum e *Colo* magna vis aquæ, *Dyſenterico* more, profluit, quæ res multos *Hydrope* liberavit. Hujuſmodi, ut ſummatim loquar, *Ulcera* ſunt in inteſtinis; hæc utique eorum forma; & hæ ex illis excretiones, quas ſuprà propoſui.

Symptomata in quâque Specie.

Proximum eſt, ut, quæ in quibuſque laborantium Symptomata occurrant, ſive boni fuerint, ſive mali moris *Ulcera*, exponam. Itaque, ut generatim loquar, ſi excoriatio ſuperficiem tantùm occupaverit, vel in *ſuperioribus*, vel in *inferioribus* inteſtinis, homines febre, ac dolore vacant, & ſine decubitu, per tenuem victûs rationem, alius alio modo ſaneſcit. Sin *Ulcus* innaſcatur, torſiones in *ſuperioribus* fiunt mordaces, acres, tanquam a bile paucâ fervente: inteſtina aliis quidem atque aliis temporibus, ut plurimùm tamen ſuppurant: cibi concoctio eſt imperfecta, cupiditas tamen non deſit. At ſi *inferioribus* exulceratio inciderit, *ſuperioribus* longè minùs hæc offendunt; quippe quæ illis multo carnoſiora ſint. Verùm ſi in *ſuperioribus Ulcera* innaſcantur cava & ſerpentia, febres oriuntur, acutæ, obſcuræ, in viſceribus latentes: totius corporis algor: cibi faſtidium: vigiliæ: ructus fœtidi: nauſea: bilis vomitus: vertigo. Quòd ſi multa, & ea bilioſiorum, fuerit effuſio, torſiones continenter inhærent, & cæteri dolores increſcunt; accedit virium languor, & reſolutio genuum: *Ardente* febri extorrentur: ſiticuloſi ſunt: nauſeant: nigra evomunt: lingua ſicca: pulſus exiguus, imbecillis; hoſque omnia comitantur, quæ in pernicioſis *Ulceribus* mortifera eſſe propoſui; uſque ad animæ defectionem, malo *Cardiaco* laborant, quidam ita, ut ad ſe revocari non poſſent, ſed hoc modo occubuerint. Eadem mala *inferiorum* inteſtinorum eroſionibus communia ſunt, ſi *Ulcera* ſerpant, neque profluvium coërceri poſſit: præterquam quòd tormina ac dolores ſub umbilico inferiùs, ubi etiam *Ulcera* ſunt, percipiantur; excretionum verò ſpecies tales, quales eas eſſe ſuprà diximus. Quòd ſi in initio exigua ſint *Ulcera*, neque intra tempus aliquod ſerpere incipiant, alia aliis ſuperveniunt, quibuſdam ſubſidentibus, aliiſque in verticem aſſurgentibus: taliſque fit *Ulcerum* affluxus, qualis undarum in mari. Cæterùm ſi Natura valens exſtiterit, eique Medicus etiam ſubvenerit, a ſerpendo coërcentur *Ulcera*, neque mortis

ſubeſt

ſubeſt timor; dura tamen, & tumida manent inteſtina, ac, non niſi longo pòſt tempore, ad ſanitatem perducuntur.

Sanguinis profluvium.

At *profluvium Sanguinis* ab inteſtinis, ſi a magnâ venâ, vel arteriâ exeat, mortem infert quàm celerrimè; neque enim manum inſerere, partemque ipſam dolentem attrectare, aut *Ulceri* medicamentum admovere poſſumus. Porrò, etiamſi medicamento ſanguinem ſuppreſſeris, homo non propterea in tuto collocatur; quibuſdam enim ingens cruſta decidens venæ oſculum latius efficit: cùmque in grumos abierit ſanguis, iique intus remanſerint, morbus jam ſanationem non recipit. Oportet itaque incipientibus *Sanguinis profuſionibus* mederi. Hæ plerumque, cùm inſtant, quibuſdam indiciis, licèt haud prorſus evidentibus, ſignificantur; anxietas adeſt, & moleſtia: loci gravitas, in quo ruptio futura eſt; ſub ipſum ruptionis tempus, vultûs rubor. Et, ſi vena recenter fuerit diſrupta, poteſt plerumque ad integritatem perduci; at ſi ſpatium jam acceſſerit, ægriùs ſaneſcit, atque tardiùs. Hujuſmodi ſunt inteſtinorum *Ulcera*.

Tempora, & Ætates his opportunæ.

Oriuntur autem præcipuè, æſtatis tempore: deinde, autumno: vere, rariùs: hyeme, minimè. Pueris, & adoleſcentulis, *Diarrhœæ* contingunt. *Dyſenteria* juvenibus, & ætate conſiſtentibus. Senectus ægrè convaleſcit, & ad cicatricem inducendam longum tempus requirit; at exedentia *Ulcera* in ſenibus vix reperiuntur; quinetiam ſenectæ ſanguinis profluvia proſunt [o].

DE

LIENTERIA,

SIVE

INTESTINORUM LÆVITATE.

Cap. X.

SI a *Torminibus*, latiſque & admodum profundis ſuperiorum inteſtinorum *Ulceribus*, cicatrices fiant, crebræ, craſſæ, ſolidæque, cibi ex his in inferiora tranſmittuntur liquidi, & ab eâ horum parte, quæ nutrimento eſſe deberet, indiſcreti; inteſtinorum enim raritas, per quam ſurſum alimenta permeant, a cicatrice occluditur; homo itaque

[o] Curatio *Dyſenteriæ* deeſt; quæ ex *Archigene*, qui his, de Signis, non pauca habet ſimilia, (Aët. Tetrabib. 3, Serm. 1, c. 43.) peti poteſt. (Ibid. c. 45 & 49.)

nutrimento deſtituitur, decolorque fit, & imbecillis. Malum *Lienteriâ* dicitur, cùm id, inquam, ab inteſtinorum cicatrice oriatur: jam enim ex *Ulceribus* affectus provenit; eſt autem, ubi cicatricem inteſtina non habent, ſed conſuetudo & uſus iſta profluvium pati edocent: nam ſi calor in his refrigeratus, neque cibum concoquat, neque in ſuperiores partes propellat, neque præ imbecillitate retinere poſſit, omni prorſus confectione alimentum vacat. Quòd ſi levis, neque ſtabilis, ſed vitioſa tantùm fuerit purgatio, affectum ſolvit ſimplex a cibo vomitus; ſed ſi temporis ſpatio impingatur, atque fixa inhæreat horum cauſa, id auxilii nihil proficit.

Cauſæ. Affectum hunc diuturnus quoque morbus inducit: *malus* etiam *corporis habitus*, licèt ex eo quiſpiam non decubuerit. *Hydropes* quoque in eundem aliquando feliciter tranſeunt: ex malo quidem, in aliud malum, ſed poſterius tamen priori minùs grave eſt [p].

DE UTERI AFFECTIBUS.

Cap. XI.

Uteri affectus. UTERUS fœminis eſt ad purgationem atque partum utilis, multos autem graveſque morbos infert. Neque *Ulceribus* tantùm, & *Inflammationi*, & *Fluori* patet, verùm etiam, ſi repentè tota ſurſum feratur, celeriter occìdit. Atqui de Acutis ac mortiferis, qui huic incidunt, Affectibus, alibi conſcriptum eſt. Mala verò diuturna ſunt, *Fluor duplex: Duritia: Ulcera*, partim innocentia, partim maligna: totius, aut partis *Prolapſus*.

Fluoris Species. Fluor eſt aut *ruber*, aut *albus*; horum uterque ex aſpectu patet. *Ruber* eſt, cùm exit ſanguis *flavus*, hujuſque ſpecies, ut *lividus*, aut *niger*: tenuis, aut craſſus & concretus, inſtar grumorum: vel albus inſtar aquæ, vel coloris ex pallido flavoque, tanquam bilis: craſſus item, aut ſubtenuis, tanquam ſanies tenuis atque fœtida [q]. In *Fluore albo*, humor exit puri ſimilis, verus autem ſerum refert; quinetiam grumi aliquando cum pure effluunt. Mille aliæ ſpecies ſunt inter has, quæ ſe-

---

p Multa ex hoc Capite, nullâ *Aretæi* factâ mentione, deſumſit *Aëtius*. (Tetrabib. 3, Serm. 1, c. 51.) q His ſimilia habet *Archigenes* apud *Aëtium*. (Tetrabib. 4, Serm. 4, c. 65.)

cundùm plus minuſve tantùm differunt. Fluxûs circuitus aliquando ſingulis menſibus, tanquam menſtrua purgatio, ſed non ad præſtitutum tempus, revertitur; non multus quidem ſanguis, ſed is per multos dies deſtillat: neque plures dies, ſed tum ex toto, intermittit. Alia circuitûs ſpecies eſt, quæ fit ad certum diem: & in primâ purgatione, non magna ſanguinis copia effunditur, ſed bis vel ter per totum menſem purgantur. Alia ſpecies eſt, cùm ſingulis diebus exiguum indeſinenter fit profluvium, cujus ſumma tamen intra menſem non exigua eſt; os enim Uteri non committitur, ſed apertum eſt, & *reſolutionem* quandam patitur, ita ut humor effluat. Sin multum, idque ſine intermiſſione, exeat, fœmina ſanguinis profuſione interit. Notæ ſunt, præter materiæ fluentis colorem, ipſius color mulieris; vigiliis premuntur: cibum faſtidiunt: moleſtè agunt: imbecilles, in *rubro* præcipuè *Fluore*, & doloribus afflictatæ; humor ipſe in utroque genere graviter olet, ſed modò magis, modò minùs; nam ſi magna putredo ſubſit, *albus* magis fœtet: ſi eroſio exaſperetur, fœdior eſt odor *rubri*. Utque ſummatim dicam, *ater* omnium peſſimus eſt, deinde *lividus*; *pallidus* autem, & *albus*, & *purulentus*, diuturniores ſunt, minùs tamen periculoſi; & ex his ipſis *pallidus* deterior eſt, ſed longè melior, ſi cum uſitato mixtus fuerit: uſitatus autem eſt *ruber*, ejuſque ſpecies. Quinetiam aſſueti minùs nocent; ſed revera vetulas *rubri* plus offendunt, juniores ex *albis* minimè periclitantur. Alia eſt *Fluoris albi* ſpecies, ubi menſtrua purgatio albida eſt, & acris, & pruritum cum voluptate excitat: [Gonorrhœa Muliebris.] exinde humor albus, craſſus, ſeminique ſimilis elicitur; id genus *Gonorrhœam muliebrem* appellavimus. Eſt autem Uteri refrigeratio, ideoque humores retinere non poteſt; quinetiam ſanguinem in colorem albidum permutat, ſiquidem ignis vi caret, qui colorem rubrum impertit. Similem huic affectum Stomachus patitur, quando pituitam effundit: & Inteſtina quoque, cùm *Diarrhœa* laborant.

In Utero oriuntur etiam *Ulcera*, quorum aliqua lata ſunt, pruriginoſa, [Ulcera mitia.] tanquam ab inſperſo ſale: & in his fit ſuperficiei quædam excoriatio; ex iiſque pus erumpit, craſſum, odoris expers, exiguum; *Ulcera* hæc ſunt mitia. Alia iſtis profundiora, magiſque noxia, quæ dolorem aliquem movent: plus aliquanto puris effluit, & deteriùs olent; ſed hæc tamen non ſunt mali moris. Sin altiùs adhuc deſcendant, *Ulcerumque* [Phagedæna.] oræ duræ ſint, & aſperæ, ſanies quædam fœtida effunditur, & gravior, quàm in prioribus, dolor accedit; Uterum quoque *Ulcus* exedit, & ſoluta quædam aliquando exit caruncula; id ad cicatricem longo temporis ſpatio non perducitur, ſed maximè diuturnum ac lethale eſt; id etiam *Phagedæna* dicitur. Porrò *Ulcera* ſunt mortifera, ſi in his dolor increſcat, [Cancri duæ Species.] & fœmina moleſtiis afficiatur; ex *Ulcere* putridus quidam humor effluit, vel ipſis ægrotantibus intolerabilis; idque tactu, & medicamentorum applicatione, exaſperatur, & quovis medelæ genere irritatur; Uterique venæ in tumorem aſſurgunt cum partium proximarum diſtentionibus.

bus. Id a peritis, tactu, neque alio quovis modo, deprehenditur; adeſt autem febris, totiuſque corporis anxietas, & partis affectæ duritia, utpote in efferatis *Ulceribus*; hæc mortifera ſunt, & *Cancri* nomen obtinent. Alia *Cancri* ſpecies eſt, ubi nullum *Ulcus* ſubeſt, tumor autem durus, ac renitens: totus etiam Uterus intenditur: dolores item premunt, cæteraque omnia, quemadmodum in *Ulcere* [r]. Ambo hæc ſunt ex *Cancrorum* genere, ambo diuturna, ac mortifera; *Ulcus* autem eſt illo, quod non exulceratur, & odore, & doloribus, & in vitâ, & in morte gravius.

Prolapſus Uteri. Sede ſuâ totus nonnunquam exit Uterus, & mulieris femoribus incumbit. Malum profectò incredibile; Uterus tamen ipſe conſpectui patet, neque hujus rei cauſa talis eſt, ut non ſubinde poſſit incidere. Relaxantur enim membranæ ilibus affixæ, quæ Uteri ligamenta ſunt nervoſa; harum illæ, quæ Uteri fundo inſeruntur juxta lumbos, tenues ſunt: alteræ, juxta cervicem ejus, hinc atque illinc ilibus adhæreſcentes, valde nervoſæ exiſtunt, latæque tanquam navigii vela; omnes itaque hæ membranæ relaxantur, quando foras exit Uterus. *Prolapſus* hic ut plurimùm occìdit; fit enim ex abortu, & magnis concuſſionibus, & violento partu; quòd ſi non illico moriantur, vitam diu trahunt, viſu fœda intuentes, Uterumque extra corpus, quaſi a caule germinantem, nutrientes.

Membranæ ſolutio. Apparet aliquando ex duabus Uterum ſuccingentibus membranis interior, & ab alterius continuitate divellitur; etenim duæ tantùm membranæ iſtius diviſuræ ſunt: quarum hæc ob humoris fluxionem abſcedit, ſicut etiam ex abortu, & partu violento: tum verò *Secundis* adhæreſcit, nam ſi illæ vi extrahuntur, ſimul prodit Uteri tunica; at ſi fœmina mortem evaſerit, in ſedem ſuam regreſſa, ei ad amuſſim connectitur, vel paululùm extra propendet, eamque mulier naturalibus ſuis contegit.

Os Uteri prodiens. Uteri aliquando oſculum, uſque ad cervicem duntaxat, prolabitur, ſed rurſus intrò ſe recipit, ſi Uterus ſuffimenta mali odoris olfaciat; ipſum quoque mulier attrahit, ſi odoramenta grata naribus admoveat; quinetiam Obſtetricis manibus ſenſim reponitur, ſi placidè comprimatur, medicamentis antea inunctus ad leniendum Uterum efficacibus.

---

[r] His ſimilia, de *Cancris*, habet *Archigenes* apud *Aëtium*; (Tetrabib. 4, Serm. 4, c. 94.) ubi etiam horum Curatio, ex *Archigene*, legi poteſt: ſiquidem Caput illud interiit, ubi horum Uteri affectuum medelam expoſuit *Aretæus*.

DE

DE ARTHRITIDE, ET ISCHIADE.

Cap. XII.

COMMUNIS omnium articulorum dolor eſt *Arthritis*; quem in pedibus, *Podagram* appellamus: in coxis, *Iſchiadem*: in manibus, *Chiragram*; ſi nempe levis fuerit dolor, e causâ aliquâ ad breve tempus durante ortus, aut longo tempore latenter inhæſerit, ac dolor tandem morbuſque ex parvâ occaſione emicuerit. At ſi malum jam auctum omnes artus invaſerit, eſt omnium generatim affectus nervorum. Initium fit a nervis, qui articulorum ligamenta ſunt: & ab iis etiam, quotquot ex oſſibus oriuntur, & in oſſa deſinunt. Id in his utique mirandum eſt, quòd ne minimùm quidem doleant, etiamſi ſecentur, aut collidantur; at ſi per ſe membra condoluerint, eo nihil poteſt eſſe vehementius, non ſi ferramento percutiantur, non ſi conſtringantur vinculis, non ſi gladio ſaucientur, non ſi igne exurantur; etenim hæc ipſi expoſcunt, ut gravioribus ſint doloribus remedio. Quòd ſiquis, dum membra dolent, ea incîdat, ſectionis dolor, utpote minor a majore, obſcuratur; vel ſi iſte prævaluerit, voluptate afficiuntur ex prioris oblivione. Malum hoc oſſa atque dentes patiuntur.

Cauſam quidem veram ſoli novere Dî: veriſimilem tamen ipſi quoque homines. Id autem, ut ſummatim loquar, hujuſmodi eſt; quod valde denſum eſt, id neque tactum, neque vulnus ſentit: quamobrem in tactu, atque vulnere, dolor abeſt; dolor enim in exaſperatione ſenſûs conſiſtit. Quod autem denſum eſt, id exaſperari nequit; quo fit, ut dolore etiam vacet. At rarum acuto ſenſu præditum eſt, & vulnere exaſperatur. Quoniam verò denſa etiam innato calore vivunt, per eundem quoque calorem ſentire poſſunt. At ſi cauſa efficiens ſubſtantialis fuerit, tanquam gladius, aut lapis, ſubſtantialis corporis patientis pars non dolet, quia naturaliter denſa eſt. Sed ſi calorem innatum mala temperies occupet, ſenſus pervertitur: at cùm horum ex ſe ipſo doleat calor, id ab interno ſenſûs impulſu excitatur, ex naturâ verò adauctâ nimiſque abundante dolores proveniunt. Cauſa.

Signa. *Arthritis* aliis aliàs articulis infigitur : in quibuſdam coxas occupat, eâque parte homo plerumque claudus remanet : & reliqua etiam paululùm tentat, jamque exiguos artus non invadit, uti manus ac pedes. Nam ſi majora membra occupet, quæ morbo capiendo ſufficiunt, is inſtrumenta iſta non prætergreditur. Quòd ſi ab exiguo membro initium ſumſerit, placida & inopinata fit acceſſio. In *Iſchiade*, a poſteriori parte femoris, aut a poplite, aut a tibiâ incipit : aliàs in coxæ acetabulo dolor excitatur, rurſuſque in clunem, aut lumbos impetum facit : & quidvis potiùs videtur eſſe, quàm *Iſchias*. Cæterùm in articulis hoc modo oritur *Arthritis* : magnum pedis digitum dolor occupat, rurſus calcis anteriorem partem cui inſiſtimus, ac deinde in ejuſdem partem concavam ſubit, & malleolus denique intumeſcit. Cauſam mali non juſtam laborantes afferunt ; quidam novi calcei attritionem, alii longam obambulationem incuſant : alii ab ictu, aut calcatione, ortum pronuntiant : nemo autem cauſam internam eſſe arbitratur ; neque verò, ſiquis veram commemoret, fidem ægrotantibus facit. Ideoque affectus inſanabilis evadit, quia morbi principiis, cùm is minimam habet firmitatem, Medicus non reſiſtit ; & ſi ſpatio vires acquiſierit, cura omnis ſupervacanea eſt. Quibuſdam itaque, pedum articulis uſque ad mortis diem inhæret ; quibuſdam ſerpit in univerſum corporis ambitum ; ut plurimùm verò a pedibus in manus procedit, idque non multo interpoſito tempore, ſiquidem manus pedeſque, ambo ſint ejuſdem naturæ, tenues nimirum, atque carnis expertes, externo frigori proximi, & ab interno calore remotiſſimi ; rurſus cubitus, genuque tentantur, deinde coxarum acetabula : convolvitur demum atque tranſit ad thoracis dorſique muſculos. Incredibile eſt, quàm latè vitium ſerpat ; dolor ad cervicis ſpinæque vertebras procedit, ſummoque Oſſi *Sacro* infigitur : hiſque omnibus & quidam eſt communis, & quidam ſingulis proprius dolor ; quinetiam tendines, cum glandibus, ac muſculis, dolent atque intenduntur : maxillarum item, temporumque muſculi [f] : renes poſtea, & veſica afficiuntur ; quodque maximè mirandum eſt, nares tandem hominis, aureſque, & labra tentantur ; nulla enim pars eſt, ad quam muſculi nervique non pertineant. Cuidam homini indoluerunt capitis ſuturæ, qui, quidnam id eſſet quod afficeretur, neſcius, ſuturas deſcribebat, obliquam, rectam, tranſverſam, & in priori, & in poſteriori parte capitis, de tenui dolore oſſibus infixo conqueſtus ; etenim omnes oſſium commiſſuras morbus invadit, perinde ut pedis manûsve articulum. Calloſi etiam fiunt articuli, qui primò tanquam *Abſceſſus* habent, poſtea magis magiſque condenſantur, & cùm humor penitus concreverit, duræ ſunt oſſium extremitates : tophi demum albi ſolidique conſiſtunt, & in toto membro tubercula partim exigua, *Varorum* inſtar, partim his majora aſſurgunt ; humor autem craſſus eſt, & albus, grandini ſimilis ; morbus enim, tanquam grando, frigidus univerſum corpus occupat.

[f] Quædam ex hoc loco ſatis evidenter excerpſit *Aëtius* ; (Tetrabib. 3, Serm. 4, c. 6.) & alia ex *Archigene* profert iis, quæ in hoc Capite leguntur, ſimilia. (c. 1.)

Qui-

Quibuſdam affectus hic videtur caloris & frigoris differentiam præ ſe ferre: ſiquidem modò ex calore, modò ex frigore voluptas percipitur; ſed mihi placet unam cauſam ab innato frigore, unumque eſſe morbum. At ſi is celeriter increſcat, calorque emicet, refrigeratione opus eſt, & hujuſmodi medelâ affectus mitigatur; id genus calidum appellant. At ſi in nervis dolor intus moretur, & caloris expers collabatur articulus, neque in tumorem aſſurgat, frigidum hoc eſſe dixerint; in quo fervida medicamenta ad ſuſcitandum calorem requiruntur; plerumque etiam admodum acria neceſſariò uſurpantur, quia calor & collapſas partes in tumorem attollit, & internum calorem evocat, quo tempore frigida rurſus juvant. Huic rei fidem facit, quòd iiſdem eadem non conveniant; quod enim modò profuit, id aliàs obeſſe deprehenditur; atque, ut in ſummâ dicam, calor in principio prodeſt, refrigeratio in fine. *Podagra* vix quenquam continenter infeſtat, & interdum diu intermittit, quia tenuis eſt. Fuit etiam *Podagricus* quidam, qui, in *Olympicis* ludis, remittente morbo, cursûs certamine, victoriam reportavit.

His morbis quinam obnoxii.

Viri hoc affectu frequentiùs, quàm mulieres, ſed leviùs, tentantur; mulieres verò rariùs, quàm viri, ſed dolentiùs: quoniam id quod extra conſuetudinem, neque familiare eſt, ubi ex urgente aliquâ causâ valentius evaſerit, violentiora quoque mala inducit [t]. Ætas huic maximè opportuna eſt, ab anno quinto & triceſimo; citiùs tamen, ſeriùſve, ex cujuſque naturâ, ac victûs ratione contrahitur. Vehementes in his dolores excitantur, & Symptomata accedunt doloribus atrociora: vel ex tactu ſequitur animæ defectio: motûs impotentia eſt: cibi faſtidium: ſitis: vigiliæ. Quòd ſi a malo recreentur, vitam, quaſi a morte conſervati, remiſſam agunt, intemperantes, ſimplices, hilares, munifici, in victu delicati: porrò, tanquam mortem rurſus evaſuri, præſenti vitâ cum licentiâ perfruuntur. Multis *Podagra* in *Hydropem*, aliis in *Aſthma* tranſiit: & ex his illi ſuccedentibus non evitanda mors eſt.

DE
ELEPHANTIASI.

Cap. XIII.

E*LEPHANTI* morbo cum belluâ Elephante multa ſunt communia, quoad ſpeciem, & colorem, & magnitudinem, & vitæ rationem; neque verò alii cuivis ſimilis eſt, vel affectus affectui, vel animali animal. Etenim Elephas ab aliis feris longè differt; primò,

[t] Hippoc. Aph. 34, § 2.

max-

maximus craſſiſſimuſque eſt : tantâ quidem magnitudine, ut, ſi magnum quodvis animal alii in turris morem ſuperimponas, ea exæquet ; craſſitudine verò tantâ, quantam animalia plura craſſiſſima, lateribus inter ſe conjuncta, non exſuperent. Cæterùm neque ſpecie aliud quodvis magnopere refert ; etenim omnes, per univerſum corpus, coloris ſunt ſaturatè nigri ; cùm equorum alii candidiſſimi ſint, quales *Rheſi* equi *Thracii* [u] : alii pedes albos habent, ut *Menelai Podargus* [x] : alii flavi, ſicuti a *Neſtore* memoratæ equæ

centum & quinquaginta [y] :

alii cærulei, ut cùm *Homerus* inquit,

In ſpeciem mutatus equi, cui cærula in armis
Luxuriat juba [z].

Idem videmus in bobus, idem in canibus, idem in reptilibus cunctis, atque animalibus, quotquot in terrâ paſcuntur. Elephantes tantùm omnes nigri ſunt, colore tenebricoſo, & nocti, & letho ſimiles. Eorum verò ſpecies hujuſmodi eſt : caput habent aterrimum, cum vultu latente, formæque non evidentis, ſuper cervicem adeò brevem, ut caput humeris inſiſtere videatur, quamobrem id non in conſpectum venit. Aures enim magnæ, craſſæque, alarum inſtar, uſque ad jugula pectuſque prætenduntur, quibus cervix atque humeri, tanquam navigia velis, occuluntur. Cornua verò Elephas habet mirificè candida, colori admodum atro internitentia : iſta nonnulli dentes vocant ; hæc in eo tantùm albiſſima ſunt, neque iſta candore exæquet quævis vel candidi animalis pars. Et hæc quidem ipſa non, ut in aliis cornigeris animalibus naturaliter fieri ſolet, fronti ac temporibus innaſcuntur, ſed in ore maxillâque ſuperiori poſita antrorſum ſpectant, non ex toto recta, ſed ſurſum versùs recurva paululùm, ut a recto cibum vorare poſſit, onuſque ſimis dentibus attollere. Porrò cornua hæc ingentia ſunt, quorum mediocria ulnam longitudine exæquant, alia multo grandiora, etiam ad duplicem uſque magnitudinem. At in maxillâ ſuperiori, prominentia quædam a labro enaſcitur, longa, ſine oſſe, tortuoſa, quaſi reptilis. In hujus extremo bina ſunt foramina, quæ Natura ad pulmones uſque pertinentia, duplicis inſtar tibiæ, terebravit. Hâc fiſtulâ, pro naribus, animal, ad reſpirationem, utitur ; hanc etiam loco manuum adhibet : poculum enim, ſiquando velit, hâc prominentiâ corripit, idque comprenſat, atque adeò tenaciter ſervat, ut id ab illo nullus quiſquam, niſi potentior alius Elephas,

---

u Εν δέ σφιν Ρῆσος βασιλεὺς, πάϊς Ηϊονῆος·
Τȣ̃ δὴ καλλίϛȣς ἵππȣς ἴδον, ἠδὲ μεγίϛȣς,
Λευκότεροι χιόνος. Homer. Iliad. K, v. 435.

x Τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ατρείδης ὦρτο ξανθὸς Μενέλαος
Διογενής· ὑπὸ δὲ ζυγὸν ἤγαγε ὠκέας ἵππȣς,
Αἴθην τὴν Αγαμεμνονέην, τὸν ἑόν τε Πόδαργον. Homer. Iliad. Ψ, v. 293.

y Ιππȣς δὲ ξανθὰς ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα. Ibid. Λ, v. 679.

z Iliad. Υ, v. 224.

vi extorquere valeat. Quin & eâdem herbam ad paſtum quæritat, neque ore parviſque dentibus carnem edendo alitur; longos enim pedes habet, qui animal longè ſuprà terram attollunt, item breve collum, uti ſuprà demonſtravimus: quo fit, ut humi ore pabulari nequeat; ad hæc, cornuum ante os proceſſus id ab herbâ diſtinet: itaque prominentiâ iſtâ pabuli copiam ſubvehit, & poſtea quæcunque venatur, hâc complexus, ventri futura alimentum in os detrudit; unde Veteres hanc *Proboſcidem* dixere, quia hæc ante animal προβόσκεται, id eſt, pabulum quæritat. Porrò, ob eandem cauſam, neque de lacu, neque de flumine, aquam ore haurire poteſt Elephas; ſed cùm ſitit, extremam quaſi narem *Proboſcidis* aquæ immergit: deinde, tanquam ſpiritum adducens, pro aëre, multum aquæ attrahit: & ubi narem, velut poculum, impleverit, humorem ex eâ in os, utì flumen quoddam, profundit: deinde, aquam rurſus aſſugit, rurſuſque ejectat, quoad ventrem, navis inſtar onerariæ, compleverit. Corium habent aſperum, craſſiſſimum, tumoribus rimoſis inæquale, longis quaſi ſulcis inciſum, in eoque fiſſuræ ſunt aliæ cavæ tranſverſæque, aliæ obliquæ atque admodum profundæ. Porrò alia animalia pilos habent, hiſque ſimiles jubas; Elephas ſolus lanugine tantùm veſtitur. Cæterùm huic cum aliis animalibus aliæ innumeræ ſunt diſcrepantiæ; etenim, inſtar hominis, genua retro flectit, mammaſque, ſicut fœminæ, prope axillas habet. Atqui ſupervacaneum videtur de animali hoc plura in præſentia ſcribere, quàm in quibus morbus *Elephas* & ægrotantis ſpecies naturam ejus referat. Affectum hunc aliqui *Leonem* appellant, ob ſupercilii ſimilitudinem, de quâ mox dicetur. Alii *Satyriaſim* vocant, ob malarum ruborem, & effrænem atque impudentem coitûs libidinem. Alii morbum *Herculeum* nominant, quoniam illo nullus major ſit aut valentior.

Elephantiaſis nomina.

Vis itaque mali magna eſt, aliiſque omnibus affectibus ad inferendam mortem longè efficacior; id etiam viſu fœdum eſt, &, ſicut Elephas bellua, prorſus terribile. Porrò ex eo certa imminet pernicies; etenim ex mortis causâ originem habet: eſt enim innati caloris refrigeratio, aut congelatio potiùs, quaſi magna quædam hyems, ubi aqua in nivem, aut grandinem, aut glaciem, aut gelu convertitur; hæc autem eſt mortis morbique hujus cauſa communis. Verùm ne inſignem quidem ullam in initio præbet ſui notam: neque inuſitatum quodvis malum hominem invadit: neque verò in ſuperficie corporis apparet, ut id quiſpiam continuò animadvertere poſſit, & incipienti occurrere; ſed in viſceribus, tanquam occultus ignis, deliteſcens ſuccenditur, jamque, internis partibus devictis, in ſuperficiem demum emicat, &, a facie incipiens, tanquam de ſpeculâ, longè latèque conſpicuus effulget; aliis primò apparet in extremo cubito, aut in genibus, aut in manuum, pedumve articulis. Ideoque de homine nulla ſpes eſt, quia contra principia morbi infirmiſſima Medicus arte non utitur, ob ægrotantium negligentiam, & calamitatis ſuæ ignorantiam. Etenim ſegnes ſunt, tanquam levi aliquâ

Cauſæ, & Signa.

de cauſâ, ſomnolenti, quieti, alvo ſicci: hæc ſunt etiam ſanis hominibus non ita multùm inuſitata. At in incremento mali, fœdos odores exſpirant, ob interni ſpiritûs exhalationem; huic rei aërem, aut extrinſecum quid, cauſam præbere exiſtimant. Urina alba, craſſa, &, qualis jumenti, turbida. Cibi crudi & inconcocti in corpus digeruntur: ne hæc quidem percipiunt, curantve; neque enim, an concoxerint, necne, ſatis ſciunt: in his cruditas & concoctio perinde eſt, ſiquidem, quod ipſis in bonum atque commodum vertat, haud frequenter concoquunt; cibus verò facilè diſtribuitur, quippe quem, haud ſecus ac in ipſorum alimentum, morbus cum rapacitate attrahat: unde venter inferior ſiccus his efficitur. Tumores alii prope alios aſſurgunt, nondum continui, ſed craſſi, atque aſperi: & tumorum intervalla fiſſuris dividuntur, ſicut Elephanti corium. Venæ latæ, non ob ſanguinis abundantiam, ſed propter cutis craſſitudinem. Neque multo pòſt malum penitus inſediſſe declaratur, ex æquali totius corporis intumeſcentiâ. Crines in omni parte præmoriuntur, manibus, femoribus, tibiiſque: itemque rari ſunt in pube, mentoque, & capite; quodque mirabilius eſt, præmatura canities, & calvities repentè ingruunt; & intra tempus exiguum, pubes cum mento glabra eſt: aut ſi pauci remaneant capilli, aſpectu turpiores ſunt, quàm ſi defluxiſſent. Cutis in capite altè dehiſcit, rimæque ſqualidæ ſunt, frequentes, profundæ, aſperæ. Tumores in facie duri, acuti, in vertice nonnunquam albidi, juxta baſim viridiores. Pulſus exiguus, gravis, ſegnis, tanquam per cœnum, ægrè ſeſe promovens. Venæ in temporibus, & ſub linguâ, elatæ; alvus bilioſa. Lingua *Varis* grandinoſis aſpera; neque incredibile eſt, totum corpus hujuſmodi tuberculis ſcatere: ſiquidem, in victimis humores vitiatos habentibus, caro quaſi grandine repleta eſt. Sin ex intimis partibus morbus plurimùm erumpat, in extremiſque appareat, ſummos digitos occupat *Impetigo*: genua pruriunt, & ea homo cum voluptate ſcalpit: mentum nonnunquam *Impetigo* circulo complectitur: &, cum tumore non ita grandi, malæ rubent. Oculi caligant, & coloris ſunt ænei; ſupercilia craſſa, glabra, deorſum gravata, prominent, &, contractis horum intervallis, intumeſcunt: color eorum lividus, aut niger: ipſa vehementer adducuntur, oculoſque contegunt, ut in iratis fit, aut Leonibus; itaque morbus *Leoninus* dicitur: quamobrem æger non Elephanti tantùm, aut Leoni eſt, ſed etiam

Nocti oculos tetræ ſimilis[a].

Naſus tumoribus atris aſperiſque occupatur: labia craſſa, & prominentia, quorum inferius livet: nares prælongæ: dentes non candidi, verùm ſubatro colore infecti videntur: aures cum nigritie quâdam rubent,

[a] Homer. Iliad. M, v. 463.

occlu-

occluſæ, atque auribus Elephantorum ſimiles ſunt, & ſolito grandiores apparent; ulcera in aurium baſi, ſanie fluentia, pruritibus vexata. Totum corpus rugis aſperis exaratur: & fiſſuræ, tanquam nigri ſulci, in cutim altè deſcendunt; ideoque *Elephas* morbi nomen eſt; plantæ, calceſque uſque ad medios digitos hiant. Quòd ſi malum vehementiùs adhuc increſcat, tumores exulcerantur: & in malis, mento, digitis, genibuſque, fœtida & inſanabilia oriuntur ulcera, quorum alia ſuper alia inſurgunt, in aliiſque alia ſubſidunt. Interdum ante hominem membra ſua emoriuntur atque excidunt, naſus, digiti, pedes, pudenda, manuſque integræ; neque enim peſtis iſta ægrotantem turpi vitâ doloribuſque vehementiſſimis antè liberat, quàm hominem membratim diſcerpſerit; ſed inſtar Elephanti, longæva eſt. Quòd ſi membrorum repentinus fuerit dolor, multo acerbiùs affligit, modò has, modò illas partes, vago more invadens; cibi cupiditate non vacant, ſed nullum habent guſtum, neque in edendo aut bibendo voluptatem ullam capiunt; omnia averſantur & oderunt: corpus non alitur: Veneris libido rabioſa eſt. Adſunt laſſitudines ſpontaneæ; membra ſingula quaſi pondere quodam premi videntur; hominemque vel minimi artus gravant. Porrò corpus re quâque offenditur; non balneis delectatur, non horum abſtinentiâ: non cibo, non inediâ: non quiete, non motu; etenim omni parti morbus penitus inſedit. Somnus tenuis, propter ſomniorum viſa, vigiliis moleſtior: ingens ſpirandi difficultas: ſuffocatio, quaſi laqueo ſtrangularentur; atque hoc modo quidam e vitâ exceſſere, ad mortem perpetuo uſque oppreſſi ſomno [b].

Itaque cùm hujuſmodi ſint, quis non eos defugiat, aut quis non averſetur, licèt ipſorum vel pater ſit, vel filius, vel frater? ſiquidem metus etiam ſubeſt, ne vitium ex contagione communicetur. Propterea multi in montes ac deſerta viros amiciſſimos expoſuere; nonnullis ad aliquod tempus horum inediæ ſubvenientibus: aliis non item, cùm eos emori vellent. Memoriæ proditum eſt, quendam ex his, qui in deſertis commorarentur, viperam, quam e terrâ prorepentem conſpexerat, ſive fame coactum, ſive affectûs adeò pertæſum ut malum malo commutare vellet, vivam devorâſſe, neque vitâ priùs migrâſſe, quàm omnia ipſius membra computruiſſent, atque excidiſſent. Alium fama eſt vidiſſe viperam, quæ, cùm in dolium muſti repſiſſet, & ex eo ad ſatietatem combibiſſet, id rurſus exſpuerit, multumque unà cum muſto veneni effuderit. Poſtquam autem vipera in muſto exſtincta eſt, homo ex eo avidè largèque hauſit, ad finem vitæ pariter & affectûs pervenire cupiens. Cúmque ſatiatus eſſet, inebriatuſque, humi primò jacebat, quaſi moribundus; poſtea, cùm e ſopore ac temulentiâ exſurrexiſſet, homini primò comæ defluebant: deinde, digiti, ungueſque: ac poſtremò, omnes undique contabeſcebant artus. Quoniam verò ſemini vis adhuc inerat, virum

Historia.

Alia.

[b] Ferè omnia, quæ ex *Archigene* ſe afferre teſtatur *Aetius*, (Tetrabib. 4, Serm. 1, c. 120.) in hoc Capite, iiſdem quoque verbis expreſſa, invenimus.

Natura,

Natura, tanquam ex ortu, rurſus effinxit; alios ei crines, ungues novos, puramque carnem enutrivit; ipſe verò cutim antiquam, tanquam ſerpentis ſenectutem, exuit, ad aliud quaſi vitæ exordium, novi inſtar hominis, revocatus. Ita ſe fabula habet, neque planè veriſimilis, neque omnino tamen improbabilis; etenim malum malo pulſum fuiſſe haud incredibile eſt: Naturam verò ex remanente vitæ ſcintillâ hominem redintegrâſſe, non ita a ratione abhorret, ut id prodigio ſimile videri debeat.

A R E-

ARETÆI CAPPADOCIS,

DE CURATIONE ACUTORUM MORBORUM,

Liber Primus.

Proœmium.

Curatio Phreniticorum. Cap. I.

Curatio Lethargicorum. II.

Curatio Maraſmi. III.

Curatio Apoplexiæ. IV.

Curatio Epilepticorum Paroxyſmi. V.

Curatio Tetani. VI.

Curatio Anginæ. VII.

Curatio Columellæ affectuum. VIII.

Curatio peſtilentium in Faucibus affectuum. IX.

Curatio Pleuritidis. X.

PROOEMIUM.

ACUTORUM Morborum Curationem ſignorum deſcriptioni ſubjiciemus, quorum pleraque in ſuperioribus Libris comprehendimus. Quæcunque igitur in *Febrium* medicatione fieri debeant, ſecundùm earum differentiam, morborumque ſpeciem, & in ipſis varietatem, horum plurima in tractatu de *Febribus* explicabuntur. Quotquot autem acuti contingunt morbi cum febribus, uti *Phrenitis* : aut ſine febribus, ut *Apoplexia* : eorum duntaxat hoc in loco Curationes exequar ; idque, ne vel errores admittam, vel oratione ſupervacaneâ utar, ſi alia in aliis locis conſcripſero. Initium verò idem, quod in affectuum enarratione cepi, idemque eſto finis.

CURATIO
PHRENITICORUM.

Cap. I.

CUBARE oportet ægrum in ædibus modicæ amplitudinis, aërisque temperati ; hyeme quidem, in loco tepido : æſtate autem, in frigido ac humido : vere, & autumno, tempeſtatirem accommodare. Poſtea conquieſcere jubere & ipſum ægrotum, quique in domo verſantur, univerſos [a] ; nam acutiſſimè audiunt *Phrenitici*, ſtrepituque irritantur, & inſaniunt. Parietes læves ſint, æquales, non eminentes, neque ſtramentorum coloribus, neque picturis exornentur ; picturati enim parietes mentem jacentium perturbant ; ſiquidem ante oculos vanas quaſdam imagines accipiunt : quæque non extant, tanquam eminentia, contrectant : & inanis quælibet occaſio ipſorum manus e lecto provocat. Lecti longitudo, ac latitudo ſit mediocris, ut neque in ampliori corpus jactitent, neque ex anguſtiori decidant. Stragula ſint lævia, ut ne floccos legere in mentem iis veniat ; & etiam mollia : durum etenim cubile nervis inimicum eſt ; inter alios verò præcipuè *Phreniticis* nervi laborant, iiſque frequentiſſimè contrahuntur. Ingrediantur

---

[a] Hæc, a principio Capitis, *Aretæi* verbis, (immutatâ tantùm Dialecto,) ſed omiſſo ejus nomine, expreſſit *Aëtius*. (L. 6, c. 2.) Pauca proximè inſequentia præterit : pauca deinde rurſus exſcribit ; aliqua poſtea, vel de ſuo, vel aliunde petita, interſerit : & alia demum ex *Aretæo* paſſim excerpit.

viri amiciſſimi, ſermonibuſque & alloquiis utantur haudquaquam injucundis; nam in omni re oblectari debent, iique maximè, qui cum dementiâ iracundi ſunt. Num verò in tenebris, vel in luce, jacere debeant, ex morbo conjicere oportet; nam ſi ad lucem exaſperentur, quæque nuſquam ſunt, videant, quæque non adſunt, imaginentur, vel pro aliis alia fingant, vel vanas imagines accipiant, & in ſummâ, lucem, quæque in luce ſunt, horreant, obſcuro loco eos continere præſtat: ſin minùs, lucido. Bonum verò ſignum eſt, ubi ad lucem redierit iis mens, & remiſerit inſania. Abſtinentia non diuturna; cibi humidiores ſunto, paucioreſque, & continui: nam cibi ad mentem demulcendam proſunt. Cibi exhibendi tempus eſto, cùm remiſerint ambo, & febris, & delirium. Quòd ſi per inediam furant, neque febris decreverit, cibos dare utile eſt, qui in febribus quàm minimè offendant. Expedit utique, ut febris ac furor, & in acceſſionibus, & in remiſſionibus, concordent.

Quòd ſi dandi cibi opportunitas adſit, imprimis conſiderandum eſt, an ſanguinem oporteat detrahere. Itaque ſi ab initio, primo, vel ſecundo die, delirium cum febre acceſſerit, vena cubiti media potiſſimùm incidatur; vel etiam, ſi tertio, aut quarto die, furor invaſerit, uſque ad primum dierum *Criticorum* circuitum [b] venam oportet incìdere. At ſi poſt tempus ſanguini mittendo aptum, ſexto ſcilicet, vel ſeptimo die, incipiat, multo ante *Judicationes* in acutis morbis, evacuantibus, purgantibuſque remediis, aliiſque, quæ corpus irritant & affligunt, utendum eſt [c]. Verùm, in mittendo ſanguine, cave ne multum detrahas, etiamſi venam in principio ſeces; nam *Phrenitis* facilè tranſit in *Syncopen.* Sin æger valde plenus, ac juvenis, morbuſque ex plurimo, vel cibo, vel vino fuerit, non jam ex ratione *Phrenitidis*, ſed etiamſi illa non urgeat, multum ſanguinis mittendum eſt; multo autem minus, ſi iidem etiam *Phrenitide* laborent. Cæterùm in his vena tutiùs ſecari poteſt, ſi morbus non a capite, ſed a præcordiis initium duxerit; præcordiis enim vitæ principium ineſt: caput autem ſenſuum, nervorumque originis locus eſt, ſanguinemque a corde potiùs attrahit, quàm aliis membris impertit. Si caput igitur affectum eſt, vena cubiti ſecari non debet; nam in hiſce affectibus ſine gravi noxâ vaſa exinaniri nequeunt. Quòd ſi vires detractionem ſanguinis ſatis copioſam ſuſtinere valeant, ſemel ſimulque mittatur, ne, inter primæ & ſecundæ detractionis ſpatium, alimenti offerendi pereat occaſio; ſiquidem *Phreniticis* febres continuæ inhærent, quæque non longas remiſſiones, ſed breves & obſcuras levationes recipiant. Sed ſi ante ſatis largam ſanguinis miſſionem defecerit æger, ſecunda detractio in proximam remiſſionem differenda eſt, niſi ea multo pòſt ventura ſit; quod ſi futurum eſt, vires odoramentis, ac faciei tractationibus, pedumque compreſſione, revocare oportet, & ſanguinem protinus detrahere. Quantum verò mitti debeat, vires oſtendent.

Sanguinis miſſio.

---

[b] Primus dierum *Criticorum* circuitus quarto die comprehendi exiſtimatur. Vid. Κρίσιμοι in Lexic. [c] Hippoc. Aph. 20, § 1.

Cibus

Cibus. Cibus quidem cunctis febricitantibus humidus eſt aptiſſimus [d]: præcipuè verò *Phreniticis*, quippe qui ſicciores ſint, quàm ſi febre ſolâ laborarent. Mulſum minimè præſtandum, niſi bilioſi ſint: nam id a bilioſis facilè concoquitur. Alicam elotam cum aquâ convenit exhibere, vel mulſo: vel etiam ex iſtis ſorbitiones ſimplices, quales cum ſatureiâ, vel apio, vel anetho incocto fieri ſolent; nam hæc & reſpirationem facilem efficiunt, & urinam movent: atqui *Phreniticis* prodeſt urinæ excretio. Olera omnia conveniunt, ac præſertim malvæ: nam earum lentor & ad lævandam linguam aſperamque arteriam, & ad ſtercorum depulſionem proficit; bona ſunt etiam beta, blitum, & ſilago, & matura cucurbita, & quicquid fuerit ſuo tempore optimum. Ptiſanæ cremor, primò quidem liquidiſſimus, ut minùs alat: ſed paulo craſſior, quo longiùs morbus proceſſerit. Verùm in *Judicationibus*, & paulo ante *Judicationes*, cibus ſubtrahendus eſt [e]. At ſi morbus in longinquum protrahatur, cibos non ſubducere, ſed alimentum ex frumento dare oportet, ut vires ægro non deficiant; quo tempore extremis etiam animalium partibus, & avium carnibus in humore liquefactis, plerumque opus eſt: hæc enim inter coquendum optimè diſſolvi debent. Ex piſcibus, ſaxatiles aliis præſtant; omnino tamen, qui in quâque regione optimi fuerint, deligantur: alias quippe regiones alia piſcium genera meliùs producere vulgò receptum eſt. A fructibus vinoſæ naturæ abſtinendum, quia caput & præcordia inflammant; ſin ea propter virium atque ſtomachi imbecillitatem neceſſariò dari debeant, ea quæ pomis ſimilia ſunt, in mulſo elixa, vel in adipe toſta, præbeantur: cætera cures aquâ calidâ temperare, ſi iſta confirmandi ſtomachi gratiâ tantummodo exhibeas; ſin ad reficiendas etiam vires, quod in iis vinoſum eſt non admodum dilui oportet. Hæc ſit utique, ut in ſummâ dicam, victûs ratio.

Perfuſio Capitis. Caput autem, ut refrigeretur, contritæ olivæ immaturæ oleo perfundendum; id enim in *Phreniticis* calefieri non amat. Quòd ſi ægrum vigilia premat, eique imagines obverſentur, olei iſtius & unguenti roſacei primò pares portiones miſceantur: deinde, plus roſacei, ad aſtrictionem refrigerationemque capitis, adjiciendum. At ſi mens etiam conturbetur, & alienetur vox, ſerpylli comam oleis incoquito, hederæque, aut herbæ ſanguinalis, ſuccum affundito. Quòd ſi delirium vehementiùs exardeſcat, peucedanum quoque, ac ſpondylium oleis incoquantur, & inſtilletur aliquid aceti: etenim vaporibus hæc calorique difflando, & humoribus craſſis diſſolvendis apta ſunt, quæ res delirio cauſam præbent. Inter hæc autem cavendum eſt, ne Perfuſio in cervicem atque tendines deſcendat: quia tendinibus nerviſque inimica eſt. Perfuſionis nunquam non occaſio eſt, præterquam in acceſſionis initio; parciùs tamen, in incremento, adhibeatur: ſed plurimùm, in vigore:

[d] Hippoc. Aph. 16, § 1. [e] Ibid. Aph. 19, § 1.

cúmque

cùmque prorſus inſaniant, tunc maximè perfundantur, idque aquâ frigidâ, aut etiam valde refrigeratâ, æſtatis tempore : hyeme verò, tepefactâ. Porrò ad furorem leniendum, poſcâ, aut conyzæ decocto, cum ſpongiâ, facies fovenda eſt : deinde, vultus, aureſque unà, & nares unguento œnanthino, aut crocino inungendæ.

Quomodo ſomnus arceſſi debeat.

Eadem ſomnum quoque inducunt ; nam ſi totâ nocte pervigilent, neque interdiu dormiant, oculique prorſus intenti, inſtar cornu, rigeant, ægri verò ſeſe jactitent, & e lecto conſurgant, ſomnum illis & quietem moliri oportet : primò, per capitis Perfuſiones ex roſaceo unguento meoro, aut amaracino, cum hederæ aut ſerpylli ſucco, aut etiam meliloti decocto. Magis autem ſoporiferum eſt papaver, in oleo elixum, ad capitis Perfuſionem : aut ex aquâ, faciei, cum ſpongiâ, impoſitum. Ipſæ quoque papaveris herbæ integræ, modò recenter fuerint decerptæ, virides capiti debent ſubjici ; ſiquidem *Spiritum* tenuem ſiccumque madefaciunt & incraſſant, qui nebulam jam quandam ſenſibus offundit : nebula verò grave quiddam & torpidum eſt, & ſomni initium facit. Ac ſi valentioribus auxiliis æger indigeat, ipſa papaveris lachryma fronti cum aquâ illini poteſt, & naribus inungi, & auribus infundi. Pedes cum oleo molliter contrectentur : demulceatur caput : prodeſt etiam tempora præcipuè & aures ſcalpere, quod in feris quoque iram ac furorem comprimit. Porrò ſomnum faciunt uſitatæ cuique res ; nautæ, decubitus in cymbâ, & in mari circumvectatio, & littorum ſonus, & undarum murmur, & fremitus ventorum, & maris naviſque odor ; muſicæ ſtudioſo, tibiarum uſus cum ſilentio, aut citharæ, lyræve cantus, aut puerorum canentium exercitatio ; ludimagiſtro, cum puerulis colloquia ; aliis item alia ſomnum inducunt.

Perfuſiones ad præcordia.

Cæterùm præcordiis & ventriculo, ſi inflammatio cum duritiâ excitetur, Perfuſiones & Cataplaſmata adhibere convenit ; in inflammatione, olivæ oleum maturæ miniméque acerbæ injicere : id enim craſſum, & viſcidum eſt, & calefaciens ; ſed & ibidem anethum, aut conyzam, aut utrumque indere commodum eſt. Quòd ſi flatus etiam inſint, cymini & apii ſemina, & quæcunque urinam flatuſque eliciunt, & nitrum cribro tranſmiſſum inſpergito. At ſi Jecur compreſſione ac dolore vexetur, lanas ab ove ſuccidas accipito, oleum verò omphacinum, aut roſaceum, & ſapam *Græcam*, vel *Creticam* admiſceto, hiſque incocto meliloto, omnibuſque in unum ſuccum confuſis, Jecur perfundatur. Lieni verò applicetur oleum, cum aceto : vel, ſi major, quàm antea, videatur, poſca, & pro lanis, mollis ſpongia ; his enim Lienis mirificè delectatur, atque emollitur. Porrò ſi præcordia in interiorem partem ſurſum reducantur, & circa hæc intendatur cutis, olei loco, aut cum eo paribus portionibus mixtum, & in craſſitudinem redactum, optimè facit butyrum : incoquantur autem conyza, & ros marinus, neque verò anethum inidoneum eſt.

 Quòd

Cataplaſmata ad præcordia. Quòd ſi tempus fuerit Cataplaſmatis admovendis aptum, olea iiſdem locis eadem adhibeantur: & materia ſit, ex lini ſemine, & fœno græco, & hordei tenui farinâ; commoda etiam ſunt fabæ, & ervum, ſi venter intumeſcat; milium quoque torrefactum, ſaccellis inditum, leve ac molle fomentum eſt: idque permolitum unà cum melle, & oleo, & lini ſemine, utile *Hydropicis* Cataplaſma eſt. Flores autem, & herbæ, & ſemina, quæ in Perfuſionibus præcepi, eadem in Cataplaſmatis ſunto. Mel verò & cum his convenit, ad medicamentorum ſiccorum coactionem, & aridorum commixtionem, & ad calorem diutiùs conſervandum; quin &, per ſe, bonum eſt, pro Cataplaſmate, ſemicoctum; & pro Perfuſione, ſi humore aliquo liquetur; emollit enim, & calefacit, & urinam flatuſque elicit, & inflammationes mitigat. Eadem enim, & his plura ac majora, mulſum epotum efficit, in aſperam arteriam, & pulmonem, & thoracem, & ventrem, ſubiens.

Alvi irritatio. Alvus autem glandibus aut illitionibus continenter irritetur, (nam plerumque ſicca eſt,) tam ut a capite revellatur materia, & vapores in pectore difflentur, quàm ut e ventre ſtercora excernantur. Quòd ſi per multos dies aſtricta maneat alvus, eam oportet aquâ mulsâ, & oleo, nitroque ducere.

Cucurbitulæ. Quòd ſi per hæc inflammationis vehementia non magnopere remiſerit, in eâ parte ubi inflammatio urget, majorque apparet, admoveatur Cucurbitula, cum cutis inciſione: applicetur autem una, aut altera, prout ex locis inflammatis, ac virium ratione, ſignificari videbitur; ex iiſdem quoque ſanguinis detrahendi menſuram conjicere oportet: nam ex nimiâ detracti copiâ ſequitur *Syncope*. Porrò, in unum alterumve diem, eadem eſto Perfuſio; tertio autem, ceratum, cum aliquo ex oleis in Perfuſione adhibitis, imponatur; poſtea, ſicubi inflammatio ſubſit, applicentur Epithemata ex hyſſopo, & fœno græco mulſæ incocto, & reſinâ terebinthinâ, cerâque: olea verò iiſdem locis eadem. Ac ſi per hæc nihil quicquam mitigetur delirium, caput tondere neceſſe eſt; ſi perquam longi fuerint crines, primò ad dimidium: ſin breves, ad cutim. Poſtea, refectis interim viribus, vertici imprimatur Cucurbitula, & mittatur ſanguis; alia tamen, ſine ferro, dorſo priùs affigatur.

Pectoris medela. Oportet autem, in acutis morbis omnibus, pectori etiam mederi; id enim, cum corde & pulmonibus, plurimùm afficitur: primò, ab urgente ſpiritu, modò calido, modò frigido: præterea, febre *Ardente*, ac tuſſi, & humorum depravatione, nervorumque communione, & ſtomachi noxâ, nec non membranæ coſtas ſuccingentis, ſeptique tranſverſi vitio offenditur; (cor enim, ſi majori quopiam malo affligatur, nullo modo ſaneſcit;) hæc igitur in *Phreniticis* omni ratione relevari debent. Etenim ex aliquo nonnunquam in pectore vitio oritur delirium, ſpirituſque calidus & ſiccus emittitur, ſitis acris, fervor intolerabilis, quoniam is undique in pectus confluit: vitium autem ex nativo calore perverſo provenit, graviorque & moleſtior eſt hujus ex omnibus membris tranſlatio

in

in pectus; nam extremæ partes, ut caput, manus, pedeſque, frigore laborant: pectus interim velut igne inardeſcit. Huic itaque humectatione & refrigeratione ſuccurratur. Perfuſio fiat ex oleo, cum chamæmelâ nardove incocto: æſtate, ex ſapâ *Græca*. Ac ſi Epithematis uti convenit, palmulæ vino auſtero intinctæ, deinde lævigatæ, & in placentam, cum nardo, farinâ, & œnanthe, contritæ, Cataplaſma facient pectori non ingratum. Refrigerant etiam mala cum maſtiche & meliloto contuſa, quæ omnia cerâ nardoque excipiantur. Sin Stomachus etiam torpore ac faſtidio laboret, apſinthii ſuccum, aut comam, unà cum his terito, eoque, poſtquam oleo inferbuerit, præcordia irrigato. Apſinthii quoque infuſio, aut ſuccus, ante cibum potui offeratur; infuſionis, circiter duos cyathos: amari verò ſucci, unus, cum cyathis aquæ duobus. Quòd ſi ſtomachus ardoribus etiam conflictetur, neque id ex morbi ratione proveniat, ſed ex ſe ipſo, utpote qui acribus ſalſiſque humoribus, aut bile mordeatur, ſitique areſcat, lac aquæ mixtum inter alimenta propinetur, lactis circiter dimidium heminæ cum aquæ cyatho uno: hujus quoque plurimum ſorbere expedit, & nonnihil cum pane aſſumere.

Verùm ſi & ipſe homo *Febre Ardenti* peruratur, ſitiſque, & moleſtia accedat, cum furore, & aquæ gelidæ deſiderio, frigida indulgeri poteſt, minore tamen copiâ, quàm in *Febre Ardenti* ſine *Phrenitide*; nam in his timendum eſt de nervis; tantum itaque detur, quantum ad recreandum ſtomachum ſuffecerit: paululum autem ſatis eſt, quia *Phrenitici* parum bibunt [f]. Quid agendum, ſi Cauſus ſuperveniat.

Cæterùm ſi in *Syncopen* quoque prolabantur, (etenim hoc incidere poteſt, viribus exſolutis, & homine ſudoribus diffluente, omnibuſque extrorſum humoribus prorumpentibus, & robore *Spirituque* reſoluto,) non jam delirii habenda ratio eſt, ſed impendenda cura, ne homo in vaporem humiditatemque colliqueſcat. Jam verò unicum a vino ſubſidium eſt; quod in ſubſtantiâ celeriter alit: & uſque ad extrema ubique permeat: robori robur adjicit: ſpiritum torpentem excitat: frigus calore temperat: humorum redundantiam comprimit: extrorſum erumpentia atque diffluentia coërcet; ad hæc, odore ſuave ac jucundum eſt: ad confirmandas vires, vitamque reſtaurandam valens: & ad mentem in furore mitigandam efficaciſſimus; hæc utique ſimul omnia præſtat vini potio. Animus namque delinitus conquieſcit, ipſique ſponte ad reficiendas vires cibum aſſumunt, ſeque ipſos ad robur atque voluptatem cohortantur. Quid, ſi Syncope.

Quòd ſi morbus jam in vetuſtatem protrahatur, febriſque lenta inhæreſcat, delirium verò jam in fatuitatem tranſeat, præcordia autem non ita multùm, vel tumore, vel inflatione, vel duritiâ vexentur, ſed in capite potiſſima ſit mali cauſa, hominem oportet audacter lavare, eique caput frequenter perfundere. Ita enim corporis habitus ad ſanitatem Inveteraſcentis morbi Curatio.

[f] Hippoc. Prædict.

perveniet,

perveniet, & in capite perſpiratio fiet, & in univerſo corpore exhalatio. Atque hoc modo ſiccitas retunditur, ſenſuſque nebulâ ei offusâ purgatur, menſque ſtabilis & confirmata permanet. Hæc ſunt morbi decedentis indicia [g].

CURATIO LETHARGICORUM.

Cap. II.

LETHARGICI in luce, & contra lumen, jaceant: morbus enim caligo quædam eſt; & in loco tepido potiùs contineantur, nam innatum frigus cauſa eſt affectûs. Lectus eſto mollis: ſtragula, & parietes picturentur: variegentur omnia, ut ea viſum irritent. Adhibeantur colloquia: pedes contrectentur, atque comprimantur: membra vellicentur, & ſcalpantur. Quòd ſi altus urgeat ſopor, vociferandum eſt: cum iracundiâ increpandus æger, & iis, quæ timere conſuevit, exterrendus: hominique annuncianda, quæcunque concupierit, vel expectaverit; omnia ad vigiliam faciendam, contra quàm in *Phreniticis*.

De Evacuatione. Porrò de *Lethargicorum* evacuatione hæc noviſſe convenit. Quòd ſi alteri morbo, ut *Phrenitidi*, ſuccedat *Lethargus*, nec ſecanda vena eſt, Clyſter. neque ex ullo loco multus detrahendus ſanguis. Alvus autem lotionibus ſubducatur, non modò ad excernenda ſtercora, verùm etiam ut a ſuperioribus partibus aliquid revellatur, & a capite derivetur; ſalis igitur nitrique multum inſit: maximè quoque proderit caſtoreum inſpergere, quoniam in *Lethargicis* imum inteſtinum friget, &, quaſi emortuum, nihil excernit. Venæ ſectio. Verùm ſi non ex alterius morbi ſucceſſione, ſed per ſe *Lethargus* cœperit, & æger ſanguine plenus eſſe videatur, vena Purgatio. cubiti ſecetur. Sin aquosâ fuerit pituitâ, vel aliis humoribus repletus, hominem, inter initia, purgare oportet cneoro cum ptiſanâ, aut nigro veratro cum mulsâ, ſi id velis mediocriter efficere; at ſi copioſiùs, medicamenti, quæ vocatur *Hiera*, drachmas duas jejuno dato cum mulſæ cyathis tribus. Ac tantiſper expectans, quoad confecta fuerit purgatio,

---

g Signa *Phrenitidis*, ab *Aretæo* literis mandata, perierunt. Ea non aliunde aptiùs peti poſſunt, quàm ex *Cœlio Aureliano*, (Acut. Morb. L. 1.) qui *Sorani Methodici* ſcripta ſe Latinizanda ſuſcepiſſe profitetur. Quanquam enim ſermonem ſuum ſummâ loquendi barbarie inquinàrit, *Aretæo* tamen, in morborum deſcriptionibus, longè ſimilior eſt, quàm *Græcorum* quiſpiam, quorum ſcripta ad nos pervenerunt; immo vix ullius affectûs enarratio eſt, ubi plurima apud utrumque non inveneris planè eadem.

cibos,

cibos, ſi opportunum videatur, exhibeto : ſin minùs, in poſterum diem alimentum differ. Veſperi interdum *Hieræ* drachma, in aquæ vel mulſæ ſoluta cyathis duobus, opportunè dari poteſt.

Cibus.

Inedia obeſt ; obeſt etiam cibi copia. Itaque exiguo cibo, ſingulis diebus, oportet uti ; longa verò abſtinentia fugienda eſt, quia ſtomachus refectione & calefactione ſingulis diebus indiget. Porrò cibus attenuans eſto, atque fluxilis ; ex juſculis magis, quàm leguminibus, conſtans : iſta verò ex gallinâ fiant, aut tinnunculo, quibuſcum incoquatur herba mercurialis, & aceti quid affundatur. Succis autem injicito, ſi fortè ptiſanæ cremore uti convenit, quæ ſpiritum facilem reddunt, & urinæ movendæ ſunt apta, utì fœniculum, & apium, ſive ipſa olera, ſive horum ſemina ; porrum quoque acrimoniâ ſuâ proficit, & braſſica cum oleo & garo. Optimè facit etiam, ad flatus & urinam eliciendam, cyminum dulce, cum braſſicâ ; etenim in quolibet morbo ſollicitari debent alvus, & veſica.

Externa applicatione.

Perfuſiones capitis eædem adhibeantur, quæ in *Phreniticis* ; nam utriſque ſenſus vaporibus replentur, quos, refrigerando aſtringendoque, oleo roſaceo atque hederæ ſucco, propulſare neceſſe eſt : aut per tranſpirationem extenuantibus exhalare, ut ſerpyllo, aut aceto, cum oleo roſaceo. At ſi nervi doleant, frigusque totum corpus, multo autem magis partes extremas, occupet, caput & cervicem caſtoreo, cum oleo anethino, inungito, perfunditoque ; & eodem, cum oleo ſicyonio, aut gleucino, aut vetere, inungatur ſpina dorſi, & manus ab humeris, & pedes ab inguinibus. Iiſdem etiam irrigetur veſica, quæ &, tanquam nervus, afficitur, &, tanquam urinæ iter, laborat, & humorum inſuper acrimoniâ vexatur, ſiquidem urina bilioſa eſt. Quòd ſi increſcat tremor, & convulſionis periculum adſit, oleum ſicyonium quoque capiti neceſſariò ſuperfundendum eſt, cujus tamen uſus eſto brevis. Ac ſi in præcordiis excitetur etiam inflammatio, cum tumore, & flatibus, & cutis tenſione, vel iſta intrò reducantur & cava fiant, Perfuſiones & Cataplaſmata eadem applicentur, quæ in *Phreniticis* propoſuimus.

Cucurbitula.

Cucurbitulâ minimè uti, ſi æger e *Phrenitide* in hunc affectum deciderit : quæ ſecuriùs tamen adhiberi poteſt, ſi ab initio hic invaſerit. At ſi lingua nigreſcat, tumorque in præcordiis indicium præbuerit, hæc neceſſariò admoveri debet. Poſtquam autem, ſpatio temporis, evacuatione purgatis ſenſibus, morbum homo faciliùs tolerare incipiat, Cucurbitula vertici capitis applicetur ; nam, hoc in loco, ſine ullâ virium offenſâ, evacuare poſſumus.

Flatuum eductio.

Flatus quoque per ſuperiores inferioreſque partes educantur ; *Lethargus* enim flatus, & in ventriculis, & in toto corpore contrahit, ex ignaviâ, & ſegnitie, & animi languore : hos autem diſcutit motus, ac vigilia. Itaque ruta viridis, cum melle & nitro contrita, illini poteſt ; cum his verò flatus magis elicit adjecta reſinæ terebinthinæ pars una. Eoſdem provocat fomentum ; aut cum lanis ſordidis & calentibus, aut

cum aſperis panniculis veteribus : aut cum ſpongiâ ex aquâ, in quâ hyſſopum, aut origanum, aut pulegium, aut ruta ſit incocta. Eoſdem expellunt, quæcunque ante cibum, ad pituitam atque bilem e ſtomacho & inteſtinis educendam, bibi ſolent; ut hyſſopum in mulsâ elixum, dictamnum *Creticum*, & origanum; item acria ſunt, ſed flatus & urinam educunt & incìdunt, adiantum, & gramen.

Caſtorei uſus.

Quòd ſi manuum atque capitis tremor urgeat, caſtorei ſemidrachma cum mulſæ cyathis tribus ad plures dies propinetur. Id ſi æger bibere non ſuſtineat, ad Perfuſionem utile eſt cum olei cyathis tribus, in quo ruta inferbuerit. Hujus autem pondus duplum imo inteſtino immittatur, idque per plures dies continuetur. Præter utilitatem, quæ ex hâc re provenit, (etenim flatus ſurſum ac deorſum expellit, & in quibuſdam urinam atque ſtercus elicit,) ſi caſtoreum quoque in potione ſumtum per omne corpus diſcurrat, nervos ſtabiles ac robuſtos efficit, habitus in calidum ſiccumque permutat, & morborum conſtitutionem invertit. Idem quoque maximè prodeſt, naribus inſpiratum : etenim flatus ſternutamentis hìc incìdit; ac prout urinam veſica, ita nares mucum excernunt. Hos autem effectus miti calore illìc præſtat, aliiſque medicamentis ad excitanda ſternutamenta efficacibus, piperi, helleboro, ſtruthio, euphorbio excellit : nam iſta ad primum atque ultimum tactum immitia ſunt, & caput ſenſuſque perturbant; caſtoreum verò calorem paulatim movet, & alioqui capiti idoneum eſt, quia nervi illinc undequaque oriuntur : porrò caſtoreum nervorum morbis medetur. Cæterùm id alicui ſuprà dictorum, aut aliquibus, admiſcere non injucundum eſt; etenim, his admixtum, caput ne mediocriter quidem conturbaverit, & calorem diuturnum ſuccenderit, nareſque humoris proritatione madefecerit. Odoramenta applicentur, ad ſenſum acria, & facultate calida : quale ipſum caſtoreum eſt, aut ſatureia, aut pulegium, aut thymum, & iſta, aut viridia, aut arida aceto perfuſa.

Acrium medicamentorum applicatio.

Pedes atque genua medicamentis acribus illinantur; materia eſto, quæ ex incremento calefaciat ac mordeat : nam utriuſque hujus facultatis indigent *Lethargici*, ad calorem & vigiliam excitandam. Itaque primò urticis crura flagellentur; etenim harum lanugo adhæreſcens non admodum diu permanet, & pruritum ac dolorem haud moleſtum infert, ſed mediocriter partes ſtimulat, eaſque in tumorem attollit, & calorem provocat. At ſi hæc vehementiùs efficere deſideres, linmeſtidis, & euphorbii pares portiones, cum oleo gleucino, membris inungantur; optimè prodeſt etiam ſcillæ crudæ tenuibus partibus ea perfricare : oportet autem artubus oleoſum omne detergere, quoniam acre quodvis minimè mordax eſt cum unguine, niſi id ex medicamentis huic rei idoneis conficiatur, quale eſt cyprinum, & gleucinum, & ſicyonium. Quòd ſi poſt hæc ſopor adhuc altus urgeat, ſylveſtrem oportet cucumerem cum aceto contritum, & ſinapis æquæ portioni in polentam redactæ mixtum, ſuperimponere : id autem acre Cataplaſma eſt, & celeriter ruborem excitat,

tat, celeriterque partes in tumorem attollit; at ſi timor ſubſit, ne puſtulas ac vulnera inferat, Cataplaſma frequenter attollendum eſt, nequid huic ſimile incidat. Hæc utique quolibet morbi tempore, præterquam in acceſſionum initiis, commodè fieri poſſunt, ad excitandam ſegnitiem, &, quaſi in homine mortuo, torporem.

Pituitæ per os educandæ.

At ſi homo ſenſus jam receperit, gravitatem tamen quandam in capite, & ſonitus, & tinnitus percipiat, pituita quoque per os educenda eſt; itaque maſtichen primò manducandam exhibe, ut continenter exſpuat, deinde, herbam pedicularem, ac poſtea, granum *Cnidium*, ſed præ aliis, potiſſimùm ſinapi, quoniam id uſitatum eſt, cæteriſque pituitam valentiùs elicit. Et ſiquis id libenter devoraverit, efficax eſt ad ea, quæ in ſtomacho ſunt, diſſolvenda: valens etiam ad humectandam alvum, & ad expellendos flatus; etenim hæc, quodam tempore, caſu contigiſſe memini, cùm id homo conſilio meo deglutiſſet. Atqui optima magiſtra eſt *Experientia*; quemque igitur periculum facere oportet: cautionem enim nimiam comitatur imperitia [h].

Capitis medela.

Caput quoque, poſtquam fuerit ad cutim detonſum, niſi id magnopere profecerit, ad tranſpirationem promovendam, oportet radere. Quinetiam medicamentis utendum acribus; ſicut eo, quod ex limneſtide conſtat: aut thapſia, vel ſinapi humidum ex aquâ, cum duplici panis portione, veteri panniculo illitum, capiti ſuperdari poteſt; cùmque per horæ ſpatium illic remanſerit, ſpongiis calidis fovere opportunum eſt.

Balneum, & exercitatio.

Porrò ex uſu erit lavatio, omnibus jam, aut ſaltem plurimis ac præcipuis, ſolutis morbi ſymptomatis, adhuc tamen immorante languore: ubi geſtatio quoque proderit, & frictio, corporiſque lenis quælibet agitatio [i].

CURATIO MARASMI.

CAP. III.

HIS verò, ſi in *Maraſmum* deciderint, citiùs ſuccurrendum eſt, balneis, & corporis exercitatione. *Maraſmo* quoque lac medetur: quippe quod alat, & calefaciat, & ventrem humectet, & veſicam leniat. Quinetiam eadem in hoc vitio, quæ in *Catocha*,

[h] Verba *Hippocratis*. (Lib. de Humor.) [i] *Lethargi* Signa in *Aretæo* deſunt. Peti poſſunt ex *Cœlio Aureliano*; (Acut. Morb. L. 2, c. 1, & ſeq.) vel ex *Aetio*, (L. 6, c. 3.) qui ea, quæ de *Lethargo* habet, ſe ex *Archigene*, & *Poſidonio* deſumere teſtatur. Et ſane non modò curandi ratio *Aretæi* Methodo planè convenit, ſed & ſigna illic hujus more delineata invenimus: iis etiam, quæ tradit *Cœlius*, perquam ſimilia ſunt.

profunt;

proſunt; ſimilis enim atque eadem eſt utriuſque morbi ſpecies. Caſtoreum quoque his opportunius eſt ac lenius, & potui datum, & illitum, & inteſtino injectum. Atqui fœminis quicunque horum ſimiles ex Utero naſcuntur affectus, in Morbis Muliebribus explicabuntur.

CURATIO APOPLEXIÆ.

Cap. IV.

* * * *Apoplexia* ſit vehemens; nam prorſus emortui ſunt, ſi æger ſenex etiam fuerit, cui ætati malum familiare eſt; neque enim evadere poſſunt, tum propter morbi magnitudinem, tum propter ætatis calamitatem. Quemadmodum autem affectûs magnitudo æſtimari debeat, ſuprà declaravimus [k]. Quòd ſi juvenem vel debilis *Apoplexia* tentaverit, difficilis quidem, attamen tentanda eſt curatio. Porrò remedium æquale eſt, utpote magno affectui magnum auxilium, ſanguinis detractio, niſi ſiquis in quantitate peccet. Modum verò conjectare difficile eſt. Nam ſi nimis paululùm mittas, hominem jugulaveris; quia exiguus ſanguis eſt in his ad conſervandam vitam efficaciſſimus: cùm is corpori vitæ ſit atque alimenti fomes. Ac ſi minus, quàm pro causâ, detrahas, magno adhibito auxilio, non magnopere ſubveneris; etenim adhuc inhæret cauſa. Præſtat autem, debito minus mittendo, delinquere; nam ſi largiori detractione opus eſſe videatur, & bonæ aliquæ appareant notæ, vena poteſt iterum incidi. Secetur autem hæc, quæ in cubiti cavo poſita eſt; etenim ex eâ in ſiniſtro brachio ſanguis ex facili fluit. Cæterùm in exiguâ *Apoplexia* ſimul æſtimandum eſt, an ſiniſtras dextraſve partes reſolutio occupaverit; quia, ut ſummatim loquar, a ſanis partibus ſanguis mitti debet: hàc enim facilè fluit, hàc etiam a læſis derivatur. Itaque ſi, abſque manifeſtâ causâ, *Apoplexia* inciderit, ita de miſſione ſanguinis ratiocinandum eſt. At ſi ab ictu fuerit, aut prolapſu, aut colliſione, minimè differenda eſt ſanguinis detractio; & quibuſdam id auxilii per ſe ad curationem vitamque ſuffecit.

Venæ ſectio.

Clyſter.

Quòd ſi vena non ſecanda videatur, propterea quòd homo multo frigore, & torpore, & ſensûs defectione occupetur, alvum ducere oportet, & ad ſtercorum copiam ex inteſtinis educendam, (nam plerumque ex

---

[k] Hæc de *Apoplexiæ* Signis perierunt. Apud *Aëtium* (L. 6, c. 26.) ſupereſt hujus affectûs Curatio, ex *Archigene*, quæ cum *Aretæi* ratione planè convenit. Signa apud *Cœlium* habentur, (Acut. Morb. L. 3, c. 5.) qui Curationem principaliter *Apoplexiæ* nullum nobilium priſcorum tradidiſſe memorat; ſiquidem *Paralyſi* generaliter hanc putent aſcribendam.

nimio

nimio cibo vinoque *Apoplexia* invadit,) & etiam ut humores caput ambientes revellantur. Acris autem eſto lotio, quæque pituitam ac bilem ſubducat; itaque non modò nitrum habeat, ſed etiam euphorbii circiter trium obolorum pondus, cum lotionis uſitatâ copiâ, & colocynthidis interiorem partem, & centaurei comæ decoctum ex oleo aut aquâ. Optima quoque hujuſmodi lotio eſt: mellis uſitatæ portioni adjecta ruta, quæ in oleo inferbuerit, & reſinæ terebinthinæ pars una, & ſal, nitri loco, & hyſſopi decoctum.

Purgatio.

Et ſi per hæc homo paululùm excitetur, aut febre commotus, aut ſenſibus, poſt eorum defectionem, receptis, vel ſi pulſus bonus fiat, vel ſi facies meliora ſignificet, ſpem habere oportet, ac fidentiùs ægro ſuccurrere. Quare, confirmatis interim viribus, medicamenti purgantis, quod vocatur *Hiera*, integra, ſi fieri poteſt, jejuno propinetur potio: ſin vires prohibeant, hujus dimidia pars cum mulsâ. Æger poſtea, in lecticâ ſupinus cubans, a viris hanc portantibus leniter geſtetur, ſed, quo laſſitudo arceatur, frequenter conquieſcat. Quòd ſi alvus facilè fluat, permittere; ſin minùs, aquæ, aut mulſæ circiter duos cyathos potui offerre. Si verò inter purgandum nauſea quoque ſupervenerit, hanc minimè prohibere; ſiquidem ad expergefaciendum hominem corporis contentio ſtimulum quendam adhibet, & pituitæ vomitus morbi cauſam expellit. Porrò medicamentum *Hiera* ſenſus, & caput, & nervos perpurgat. Hæc circa omnimodam in initio evacuationem ſufficiant.

Externa applicatio.

Totum verò hominem oportet, lanis involutum, oleo perfundere, aut ſicyonio, aut gleucino vetere, vel ſingulis ſeorſim, vel inter ſe commixtis: prodeſt etiam ad incraſſanda olea ceræ paululum colliquare: atque hoc nitri ac piperis injectione valentius reddendum eſt, poſtquam ea contrita fuerint, & cribro tranſmiſſa. Porrò miram ad *reſolutos* vim habet caſtoreum, cum aliquo e ſuprà dictis oleo, illitum; ſed multo magis valet, ſi cum mulsâ potui detur; ejus autem quantitas eadem eſto, quæ in *Lethargicis*. Simul autem æſtimare oportet & ætatem, & mentem ægrotantis, an id in plures dies bibere ſit paratus. Inunctiones Perfuſionibus præſtant, quia faciliùs tolerantur, & magis proficiunt; neque enim ſtragula diffluendo inquinant: laborantibus autem incommodum eſt, ut ſtragula corpori adhæreſcant; Unguenta verò a calore liquantur abſorbenturque, quin & perpetim inhæreſcendo juvant, cùm Perfuſio diffluat. Unguentorum autem materia ſit ex ſuprà dictis, quibus adjiciatur caſtoreum, & reſina terebinthina, & euphorbii, limneſtidis, pyrethri pares portiones, piperis, galbanique pars dimidia, cum nitri *Ægyptii* triplo, ceræ, quantum ad conſiſtentiam liquidam faciendam ſufficerit. Cæterùm medicamenta his magis varia ac plura ſeorſim a me ſuo loco tradita ſunt [1]. Cataplaſmata quoque duris diſtentiſque partibus imponenda; quorum materia ſit e lini ſemine, fœno græco, farinâ hordeaceâ, melle, & oleo in quo ruta vel anethum inferbuerit, cum althææ radice incisâ, & in mulsâ, uſque ad ceræ craſſitudinem, decoctâ; ſint

1 In iis ſcilicet, quæ de Pharmaciâ ſe ſcripſiſſe ſæpiùs teſtatur.

autem conſiſtentiæ lenis, tactuique non ingratæ. Itaque ſi adhuc febre vacent, vel etiam leviter febricitent, hæc, neglecto iſto calore, ſunt ſervanda.

Febrium obſervatio. At ſi febres acutæ urgeant, & alter morbus his levior eſſe videatur, eæque periculum intentent, ad has oportet victum atque reliquam accommodare curationem. Igitur alimentis exquiſitè tenuibus, & concoctu facilibus, utendum; & veſcendi occaſio jam diligentiùs obſervanda; & per totam curationem cibi in acceſſionibus ſubtrahendi [m]; & in febres prorſus animum oportet intendere.

Cucurbitula. Quòd ſi morbus in vetuſtatem incidat, caputque ſit in cauſâ, Cucurbitulâ occipitio admotâ, cutim plurimùm incidito; plus enim id, quàm venæ ſectio, proficit, neque vires convellit. Priùs autem inter ſcapulas Cucurbitula ſine ferro applicetur, ut in contrarium ejus, quæ in occipitio eſt, ſuccos revellat.

Gulæ Reſolutio. Gula quoque interdum *reſolvitur*, in quâ ſolâ *Apoplecticis* ſalutis eſt præſidium: quippe cùm per hanc & cibus deglutiatur, & medicamenta tranſmittantur. Neque enim inediæ tantùm ac famis periculum eſt, ſed etiam tuſſis, & ſpirandi moleſtiæ, & ſuffocationis. Nam ſiquis alimentum ori inſtillet humidum, id in aſperam arteriam ſubterlabitur: cùm neque tonſillæ ad depellendos cibos concidant, neque Epiglottis, quam pro arteriæ operculo Natura conſtituit, in loco ſuo ſubſidat. Oportet itaque longum cochleare, ſupra arteriam ſublatum, in gulam demittere, & per hanc cremorem aut mulſam infundere: id enim deglutitionem adjuvat. Verùm ſi ægrotus jamjam moriturus ſit, cervix autem & ipſe *Spiritus* quaſi congelentur, cervicem ac mentum calefacientibus illinito, ac foveto. Operam verò perdunt, & imperiti ſunt, quicunque, ad dilatandam gulam, Cucurbitulam mento affigunt; neque enim ejus dilatatione opus eſt, ut cibus immitti, ſed compreſſione, ut devorari queat. Cucurbitula verò gulam diducit, eamque aperiens atque retrahens, deglutitionem voluntariam impedit; cùm ſtomachus contrà remitti debeat, ut ejus fieri poſſit conſtrictio. Ad hæc, Cucurbitula ipſam arteriam implet cum ſuffocationis periculo. Neque verò ſi duas huic atque illi parti gutturis admoveas, quicquam profeceris; nam muſculi, nervique, & tendines, venæque ſtomacho prætenduntur.

Veſicæ, & Recti Reſolutio. Veſica etiam, quodque huic vicinum eſt, laxum inteſtinum, modò ita *reſolvuntur*, ut nihil excernere valeant: in quo caſu ſemper plena ſunt excrementis: veſica autem in magnum quoque tumorem attollitur. Modò *Reſolutionem* patiuntur, adeò ut nihil retinere poſſint, & excrementa, tanquam e mortuis, exeant. Tum verò inſtrumentum, qui *Catheter* vocatur, in veſicam non ſatis tutò demittitur; nam periculum eſt, ne *Sphacelum* inferat veſicæ, & homo nervorum diſtentionibus occupetur. Satius eſt, haud magnâ cremoris copiâ alvum ſubducere; & ubi inteſtina ſtercore fuerint exonerata, caſtoreum injicere cum oleo. Unica verò omnium ſimul, & ſingularum per ſe *reſolutarum* partium ſpes eſt, in oleo ſeſſio; cujus ratio in Morbis Diuturnis exponetur [n].

---

[m] Hippoc. Aph. 11, Sect. 1. [n] Locus iſte interiit.

CURA-

CURATIO EPILEPTICORUM PAROXYSMI.

Cap. V.

IN *Epilepſia*, lethalis primus eſt prolapſus, ſi acutè morbus invaſerit; nam interdum uno die hominem rapit. Periculoſæ quoque acceſſiones, quæ per circuitus revertuntur: quamobrem in Acutorum numero poſita eſt a nobis *Epilepſia*. Quòd ſi malo quiſpiam aſſuetus degat, morbus autem tenaciter inhæreat, non modò diuturnus, ſed in nonnullis perpetuus hic evadit; nam ſi vigorem ætatis exceſſerit, cum ægro conſeneſcit, & ad mortem uſque continuat.

Curatio, qualis Apoplexiæ.

Quæcunque igitur huic, ut Diuturno Morbo, remedia conveniunt, in Diuturnis proponentur. Horum verò plurima, quæ ad arcendam mortem ſubitam exequi oportet, ſicut *Venæ ſectionem*, *Alvi lotiones*, *Inunctiones*, *Cucurbitulam*, eadem ſunto, quæ in *Apoplecticis* præcepimus; etenim hæc ſunt ad excitandum hominem efficaciſſima. Quotquot autem peculiaria ſunt prolapſui remedia, in præſentia docebimus.

Vomitus.

Puerulis itaque, quibus, ex cibi corruptione, ac vehementi frigore, uſitatus eſt affectus, alimenti, aut pituitæ, aut alius cujuſvis humoris vomitus prodeſt. Pennæ quoque unguento irino delibutæ nauſeam provocant: quin & irino tonſillas illinere haud inutile eſt. Interea, puero in ventrem prono collocato, (quæ figura ad vomendum facillima eſt,) ilia ejus leniter comprimenda. Quòd ſi convellatur, aut pervertatur inferior maxilla, vel puer manus pedeſque disjiciat, totuſque ei vultus intendatur, manibus oleo perunctis emolliendæ dirigendæque ſunt partes oculorum diſtortæ °, leniter etiam continendæ, ne rectæ quoque partes diſtorqueantur. Frigidi artus lanis antiquis, ſordidiſque panniculis fovendi.

Alvi ſollicitatio.

Sedem præterea melle, cum oleo rutaceo, aut nitro, aut reſinâ liquidâ cum his inungito: & hæc quoque intra anum leniter immittito; etenim iſta flatus eliciunt: pueri autem, per flatuum expulſionem, hoc morbo liberantur. Cæterùm, ſi deglutire valeant, hoc medicamentum exhiberi poteſt: cardamomi pars, æris combuſti pars, quæ cum mulsâ propinentur; id enim aut per vomitum, unà cum humoribus ſtomachum infeſtantibus, reddetur, aut alvum ſubducet. Hoc quoque linctu ſumi poteſt: cardamomi, ſinapis, hyſſopi comæ pares portiones, iridis radicis pars una, cum nitri duplo, & piperis triplo, quæ omnia unà cum

° Eadem propè verba ex *Archigene* profert *Alexander*. (L. 1, c. 15.)

melle

melle mixta, diductâ maxillâ, ori infundantur etiam ultra tonſillas, ut ea devorent. Hæc utique pueris. Adoleſcentibus autem eadem proſunt; ſed medicamenta valentiora ad vomitum oportet deligere: ut, narciſſi bulbi, ſinapis, & hyſſopi partes æquales, æris, atque piperis dimidio minus, quàm iſtorum, cum melle permiſcens exhibe. Hæc ad acceſſionem depellendam adhibeantur; cæterùm ad ſolvendum morbum idonea in Diuturnis enarrabimus.

CURATIO
TETANI.

Cap. VI.

Curatio Tetani ſine Vulnere.

JAM verò lectus mollis, tactui gratus, lævis, commodus, calidusſque eſſe debet. Nervos enim morbus rigidos, duros, & intentos efficit; quinetiam cutis tota cum ſiccitate & aſpritudine circumquaque intenditur: palpebræ, naturâ ſuâ verſatiles, ægrè connivent: oculi defixi, atque introrſum convoluti: necnon artus quaſi deligantur, ob intentionem immobiles. Domus etiam, licèt æſtas fuerit, tepefiat, ſed citra ſudores, aut languorem; nam ad *Syncopen* morbus inclinat. Oportet etiam ad alia magna remedia properare; neque enim ullum moræ tempus relinquitur. Itaque ſive ex frigore, ſine manifeſtâ causâ, ſive ex vulnere, ſive ex abortu mulieris, *Tetanus* inciderit, vena cubiti ſecetur.

Venæ ſectio.

Inter hæc adhibenda cura, ne ligatura brachium nimis conſtringat, ſed laxiùs ſeſe habeat: utque leniter & expeditè fiat inciſio; nam alioqui, iſta nervorum diſtentiones provocabunt. Sanguis unâ vice, & mediocri copiâ, detrahatur, citra animæ defectum, & totius corporis frigus.

Cibus.

Æger inediâ minimè vexetur; fames enim corpus ſiccat, & refrigerat. Mulſa igitur craſſa, & meracior, & ptiſanæ cremor cum melle potui detur; etenim hæc, dum a tonſillis protruduntur, minimum dolorem inferunt, gulæque devoratu lævia ſunt ac facillima, ad molliendam alvum maximè idonea, & ad vires inſtaurandas valentiſſima.

Inunctio.

Corpus omne lanis involvatur, oleo gleucino, vel crocino madefactis, in quo ros marinus, aut conyza, aut artemiſia inferbuerit; & omnia non modò facultate, ſed etiam tactu calida ſunto. Inungatur etiam æger unguento, quod ex limneſtide, & euphorbio, & nitro, & pyrethro conficitur, quibus adjiciatur multum caſtorei. Tendines item lanis probè contegantur; & inungantur loca juxta aures & mentum: etenim hæ partes graviſſimè laborant, atque intenduntur.

Fomenta.

Tendines etiam, & veſicam, levi-

levibus calefactoriis foveto ; vel ſaccellis milium toſtum continentibus, vel boum veſicis oleo calido ſemiplenis, ita ut partibus ſotis ſecundùm latitudinem applicentur. Interdum neceſſitas cogit, ut fomenta capiti adhibeantur ; id uti ſenſibus non adeò tutum, ita nervis ſalutare eſt : ſenſibus enim, vaporum elevatione, caliginem quandam offundit, nervos autem replet. Itaque fovendi modo tutiſſimo, & materiâ minimè graveolenti, eâque unicâ, utendum : quæ vel ex oleo in veſicis conſtet inodoro, atque in duplici vaſe cocto, vel ex ſale tenui, in ſaccello ; milium enim, & lini ſemen, quanquam tactui grata ſint, vapores tamen, cum gravi odore, exhalant. At fovendi ratio ſit hujuſmodi : tendinibus, reſupinato ægro, fomenta ſubjicere oportet uſque ad verticem, neque ulteriùs versùs ſinciput procedere ; etenim hic locus omnium ſenſuum communis eſt, ab eoque omnia adjumenta, omneſque noxæ derivantur.

Cataplaſmata.

Quòd ſi Cataplaſmata etiam tendinibus imponenda ſint, occipitium erectum eſto : nam ſi hæc magis versùs ſuperiora collocaveris, caput vaporibus lini & fœni græci ſeminum implebis.

Cucurbitula.

Poſt Cataplaſmata utilis fuerit Cucurbitula, occipitio, ab utroque ſpinæ latere, admota ; ſed parum admodum flammæ adhibeatur : nam arcta Cucurbitulæ labrorum impreſſio dolores convulſioneſque excitat. Oportet ergo diu trahere, ac leniter potiùs, quàm brevi tempore feſtinanter id efficere ; nam ita cutis in convexum tumorem ſine dolore ſe attollet, quæ tum poſtea incîdatur. Sanguinis autem detrahendi modus ex viribus æſtimetur. Hæc ſunt *Tetani* abſque *Vlceribus* remedia.

Curatio Tetani ex Vulnere.

Quòd ſi *Vulneri* ſuperveniat nervorum diſtentio, perniciosa ac ferè deſperata res eſt [p]. Nihilominus ſuccurrere oportet, ſiquidem nonnulli, adhibitis remediis, ad ſanitatem redierunt. Itaque, præter cæteram curationem, *Vlceribus* medendum eſt, calefacientium Perfuſione, quæ ſuprà poſui, & Fomentis, & Cataplaſmatis, & medicamentis, quæcunque calorem facilè excitant, & pus abunde movent ; nam in *Tetano Vlcera* ſunt arida. Accipiatur ergo thuris manna, & polii coma, & reſina, tam pinea, quàm terebinthina, & althææ radix, & rutæ, & conyzæ herba : hæc omnia in Cataplaſmatis commiſceantur, alia liquando, aliorum pulverem inſpergendo, alia cum oleo macerando, althæam verò inciſam priùs in mulsâ decoquendo. Inſpergatur etiam *Vlceri* caſtoreum : nam haud exiguus ex hoc in toto corpore calor excitabitur ; ſiquidem horrores ex *Vlceribus* orti mali ſunt moris. Inungantur etiam nares caſtoreo, cum oleo crocino. Quinetiam id, ad trium obolorum pondus, aſſiduè propinetur ; verùm ſi hoc ſtomachus faſtidierit, interponenda eſt laſerpitii radix ad idem pondus, vel myrrhæ dimidio minus, quàm laſerpitii ; & omnia cum mulsâ potui offerantur. At ſi *Cyrenaici* laſerpitii lachrymæ copia tibi ſuppetat, hanc oportet melle cocto involutam, ad ervi magnitudinem, devorandam dare ; nam ita factu optimum eſt, ut in tranſitu a palato non deguſtetur : ſiquidem acris eſt, &

[p] Hippoc. Aph. 2, Sect. 5.

in ructu graviter ac fœdè olens; ſed ſi hanc ita deglutire nequeat, in mulsâ liquata propinetur: etenim omnibus medicamentis valentior eſt, quæ devorantur, & calefaciendo, humectandoque, & diſtentioni laxandæ, nerviſque remolliendis apta ſunt. Quòd ſi nihil deglutire valeant, caſtoreum infrà cum oleo injicito; eodem, cum unguine, aut melle, ſedem illinito; eodem, veſicam perfundito inungitoque, in craſſitudinem cum cerâ liquefacto. Quòd ſi flatus jam & ſtercoris educendi adſit occaſio, medicamenti purgantis, *Hieræ* dicti, drachmas duas, cum mulsâ & oleo, immitte; nam præterquam quòd iſta evocat, inteſtinum etiam & inferiorem ventrem fomento calefacit: varium namque, & calidum medicamentum eſt, *Hiera* [q].

CURATIO

ANGINÆ.

Cap. VII.

ANGINÆ ſpecies ſunt duæ. Altera fit cum calore, & magnâ tonſillarum inflammatione, & tumore extrorſum procedente: quin & lingua, & columella, & omnes adjacentes loci intumeſcunt. Altera ſpecies eſt, earundem partium collapſio, & versùs interiora compreſſio, cum majori ſtrangulatu, ut inflammatio intus uſque ad cor inhærere videatur. Huic quàm celerrimè occurrendum eſt; nam & hâc ægroti celerrimè rapiuntur.

Cynanches Curatio. Clyſteres.

Itaque ſi ex crapulâ, vinoque, in *Anginam* deciderint, eodem die alvum ſubducere; idque duabus lotionibus, uſitatâ alterâ, ad ſtercus educendum: alterâ, quæ humoris aliquid a tonſillis & pectore revellat; itaque non ſit ſimplex [r], * * ſed ex hyſſopi & centaurei decoctis: ſiquidem hæc pituitam educunt.

Venæ ſectio.

Ac licèt tenuis victûs ratio præceſſerit, incìdatur vena cubiti; fiat autem latior inciſio, ut cum impetu & confertim exeat ſanguis: nam ita fluens erit & ad calorem quamcitiſſimè mitigandum, & ad ſtrangulationem ſolvendam, & ad reliqua omnia mala imminuenda efficax. Neque verò parum adjumenti præſtat, ſi, quoad anima deficere incipiat, non tamen omnino defecerit, continuetur ſanguinis detractio; quidam enim ex animæ defectione poſt ſectam ve-

[q] Eadem omnino *Tetani* Curatio ab *Archigene* uſurpatur. (Aët. L. 6, c. 39.) [r] Locus hic pro manco notatur a *Goupylo*; itaque ſuppleri poteſt ex *Aëtio*, (Tetrabib. 2, Serm. 4, c. 47.) qui nonnulla illic ex *Archigene* & *Aretæo* ſe deſumere teſtatur. De Clyſtere autem hæc habet: "infundendum eſt centaureæ, abſinthii, calaminthæ, & ariſtolochiæ decoctum, admixto melle, & plurimo nitro". His plura non videntur deficere. Porrò *Archigenis* ratio Curationis cum hoc *Aretæi* Capite planè convenit.

nam

nam e vitâ deceſſere. Porrò ſupra talos atque genua ligaturæ aſtrictæ *Ligaturæ* fiant, & præcipuè ſupra carpos versùs cubitum, & ſupra cubitum versùs humeros. Quòd ſi homo ex facili deglutire poſſit, elaterii, cum mulsâ *Purgatio.* & ſero lactis præbeatur, quantum ad hujus purgationem ſuffecerit: nam elaterium aliis medicamentis purgantibus in *Angina* præſtat; prodeſt etiam cneorum, & ſinapi, quæ ventrem utrumque perpurgant. Poſt hæc, niſi *Venarum in lingua ſectio.* inflammatio ſe remiſerit, linguâ ad palatum reductâ, venæ in ipsâ incidantur: unde ſi ſanguis expeditè & copioſè fluxerit, aliis remediis auxilii magis afferet. Perfuſiones inflammatis locis adhibeantur, primò *Perfuſiones.* aſtringentes, ut materiam repercutiant; itaque conſtent ex lanis ſuccidis atque ſordidis, vino, & oleo, quod ex olivis immaturis efficitur, madefactis. Porrò Cataplaſmata Perfuſionibus ſimilia ſint, ex palmulis vino *Cataplaſmata.* intinctis, quæ cum foliis roſarum lævigentur; utque Cataplaſma ſit viſcidum ac molle, adjungatur farina, & lini ſemen, & mel, & oleum, ad mixturam omnium. Quòd ſi affectus in *Suppurationem* vertitur, calida ſunt eadem, quæ in alterâ *Anginæ* ſpecie, admovenda; accipiatur itaque fœni græci pollen, & manna, & reſina, quæ liquentur, & polii coma, quæ inſpergatur. Fomenta quoque calida ex ſpongiis adhibeantur, in *Fomenta.* decocto lauri baccarum & hyſſopi madefactis. Pus autem valentiſſimè movet columbarum aut canum ſtercus, tenui cribro tranſmiſſum, & *Abſceſſui* inſperſum. Oris autem collutiones ex mulsâ fiant, cum lentis, *Gargariſmata.* aut hyſſopi, aut roſarum, aut palmularum, aut ſimul omnium decocto. Os item omne, uſque ad intimas fauces, illinatur: vel ſimplicibus, ut *Illitiones.* mororum, aut malorum punicorum in aquâ lævigatorum, ſucco, aut palmularum decocto; vel medicamentis compoſitis, ut eo, quod ex moris efficitur, & *Diamoron* appellatur, vel eo, quod *Diabeſaſa* dicitur, aut eo quod ex rhois ſucco conſtat, vel eo, quod ex hirundinibus, *Diachelidonon* dictum, conficitur. Sin *Ulcera* cruſtis obducantur, collutiones, & gargarizationes fiant, ex hyſſopi decocto in mulsâ, aut ficuum pinguium in aquâ, quibus adjungatur amylus cribro trajectus, ex mulsâ, aut ex ptiſanæ, aut ex tragi cremore.

At in alterâ *Anginæ* ſpecie, in quâ partes collabuntur, ab interioribus *Synanches Curatio.* extrorſum evocandi ſunt & humores, & calor, & ipſa caro omnis, ita ut in tumorem cuncta foras attollantur. Perfuſiones itaque calidæ ſunto, cum rutâ, & anetho, nitroque inſperſo; & cum his Cataplaſmata ſuprà propoſita. Prodeſt etiam ad calorem movendum, ceratum cum nitro & ſinapi imponere: calor enim exterior his affectibus medetur; & præterea in cervice tumorem foras excitat: tumor autem extra aſſurgens *Angina* laborantes *Peripneumonia* liberat, ſed intrò vergens, perniciem intentat [f]. Quicunque verò ſtrangulatum ab *Angina* verentes, aſperam, quo liberiùs traheretur ſpiritus, incidêre arteriam [t], rem mihi non vi-

[f] Hippoc. Progn. [t] *Cælius* inquit, (Acut. Morb. L. 3, c. 4.) Eſt fabuloſa arteriæ ob reſpirationem diviſura, quam *Laryngotomiam* vocant, & quæ a nullo ſit Antiquorum tradita, ſed [illegible], atque temerariâ *Aſclepiadis* inventione affirmata. Hæc *Cælius*. *Laryngotomiam* tamen Recentiorum nonnulli feliciter ſe executos eſſe tradunt.

dentur

dentur experientiâ confirmâſſe. Inflammationis quippe fervor ex vulnere major efficitur, cumque ſtrangulatione & tuſſi in exitium hominis conſpirat. Quinetiam, ſi periculum hoc alio modo evaſerint, vulneris oræ coaleſcere nequeunt, quia utrinque cartilaginoſæ ſunt, neque ad glutinandum aptæ [u]. *

CURATIO COLUMELLÆ AFFECTUUM.

Cap. VIII.

AFFECTUUM, qui circa Columellam oriuntur, quoſdam ſcalpello curare neceſſe eſt; ſed eorum *Chirurgia* non eſt hujus operis. Aliis, ut Acutis, mederi oportet; ſiquidem ſtrangulatum facilè inferunt, & ex iis nonnulli difficultate ſpirandi occîdunt. Talis eſt is morbus, quem Σταφυλὴν, (ſive *Uvam*,) dicimus: & is, qui Κίων, (ſive *Columella*,) appellatur; etenim ambo cum inflammatione, & craſſitudinis atque longitudinis incremento ſubſiſtunt, ita ut Columella in aſperam dependeat arteriam. In *Cione*, Columella æqualiter craſſa eſt, a baſi ad ſummum palatum. In *Staphyle* verò, hæc eſt inæqualis; ejus enim tenuis eſt a palato baſis, apex autem teres craſſuſque, cum rubore aut livore: unde *Uvæ* nomen affectus obtinuit. His itaque celerrimè occurrere debemus; etenim e ſtrangulatione celerrimè mors invadit.

Venæ ſectio.

Proinde, ſi æger juvenis fuerit, vena cubiti ſecetur, perque magnam inciſionem confertim detrahatur ſanguis; ſiquidem iſtiuſmodi miſſio hominem, tanquam a ſuffocatione ex laqueo, interdum liberat. Alvus

Alvi ductio.

---

[u] Caput hoc mancum eſſe videtur, eò quòd nihil ferè de hàc *Anginæ* ſpecie curandâ præceptum ſit, quam periculoſiſſimam eſſe notavit *Aretæus*, & cui citiſſimè ſuccurri debeat. Mutilum verò eſſe probatur ex *Aëtio*, qui (L. 8, c. 50.) *Aretæi* verba de *Anginæ* Curatione profert, quæ nuſquam hic reperimus. *Aretæus* autem inquit, " Cucurbitula accipiatur, primúmque infra umbilicum adhibeatur; mox ad latera, dorſumque, & ſcapulas, ita ut aſſiduè a loco uno ad alterum transferatur, & ex ſupernis locis deorſum trahatur. Quòd ſi vehementer urgeat ſuffocatio, ſinapi aquâ tritum & vili panniculo exceptum pectori impone. Ad delingendum verò conveniunt eis, ſinapi, nitrum, hyſſopum, ſquilla aſſa, ſulphur vivum: omnia paribus portionibus cum mellis cochleari permixta delingenda exhibe". Græca vide in Not. ad Var. Lect. ad hunc locum.

etiam

etiam lotione ſubducenda, primò mitiori, deinde acriori, iterum atque iterum, quoad aliquid a ſuperioribus partibus derivetur. Circumdentur etiam aſtricta vincula extremis cruribus ſupra talos atque genua, item ſupra carpos cubitoſque versùs humeros. Quòd ſi ſtrangulatus magis magiſque urgeat, Cucurbitula occipitio pectorique accommodetur: & ibidem in quibuſdam locis incîdatur cutis. Eadem quoque omnia adminiſtrentur, quæ in *Angina* præcepimus; eadem enim in utriſque mortis ratio eſt. Quin & eadem ori medicamenta applicentur, tam aſtringentia, quàm emollientia: idem extrà Fomentum, eadem Cataplaſmata, eædem oris illitiones. At in morbo qui *Cion*, eoque qui *Staphyle* dicitur, pro aſtringenti medicamento ſit, rhois ſuccus, acacia melle aut aquâ ſoluta, hypocyſtis, terra *Samia*, vel *Lemnia*, vel *Sinopica*, & omphacium. Quòd ſi exulceretur Columella, gummi cum amylo, roſarum, aut palmularum decocto intinctum, & ptiſanæ, tragique cremor adhibeatur. At in morbo *Cione*, aliquanto plus valentiorum medicaminum applicetur, quæ ex myrrhâ, coſto, & cypero conficiantur: etenim acria iſta facilè ſuſtinet. Quòd ſi locus iſte ſuppuret, quibuſdam etiam palati oſſa computreſcunt, iique longo tempore conſumti intereunt; ſed horum auxilia nobis alio loco præcipientur [x].

Ligaturæ. Cucurbitula. Eadem quæ in Angina. Aſtringentia.

CURATIO
FAUCIUM
PESTILENTIUM AFFECTUUM.

Cap. IX.

HORUM, cum aliis Tonſillarum affectibus, Curatio partim eſt communis, partim propria. *Alvi ductiones*, *Venæ ſectio*, *Perfuſiones*, *Cataplaſmata*, *Fomenta*, *Ligaturæ*, *Cucurbitula*, eadem, quæ in inflammatione ac ſtrangulatu, ſint omnia. Medicamenta autem valentiora illini debent, quia neque ſubſiſtunt *Ulcera*, neque in horum ſuperficie cruſtæ oriuntur; porrò ſi ab his ſanies introrſum deſtillet, celerrimè partes etiam integræ exulcerantur, celerrimèque hæc ad interiora ſerpunt, atque hominem occîdunt. Utile fuerit igitur partem affectam igne adurere, ſed factu temerarium, utpote in tam anguſto faucium loco; quamobrem medicamentis igni ſimilibus utendum eſt,

Curatio eadem, quæ in Angina.

x Etenim Libros de *Chirurgiâ* conſcripſit, ut ipſe inquit. (Cur. Diuturn. Morb. L. 1, c. 2)

quorum ope *Vlcera* & a ſerpendo cohibeantur, & cruſtæ decidant. Ea ſunt, alumen cum melle, galla, balauſtium, arida cum mulsâ; eadem quoque per calamum inſpirentur, aut pennæ, caulive craſſo longoque ita imponantur, ut attingant *Vlcera*; prodeſt etiam chalcitis uſta, cum cadmiâ ex aceto tritâ: adhibeatur etiam radix rhei cum aliquo liquore, cujus quantitas dupla ſit cadmiæ. Præterea cavendum ne *Vlcera* comprimantur: nam ita humeſcent, & ſerpent latiùs. Oportet itaque ſicca medicamenta pennâ inſpergere: liquida verò liquidiſſima efficientem, ea Columellæ infundere. Quòd ſi cruſtæ jam reſolvantur, & rubeſcant *Vlcera*, tum *Convulſionis* maximè periculum ſubeſt; exſiccantur enim plerumque *Vlcera*, & cum his nervi contrahuntur. Igitur lacte cum amylo, & ptiſanæ, vel tragi cremore, vel lini, aut fœni græci ſemine remolliri humectarique debent. Quibuſdam etiam Columella exceſa eſt uſque ad os palati, & tonſillæ, uſque ad baſim & Epiglottidem; ac propter cicatricem nihil aut ſiccum aut humidum ægri deglutire valuerunt: ſed potus in nares recurrens homines fame abſumſit.

CURATIO PLEURITIDIS.

Cap. X.

NULLA in *Pleuriticis* interponenda eſt mora vel dilatio, quin his protinus valenti medelâ ſuccurramus; febris enim peracuta hominem in exitium præcipitat: dolorque membranæ coſtas ſuccingentis in deterius urget: necnon & tuſſis, pectus caputque conquaſſans, vires reſolvit. Itaque primo die potiſſimùm vena incidatur. Sin morbus ex plurimo cibo vinoque fuerit, abſtinendum eſt uno die, ac dehinc e venâ in cavo cubiti, non ejus, qui inflammatis coſtis in directum jacet, mittendus ſanguis: præſtat enim a partibus longinquioribus detrahere. Hujus autem tanta non mittatur copia, quanta defectionem animæ inducat. Nam ſi, refrigerato corpore, anima hominem reliquerit, periculum eſt ne *Peripneumonia* ſuperveniat; humores enim, exteriori caliditate & tentione deſtituti, ad interiora confluunt: pulmo autem rarus, calidusque eſt, & ad trahendum valentiſſimus, coſtis etiam vicinus, ideoque harum doloris facilè particeps; quin & ex hujuſmodi ſucceſſione vix ad ſanitatem pervenitur [y]: *Pleuritis* autem ex *Peripneumonia*

Venæ ſectio.

---

[y] Hippoc. Aph. 11, Sect. 7.

orta

orta ad ſalutem perduci poteſt, quia malum minùs grave eſt. Oportet itaque, poſt mediocrem ſanguinis fluxum, ad recreandum hominem interjecto ſpatio, iterum detrahere; idque eodem die, ſi commodè ſe habeat, & febris longa ſit remiſſio: ſin minùs, proximo die [z]. At ſi febris non remiſerit, (nam plerumque per primum diem inhæret febris atque increſcit,) tertio die, in ſecundâ remiſſione, ſanguis mittatur. Eodem quoque die, homine priùs uberrimè peruncto, cibus offeratur; coſtæque oleum molle infundatur, cum unguine calido, ex rutæ vel anethi decocto. Ipſum quoque latus admodum leniter perfundendum eſt. Nonnullis & dolor & inflammatio in exteriora prorupit, ita ut hæ partes affectæ viderentur: cùm id, in interioribus, mali tantummodo incrementum fuerit.

Jam de alimento, ſicut etiam de universâ Curatione, ut in nullâ re peccetur, ſermonem habeamus. Nam in cibo poſita eſt medela; quinetiam cibo medicamenta admiſcebuntur [a]. Is itaque genere ſit calidus, & humidus, lævis, & æqualis, detergendi vim habens, diſſolubilis, quæque pituitam ſolvat atque extenuet. Proinde cibis omnibus Ptiſana præferatur: initio quidem, in cremorem percolata, ita ut ſolida pars ejus ſeparetur, & cum melle ſolo condita; uſitata verò medicamenta, ad jucunditatem Ptiſanæ varietatemque comparandam, abſint: quia cremor jam per ſe ſufficit. Efficax quippe Ptiſana eſt ad humectandum, & calefaciendum: valens etiam ad diſſolvendam detergendamque pituitam: item quæcunque per ſputa evocari juvat, ſine dolore ſurſum effert: ventrem quoque leniter ſubducit; porrò lævitas ejus grata eſt, & ad devorandum habilis; quin & ejuſdem lentor calores temperat, membranas purgat, tuſſes concoquit, ſingulas partes emollit [b]. Hæ ſunt hordei virtutes. Alica ſecundum locum obtinet, quæ paucis Ptiſanæ virtutibus optimè prædita eſt; lentor enim, & lævitas, & in devorando ſuavitas utriſque communia ſunt: in cæteris omnibus Alicam antecellit Ptiſana; iſta quoque ſimpliciter cum melle ſolo condiatur. Boni ſunt etiam tragi. His deterior eſt oryza, quia ſiccat, & exaſperat, & coſtarum purgationem potiùs ſupprimit, quàm diluendo promovet. Optimè prodeſt etiam panis aridus, inciſus, cribro tranſmiſſus, tepidus, concoctu facilis, qui cum mulsâ ſatis alimenti præbet. Quòd ſi morbus jam proceſſerit, & homo cibum faſtidiat, Ptiſana ipſa ex hordeo detur, lævis, probè cocta; condiatur autem anetho, & ſale, & oleo tenui, puro, minimè viſcido, vel aſpero; præſtat autem parum olei cum Ptiſanâ coquere, quoniam ita ſorbitio pinguis efficitur, & oleum pravitatem ſuam exuit: id enim, longâ coctione a cremore abſorptum, non ampliùs jam apparet. Item porrus cum comâ ſuâ, & amygdala amara cremori incoquantur: nam ab his medicinalis efficitur, & reſpirationem facilem reddit; porri quo-

Cibus

[z] Hæc omnia de miſſione Sanguinis, iiſdem ferè verbis expreſſa, profert ex *Archigene* *Aëtius.* (L. 8, c. 76.) [a] Hippoc. L. de Aliment. [b] Hæc de Ptiſanâ *Hippocratis* verbis (de Vict. Acut.) ſcribit *Aretæus.* Quin & ejuſdem normâ Curationem totam exequitur.

que

que cum cremore comeſti utilitatem pariter & delectationem ſummam afferunt. Jamque ovorum boni ſucci exhibendorum occaſio eſt; at ſi humida & copioſa materia per os feratur, aliquid ſulphuris ignem non experti, nitrique his inſpergito; maximè verò prodeſt ova recentia, igne non cocta, offerre, quia calor ex matre humidior eſt igne, & ægrotanti familiarior, utpote uni animali ex alio. At ſi pituita glutinoſa ſit ac viſcida, oleum ovis affundito, reſinamque pineam aridam, quo valentius ſulphur efficiatur, inſpergito, hiſque reſina terebinthina liquata adjungatur. Piper etiam, & in ovis, & in Ptiſanâ, & in omni cibo, proficit, & quæcunque piperi ſimilia ſunt. Inter carnes, proſunt extremi animalium pedes in cremoribus eliquati, columbæ, gallinæque elixæ, ſuis cerebrum cum omento toſtum, vel ſine hoc nidoris expers. Si æger ſine ſtridore ſpiritum emittit, dandi ſunt etiam marini piſces, aut ſaxatiles, ex optimis qui in regione producuntur. Verùm ut neque cupiditate delinquat, neque victûs tenuitate conſumatur, ex fructibus, indulgeri poſſunt poma, in aquâ vel mulsâ elixa, aut cum adipe toſta: quorum oportet coria, quæque intus aſpera ſunt, cum ſeminibus eximere; item ficus horariæ dentur, & alii fructus, quotcunque vel innoxii ſunt, vel aliquid adjumenti præſtant. Hæc utique de alimento.

Externæ applicationes.

Lateri verò ſuperimponantur lanæ ſulphure fumigatæ, & unguine imbutæ, in quo anethum aut ruta inferbuerit. His item latus jugiter perfundendum, Cataplaſmatiſque ante cibi aſſumtionem, præter ſolita, contegendum, ex meliloto cum mulsâ elixo, cui papaveris incocta caro miſceatur, & inſpergatur mannæ pollen. Quòd ſi ſputum multum & humidius exſcreetur, lolii, aut irionis farina commiſcenda eſt, nitrumque inſpergendum. At ſi morbus jam in vetuſtatem inciderit, dolorque inhæreat, & purgatio ſit humida, hominem *Suppuratum* fore expectandum eſt. Itaque ſinapi & cachry Cataplaſmatis admiſceantur; & ſi laborantes frigoris ſenſum in locis interioribus percipiant, acetum affundatur. Oportet autem Cataplaſmata valentia efficere, ut eorum calor diu remaneat: id enim Cataplaſmatum renovationi longè præſtat. Itaque calefactiones adhibeantur, e ſaccellis in coni ſpeciem figuratis, ubi milium inſit, aut ex oleo calenti in veſicis [c]. Omnis autem Fomenti modus levis eſto, ne pondere dolorem dolori adjiciat. Hæc etiam poſt cibum admoveri poſſunt, ſi dolor vehementer urgeat.

Cucurbitula.

Poſt hæc adhibendæ Cucurbitulæ [c] jam occaſio eſt; ea poſt ſeptimum diem maximè juvat: quamobrem hoc remedio non præpropere utendum eſt; neque enim mites ſunt morbi, quicunque ante ſeptimum diem Cucurbitulam requirunt. Eſto autem magna, undequaque lata, & ad dolentem locum ambiendum capax; neque enim dolor interiùs deſcendit, ſed in latitudinem diffunditur. Porrò multa ſub Cucurbitulâ flamma ſuccendatur, non modò ut carnem attrahat, verùm etiam ut ante ignis

[c c] Hæc etiam de externis applicationibus, & de Cucurbitulâ pleraque, iiſdem verbis habet *Aëtius*. (Ibid.)

exſtin-

exſtinctionem calefaciat. Exſtincto igne, ſcarificando tantum ſanguinis detrahito, quantum vires permiſerint: multo autem plus, quàm ſi alia quâvis de causâ a præcordiis detraheres; etenim in *Pleuriticis* evidentiſſimum eſt Cucurbitulæ auxilium. Sal & nitrum, ſcarificationibus inſperſa, mordent quidem, & dolorem creant, ſed adjumentum præſtant. Verùm in hâc re vires moreſque hominis conſiderandi ſunt; nam ſi animo forti ſit ac patienti, inſpergatur ſal, non ita ut ipſa ulcera contingat, ſed linteolo unguine madefacto injiciatur, quod tum poſtea ſuper locum inciſum extendito: ſiquidem humor, e ſalis liquatione manans, minùs, quàm ſal ipſe, mordax eſt; plurimum autem unguinis affundendum, ut hujus lenitate hebeſcat dolor e ſalis mordacitate proveniens. Poſtero die, Cucurbitulam rurſus accommodare proderit, ut ex vulneribus tenuis quædam ſanies extrahatur; hæc priori Cucurbitulâ tum magis adjumenti præbet, tum vires minùs convellit: neque enim ſanguis, qui corpus nutrit, ſed ſanies cruenta emanat; hæc autem viribus exquiſitè æſtimatis adminiſtrentur. Die tertio, ceratum cum oleo cyprino, & rutaceo, imponatur. Quòd ſi adhuc ſputa purgationis indigeant, cum ceratis reſinam eliquato, aut ſulphur ignem non expertum his admiſceto; locumque rurſus fove. Quod ad Cucurbitulæ modum attinet, habendum eſt vas fictile, leve, lateri congruens, latum: vel æneum, pronumque in labra deſcendens, quod loca dolentia comprehendat. Flammam huic plurimam cum oleo ſubjicito, ut diu viva permanere poſſit; neque carni arctè labra vaſis imprimantur, ſed aëri ſubinde permittatur introitus, quo minùs ſuffocata exſtinguatur: diutiùs enim hanc ſuccendi expedit, quia calor Cucurbitulæ incluſus & optimum Fomentum eſt, & optimè ſudores elicit.

Neque verò remedia inferioribus partibus adhibenda negligere oportet; ſed viris, in inteſtina, mulieribus, etiam in uterum, oleum rutaceum injici debet. Aliquid autem æger perpetuò bibat atque devoret: mulſam cum rutâ, & Ptiſanæ cremore, ſi continenter tuſſiat, ut cibo inſit medicamentum. Quòd ſi alimenti offerendi nondum fuerit occaſio, aliquod ex medicamentis compoſitis detur, ut butyrum ad conſiſtentiam cum melle decoctum: id in pilulas rotundas, fabæ magnitudine, coactum, ſub linguâ continendum, & huc atque illuc movendum exhibe, non ut devoretur, ſed ut in ore liquefiat. Medicamentum quoque, quod ex papavere, cum melle, ac meliloto, conficitur, gratum eſt, læve, ac ſoporiferum. Hæc utique & ante cibi aſſumtionem, & aſſumto cibo, & poſt ipſum ſomnum præbeantur. At jejuno medicamentoſa dentur, quale eſt id, quod urticæ, & lini ſeminis, & amyli, & nuclei pinei, lævigatis quibuſque, cyathum habet, & amygdala amara numero viginti quinque, & totidem grana piperis: quæ, toſta, ac trita, oportet in Eclegma permiſcere; horum cochleare unum offeratur[d]. Verùm ſi

Clyſter, & medicamenta per os ſumpta.

[d] Hæc etiam medicamenta dari præcipit *Aëtius*; (Ibid.) quorum prius ab *Archigene* uſurpatum eſt, uti conſtat ex capite 77.

humida & cruda rejiciat, myrrhæ drachmas duas, croci unam, piperis grana quindecim, cum mellis librâ ſubigito; hujus medicamenti, ante cibum, cochleare dimidium dato [d]; idem in diuturno lateris morbo prodeſt, ubi oxymel etiam concedatur, ſi ſpirandi difficultas urgeat.

Aquæ frigidæ noxa.

Frigidam verò aquam quicunque Medicorum *Pleuriticis* obtulerint, neque, quânam ratione adducti, id egerint, conjicere poſſum, neque rem experientiâ confirmare. Quippe ſiqui, per frigidam, periculum evitârint, hi mihi videntur non fuiſſe *Pleuritici*. Verùm apud antiquiores Medicos [e] *concurſus* quædam ſpecies *Pleuritis* vocabatur, in quâ nempe bilis excretio eſt, cum dolore lateris, & levi febriculâ, vel etiam abſque hâc; hujuſmodi affectus *Pleuritidis* quidem nomen obtinuit, ſed reipsâ non eſt *Pleuritis*. Quinetiam ſpiritus nonnunquam, in latere concluſus, ſitim, & dolorem moleſtum, cum tenui caliditate, excitat; idque homines imperiti *Pleuritidem* appellârunt. His aqua frigida, proſperâ bibentis fortunâ, remedio eſſe poſſit, ſi per hanc ſitis fuerit extincta, & bilis cum ſpiritu ſubducta, dolorque cum calore exhalatus. Verùm in *Lateris inflammatione*, & *Membranæ coſtas ſuccingentis tumore*, non modò aqua frigida, ſed etiam gelida reſpiratio nocet.

Inveteraſcentis mali obſervatio.

Quòd ſi, ope medicinæ ſuprà traditæ, ſuperſint *Pleuritici*, adhuc tamen brevi tuſſiculâ laborent, iiſque calor aliter aliterque accedat, hæc oportet quàm maturrimè diſcutere; alioqui, morbi relliquiæ recidivas facient [f], aut in *Suppurationem* convertentur.

---

[e] *Empiricos*. Quid ſit *concurſus*, ſive ξυνδρομὴ, in Lexico expoſitum eſt. [f] Hippoc. Aph. 12, Sect. 2.

ARE-

ARETÆI CAPPADOCIS,

DE CURATIONE ACUTORUM MORBORUM,

LIBER SECUNDUS.

Curatio Peripneumoniæ.	Cap. I.
Curatio Sanguinis Rejectionis.	II.
Curatio Cardiacorum.	III.
Curatio Choleræ.	IV.
Curatio Ilei.	V.
Curatio acutorum Jecoris affectuum.	VI.
Curatio acuti circa Venam & Arteriam Spinalem affectûs.	VII.
Curatio acuti Renum affectûs.	VIII.
Curatio acutorum Veſicæ affectuum.	IX.
Curatio Suffocationis Hyſtericæ.	X.
Curatio Satyriaſis.	XI.

CURA-

CURATIO PERIPNEUMONIÆ.

Cap. I.

Venæ ſectio.

PERACUTUM ac vehemens malum eſt, inflammatio ac tumor Pulmonis, unde ſtrangulatio brevi inſequitur. Itaque paria ac matura ferenda ſunt auxilia. Venæ cubiti protinus incîdantur, ac duæ ſimul potiùs in brachio dextro lævoque, quàm major una, ut ab utrâque ſcilicet Pulmonis parte fiat humorum revulſio. Sanguis, ante animæ defectionem, ſupprimendus : etenim hæc cum ſtrangulatu in exitium conſpirat ; cúmque a malo paululùm reſpiraverint, fluxum ſanguinis oportet ſiſtere, eumque denuo detrahere. Nam ſi in ſanguine morbi ſubſit cauſa, hanc ipſam venæ ſectio tollit ; vel ſi pituita, aut ſpuma, aut alius quivis humor morbum fecerit, venarum evacuationes Pulmonis ſpatium, ad ſpiritûs tranſitum, amplius efficiunt.

Alvi ductio.

Oportet etiam humores & flatus per inferiora ſubducere : poſt venæ ſectionem, nitro, melle, rutâ, reſinâque terebinthinâ humidâ, ſedem illinendo. At venæ ſectionis loco, ſi majus quippiam impedimentum ſubſit, acri lotione ſubducatur alvus, ut ſale cum nitro, aut reſinâ terebinthinâ cum melle ; ruta quoque in oleo, & hyſſopum in aquâ decoctum, & cucurbitæ ſylveſtris interior caro in aquâ elixa, optimè juvant.

Cucurbitulæ.

Proſunt etiam Cucurbitulæ ſine ferro, tergo, dorſo, & præcordiis ubique admotæ ; ac ſi fortè pectus carnoſum fuerit, quæ Cucurbitulam impediat, quo minùs inhæreſcens carnem contra oſſa atterat, huic eas accommodare. Nam ſi ex univerſo corpore & humores educantur, & protrahatur *Spiritus*, quibus opprimuntur Pulmones, aliquid a malo reſpirationis invenietur ; ſiquidem ex omni parte oppugnanda *Peripneumonia* eſt.

Medicamenta per os ſumta.

Porrò neque ex his medicamentis, quæ per os ſumta proficiunt, quodvis negligendum eſt ; etenim Pulmo, ſive rectè ſe habeat, ſive ægrotet, humorem attrahit. Quocirca hujuſmodi medicamenta præbeantur, quæ humores extenuent, & ad tranſpirandum idoneos reddant, quæque eoſdem lubricos fluxoſque, ita ut per ſuperiora educi poſſint, efficiant. Propinetur itaque, celeris adjumenti gratiâ, nitrum cum hyſſopi decocto, vel muria cum aceto ac melle, vel ſinapi humidum cum mulsâ : & ſingulis his proficiet iridis radicem & piper inſpergere ; hæc etiam arida, cribro transmiſſa, cum melle dari poſſunt. At ſi diem inſomnes agant, & totam quoque noctem pervigilent, periculum eſt ne homo in furorem agatur ;

Hypnotica.

agatur; jamque variis medicamentis ſoporiferis opus eſt, niſi quid morbus remiſerit, ut hæc opportunè data mali acerbitatem leniant: etenim hæc plerumque ſomnum inducunt. At ſi in ipſo ſtrangulatûs impetu, & morte appropinquante, id genus medicamenti exhibeas, te necis authorem eſſe vulgus arbitrabitur.

Alimenta pariter ejuſmodi eſſe debent, acria, tenuia, craſſitudinem diſſolventia, detergendique facultate prædita. Ex oleribus, porrum, aut coronopus, aut urtica, aut braſſica aceto incocta. Ex frumento, Ptiſanæ cremor, aliquid origani, vel hyſſopi, & piperis, & nitri pluſculum pro ſale accipiens; item alica cum mulſo cocta; hæc omnia in elixatione flatibus priventur: flatus enim *Peripneumonicis* officiunt. Vinum, ſiquando febre vacent, quod haud ita multùm aſtringat, potui detur; corpus quippe denſat aſtrictio: his verò partes potiùs relaxandæ. Sputa quàm plurimùm educi debent. Ex toto autem potus exiguus eſto; etenim madefactio Pulmoni inimica eſt, quoniam is a ſtomacho & ventriculo humorem attrahit. Cibi.

Pectus autem lanis oleo, cum nitro, & ſale, imbutis contegatur; optimè etiam facit inunctio ex limneſtide, & aridum ſinapi cum cerato humido. Atque omnino humores, & calor, & ſpiritus educendi. Proſunt etiam acrium odores: illitiones: extremarum partium deligatio. Hæc ſi feceris, neque morbus tamen ceſſerit, de homine deſperatum eſt[a]. Epithemata.

CURATIO

SANGUINIS REJECTIONIS.

CAP. II.

OMNES e *Rejectione Sanguinis* affectus mali ſunt moris: non modi tantùm ratione, ut ſi per venæ *ruptionem*, aut *eroſionem*, verùm etiam ſi per *rarefactionem* effundatur; neque ſolùm, ſi ex *Pectore*, aut *Pulmonibus*, aut *Stomacho*, aut *Jocinore* feratur, ex quibus maximum periculum imminet: ſed etiam ſi ex *Capite* defluat, unde noxæ minus infertur. Sanguinis enim effuſio eſt; ſanguis autem omnes partes alit, omnes calefacit, omnibus colorem impertit. Ac profectò terribile eſt ſanguinem, per os utcunque emanantem, intueri; periculoſum etiam, ſi ex nobili viſcere: eoque magis, ſi ob vaſis *ruptionem*, vel *eroſionem*, profundatur.

---

[a] Pleraque, quæ in hoc Capite continentur, in Libros ſuos traduxit *Aetius*, (L. 8, c. 75.) pauciſſimis verbis immutatis, nullà tamen *Aretæi* factà mentione.

Itaque

Generalis cura.

Itaque Medicum oportet huic affectui feſtinanter occurrere ; & primò quidem, aerem inſpirationi frigidiorem deligere ; cubiculum planum, in eoque lectum firmum, nequid ullam in partem conquaſſetur ; ſtrata verò ſolida ſint, minimè cedentia, vel profunda, vel calida. Figura corporis erecta ; æger interim neque ſermones habeat, neque accipiat ; animi quies, & hilaritas, quoniam hos ingens deſperatio comitatur : ecquis enim, ſanguinem vomens, mortem non perhorreſcat?

Venæ ſectio.

Itaque ſi ſanguine pleni ſint, & venas exſtantes habeant, in omni *Rejectionis* genere, ſecetur vena ; nam ſive ex *ruptione*, ſive ex *eroſione*, ſanguis profluat, venæ ſectio conducit : ſive *rarefactio* in causâ eſt, ne venam ejus copia diſrumpat, metuendum. Incidatur autem cava in cubito vena : etenim ex hâc & facilè ſanguis effluit, & ipſa ſectioni expoſita eſt, utque per plures dies ſanguis emitti poſſit, aperta ſine periculo ſervatur ; quinetiam, ut ſummatim loquar, ex omnibus præcipuis viſceribus hæc eſt ſanguinis via ; hæc autem, quæque hâc ſuperior vena eſt, unius venæ in brachio ambæ ſunt propagines, quo fit, ut nihilo magis juvet ſuperiorem, quàm hanc, incîdere ; nam propaginum ignari ſunt, quotquot ſuperiorem Stomacho & Jocinori adnectunt. At ſi a *Liene* fiat profuſio, ſiniſtræ manûs venam illam, quæ inter minimum digitum atque annularem jacet, Medicorum nonnulli incîdere jubent, quoniam hanc ad Lienem uſque pertinere arbitrantur ; ſed & ipſa etiam inferioris venæ cubiti propago eſt : cur itaque hanc prope digitos potiùs, & non in cubito, quis incîderit? etenim in cubito major eſt, & ſanguinem faciliùs effluere permittit. Prorſus autem, citra animæ defectionem, ſupprimendus ſanguis, atque haud ita multum hujus mittendum : nam & ipſa per os effuſio vires hominis ſatis convellit ; ſed aſſiduè, poſtquam paululum detraxeris, iterum detrahito, & eodem die, & poſtridie, & die perendino. At ſi ægrotus tenuis, atque ſanguinis inops fuerit, vena ne ſecetur. Hactenus de miſſione ſanguinis.

Applicationes externæ.

Succurrendum eſt etiam extremorum deligatione, utì pedum, ſupra talos & genua, & manuum, ſupra carpos atque brachia ; ipſa faſcia lata ſit, quo validior fiat, neque dolorem moveat conſtrictio [b]. Locis autem, unde ſanguis prorumpit, lanas ab ove ſuccidas imponito, quæ humore perfundantur, utì vino auſtero, & oleo roſaceo, vel myrteo. Quòd ſi profluvium vehementer urgeat, pro lanis adhibendæ ſpongiæ, & acetum pro vino, locuſque oleo myrteo inungatur : ſpongiis autem omnibus acaciæ, vel hypocyſtidis, vel etiam aloës ſiccatæ ſuccus inſpergatur ; optimè facit etiam omphacium aceto ſolutum. Quòd ſi moleſta & toleratu difficilis fuerit Perfuſio, Emplaſtris uti convenit : etenim hæc cutim circumtendunt, & quaſi manu comprenſant : & eorum facultates corpus potenter aſtringunt, atque exſiccant. Horum innumera, alia quidem aliis, experientiâ innoteſcunt ; ſed optima ſunt hæc, quæ ex

[b] Ex iis, quæ ſequuntur, multa, ſine *Aretæi* mentione, tranſpoſita tamen, & paululùm immutata, ſcriptis ſuis immiſcuit *Aëtius*. (L. 8, c. 70.)

aceto,

aceto, & ſalicis foliorum ſucco, & bitumine, & æruginc, & alumine, & thure, & myrrhâ, & ære combuſto, & hujus ſquamâ componuntur, & ex iis rebus, quæ in Emplaſtris ſimilem habent vim; vel lanæ ſuccidæ, vel ſpongiæ aceti paululo intinctæ. Sin Emplaſtrorum tenſionem ferre nequeant, hujuſmodi Epithema fiat: palmulæ pingues, vino nigro auſtero madefactæ, in placentam conteruntur, dein his acacia cum malicoriis inſpergitur, ac poſtea omnia veteri panniculo illita pectori imponuntur. Huic etiam ſuperdari poteſt Epithema, quod ex farinâ vino aut aceto perfuſâ, & lentis tenui polline cribrato conficitur, quæ cerato ex unguento roſaceo excipiantur, & his admiſceatur ſymphyti radix, cribro itidem tranſmiſſa. Aliud Epithema: brabylorum ſylveſtrium radices aceto incoquito, & in placentam contritis, rhois, myrtique, & gummi paululum admiſceto. Ex his utique alia aliis miſceri debent, prout medicamentorum vi, & lenitate, & odore opus fuerit; ſiquidem ægrotantibus gratificari convenit. Hæc ſunt remedia exteriùs admovenda.

At his præſentior medicina in iis quæ bibuntur, iiſque quæ devorantur, conſiſtit, ut medicamina vulneratis partibus quàm maximè propinqua eſſe poſſint. Horum ſpecies eſt triplex; vel ut, vaſa cogendo comprimendoque, fluxionis ductus quaſi ligent: vel ut effluentem humorem incraſſent atque congelent, quo minùs effundatur, quanquam exitus pateat: vel ut vias exſiccent, ſanguinem intra ſedem antiquam retinendo, ne profluvio loci exinaniti maneant, & in eam partem exundent, ubi facta eſt effuſio. In venarum *rarefactione*, aſtrictio ſufficit: etenim nihil memorabile, ſed paululum, tanquam ex aquæ novo vaſe, profluit. Item in venarum *diviſione*, aſtrictio medetur, earum oras committendo; majoribus tamen atque valentioribus medicamentis utendum. Verùm enimvero ſi *eroſio* ſubſit, neque aſtringentibus *Ulceris* labia cogantur, ſed vulnus dehiſcat, & propter eliſionem conjungi nequeat, ſanguinis & caloris congelationem facere neceſſe eſt: ſiquidem horum immobilitate & concretione profluvium ſupprimitur. Itaque poſca *rarefactis* ad aſtrictionem ſufficit: neque enim id quod effluit ſanguis ſincerus, ſed hujus ſanies eſt, quæ per oſcula venarum exprimitur; neque verò ita multâ poſcæ copiâ opus eſt, neque hujus admodum frequenti aſſumtione. Quibuſdam etiam exterior medela, cum palmularum, vel ſiliquarum eſculentarum decocto, potui dato, per ſe ad curationem ſuffecit. Acetum autem ex vinorum aſtringentium genere ſit, ſi non medicamentis, at tempore ſaltem acre & aſtringens redditum. At in vulnerum *dilatationibus*, præter poſcam, medicamenta primò ſimplicia adhibeantur, ut plantaginis, aut herbæ ſanguinalis, aut ſeridis ſuccus, quorum ſingulorum æqualis pars adhibeatur cum poſcâ. Et ſi fluxio major evaſerit, hypocyſtidis, aut acaciæ aridæ drachmam unam tribus poſcæ cyathis inſpergito; optimè facit etiam uvæ acerbæ ſuccus. At ſi hujus medicamenti vim calamitas exſuperet, inſpergatur galla trita, & rubi radix arida,

Medicamenta per os ſumpta.

arida, cum lapide marino, quod corallium dicitur, arido contuſoque; his etiam valentior eſt rhei radix ad refrigerandum, exſiccandum, aſtringendum, & omnia denique, quorum opus eſt, præſtanda: & hæc etiam cum poſcâ tantùm exhibeatur; ſin majora requirantur auxilia, radicis hujus obolos tres ſeridis ac plantaginis ſucco, ad trium quatuorve cyathorum menſuram, injicito. Verùm in *eroſionibus* aſtrictio prorſus facienda eſt, tam ad concretionem effluentis ſanguinis, quàm ad partium ſuſcipientium conſtrictionem, ut ex magno vulnere venæ conſerantur. Porrò quæ bibuntur, valida ſint, & ad concretionem faciendam efficacia; itaque coriandri ſuccus cum aceto, & leporis, aut hinnuli, aut hœdi coagulum propinetur: parcè tamen, quoniam horum aliquod interdum, nimiâ copiâ datum, homines interemit; ſed ex coriandri ſucco haud minus quàm dimidium cyathi cum poſcæ tribus exhibeatur, coaguli verò oboli tres, aut ad ſummum, quatuor. Ad hujuſmodi fluores optimè facit etiam terra *Samia*, & *Eretria*, & *Aſter* dictus, valdè candidus, & *Sinopica*, & ſigillata *Lemnia*; horum autem, ad minimum, una drachma, ad plurimum, drachmæ tres, cum decocto aliquo bibantur, ut palmularum, aut ſiliquarum edulium, aut rubi radicum. At ſi exaſperetur arteria, & ex eo tuſſis oriatur, ſapæ *Creticæ* inſpergantur iſta; optimè quoque ad arteriam lævandam prodeſt amylum cum his madens: nam præterquam quòd lævet, glutinandi quoque facultatem habet. Itaque ſi profluvium urget, ſemel in die, ante cibi aſſumtionem, dandum eſt: ſin minùs, bis, & etiam tertiâ vice ſub veſperam. Ex medicamentis quoque ſiccis catapotia fieri poſſunt cum melle ad conſiſtentiam decocto: qualis eſt galla trita: optimus etiam rhus eſt quo in opſoniis utimur, acini vinacei, oxylapathi ſemen, & per ſe ſingula, & ſimul omnia; hæc etiam ſub linguâ contineantur, ut perpetuò liquari poſſint; gummi quoque cum ipsâ plantâ, & tragacanthæ lachryma. Compoſitorum medicamentorum infinita eſt experientia: varius item uſus Paſtillorum ex *Ægyptia* ſpinâ, & ejus, qui ex electro, & ejus, qui ex croco dicitur, quorum præparatio eſt ſeorſim a me tradita [c].

Febrium obſervatio. Cæterùm, ſi abſit febris, omnia in medicamentorum exhibitione audenda ſunt, & multa, & frequenter danda. At ſi febris ſupervenerit, (& plerumque ex vulnerum inflammatione febres accedunt) neque ſtatim eruptio ſupprimenda eſt, neque in acceſſionibus medicamenta potui offerenda: multi enim celeriùs febre, quàm ſanguinis profluvio, opprimuntur.

Cibus. Alimenta varia, & ſpecie medicamentis ſimilia; quinetiam cibo medicamenta admiſceantur; neque enim in uno tantùm cibo omnia alimenti bona facilè invenire licet, neque ſi unus ad curationem per ſe ſuffecerit, uno propter ſatietatem uti in promtu eſt: itaque per varia eundum. Jam verò morbus diuturnus eſſe incipit; itaque alimenta

[c] In Libris, quos ſe de *Pharmaciâ* conſcripſiſſe dicit; ſed & ubinam earum compoſitiones inveniri poſſunt, vide in Lexico.

aſtrin-

aſtringentia ſint, & facultate refrigerantia, & vel tactu frigida: calor enim ſanguinem provocat. Alica elota: oryza in poſcâ, ſed ſi poſca tuſſim moveat, palmularum decoctum: panis toſtus, ſiccus, contuſus, & in farinæ ſpeciem cribro trajectus; ex his omnibus ſorbitio fiat cum oleo, cui inſpergi poteſt thymbra ſale condîta, cum rhoe. Quòd ſiquid ægrotanti gratificari velis, coriandrum, cuicunque id jucundum fuerit, delectationis causâ indulgeto, vel aliquod ex ſeminibus, quæ urinam movent, & reſpirationem facilem efficiunt, ut lentem, ſi profluvium urgeat, cum plantaginis ſucco: ſin minùs, a ſucco abſtineatur, quippe qui neque concoctu ſit facilis, neque guſtui jucundus: his verò minimè omnium danda ſunt, quæ ægrè concoquuntur. Sed ſi ex profuſione ſanguinis mors timeri poſſit, etiam injucunda, & concoctu difficilia præbe, & vel immitia, modò ſalutem afferant; itaque galla, arida, contrita, lenti ſiccæ frigidæque inſpergatur: & ova inter coquendum craſſa effecta, cum mali punici, vel gallæ cortice, exhibeto. Hoc utique neceſſariò cum medicamentis alimentum eſt. Potus omnino ſit exiguus, quia ſiccæ victûs rationi humor non convenit. His utere, ſi aſtringere, & refrigerare in animo habeas. At ſi incraſſare & ſanguinem & *Spiritum* velis, lac, & amylum proſunt, & alica, modò cum amylo, modò cum lacte; horum conſiſtentia ad craſſitudinem redigatur, ut ne ſorbitio ſit liquida. At ſi ulteriùs incraſſare & aſtringere cupias, alica cum palmulis coquatur, & ad conſiſtentiam optimè perducetur amylo, vel lacte, vel farre *Tyrrheno*, quod cum lacte craſſum, & viſcidum, & glutinoſum eſt; hœdi verò coagulum liquidis decoctis affundito, ut ea concreſcere poſſint, lactis more ad recentis caſei conſiſtentiam perducti; his craſſius eſt milium cum lacte, inſtar farris coctum, cui inſpergatur galla cum malicoriis. Verùm in exſiccantibus, & incraſſantibus, modum conjecturâ aſſequi oportet: ſiquidem hæc tuſſim movent, & quibuſdam, nimiâ exſiccandi vi, venas ruperunt. Quòd ſi curatio proſperè cedat, ſanguiſque ſupprimatur, ad contraria paulatim tranſeundum, ut nequid agatur nimis; etenim hæc vitia facilè reverti ſolent, malique ſunt moris. Jamque homini carnem inſtaurare oportet, & cicatricibus callum obducere, geſtationibus, aut mollibus frictionibus, ambulatione, animi oblectamentis, cibo vario uſitatoque.

Hæc utique fiant, ſi poſt ſanguinis effuſionem vulnus commiſſum fuerit, locuſque ad ſanitatem commodè perductus. Sin *Ulcus* relinquatur, idque *ſuppuret*, alterâ curatione opus eſt, ſiquidem alterius materiæ profuſio ſuccedit. Atqui de hâc re in Diuturnorum curatione agemus [d]. Ulceris Suppurati alia cura.

[d] In *Phthiſis* Curatione; (Cur. Diuturn. Morb. L. 1, c. 8) Caput autem illud mancum eſt.

CURATIO CARDIACORUM.

Cap. III.

IN *Syncope*, Medico magnopere providendum eſt; nam ſi imminentem proſpexeris, & præſentia tecum maturè opem ferant, hanc, priuſquam invaſerit, poteris avertere. Præſentem verò laborantes vix evadunt; etenim Naturæ diſſolutionem *Syncopen* eſſe diximus [e]: diſſoluta verò reſtaurari non poteſt Natura. Præſertim igitur inſtantem arcere; quod ſi fieri nequit, incipienti occurrere. Eſt autem ex his, quæ de Morbis Acutis diſſeruimus, prænoſcenda: quo in loco, tum cauſam ejus, tum ſigna explicuimus. Ejus initium eſt *Febris Ardens*, quam *Febrem* ſigna peſſima conſequuntur, ut ſiccitas, vigilia, viſcerum calor, tanquam igne ſuccenſus, exteriores interim partes algent, & frigidiſſimæ manus pedeſque ſunt extremi: reſpiratio inter attrahendum longa, quia gelidum aërem deſiderant, eo quòd ignem exſpirent; pulſus exiguus, creberrimus, tremulus. Ex his itaque, & ex aliis, quæ in ſignorum enarratione comprehenſa ſunt, facienda conjectura, ac protinus ab initio ſuccurrendum eſt.

De Venæ ſectione.

Ac niſi omnia impediant, habitus, ætas, anni tempus, hominis timiditas, ſecetur vena. Quòd ſi hoc multa prohibeant, unum tamen aliquod atque præcipuum poſtulet, ut lingua aſpera, ſicca, & nigra, (omnia enim interiora ſigna noſcuntur,) in ſingulis vires æſtimandæ, num ex morbo priùs, & doloribus, & inediâ, defecerint; neque enim ex defectu tantùm, ſed etiam ex ſtrangulatione morbus naſcitur. Si ex abundantiâ ſit orta *Syncope*, & inflammatio aliqua inſignis in præcordiis aut jocinore appareat, nulla interponatur mora, quin vena in cubito cava incidatur. Sanguis autem, per exiguam inciſionem, detrahatur, ne viribus multùm obſit: nam effuſa miſſio Naturam infirmat; multoque etiam minus, quàm aliis de cauſis, mittendum: nam ſi in *Syncope* vel minimus error admittatur, hominem facilè in exitium præcipitat. Protinus ergo ad reficiendas vires detur cibus; natura enim & veterum expulſione, & novorum adjectione lætatur.

Cucurbitula.

At ſi miſſionem ſanguinis non patiantur vires, & inflammationes ſubſint, huc admovenda eſt Cucurbitula, ſed multo ante morbi *Judicationem*; nam in diebus *Criticis Syncope* incidere ſolet: quandoquidem in iiſdem circuitibus & Natura morbos judicat, morbique ægros interimunt [f].

---

[e] De Cauſ. & Sign. Acut. Morb. L. 2, c. 4. [f] Hippoc. Progn.

Quòd

Quòd ſi bibendi vini neceſſitas premat, id in inflammationibus potare non admodum ſecurum eſt; vinum enim in his, qui inflammationes habent, dolores auget: ſed in illis, qui earum expertes ſunt, naturam inſtaurat. Hujus potio neceſſaria eſt ante primæ vel ſecundæ Cucurbitulæ applicationem, & ad membra relaxanda, & ad fluxionem ſanguinis promovendam; & quibuſdam poſt ſecundam Cucurbitulæ affixionem profuit. Sed & hìc quoque ſanguis parcè detrahatur, ſiquidem ex immoderatâ hujus, vel per Cucurbitulam, effuſione idem imminet diſcrimen. Lotionibus tantùm opus eſt ad vetera educenda ſtercora: & viribus parcendum. Clyſter.

Capitis eædem Perfuſiones, quas in *Phreniticis* præcepi, mediocritatem tamen paululùm excedentes, adhibeantur. Purus ſit aër, ad inſpirandum frigidior factus. Viſus oblectetur plantarum, picturæ, aquarum aſpectu, ita ut æger nihil, niſi cum voluptate, intueatur. Præſentes lætis utantur alloquiis; quieſcat ipſe, animoque ſit hilari. Odoramenta naribus applicentur ſuavia, quæque capitis ſenſum non gravent: admoveantur etiam earum rerum odores, quæ nutriunt, ut polenta aquâ vel aceto tincta, vel panis calidus, recenter coctus. Os vino nec frequenter admodum colluatur, neque id prorſus denegetur. Perfuſio, &c.

Potum ſæpius his magiſque aſſiduè, quàm aliis, indulgeto. Eſca ſit per totum diem levis, concoctu facilis, plerumque ex frumento, & grata, licèt paulò deterior [g]; his enim magis, quàm aliis gratificandum eſt, ſiquidem haud parum ad ſtomachi reſolutionem morbus tendit. Ab inediâ, vel fame, omnino cavendum, quoniam affectus eſt ad omnia haurienda aptus. Quòd ſi circuitus jam ad *Judicationem* pervenerit, humorque roſcidus fronti ac jugulis inſideat, extremæ partes algeant, pulſus minimus, & creberrimus, veluti repens, & obſcurus, & debilis, paululum alimenti ex frumento aſſumere oportet, & vini deguſtare, quantum ad recreandum hominem ſuffecerit. Caput autem, cum veſicâ, Perfuſionibus præmuniendum eſt, cujuſmodi auxilia in *Phreniticorum* Curatione propoſuimus. Porrò vini neque plurimum, neque id avidè bibatur; quidam enim, alieno tempore ſaturati, inappetentiâ poſtea, & edendi bibendique impotentiâ, interierunt; multis etiam, quanquam cibi ſatis appetentibus, reſolutâ jam Naturâ, ad exitium devitandum nihil quicquam profuit alimentorum copia, cùm in ventrem delaberetur quidem cibus, ſed ex eo, ad recreandas vires, in corpus non aſcenderet. Itaque nutrimenta ſint varia, ex frumento plerumque, quo ſorberi potiùs, quàm mandi poſſint: vel ſi ſolida dentur, lubrica ſaltem ſiant; ova exhibeantur non admodum concreta, neque integra aſſata, ſed ſolidæ partis expertia: panis fruſtula vino intincta duo vel tria, initio tepida, ſed poſtea omnia præbeantur frigida, niſi ſi inflammationes intus deliteſcant. Vinum odoratum ſit, haud ita multùm aſtringens, quam- Cibus.

---

[g] Hippoc. Aph. 38, Sect. 2.

minimè

minimè craſſum; ex *Græcis*, *Chium*, aut *Lesbium*, & quotquot alia ſint ex *Inſulis* tenuia: ex *Italicis*, *Surrentinum*, aut *Fundanum*, aut *Falernum*, aut *Signinum*, niſi id valde aſtringat; ſed ex his vitare oportet id, quod aut pervetuſtum fuerit, aut nimis recens; cæterùm primò tepidum propinetur, & hujus non minus cyathis quatuor, ante *Judicationem*, neque plus heminâ, quanquam homo fuerit bibendi cupidus. Deinde oblato cibo, iterum, modò inflammatio ſubſederit, vini frigidi, quantum ſiti medeatur, porrigito: id autem neceſſariò non per ſe, ſed cum cibo; interea providendum, ne id mentem incendat, & poſt hæc abſtinendum; & ſi poſt aliquod temporis intervallum dormire cupiat, quies imperanda. At ſi ingens effundatur ſudor, & pulſus jam micare deſinat, vox acutior efficiatur, pectus calore vacet, vini, quantum bibere poſſit, offerendum: frigidis enim vinum unica vitæ ſpes eſt; vinum itaque ſit uſitatum, idque ægrotus modò bibat, modò cibum cum hoc aſſumat, id autem ex intervallo, ad tollendam laſſitudinem, quæ tam a cibo, quàm a morbo provenit: ſiquidem, cùm exigua vis eſt, hi, vel in aſſumendo cibo, plurimùm laborant. Itaque æger ipſe ſit animo forti bonoque, eumque Medicus gratis orationibus in ſpem ſalutis erigat, ſimulque variis huic alimentis vinoque ſuccurrat.

Externæ applicationes.

Oportet etiam aliis medelis efficacibus uti, & ad ſudores coërcendos, & ad vires reſuſcitandas. Igitur pectori ad ſiniſtram mammam Epithema imponatur, ex palmulis in vino lævigatis, cum aloë, & maſtiche, quæ cerato ex nardo excipiantur. Ac ſi hoc moleſtum fuerit, aliud hujuſmodi Epithema fiat: mala, exemto ſemine, & quod in his durum eſt, pollini odorato contuſa admiſceto, deinde apſinthii & myrti comam, cum acaciâ mannâque cribro tranſmiſſis, adjicito, poſtea ſimul omnia ſubacta cerato excipe œnanthino. Si ne per hæc quidem ſudor ſupprimatur, uvæ immaturæ ſuccum, cum oleo ex olivâ maximè acerbâ confunde, & cum his acaciam, & gummi, rhoemque eſculentum, & alumen, & palmulas, & odoratum roſarum ſuccum permiſce: hæc omnia, nardo & oleo œnanthino excepta, pectori ſuperdentur; etenim hoc Epithema ſiccat pariter, & aſtringit. Cubet autem in aëre frigido, ac ſi ſeptentrioni domus obvertatur, & gelida Boreæ afflet aura, reſuſcitabit

ægrè ſpirantia membra [h].

Cubile etiam prata ſpectet, & fontes, & murmurantes rivulos, ſiquidem horum grati halitus, & aſpectus delectabilis animam fovent, naturamque exſuſcitant, nec non & cibi potioniſque deſiderium faciunt. Cæterùm ſiquis harum rerum commoditatem non habuerit, auram frigidam imitari oportet jucundis bene olentium ramorum flabellis, & tempus vernum, foliis ac floribus, quicunque ſuppetant, humum inſternendo.

---

h Τὸν δ' ἔλιπε ψυχή, περὶ δ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλύς·
Αὖτις δ' ἀμπνύνθη, περὶ δὲ πνοιὴ Βορέαο
Ζώγρει ἐπιπνείουσα κακῶς κεκαφηότα θυμόν. Homer. Iliad. E, v. 696.

Operi-

Operimentum quoque leve ſit ac vetuſtum, ut aërem recipiat, & calorem pectoris exhalari permittat; ad hoc optimum eſt linteum vetus. Inſpergatur farina cervici, & jugulis, & pectori, quæ odoris ſuavitate nutriat, & ſiccitate ſudorem cohibeat; item polline raritas corporis contegatur; necnon & facies terrâ *Samia*, cribro tranſmiſsâ, ac deinde tenui linteolo incluſâ, reſpergatur, pulverem in frontem atque malas excutiendo; calx etiam exſtincta, & gypſum uſtum, exiguo cribro trajecta, madentibus locis imponantur. Sudores etiam aliquando comprimit ſpongia ex aquâ frigidâ faciei admota, humores diffluentes cogendo, & raras corporis partes condenſando. Porrò ſedes inungenda, ut flatus & ex frigidis humoribus, & ex alimento ortus eliciatur. Revocandus etiam extremorum calor, illitione ex oleo gleucino, aut ſicyonio, cum pipere, & caſtoreo, & nitro, & cachry, in quibus, ut inunctio membris adhæreſcat, ceræ paululum liquetur: & unguento, quod ex limneſtide, & euphorbio, & lauri baccis conficitur. Bulbi quoque crudi, hi nempe qui exigui & rubri ſunt, cum pipere, & aceti lævigatâ fæce, optimum pedibus Cataplaſma eſt: ſingulis tamen horis continuò attollendum, ne ulcera puſtulaſque excitet. Ex his ita ægrotantem evaſurum eſſe ſpes eſt.

Morbi ſireſcentis Signa.

Ac ſi Medicus omnia rite præſtet, & omnia quoque proſperè cedant, cum *Syncope*, ſiquæ adſint inflammationes, diſcutiuntur: ſudor nuſquam: calor ubique, etiam in extremis pedibus naſoque reviviſcit: facies probè colorata: pulſus in magnitudinem aſſurgit, non jam tremulus, ſed validus: vox aſſueta redit, & canora fit; æger ipſe omnino vividus efficitur, laſſitudinem quandam non moleſtam percipit, & etiam dormiens deprehenditur; inter ſomnum verò cibos concoquit, ſenſus recipit, in eoque Natura, tanquam ex novo germine, revireſcit. Cùmque a ſomno expergiſcitur, bene ſpirat, expeditus eſt, robuſtus; morbum autem, ceu ſomnium quoddam, in memoriam revocat.

In Maraſmum decidentis Signa & Curatio.

At enim in quibuſdam febres obſcuræ remanent, & partis alicujus inflammationes exiguæ: lingua ſicca: ipſi aridi ſunt, horroribuſque tentantur, ſegnes, & reſoluti fiunt, ac poſtea in *Maraſmum* devolvuntur. Tum verò tempus non terendum eſt quiete victuque tenui, ſed movendus æger geſtatione, & frictionibus, & in balneum deducendus, ut vitæ fomes, tanquam a morte, reſuſcitetur atque nutriatur. Detur etiam lac, mulieris potiſſimùm a partu recentis, quæque puerum alit: etenim hi victu carent ei ſimili, quo utuntur infantes modò in lucem editi; id ſi non ſuppetat, aſinæ, quæ haud ita pridem peperit, exhibeto lac: hoc enim fluxile eſt, & in membra permeat. Poſt hæc æger refici, & ad conſuetudinem reverti debet.

CURATIO CHOLERÆ.

Cap. IV.

Vomitus provocandus.

IN *Cholera* prodeuntium ſuppreſſio mala eſt, quia cruda ſunt. Oportet itaque, ſi facilè ac libenter exeant, permittere; ſin minùs, ea incitare, aquam tepidam ſorbitioni dantes, aſſiduè quidem illam, ſed parcè, ne in ſtomacho fiant intentiones vacuæ, *Convulſioni* ſimiles.

Alvi Perfuſio.

At ſi inteſtina torqueantur, & pedes algeant, alvus oleo calido, in quo ruta & cyminum inferbuerit, perfundenda eſt, ad eliciendos flatus: & imponenda lana.

Pedum Unctio, & Frictio.

Pedes autem, poſt perunctionem, leniter fricandi, contrectando potiùs illos, quàm premendo: idemque, ut revocetur calor, genibus tenus fiat; & quamdiu ſtercora infrà, ac bilioſa ſurſum prorumpunt, eadem facienda.

Frigidæ exhibitio.

At ſi infrà vetus omnis cibus profluxerit, jamque bilis exeat, bilioſus item vomitus ſit, & diſtentio, & faſtidium, & anxietas, & imbecillitas, aquæ frigidæ cyathos duos vel tres, ad aſtringendum ventrem, exhibeto, ut ea humorum refluxum ſiſtat, utque ſtomachum ardentem refrigeret: idque, cùm epotam aquam evomuerit, aſſiduè continuetur; facilè enim in ventre incaleſcit frigida, eamque ſtomachus per vomitum reddit calore ac frigore gravatus, frigidas autem potiones continenter expetit.

Vini uſus.

At ſi pulſus quoque tantùm non omnino conciderit, & aſſiduè & creberrimè ſeſe quaſi perſequatur, ſudor autem circa frontem, & jugula, & per univerſum corpus guttatim effluat, neque alvus conſtet, & ſtomachus adhuc vomat, cum intentione, & animi defectu, vini quoque paululum aquæ frigidæ inſtillato, bene olentis, aſtringentis, ut & odore hominis ſenſus revocet, eumque vi ſuâ corroboret, & nutriendi facultate corpus inſtauret. Vinum enim in ſuperiores partes celeriter aſcendit, ita ut humorum refluxum ſupprimat: item tenue eſt, ut facilè diffuſum Naturæ ad ſanitatem recuperandam opem ferat: validum etiam ad vires deficientes ſuſtinendas. Porrò ſubinde farina recens ac boni odoris inſpergatur. At ſi omnia vehementer urgeant, ut ſudor, & diſtentio, non modò ſtomachi, ſed etiam nervorum: ſingultus adſint inanes, pedeſque contrahantur, & alvus plurima dejiciat, homo autem caliget, pulſus jam micare deſinat, hujuſmodi ſtatum prævertere oportet: & ſi adſit, aquæ vinique multum dare, haudquaquam verò meracioris, ne id hominem inebriet, nervoſque offendat, ſed cum cibo, & panis fruſtulis huic intinctis. Aliam quoque eſcam exhibere, qualis a me in *Syncopes* curatione

tradita

tradita eſt: fructus oporam dictos, qui aſtringant, ſorba, meſpila, mala cydonia, uvam.

Sed ſi ſtomachus omnia reddat, neque quicquam contineat, ad calidas potiones & eſcas revertendum: nam in quibuſdam hæc mutatio vomitionem ſuppreſſit; calida verò ſint calidiſſima.

Cali[illegible]

At ſi nihil horum profecerit, Cucurbitulam inter ſcapulas, & infra umbilicum affige; continenter autem has tranſmuta, quia, ſi diutiùs inhæreſcant, dolorem movent, & periculum eſt, ne puſtulas quoque excitent.

Cucurbitula.

Interdum in aurâ leni geſtatio profuit, ita ut ſpiritum reſuſcitaverit, & alimentum in ventriculo continuerit, & in homine reſpirationem facilem, bonumque pulſum effecerit.

Geſtatio

Quòd ſi hæc vehementiùs increſcant, ventri pectorique Epithemata ſuperdentur, qualia in *Syncope*: palmulæ vino intinctæ, acacia, hypocyſtis, quæ cerato roſaceo excepta, linteoque illita, ventriculo imponantur; at pectori maſtichen, aloen, apſinthii comam, cum cerato nardino vel œnanthino tritam, toti pectori inducito.

Epithemata.

Pedes autem, & muſculos, ſi intendantur, ſicyonio, gleucino, aut vetere oleo, cum exiguâ cerâ perunge, & caſtoreo reſperge; ac ſi pedes frigeſcant, unguento etiam hos inunge, quod ex limneſtide & euphorbio conficitur, & lanis involve, & manibus contrectando dirige; quinetiam dorſi ſpinam, & tendines, & maxillarum muſculos, iiſdem perungere expedit.

Unctio.

Quòd ſi poſt hæc ſudor alvuſque ſupprimantur, ciboſque ſtomachus admittat, neque per vomitum reddat, pulſus autem magnus ſit ac validus, convulſio deſinat, calor omnia occupet, & ad extremas etiam partes pertingat, cuncta verò ſomnus concoquat, æger, ſecundo aut tertio die, lotus, ad conſuetudinem remittatur. Contrà, ſi omnia vomitu rejiciat, ſudor non cohibendus effluat, homo frigidus fiat ac lividus, pulſus jam pene ſit exſtinctus, & æger defecerit, in his rebus nihil Medico magis expedit, quàm ut honeſtam inveniat aufugiendi cauſam.

Salutis, Mortiſque obſervatio.

CURATIO

I L E I.

Cap. V.

IN *Ileo* dolor eſt, cum inflammatione inteſtinorum ægros interimens, & diſtentio, & inflatio. Ex eo mors celerrima & graviſſima inſequitur; etenim alii ſine ſpe ſalutis ægrotantes mortem imminentem tantummodo reformidant: ſed *Ileo* laborantes, ob cruciatûs acerbitatem,

mortem

Venæ ſectio, in inflammatione. mortem deſiderant. Itaque nec remedium morbo minus, neque id tardiùs, a Medico adhibendum eſt; ſed ſi *Inflammationem* in cauſâ eſſe repererit, venam in cubito magnâ inciſione aperiat, quo ſanguis inflammationem alens effuſè prorumpat; iſque vel ad animæ defectionem detrahatur, quæ res vel dolorem ſolvit, vel ſtuporem ac ſenſûs privationem infert: In *Ileo* autem vel exiguum tormenti intervallum, quanquam e ſenſûs defectu obtigerit, hominem a malo recreat. Siquidem hominibus ita dolore cruciatis vel mori beatum eſt: mortem tamen cuivis inferre, Medico nulli nobili fas eſt; fas autem aliquando, cùm præſentia mala evitari non poſſe manifeſtè prævideat, ægrum gravitate capitis torpidâ ſopire.

Vomitus, & Alvi ductio, & externa remedia. At ſi abſque inflammatione, e cibi corruptione, aut ingenti frigore, oriatur *Ileus*, venæ ſectione abſtinere: omnia tamen reliqua ſimul præſtare. Ab aquâ tepidâ frequenter vomere: oleum affatim bibere, deinde rurſus vomitu ejicere; flatus irritamentis ſubducere. Alvum autem irritat cyclamini ſuccus, nitrum, & ſal: flatus eliciunt cyminum, & ruta; oportet itaque his omnibus cum reſinâ terebinthinâ mixtis ſedem illinere, & cum ſpongiis fovere; aut iiſdem ventrem ſubducere cum oleo, & melle, & hyſſopo, & decocto carnis ex cucurbitâ ſylveſtri detractæ. Ac ſi ſtercus excernatur, rurſus oleum calidum cum rutâ immittere; id enim ſi intus maneat, gratum inteſtinis fomentum eſt. Perfundantur etiam dolentes loci oleo, in quo ruta & anethum abunde inferbuerint. Adhibeantur etiam Fomenta ex lentibus figulorum, aut fabrorum ærariorum, aut ex milio, ac toſto ſale. Cataplaſmata, præter aſſueta, fiant ex lolii farinâ, & cymino, & hyſſopi, & origani comâ. *Cucurbitulæ.* Cucurbitulæ accommodentur, ſine ferro quidem, at frequentes, aliæ juxta alias admotæ, abdomini, & ilibus, uſque ad inguina, & a tergo, coxis, renibus, & ſpinæ dorſi: nam ex omni parte dolorem revellere *Anodyna.* juvet. Priùs verò bibatur cymini, aut rutæ decoctum, aut ſinonis, vel unà cum his aliqua ex medicamentis, quæ *Anodyna* dicuntur: quorum alia aliis innumera ſunt experimentis probata, & inter hæc bonum eſt id, quod ex *Viperis* conficitur, majore menſurâ, quàm ex conſuetudine, *Purgatio.* potui datum. At ſi neque dolor mitigetur, neque flatus, aut ſtercus reddatur, medicamentum purgans *Hiera* neceſſariò dandum eſt: quod aut per os cum bile ac pituitâ rejicietur, aut per inteſtina tranſibit, flatus, ſtercora, pituitam, ac bilem, quæ malum intendunt, ſecum educens [i].

Victus. Cibus offeratur alvum ſolvens, ut gallinarum, & concharum juſcula: ptiſanæ cremor cum oleo multo coctus, quod in elixationis initio affundatur, & hæc inſuper habeat, cyminum, nitrum, porrum cum comâ; vel medela adhibeatur, cum aliquo jure alvum liquante, cochleæ quàm

---

i Hæc omnia de *Hierâ*, iiſdem verbis expreſſa, *Archigenes* habet apud *Aëtium*. (Tetrabib. 3, Serm. 1, c. 28.) Multa quoque ex *Aretæo*, nullâ ejus factâ mentione, ſatis evidenter deſumſit *Aëtius*.

pluri-

plurimùm elixæ cum ipſarum, aut tellinæ ſucco. Aqua ſit pro potu, ſi febriat, cum aſaro, vel nardo, vel cachry excocta; ſiquidem hæc flatus eliciunt, & urinam movent, & reſpirationem facilem reddunt. At ſi non febricitet, vinum etiam, & ad calefacienda viſcera, & ad recreandas vires proficit; bibatur etiam fœniculi radicis decoctum, & adiantum, & cinnamomum.

Suppuratio.

At ſi inflammatio in pus convertitur, huic ſuccurrere præſtat medicamentis *Abſceſſui* convenientibus utentem; hæc autem in Diuturnorum Libris conſcripta ſunt, ubi *Colici* [k] affectûs curationem expoſuimus.

CURATIO
JECORIS
ACUTORUM AFFECTUUM.

Cap. VI.

De Jecore.

IN *Jocinore ſanguinis creatio*, & ex hoc viſcere in univerſum corpus ejus emanatio eſt: ac totum *Jecur quædam ſanguinis concretio* eſt. Acutiſſimæ igitur hîc excitantur inflammationes; etenim huic loco alimentum ineſt. Quòd ſi alibi uſpiam exſtiterit inflammatio, non admodum acuta eſt: ſiquidem illuc aliunde ſanguis influit; at in Jocinoris affectu, minimè opus eſt ut ab alio quovis loco adveniat. Nam ſiqua obſtructio exitus occludat, Jecur, effluxu deſtitutum, inceditur: cùm alimento adhuc in Jecur pateat introitus; neque enim alia via eſt, per quam cibus in omne corpus, a ventriculo & inteſtinis, diducatur.

Venæ ſectio, & externa Medicina.

Quamobrem evacuare oportet abundanter, venas cubiti ſecando, & multum ſanguinis, ſed non confertim, detrahendo. Inedia primò imperanda: ac poſtea, cibi paucitas; ne Jecur humores ingrediantur, utque id ita inane maneat. Oportet etiam medicamentis exteriùs impoſitis quæ in Jecore acervata ſunt diſcutere. Itaque Perfuſio ſit cum aloe, vel nitro; admoveantur lanæ ſuccidæ. Refrigeratione quoque opus eſt, quia Jecur ſanguine incenditur: ſanguis enim calidus eſt. Ejuſmodi Cataplaſmata eſſe debent, ex lolii, aut irionis, aut hordei, linique ſeminis farinâ; & liquida ſint, vinum acidum, malorum, capreolorum vitis, & œnanthes maturæ ſuccus, vel hujus oleum. Cum ſpongiis item Fomentum fiat, ex decocto baccarum lauri, lentiſci, pulegii, iridis.

---

[k] Caput illud deeſt.

Cucurbitula, & Hirudines, & Malagmata.

Et cùm his Jecur lenieris, Cucurbitulam majorem admoveto, ut præcordiorum latus illud ex omni parte comprehendat: cutiſque altiùs concidatur, ut multum ſanguinis educas. Nonnullis Hirudines magis, quàm Scarificatio, proſunt: ſiquidem beſtiolæ morſus interiùs deſcendit, & majores eroſiones facit; unde ſanguinis profluvium, ab his concitatum, ægriùs ſupprimitur. Poſtquam autem animal ſaturatum exciderit, Cucurbitulam affige, quæ ex intimis partibus ſanguinem jam attrahet. Et ſi jam abunde evacuatum eſt, vulneribus adhibenda medicamenta ſanguinem ſiſtentia, ſed quæ morſu vacent, ut aranearum telæ, mannâ, aloëque inſperſæ: vel panis, cum rutâ, aut meliloto, aut althææ radicibus elixus, ſuperimponatur; tertio autem die, ceratum convenit, cum myrobalano, & apſinthii comâ, & iride[l]. Quin etiam Malagmata ejuſmodi eſſe debent, quæ extenuare, & rarefacere, & urinam movere valeant; inter quæ optimum eſt id quod ex ſeminibus conſtat, (Διασπερμάτων dictum) quorum virtus omnibus Medicis uſu nota eſt; bonum quoque id eſt, in quo ſampſuchus & melilotum ponitur.

Victus, & cætera ad Urinam movendam.

Cibus tenuis eſto, fluxilis, quique urinam eliciat, & corpus facilè permeet: velut alica cum mulſo, & ſorbitio ex his, cum anetho, & ſale; Ptiſanæ cremor, qui detergendi quoque facultatem habeat, cui ſi dauci ſeminis aliquid immittatur, urinam meliùs ciebit: hanc enim per canales ſubducet, qui a Jocinore ad Renes pertingunt: hàc verò a Jecore fluentibus optima via eſt, eo quòd & vaſa ampla ſint, & iter rectum. Oportet etiam humores huc attrahere, Cucurbitulam Renum locis, ſecundùm os coxendicis, applicantes. Eædem partes oleo cum rutâ, vel odorato junco, vel calamo aromatico perfundendæ. Per hæc ægrotum mortem evaſurum eſſe ſpes eſt.

Suppurationis obſervatio.

Sin ad *Suppurationem* affectus tendat, medicamentis pus moventibus utitor, quæ in *Colicorum*[m] curatione præcepi. Quòd ſi pus etiam oriatur, quibus modis incîdere, quibus etiam mederi oporteat, alio in loco ſcriptis exponetur[n]. Eadem pro *Liene* ſcripta ſunto, ſiquando hunc acutæ inflammationis calamitas invaſerit.

Eadem pro inflammato Liene.

---

[l] Hanc curandi rationem, Cucurbitulas nempe, Scarificationem, Hirudines, & Emplaſtra his ſimilia, *Splenicis* adhiberi præcipit *Archigenes*; (Aët. Tetrabib. 3, Serm. 2, c. 11.) quos eodem modo, ac *Hepaticos* curari jubet *Aretæus*. [m] Caput illud deeſt. Sed *Archigenis* fragmenta de Curatione *Abſceſſuum*, *Ulcerum*, & *Tumorum* in *Jecore*, ſuperſunt apud *Aëtium*; (Tetrabib. 3, Serm. 2, c. 4, 5, & 6.) Id etiam adverti poteſt, quòd *Archigenes* eadem Malagmata ad emolliendum *Jecoris Scirrhum* præcipit, quæ ſe in *Colicis* uſurpâſſe tradit. Quædam verò *Archigenis* Cataplaſmata ad *Colicos* inveniuntur apud *Aëtium*. (Tetrabib. 3, Serm. 1, c. 34.) [n] Scilicet vel in Scriptis *Chirurgicis*, quæ ſe confeciſſe teſtatur *Aretæus*; vel in Curatione Jecoris, (Cur. Diuturn. Morb. L. 1, c. 13.) ubi pars Capitis interiit; quædam verò de *inciſione*, & *uſtione*, dicuntur in Cap. 13, Sign. Diuturn. Morb. L. 1. Porrò *Archigenis*, in *Abſceſſu*, & *Exulceratione Jecoris*, *incîdendi*, *urendi*, *medendique* ratio legi poteſt apud *Aëtium*. (Tetrabib. 3, Serm. 2, c. 4, 5, & 6.)

CURA-

CURATIO VENÆ ET ARTERIÆ DORSALIS ACUTI AFFECTUS.

Cap. VII.

De Venæ, & Arteriæ inflammatione.

VENÆ *Cavæ*, & *Arteriæ Craſſæ*, quæ ſecundùm dorſi ſpinam extenduntur, *Inflammatio*, a Veteribus *Cauſi* ſpecies vocata eſt. Siquidem in hâc, affectus ſimiles iis, qui in *Cauſo*, oriuntur; fervor acer & acutus, faſtidium, ſitis, moleſtia, pulſus in præcordiis dorſoque palpitans, & quæcunque in ſignorum enarratione conſcripſimus. Porrò febris, ſicut in *Cauſis*, ad *Syncopen* tendit; etenim *Venæ radix eſt Jecur: Arteriæ* verò *principium Cor* °, Haud abs re igitur exiſtimes ſuperiores horum viſcerum partes præcipuè laborare: Cor enim *Arteriæ* calorem impertit, *Venæ* autem Jecur ſanguinem; & cùm utraque magna ſit, magnæ item ſunt, quæ innaſcuntur, inflammationes.

Venæ ſectio.

Cucurbitula.

Alvi ductio.

Illitio.

Urinæ citatio.

Itaque venæ cubiti protinus incidantur; multuſque, non confertim tamen, detrahatur ſanguis, ſed bis, ac ter, idque alio die, ut vires interim confirmentur. Poſtea Cataplaſmatis utendum; & Cucurbitula præcordiis, quà *Arteria* protenditur, & inter ſcapulas, admovenda, nam & hîc quoque pulſationes percipiuntur: cutis autem plurimùm concidatur, multuſque detrahatur ſanguis, ſiquidem ex harum partium evacuatione vix in animæ defectum homines labuntur. Alvus autem his multo magis, quàm ex conſuetudine, aſtricta eſt; quamobrem Lotionibus emollientibus utendum, ut lubrica fiant inteſtina: acribus autem minimè, quoniam ex ſalis nitrique liquatione febris intenditur; igitur ex lini ſeminis, & fœni græci ſucco, & radicum malvæ decocto, quod ſatis & provocat, & incīdit, conficiantur. Extremæ partes, manus ſcilicet pedeſque, oleo gleucino, aut ſicyonio, aut unguento ex limneſtide, calefiant: ſiquidem hæc in iſtis admodum frigeſcunt. Ante cibi aſſumtionem, propinentur quæcunque urinam movent, ut meum, aſarum, apſinthium, quibus nitri aliquid inſpergatur: ſed ad hoc omnium valentiſſima eſt caſſia, & cinnamomum, ſiquis ejus copiam habeat.

° Hippoc. L. de Aliment.

Lac

Victus.

Lac his & pro cibo, & pro medicamento eſt; etenim refrigeratione indigent, cùm in eorum viſceribus velut ignis quidam convolvatur: & alimento etiam dulci, quodque in parvâ mole multùm nutriat; has autem in alendo virtutes habet lac; eſto autem mulieris a partu recentis, & duobus lactis cyathis admiſceatur aquæ unus: optimum etiam eſt lac bubulum, &, tertio loco, caprinum. Cibi dentur concoctu faciles, qui ex ſuccis plerumque conſtent, quibus injiciatur fœniculi radix, & apii ſemen, cum melle; eadem & aqua, quæ potatur, habeat.

Curatio eadem, quæ in Cauſo.

Cæterùm & ſudores movere oportet, & perſpirationis vias ubique humidas fluxaſque efficere. Caput Perfuſione ſimili, atque in *Cauſo*, irrigetur. Epithema pectori ac ſiniſtræ mammæ, quale in *Syncope*, imponatur. Cubile, rectus decubitus, & omnia denique, ſicut in *Cauſis*, fiant. Geſtatio exigua ad eliciendos ſudores: necnon & balneum, ſi illum iſta incenderit; neque enim *Judicationibus* hæc vitia ſolvuntur, quanquam *Cauſi* ſpecies exiſtant.

CURATIO RENUM ACUTI AFFECTUS.

Cap. VIII.

De Calculo, & Inflammatione.

INFLAMMATIO in Renibus peracuta eſt; ſimul etenim inflammantur venæ ad Renes a Jocinore pertinentes, & cum his ipſum Jecur: ſiquidem eæ non ita longæ ſint, ſed admodum latæ, adeo ut Renes prope Jecur ſuſpendi videantur. Quin & urinæ ſuppreſſio inflammationi ſupervenit, quæ hujus vehementiam intendit; nam Renum cavitas urinæ non profluentis exundatione impletur. Idem ex *Calculo* evenit, qui ſi Renibus inſit Ureterum latitudine amplior, tranſire nequit, ſed inhæreſcit & urinam intercludit. Cæterùm de *Calculorum* creatione in Diuturnis ſermonem faciemus, & quibus modis vel coaleſcere prohibeantur, vel atterantur, ſi concreſcant. De *Inflammatione* verò, & *Obſtructione*, quæ celeriter mortem inferunt, in præſentia conſcribemus.

Venæ ſectio.

Si *Calculorum* inhæſio, vel *Inflammatio* ſubſit, vena cubiti ſecetur, niſi ſiqua ætas impediat; ſanguis autem expeditè & copioſè profluat: neque enim inflammationes tantùm evacuatione mitigantur, ſed & *Calculorum* conſtipatio vaſorum inanitione relaxatur, hique inter mingendum delabuntur:

buntur. Poſtea Perfuſionibus olei gleucini, vel cyprini, & Fomentis, & Cataplaſmatis, partes remittantur; Cataplaſmatis autem inſit artemiſiæ herba, & odoratus juncus, & calamus aromaticus. Deinde Cucurbitulam Renibus, juxta coxam, admove; namque ex hoc loco evacuatio maximè prodeſt. Alvus etiam Lotionibus lubricis, & viſcidis potiùs, quàm acribus, ſubducatur, ut malvæ, aut fœni græci ſuccis. Interdum, ante cibi aſſumtionem, medicamenta urinam moventia propinentur, qualia in Jocinoris Curatione propoſita ſunt. Cibi quoque ſimiles ſint, concoctu faciles, quia cruditas hos offendit; lac præcipuè convenit, præſertim aſinæ, deinde equæ, & ovillum quoque, & caprinum confert, quippe cùm ſit lac. Quòd ſi non febriant, præſtat eos in balneum deducere; at ſi inhæreat febris, in herbarum decocto hominem ſedentem collocare, vaſe uſque ad umbilicum repleto. At ſi affectus in pus vertitur, quibus Cataplaſmatis ac medicamentis utendum ſit, multis in locis antea ſatis ſuperque traditum eſt.

Latera applicanda. Cucurbitula. Clyſter. Urinam moventia. Victus. Balneum.

Verùm ſi *Calculus* inhæſerit, eadem Fomenta & Cataplaſmata adhibere convenit; *Calculi* verò epotis medicamentis conterendi: ex ſimplicibus, ſii & prionitis herbis, cum oleo, aut aceto eſculento, decoctis, quarum ſuccus quoque potui detur; ex compoſitis, prodeſt *Antidotum*, quod *Beſtini* appellatur, idque quod ex *Viperis*, idque quod ex beſtiâ *Scincho* dictâ conficitur, & quotcunque uſus maximè valentia eſſe comprobaverit. Geſtationes his, & corporis concuſſiones fiant, ad movendos propellendoſque *Calculos*; ſiquidem eorum tranſitus in veſicam ingentes dolores concitat. Quòd ſi inde *Calculi* exciderint, homines doloris expertes ſunt, ne per ſomnia quidem antea eo vacare ſoliti: porrò, tanquam malis deſperatis liberarentur, per membra ſolutus evadit animus.

Calculi inhærentis Curatio.

CURATIO VESICÆ

ACUTORUM AFFECTUUM.

Cap. IX.

VESICÆ quoque, ſimiles Renum malis, affectus incidunt: *Inflammationes*, & *Vlcera*, & e *Grumis* obſtructiones, unde urinæ ſuppreſſio, & difficultas naſcitur. Sed hìc acutior ſubeſt dolor, & mors ingruit celerrima; Veſica enim latus quidam nervus eſt: Renes

De Veſica.

autem

autem quaſi ſanguinis concretio ſunt, & Jecur ſpecie referunt; verùm in Veſicâ omnia graviſſima & maximè miſerabilia exiſtunt,

ſummos quâ parte dolores
Crudelis *Mavors* miſeris mortalibus infert [p].

Venæ ſectio. Protinus itaque vena cubiti incidatur; oleoque multo, cum rutâ & anetho, perfundatur Veſica. At ſi *Grumi* dolorem & Urinæ ſuppreſſionem fecerint, ad diſſolvendos *Grumos* oxymel potui detur, aut calcis paululum cum mulsâ, quæque urinam movent, & herbæ, & ſemina. Sin a *Sanguinis effuſione* periculum inſtet, huic præcipuè ſine morâ ſubveniendum: neque enim ex eo leve diſcrimen imminet; ſuccurratur itaque medicamentis ſanguinem ſupprimentibus. Externè adhibita. Prodeſt etiam Veſicæ refrigeratio: Perfuſio ex oleo roſaceo & vino: ejuſdem involutio lanis ſuccidis; pro Epithemate ſint palmulæ vino intinctæ, cum malo punico, aut rhois ſucco. Verùm ſi Epithematum onus, & ingentem refrigerationem averſetur, his abſtinendum; neque enim Veſicam vehementer refrigerare oportet, quippe quæ naturâ frigida ſit, ac tenuis. Inungatur autem oleo gleucino, vel acaciâ, vel hypocyſtide, cum vino. Spongiis, Victus. niſi magnopere urgeat profluvium, haud utendum. Cibus ex frumento ſit, concoctu facilis, boni ſucci, urinam movens, qualem in Renum curatione præcepi; lac: vinum dulce, *Theræum*, aut *Scybalite.* Medicamenta quoque epota urinam moveant, boni ſint odoris, facilè fluant: & cæteræ res his ſimilia præſtent. Optima Veſicæ eſca eſt, cicadæ, tempore ſuo, aſſæ, extra tempus autem, aridæ cum aquâ tritæ: radicis autem nardi paululum cum cicadis coquatur. In iiſdem, balnei loco, ad relaxandam Veſicam, æger deſideat.

Cathetèr in Calculo. Quòd ſi obſtructio e *Calculis* urinam ſupprimat, inſtrumento, *Cathetere* dicto, *Calculus* depellendus, & urina prolicienda eſt, niſi *Inflammatio* ſubſit; ſiquidem in *Inflammationibus*, neque meatus inſtrumentum Inciſio. admittit, & præterea *Cathetere* ſauciantur. At ſi medela expediri nequit, & homo doloribus conſumitur, locum ſub teſticulis, qui Πληχὰς vocatur, & veſicæ cervicem incìdito, ut *Calculi* excidant, & urina effundatur. Dehinc, ſi fieri poteſt, medendum eſt, vulnus ad cicatricem perducendo; ſin minùs, puris effluvium pro totâ hominis vitâ fieri ſatius eſt, quàm ut tormentis miſerrimè interimatur.

---

p βάλε δουρὶ
Αἰδοίων τε μεσηγὺ καὶ ὀμφαλοῦ, ἔνθα μάλιστα
Γίγνετ' Ἄρης ἀλεγεινὸς ὀϊζυροῖσι βροτοῖσι. Homer. Iliad. M, v. 569.

CURA-

CURATIO SUFFOCATIONIS HYSTERICÆ.

Cap. X.

De Utero.

UTERUS in mulieribus extentis hinc atque illinc ſecundùm ilia membranis continetur; &, perinde atque animal, affectus ex olfactu percipit: etenim bene olentia expetit, ut iis ſe oblectet, fœda verò & injucunda averſatur atque refugit. Siquid igitur hunc in ſuperiori parte corporis offendat, Uterus per naturalia foras prodit: & ſiquid ejuſmodi ori vulvæ apponatur, ſurſum recedit; nonnunquam etiam hàc aut illàc, Lienem versùs, aut Jecur, movetur; & membranæ extentioni & contractioni cedunt, velorum inſtar navis.

Uteri Inflammatio.

Eadem quoque ex *Inflammatione* patitur; etenim præ affectu ac tumore cervicis extra propendet; nam in Uteri fundo exorta inflammatio ſurſum procedit: ſin ad pedes tendat, extra prodit. Moleſta utique, & horrenda, & fœda res; ad hæc, mulier ægrè poteſt, vel in latus, aut ſupina, decumbere, etiamſi pedes inflammatione non tententur. At ſi Uterus ſurſum recurrerit, fœminam quàm citiſſimè ſtrangulat, & ſpiritum quaſi laqueo elidit; neque enim antea dolorem ſentit, ita ut exclamare poſſit, & ab aſtantibus opem depoſcere, cùm plurimis citiùs intercludatur ſpiritus, & aliis vox. Itaque par eſt, ut qui interſunt Medicum priùs accerſant, quàm mulier prorſus interierit. Porrò ſi ex caſu aliquo interveneris, & *Inflammationem* ſubeſſe cognôris, venam ſecato, & præcipuè hanc, quæ in talo eſt; unde ſi ſanguis haud probè fluxerit, eam, quæ in cubito eſt, incìdito: & a venâ tali detractionem repete. Item alia omnia exequere, quæcunque *Strangulatui* ſine *Inflammatione* ſubveniunt: qualia ſunt manuum pedumque ligaturæ, quæ uſque ad torporem inducendum conſtringantur; fœdè olentium olfactus, uti liquidæ picis: villorum lanæ combuſtorum: lucernæ, cujus flamma ſit exſtincta: caſtorei, quod, præterquam quòd odore gravi moveat, nervos etiam refrigeratos calefacit; vetus etiam urina ſenſus intermortuos potenter exſuſcitat, & Uterum ad inferiores partes abigit. Porrò Uteri regioni medicamenta odorata imponantur: ut unguentum quodvis lene, quodque minimè ſenſum vellicet, nardus, aut bacchar *Ægyptium*, vel id quod ex malabathri, arboris *Indicæ*, foliis conficitur, vel cinnamomum cum oleo aliquo boni odoris contuſum: his autem muliebres inungantur loci; liquor item ex his confectus vulvæ immittatur. Sedes quoque medicamentis illinatur, quæ flatus eliciant; & alvus Lotionibus minimè acribus, ſed mollibus, atque viſcidis, quæque inteſtina lubrica

Venæ ſectio.

Graveolentium odor.

Beneolentium applicatio.

Alvi ductio.

Uteri depulſio. Sternutatoria. Cucurbitulæ. Venæ in pube ſectio. Aromatum uſus. Caſtoreum, & Hiera. Balneum, &c.

lubrica faciant, ſubducatur : idque tantùm ut educantur ſtercora, quo vacua fiat Uteri ſedes ; conſtent itaque ex althææ, vel fœni græci ſucco, vel ex meliloto aut ſampſucho cum oleo decoctis. Quòd ſi vi ac depulſione Uterus indigeat, validæ mulieris, aut viri lenioris manibus præcordia fœminæ comprimantur, aut faſciis aſtrictis ſuccingantur, quo locus in anguſtum redigi, neque ſurſum Uterus poſſit recurrere. Naribus apprehenſis, ſternutamenta excitentur : quibuſdam enim, ex contentione inter ſternuendum, Uterus in ſedem ſuam reductus eſt ; in nares itaque ſtruthii radix inſpiretur, aut piper, aut caſtoreum. Item Cucurbitulæ, ſine ferro, femoribus, ilibus, coxis, inguinibus, attrahendæ vulvæ gratiâ, accommodentur : & etiam ſpinæ dorſi, & inter ſcapulas, ut *Strangulatui* ſuccurratur. Quòd ſi ex *Inflammatione* oborta fuerit *Suffocatio*, vena ad pubem pertingens incidenda eſt : multumque ſanguinis mittendum. Facies fricetur, capilli vellicentur, comprimantur membra, ut mulier ad ſe redeat. Ac ſi paululùm recreetur, in aromatum decocto deſideat, & odoratis rebus ſuffumigetur. Bibat etiam ante cibos aliquid caſtorei, & cum caſtoreo *Hieræ* parum. Poſtquam refecta fuerit, lavetur, & tempeſtivè ad conſuetudinem redeat ; & inſuper danda opera eſt, ut mulieri *Menſtruæ purgationes* quàm facillimè profundantur.

CURATIO
SATYRIASIS.

Cap. XI.

NERVORUM in pudendis inflammatio penem arrigit, cum deſiderio Veneris, & dolore inter coëundum ; oriuntur autem intentiones convulſionibus ſimiles, quæ nullam mitigationem recipiunt : neque verò coitu malum ullo modo lenitur. Mentis etiam furor ſequitur, primò ut ſine pudore re Venereâ utantur : audaces enim illos inſatiabilis libido coitûs facit ; poſtquam verò morbus conquieverit, mente rurſus optimè conſtant.

Venæ ſectio. Purgatio.

His omnibus de cauſis, venæ in cubito taloque incidantur, & copioſè ac frequenter detrahatur ſanguis ; neque enim animæ defectionem inducere jam intempeſtivum eſt, ſimul ut mens torpida fiat, utque inflammatio mitigetur, utque pudendorum calor leniatur ; multus quippe ſanguis calorem & audaciam vehementer incendit, inflammationem alit, mentis perturbationi & confuſioni quaſi faces ſubdit. Univerſum porrò corpus medicamento *Hiera* perpurgetur ; neque enim purgatione tantùm egent,

egent, ſed etiam leni medicatione : quod utrumque præſtare *Hiera* poteſt. Lanis item ab ove ſordidis obvolvantur pudenda, & ilia, & locus inter inguen ac femur, qui πλιχὰς dicitur, & teſticuli ; lanas autem oleo roſaceo vinoque intingere oportet : haſque partes multâ Perfuſione madefacere, tam ut a lanis nullus oriatur fervor, quàm ut ipſe innatus calor a frigidâ ſuccorum facultate temperetur. Ejuſmodi quoque Cataplaſmata ſuperdanda : quæ ex pane fiant, cum plantaginis herbæ ſucco, & ſolano, & ſeride, & papaveris foliis, & aliis, quæcunque torporem ac frigus inducunt. Item ſimilibus pudenda, & locus inter inguen ac femur, qui πλιχὰς dicitur, coxæque inungantur : ut cicutâ cum aquâ, aut vino, aut aceto, mandragorâ, acaciâ ; & ſpongiis vice lanarum utitor. Interim alvum ſubducito malvæ decocto, & oleo, & melle ; omnia verò acria vitentur [q]. Cucurbitulæ coxis aut abdomini affigantur. Hirudines autem optimè faciunt ad ſanguinem ex intimis locis educendum ; & Cataplaſma vulneribus imponendum, ex micis panis, cum althæâ. Poſtea homo in aquâ deſideat, ubi artemiſia, ſalvia, & conyza fuerint decoctæ. At ſi longiori tempore vitium extrahatur, neque pro ratione minuatur affectus, timor autem convulſionis ſubſit, (ſiquidem his nervorum diſtentio frequenter oboritur,) curandi ratio immutanda eſt, & ad calefacientia tranſeundum. Oleo itaque gleucino, aut ſicyonio, vice roſacei, opus eſt ; & lanis mundis, & Cataplaſmatis calefacientibus : etenim nervorum inflammationes hujuſmodi medela aliquando mitigat ; caſtoreum quoque cum mulsâ propinetur. Cibus detur parum alens, frigidus ; ex frumento rariùs : ex oleribus plerumque conſtans, malvâ, blito, lactucâ, cucurbitâ & cucumere elixis, pepone maturo. Vino, & carni, quoad homo plurimùm fuerit a morbo refectus, parcendum ; vinum enim nervos calefacit, animum remollit, voluptatem revocat, ſemen creat, & ad Venerem exſtimulat.

Externe adhibita. Clyſter. Cucurbitulæ, & Hirudines. Seſſio in aqua. Calidorum uſus. Victus.

Hæc a me remedia ſint ad Acutos Morbos conſcripta. Medicus etiam ipſe debet aliqua conquirere, neque in alienos commentarios animum penitus intendere. Hactenus de Acutis, ita ut ordine, ſcriptis, vel per ſe ſingulis, vel ſimul omnibus, uti queas.

---

[q] Multa ex hoc Capite in Libros ſuos tranſtulit, celato *Aretæi* nomine, *Aetius*, (Tetrabib. 3, Serm. 3, c. 32.) Nam quæ ex *Galeno*, (De Loc. Affect. L. 6, c. 6.) illic adducit, ad *Priapiſmi* deſcriptionem tantùm pertinent.

ARETÆI CAPPADOCIS,

DE CURATIONE DIUTURNORUM MORBORUM,

LIBER PRIMUS.

Procemium.	Cap. I.
Curatio Cephalææ.	II.
Curatio Scotomaticorum.	III.
Curatio Epilepſiæ.	IV.
Curatio Melancholiæ.	V.
Curatio Inſaniæ. * * * * *	VI.
Curatio Paralyſis. * * * * *	VII.
Curatio Phthiſis. * *	VIII.
Curatio Empyicorum. * * * *	IX.
Curatio Abſceſſuum in Pulmone. * * * *	X.
Curatio Aſthmatis. * * * * *	XI.
Curatio Pneumode affectorum. * * * *	XII.
Curatio Jocinoris. * *	XIII.
Curatio Lienis. * *	XIV.
Curatio Icteri. * * * * *	XV.
Curatio Cachexiæ. * * * *	XVI.

PROOE-

PROOEMIUM.

CAP. I.

IN Diuturnis Morbis periculoſa eſt Medicinæ dilatio : nam ob cunctationem in affectus prolabuntur inſanabiles. In his ea inflatio eſt, ut non facilè decedant, ubi ſemel invaſerint ; ac ſi diutiùs trahantur, temporis ſpatio vires acquirunt, & interdum uſque ad mortis diem inhæreſcunt. Porrò ex levibus morbis majores enaſcuntur ; & quanquam prior periculo vacet, tamen hujus proles pernicioſa evadit. Ideo neque ſilere debet æger, vel quòd affectum deprehendi erubeſcat, vel quòd curationem metu defugiat : neque Medico cunctandum eſt ; quoniam ad morbum inſanabilem præſtandum utraque res conſentit. Etenim laborantium nonnulli, præſentium pariter ac futurorum ignari, ad finem uſque vitæ unà cum morbo degunt : ſiquidem ut plurimùm neque pereunt, neque mortem reformidant ; quapropter neque Medico ſe committunt. Huic rei teſtimonio eſt *Cephalæa*, de quâ proximè ſermonem inſtituam.

CURATIO CEPHALÆÆ.

CAP. II.

CAPUT, quanto maximè ad vitam neceſſaria pars eſt, tanto graviùs in valetudine laborat. Atqui morborum capitis acceſſio tolerabilis eſt, cum exiguo dolore, & gravitate, & aurium tinnitu ; quæ ſi intendantur, pernicioſos habent exitus. Quare parvi dolores minimè contemnendi ; nam in quibuſdam exiguis depulſi ſunt remediis. At ſi jam in vetuſtatem inciderint, quia majores cruciatus ſuperveniunt, vena cubiti ſecetur ; ſed duobus antea diebus bibatur vinum. Tantum verò ſanguinis detrahito, quantum vires tibi, has æſtimanti, paſſuræ videantur. Verùm optimum eſt, ut non ſemel ſimulque mittatur, tam uti vires copioſam detractionem ſuſtineant, quàm ut iiſdem aſſiduè repetitis auxiliis ſummoveatur morbus. Idem in omnibus Diuturnis Morbis præſtare convenit. Poſtea, per tres aut quatuor interjectos dies liberaliùs

Venæ ſectio.

Purgatio.

liberaliùs nutritis, propinetur *Hiera* purgans cum mulsâ : ſiquidem hæc a capite morbi alimentum maximè abducit ; medicamenti menſura ſit, ad drachmas quatuor, vel quinque. Quòd ſi bene purgatus fuerit, lavetur homo, & vinum bibat, & vires inſtauret. Poſtea, rurſus vena frontis recta incidatur : ſiquidem hæc detractio præcipuè conducit ; quantitas autem heminam æquet, vel parum exſuperet. Atqui vires hominis non ulteriùs convellendæ ſunt ; neque enim vaſa exinanire convenit. Poſtea, crinibus novaculâ deraſis, Cucurbitulam unam vertici admoveto, & alteram deinde, ſine ferro, inter ſcapulas affigito ; ſed cutim in vertice liberaliter ſcarifica, ut ſanguis & uberiùs attrahatur, & partes profundiores incidantur : nam *Cephalææ* medentur, quæ ad oſſa deſcendunt, remedia. Cùmque vulneribus cicatrix fuerit inducta, ſecentur arteriæ, quæ ponè aures geminæ ſunt, paululùm ab his ulteriùs ſitæ, quæque pulſibus ſe produnt ; in priori parte auris aliæ ſunt juxta eas, ſiquidem prope Antitragum feruntur : quin & iſtæ quoque pulſibus patent. Majores autem prope oſſa incidantur, quoniam harum ſectio juvat ; nam utriſque adjacent aliæ admodum tenues, quas incìdere prorſus eſt inutile. Modum verò incìdendi in Libro de Operationibus *Chirurgicis* expoſuimus. Hoc auxilium *Cephalææ*, & *Epilepſiæ*, & *Vertigini*, utque ſummatim loquar, omnibus Capitis morbis commune eſt.

(Venæ in fronte ſectio.) (Cucurbitula.) (Arteriotomia.)

In omnibus etiam, alvo priùs, vel per medicamentum aliquod purgans devoratum, vel per Lotionem, evacuatâ, pituita educenda eſt ; modò ex naribus, per hæc quæ ſternutamenta excitant : modò ex ore, per medicamenta huic rei apta. Species horum, quæ ſternutamenta movent, ſunt piper, ſtruthii radix, caſtoreum, quæ commiſceri quoque poſſunt ; hæc in tenuem pulverem redacta, & cribro tranſmiſſa, calamo, vel craſſo anſerinæ pennæ caule, inſpirentur. His pituitam copioſiùs ac valentiùs educit euphorbium, cum horum aliquo permixtum ; quinetiam cum oleis miſceri poteſt, gleucino, aut ſicyonio, aut cum unguento ex ſtyrace : at valde liquidum efficitur, ita ut fuſile ſit ; infunditur autem per naſi fiſtulam, quarum duæ ſunt, ambæ ab uno canale derivatæ, ita ut utrique ſimul unâ vice immitti poſſit ; neque enim tolerari poteſt alterutriuſque naris ſigillatim dilatatio : caput enim protinus incenditur, & acerbus dolor invadit. Iſta verò, quæ per os pituitam eliciunt, ſunt ſinapi, coccus *Cnidius*, piper, herba pedicularis ; hæc, ſibi invicem commixta, & per ſe, adhibentur. Quoniam autem iſta mandere, & continenter exſpuere licet, cum aquâ, vel mulsâ, vel poſcâ mixta, dentur ad eluendum os ; ad tonſillas etiam reflexione colli depellatur humor, eæque emiſſione ſpiritûs colluantur. Et poſtquam pituitæ quantum libet eduxeris, caput aquâ plurimâ calidâ lavato perfunditoque, ut in eo perſpiratio fiat, ſiquidem validæ ſunt obſtructiones.

(Pituitæ a capite eductio.)

Cœna tenuis eſto, in quâ tamen, ad reſtituendum ſtomachum, vini aliquid aſſumatur, quoniam iſte plurimùm laborat. Deinde, viribus interim ægri confirmatis, Lotione conſuetâ utere, cui multum nitri inſperga-

(Clyſter, & ſanguinis miſſio e naribus.)

ſpergatur, vel in quâ reſinæ terebinthinæ drachmæ eliquentur duæ. Poſtero autem die, ſanguinem ex interioribus naſi partibus detrahito; quod fiat, immiſſo longo inſtrumento, quod *Cateiadion*, vel eo, quæ *Storyne* vocatur: vel ſiquis hæc non in promtu habeat, oportet anſerinæ pennæ, abſciſſo craſſo caule, nervoſam partem denticulatim, inſtar ſerræ, incîdere, idque intra nares immittere uſque ad oſſa *Ethmoidea*, ac deinde utrâque manu agitare, ut a dentibus ſcarificetur locus; inde ſanguis facilè & copiosè effluet: tenues enim illìc venulæ deſinunt, & caro mollis eſt atque inciſioni opportuna. Alii multi ſunt apud vulgum ſcarificationis modi: utì herbis aſperis, & aridis lauri foliis, quæ naribus immittunt, digitiſque fortiter dimovent. Ubi verò, quantum ſatis fuerit, evacuâris, (quod erit heminæ dimidium,) nares ſpongiis ex poſcâ detergendæ ſunt, vel iis aliquid ex aridis medicamentis, quæ ſanguinem ſupprimunt, inſpirandum, ut galla, vel alumen ſciſſile, vel balauſtium.

Quòd ſi poſt hæc *Cephalæa* vel perſeveret, vel deſinat, ad curationis finem procedendum eſt; quia malum facilè reverti ſolet, & confirmatum plerumque deliteſcit. *Capitis uſtio, & terebratio.* Oportet itaque, crinibus novaculâ deraſis, (ſiquidem & hoc capiti prodeſt,) ferramentis hoc candentibus inurere; ſi id in ſuperficie tentes, partes, ubi muſculi ſunt: ſin ad os pervenire cupias, procul a muſculis, quia muſculorum uſtio nervorum diſtentiones excitat. Ac ſi ſuperficiem inuſſeris, vinum odoratum, album, cum oleo roſaceo, infundere ſufficiet; linteum verò madefactum ſuper cruſtas extendere oportet uſque ad tertium diem. At ſi cruſtæ altiùs deſcendant, porri comam cum ſale tritam, linteoque illitam, imponito. Tertio die, cruſtis ſummam cutem occupantibus, ceratum ex oleo roſaceo, profundioribus autem, lentem ex melle ſuperdato. Cæterùm de medicamentis cicatrici inducendæ aptis alio loco conſcribemus. Nonnulli ſupra frontem, ſecundùm *Suturam Coronalem*, cutem uſque ad os incîderunt, eoque etiam ad *Diploen* ſcalpto, vel inciſo, vulneri carnem rurſus induxere; alii os perforârunt uſque ad cerebri membranam; hæc profectò audacia ſunt auxilia, iis tamen utendum, ſi, aliis omnibus tentatis, *Cephalæa* adhuc inhæreat, & æger bono ſit animo, & corporis firmum habeat robur.

Ad exercitationes, recto corpore, ſenſim progrediendum eſt, quibus *Exercitationes.* pectus atque humeri moveantur: adhibeatur manuum geſticulatio: halterum jactus: ſaltus: atque inter hæc, peritè corpus intorqueatur: frictio, primò & poſtremò, crurum, medio tempore, capitis.

Capiti pix continenter illinatur; idque rubefiat, modò ſinapi cum *Phœnigmi.* duplo pane inungendo, ne calor intolerabilis excitetur: modò medicamenta illinendo, utì id, quod ex limneſtide, & euphorbio, & pyrethro conſtat; proficit etiam & ad dolorem pro tempore mitigandum, & ad mali radicem exſtirpandam, thapſiæ lachryma, & cum hâc medicamenta, quotquot cutem tumefaciunt, & tubercula *Varis* ſimilia excitant.

Victûs ratio. Victûs ratio, in omni doloris genere, tenuis eſto: potus exiguus, & aquæ potio, præſertim ante auxilii cujuſvis uſum. Ex toto acribus abſtineant, ut cepis, & alliis, & laſerpitio: a ſinapi verò non prorſus, ſiquidem hujus acrimonia, præterquam quòd ſtomacho prodeſt, capiti quoque non ingrata eſt, pituitam diſſolvens atque difflans, vel per inferiora depellens. Leguminum faba peſſima eſt, & ejus ſpecies, ut piſa, tam pallida, quàm longa; ſecundo loco, lentes, quæ quibuſdam ſanè, ad concoctionem & excretionem promovendam, præditæ ſunt virtutibus, caput autem replent, & dolorem movent, cum pipere tamen elixæ non repudiandæ ſunt. Alica, & elota, ſuavis eſt cum vino, & melle, quantum ad dulcedinem ſufficiet: & ex eâdem quoque ſorbitio: & eadem cum juſculis ſimplicibus. Optimè verò faciunt in condimento, *Carycæa* dicto, caryi, coriandri, aniſi, & apii ſemina: his autem præſtat herba menthæ, & pulegii, quæ præterquam quòd bene oleant, vim etiam quandam habent, & urinam movendi, & expellendi flatus. Ex carnibus, vetuſtæ omnes malæ ſunt: ex recenter interfectis, gallus utilis eſt; & inter aves, palumbes, & columba, & quotquot non ita multùm pingues ſint: ſuis extrema, lepus aſſatus; caro autem bubula, & ovilla, ſuccos incraſſant, & caput implent: hœdina verò non prorſus mala eſt. Lac, & caſeus, capitis dolorem movent. Ex piſcibus, ſaxatiles deligendi, & quotquot in regione optimi habeantur. Ex oleribus, aſſumantur, quæcunque ventrem & urinam movent, ut malva, blitum, beta, aſparagi: & inter acres, braſſica: inter cruda, omnibus præſtat lactuca. Radices autem, vel elixæ, pravæ ſunt: radiculæ, & rapæ, & paſtinacæ, urinam quidem cient, ſed caput replent: ſiſarum inflationes facit, & ſtomachum in tumorem attollit. Vinum album, tenue, dulce aſcribatur, quæ ita aſtringat, ut alvum tamen non ſupprimat. Omnia bellaria capitis dolorem faciunt, omni palmularum genere excepto; ex fructu, oporâ dicto, ficus & uvæ proſunt, & quicquid ſuo tempore ſit optimum. Omnium vel juvantium repletio nocet: magis autem cruditas; defatigatio minùs,

Exercitatio. quàm cruditas, offendit, quæ & ipſa tamen noxam infert. Deambulatio matutina, exonerato priùs ventre, proficit, citra tamen ſpiritûs difficultatem, aut laſſitudinem: poſt cœnam etiam optima eſt. Geſtatio uſurpetur longa, ſine vento, ubi ſol caput minimè feriat: id enim offendit ſirius. Cum muliere coitus capiti nerviſque officit, & *Convulſiones* provocat. Peregrinatio, in calidiores ex frigidis, & ex humidis in ſicciores locos, convenit. Confert etiam navigare, & in æquore vitam agere; & ſiquis in maritimis regionibus degat, bonum eſt aquâ ſalsâ frigidâ lavari, & in mari natare, & in arenis volutari, & juxta æquor habitare.

Heterocraniæ eadem Curatio. Helleborus. *Heterocraniæ* eadem ſunt remedia; nam quæ toti capiti proſunt, eadem ſingulis ejus partibus adhibere expedit. Quicunque per hæc morbum non evaſerint, helleboro albo uti debent, ultimo valentiſſimoque omnium evacuantium auxilio [a].

[a] Omnia notatu digna, quæ ſe ex *Archigene* depromere teſtatur *Aëtius*, (Lib. 6, c. 50.) in hoc Capite inveniuntur.

CURA-

CURATIO SCOTOMATICORUM.

Cap. III.

ET *Cephalææ* ſuccedit *Vertigo*, & ipſa per ſe quibuſdam de cauſis oritur; ut ex *Hæmorrhoidum* fluxu ſuppreſſo: vel ſi e naribus ſanguis non effluat, qui priùs effluere conſueverat: vel ſi corpus ſudore, aut exercitatione, non perſpiret, labori priùs aſſuetum. Itaque ſi ex *Cephalæa* ſubſiſtat, eâdem curandi ratione uti convenit, quæ in *Cephalæa* propoſita eſt; quænam autem violentiora atque ultima adhibenda ſint remedia, poſteriùs explicabimus. Sin ab aliquâ humorum ſuppreſſione morbus inciderit, uſitata excretio movenda eſt: nam ſalutaris eſt naturæ reverſio. At ſi hæc moretur, & increſcat malum, in aliis ſuppreſſionibus, ſive eorum quæ per nares, ſive eorum quæ per ſudorem ferri conſuêrant, vena cubiti ſecetur. Sin ex Jocinore, aut Liene, aut alio quovis in medio corpore poſitorum viſcerum, humoribus redundante vitium ſit ortum, Cucurbitula ſubveniet; oportet autem quantum ſanguinis per venam, tantum ex his Cucurbitulâ detrahere: is enim, ſicut etiam venter, cauſam alit. Poſtea capitis remedia uſurpanda; vena frontis recta, aut eæ, quæ in utrâque parte naſi, juxta oculorum angulos jacent, incîdendæ: admovenda vertici Cucurbitula: arteriæ ſecandæ: radendum, & rubefaciendum caput: pituita educenda, vel per nares, medicamentis ſternutamenta excitantibus, vel per os, ſicut antea præcepi; omnia denique, ordine in *Cephalæa* imperato, exequenda, niſi quòd inſuper cyclamini, vel anagallidis ſuccus, naribus infundi debeat.

Curatio eadem, quæ Cephalææ.

Verùm ubi omnia ad *Cephalæam* remedia præſtiteris, valentiora hæc contra *Vertiginem* adhibenda ſunt auxilia; vomitibus a cœnâ, & poſtea, ab eſu radicularum, uti oportet, ut per hæc etiam ad aſſumendum helleborum homo præparetur; nam, ante vehementia vomitoria, aſſuefaciendus eſt vomitioni ſtomachus: quinetiam pituita tenuior ita efficitur, quæque helleboro faciliùs diſſolvi queat. Hellebori autem exhibendi modi ſunt complures. Valentioribus dari poteſt, ad magnitudinem placentulæ, vel paulò liberaliùs, inciſus, cum alicâ elotâ, vel lente, & pondus ſit ad drachmas duas; imbecillioribus autem & tenuioribus præbeatur, cum melle decoctus, ad cochlearia duo vel tria; confectionis verò modum alio loco declarabimus[b]. Cæterùm, inter ſingula reme-

Vomitio ex helleboro.

[b] Libros enim de Pharmaciâ ſe confeciſſe ſæpiùs oſtendit. Plurima de hellebori exhibitione habet *Oribaſius*, (Med. Collect. L. 8, c. 1, 2, 3, 4, 7.) ex *Archigene* & *Herodoto Pneumaticis* deſumta.

dia,

dia, cibis refici debet æger, quo ea, quæ interim adhibentur, remedia ſuſtinere valeat.

Acceſſionis levatio. Porrò in acceſſionibus ita ſuccurrendum eſt; crura ſupra talos atque genua, manûſque carpi & brachia infra humeros deliganda juxta cubitos. Caput oleo roſaceo, cum aceto, perfundatur: oportet autem oleo ſerpyllum, aut ſpondylium, aut hederas, aut aliquid horum ſimile, incoquere. Extremorum uſurpetur, & faciei frictio. Acetum olfaciat, mentham, pulegium, ipſa quoque cum aceto. Dentes diducantur, ſiquidem aliquando maxillas collidunt; titillentur tonſillæ, ut provocetur vomitus: nam interdum, rejectâ pituitâ, a tenebris excitantur. Hactenus de acceſſionis levamento, & tenebrarum diſcuſſione [c].

Victûs ratio. De ſomno. At de universâ victûs ratione, tam inter curandum, quàm poſt curationem, ita judico. Multus ſomnus, & vigilia multa, pariter offendunt; multus quippe ſomnus capitis ſenſibus torporem inducit, vaporum exuberantiam, & ad quamvis actionem ſegnes facit: hæc autem gravitatis, & tinnitûs aurium, & ſplendorum ante oculos obverſantium cauſæ ſunt, quæ omnia morbi ſunt ſymptomata; vigilia verò cruditatem facit, corpus alimento privat, laſſitudinem corpori inducit, mentem contriſtat, & alienationi opportunam reddit: quapropter hi in *Furorem* & *Melancholiam* facilè incidunt; moderatus autem ſomnus ad rectam alimenti *Frictio.* diſtributionem, & ad requiem ex diurnis laboribus, confert. Subſiſtendum, ut reddatur alvus: etenim hæc perſpirationis maxima cauſa eſt; dein crura aſperis linteolis fricentur uſque ad ruborem, & poſtea, dorſum ac latera, poſtremò, caput. *Ambulatio.* Ab his ambulatio, in initio, ac fine, lenior: in medio, tantùm non cum curſu; quies rurſus, ac ſpiritûs receptio, poſt ambulationem. *Vocis exercitatio.* Vox exerceatur, graves potiùs ſonos emittendo; acuti namque caput diſtendunt, in temporibus palpitationes, in cerebro pulſationes faciunt, oculos inflant, in auribus tinnitus movent; vox tamen mediocriter acuta capiti prodeſt. *Geſtatio.* Deinde geſtationis tempus erit, ad gravitatem omnem capitis diſſlandam; hæc autem multa fit, ſed citra laſſitudinem: neque verò in tortuoſis tramitibus, & aſſiduis viæ flexibus, quia hæc vertigines creant. Ambulationes quoque rectæ, longæque, ac læves ſunto. Quòd ſi prandio aſſuêrint, panis ſolus offeratur, & quantum exercitationes non impediat: nam ante has concoquere oportet. *Capitis, manuum, & oculorum, & crurum exercitationes.* Caput ac manus exercendæ, fricandæque; in his verò leniter agendum, ut revocetur calor, & inſtauretur caro, & reſtituantur vires; poſtea ſuum ipſius caput erectum fricato, diutiùs hunc laborem ſuſtinens. Quin & exercitationes ſcienter factæ, ita ut cervix tumefiat, & manus circumquaque protrudantur, corporis contentionem faciunt. Porrò, altè ſublato capite, oculos exercere oportet, manuum geſticulatione, aut diſcorum jactu, aut cæſtibus decertando. Obeſt autem pila, & parva, & magna: etenim capitis & oculorum circumvolutio atque intentio vertigines inducunt. Optimè faciunt

[c] Ab hâc Methodo non diſcrepat Curatio, quam ex *Archigene* & *Poſidonio* profert *Aëtius*. (L. 6, c. 7.)

ſaltus,

ſaltus, curſuſque ; quin & omnia acria crurum exercitia totum corpus roborant. Frigida lavatio potior eſt, quàm nulla : nulla, quàm calida ; frigida lavatio caput efficaciſſimè aſtringit, condenſat, ſiccat, quæ ſalutem reddunt : calida lavatio potenter humectat, diſſolvit, tenebras offundit, quæ res morbi capitis cauſæ exiſtunt : huiuſmodi ſunt Auſtri, qui & auditum gravem faciunt. Poſt exercitationes, quies, ut perturbatio ſedetur ; capitis compreſſio ad pruritûs in cute commotionem.

Ante cibum aqua, vel vinum aquoſum propinetur ; prandium tenue ſit, in quo olerum coma aſſumatur, quæ ventrem emolliunt, malvæ, betæ, bliti ; liquamen ſtomacho & palato conveniens, alvum leniens, quodque caput non gravet, ex thymo, & ſinapi, & thymbrâ confectum ; ova, hyeme calida, æſtate frigida, putamine exuta, non aſſata ; olivæ, palmulæ, ſalſamentum vetus ; alica elota cum aliquo ex dulcibus, quantum ad hanc condiendam aſſumere velint, & cum his ſal. Otium imperetur : quies & vocis, & auditûs ; ambulatio in aëre bono, & in loco, aut arboribus, aut herbis delectabili. Sub cœnæ tempus, omnino iterum frigidâ lavetur, corpore oleo parum inuncto : quod ſi fieri commodè nequeat, crura tantùm. Cœna conſtet ex frumento, utì itrio, vel alicæ ſorbitione, vel ex Ptiſanâ inter coquendum flatibus experti & concoctu facili factâ ; medicamenta verò, quæ Ptiſanam condiant, ſint piper, pulegium, mentha, cepæ, aut porri paululum, quantum non ſtomachum repleat ; porrò acetum acre non inutile eſt. Ex carnibus, aſſumantur pinguium animalium partes non pingues : ſuis caput, ac pedes : volatilia omnia ; ſed quantitatem conjicere oportet ; lepus, & venatio : gallina in promptu eſt, & convenit. Bellarium omne capitis dolorem movet, exceptis palmulis, & horariis ficubus, & uvâ, ſi homo inflationibus vacet : utiliter etiam aſſumi poſſunt ex ſecundis menſis, quæ facilè concoquuntur, nidorem non habent, & levia ſunt. Ab his ambulatio, mentis hilaritas, inter quietem ad ſomnos converſio.

CURATIO
EPILEPSIÆ.

Cap. IV.

INTER medicamenta, quicquid maximum ac valentiſſimum eſt, adversùs *Epilepſiam* uti oportet, ut hominem non modò affectu liberemus doloribus pleno, in ſingulis item acceſſionibus periculoſo, ſed etiam ſpeciei fœditate, & calamitatis opprobrio. Et profectò exiſtimo,

ſtimo, ſi ſemet invicem in acceſſionibus intuerentur, & ea, quæ patiuntur ægroti, cernerent, vitam ultra ducere non ſuſtinerent; verùm a ſe ipſis fœda hæc atque atrocia cujuſque mala ſensûs privatio & ſublata videndi facultas occulit. Optimum eſt autem, ut medendi ratio Naturæ ductum ſequatur, ubi ætatis mutationibus hominem hæc multùm variat; nam ſi uſitatus malo victus, in quo morbus alitur, defierit, id ulteriùs hominem non invadit, quia unà cum eo, quod illi antea gratum erat, decedit.

Curatio affecti Capitis eadem quæ Cephalææ.

Id itaque ſi *Caput* occupaverit, inhæret: quamobrem omnia facere neceſſe eſt, quæ in *Cephalææ* curatione præcepimus, quoad ſanguinis detractionem, & purgationem venarum, tam ejus, quæ in cubito, quàm hujus, quæ in fronte recta eſt: item quoad Cucurbitulas. Is autem non eſt uſque ad animæ defectionem mittendus; affectum enim iſta res arceſſit. Arteriæ omnes, & ante, & ponè aures, incîdendæ. Purgationes item inſtituendæ, quæ multo plus, quàm hæc omnia, valeant, *Hiera* ſcilicet purgante; & his quæ a capite pituitam eliciunt; quæ medicamenta ſui quæque generis fortiſſima eſſe debent; iſtorum enim habitus dolorum patiens eſt, eoſque alacritas ac bona ſpes tolerantes efficit.

Capitis uſtio, & terebratio.

Oportet etiam ignem admovere capiti: etenim valde proficit. Imprimis autem opus eſt, ut os uſque ad *Diploen* perforetur; deinde Ceratis, Cataplaſmatiſque utendum, quoad membrana ab oſſibus ſeceſſerit; oſſa nuda terebrâ circumcidenda, quanquam ea paululùm reſiſtant, uſque ad ſpontaneam horum ſeparationem, & quoad eorum atra & craſſa inventa fuerit membrana. Cúmque ad putrefactionem, & purgationem uſque, medelam audacter exſequente Medico, vulneri cicatrix inducta eſt, homo ex morbo liber evaſit. Maximè omnium *rubefactiones* capitis uſurpandæ: uſitatæ quidem, quaſcunque ſuperiùs propoſui; ſed his valentior eſt, quæ ex *Cantharidibus* conficitur: tribus autem antea diebus, quàm his utamur, ad veſicam tutandam bibatur lac, quia *Cantharides* magnopere veſicam lædunt. Hæc utique, ſi afficiatur *Caput.*

Phœnigmi.

Curatio, ſi Morbus medias corporis partes tentet. Venæ ſectio. Purgatio.

At ſi *mediæ corporis partes* cauſam inducant, & ab his morbus oriatur: (id autem rariſſimè evenit, quia mediæ partes capiti, quod initium affectûs facit, utpote in magno malo, ſæpius conſentiunt;) utcunque verò res ſe habeat, etiam in his cubiti venam incîdito: ſiquidem hàc a viſceribus ſanguis effluet. Porrò hos etiam, idque magis quàm alios, purgato, & *Hiera*, & cneoro, & cocco *Cnidio*; etenim iſta pituitam educunt. Præſentiſſimum verò iſtis auxilium eſt a Cucurbitulâ. At Epithematum & Cataplaſmatum ſylva ſatis cognita eſt, & hæc ubique deſcribere ſupervacaneum videtur, niſi quatenus eorum vim nôſſe conveniat: quòd his ſcilicet extenuare, per halitus digerere, & corpora fluxa ac perſpirabilia reddere oporteat. Medicamenta item concoctionem promoventia, calida, ſicca, & urinam citantia, tam in alimento, quàm in medicatione, aſſumenda; inter quæ excellit caſtoreum ſæpius in menſe ex aquâ mulsâ potum: & medicamina etiam compoſita, quæcunque

Cucurbitula.

Externè adhibita.

Medicamenta per os ſumta.

que idem præſtant, ut *Antidotum ex Viperis*, *Theriaca* dicta, quod ex variis conficitur : & *Mithridaticum*, quod ex magis variis conſtat : nec non & hoc, quod *Antidotum Beſtini* dicitur. Etenim hæc concoctionem faciunt, bonos ſuccos creant, & urinam movent ; nam quæcunque medicamenta ſimplicia conſcribi poſſunt, horum *Antidotorum* facultatibus continentur : cinnamomum, caſſia, malabathri folia, piperis, atque ſeſelis omnia genera ; & quodnam denique valentiſſimorum remediorum in his non repereris ? Fama eſt etiam, vulturis cerebrum, & crudæ fulicæ cor, & domeſticos feles comeſos affectum hunc diſcutere. Hæc ego ſanè non expertus ſum ; homines autem ipſe aſpexi, qui Viri recenter jugulati ſanguinem, ſubjectâ vulneri phialâ hauſtum, combibêre. O ingentem neceſſitatem ! quenquamne ſuſtinere poſſe, malo, quantumvis gravi, auxilio mederi tam horribili ! atqui ex hoc ad ſanitatem, necne, pervenerint, nemo unquam mihi certò affirmare potuit. Apud alium quendam Authorem, jecur hominis comedendum eſſe, invenio. Verùm hæc quidem in eorum gratiam ſcripta ſint, qui eò miſeriæ devenerunt, ut hujuſmodi auxilia experiri ſuſtineant.

Victûs ratio.

Ad hæc, victûs ratione ſuccurrendum, & ſingulis rebus, quæ vel ab aliis, vel ab ipſomet ægro, præſtari queunt. Jam verò nihil negligendum, nihil temere agendum eſt : ſed omnino adhiberi debent ſingula, quæ vel minimùm juvent, nihilque, quod offendat ; nam & ſpectacula multa viſui ingrata, & ſoni, & guſtus, & ſuffimenta plurima morbum acceſſunt. Omnibus itaque rebus diligenter attendere. Somnus multus craſſitudinem corporis, & ignaviam facit, & nebulam quandam ſenſibus offundit : mediocris autem prodeſt. Alvi excretio a ſomno, præſertim ſi flatus cum pituitâ reddantur, plurimùm juvat. Ambulationes longæ conveniunt, gratæ, non tortuoſæ, ubi aër bonus adducatur ; ſub arboribus myrti, aut lauri : aut inter acres ac bene olentes herbas, calaminthram, pulegium, thymum, mentham, præcipuè inter ſylveſtres ac ſponte naſcentes, quod ſi fieri nequit, illic, ubi arte cultuque producuntur. Ibidem quoque geſtationes fiant, ipſæ itidem rectæ. Itinera facere expedit : cavendo tamen, ne homo fluminis profluentem aquam, aut quidvis in circulo rotatum, aut circumvolutum turbinem inſpiciat ; etenim imbecillior eſt, quàm ut firmum conſervet *Spiritum* ; nam *Spiritus* cum orbe quovis convolvitur : circumvolutio autem *Vertiginem* & *Epilepſiam* provocat. A geſtatione, quieta ambulatio, quo ſedetur agitatio inter geſtandum orta. Manuum deinde exercitationes fiant, harum extremis linteolo e linis crudis confecto interim obvolutis. Inunctio non admodum pinguis. Frictio diuturna, ſed durior, ad denſandam cutem ; tumidi enim & craſſi ſunt ex his plerique ; in medio autem totius Frictionis caput erectum perfricetur. Exercitationes ad cervicem, atque humeros : manuum dimotio ; omnia fiant, quemadmodum in *Scotomaticis* præcepi, ubi de hâc re abunde actum eſt ; præterquam quòd acriores horum exercitationes eſſe debeant, ad ſudorem caloremque commoven-

De ſomno. Ambulatio. Geſtatio. Manuum, &c. exercitatio.

dum :

dum : hæc enim omnes partes extenuant. Cæterùm & in omni vitâ animum acrem facere oportet, citra iracundiam.

Cibus. Alimenta omnia ex craſſis leguminibus, mala ; ex frumento, panes ſicciores exhibendi : alica elota, & ſorbitiones ex hâc. Medicamenta, voluptatis causâ, eadem, quæ in ſuprà poſitis ; ſed acrium plura jam aſſumantur, piper, zinziber, liguſticum. Liquamina ex aceto, cum cymino, & delectant, & proſunt. Carnibus, præcipuè quidem, in totum : ſin minùs, in Curatione ſaltem abſtineant ; in refectione tamen, aſſumantur quæcunque vel naturâ leves fuerint, quales ſunt, volatilium, excepto anate : vel quæcunque concoctu faciles, ut lepus, ſuum pedes, & ſalſamentum ; poſt quæ ſitis bono eſt. Vini paululum bibatur, albi, tenuis, odorati, urinam moventis. Ex oleribus juvant, quotquot facultate acria ſunt, extenuant, urinam cient : uti braſſica, aſparagus, urtica ; crudorum, matura lactuca : cucumis autem & pepo viro forti ſupervacua ſunt, quæ a nonnullis tamen leviter deguſtari poſſunt : ſiquidem eorum copia nocet, cùm frigida ſint, & humida ; fici viridis, & uvæ maturæ uſus convenit. Ambulationes ; poſt has animi oblectatio, moleſtiâ vacans.

Veneris noxa. Ira obeſt ; obeſt etiam Venus : hæc enim ipſa res morbi Symptomata inducit [d]. Atqui de coitu Medici nonnulli falsò opinantur ; quoniam enim pueri in virum naturalis mutatio aliquid boni præſtat, horum Naturæ, intempeſtivo coitu, vim intulerunt, tanquam eos citiùs ita roboraturi. Iſti quidem a Naturâ ſponte præſtitutum tempus, in quo omnia fiunt remedia, ignorant ; hæc enim, ſingulis ætatibus propria, temporibus opportunis, gignit : in tempore, ſeminis, barbæ, canitiei, fit maturitas. Ecquis itaque Naturam Medicus variaverit, tum quoad ſeminis ex principio immutationem, tum quoad tempus ſingulis rebus præfinitum ? Quin & in morbi naturam impegerunt ; neque enim pueri aggrediendo jam coitui ampliùs opportuni ſunt, intempeſtivo rei experimento antea læſi.

Ubi degendum. Oportet autem in regionibus calidis ſiccisque degere ; ſiquidem morbus frigidum quoddam atque humidum eſt.

CURATIO

MELANCHOLIÆ.

Cap. V.

Venæ ſectio. IN *Melancholicis*, de ſanguinis detractione deliberandum eſt, ex quo morbus naſcitur, ſicut etiam ex malorum humorum copiâ non exiguâ. Itaque ſi juvenilem ætatem, idque verno tempore, affectus hic invaſerit, vena incidatur dextri cubiti media, ut a Jecore opportuna

[d] *Democritus*, (ut inquit *Galenus*,) coitum parvam *Epilepſiam* vocavit.

fiat

fiat effuſio; etenim hoc viſcus & ſanguinis fons eſt, & bilem generat, quorum utrumque *Melancholiam* alit. Secetur autem, licèt homo tenuis, neque ſanguinis abundans fuerit; parum tamen mittendum, ita ut ſectionem vires ſentiant, neque tamen eâ labefactentur: etenim quanquam craſſius, & bilioſus, & concretus fuerit ſanguis, &, quaſi amurca, niger, nihilominus iſte naturæ ſedes, atque alimentum eſt; quare ſi debito plus detraxeris, alimento deſtituta loco ſuo dimovetur Natura. At ſi ſanguine abundet æger, is plerumque non admodum vitioſus eſt; vena tamen incîdenda: verùm haud eodem die, ſed ex intervallo, quantum detrahi oportet ſanguinis mittendum eſt; detractionis modum vires indicabunt. Medio autem tempore liberaliùs homo nutriatur, quo faciliùs alteram evacuationem ſuſtineat. Siquidem & ventriculo, ipſi quoque Purgatio. ægrotanti ac laboranti, ſuccurrere neceſſe eſt: cúmque huic incumbat atra bilis, ægro, per unum diem priùs tenuiter nutrito, hellebori nigri drachmæ duæ ex aquâ mulsâ propinentur, ſiquidem iſte atram bilem ſubducit; quinetiam thymi *Attici* coma idem præſtat; ſed commodiſſimum eſt parem ſimul utriuſque portionem, ita ut ex ambobus duarum drachmarum pondus fiat, exhibere. Cæterùm a purgatione lavetur, vinique paululum aſſumat, & quicquid in cibis gratiſſimum exiſtimet; purgatio enim ſtomachi vires fatigat. Poſt hæc ad medias partes tranſeundum, Cucurbitula. cùmque has Cataplaſmate & Perfuſione relaxaveris, Cucurbitulam Jocinori, & Ventriculo, aut hujus ori admoveto: namque hæc detractio multo magis, quàm venæ ſectio, juvat; dorſo item, inter ſcapulas, alteram affigito, quâ parte adhæreſcit illi ſtomachus. Poſtea reficiatur iterum æger, & ſi alimento vires inſtauraverit, capiti raſo Cucurbitula applicetur: quia prima ac maxima morbi cauſa nervis ineſt; neque verò ſenſus ipſi noxâ vacant, ſiquidem a capite horum origo atque initium eſt: igitur ipſi quoque pervertuntur, utpote ægritudinis participes; quidam verò, propter horum alienationem, etiam vitioſè ſentiunt. Stomacho Stomachi cura. autem præcipuè ſuccurrendum eſt, cùm ipſe itidem ægrotet, eique bilis atra inhæreſcat: igitur apſinthii ſuccus, ab exiguâ quantitate initio facto, ad cyathi menſuram propinetur, is enim bilis generationem prohibet; aloë item convenit, quæ bilem ad inferiora inteſtina deducit. Quòd ſi malum recens fuerit, neque multùm homo a naturali ſtatu deceſſerit, præter hæc aliâ medelâ opus non eſt: reliqua tamen victûs ratio neceſſaria eſt, & ad reſtaurandum corporis habitum, & ad affectum exquiſitè perpurgandum, & ad vires confirmandas, ne morbus denuo revertatur; victum autem, qui in refectione uſurpari debet, poſteriùs exponam.

At ſi, ab his paululùm repulſus, iterum affectus ingruere videatur, Evacuatio ſolita movenda. valentiora neceſſaria ſunt auxilia. Nulla itaque fiat mora; verùm ſi ex retentis, in muliere, *Menſtruis purgationibus*, aut in viro, ex *Hæmorrhoidum* profluvii ſuppreſſione, morbus initium ceperit, irritentur loci, & aliquid excretionis ſolitæ provocetur. Verùm ſi ea cunctetur, neque Venæ ſectio.

 deſcen-

deſcendat, in aliam aliquam partem prolapſo ſanguine, & affectus increſcat, evacuatio fiat, primò a talis: & niſi quantum ſuffecerit ab Purgatio. hâc parte profluat, ſecetur etiam vena cubiti. Interjectis autem, ad reficiendum hominem, tribus vel quatuor diebus, *Hiera* purgans potui Cucurbitula. detur. Poſtea mediis partibus applicetur Cucurbitula, & Jocinori affigatur; omneſque hæ res maturandæ, & quàm celerrimè conficiendæ. Neque enim parvis auxiliis affectus cedit: & ſi valentibus etiam reſiſtat, firmiter inhæreſcit *Melancholia*; ac ſi univerſo corpori inſederit, ſenſibus, menti, ſanguini, bilique, ac nervos etiam occupaverit, non modò ipſa inſanabilis evadit, ſed & alios in corpore morbos procreat, *Convulſionem, Inſaniam, Paralyſin*; atqui ſi hæc e *Melancholia* naſcantur, ſanationem Helleborus albus non recipiunt. Itaque ad mali curationem helleboro albo utendum; ſed ante hujus uſum aſſuefaciendus vomitioni ſtomachus, & humores extenuandi, fluxumque corpus efficiendum eſt: iſta autem vomitus præſtant, modò jejuno ſtomacho, modò a radicularum eſu. Docebimus autem hujus rei & modum, & materiam; docebimus etiam hellebori ſpecies, ejuſque aſſumendi rationem; item, quo pacto ſingulas res ordinare priùs oporteat, & quibus modis in vomitione ſuccurrendum ſit, indicabimus. Incredibile eſt, niſi ab his morbus fuerit omnino depulſus, aut per multos ſaltem annos intermiſerit: plerumque enim poſtea rurſum *Melancholia* ſuboritur. At ſi tenaciter adhuc inhæreſcat, non ultrà morandum eſt, quin omnia, quæ ad helleborum pertinent, adminiſtrentur. Atqui ægroti omnes ad ſanitatem nullo modo perduci queunt: id enim ſi præſtare poſſet Medicus, *Deos* ipſos potentiâ antecelleret; poteſt autem Medicus & dolores tollere, & malorum intermiſſiones facere, & morbos ipſos occultare. Vel itaque, his adhibitis, deſiſtendum, & ægroti detrectanda cura eſt, excuſatione factâ, eò quòd morbus ſanari nequeat: vel ad finem uſque, ut levetur ſaltem, artis tentanda ſunt præſidia. Detur autem ſubinde *Hiera* quæ ex aloë conſtat, quod medicamentum *Melancholiæ* præcipuum eſt, cùm ſtomacho & jocinori ſubveniat, bilemque expurget. Quinetiam, malvæ ſeminis drachmam ex aquâ propinare, utiliſſimum eſſe quidam experimento confirmavit. Porrò innumera ſunt medicamenta ſimplicia, quorum alia aliis prodeſſe poterint.

Refectio. Cæterùm ab his laboribus ad refectionem veniendum eſt: in quibuſdam enim, procedente curatione, morbus quidem de ſede ſuâ labefactatus eſt; verùm ubi homo ad carnem vireſque jam inſtaurandas pervenit, mali omnia ſimul obliterata ſunt veſtigia; ſiquidem Naturæ robur ſaAquarum naturaliter calidarum uſus. nitatem, imbecillitas autem morbos parit. Ad refectionem itaque ſe convertat æger, in naturalibus aquis calidis ſæpe commorans: etenim ea, quæ his inſunt, medicamenta juvant, ut bitumen, aut ſulphur, aut alumen, quæque in iis reperiuntur, aliæ plurimæ facultates; ſiquidem humiditas, poſt morbi ariditatem & medelæ vexationem, convenit: raræ verò molleſque carnes ad morbi depulſionem maximè conducunt: verùm

iſtæ

iſtæ in *Melancholicis* aridæ ſunt ac denſæ. Inunctio pinguis cum leni frictione adhibeatur, cum multo autem oleo contineat * * * * * * * * panes loti, cum vino aliquo dulci, ut ſapâ *Cretica*, aut *Scybellite* ex *Pamphylia*, vel vino cum melle jampridem permixto. Ova & frigidiora, & calida, putaminibus nudata, conveniunt; ex carnibus aſſumantur, quæ non pingues ſunt, quæque detergendi facultatem habent: ſuis pedes, & capitis partes; avium alæ pinguedinis expertes; ex venatione, leporum, caprearum, damarum caro; ex fructu, oporâ dicto, quicquid optimum fuerit. At propter ſtomachi ſubverſionem, ante cibum proſpiciendum eſt, ne is acceptus vomitu rejiciatur. Quamobrem ſemper, ante alimenti aſſumtionem, exhibeatur mulſæ cyathus dimidius, &, ad ſtomachi purgationem, vomitu reddatur: nam ita cibus in ventriculo permanebit. Medicamina autem ad neceſſarias res purgatione educendas apta ſunt, pini, & urticæ fructus, coccali, & piperis ſemina, amygdala amara, quibus mel conſiſtentiam faciet. Quòd ſi exſiccare velis, optimè proficit myrrha, & iridis radix, & medicamentum ex *Viperis*, & *Beſtini*, & *Mithridatis Antidotum*, & alia innumera. Quod ad Epithemata pertinet, pro Cataplaſmatum materiâ ſit melilotum, & papaver, & terebinthi lachryma, & hyſſopum, & oleum roſaceum, vel œnanthinum, quæ omnia cerâ cogantur. Adhibeatur inunctio pinguis: geſtationes: ambulatio: & alia, quotquot carnem inſtaurant, ac vires reficiunt, Naturamque in habitum ſuum priſtinum reducunt.

Victus ratio.

Vomitus, & mulſa ante cibum.

Epithemata.

Exercitatio.

---

* * * * * * *

* * * * * *

* * * * *

CURATIO PHTHISIS.

Cap. VIII.

* * * quemadmodum in navi, ac maris tranquillitate; nam ſi res ægroto proſperè cedant, in æquore geſtari poterit, atque illic vitam agere: etenim aqua ſalſa ſiccitatem quandam *Ulceribus* communicat. A geſtatione quieſcens oleo pingui inungatur; & poſt frictiones * * perfuſus,

Geſtatio.

Cibus. perſuſus, primò paulùlum, deinde huic paulatim adjiciendum, ad quinque aut ſex heminas, aut multo etiam amplius : ſin minùs, quantum quiſque ferre poterit ; id enim ſæpe pro omni alimento ſuffecit. Lac autem aſſumtu ſuave eſt, potu facillimum, nutritu ſolidum, & omni cibo a pueritiâ familiarius, viſui etiam ob candorem delectabile ; ad hæc medicamentum eſt, quod arteriam aſpritudine liberat, guttur expandit, pituitam educens ſpiritum reddit facilem, & ad inferiora lubricè tranſit ; præterea medicamen *Ulceribus* dulce eſt, & alio quovis mitius [e]. Itaque ſi multum hujus quiſpiam bibat, nullo alio alimento indiget : nam utile eſt ut in valetudine idem lac & pro cibo, & pro medicamento ſit ; ſiquidem & gentes ſunt, quæ lacte veſcuntur, *Galactophagi* [f] dicti, neque frumentum unquam comedunt. Proſunt autem cum lacte puls, itria, alica elota, & quæcunque edulia ex lacte conficiuntur. Quòd ſi aliud alimentum deſideret, ejuſmodi ſit, Ptiſanæ cremor, concoctu facilis, tenuis : ita verò condiri debet, ut quàm facillimè ſorbeatur ; & ſiquid ad guſtûs voluptatem adjiciatur, hoc medicinale ſit, liguſtici coma, pulegium, mentha, ſalis paululum, acetum, aut mel ; quòd ſi ſtomachus malè concoquat, id utique offeratur : ſin is nihil tale poſtulet, omnibus ipſa præſtat Ptiſana. Licet autem Ptiſanam in alicam permutare : minùs enim inflat, neque ita ægrè concoquitur ; ipſa quoque, tanquam Ptiſana, detergens facta, pinſatur. In humidioribus rejectionibus *Ulcera* purgant fabæ, ſed inflationes faciunt : piſa item, & ochri, quo minùs inflant, eo minùs etiam *Ulcera* purgant ; ex ſymptomatis itaque conjecturam faciens, his utere ; eorum condimenta eadem ſunto, quæ in Ptiſanæ præparatione expoſui. Ova aſſumantur, ex igne, aquea, calida : ſed optima ſunt, ſi ex animalibus dentur recens edita priuſquam * * * * * * *

---

* * * * * * * *

* * * * * * *

* * * * * *

[e] Hæc ultima, quæ de Lactis virtutibus prædicantur, de Oxymelite iiſdem verbis dicit *Hippocrates.* (De Vict. Acut.) An igitur ea ad Lac, per ſcripti hujus mutilationem, traducta ſunt ? Certè quædam hìc enumeratæ facultates ad Lac vix referri poſſe videntur.

[f] *Homer.* & *Herodot.*

CURA-

CURATIO JOCINORIS.

Cap. XIII.

* * * Jocinori *Ulcus* pernicioſum inſit. Periculoſiſſimus autem eſt, qui in ventrem fit, puris confluxus, ſi ad ſuperiora tendens per ſtomachum iter ſibi faciat; alimentum enim vitæ cauſa eſt: ipſius alimenti dux eſt ſtomachus, & præterea medicamenta internis partibus diſtribuit; itaque ſi ad reliqua mala deglutiendi tarditas acceſſerit, ægrum morbo ac fame celeriùs conſumi neceſſe eſt. Cæterùm loci cujuſque indicia, quo ſe pus converſurum eſt, alia ſunt, & alia. Nam ſi per inteſtina tranſeat, torſiones fiunt: alvus liquida eſt: pituita ac bilis fertur, deinde ſanguinis grumi cum humore circumfluo, vel liquor ſimilis aquæ in quâ cruda fuerit caro elota. Quòd ſi ad veſicam tendat, gravitas in renibus lumbiſque percipitur: multa primò exeunt, & bile tincta: deinde, turbida, quæ neque ſubſidunt, neque conſiſtunt: ad extremum verò, ſedimentum album apparet. Sin ad ſtomachum ſurſum feratur, nauſea, cibi faſtidium, pituitæ, vel bilis vomitus, animæ defectio, vertigo, uſque dum ruptus ſit *Abſceſſus*.

Signa Puris per Inteſtina tranſeuntis.

Per Veſicam.

Per Stomachum.

Præſertim itaque pus in aliam partem avertatur: ſiquidem hæc mala eſt via. At ſi pus hàc violentiùs ferri repereris, omni ratione ſuccurrendum eſt, ſtomachoque ſubveniendum, & cibis, & medicamentis, & victûs ratione, & omnia leniter agenda. Medicamentis utendum, ut rumpatur *Abſceſſus* ſinus: quamobrem hyſſopi herbam cum mulsâ potui dato, & marrubii comam, cum mulsâ itidem, & apſinthii ſucco. Hæc utique ante cibos bibere oportet, ut humores tenues fiant, & viæ lubricæ efficiantur, & ſuppuratæ partes facilè rumpi poſſint. Detur etiam aſininum lac, læve, bilem non generans, bene nutriens, quod in caſeum non ſpiſſeſcit, quæ lactis virtus eſt. Ad hæc ægro gratificandum eſt in cibo ac potione, quæ, quanquam convenientibus paulo deteriora fuerint, nihilominus, ſi ea expetat, concedantur [g]; nam per ſtomachum tranſibit ingratum ac nauſeam movens pus: & nonnullos tranſitus hic offendit; porrò cavendum eſt, ne jejuni unquam maneant, & ſiquid aſſumant, id purum atque ſincerum eſto. Oportet étiam, in cæteris profuſionibus, curam ſtomacho diligentiſſimam adhibere, quandoquidem omnibus medicamentis iter iſte præbeat. Neque interim Jocinoris oblivisci debemus,

Per Stomachum fluentis auxilia.

---

[g] Hippoc. Aph. 38, Sect. 2.

Per Urinam puris eductio. ubi *Ulcerum* radix eſt. At ſi ad veſicam feratur, urinam citantibus educendum eſt, ut aſari radice, & phu, & adianto, & meo, in potione ſumtis cum mulsâ; ex compoſitis, *Beſtini Antidotum*, & medicamentum quod ex veſicariâ conſtat, optimè faciunt, & quotquot præter hæc uſus comprobaverit. *Per inteſtina eductio.* Verùm ſi per inteſtina pus educas, id lac præſtabit, aſinæ præſertim: quod ſi deſit, capræ, aut ovis; ſuccos item lubricos & abſtergentes exhibeto, ut Ptiſanæ cremorem pipere, zinzibere, & liguſtico conditum. *Victus.* Utque ſummatim de universâ ratione victûs loquar, in quâlibet eruptione alimenta ſint boni ſucci, ſtomacho apta, concoctu facilia: vel cremores, aut ex lacte pultes, amylus, itria cum lacte [h] * *

CURATIO LIENIS.

Cap. XIV.

SCIRRHI in *Liene* ægerrimè diſcutiuntur; & ſi ex hoc alii morbi procreentur, ut *Hydrops*, aut *Cachexia*, malum ſanationem vix admittit. Hâc itaque in *Scirrho* curatione Medicus utatur. Orientes avertere, & recenter inchoatos diſcutere oportet; inflammationibus etiam reſiſtendum, ſi *Scirrhi* ſuccedentem illis *Suppurationem* difflare velle videantur; nam hæc ad inflammationem ſpectant. Porrò iis remediis utendum, quæ in acutis hujus viſceris affectibus propoſui [i]. Quòd ſi omnia præſtiteris, & inflammatus adhuc maneat *Scirrhus*, etiam igni ſimilibus [k] ad emolliendam duritiem utere; Perfuſionibus ex aceto, oleo, & melle; ſed, lanarum vice, pannos linteos complicatos adhibe: his myrobalanum cribro trajectam inſperge; Cataplaſmatiſque quàm molliſſimis * * * * * * *

* * * * * * *

* * * * * *

[h] *Archigenis* ſcripta quædam, de Curatione *Suppurati, Ulceratique Jecoris*, ejuſque *Scirrhi*, ſuperſunt apud *Aëtium*; (Tetrabib. 3, Serm. 2, c. 4 & 5 & 6.) quæ, quia hæc ſunt manca, iis commodè adjici poſſunt. [i] In Curatione Jecoris acutorum affectuum; ubi Lieni ſimiliter medendum eſſe præcipit. (Cur. Acut. Morb. L. 2, c. 6.) [k] *Phœnigmis* item, in *Lienis Scirrho*, utitur *Archigenes*: & alia multa de ejus Curatione ſcribit. (Aët. Tetrabib. 3, Serm. 2, c. 11.)

ARE-

ARETÆI CAPPADOCIS,

DE CURATIONE DIUTURNORUM MORBORUM,

LIBER SECUNDUS.

Curatio Hydropis. * * * * *	Cap. I.
Curatio Diabetis.	II.
Curatio affectuum in Renibus.	III.
Curatio affectuum in Veſicâ. * * * *	IV.
Curatio Gonorrhœæ.	V.
Curatio Stomachicorum.	VI.
Curatio Cœliaci affectûs.	VII.
Curatio Colicorum. * * * * *	VIII.
Curatio Dyſenteriæ. * * * *	IX.
Curatio Lienteriæ. * * * * *	X.
Curatio Uteri affectuum. * * * *	XI.
Curatio Arthritidis, & Iſchiadis. *	XII.
Curatio Elephantiaſis.	XIII.

CURA-

* * * * * * * *
* * * * * * *
* * * * * * * *

CURATIO DIABETIS.

Cap. II.

Diabetes Hydropi ſimilis.

MORBUS *Diabetes* dictus, ſi cauſam & affectum ſpectes, *Hydropis* ſpecies eſt : & parte tantùm, per quam humor exit, ab eo differens. Nam *Aſcitis* receptaculum eſt membrana *Peritonæum* dicta, neque humor exitum habet, ſed illic remanens inundat; & in *Diabete*, humor ab ægrotantis corpore eodem modo fertur, idque ſimiliter contabeſcit : liquor autem in Renes ac Veſicam confluit, & per has partes exit. Hæc, in *Hydropicis*, aquæ via eſt, ſi morbus ad ſanitatem inclinet : ſub quo tamen cauſæ etiam ſolutio neceſſaria eſt, non oneris tantùm levatio. Verùm in *Diabete*, ſitis vehementiùs urget, ſiquidem humor effluens corpus exſiccat.

Sitis remedia.

Auxilia tabi medendæ eadem ſunto, quæ in *Hydropicis*. Ad ſitim verò exſtinguendam magnâ medelâ opus eſt, quoniam in hoc malo iſta dolores omnes longè exſuperat; & ſiquid bibant, id urinam citat, quæ & ipſa profluit, & multa in corpore liquefaciens ſecum educit. Remedia itaque neceſſaria ſunt, quæ ſitim temperent : ea enim adeſt cum inexplebili potionis deſiderio, cui nulla, quantacunque fuerit, mederi poteſt humoris copia. Prorſus autem ſtomacho, ubi ſitis origo ac fons eſt, ſuccurratur.

Purgatio, & Stomachi externa remedia.

Ventre itaque *Hiera* priùs purgato, Epithematis utere ex nardo, maſtiche, palmulis, & cydoniis malis crudis; quorum ſuccus, cum nardo, & oleo roſaceo, ad Perfuſionem optimè facit; caro autem, cum maſtiche, & palmulis, pro Cataplaſmate ſit : cerâ autem hæc, & unguento nardino, bene miſcentur; vel acaciæ, & hypocyſtidis ſucci & pro Perfuſionibus, & pro Cataplaſmatis, uſurpari poſſunt.

Victus.

Aqua ſit pro potu, quæ cum fructibus, oporâ dictis, decoquatur; pro cibo lac, quæque unà cum hoc conficiuntur alimenta, amylus, alica, ſorbitiones. Vinum aſtringens, ad roborandum ſtomachum, præcipuè meracius, ad evaporandos diſſipandoſque cæteros humores : ſiquidem ſalſa ſitim movent; vinum verò aſtringens, ſimulque refrigerans, corpus immutat, ac temperatum efficit : vinum etiam dulce, tanquam ſanguis, vires inſtaurat, quia ſanguinem procreat. Medicamenta com-

compoſita ſint ejuſmodi, uti id, quod ex *Viperis* conſtat, quodque *Mithridaticum* vocatur, quodque ex oporâ conficitur, & cætera, quæ adversùs *Hydropem* valent. Porrò univerſa victûs ratio, ac vita eadem inſtituatur [a]. Medicamenta.

CURATIO
CALCULI,
ET
EXULCERATIONIS
RENUM.

Cap. III.

De *Inflammatione*, & *Sanguinis profluvio*, & aliis Renum vitiis, quæ acutè interimunt, in Acutis Morbis conſcripſimus. Verùm de horum *Exulceratione*, & *Calculorum* in his procreatione, quæ ſenes plerumque uſque ad mortis diem comitantur, præcipuè jam tractamus; ut, ſi fieri poſſit, mala hæc ſanentur: ſin minùs, ut ægri dolores ſaltem leniantur.

Cæterùm habitum, ad *Calculos* procreandos aptum, huic rei inidoneum facere nullo modo poſſumus; Uterum enim ſterilem reddere facilius eſt, quàm Renes, *Calculis* creandis aptos, ab eorum generatione prohibere. Quapropter ad tranſitum *Calculis* expediendum opem ferre oportet. Itaque ſi tenaciter inhæreſcat *Calculus*, auxilia indicabimus; nam doloribus vehementer affligantur, & interdum etiam torſionibus, Colique volvulo, & urinæ ſuppreſſione abſumuntur: Renes enim & Colon ſemet invicem contingunt. Itaque ſi *Calculi* inhæreant, neque urina reddi poſſit, & inteſtina torqueantur, venam tali, qui affecto Reni in

Calculi Curatio.

Venæ ſectio.

[a] Caput hoc mancum eſſe ex *Aëtio* patet, qui (Tetrabib. 3, Serm. 3, c. 1.) hæc habet. " Optima verò, inquit *Aretæus*, eſt in dolio facta evaporatio ad exſudandum, eo modo ut " caput extra dolium promineat, frigidumque aërem attrahat, reliquum verò corpus omne " calefiat ". *Græca* his reſpondentia, quæ ex *Aetii* MS. in Galliarum Regis Bibliotheca petita ſunt, vid. in Not. ad Var. Lect. ad hunc locum. Ex eodem MS. prolata ſunt *Græca*, quæ *Aëtius* ſe ex *Aretæo* proferre teſtatur de Signis *Diabetis*, quæque in Not. ad Var. Lect. ad Caput illud videri poſſunt. Eadem iſta verba, de Curatione *Diabetis*, quæ *Aetius* ex *Aretæo* adducit, ex *Ruſo* ſe deſumere inquit *Oribaſius*. (Synopſ. L. 9, c. 36.) Quin & ea, quæ verba hæc ſequuntur, in *Aetio* & *Oribaſio* eadem ſunt, quæ tamen ad *Aretæum* pertinere haud ſatis liquet; iſta verò, quæ paulò poſt de vino ſcribit *Aetius*, ex *Aretæo* plane excerpſit. Quædam ex *Archigene*, ibidem, de *Diabetis* curatione, exſcribit *Aetius*.

directum jacet, incidito; etenim ſanguinis a Renibus effuſiones aſtrictionem, quæ ex *Calculis* oritur, relaxant: inflammatio enim omnes has partes occupat, & quaſi vinculo conſtringit; atqui vaſorum exinanitio inflammationem ſolvit. Perfuſio. Lumbi quoque juxta Renum ſedem perfundantur; idque oleo, cui, ſive id recens, ſive vetus fuerit, injiciatur ruta: urinam quoque ciebit anethi coma, vel roſmarinus, aut ſampſychum; his, tanquam aquâ, perfundendum eſt: inunctiones enim parum proſunt. Fomenta & Cataplaſmata. His etiam fovendum eſt, cum oleo chamæmelæ veſicis bubulis infuſo; eadem eſto Cataplaſmatum materia, cum farinâ. Cucurbitulæ. Interdum Cucurbitula, ſine ferro, *Calculorum* inhæſionem tollit; ſed optimè feceris, ſi in inflammatione ſcarificationem adhibueris. In Oleo ſeſſio. Quòd ſi his peractis fixi adhuc maneant *Calculi*, homo in oleum demittendus eſt; id enim ſimul omnia præſtat; tepor enim partes relaxat, & viſcidas quodammodo facit: acrimonia verò ad excretionem irritat; hæc utique *Calculis* exitum aperiunt, eoſque provocant. Medicamenta. Inter medicamenta ſimplicia, potui dentur radices phu, mei, aſari: herbæ, prionitis, ſii, aut petroſelini; ex compoſitis, unguenta quotquot nardum habent, & caſſiam, & myrrham, & cinnamomum, [b] * * * * * *

Exulcerationis Curatio. Cicatrici inducendæ prodeſt ſinapi, & ab igne cruſtæ, & Epithemata ſuprà propoſita. At victûs ratio, & inunctio, & navigatio, & in mari vitæ traductio, omnia Renum morbis ſubveniunt.

---

* * * * * * * *

* * * * * * *

CURATIO GONORRHOEÆ.

Cap. V.

ET propter affectûs turpitudinem, & propter tabis periculum, & ob liberorum procreationis uſum, *Gonorrhœa*, malorum omnium cauſa, quamcitiſſimè depellenda eſt. Refrigeratio, & aſtrictio. Hæc itaque primò, tanquam *Fluxio* communis, curetur; aſtringendo ſcilicet partes circa veſicam, & fluentes locos: & refrigerando lumbos, ilia, pudenda, ac teſticulos, ne ſemen ultrà profluat. Calefactio. Deinde rurſus omne corpus calefacien-

[b] Ex *Archigene* habemus Smegma ad Renum Calculos; (Aët. Tetrabib. 3, Serm. 3, c. 5.) Malagma; (c. 7.) Antidota; (c. 13.)

dum

dum eſt, ad exſiccandas vias, aſtrictione ſcilicet, & perfuſione: ad quod faciet lana ab ove ſordida, & pro oleo, unguentum roſaceum, vel œnanthinum, cum vino albo, odorato; calor autem ſenſim movendus oleo communi in quo melilotum inferbuerit, & ſampſychum, & roſmarinus, aut conyza: optima eſt etiam anethi coma, & multo etiam magis ruta. Iiſdem, in Cataplaſmatis, utere, cum hordei, aut ervi farinâ, & irionis ſemine, & nitro, quibus, ut hæc omnia conſpirent atque commiſceantur, mel adjici poteſt. Talia ſunt etiam Cataplaſmata, quæcunque cutem rubefaciunt, puſtulaſque excitant, & fluxionem derivant, & locos tepefaciunt: tale eſt *Emplaſtrum Viride*, quodque ex lauri baccis conficitur. Caſtoreum quoque frequenter bibendum, & radix halicacabi ad drachmam, & menthæ decoctum; ex compoſitis autem, id quod ex gemino pipere conſtat: optimum etiam eſt *Symphonis*, & *Philonis Antidotum*, idque quod ex *Scincho* beſtiâ ad potionem paratur, & *Beſtini Antidotum*, & illud, quod ex *Viperis* reptilibus conficitur. Curatio autem prorſus a ratione victûs petenda eſt; fidendumque exercitationibus, & ambulationi, & geſtationibus: hæc enim habitum calefaciunt, cujus rei affectus indiget. Quòd ſi æger a rebus Venereis temperet, & frigidâ lavetur, ſpes eſt fore ut homo virilem habitum quàm celerrimè acquirat.

Victûs ratio.

CURATIO STOMACHICORUM.

Cap. VI.

[c] In aliis affectibus, poſt Curationem, victûs ratio ad vires & corporis robur confert: (bona concoctio prodeſt;) iſta autem in *Stomachicis* ſolis offendit. Quemadmodum itaque bona concoctio comparetur, indicabo; nam geſtatio, deambulationes, corporis, & vocis exercitatio, & alimenta concoctu facilia ad expugnandum ſtomachi faſtidium ſufficiunt, quæ tamen omnia longam concoquendi imbecillitatem tollere non poſſunt, neque corporis habitum ex macilento pinguem atque carnoſum efficere. His multo magis, quàm aliis ægrotantibus, gratificandum eſt, & omnia commodiſſimè præſtanda [d]: eorumque cupiditatibus obſequi debet Medicus, niſi quid magnopere noxium deſiderent, nam ita factu optimum eſt, ſi non rerum valde juvantium appetitu moveantur. Medicamenta potui dentur, apſinthii ſuccus, unguentum nardinum, *Theriaca*, & petroſelini, & piperis, & zinziberis, & ſeſelis ſemina;

Victus.

Medicamenta ad concoctionem.

---

[c] Videntur aliqua hìc deficere, quia nihil ferè, niſi de iis quæ ad victum pertinent, dictum eſt. [d] Hippocratis verba. (Epidem. L. 6, Sect. 4.)

Epithemata.

mina; hæc utique ad concoctionem valent. Pectori etiam Epithema aſtringens imponatur, ex nardo, maſtiche, aloë, acaciâ, & malorum cydoniorum ſucco; quin & malorum caro cum palmulis contuſa Epithema fiet aſtringens; alia quoque adhibeantur, quæ, in *Diabetis* Curatione, ad ſitis exſtinctionem commemoravi: eadem enim in his ſitim movent, cùm Stomachi conſtitutio in *Stomachicis* plerumque ſiti vacet.

CURATIO COELIACORUM.

Cap. VII.

SI ventriculus cibos retinere nequeat, & alimentum inconcoctum, immutatum, & crudum effluat, nihilque in corporis molem feratur, *Cœliacos* hos vocamus; nimirum ob innatam caloris, qui concoctioni inſervit, refrigerationem, & ob facultatis imbecillitatem, quæ alimenta digerit.

Vomitus. Epithemata.

Imprimis itaque ventriculum oportet quiete ac inediâ a laboribus recreare; nam ita revertentur vires. At ſi copia in ſtomacho ſubeſſe videatur, jejunis, ex aquâ vel mulsâ, vomendum eſt. Ventriculus ipſe, ut aſtringatur, obtegendus perfundenduſque lanis ab ove ſuccidis, quæ unguento roſaceo, aut œnanthino, aut melino inungantur, vel, quod optimum eſt, lentiſcino [e], cum hypocyſtide, & olivâ immaturâ; & cum his Cataplaſmata ſuperdentur, ad tactum calida, & facultate aſtringentia.

Cucurbitula. Hirudines.

Et ſicubi in Jocinore, aut Ventriculi ore, diſtentiones inflammationeſve appareant, admotâ Cucurbitulâ concidatur cutis; ſunt enim, quibus hoc auxilium per ſe ſuffecit. Cùmque Ceratis impoſitis vulnera fuerint ad cicatricem perducta, & ad duritiem devenerint, huc Hirudines admoveto.

Epithemata ad concoctionem.

Deinde Epithemata ad concoctionem facientia ſuperimponantur, quale eſt id, quod ex ſeminibus conſtat [f], quodque, ſi chamæleontis radix adjiciatur, optimum eſt: & id, quod ex lauri baccis conficitur [f]: necnon & Malagma *Viride* dictum: meumque, ut id apello, *Myſterium*; hæc enim & emolliunt, & incidunt, & colorem excitant, & viſcerum inflationes diſcutiunt, quæ omnia, ut aſtrictio fiat, præſtari debent; cæterùm & ſinapi, & limneſtis, & euphorbium, & quotquot ejuſmodi ſunt, omnia refrigerationem arcent, & calorem reſuſcitant.

Medicamenta aſtringentia.

Ejuſmodi quoque medicamenta, aſtringendi gratiâ, bibere oportet; imprimis utilis eſt plantaginis ſuccus, cum aquâ myrtis

---

[e] His congrua habet *Archigenes.* (Aët. Tetrabib. 3, Serm. 1, c. 37.) [f] [f] Malagmatis his etiam in affectu hoc utitur *Archigenes.* (Aët. Tetrabib. 3, Serm. 1. c. 37.)

aut

aut malis cydoniis aſtringente redditâ : optimus etiam eſt uvæ immaturæ acinus. Vina aſſumantur perquam aſtringentia. Deinde medicamenta potui dentur ventrem calefacientia, quotquot ex zinzibere, & pipere, & petroſelini ſemine conficiuntur, & *Theriaca* ſummopere coagmentata. At ſi per hæc morbus aut nihil, aut parum, remiſerit, vomitionibus a radicularum eſu utere : & ſi in his hellebori albi radicem per noctem unam occulueris, purgationem valentiſſimam effeceris, quæ frigidos purgabit excernetque humores, & calorem ſuccendet [g].

[illegible]

Vomitus.

Quin & victûs & vitæ ratio cum ſummâ moderatione inſtituatur ; noctu dormiatur, interdiu obambuletur : exerceatur vox : geſtatio fiat inter lauros, aut in myrtetis, aut in thymo, ſiquidem perſpiratio ac ſpiritûs adductio medicamentum quoddam habent concoctionem adjuvans. Exercitationes adhibeantur : frictiones : manuum dimotio : halterum jactus ad exercendum pectus ac ventriculum. Propinationes fiant : nam ad confirmandum robur panis minimè valet. Ab his, rubificatio, deambulationes lentæ [g] * * * * * *

Victûs ratio.

Exercitatio.

* * * * * * *

---

* * * * * * *

* * * * * *

CURATIO
ARTHRITIDIS,
ET
ISCHIADIS.

Cap. XII.

* * * [h] cibis, & radicularum eſu, frequenter : ac deinde ad helleborum album veniendum eſt. Poſt hæc victus communis eſto cum aliis affectibus ; & poſt victum, inunctio, frigida in mari lavatio, omnibus *Arthriticis* præcipua & communia ſunt auxilia. Nam *Podagricis* quoque helleborus, ſed in primis morbi acceſſionibus, mirificè ſuccurrit : qui ſi jam inveteraverit, & a Parentibus etiam hæreditariò deſcenderit,

Vomitus.

Victûs ratio.

---

g g Eadem habet *Archigenes* ; (Aët. Tetrabib. 3, Serm. 1, c. 37.) a quo etiam reliqua hujuſce affectûs Curatio peti poteſt. h Curatio *Iſchiadis* deeſt ; quæ abunde ſuppleri poteſt ex *Archigene*. (Aët. Tetrabib. 3, Serm. 4, c. 1, 2, 3, 4, & 5.)

Externa in Paroxyſmo auxilia.

is uſque ad mortis diem inhæret. At contra exacerbationes mali in articulis hoc pacto ſubveniendum eſt; lanæ adhibeantur ab ove ſuccidæ; Perfuſiones ex roſaceo & vino: & nonnullis ſpongia ex poſcâ prodeſt. Poſtea Cataplaſma fiat ex pane cum refrigerantibus cucurbitæ ſylveſtris & peponis partibus, cumque tenui cucurbitâ, & plantaginis herbâ, & roſarum foliis; necnon & ſideritis dolorem mitigat, cum pane, & bryo, & ſymphyti radice, & quinquefolii herba, & marrubium quod foliis eſt tenuibus; hujus decoctum dolores etiam optimè lenit: & ipſa herba cum panis micâ, & hordei farinâ, Cataplaſma faciet. Malorum quoque citriorum pars cibo non apta cum polentâ magnopere ſuccurrit; ficus item aridæ, & amygdala, cum aliquâ farinâ. Hæc utique refrigerantium materia eſt; & ex his ſanè aliud alium juvit, & idem aliquando alium atque alium. Quibuſdam verò calefacientia conveniunt; & inter hæc etiam idem alii aliàs prodeſt. Pervulgatum eſt autem, & hoc ad dolorem tollendum valde proficere: capram oportet herbâ iride ad ſatietatem paſci, quæ, interpoſito tempore quantum conficiendo in ventre pabulo ſuffecerit, mactetur; & intra hujus ventrem in ipſo ſtercore occulendi pedes. Medicamenta ſunt ad affectum hunc innumera: ægrotos namque ipſos medicamina ſibi plurima comparare calamitas iſta cogit; ſed Medicorum pharmaca ſuo loco ſcriptis exponentur.

CURATIO ELEPHANTIS.

Cap. XIII.

MORBIS, ut ii exſolvi queant, remedia valentiora eſſe debent. *Elephantem* verò, tam ingens malum, quænam medela poſſit expugnare [1]? Neque enim parti tantùm uni, aut viſceri unico inhæreſcit: neque intus ſolùm impingitur, aut extrà ſerpit: ſed totum hominem intrà occupat, totumque foris complectitur. Triſte profectò, viſuque horribile ſpectaculum! belluæ namque ſpecies eſt. Porrò cum his homines verſari atque vitam agere, non minùs quàm cum peſtilentiâ, metuunt; contagio enim, per inſpirati aëris infectionem, facilè communicatur. Ecquodnam igitur in Arte Medicâ ſatis validum quiſpiam repererit, quod huic affectui medeatur, auxilium? Verùm enimvero omnia ſimul & medicamenta adhiberi neceſſe eſt, & victûs rationem, & ferrum, & ignem. Quæ ſi incipienti morbo admoveas, ſalutis poteſt eſſe

[1] Propter hæc verba *Aretæum* laudat *Paulus.* (L. 4, c. 1.)

ſpes;

ſpes ; ſin is perfectè jam creatus fuerit, ac viſceribus tenaciter inſederit, & faciem inſuper occupârit, de homine deſperatum eſt.

Venæ ſectio.

Incîdantur itaque venæ cubiti ambæ : incîdantur etiam venæ in talis ; non eodem die : præſtat enim temporis interjectio, quo plus ſanguinis emitti, & recreari queant vires ; ſanguis etenim ſæpe & copiosè detrahendus eſt, quippe qui vitium nutriat, cujus autem ſana pars exigua eſt, quæ naturam alit. Quare conjicere oportet, ut ſanguis pravus & colliquatus detrahatur, & interim corpori idoneus ſervetur, quoad alimenti defectu morbus ceſſerit ; novus enim corpori commixtus cibus longo temporis ſpatio antiquum exſtinguit.

Purgatio.

Poſtea propinetur *Hiera*, neque ſemel tantùm : ſed omnia frequenter fiant, & poſt refectionem rurſus uſurpentur. Cibo item alia inſit ex medicamentis purgatio, qualem in *Iſchiadis* [k] curatione propoſuimus ; lac etiam indiſcretum, ſed largiter, ut alvum ſolvat, potui detur : adjiciatur autem aquæ quinta pars, ut id omne effluere poſſit.

Vomitio.

Ocyùs autem ad vomitum deducendi ; jejuni, primò : a cibo, poſtea : deinde, a radicularum eſu ; quæ frequenter omnia, & aſſiduè fiant : helleborum etiam album quolibet tempore præbendo, ſed præſertim vere, ac autumno, diem ex die, & proximo rurſus anno.

Medicamenta.

Et ſi morbus invaluerit, medicamenta potui ſumta, quotquot noverit quiſpiam, propinentur : nam medicamenta copiosè adhibita proſunt. Ego ſanè, quæcunque a me cognita ſunt, literis mando : cedriæ cyathum unum, braſſicæ duos mixtos exhibe. Aliud : ſideritidis ſucci cyathus unus, trifolii unus, vini ac mellis duo. Aliud : Elephanti dentis ramentorum drachma, cum vini *Cretici* cyathis duobus.

Viperarum eſus.

Porrò viperarum, animalium reptilium, caro in paſtillos redacta potetur ; oportet autem, amputato cujuſque capite caudâque ad quatuor digitos, reliquum elixare, donec ſpina a carne diſceſſerit : & hanc, in paſtillos confictam, in umbrâ refrigerare, qui, ſicut etiam ſcilla, potui exhibeantur. Ipſæ quoque viperæ in cœnâ pro opſonio dentur, quæ, piſcium inſtar, præparari debent. At ſi medicamenti ex *Viperis* compoſiti facultas ſuppetat, id omnium loco bibendum eſt ; id enim omnia ſimul præſtat.

Tumores detergentia.

Ad hæc corpus detergendum eſt, & tumores complanandi ; hujuſmodi inter *Celtas*, qui nunc *Galli* dicuntur, medicamenta alia ſunt innumera : ſed ex nitro factis globis, quibus pannos abſtergunt, quoſque ſaponem vocant, corpus in balneo detergere optimum eſt. Optimè quoque portulaca, & ſempervivum cum aceto, & lapathi radicum decoctum, cum ſulphure ignem non experto, corpus detergebit. Illud item compoſitum prodeſt, ex alcyonio lævigato, & nitro, & aceti fæce combuſtâ, & alumine ſciſſili, & ſulphure ignem non experto, & coſto, & iride, & pipere ; forſan autem omnia pro ſingulorum viribus miſcenda ſunt : & aliud cum hoc æquis portionibus mixtum inſpergentes perfricare poſſumus. At faciei tumoribus ſarmentorum cinis illini poteſt, cum feræ alicujus adipe, leonis ſcilicet, aut pantheræ, aut urſi, aut, ſi

[k] Locus iſte deeſt.

his

his careas, chenalopecis; ſimile enim in diſſimili, quemadmodum ſimia homini, maximè juvat; & ammoniacum thymiama, cum aceto, aut plantaginis ſucco, aut herbæ ſanguinalis, & hypocyſtis, & lycium. Quòd ſi caro livida ſit, priùs incîdenda eſt, ut in eam derivetur ſuccus. At ſi ab acribus fluxionibus excoriatas partes lenire cupias, fœni græci decoctum, aut hordei cremor molliter abſtergebit: & ex oleis, roſaceum, aut lentiſcinum [l]. Balnea verò aſſiduè ad madefaciendum corpus, & ad humores noxios perſpirandos proficiunt.

Victûs ratio. Cibus eſto mundus, boni ſucci, concoctu facilis, ſimplex; & victûs ratio ex omni parte exactè inſtituta, quoad ſomnos, & ambulationes, & degendi locos. *Exercitatio.* Exercitationes adhibeantur; curſus: corporis contorſiones: pilarum jactus; quæ omnia fiant citra laſſitudinem, cum idoneâ tamen intentione; opportuna etiam exercitatio eſt, ſpiritûs vociſque emiſſio. Veſtis munda ſit, non modò ut viſum non offendat, ſed etiam quia ſordes in cute pruritum excitant. *Cibus.* Vinum apſinthii jejuni bibant; pro prandio, panis ex hordeo, ſalſamentum vetus, & exiguum quid malvæ, aut braſſicæ, ſemicoctum, cum cymini liquamine; pro cœnâ, paſtinacæ radix, & alica cum vino & melle antiquo mixtis. Et ex mari, quotquot ventrem ſolvunt, tellinarum juſcula, oſtrea, echini: & ex piſcibus, ſaxatiles; ex animalibus terreſtribus, lepus, aut ſus: inter aves, perdices cujuſque generis, palumbes, columbæ, & quicquid in regione optimum reperiatur; ex arboreis fructibus, ii qui horarii vocantur; vina dulcia iis, quæ vinoſa ſunt, meliora. *Balnea.* Balnea naturaliter calida, ſulphurea, proſunt: & vita in aquis diu acta, & mare, & navigatio.

Helleborus. Per helleborum purgationes uſurpentur; albus ſuperiorem ventrem, niger inferiorem purgat; quin & albus non modò vomitum provocat, ſed & omnium quoque medicamentorum purgantium valentiſſimum eſt: non excretorum varietate & copiâ, id enim *Cholera* morbus potentiùs facit; neque verò intentionibus ac violentiâ inter vomendum, id enim nauſea in mari validiùs præſtat. Cæterùm neque vim, neque qualitatem malam habet; quo fit, ut laborantibus ſalutem reddat, & per exiguam purgationem, & cum intentione parvâ. Porrò vetuſtorum omnium morborum, qui radices jam altas egerint, cùm reliqua auxilia nihil quicquam opis præſtiterint, id unicum remedium eſt; ſiquidem igni facultate par eſt helleborus albus, & quicquid ignis uſtione facit, illo plus helleborus per interiora diſcurrens operatur: ſpirationem nempe facilem ex difficili, ex malo colore, bonum, & ex macie, habitum corporis pinguem efficit [m].

[l] Curandi ratio eadem omnino eſt in *Archigene*; vix ullum remedium, vix ſimplicis cujuſvis medicamenti uſus in hoc Capite præcipitur, quod non ab illo itidem adhibetur. (Aët. Tetrabib. 4, Serm. 1, c. 121, 122, 123, 124, 125.) [m] Veterum (utì inquit *Cælius Aurelianus*, Morb. Chronic. L. 4, c. 1.) Medicorum nullus hujus Paſſionis Curationem conſcripſit, excepto *Themiſone*, atque ex Philoſophis *Democrito*, ſi verè ejus de *Elephantiacis* dicitur conſcriptus Liber.

INDEX.

Numeri, quos Comma ſequitur, Paginas denotant: cæteri, Lineas. Paginæ autem indicantur Verſionis Latinæ, unde ad Græca facile verti poteſt.

A

ABortus, cauſa Convulſionis 4, 31. Prolapſus Uteri 84, 10. Divulſionis Membranæ Uteri 84, 24.

Abſceſſus 49, 23. eorum Signa 50, 18. Cauſæ 50, 1.

Abſceſſus Coli, *&c. v.* Colon, & partem cujus Abſceſſus quæritur.

Ægyptia Ulcera 10, 22; 28.

Ægyptiorum Victus Ratio 10, 23.

Æſtas, *v.* Anni Tempeſtates.

Æſtus, cauſa Anginæ 8, 13. Hæmorrhagiæ e Capite 17, 17.

Ætas Puerilis, corpus habet rarum, multam perſpirationem, & humores fluxiles 13, 4. Inteſtina habet lubrica 25, 15. cruditate multum laborat 25, 14. Aſthmate, cæteris ætatibus facilius, liberatur 53, 9. Cachexia facile tentatur, & ex ea facile convaleſcit 62, 35. Cholera ſœpiſſime laborat, ſed ſine periculo 24, 18. Convulſionibus aſſidue obnoxia, non autem admodum periculose 5, 5. Diarrhœæ obnoxia, ſed abſque Ventriculi vitio 77, 7. Epilepſiæ obnoxia 38, 24. 107, 17. Hydropibus, Anaſarcæ, & Leucophlegmatiæ dictis, opportuna 66, 11. Ictero, non frequenter, ſed nec ſecure laborat 61, 4. Ileo ſæpe, ſed abſque diſcrimine, afficitur 25, 13. Lienis affectibus, facile tentatur ac liberatur 58, 7. Paralyſi non difficulter ſanatur 46, 31. Pleuritide, nec frequenter, nec mortifere, corripitur 13, 3. Tonſillarum Ulceribus valde obnoxia 10, 17. Tuſſi, uſque ad Phthiſim, vexata, facile interdum ſaneſcit 49, 11. Veſicæ ex Acutis Affectibus minime periclitatur 31, 39.

Ætas Juvenilis, multi ſanguinis eſt, & qui facile inflammatur 9, 17. Cholera ſæpe afficitur 24, 17. Columellæ affectui, qui Σταφυλὴ dicitur, obnoxia 9, 16. Convulſionibus, minus pueris, ægrotat, ſed periculoſius 5, 7. Dyſenteriæ opportuna 81, 19. Hydropibus, Aſcitæ, & Tympaniæ, dictis plurimum tentatur 66, 12. Ictero, ſæpe, ſed non cum periculo, ægrotat 61, 3. Inſaniæ obnoxia 40, 34. Lienis affectibus facile ægrotat & ſanatur 58, 7. Melancholiæ obnoxia 40, 34. Peripneumonia difficulter curatur 16, 25. Phthiſi, ex Rejectione Sanguinis, tentata vix convaleſcit 49, 9. Pleuritide, minus frequenter, ſed parum tuto, ægrotat 12, 41. Renum Acutis affectibus lethaliter tentatur 30, 22. Satyriaſi maxime obnoxia 34, 25. Venæ Cavæ Inflammatione mortifere afficitur 29, 3.

Ætas Conſtans (ſeu Virilis) Cachexia, raro, periculose tamen, ægrotat 62, 35. Chole a ſæpe laborat 24, 18. Convulſionibus minime obnoxia 5, 8. Dyſenteriæ opportuna, 81, 19. Jecoris etiam Inflammationi 27, 26. Inſaniæ item 40, 34. Melancholiæ quoque 40, 34. Renum etiam Acutis Affectibus 30, 21. Peripneumonia difficulter curatur 16, 25. Pleuritide minus frequenter, ſed cum diſcrimine, laborat 12, 41. Venæ Cavæ Inflammatione lethaliter ægrotat 29, 3.

Ætas Senilis, frigida & ſicca 5, 9. Abſceſſibus Pulmonis, & Phthiſi poſt Peripneumoniam raro ſanatur 16, 24. Cachexia lethaliter ægrotat 62, 34. Cholera minime tentatur 24, 18. Cœliaco Morbo ſæpe tentatur 77, 5. Columellæ Affectui, qui Κίων dicitur, obnoxia 9, 16. Convulſionibus, maxime, & periculoſiſſime, patet 5, 8. Dyſenteria vix ſanatur 81, 19. Hydropum omnibus generibus expoſita 66, 13. ſed præcipue Tympaniæ 66, 15. Ileo, non frequenter, ſed periculoſe, tentatur 25, 16. Lienis etiam Affectibus, raro, ſed cum diſcrimine 58, 8. Lienis parvo Tumore obeunt 58, 10. Paralyſi, ſæpiſſime, mortifereque, afficitur 46, 30. Phthiſi ſimiliter 49, 8. Pleuritide, frequentius, ſed minore cum periculo 12, 37. Stomachico Morbo obnoxia 75, 33. Veſicæ etiam Acutis Affectibus valde opportuna 31, 37.

Alicæ Virtutes 115, 27.

Allii eſus Dyſenteriæ cauſa 78, 28.

Aloe, bilem ſubducit 153, 33. ex ea Hiera Medicamentum Melancholiæ præcipuum, quodque Stomacho & Jecori ſubvenit, bilemque expurgat 154, 29.

I N D E X.

Aluminoſa naturaliter Balnea Melancholiæ utilia 154, 40.

Αναγωγὴ Αἵματος, *i. e.* Rejectio ſanguinis, quid ſit, & ejus Species 16, 30. 17, 8. 18, 1. Signa 17, 10. Cauſæ 18, 20. 20, 18. Curatio 121, 25.

Αναισθησία, quid ſit 44, 28.

Anaſarca, quid ſit 64, 27. ejus Signa 65, 20.

Anaſarca Uteri *66*, 30.

Anginæ ſpecies duæ, quarum altera Cynanche vocatur, altera Synanche *6*, 26. Canes Angina frequenter invadit *6*, 25. *v.* Cynanche, & Synanche.

Anginæ Cauſæ 8, 12. Signa *6*, 30. Curatio 110, 22.

Animæ appetentis ſitus in Portis Jecoris, juxta *Platonicos* 26, 18.

Animi Paſſiones Paralyſis cauſa 46, 23.

Anni Tempeſtates.

Æſtas, Concoctionem & Appetitum minuit 75, 32. Choleram maxime creat 24, 16. Cœliacum etiam Morbum 77, 7. Hæmorrhagias item ex Inflammationibus valde periculoſas 20, 20. Ileum 24, 18. Inflammationes 20, 20. Inſaniam 40, 35. Melancholiam 40, 35. Paralyſin minime 46, 32. Stomachicum Morbum maxime 75, 32.

Autumnus maxime parit, Cœliacum Morbum 77, 8. Dyſenteriam 81, 17. Jecoris Inflammationem 27, 24. Ileum 24, 18. Inſaniam 40, 35. Lienis Morbos 58, 14. Melancholiam 40, 35. Phthiſes 20, 22. Renum Acutos Affectus 30, 21. & eorum Calculos 71, 12. Venæ Cavæ Inflammationes 29, 3.

Hyems præcipue creat Cœliacum Morbum, ſicubi valde frigida eſt 77, 9. Colicum etiam dolorem 78, 4. Convulſiones 4, 33. Renum Calculos 71, 12. Paralyſin 46, 32. Pleuritides 12, 35.

Ver affert ut plurimum Dyſenteriam 81, 17. Febres Ardentes 18, 21. Hæmorrhagias, ubi humidum & calidum eſt 20, 18. Inflammationes 18, 21. Inſaniam judicat 40, 35. Melancholiam item 40, 35. Paralyſin frequenter creat 46, 32. Pleuritides, ubi frigidum eſt 12, 36. Renum Abſceſſus & Hæmorrhagias 71, 12.

Anodynorum uſus in Ileo 132, 30.

Aortæ (quæ ab *Aretæo Arteria Craſſa* dicta) Hæmorrhagia mortifera 18, 4. ejus Inflammationis Curatio 135, *6*.

Aphthæ 9, 31.

Apoplectum Crus quid apud *Hippocratem* ſignificet 44, 30.

Apoplexia, quid ſit 44, 24. ejus Curatio 104, 8.

Apoſtematiæ quinam dicantur 49, 24.

Apſinthii ſuccus potus, atræ bilis generationem in Stomacho impedit 153, 31.

Aquæ *Nili* potus, cauſa Tonſillarum Ulcerum 10, 25.

Aquæ, craſſæ, ſalſæ, viroſæ, Lienis Morborum Cauſa 58, 13.

Aqua Frigida pota, cauſa Anginæ 8, 14. Cœliaci Morbi 77, 11. Dyſenteriæ 78, 32. Hydropis *66*, 3. Ilei 25, 10. Tonſillarum Ulcerum 10, 20. Cauſo Phrenitidi juncto prodeſt 99, 19. Cauſo in omni tuto, tutius autem & liberalius in eo propinatur, qui ex Vena Cava oritur 29, 17. Pleuriticis noxia 118, 11.

Arenis involutari Cephalææ utile 146, 39.

Arteria Aſpera, *v.* Aſpera Arteria.

Arteria *Craſſa*, *v.* Aorta.

Arteriotomia, prodeſt in Cephalæa, Vertigine, Epilepſia, & omnibus Morbis Capitis 144, 19. 147, 20.

Arteriarum juxta Aures ſectio 144, 12. ante & pone Aures 150, 14.

Arthritis, quid ſit 85, *6*. ejus Cauſa 85, 22. Acceſſio 86, 1. Curatio 165, 22.

Articulorum omnium Ulcera ſanatu difficilia 72, 30.

Aſcites quid ſit 64, 23. fit interdum ex Tympania 65, 17. ejus Signa 65, 4.

Aſininum Lac, utile in Jecoris Abſceſſu 157, 26. 158, 5. Maraſmi periculo ex Syncope 129, 34. Renum Acutis Affectibus 137, 10.

Aſpera ex Arteria Hæmorrhagiæ Signa 19, 36. ejus ramuli in Pulmonis Abſceſſibus exſpuuntur 52, 15. ejus inciſio in Angina periculoſa 111, 40.

Aſter; Terra 124, 15.

Aſthma dicitur quævis difficilis reſpiratio 52, 27. ſed peculiariter Morbus eſt ita dictus 52, 29. ejus Signa 53, 16. ſedes 53, 3. ejus Species, Morbus Πνευμῶδες dictus 54, 5. ex Podagra Aſthma inſanabile eſt 87, 28.

Athenienſi in Peſte cur *Peloponneſii* venena in puteos conjeciſſe cenſerentur 7, 18.

Athletæ, cur adeo robuſti 73, 26.

Aurium motus in Convulſione 5, 24. in Arthritide eæ afficiuntur 86, 31.

Auſtri flantes, gravem reddunt auditum 149, 5.

Autumnus, *v.* Anni Tempeſtates.

B.

BAlnea proſunt in Elephantiaſi *168*, 7. Maraſmi periculo ex Syncope 129, 33. Renum Acutis Affectibus 137, 11. Venæ Cavæ Inflammatione 136, 13. Veſicæ Acutis Affectibus 138, 24.

Balnea naturaliter ſulphurea, bituminoſa, Melancholicis utilia 154, 40.

Calidi Balnei facultates 149, 4. calida naturaliter & ſulphurea Elephantiacis proſunt 168, 23.

Frigidi Balnei facultates 149, 2. ejus uſus in Gonorrhæa 163, 18. item in Scotomate 149, 2; 16. Frigidæ lavationis in Mari uſus Arthriticis prodeſt 165, 24. item in Cephalæa 146, 28.

Bellaria Capitis dolorem movent 146, 27. 149, 25.

Beſtini Antidotum 137, 20. 163, 14. concoctionem juvat 151, 3. urinam movet 155, 17. 158, 3.

Bilis *iram* ſignificat apud *Homerum* 40, 7.

Bilis *Flava*, a Scotomaticis per Vomitum ejici ſueta, Maniam ſecuturam pronuntiat: *atra*, Melancholiam 38, 11.

Bilis

INDEX.

Bilis *Atra* in Acutis Morbis ſurſum erumpens, mortifera: infra exiens, periculoſa 39, 30. in longis prodiens, in Dyſenteriam & Jecoris dolorem deſinit 39, 31. ad Diaphragma vel Stomachum tendens, Melancholiam parit 40, 1. fœminis infra exiens vice Menſtruæ purgationis eſt 39, 33.

Atram Bilem purgantia 115, 13; 33. eam expurgat Hiera ex Aloe 154, 29. ejus generationem in Stomacho impedit Apſinthii ſuccus potus 153, 31.

Bilis excerni ſolitæ ſuppreſſio Inſaniam creat 42, 28.

Bilioſa Diarrhœa, *v.* Diarrhœa bilioſa.

Βρυτίον potus *Ægyptiis* uſitatus 10, 26. Dyſenteriæ cauſa 78, 30. Tonſillarum Ulcerum cauſa 10, 26.

Bubones Peſtilentes Jecori proprii 21, 15.

Bupreſtes epoti, cauſa Hydropis 66, 8. Veſicæ Inflammationis lethiferæ 31, 27.

C.

CAchexia, omnibus affectibus originem præbet 61, 11. Morbus eſt quidam per ſe ita dictus 61, 19.

Cacheriæ Signa 62, 5. Cauſæ 61, 27.

Cachexia fit ex Ictero 60, 44. Hydropis præcipua cauſa 64, 20. Lienteriæ cauſa 82, 11. e Scirrho Lienis orta, vix ſanabilis 158, 15.

Cæci Inteſtini ex Ulceribus dejectiones quales 79, 26.

Cæparum eſus Dyſenteriæ cauſa 78, 28.

Calculus Renum 69, 20. ſenibus uſitatior 70, 23. ejus in Ureterem lapſi Signa 70, 9. in Veſicam lapſi 70, 11. per Colem tranſeuntis 70, 14. quomodo dignoſcantur Calculi 72, 4. Renum, cum Urinæ ſuppreſſione, Calculus 29, 32. Curatio Renum Calculi 161, 11. urinam ſupprimentis 136, 31.

Calculus Veſicæ, Pueris frequentior 70, 23. inſanabilis 71, 21. exiguus tuto exciditur 72, 1. Calculi in Veſica Signa 72, 25. Urinæ ſuppreſſio ex Calculo in Veſicæ cervicem delapſo 31, 19. ſuppreſſionis hujus Curatio 138, 26.

Calculi Cauſæ 70, 24.

Cancri Uteri 83, 40.

Canes, Anginæ valde obnoxii 6, 35. rabidi Canes in furorem agunt homines inſpiratione ſola 7, 12.

Canina Convulſio 45, 5. ejus Signa 46, 43.

Cantharides, Veſicam magnopere lædunt 150, 29. eam lethaliter inflammant 31, 27. earum noxæ in hoc caſu medetur Lac 150, 29.

Cantharides in Phœnigmis, Epilepticis valde utiles 150, 27.

Capitis dolor 36, 27. ejus Species & Signa 37, 21. Curatio 143, 20. cauſa Morbi, Vertiginis dicti 37, 28. *v.* Cephalæa.

Capitis Hæmorrhagiæ Signa 17, 30.

Capitis Hydrops 66, 24.

Caput, Maniæ interdum ſedes 43, 13.

Caput purgat Hiera 105, 21. ejus Morbis omnibus prodeſt Arteriotomia [illegible]. ejus Inciſio in cute, & Oſſe [illegible] Diploen, Cephalææ remedium [illegible]. Terebratio 145, 30. Uſtio in Ce[illegible], 145, 7.

Capiti, ſinapis eſus utilis 146, 3. ei, in Cephalæa obeſt Coitus 146, 35. ei obeſt Caſei eſus 146, 20.

Capiti morbus proprius, Epilepſia 21, 1[illegible].

Caprinum Lac, prodeſt in Renum Acutis Affectibus 137, 10. Venæ Cavæ Inflammatione 136, 6.

Cardiaci Morbi ſigna 21, 4. Cauſæ 126, 11; 23. Curatio 126, 4. *v.* Syncope.

Καρδιωγμὸς (Oris Ventriculi Morſus) non vocatur Στομαχικὸν Πάθος 75, 30.

Carycæa 146, 12.

Caſeus Capitis dolorem movet 146, 20.

Caſtoreum, Nervorum morbis omnibus medetur 102, 23. membrorum Reſolutioni in Apoplexia mirificè utile 105, 27. in mulsa potum Concoctionem valde juvat 150, 43. in Maraſmo ex Lethargo prodeſt 104, 1. ejus potus frequens in Gonorrhæa prodeſt 163, 11. in Clyſtere Lethargicis utile 100, 23. item aliis modis adhibitum 102, 7. in Veſicæ Reſolutione, cum oleo ſedi injectum proficit 106, 41. ejus uſus in Tetano 109, 34. Medicamentorum ſternutamenta excitantium optimum 102, 18.

Cataplaſmata in Angina 111, 12. Apoplexia 105, 41. Arthritide 160, 4. Cholera 131, 12. Cœliaco Morbo 164, 20. Gonorrhœa 163, 6. Hydrope 98, 5. Jecoris Inflammatione 133, 29. Ileo 132, 24. Lethargo 101, 30. 102, 41. Phrenitide 98, 1. 99, 4. Pleuritide 116, 22. Tetano 109, 14. Tonſillarum Ulceribus 113, 25.

Καλικάδιον, Inſtrumentum ad mittendum ſanguinem e Naribus 145, 3.

Catheteris uſus, in Urinæ ſuppreſſione ex Veſicæ Calculo 138, 26. periculoſus in Veſicæ Reſolutione 106, 38.

Cava Vena, *v.* Vena Cava.

Cauſi Signa 22, 18. Syncopes initium eſt Cauſus 22, 12. 126, 11. Cauſi Species eſt, Venæ Cavæ & Aortæ Inflammatio 29, 1. & ita hæc ab Antiquis dicta eſt 135, 6. Cauſo in omni Aqua Frigida tuto bibitur 29, 17.

Cauterium, *v.* Uſtio.

Κίδματα in Vena Cava 28, 21.

Celtæ, Aretæi tempore, *Galli* dicti 167, 33.

Cephalæa 36, 28. ejus Species & Signa 37, 1. Curatio 143, 20.

Cephalæa Vertiginem, ſive, Scotoma Morbum, producit 37, 28.

Cephalalgia 36, 28. *v.* Capitis dolor.

Cervicis ictus, Convulſionis cauſa 4, 32.

Charonæi Specus homines unico Spiritus hauſtu occidunt 7, 10.

Chenalopex 168, 1.

Chironomia 145, 3. 148, 40. 151, 42. 165, 13.

Chiragra, quid ſit 85, 7.

χολάδες vocantur Inteſtina ſuperiora uſque ad Cæcum 78, 11.

Choleræ

I N D E X.

Choleræ Signa 23, 25. Curatio 130, 4.
Chorda, nomen Inteſtinorum 25, 4.
Chordapſus, quid ſit 25, 2.
Cibus nimius, cauſa Anginæ 8, 14. Apoplexiæ frequentiſſime 105, 1. Inſaniæ 42, 24.
Cibus inflans, Hydropis cauſa 66, 8.
Ciborum corruptio, cauſa Epilepſiæ in Pueris 107, 18.
Ciborum acrium eſus, cauſa Dyſenteriæ 78, 27.
Ciborum variorum & inuſitatorum corruptio, cauſa Ilei 25, 7. Jecoris Inflammationis 26, 28.
Cibus magna eſt medela 115, 14.
Cibus humidus, febrientibus aptiſſimus 96, 1.
Cibus in Criſibus, & paulo ante has, ſubtrahendus 96, 13.
Cicadæ comeſtæ, utiles Veſicæ 138, 22.
Κίων, morbus Columellæ. Ejus Signa 8, 25. 9, 13. Curatio 112, 10.
Clyſteris uſus in Angina 110, 22. Apoplexià 104, 31. Cephalæa 144, 21. 144, 43. Columellæ Morbis 112, 25. Epilepticorum Paroxyſmo 107, 14. Hyſterica Suffocatione 139, 37. Ileo 132, 15. Lethargo 100, 20. Peripneumonia 120, 15. Phrenitide 98, 15. Pleuritide 117, 27. Renum Acutis Affectibus 137, 5. Satyriaſi 141, 12. Syncope 127, 8. Tonſillarum Ulceribus 113, 25. Venæ Cavæ Inflammatione 135, 23. Veſicæ Reſolutione 106, 41.
Cœliaci Morbi Signa 76, 20. Cauſæ 77, 5. Curatio 164, 10.
Cœloſyria Tonſillarum Ulceribus obnoxia 10, 27.
Coitus, obeſt in Gonorrhœa 163, 18. Capiti, & Nervis, in Cephalæa, & Convulſionem minatur 146, 35. Epilepticis adoleſcentibus nocet 152, 19. ſimilia Epilepſiæ Symptomata inducit 152, 18. nimius ejus uſus cauſa Paralyſis 46, 22. ejus effrænate appetentes Maniaci 43, 38. & Elephantiaci 91, 16. & Satyriaſi affecti 34, 6. ejus nimia libido cauſa Inſaniæ 42, 25. ejus libido a Vini potu exſuſcitatur 141, 28.
Colon, Inteſtinum craſſum & carnoſum 25, 36. grande, & per totum Ventrem ſeſe convolvens 26, 1. Concoctioni inſervit 59, 15.
Coli Abſceſſus 25, 35. 80, 7. ſectus & ad ſanitatem perductus 49, 31. oritur ex dolore Colico 78, 1.
Coli Ulcera ex dolore Colico oriuntur 78, 1.
Colici Morbi Signa 77, 16.
Coli Affectus quomodo a Tenuium Inteſtinorum Morbis diſcernantur 25, 36.
Coli vitio fit Icterus 58, 28. quomodo 59, 14.
Columellæ Affectuum Signa 9, 9. Cauſæ 9, 3. Curatio 112, 10.
Columellæ Affectus, dictus Ἱμάντιον 8, 24. Κίων 8, 29. Κράσπεδον 9, 3. Σταφυλὴ 8, 27.
Columella bifida facta 9, 5.
Columella tuto in his Affectibus abſcinditur 9, 18.
Columella uſque ad palatum quandoque exeſa eſt 114, 13.
Coma in Pleuritide 12, 5.
Concoctio bona quomodo comparanda 163, 25. ejus commoda 74, 4. eam juvantia Medicamenta 150, 41. Epithemata 164, 26.
Convulſionis, Species tres 4, 18. Signa 5, 12. Cauſæ 4, 28. Curatio 108, 11.
Convulſio, ex Abortu mortifera eſt 4, 31. & ex Vulnere 4, 30. ex Melancholia inſanabilis 154, 10. in Tonſillarum Ulceribus quando timenda 114, 9. metuenda ex Coitu in Cephalæa 146, 35. excitatur ex nimis arcta Cucurbitulæ adhæſione 109, 18.
Convulſio Linguæ 47, 8.
Convulſio Canina 45, 5. ejus Signa 46, 43.
Cor, reſpirationis vitæque principium 15, 11. attrahit aërem per Pulmones 15, 14. affectum, mortem ſtatim infert 15, 14.
Cordi Morbus Syncope proprius 21, 17.
Cor qui affectum habent, ſenſu acutiori præditi 21, 36. futura vaticinantur 22, 1. 23, 8.
Coronali in Suturà, Oſſis inciſio uſque ad Diploën, Cephalææ remedium 145, 27.
Κορυκοβολία, Exercitatio Elephantiacis utilis 168, 12.
Cranii Terebratio in Epilepſià 150, 19.
Κράσπεδον, morbus Columellæ 9, 3.
Cremaſteres Muſculi, in Affectibus Coli, dolent 26, 3. ideoque ab ignaris Medicis ſine fructu ſæpe exſecti 77, 28.
Κρίθινον potus *Ægyptiis* uſitatus, & cauſa Tonſillarum Ulcerum 10, 26.
Criſes ante multo, in Acutis Morbis, Evacuantibus uti oportet 95, 21. in his, & paulo ante has, cibus ſubtrahendus 96, 13.
Criticorum dierum uſque ad primum circuitum ſanguis mitti poteſt in Phrenitide 95, 18. Criticis diebus Syncope incidere ſolet 26, 35.
Cruditas, cauſa Abſceſſuum 50, 1. Dyſenteriæ 78, 26. Hydropis 66, 8. Ilei 25, 8.
Cruſta, Ulceris genus in Tonſillis 9, 32.
Cucurbitulæ uſus, cum Scarificatione, in Angina 8, 7. Apoplexia 106, 9. Cephalæa 144, 8. Cœliaco morbo 164, 22. Columellæ Morbis 113, 14. Epileptico Paroxyſmo 107, 14. Hyſterica Suffocatione 140, 9. Jecoris Inflammatione 134, 1. Lethargo 101, 32. Melancholia 153, 21. 154, 5. Peripneumonia 120, 22. Phrenitide 98, 15. Pleuritide 117, 3. Renum Calculo Urinam ſupprimente, cum Inflammatione 136, 31. Satyriaſi 141, 13. Scotomate 147, 14; 20. Syncope 126, 33. Tetano 109, 16. Tonſillarum Ulceribus 113, 26. Venæ Cavæ Inflammatione 135, 19.
Cucurbitulæ, ſine ferro, uſus in Apoplexia 106, 12. Cholera 131, 5. Ileo 132, 26. Phrenitide 98, 33. Renum Calculi inhæſione 162, 9.
Cucurbitulæ nimis arcta adhæſio in Tetano dolores convulſioneſque excitat 109, 18.
Cucurbitula incluſus calor, Pleuriticis Fomentum optimum, & optime ſudores elicit 117, 25.

Curſus,

Curſus, uſurpandi pro Exercitatione 145, 36.
Curſus certamine, Podagricus quidam, in Olympicis Ludis, Victor 87, 15.
Κυκεῶνος potus, Dyſenteriæ cauſa 78, 30.
Cynanche, quid ſit 6, 30. cur ita dicta 6, 34. ejus Signa 7, 23. Cauſæ 8, 12. Curatio 110, 22.
Κυνικὸς Σπασμὸς, quid ſit 45, 5. ejus Signa 46, 43.
Cyrenaicum Laſerpitium Nervis Medicamentum optimum 109, 40.

D.

Δαίμων (Deus) aliquis in homines Epilepſia laborantes ingreſſus eſſe putatur, unde Ἱερὰ νόσος fortaſſe dicta eſt 39, 8.
Delirium Senile, quomodo ab Inſania differat 42, 4.
Dentes in Arthritide afficiuntur 86, 31.
Diabeſaſa, & cætera Medicamenta compoſita, a præpoſitione διὰ incipientia, *v.* in Lexico, quo in loco indicatur ubi eorum Compoſitiones inveniri poſſunt.
Diabetes, unde ſic dictus 68, 9. Hydropis Species eſt 160, 4. ejus Signa 67, 29. Cauſæ 68, 16. Curatio 160, 4.
Diaphragma, tarde ſuppurat 51, 23. in Aſthmate laborat 53, 4.
Diarrhœa, in Phthiſi mortifera 49, 6. bilioſa, ſolvit Jecoris Inflammationem 27, 18. Peripneumoniam 16, 13. Pleuritidem 12, 24. Satyriaſim 34, 20.
Diploë, Capitis 145, 29. 150, 20. Uteri 84, 21.
Dipſas, Serpens, morſu Symptomata Diabetis ſignis ſimilia inducit 68, 20.
Diſcorum jactus 148, 40.
Dyſenteria, cauſa Jecoris Affectuum 56, 31. Lienteriæ 81, 28. Atræ Bili per ſedes in Longis Morbis exeunti ſuccedit 39, 31.
Dyſenteriæ Signa 80, 15. Cauſæ 78, 26.

E.

ELephantis, Beſtiæ, deſcriptio & Natura 87, 35.
Elephantiaſis, Morbus ita dictus ab ejus ſimilitudine cum Elephante 87, 32. cur Satyriaſis etiam dicatur 89, 24. cur Leo etiam vocetur 89, 23. 90, 33. cur etiam Morbus Herculeus appelletur 89, 26.
Elephantiaſis Signa 89, 28. Curatio 166, 24.
Elephantiaci, Veneris effrænate appetentes 91, 16.
Elephantiacorum Hiſtoriæ 91, 25.
Emproſthotonus, quid ſit 4, 25. ejus Signa 5, 37. Curatio *v.* Curationem Tetani.
Emptyſis, quid ſit 17, 1.
Empye, quid ſit 47, 28.
Empyemata, *v.* Abſceſſus.
Empyi / Empyici } quinam ſint 49, 24.
Epilepſia, Morbus Capiti proprius 21, 17. primis ætatibus maxime familiaris 38, 22. accedente adoleſcentia quandoque tollitur 38, 25. inveterata, uſque ad mortem continuat 38, 29. ubi finitur, ſæpe partem aliquam corporis vitiatam relinquit 38, 26. aliquando Furorem procreat 39, 1. ſuccedit pituitæ per Vomitum a Scotomaticis ejici ſuetæ 48, 12. fit ex Renum Hæmorrhagiæ ſuppreſſione 70, 34. cur Ἱερὰ νόσος dicatur 39, 3.
Epilepſiæ Signa 38, 19. Curatio 149, 33.
Epileptici Paroxyſmi Signa 2, 1. Cauſæ 107, 18. Curatio 107, 5.
Epileptici dolorum in Curatione tolerantes 150, 17.
Epilepticorum more, Aſthmatici pereunt 53, 31. mulieres etiam in Hyſterica Suffocatione, ſed abſque Convulſione 32, 14.
Epithemata, in Cholera 131, 12. Cœliaco Morbo 164, 26. Diabete 160, 21. Melancholia 155, 18. Phrenitide 99, 4. Sanguinis Rejectione 123, 4. Stomachico Morbo 164, 1. Syncope 128, 21. Venæ Cavæ Inflammatione 136, 11. Veſicæ Hæmorrhagia 138, 13.
Ἐπιχορδίς, Veteres Meſenterium vocarunt 25, 4.
Equinum Lac, in Renum Acutis Affectibus utile 137, 10.
Eretriæ Terræ uſus 124, 15.
Eryſipelas Pectoris, in Angina ſignum ſalutare 8, 7.
Ἐσχάρ, Ulceris genus in Tonſillis 9, 32.
Eunuchi, qualis Naturæ, & cur ejuſmodi ſint 73, 24.
Exercitationes, in Cephalæa 145, 34. 146, 31. Cœliaco Morbo 165, 13. Epilepſia 151, 26; 37. Elephantiaſi 158, 11. Gonorrhœa 163, 16. Melancholia 155, 21. Scotomate 148, 24.
Exercitatio Manuum 148, 34. 145, 34. 165, 13. *v.* Chironomia.
Exercitatio Vocis 148, 26. 165, 10. 168; 11.
Experientia, optima Magiſtra 103, 14.

F.

FAbarum eſus Ulcera Pulmonis purgat 156, 21.
Febris Ardens, *v.* Cauſus.
Felium comeſtio a quibuſdam Epilepſiæ remedium putata 151, 9.
Flatus Peripneumonicis officiunt 121. 11.
Flatulenti (φυσώδεις) iidem ac Melancholici 40, 4.
Flatulentus Cibus, Hydropis cauſa 66, 8.
Fluor Uteri Albus 82, 30. Ruber 82, 27. eorum Species 83, 1.
Fluxio diuturna, cauſa Abſceſſuum in Pectore 50, 2. Columellæ affectuum 9, 3.
Fomenta, in Angina 111, 18. Jecoris Inflammatione 133, 32. Ileo 132, 23. Lethargo 101, 44. Pleuritide 116, 31. Renum Inflammatione 137, 1. Renum Calculo 137, 1. 162, 6. Tetano 108, 36.
Frictionis uſus, in Cephalæa 145, 37. Cœliaco Morbo 165, 13. Epilepſia 151, 39. Lethargo 103, 25. Maraſmi periculo ex Syncope 129, 33. Sanguinis Rejectione 125, 33. Scotomate 148, 7.

Frictio cum linteis aſperis 148, 23.
Frigida Aqua, *v.* Aqua Frigida, & Balneum frigidum.
Frigus, cauſa Abſceſſuum 50, 1. Anginæ 8, 12. Convulſionis 4, 33. Dyſenteriæ 78, 26. Epilepſiæ in Pueris 167, 18. Hæmorrhagiæ e Capite 17, 17. Jecoris Inflammationis 26, 29. Ilei 25, 10. Paralyſis 46, 22.
Fructuum horariorum eſus, cauſa Jecoris Inflammationis 27, 24.
Fulicæ Cor, a quibuſdam Epilepſiæ remedium putatum 151, 8.
Furor, ab eſu Mandragoræ & Hyoſcyami ortus 42, 1.
Furoris Signa, & Curatio *v.* Mania.

G.

GAgatis odor, Epileptici Paroxyſmi cauſa 2, 14.
Galactophagi 156, 11.
Galli dicti, *Aretæi* tempore, qui antea *Celtæ* vocabantur 167, 33. ex nitro factis globis, quos Saponem vocabant, ad lintea detergenda, utebantur etiam in Balneo 167, 33.
Gangræna Veſicæ 31, 34.
Gargariſmata in Angina 111, 21.
Gaudium inopinatum atque ingens, Paralyſis cauſa 46, 25.
Geſtatio, in Cephalæa 146, 33. Cholera 131, 8. Epilepſia 151, 30. Gonorrhœa 163, 17. Lethargo 103, 25. Melancholia 155, 21. Maraſmi periculo ex Syncope 129, 33. Renum Calculo 137, 22. Sanguinis Rejectione 125, 33. Scotomate 148, 29. Venæ Cavæ Inflammatione 136, 13.
Gonorrhœa, fit ex Satyriaſi 73, 34. cauſa Paralyſis 73, 19. ejus Signa 73, 6. Curatio 162, 24.
Gonorrhœa Muliebris 73, 11. 83, 22.
Grumi Sanguinis Urinam ſupprimunt, in Renibus 29, 34. in Veſica 31, 5. quomodo diſſolvi debent 138, 6.

H.

HAbitus Corporis univerſus Icterum gignit 59, 29.
Hæmorrhagiæ modi, ſpecies, & Signa, ex qua parte, aut Viſcere feratur ſanguis 16, 30. Cauſæ 18, 20. 20, 18. Curatio 122, 1.
Hæmorrhagia, Inteſtinorum 81, 3. in Vena Cava 28, 22. maxima eſt in Jecore 26, 19. & ſupprimi nequit 55, 30. Renum 70, 30. Veſicæ 72, 14. Uteri cito occidit 33, 27.
Hæmorrhagia, e Naribus, Peripneumoniam ſolvit 16, 11. & Pleuritidem 12, 17. quæ per febres fit ex nare Jecori aut Lieni oppoſita 18, 15. e naribus fieri ſolitæ ſuppreſſio per palatum erumpit 17, 20. Scotoma facit 147, 5.
Hæmorrhagia, loco Menſtruorum fit 18, 34. ſolvit Jecoris Inflammationem 27, 18.
Hæmorrhagiæ ſolitæ ſuppreſſio Inſaniam facit 42, 28.
Hæmorrhoïdum profluvii ſuppreſſio, cauſa Cachexiæ 62, 1. Melancholiæ 153, 42. Scotomatis 147, 5.
Halterum jactus 145, 35. 165, 13.
Helleborus *albus*, Evacuantium omnium optimum ac valentiſſimum 146, 42. Purgantium & Vomitoriorum medicamentorum valentiſſimum 168, 25. ejus facultates 168, 26. ejus exhibendi modi 147, 32. ante ejus uſum aſſuefaciendus Vomitioni Stomachus, & quomodo 154, 12. ejus uſus, in Arthritide 165, 22. Elephantiaſi 167, 17. Melancholia 154, 12. Podagræ primis acceſſionibus, mirificus 165, 25. Scotomate 147, 31.
Helleborus *niger* atram bilem ſubducit 153, 15. ejus uſus in Elephantiaſi 168, 25. Melancholia 153, 12.
Herculeus Morbus idem ac Elephantiaſis 89, 26.
Heterocrania 37, 13. ejus Curatio 146, 40.
Ἱερὴ νόσος, cur ita dicta 39, 3.
Ἱερὸν, idem quod μέγα 39, 6.
Hiera purgans, univerſum corpus perpurgat, & lene Medicamentum eſt 140, 35. Stomacho & Jecori ſubvenit, & bilem expurgat 154, 29. varium & calidum Medicamentum eſt 110, 10. Senſus, & Caput, & Nervos purgat 105, 21.
Hieræ uſus, in Apoplexia 105, 12. Cephalæa 144, 1. Diabete 160, 21. Elephantiaſi 167, 10. Epilepſia 150, 14; 35. Hyſterica Suffocatione 140, 17. Ileo 132, 33. Lethargo 100, 29. Melancholia 154, 4; 29. Satyriaſi 140, 35.
Ἱμάντιον, Columellæ morbus 8, 31.
Hippocrates, quid per σκέλος ἀπόπληκτον ſignificet 44, 30.
Hirudinum uſus, in Cœliaco Morbo 164, 24. Jecoris Inflammatione 134, 3. Satyriaſi 141, 14.
Homerus, teſtimonio eſt, bilem idem ac iram ſignificare, nigrum vero idem ac multum ac efferum 40, 7. Veſicæ vulnus valde dolorificum eſſe inquit 138, 3.
Horarii fructus Jecoris Inflammationem faciunt 27, 24.
Hydrocephalus 66, 24.
Hydropici parum ſudant 56, 27. 65, 35. iis utile Cataplaſma 98, 5. iis multæ prodeſt Urinæ effuſio 160, 10.
Hydropis Species & Signa 64, 16.
Hydrops fit in parte Corporis, ut Capite, Pulmone, Jecore, Liene, Utero 66, 24.
Hydropis ſingularis quædam Species 66, 31.
Hydropis Species quædam eſt, Diabetes 160, 4.
Hydrops præcipue oritur ex Cachexia 64, 20. & ex ea inſanabilis 61, 29. fit ex dolore Colico 78, 1. ex Ictero 60, 44. Jecoris Scirrho, & Ulcere 56, 5; 10. e Lienis Tumore 58, 5. e Lienis Scirrho vix ſanabilis 158, 15. ut etiam ex Podagra 87, 28. item ex Jecoris Inflammatione 27, 1. ſuccedit morbo qui Πνευμώδης (Aſthmatis Species) dicitur 54, 23. liberatur aquæ copioſa fluxione e Colo 80, 11. in

Liente-

Lienteriam aliquando feliciter tranſit 82, 12. Sudoribus tutiſſime ſolvitur 56, 26.
Hyems, *v.* Anni Tempeſtates.
Hyoſcyami eſus, Furoris cauſa 42, 1.
Hyſtericæ Suffocationis, Signa 32, 31. Curatio 139, 4. ei Morbus alius ſimilis, qui non ab Utero eſt 32, 21.

I.

ICterus, in Acutis Morbis periculoſus 58, 22. fit ex Inflammatione Jecoris 27, 15.
Icterus fit, non modo ex Jecore, ſed ex aliis etiam Viſceribus 58, 27. nomen ἀπὸ τῶν Ἰκτίδων, quorum oculi aureo colore ſunt, obtinuit 59, 41.
Icteri Signa 58, 20.
Icterus *albus* 60, 23. *niger* 60, 16.
Ictus, cauſa Abſceſſuum 50, 1. Anginæ 8, 13. Apoplexiæ 104, 28. Dyſenteriæ 78, 32. Hæmorrhagiæ e Capite 17, 17. Jecoris Inflammationis 26, 27. Ilei 25, 10. Paralyſis 46, 22. Vaſorum ruptionis 18, 20.
Jecoris Officium & Natura 26, 13. 54, 29. 133, 14. 153, 1. Jecoris Portæ, ſedes Animæ apud Philoſophos quoſdam 26, 18.
Jecoris maximæ ſunt Hæmorrhagiæ 26, 19. quæ ſupprimi nequeunt 55, 30. per Os eductæ minime frequenter 18, 11. in Febribus fiunt ex Nare ei oppoſita 18, 15.
Jecoris Uſtio in ejus Abſceſſu 55, 31.
Jecoris Inflammati, Signa 26, 26. Cauſæ 27, 24. Curatio 133, 23.
Jecoris Abſceſſus, Signa 55, 8. 27, 20. Curatio 157, 4.
Jecur tarde ſuppurat 51, 23.
Jecoris Hydrops 27, 21. 56, 18. 66, 26. Scirrhus 56, 10. Ulcus ſine Suppuratione 55, 41.
Jecoris Dolor Atræ Bili per ſedes in longis Morbis exeunti ſuccedit 39, 31.
Jecori proprii ſunt Bubones Peſtilentes 21, 15.
Jecori prodeſt Hiera purgans ex Aloë 154, 30.
Jecur Hominis, quidam Epilepſiæ remedium eſſe ſcripſit 151, 15.
Jejuni Inteſtini ex Ulceribus dejectiones quales 79, 4.
Ileus, unde ſic dictus 24, 28.
Ilei, Signa 25, 22. Cauſæ 25, 7. 132, 12. Curatio 131, 33.
Impetigo occupat digitos in Elephantiaſi 90, 28. & mentum circulo complectitur 90, 30.
Inflammatio, *v.* partem, cujus quæritur Inflammatio.
Inflammationes vere oriuntur, ſed æſtate maximæ 20, 21.
Inſania, *v.* Mania.
Inteſtina, χορδαὶ dicta 25, 4. eorum lapſus in Scrotum cauſa Ilei 25, 11.
Inteſtinorum Abſceſſus 25, 21. Hæmorrhagia 81, 2. Ulcera 78, 14.
Inteſtina *Tenuia* cum afficiantur, quomodo a Coli Affectu dignoſcatur 25, 36.
Inteſtini Tunica per ſedem excreta 77, 37.
Ira Epilepticis nocet 152, 18. cauſa ruptionis Vaſorum, & Hæmorrhagiæ 18, 22.
Iſchias, quid ſit 85, 7. ejus Signa 86, 6. Curatio 165, 22.
Juvenes, *v.* Ætas Juvenilis.

L.

LActis virtutes 103, 32. 156, 3. 157, 25. in alendo virtus 136, 1.
Lac, Veſicam a Cantharidibus tuetur 150, 29. pus per Inteſtina optime educit in Abſceſſu Jecoris 158, 5. Capitis dolorem facit 146, 19.
Lactis uſus, in Elephantiaſi 167, 13. Maraſmo 103, 31. qui fit ex Syncope 129, 34. Phthiſi 156, 3. Renum Acutis Affectibus 137, 9. Venæ Cavæ Inflammatione 136, 1.
Lac Pulmonum Ulceribus Medicamentum optimum 156, 8.
Lacte ſolo Homines, *Galactophagi* dicti, veſcebantur 156, 11.
Lac Aſininum, *&c.* *v.* Animal, cujus quæritur Lac.
Lanæ combuſtæ odor utilis Hyſtericis 136, 28.
Lapſus cauſa Apoplexiæ 104, 28.
Laryngotomiæ in Angina pericula 111, 40.
Laſerpitium *Cyrenaicum* Nervis Medicamentorum optimum 109, 40.
Lateris Hæmorrhagia 20, 15.
Lateris Inflammatio, *v.* Pleuritis.
Lateris Ulcus 16, 20.
Lavatio, *v.* Balneum.
Λειχῆνες, *v.* Impetigo.
Lemniæ Terræ Sigillatæ uſus 124, 16.
Λέοντα aliqui Elephantiaſim appellarunt 89, 23. & Λεόντιον 90, 35. cur 90, 34.
Lethargicorum Curatio 100, 18.
Lencophlegmatias, quid ſit 64, 25. ejus Signa 65, 20.
Lien, viſcus rarum, & ſenſus expers 57, 22. naturæ diſſolubilis 57, 34. ejus officium 59, 9. ſæpe Scirrhum patitur, at raro ſuppurat 57, 5. tardeque, ſed periculoſe 51, 23. ejus partes integræ in ejus Abſceſſu aliquando prodeunt 57, 34. per Os ſanguinem raro effundit 18, 11. in Febribus ex Nare ei oppoſita ſanguis aliquando prorumpit 18, 15.
Lienis Abſceſſus, Signa 57, 14. Curatio 158, 14.
Lienis Hydrops 66, 26.
Lienis Inflammati Curatio 158, 14.
Lienis Scirrhi, Signa 57, 6. Curatio 158, 14.
Lienis Tumor 58, 3.
Lienis vitio fit Icterus 58, 27. hujus Icteri Signa 59, 7.
Lienis Morbi, in locis Paluſtribus frequentes 58, 13. eorum Cauſæ 58, 10.
Lieni utilis, Perfuſio 97, 36.
Lienteria quid ſit 81, 29. 82, 1. fit ex Dyſenteria 81, 28. Hydropem aliquando feliciter ſolvit 82, 12. levis, Vomitione a Cibo tollitur: gravis non item 82, 7. ejus Signa 81, 28. Cauſæ 82, 11.
Linguæ Convulſio 47, 8.

INDEX.

Lipothymia, quid ſit 45, 8.
Lucernæ extinctæ odor Hyſtericis utilis 139, 28.
Lunam qui offenderint, Epilepſia corripi putantur 39, 3.

M.

MAlvæ ſeminis decoctum Melancholicis utile 154, 31.
Mandragoræ eſus, Furoris cauſa 42, 1.
Mania, fit ex Melancholia 40, 25. quæ inſanabilis eſt 154, 11. fit ex Epilepſia 39, 1. ſuccedit flavæ bili per Vomitum a Scotomaticis ejici ſuetæ 38, 11. quid ſit 41, 34. ejus Species 28, 30.
Maniæ Signa 43, 21. Cauſæ 42, 23.
Maniæ ſingularis (Entheæ) Species 44, 8.
Mania laborantes, Veneris effrenate appetentes 43, 38.
Mania affecti Hiſtoria 43, 1.
Maraſmi ex Lethargo Curatio 103, 30. ex Syncope 129, 29.
Marina Aqua, inter navigandum, ſiccitatem Pulmonum Ulceribus communicat 155, 29.
Melancholia, quid ſit 40, 15. fit ex ſuppreſſione Menſtruæ Purgationis 153, 42. & ex ſuppreſſione Renum Hæmorrhagiæ 70, 34. ex Hæmorrhoidum profluvii ſuppreſſione 153, 42. ex Morbo Stomachico 74, 34. ſuccedit atræ bili per Vomitum a Scotomaticis ejici ſuetæ 38, 12.
Melancholiæ Signa 40, 40. Cauſæ 40, 32. 42, 23. Curatio 152, 33.
Melancholicis, aridæ denſæque carnes ſunt 154, 44.
Melancholici, dicti etiam Φυσώδεις ab Antiquis 40, 4. cujus naturæ ſint 41, 2.
Menſtruorum ſuppreſſio Hæmorrhagiam facit 18, 34. & Melancholiam 153, 42. eorum vicem gerit Atra Bilis per ſedes prodiens 39, 33.
Menſtrua ſollicitanda, in Hyſterica Suffocatione 140, 18. Melancholia 153, 42.
Meſenterium, Επιχορδίδα Veteres appellarunt 25, 4.
Mithridatis Antidotum 155, 17. 161, 2. concoctionem juvat, & urinam movet 151, 2.
Mulieres, frigidæ temperiei ſunt 34, 33. humidiores & frigidiores quam Viri 5, 4. Arthritide, Viris rarius, ſed dolentius, tentantur 87, 18. Aſthmate, Viris frequentius, laborant 53, 8. & Morbo Cœliaco 77, 5. & Convulſionibus, ſed minus periculoſe 5, 3. Viris gravius furunt 40, 33. 40, 2. in Hyſterica Suffocatione (cui Juniores tantum obnoxiæ ſunt 33, 19.) Epilepticorum more, ſed abſque Convulſionibus, moriuntur 32, 14. alium Morbum Hyſterico ſimilem patiuntur, qui ab Utero tamen non provenit 32, 21. Satyriaſi tentari nequeunt 34, 28. humidiores uſque ad Morbum aliquando laſcivæ 34, 30. cum iis Coitus in Cephalæa Capiti nervisque officit, & Convulſionis periculum intentat 146, 35.
Mulieris Lac prodeſt in Maraſmi periculo ex Syncope 129, 34. & Venæ Cavæ Inflammatione 136, 4.
Mulieris Suffocatio Hyſterica 32, 4. ejus in Affectu iſto Curatio 139, 4.
Mulierum Morbi ex Utero 82, 19.
Muliebris Gonorrhœa 73, 11. 83, 22.
Mulſi virtutes 98, 12.
Μυδρίασις Oculi 46, 17.
Μυστήριον *Aretæi* (Malagma) Concoctionem juvat 164, 29.
Μυττωτοῦ eſus Dyſenteriam creat 78, 27.

N.

NAres in Arthritide afficiuntur 86, 31. ex iis miſſio ſanguinis 145, 1.
Natatio in mari Cephalæa affectis prodeſt 146, 39.
Navigatio, utilis in Cephalæa 146, 37. Elephantiaſi 168, 24. Phthiſi 155, 27. Renum Affectibus diuturnis 162, 20.
Nervos ſomnus multus refrigerat, reſolvit, & ſtupefacit 34, 22. iis remolliendis medicamentorum optimum *Cyrenaicum* Laſerpitium 110, 2. eorum Morbis medetur Caſtoreum 102, 23. iis durum cubile officit 94, 27. eos purgat Hiera 105, 21. calefacit Vinum 141, 27. iis in Tetano prodeſt Fomentatio 109, 4.
Nervorum diſtentio, poſt Vulnus, mortifera 109, 24. item ex Melancholia 154, 10. ea excitatur ex Muſculorum in Capite Uſtione 145, 20.
Nervis proprius morbus eſt, Tetanus 21, 16.
Nervis, in Cephalæa, obeſt Coitus 146, 35.
Nervorum omnium affectus eſt Arthritis 85, 10.
Nervi in Gonorrhœa debilitantur 73, 21. in Epilepticis dolent 3, 38.
Nervorum in pudendis Inflammatio Satyriaſim facit 140, 23.
Nervis ineſt præcipua Melancholiæ cauſa 153, 26.
Nervi, quomodo in Paralyſi afficiantur 45, 30. in Phreniticis laborant & ſæpe contrahuntur 94, 28.
Nervi ſciſſio, cui Paralyſis ſuccedit, mortifera eſt 46, 29.
Nigrum, apud *Homerum*, idem quod multum atque efferum ſignificat 40, 8.
Nili aquæ potus Morborum cauſa apud *Ægyptios* 10, 25.

O.

OCuli Μυδρίασις, Πλατυκορεία 46, 17. Φθίσις 46, 18. ejus Papillæ Paraplegia 46, 15.
Oedema magnum in Pectore, ſignum in Angina ſalutare 8, 6.
Oleo inſeſſio ad movendos Renum Calculos 162, 11.
Olympicis in Ludis, Podagricus quidam, Curſus certamine, victor 87, 15.
Opiſthotonus quid ſit 4, 23. ejus Signa 5, 30. Curatio *v.* Curationem Tetani.

Oryzæ

INDEX.

Oryzæ facultates 115, 31.
Ορθόπνοια, idem ac Aſthma 52, 28. unde ſic dicta 52, 31.
Ovillum Lac, utile in Renum Acutis Affectibus 137, 10.

P.

PAluſtria loca Morbis Lienis obnoxia 58, 13.
Palmulæ, bellariorum ſolæ, Capitis dolorem non movent 146, 27.
Paralyſis, quid ſit 44, 27. fit ex Hæmorrhagiæ Renum ſuppreſſione 70, 34. & ex Gonorrhœa 73, 19. ex Melancholia inſanabilis 154, 11. item ex Vulnere, aut Nervi ſciſſione, mortifera 46, 29.
Paralyſis Modi 45, 10. Cauſæ 46, 22. Signa 46, 35.
Paralyſis Gulæ, in Apoplexia 106, 14.
Paralyſis Recti Inteſtini 106, 34.
Paralyſis Veſicæ 106, 34.
Paraplegia, quid ſit 44, 26. ejus Species 46, 11.
Paraplegia in Oculi Pupilla 46, 15.
Pareſis, Veſicæ proprius affectus 45, 3.
Pareſis Cauſæ 46, 22.
Partus violentus, cauſa Prolapſus Uteri 84, 10. & Membranarum Uteri divulſionis 84, 24.
Pectus, tarde ſuppurat 51, 18. in Aſthmate afficitur 53, 4.
Pectoris Abſceſſuum Cauſæ 50, 2. qui, per Pulmonem & os, pus effundunt 49, 27.
Pectoris Hæmorrhagiæ Signa 20, 9.
Pectoris Membranæ cum inflammantur in Peripneumonia, dolor percipitur, qui alias abeſt 15, 27.
Perfuſio, utilis in Angina 111, 9. Apoplexia 105, 23. Arthritide 166, 1. Cholera 130, 8. Gonorrhœa 163, 1. Jecoris Inflammatione 133, 27. Lethargo 101, 16. Phrenitide 97, 27. 99, 3. Renum Calculo 162, 4. Sanguinis Rejectione 122, 30. Scotomate 148, 5. Syncope 127, 11. Tonſillarum Ulceribus 113, 25.
Peregrinatio, utilis in Cephalæa 146, 36. Epilepſia 151, 31.
Peripneumonia, Pulmonis Inflammatio eſt 15, 20. cauſa Abſceſſuum in Pectore 50, 2. ſuperveniens Pleuritidi, mortifera 114, 29. ſolvitur Hœmorrhagia 16, 11. & Diarrhœa bilioſa 16, 3. & Urinæ effuſione 16, 15. ab ea ſervantur, quibus in Angina Tumor magnus extra ſurgit 111, 38.
Peripneumoniæ, Signa 15, 18. Curatio 120, 4.
Peritonæi Tumor falſo ſuſpectus 55, 18.
Peſte in *Athenienſi*, cur *Peloponneſii* venena in puteos conjeciſſe cenſerentur 7, 18.
Peſtilentes Bubones, Jecori proprii 21, 15.
Peſtilentes Morbi magnam cum Venenis affinitatem habent 7, 21.
Phagedæna Uteri 83, 35.
Philonis Antidotum 163, 13.
Phlebotomia, uſurpanda ex Vena Cubiti, eaque vel media (ut 95, 17. & 152, 35.) vel cava (ut plerumque) quæ vocatur etiam illa quæ in cavo Cubiti eſt 104, 13. in Angina 110, 26. Apoplexia 104, 13. Cephalæa 143, 25. Columellæ Affectibus 112, 23. Epilepſia 150, 11; 34. Epilepticorum Paroxyſmo 107, 14. Hæmorrhagia 122, 8. Hyſterica Suffocatione, cum Inflammatione Uteri 139, 24. Jecoris Inflammatione 133, 23. Ileo cum Inflammatione 132, 2. Lethargo 100, 25. Melancholia 152, 36. 154, 3. Pleuritide 114, 24. Renum Calculo Urinam ſupprimente, & eorum Inflammatione 136, 31. Satyriaſi 140, 30. Syncope 126, 26. Tetano 108, 20. Tonſillarum Ulceribus 113, 25. Veſicæ Acutis Affectibus 138, 5.
—— ex Vena Cubiti utriuſque, in Elephantiaſi 167, 3. Jecoris Inflammatione 133, 23. Peripneumonia 120, 6. Venæ Cavæ Inflammatione 135, 17.
—— ex Vena Frontis, in Cephalæa 144, 4. & Epilepſia 150, 11.
—— ex Vena Frontis Recta, & Venis quæ prope Oculorum Angulos jacent, in Scotomate 147, 19.
—— ex Venis Linguæ, in Angina 111, 6.
—— ex Venis Naſi interioribus, in Hæmorrhagia Capitis 17, 37. & Cephalæa 145, 1.
—— ex Vena Pubis, in Hyſterica Suffocatione 140, 12.
—— ex Vena in Talo, in Hyſterica Suffocatione 139, 23; 24. Renum Calculo 161, 24. & Satyriaſi 140, 30.
—— ex Vena utriuſque Tali, in Elephantiaſi 167, 3. & Melancholia 154, 2.
—— ex Arteriis, *v.* Arteriotomia.
—— Quantitas miſſi Sanguinis in Phlebotomia 144, 5. 145, 12.
—— Sanguinis nimia detractio Syncopen in Phrenitide *acceſſit* 98, 24.
—— ante Animæ defectionem, in Venæ Sectione, Sanguis ſupprimendus, in Peripneumonia 120, 8. & etiam Angina 110, 30.
—— Magnæ inciſionis uſus in Phlebotomia 110, 27.
Phlegmatias, idem quod Leucophlegmatias 64, 25.
Phœnigmi, adhibendi in Cephalæa 145, 38. & Cœliaco Morbo 165, 15. & Scotomate 147, 21. valde proficui in Epilepſia, præcipue qui ex Cantharidibus conſtant 150, 26.
Φωνασκία, *v.* Vocis Exercitatio.
Phrenitici, acute audiunt 94, 19. parum bibunt 99, 23. facile in Syncopen delabuntur 95, 24. iis Caput Senſuſque maxime afficiuntur 43, 16. iis Nervi laborant, & ſæpe contrahuntur 94, 28.
Phreniticorum Curatio 94, 15.
Phthiſis, quid ſit 47, 25. ex Cachexia inſanabilis 61, 29. & ex dolore Colico 78, 1. &, ex Peripneumonia, Senibus mortifera 16, 24. fit ex Hæmorrhagia Pulmonis, Coſtæ, aut Aſperæ Arteriæ 18, 6. & ex Lienis Tumore 58, 5. & ex Ulceribus Pulmonis poſt Peripneumoniam 16, 23.
Phthiſeos Signa 47, 31.

Phthiſeos Species, ſine Ulcere Pulmonis 48, 17.
Phthiſis in Oculi Pupilla 46, 18.
Phthoë quid ſit 47, 28. ejus Signum peculiare 47, 32.
Φυσώδεες apud Veteres iidem ac Melancholici 40, 4.
Picis illitio (Πιτλοκοπεῖ) in Capite ad Cephalæam 145, 38.
Picis liquidæ odor utilis Hyſtericis 136, 28.
Pila, magna, & parva, obſunt in Scotomate 148, 41.
Pilarum jactus (Κορυκοβολία) Exercitatio Elephantiacis utilis 168, 12.
Piſorum comeſtio Ulcera Pulmonis purgat 156, 22.
Pituitæ per Vomitum ejici ſolitæ a Scotomaticis ſuccedit Epilepſia 38, 12.
Pituitam educentia Medicamenta, per Nares 144, 24. per Os 144, 34.
Πλατυκορία, quid ſit 46, 17.
Pleuræ Abſceſſus, mirum quantam Puris copiam emittat 50, 7. per Pulmonem & Os Pus effundit 49, 26.
Pleuritis, quid ſit 11, 17. ex Peripneumonia ſanabilis 114, 34. ſolvitur Hæmorrhagia e naribus 12, 17. & Diarrhœa billioſa 12, 24. cauſa Abſceſſuum in Pectore 50, 2.
Pleuritidis, Signa 11, 28. Curatio 114, 20.
Pleuritis Dorſalis 11, 28.
Pleuritidis quædam Species ita falſo dicta 117, 8.
Pleuritidis falſa opinio, in Coli affectu 25, 39. & in Renum Calculo 70, 1.
Pleuriticorum more intereunt, quibus Hæmorrhagia eſt ex Latere 20, 15.
Πνευμώδεες, Morbus Aſthmati ſimilis 54, 5. ejus differentia ab Aſthmate 54, 16. in Hydropem aliquando deſinit 54, 23.
Podagra, quid ſit 85, 7. inveterata & hæreditaria ſanari nequit 165, 26. item Hydrope, aut Aſthmate comitata 87, 28.
Podagrici, qualis naturæ ſint 87, 25. ſibi ipſis Medicamenta componere affatim ſolent 166, 18. iis, in primis Morbi acceſſionibus, mirifice prodeſt Vomitio ex helleboro 165, 25.
Podagricus quidam, Olympicis in Ludis, Curſus certamine Victor 87, 15.
Portarum Jecoris (*i. e.* Venæ Portæ) Inflammatio cito occidit 26, 14. in iis Animæ appetentis ſedes juxta quoſdam Philoſophos 26, 18.
Proboſcis Elephantis, cur ita dicta 89, 7.
Ptiſanæ virtutes 115, 17.
Πτύσις, quid ſit 17, 5.
Puellæ, uſque ad Menſtruas Purgationes, Tonſillarum Ulceribus obnoxiæ 10, 21. iis Menſtruorum loco, & in iiſdem periodis, fit Hæmorrhagia 18, 34.
Pulmo, doloris expers 15, 22. cur, & ejus Natura 15, 23. cito ſuppurat, ſed periculoſe 51, 23. Puris via eſt, in Abſceſſibus Pleuræ, & cæterarum Pectoris partium 49, 25. afficitur in Aſthmate 53, 3. & in Morbo qui Πνευμώδεες dicitur 54, 6. & in Pleuritide 12, 10. pure impletur ex Peripneumonia 16, 17.
Pulmonis Abſceſſus, ex Peripneumonia, Signa 51, 29. qui cauſa Phthiſeos eſt 47, 25. & ſenibus mortifer 16, 24. ex Hæmorrhagia Pulmonis 18, 6. in eo fragmenta Pulmonis exſpuuntur 52, 15.
Pulmonis Hæmorrhagia 18, 6. periculoſiſſima, at ſine dolore 20, 30. ejus Signa 20, 1.
Pulmo Hydropem patitur 66, 25.
Pulmonis Inflammatio, *v.* Peripneumonia.
Pulmonis Ulcera ex Peripneumonia Phthiſim creant 16, 23. iis ſiccitatem Aqua Marina inter navigandum communicat 155, 29. ea purgat fabarum eſus 156, 21. & piſorum 156, 22. iis utiliſſimum Medicamentum Lac 156, 8.
Purgatio, adhibenda in Angina 111, 3. Apoplexia 105, 9. Cephalæa 143, 31. 144, 21. Elephantiaſi 167, 10. Epilepſia 150, 14; 35. Ileo 132, 33. Lethargo 100, 27. Melancholia 153, 12. Satyriaſi 145, 35.
Pus, per Alvum aut Veſicam effuſum, Peripneumoniam ſolvit 16, 18. & Abſceſſum Coſtarum ex Pleuritide 12, 33.
Puris, in Abſceſſu, Species 51, 1. quod ſalutem promittit 51, 6. quod periculum intentat 51, 8.
Puris, in Phthiſi, Species 48, 7.
Puris per Stomachum tranſitus, cauſa Morbi Stomachici 75, 7.
Πύη, quid ſit 47, 26.

R.

Rectum Inteſtinum, quare afficiatur in Veſicæ affectibus 72, 10. propendet aliquando ex intentionibus in Veſicæ Calculo 72, 8.
Recti in Ulcere, dejectiones quales 79, 21. hujus Affectus eſt, Teneſmus 79, 26.
Recti Paralyſis 106, 34.
Renum Natura 69, 5. in Arthritide hi afficiuntur aliquando 86, 30. & in dolore Colico 77, 26. eorum vitio fit interdum Icterus 58, 28.
Renum Calculus, *v.* Calculus Renum.
Renum Abſceſſus 71, 6.
Renum ex Inflammatione, Calculo, aut Grumis Sanguinis, in iis Urinæ Suppreſſionis Signa 29, 32. Curatio 136, 31.
Renum Hæmorrhagia 30, 22. Periodica 70, 30. quæ ſuppreſſa, Epilepſiam, Melancholiam, Paralyſim creare conſuevit 70, 34.
Renum Ulcera, per Veſicam pus effundunt 49, 30. eorum Signa 71, 3. Curatio 161, 11.
Repletio, etiam quæ ex rebus utilibus fit, noxia 146, 29.
Ρεῦμα diuturnum, cauſa Abſceſſuum in Pectore 50, 2.
Ρεῦμα in Stomacho, non vocatur Στομαχικὸν Πάθος 75, 30.
Riſus inexplebilis, cauſa Paralyſis 46, 25.
Ροιὰς, (Urinæ profluvium) ſæpe uſque ad

mortem

I N D E X.

mortem continuat, ex Veſicæ ſectione Calculi extrahendi cauſa 71, 31.

S.

SAcrum, idem quod, Magnum, ſignificat 39, 6.
Sacer Morbus cur Epilepſia vocetur 39, 4.
Sacri Oſſis dolor, in Affectu Colico 26, 2. in Arthritide 86, 27.
Salivam moventia Medicamenta 103, 8.
Saltus, cauſa ruptionis Vaſorum & Hæmorrhagiæ 18, 21.
Saltus, uſurpandi pro Exercitatione 145, 36.
Samiæ Terræ uſus 124, 15.
Sanguis humanus ab Epileptico quodam epotus, *Aretæo* vidente 151, 10.
Sanguinis miſſio, *v.* Phlebotomia.
Sanguinis Sputum, *v.* Ἀναγωγὴ Αἵματος.
Sanguinis Profluvium, *v.* Hæmorrhagia.
Saponis *Gallici* uſus in Elephantiaſi 167, 34.
Satyri, quomodo in Picturis atque Statuis exprimantur 33, 32. cur Morbo, Satyriaſi dicto, nomen dederint 33, 35. 34, 34.
Satyriaſis, Signa 34, 1. Curatio 140, 23.
Satyriaſi ſuccedit Gonorrhœa 73, 24.
Satyriaſim, aliqui Elephantiaſim vocant, & cur 89, 24.
Scincho ex Animali Antidotum 137, 20. 163, 14.
Scirrhus Jecoris 56, 10.
Scirrhus, Lieni frequens affectus 57, 5. ægerrime diſcutitur 158, 14. ejus Signa 57, 5. Curatio 158, 16.
Scotoma (Vertigo Morbus) quid ſit 37, 35. fit ex Cephalæa 37, 28. 147, 3. cauſa eſt Inſaniæ, Melancholiæ, Epilepſiæ 38, 6.
Scotomatis, Signa 38, 8. Cauſæ 147, 5. Curatio 147, 3.
Seminis debita retentio, cauſa roboris 73, 27. ſanitatis & fortitudinis 73, 32. ejus inopia Eunuchi ita effæminati & imbelles 73, 26.
Semen inter ſomnum Maniacis effluit 43, 38.
Seminis copiam auget Vinum 141, 27.
Seminis Profluvium, *v.* Gonorrhœa.
Senes, *v.* Ætas ſenilis.
Senſuum communis locus, ſinciput 109, 12. ii in Phrenitide præcipue patiuntur 43, 16. eos purgat Hiera 105, 21.
Sepiarum atramenti eſus, Ilei cauſa 25, 9.
Sigillatæ Terræ *Lemniæ* uſus 124, 16.
Sinapi, optime omnium Medicamentorum, manducatum ſalivam movet 103, 10. in Lethargo, devoratum, quantum proſit 103, 11. utile Stomacho & Capiti 146, 3.
Sinapiſmus, Crurum, in Lethargo 102, 41. Capitis, in eodem Morbo 103, 19.
Sinopicæ Terræ uſus 124, 16.
Sitis origo, Stomachus 160, 20.
Somni, utilitates, & noxæ 148, 13. 151, 23. nimius ſomnus Nervos refrigerat, reſolvit, & ſtupefacit 34, 22.
Somnifera Remedia, in Phrenitide 97, 6. adhibenda in Peripneumonia, ſed cum cautela 120, 37. in Satyriaſi, ancipitia 34, 21.
Σπασμὸς Κυνικὸς, quid ſit 45, 5. ejus Signa 46, 43.
Sphacelus Inteſtinorum ex Dyſenteria 78, 19.
Sphacelus Veſicæ metuendus a Catheteris uſu, in ejus partis Reſolutione 106, 28.
Σταφυλὴ (Uva) nomen eſt Affectus Columellæ 8, 21. unde ſic dicta 112, 18.
Staphyles, Morbi, Signa 8, 26. Curatio 112, 10.
Sternutamenta, quænam excitent Medicamenta 102, 18. 140, 6. 144, 24. horum Medicamentorum optimum eſt Caſtoreum 102, 18.
Stomachi facultates, 74, 4. is origo eſt ſitis 160, 20. ei utile eſt Sinapi 146, 3. & Hiera purgans ex Aloë 154, 30. Vomitioni is aſſuefaciendus ante vehementium Vomitoriorum uſum 147, 29. ante Hellebori albi aſſumtionem 154, 13.
Stomacho quinam Affectus proprii ſint 21, 34.
Stomachi morbus, Uteri fluori ſimilis 83, 27.
Stomachici Morbi, Signa 74, 4. Cauſæ 75, 7. Curatio 163, 23.
Stomachi Hæmorrhagiæ Signa 19, 11.
Στορύνη, Inſtrumentum ad mittendum Sanguinem e Naribus 144, 3.
Studioſi Literarum Morbo Stomachico obnoxii 75, 8.
Sudorum ſolitorum ſuppreſſio, parit Cachexiam 62, 1. & Maniam 42, 28. & Scotoma 147, 6.
Sudor Hydropem tutiſſime ſolvit 56, 26.
Sudores movendi in Venæ Cavæ Inflammatione 136, 9.
Sulphurea naturaliter Balnea proſunt Elephantiacis 168, 23. & Melancholicis 154, 41.
Suppurantia Medicamenta quænam, in Angina, optima 111, 19.
Suppurationes, *v.* Abſceſſus.
Suturæ Capitis in Arthritide affectæ 86, 32.
Sutura in Coronali, cutis inciſio uſque ad Os, & Oſſis ſcalptura aut inciſio uſque ad Diploen, Cephalææ Remedium 145, 27.
Symphonos Antidotus 163, 12.
Synanche, (Angina) cur ita dicta 7, 6.
Synanches Signa 7, 3. Cauſæ 8, 12. Curatio 111, 32.
Syncope, quid ſit 21, 10. Cordis Vitæque Morbus eſt 21, 17. ejus Natura 21, 4. ejus initium, Cauſus 126, 11. oritur non modo ex nimia imbecillitate, ſed etiam ex repletione nimia 126, 23. in Diebus Criticis incidere ſolet 126, 35. ſequitur nimiam detractionem Sanguinis in Phrenitide 98, 24. fit in Dyſenteria 80, 33. & Pleuritide 12, 7. facile oritur in Phrenitide 95, 24. & Tetano 108, 17. ea laborantes vaticinantur 41, 37. 23, 8.
Syncopes, Signa 22, 4. 23, 1. Cauſæ 126, 11; 23. Curatio 126, 4.

Syphon

Syphon Morbo Diabeti nomen indidit 68, 10.
Syria Ulcera 10, 28.

T.

TAbes (ξύντηξις) ex Cachexia inſanabilis 61, 29. cauſa Jecoris Affectuum 56, 31. *v.* Phthiſis.
Tabefacti (ξυντηκτικοὶ) vocantur ii, qui poſt Ulcera Jecoris extenuati intereunt 56, 32.
Teneſmi Signa 79, 22.
Terebratio Cranii in Cephalæa 145, 30. & Epilepſia 150, 19.
Teſticuli in dolore Colico afficiuntur 77, 29.
Tetanus, Morbus eſt Nervis proprius 21, 16. quid ſit 4, 20. poſt Vulnus, mortifer 109, 24. Syncopen facile accerſit 108, 17.
Tetani Signa 5, 27. Cauſæ 4, 28. Curatio 108, 11.
Theriaca ex Viperis 155, 17. 161, 1. 165, 4. 167, 30. Concoctioni promovendæ utilis, & urinæ citandæ 151, 1. 163, 35.
Tonſillarum Ulcerum, Signa 9, 26. Cauſæ 10, 11. Curatio 113, 24.
Tumor magnus Pectoris, in Angina Signum ſalutare 8, 6. Tumor extra ſurgens, in Angina, ægros Peripneumonia liberat: intro vergens, lethalis 111, 38.
Tuſſis, cauſa Phthiſeos 47, 25. & Abſceſſuum in Pectore 50, 2.
Tympanias, quid ſit 64, 21. ejus Signa 65, 12.

V.

VAris grandini ſimilibus Lingua in Elephantiacis oppletur 90, 24.
Varis ſimilia Tubercula excitantur a Medicamentis 145, 43.
Vaticinantur Syncope laborantes 21, 36. 23, 8.
Venæ Sectio, *v.* Phlebotomia.
Venæ Cavæ deſcriptio 27, 31. ejus Inflammatæ Signa 28, 28. Curatio 135, 6.
Venæ Cavæ Κέδματα 28, 21.
Venæ Portæ Inflammatio 26, 29.
Venena, cum Peſtilentibus Morbis magnam affinitatem habent 7, 21. epota, Veſicam lethaliter inflammant 31, 27. ea, quæ Veſicam & Renes infeſtant, Diabetis cauſa veriſimilis 68, 18.
Veneri quibus Natura dedita eſt, Satyriaſi obnoxii 34, 25. *v.* Coitus.
Ventriculus in Cœliaco Morbo afficitur, *v.* Cœliacus Morbus.
Ventriculi vitio fit Icterus 58, 28. quomodo 59, 14.
Ventriculi Hæmorrhagiæ, periculum exiguum 18, 9. Signa 19, 28.
Vertigo, *v.* Scotoma.
Veſica, Nervus eſt albus ac frigidus 31, 1. puris eſt via in Ulceribus Jecoris, Lienis, & Renum 49, 29. in Arthritide afficitur 86, 30. & in dolore Colico 77, 26. inflammatur epotis Venenis, Cantharidibus, & Bupreſte 31, 27. a Cantharididibus, in Phœnigmo mixtis, magnopere læditur, cui noxæ occurrit Lac 150, 29.
Veſicæ Abſceſſus 72, 31.
Veſicæ Calculus, *v.* Calculus Veſicæ.
Veſicæ Hæmorrhagia 31, 31. ejus Signa 72, 14.
Veſicæ Gangrænæ & Mortificatio 31, 34.
Veſicæ Reſolutio Pareſis proprie vocatur 45, 3. 46, 19. iſtius Affectus Curatio 138, 26.
Veſicæ Sphacelus, metuendus ex Catheteris uſu in iſtius partis Reſolutione 106, 38.
Veſicæ Ulcera 72, 22.
Veſica Urinæ ſuppreſſionem patitur ex Inflammatione, & Grumis Sanguinis 31, 5. & ex Calculo in ejus Cervicem delapſo 31, 19. Suppreſſionis hujus Signa 31, 20. Curatio 138, 26.
Vini facultates 99, 19. 130, 27. 141, 27. ejus uſus in Cholera 130, 21. & in Syncope ex Phrenitide 99, 29. in Syncopes extremo gradu, id unicum remedium 12, 811. ejus potus in Inflammationibus periculoſus 127, 1.
Vini nimius potus, cauſa Anginæ 8, 14. Apoplexiæ frequentiſſima 105, 1. cauſa Hæmorrhagiæ e Capite 17, 17. Jecoris Inflammationis 26, 28. Inſaniæ 42, 24. Paralyſis 46, 22.
Viperarum comeſtio & præparatio in Elephantiaſi 167, 25.
Viperis ex Antidotum, *v.* Theriaca.
Viri, mulieribus, Aſthmate rarius, ſed periculoſius, tentantur 43, 10. Arthritide frequentius, ſed levius 87, 17. *v.* Ætas Virilis.
Viride Emplaſtrum 163, 10.
Viride Malagma concoctionem juvat 164, 28.
Ulcera in Articulis omnia difficulter ſaneſcunt 72, 30.
Ulcera *Ægyptia*, *Syria* 10, 28. *v.* partem cujus Ulcus quæritur.
Vocis Exercitatio 148, 26. in Cœliaco Morbo 165, 10. Elephantiaſi 168, 13.
Vomitionis uſitatæ deſuetudo Cachexiæ Cauſa 62, 1.
Vomitioni aſſuefaciendus Stomachus ante vehementium Vomitoriorum uſum 147, 29. & ante hellebori albi aſſumtionem 154, 13.
Vomitus, Satyriaſim aliquando ſolvit 34, 21. a Cibo, in levi Lienteria, affectum tollit 82, 7. alimenti, pituitæ, aut alius cujuſvis humoris, Pueros ex Epileptico Paroxyſmo ſuſcitat 107, 19.
Vomitus provocatio, inungendo Puerorum Tonſillas pennis irino unguento delibutis, ad Epilepticum Paroryſmum ſolvendum 107, 17.
—— ex aqua tepida, in Cholera 130, 4.
—— ex eadem, & oleo, in Ileo 132, 14.
—— jejuno Stomacho, in Elephantiaſi 167, 15. & Melancholia 154, 12. jejuno Stomacho, per aquam, vel mulſam, in Cœliaco Morbo 164, 16.

—— a radi-

—— a radicularum eſu, in Cœliaco Morbo 164, 16. & Elephantiaſi 167, 15. & Melancholia 154, 12. & Scotomate 147, 27.
—— a cibo, in Elephantiaſi 167, 16. a cœna, poſt radicularum eſum, in Scotomate 147, 27.
—— ex helleboro, *v.* Helleborus albus.
Vomitus, Medicamentis quibuſdam, linctus forma, provocandus in Pueris Epilepticis 107, 35. ex valentioribus, in Adoleſcentibus eodem affectu laborantibus 108, 2.
Urinæ Suppreſſio, *v.* Renum & Veſicæ Affectus.
Urinæ Profluvium, *(Puds)* ex Lithotomia 71, 31.
Urinæ effuſio, ſolvit Jecoris Inflammationem 27, 19. & ejus Ulcus tutiſſime 56, 7. & Peripneumoniam 16, 15. qualis, in Hydrope, ex Jecoris Ulcere prodeſt, & qualis obeſt 56, 18. Hydropicis ſalutaris 160, 10. & Phreniticis 96, 7.
Uſtio Capitis, in Cephalæa 145, 17. in Epilepſia valde prodeſt 150, 19.
Uſtio Jecoris in ejus Abſceſſu 55, 31.
Uteri Sedes & Natura 32, 4. 33. 14.
Uteri Cancri 83, 40.
Uteri, Fluor Albus 82, 30. 82, 11. Fluor Ruber 82, 27. 83, 11. eorum Species 83, 1.
Uteri Hæmorrhagia & Inflammatio 33, 25. ejus Inflammati Curatio 139, 4.
Uteri Hydrops 66, 26.
Uteri Membranarum divulſio 84, 21.
Uteri Phagedæna 83, 35.
Uteri Prolapſus 84, 10.
Uteri Oris Prolapſus 84, 27.
Uteri Ulcera 82, 30.
Vulnus, cauſa Convulſionis 4, 28. mortifera 109, 24. Paralyſis 46, 22. lethifera 46, 29.
Vulturis Cerebrum (juxta quoſdam) Epilepſiæ medetur 151, 8.

FINIS.